

WILBUR
SMITH

MAVİ
UFUKLAR

KİTABIN ORJİNAL ADI
BLUE HORIZON

YAYIN HAKLARI
WILBUR SMITH ©
ONKTELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A. Ş. ©

BASKI
2. BASIM / MART 2005
AKDENİZ YAYINCILIK A. Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar İstanbul

BU KİTABIN HER TURLU YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 975 21 0383 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu İstanbul
Tel: 0. 212 513 63 65 / 526 80 12
0. 212 520 62 46 / 513 65 18
Faks: 0. 212. 526 80 tı
[http: //www. altinkitaplar. com. tr](http://www.altinkitaplar.com.tr)
[info@altinkitaplar. com. tr](mailto:info@altinkitaplar.com.tr)

WILBUR SMITH

MAVİ UFUKLAR

TÜRKÇESİ
CANAN KİM

Bu kitabı, karım Mokhiniso'ya ithaf ediyorum.
Birlikte rüya gibi bir üç yıl geçirdik. Gelecek
otuz yılı hevesle bekliyorum.

Üçü, deniz kenarında duruyor ve ışığı karanlık sular üzerinde ısıltılı, titrek bir yol oluşturan ayı izliyordu.

"İki gün sonra dolunay," dedi Jim Courtney kendinden emin bir ifadeyle. "Büyük kırmızılar aslanlar kadar aç olacak." Kumsala vuran dalga, köpükler oluşturarak ayak bileklerini sardı.

"Burada durup çene çalacağımıza onu suya indirelim," dedi kuzeni Mansur Courtney. Ay ışığının aydınlığında saçları, yeni basılmış bakır gibi pırıl pırıl parlıyordu, gülümsemesinin de aşağı kalır yanı yoktu. Yanında duran ve üzerinde sadece beyaz bir peştamal olan gence hafifçe dirsek attı. "Haydi, Zama." Birlikte eğildiler. Küçük tekne isteksizce ileri kaydı, tekrar ittiler, ama teknenin altı ıslak kuma yapışmıştı.

"Bir sonraki büyük dalgayı bekleyin," diye buyurdu Jim ve diğerleri kendilerini hazırladılar. "İşte geliyor!" Uzaklarda beliren dalga, kıyıya doğru hızla ilerlerken yükseklik kazandı. Kırılma çizgisinde beyaz köpükler saçarak öfkesini boşalttı ve ardından teknenin pruvasını havaya yükseltip sendelemelerine ve belleri hizasına yükselen su yüzünden küpeşteye tutunmalarına yol açarak kumsala yayıldı.

"Şimdi hep birlikte!" diye bağırdı Jim ve tüm güçleriyle tekneyi ittiler. "Birlikte koşun!" Teknenin gövdesi ıslak kumlardan kurtulup serbest kaldı ve dalganın geri çekilmesini kullanarak onu omuz hizası derinliğe dek ittiler. "Kürekleri alın!" diye bağırdı Jim, bir sonraki dalga başının üzerinde kırılırken. Uzanıp kayığın kenarına tutundular ve kendilerini tekneye çektiler. Deniz suyu üzerlerinden süzülürken heyecanla güldüler ve kürekleri alıp iskarmozlara taktılar.

"Çekin!" Küreklerin ucu suya daldı, ilerledi ve ay ışığıyla gümüşe dönen damlacıklar saçıp yüzeyde küçük girdaplar yaratarak tekrar yükseldi. Kayık, serkeş kırılma çizgisinden dans ederek uzaklaştı ve delikanlılar, uzun süre birlikte kürek çekmişliğin rahat ritmini yakaladı.

"Ne tarafa?" diye sordu Mansur. Zama ile birlikte karar için Jim'e baktı. Jim, liderleriydi.

"Kazan'a!" dedi Jim kararlı bir şekilde.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Mansur güldü. "Koca Julie'ye garazın var." Zama, ritmi kaçırmadan kürek çekmeye devam ederek yan taraftan aşağı tükürdü.

"Dikkatli ol, Somoya. Koca Julie'nin de sana garazı var." Zama, anadili olan Lozi dilinde konuşmuştu. Somoya, "vahşi rüzgâr" anlamına geliyordu. Bu isim, ateşli karakteri yüzünden Jim'e küçük yaşlarda verilmişti.

Jim kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. Koca Julie adını verdikleri balığı hiçbiri görmemişti, ama bir dişi olduğunu biliyorlardı; zira sadece dişiler bu büyüklüğe ve güce ulaşabilirdi. Derinlerden gelen gücünü, gerilen morina oltası vasıtasıyla hissetmişti. Sürtünmeden dolayı avuç içlerinin derisi yüzülmüş, kanı teknenin tahtaları üzerine damlamıştı.

"Babam, 1715'te, Tehlike Burnu'nda karaya oturan Umman Bakiresi'ndeymiş," dedi Mansur, annesinin dili olan Arapçayı kullanarak. "İkinci kaptan, bir ipi taşıyarak çatlayan dalgaların arasından kıyıya yüzmeye çalışmış ve tam yarı mesafedeyken büyük bir kırmızı mercan derinlerden çıkagelmiş. Su o kadar berrakmış ki, gelişini üç kulaç derinlikten görmüşler. İkinci kaptanın sol bacağını dizinin biraz üzerinden ısırması ve tavuk kanadı yiyen bir köpek gibi bir lokmada yutmuş. İkinci kaptan, balığı korkutup uzaklaştırmak için çığlıklar atıyor, kendi kanıyla kızışan suyun üzerinde çırpıyormuş ama balık bir daire çizip diğer bacağını da koparmış. Sonra yakalayıp onu derinlere çekmiş. İkinci kaptanı bir daha gören olmamış."

"Kazan'a her gitmek isteyişimde bu hikâyeyi anlatıyorsun," diye söylendi Jim.

"Ve her seferinde de korkudan sıçtığın bok yedi ayrı renkte oluyor," dedi Zama İngilizce. Üçü birlikte çok zaman geçirdikleri için birbirlerinin anadili olan Arapça, İngilizce ve Lozi dilini kusursuz bir şekilde konuşuyorlar, hiçbir çaba göstermeden bir dilden diğerine geçebiliyorlardı.

Jim eğleniyor olmaktan ziyade kendini rahatlatmak için güldü. "Böylesine iğrenç bir deyimi nereden öğrendin, kâfir?"

Zama sırtıttı. "Ulvi babandan," diye cevabı yapıştırdı ve her zaman hazırcevap olan Jim bu kez söyleyecek bir şey bulamadı.

Bunun yerine, ışıyan ufka baktı. "Güneşin doğmasına iki saat kaldı. Gündoğumundan önce Kazan'da olmak istiyorum. Julie'yi yakalama denemesi için en iyi zaman."

Güney Atlantik'in ötesinden uzun bir yolculuk yaparak gelmiş ölü dalgaların üzerinde kürek çekerek körfezin ortasına vardılar. Pruvadan vuran güçlü rüzgâr yüzünden tek yelkeni açamıyorlardı. Tepesi düz olan Masa Dağı, artlarında ay ışığı altında bütün görkemiyle yükseliyordu. Demir atmış gemiler, dağın eteklerine yakın koyu renkli bir küme oluşturunuyordu. Büyük gemilerin çoğunun serenleri inikti. Bu liman, güney denizlerinin kervansarayıydı. Hollanda Doğu Hindistan Şirketi VOC'a ait ticaret ve savaş gemileriyle başka ülkeye ait yarım düzine gemi, uzun, okyanus ötesi yolculukların ardından erzak almak ya da onarım için Ümit Burnu'na gelirdi.

Bu erken saatte kıyıda tek tük ışıklar göze çarpıyordu. Işıklar, kale duvarlarına asılmış fenerlerden ve gemilerinden karaya inen denizcilerin sabaha kadar âlem yaptığı kıyıda meyhanelerin pencerelerinden geliyordu. Jim'in gözleri, diğerlerinden yaklaşık bir deniz mili (1852 metre) uzaklıkta bulunan tek ışığın zayıf pırıltısına çevrildi. Courtney Kardeşler Ticaret Şirketi'nin ambarıyla bürosu oradaydı ve Jim, ışığın, babasının sal üzerindeki ambarın ikinci katında olan bürosunun penceresinden yayıldığını biliyordu.

"Babam yine altınlarını sayıyor." Kendi kendine güldü. Jim'in babası Tom Courtney, Ümit Burnu'ndaki en başarılı tacirlerden biriydi.

"Adaya yaklaşıyoruz," dedi Mansur ve Jim'in dikkati tekrar önlerindeki işe yöneldi. Çıplak sağ ayağının başparmağına doladığı yeke ipini ayarladı. Rotalarını hafifçe iskeleye doğru çevirip Robben Adası'nın kuzey ucuna doğru ilerlemeye başladılar. "Robben", kayalık ada üzerinde kaynaşan fokların Hollanda dilindeki karşılığıydı. Hayvanların gece

havasına karışan kokusunu almaya başlamışlardı bile: balık yüklü dışkılarının berbat kokusu soluk almayı engelleyecek kadar keskindi. Yaklaştıkları sırada Jim, kayığı Kazan adını verdikleri derin deliğin tam üzerine getirebilmek için kıyıdaki önceden ezberlediği noktaları belirleyebilmek ve kıyıdan kerterizini almak üzere oturağın üzerine çıktı.

Aniden telaşa bağırıp tekrar oturağa çöktü. "Şu koca serseme bak! Bizi ezip geçecek. Çekin, kahretsin, çekin!" Büyük bir gemi, adanın kuzey ucunu sessiz ve süratli bir şekilde dönmüştü. Yelkenleri kuzeybatı rüzgârıyla şişmiş, korkunç bir hızla doğruca üzerlerine geliyordu.

"Peynir-kafalı geri zekâlı Hollandalı!" diye küfretti Jim uzun küreği çekerken. "Kana susamış, beceriksiz, meyhane orospusu evladı! Işığı bile yok."

"Peki ya sen bu lafları nereden öğrendin?" diye soludu Mansur umutsuzca kürek çekmeye devam ederek.

"Sen de bu kuş beyinli Hollandalı gibi soytarının tekisin," dedi Jim ona sertçe. Pruva dalgası ay ışığında gümüş gibi parlayan koca gemi, heyula gibi yaklaşıyordu.

"Seslen!" Tehlikenin bariz bir şekilde yaklaştığını gören Mansur'un sesi sertleşmişti.

"Nefesini boşa harcama," diye karşılık verdi Zama. "Derin uykudalar. Seni duymazlar. Çekin!" Var güçleriyle küreklere asılınca küçük tekne suyun üzerinde uçarcasına ileri fırladı, ama gemi daha da hızlanarak üstlerine gelmeye devam etti.

"Atlamak zorunda kalacağız?" Mansur bu cümleyi sorarcasına söylemişti.

"Güzel!" diye homurdandı Jim. "Kazan'ın tam üzerindeyiz. Babanın hikâyesini de sınayabiliriz böylece. Bakalım Koca Julie önce hangi bacağını koparacak?"

Sessizlik içinde çılgınca kürek çekmeye devam ettiler. Harcadıkları çaba yüzünden çarpılmış suratlarından süzülen ter, serin gecede hafifçe parlıyordu. Büyük geminin tehdidinden kurtulacakları kayalıklara ulaşmaya çalışıyorlardı, ama aralarında hâlâ bir palamar boyu" mesafe vardı ve tepelerinde heyula gibi büyüyen gemi, yelkenleri yıldızları perdeleyecek kadar yaklaşmıştı. Rüzgârın yelkenleri dövüşünü, tahtalarının gıcirtısını ve pruva dalgasının ahenkli fıkırtısını duyabiliyorlardı. Gençlerden hiçbirisi konuşmuyor, kürekleri çekerken korku dolu gözlerini bir an için bile yaklaşan gemiden ayırmıyordu.

"Ulu Tanrım, koru bizi!" diye fısıldadı Jim.

"Allah'ım sana sığındık!" dedi Mansur yumuşak sesle.

"Kabilemin tüm ataları!"

Her biri, kendi tanrısına veya tanrılarına seslenmişti. Zama ritmi hiç kaçırmıyordu, ama ölümün üstlerine çöküşünü izleyen gözleri irileşmişti. Koyu teni üzerinde çarpıcı bir şekilde parlıyorlardı. Pruva önündeki dalga onları havalandırdı ve aniden kendilerini üzerinde kayar buldular. Tekne, dalganın kenarında hızla kıcıstı geriye savruldu. Aynalık aşağı indi ve buz gibi sular tekneyi doldurdu. Dev gövdenin çarpmasıyla üç genç de kenardan aşağı düştü. Jim düşerken bunun hafif bir darbe olduğunu fark etti. Tekne kenara savrulmuştu, ama hiçbir çıtırtı duyulmamıştı.

Jim, oldukça derine çekilmişti, ama daha da derine yüzmeye çalıştı. Geminin altıyla herhangi bir temasın ölümcül olabileceğini biliyordu. Geminin gövdesi, okyanusu aştığı

uzun süre içinde midyelerle kaplanmış olmalıydı, ustura keskinliğindeki kabukları, etlerini kemiklerinden rahatlıkla sıyrabilirdi. Bedenindeki tüm kaslar acı beklentisiyle gerildi, ama hiçbir şey olmadı. Ciğerleri yanıyor, göğsü nefes alma ihtiyacıyla ağrıyordu. Geminin tamamen geçip gittiğinden emin olana dek dayandı, sonra yüzeye döndü ve kollarıyla bacaklarını cırparak yüzdü. Dalgalandan berrak suyun altından ayın altınımsı halesini gördü ve tüm iradesini kullanarak var gücüyle yüzmeye devam etti. Aniden yüzeye vardı ve derin bir soluk alarak ciğerlerini havayla doldurdu. Suyun üzerinde sırtüstü yattı, yutkundu, öksürdü ve hayat veren tatlı havayı içine çekti. Ağrıyan ciğerlerinin işkencesine rağmen, "Mansur! Zama!" diye boğukça seslendi. "Neredesiniz? Ses verin, lanet olasıcalar. Sesinizi duyayım!"

"Buradayım!" Bu, Mansur'un sesiydi. Jim etrafına bakındı. Kuzeni kayığa tutunmuştu. Uzun, kızıl bukleleri bir fokun postu gibi suratına yapışmıştı. Tam o sırada bir başka kafa tam ortalarında yüzeye çıktı.

"Zama." Jim iki kulaçla yanına vardı ve başını suyun üzerinde tuttu. Zama öksürdü ve ağzından deniz suyuyla kustumuk saçıldı. Her iki koluyla Jim'e sarılmaya çalıştı, ama Jim, kollarını çözünceye dek onu suyun altına batırdıktan sonra kayığın yanına çekti.

"İşte! Şuraya tutun." Elini küpeşteye doğru kaldırdı. Bir süre sessiz kalıp soluklarını düzene soktular.

Öfkelenecek kadar kendine ilk gelen Jim oldu. "Orospu evladı piç!" diye yutkundu uzaklaşan geminin ardından bakarken. Gemi sakince ilerliyordu. "Neredeyse bizi öldürüyordu, ama bunun farkında bile değil."

"Gemi fok sürüsünden de beter kokuyor." Mansur'un sesi hâlâ boğuktu ve konuşmaya çabalaması üzerine yeni bir öksürük krizi başladı.

Jim havayı koklayıp kokuyu aldı. "Köleler. Kahrolası köle tacirleri," dedi tükürürcesine. "Bu kokunun benzeri yok."

"Bir mahkûm gemisi de olabilir," dedi Mansur boğuk sesle. "Muhtemelen mahkûmları Amsterdam'dan Batavia'ya (Cakarta'nın 1949 yılından önceki ismi) götürüyor." Demir atmış diğer gemilere katılmak için ilerleyen geminin körfeze girmek için rotasını değiştirmesini, ay ışığı altında yelkenlerinin şeklinin değişmesini izlediler.

"Kaptanını kıyıdağı içki cehennemlerinden birinde bulmak isterdim," dedi Jim öfkeyle.

"Boş ver," dedi Mansur. "Hançerini kaburgalarının arasına veya acı verecek bir başka yere saplayıverecektir. Hadi kayığın içindeki suyu boşaltalım. "Jim aynalığın üzerinden içeri kaydı. Hâlâ oturağın altında bağlı duran kovayı el yordamıyla buldu. Çatlayan dalgaların arasından yapacakları tehlikeli geçiş yüzünden tüm araç gereci bağlayarak sabitlemişlerdi. Kayığın içindeki suyu kovayla dışarı atmaya başladı. Suyu yarı yarıya boşalttığı sırada Zama da kayığa tırmanacak gücü toplamıştı. Kovayı Jim'den alıp su boşaltma işlemine devam etti. Jim uzanıp, kayığın yanı başında yüzen kürekleri aldı ve araç gereçleri kontrol etti. "Av malzemelerinin hepsi yerli yerinde duruyor." Bir çuvalın ağzını açıp içine baktı. "Yembile."

"Devam mı edeceğiz?" diye sordu Mansur şüpheyle.

"Elbette devam edeceğiz! Neden etmeyecekmişiz?"

"şey. . . " Mansur hâlâ şüpheli görünüyordu. "Neredeyse boğuluyorduk."

"Ama boğulmadık, " dedi Jim zinde bir tavırla. "Zama teknedeki suyu boşalttı ve Kazan'dan sadece bir palamar boyu uzaklıktayız. Koca Julie kahvaltısını bekliyor. Haydi gidip onu besleyelim. " Oturaklar üzerindeki yerlerini bir kez daha aldılar ve uzun küreklere asıldılar. "Aşağılık peynir-kafa bize bir saate mal oldu," diye hayıflandı Jim sinirle.

"Daha fazlasına da mal olabilirdi, Somoya," dedi Zama gülererek.

"Orada olup seni çekmeseydim. . ." Jim, yem çuvalından ölü bir balık alıp Zama'nın kafasına fırlattı. Eski samimiyet ve neşelerine tekrar kavuşuyorlardı.

"Çekmeye devam edin, hedefe yaklaşıyoruz," diye uyardı Jim ve kayığı altlarındaki yeşil derinliklerdeki kayalık deliğe doğru yöneltme işlemi için hassas manevralara başladılar. Çapayı, Kazan'ın güneyindeki kaya tabakası üzerine bırakmak ve akıntının kayığı sualtındaki derin kanyonun tam üzerine sürüklemesini beklemek zorundaydılar. Yere adını veren, girdaplar oluşturan akıntı işlerini zorlaştırıyordu, bu yüzden iki kez hedeflerinden şaştılar. Çapaları olan yirmi beş kiloluk kaya parçasını ter ve küfürler arasında çekip tekrar denediler. Güneşin ilk ışıkları, doğudan bir hırsız gibi sinsice yükseliyordu. Jim, doğru yerde olduklarından emin olmak için, yem takmadığı oltasını suya saldı. Sonra olta ipini açık kollarının arasındaki genişlikle ölçtü.

"Otuz üç kulaç!" diye bağırdı kurşunun tabana vardığını hissedince. " Neredeyse altmış bir metre. Koca Julie'nin yemek odasının tam üzerindeyiz." Her iki elini kullanarak iskandili hızla yukarı çekti. "Yemleyin, çocuklar!" Yem çuvalına üşüştükleri sırada ufak bir kargaşa yaşandı. Jim elini soktu ve Mansur'un parmaklarının altından en iri balığı kaptı. Neredeyse bir kol uzunluğuunda has bir kefaldi. Balığı önceki gün şirketin ambarının hemen altındaki lagünde ağla yakalamıştı. "Bu senin için fazla iyi," diye açıkladı. "Julie'yle ancak gerçek bir balıkçı baş edebilir." Oltasının çelik iğnesini kefalın gözüne batırdı. Kancanın halat bedeni iki kulaçtı. Jim kurşunu salladı. Hafif ama güçlü, üç metrelik çelik bir zincirdi. Babasının nalburu Alf, onu özellikle Jim için elde işlemişti. Yemi başının üzerinde salladı ve yeşil derinliğe doğru savurdu. Yem, kurşunun ağırlığuıyla dibe çökerken oltanın ipini saldı. " Doğruca Koca Julie'nin boğazına, " dedi şeytani bir haz duyarak. "Bu sefer kaçamayacak. Bu kez benim olacak. " Kurşun iskandilin dibe vardığını hissettiğinde ipin diğer ucunun oluşturduğu kangalı güverteye bıraktı ve çıplak olan sağ ayağuıyla üzerine sıkıca bastırdı. Akıntıya karşı koyup tekneyi tam Kazan'ın üzerinde tutabilmesi için küreği her iki eliyle idare etmesi gerekiyordu.

Zama ile Mansur daha hafif oltalarla avlanıyorlar, yem olarak küçük uskumru parçalan kullanıyorlardı. Neredeyse oltalarını salar salmaz balıkları tekneye çekmeye başladılar. Gül kırmızısı kütükburun, çırpınan karagözler, domuz yavruları gibi kıvranan benekli kaplan ba1ıkları birer birer çengelin ucundan çıkarılıp büyüyen yığına ekleniyordu.

"Küçük çocuklar için bebek balıklar!" diye dalga geçti Jim. Kendi ağır oltasını kontrol ederek kayığı olduğu yerde tutmak için küreği dikkatle idare etmeyi sürdürdü. Üzerlerinde

sadece iç çamaşırları kalana dek soyundular.

Kayalıkların üzerinde kaynaşan foklar birer ikişer suya inmişler, demir atmış kayığın etrafında dalıp çıkıyorlardı. Aniden iri bir fok kayığın altına daldı, Mansur'un çekmeye çalıştığı balığı yakaladı, çengelden çekip kurtardı ve ağzında balığı tutarak metrelerce ötede su üstüne çıktı.

"Allah'ın cezası iğrenç mahluk!" diye öfkeyle bağırdı Mansur, fok göğsünde tuttuğu balıktan iri dişleriyle büyük parçalar koparıırken. Jim küreği bırakıp malzeme çantasına uzandı. Sapanını çıkardı ve yuvasına suların aşındırıp yuvarladığı bir çakıl taşı yerleştirdi. Cephanesini, arazilerinin kuzey ucundaki nehir yatağından toplamıştı ve her taş yuvarlak, pürüzsüz ve mükemmel ağırlıktaydı. Jim, yüksekte uçan bir kazı beş atıştan dördünde vurabilecek seviyeye gelene dek sapanla alıştırma yapmıştı. Atışa hazırlanarak sapanın lastiğini, gerilimle titreşene dek başının arkasına doğru gerdi. Sonra bıraktı ve taş yuvadan fırladı. İri fokun yuvarlak, siyah kafatasına çarptı ve narin kemiğin kırılışını duydular. Hayvan anında öldü ve seğirerek çırpman leşi akıntıyla uzağa sürüklendi.

"Artık balık çalamayacak." Jim sapanı çantaya geri sokuşturdu. "Ve diğerleri de onu görüp ders alacaklar." Fok sürüsünün geri kalanı kayıktan uzaklaştı. Jim tekrar küreği aldı ve yarıda kalan sohbetlerine devam ettiler.

Mansur, Courtney'in ticari gemilerinden biriyle doğu Afrika kıyılarında, Hürmüz Boğazı'na kadar gittiği yolculuktan henüz önceki hafta dönmüştü. Yolculuk boyunca tanık olduğu şaşırtıcı manzaraları ve Allah'ın Lütü'nün kaptanlığını yapan babasıyla birlikte yaşadığı şahane maceraları onlara anlatıyordu.

Mansur'un babası, Dorian Courtney, şirketin diğer ortağıydı. Sıradışı bir çocukluk yaşamış, küçük yaşta Arap korsanların eline düşmüş ve onu evlat edip İslam dinine geçmesini sağlayan bir Umman prensine satılmıştı. Dorian Müslümanken, baba bir, anne ayrı kardeşi Tom Courtney Hristiyandı. Tom kardeşini bulup Araplardan kurtarmış ve sonrasında mutlu ve tatmin edici bir ortaklığın temelini atmışlardı. Hem Hristiyan, hem de Müslüman dünyasının içinde oluşları, yaptıkları işi daha da kazançlı kılmıştı. Son yirmi yıl içinde Hindistan'da, Arabistan'da ve Afrika'da ticaret yapmışlar, egzotik mallarını Avrupa'ya satmışlardı.

Mansur konuşurken Jim kuzeninin yüzünü izliyor, güzelliği ve çekiciliği karşısında bir kez daha hayrete düşüyordu. Mansur, sırtından aşağı salman gür, bakır rengi saçlarını olduğu gibi bu çekiciliğini de babasından almıştı. Dorian gibi o da kıvrak ve hızlıydı. Jim ise kendi babasına çekmişti; iri yapılı ve güçlüydü. Zama'nın babası Aboli, onları birer boğayla ceylana benzetirdi.

"Hadisene kuzen!" diye takıldı Mansur, hikâyesini yarıda keserek. "Sen daha uyanamadan Zama ile kayığı küpeşteye kadar balıkla doldurmuş olacağız. Bir balık yakala artık!"

"Benim için nitelik her zaman nicelikten önemli olmuştur, " diye tersledi onu Jim esefle.

"Eh, yapılacak daha iyi bir işin olmadığına göre bize Hotanto diyarına yaptığın seyahatten bahsedebilirsin." Mansur, kayığın kenarından içeri bir başka çırpınan gümüş

rengi balık fırlattı.

Kendi macerasını hatırlayınca Jim'in dürüst yüzü hoşnutlukla aydınlandı. İçgüdüsel olarak körfezin üzerinden kuzeye, sabah güneşinin altın rengine boyadığı sarp dağlara baktı. "Otuz sekiz gün boyunca ilerledik, " dedi övünçle. "Kuzeydeki dağların ardına geçip, büyük çölü aştık ve Amsterdam'daki VOC Konseyi'yle valinin gidilmesini herkese yasakladığı koloni sınırlarının çok ötesine uzandık. Bizden önce hiçbir beyaz adamın ayak basmadığı topraklarda yürüdük." Kuzeninin akıcı anlatımı ve şairane tasvirleri Onda yoktu, ama coşkusu bulaşıcıydı. Düzlüklere yayılmış, sayısız yabancı hayvanın oluşturduğu sürüleri ve karşılaştıkları barbar kabileleri anlatırken Mansur ve Zama da onunla birlikte güldü. Arada sırada Zama'dan onay alıyordu. "Anlattıklarım doğru, değil mi, Zama? Sen de benimleydin. Mansur'a hepsinin doğru olduğunu söyle."

Zama ciddi bir tavırla başını sallıyordu. "Doğru. Söylediği her kelimenin gerçeği yansıttığına babamın mezarının üzerine yemin ederim."

"Bir gün geri döneceğim, " diye ahdetti Jim, diğerlerinden çok kendi kendine. "Geri dönüp bu toprakların en uzak noktası olan mavi ufukların ötesine geçeceğim."

"Ve ben de seninle geleceğim, Somoya!" Zama ona kayıtsız şartsız bir güven ve sevgiyle bakıyordu.

Zama, babasının ölüm döşeğindeyken ona Jim hakkında söylediklerini hatırladı. İyice yaşlanmış, postunun üzerinde yatıyordu. Gücü bir zamanlar gökyüzünü havada tutmaya yetecek kadar fazla olan, tükenmiş bir dev gibiydi. "Jim Courtney, babasının oğludur," diye fısıldamıştı Aboli. "Benim Tom'a yaptığım gibi sen de hep onun yanında ol. Asla pişman olmayacaksın, oğlum."

"Ben de seninle geleceğim," diye tekrarladı Zama ve Jim ona göz kırptı.

"Elbette geleceksin, seni maskara. Seni benden başka kim yanına alır?" Zama'nın sırtına öyle bir şaplak indirdi ki oğlanı neredeyse oturduğu yerden düşürecekti.

Daha konuşacaktı, ama tam o sırada ayağının altında sıkıştırdığı olta ipi aniden gerildi ve Jim zafer dolu bir çığlık attı. "Julie kapıyı çalıyor. İçeri buyur, Koca Julie!" Küreği bırakıp oltayı kaptı. Her iki eliyle sıkı sıkıya tutarak hazır bir şekilde bekledi. Diğer ikisi, Jim'in söylemesine gerek bırakmayarak oltalarını hızla kayığın içine çektiler. Söz konusu çok büyük bir balıkken Jim'e mümkün olduğunca boş alan vermenin hayati bir önem taşıdığını biliyorlardı.

"Gel bana, güzelim!" diye fısıldadı Jim balığa. Oltanın ipini başparmağıyla işaret parmağı arasında nazikçe tutuyordu. Akıntının yumuşak basıncından başka hiçbir şey hissetmiyordu. "Gel hadi, sevgilim! Babacık seni çok seviyor, " diye yalvardı.

Sonra ipte bir basınç hissetti; hafif, sinsi bir hareketti. Jim'in tüm sinir uçları alarma geçti. "Orada. Hâlâ orada."

İp yine gevşeyip sarktı. "Beni terk etme, bir tanem. Lütfen beni bırakma. " Jim, ipi elinden doğruca yeşil derinliğe gidecek şekilde havada tutarak kayığın kenarından eğildi. Diğerleri, nefeslerini tutmuş onu izliyordu. Sonra aniden, havaya kaldırdığı sağ elinin büyük bir ağırlık tarafından karşı konulmaz bir şekilde aşağı çekildiğini gördüler. Jim'in kol

kasları, saldırıya hazırlanan bir engerek gibi kasılıp gevşedi. İpi tutan el neredeyse su yüzeyine değecekti. Zama'yla Mansur, soluklarını tutmuş sessizce olan biteni izliyordu.

"Evet!" dedi Jim usulca. "Şimdi!" Vücudunun ağırlığını geriye verdi. "Evet! Ve evet ve evet!" Her söyleyişinde ipi önce sağ, sonra sol eliyle çekiyordu. Ama Jim'in kuvveti bile ipin yükselmesini sağlayamıyordu.

"Bu bir balık olamaz," dedi Mansur. "Hiçbir balık bu kadar güçlü değildir. Çengeli dibe taktırmış olmalısın." Jim ona cevap vermedi. Dizlerini destek almak için ahşap küpeşteye dayamış, tüm ağırlığını olanca gücüyle geriye vermişti. Dişleri kenetlenmiş, yüzü harcadığı çaba yüzünden morarmıştı ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"İpin gerisini sıkıca tutun!" diye yutkundu. Diğer ikisi hemen yerlerinden fırlayıp yardıma koştular, ama onlar daha kıça varamadan Jim'in ayakları yerden kesildi ve kayığın kenarına doğru sürüklendi. İp, avuçlarının arasından hızla kayıyordu. Derisi parçalanırken ellerinden kömür ateşi üzerinde kızaran kuzu pirzolasınıninkine benzer bir koku yayılmaya başladı.

Jim acıyla haykırdı, ama ipi kararlı bir şekilde tutmaya devam etti. Olağanüstü bir çabayla ipi küpeştenin gerisine çekti ve orada tutmaya çalıştı. Ama parmak eklemleri hızla tahtaya çarpınca ellerinin üzerindeki derilerin de bir kısmını kaybetti. İpi ahşaba bastırırken eldiven niyetine kullanmak üzere başındaki kepi çekip aldı. Üçü de cehennem ateşindeki iblisler gibi bağıırıyordu.

"Yardım edin! Ucunu yakalayın!"

"Bırak gitsin. Çengeli düzelteceksin."

"Kovayı alın. Üzerine su dökün! İp şimdi alev alacak!"

Zama ipi her iki eliyle yakalamayı başarmıştı, ama ikisinin birleşen gücü bile balığın kaçışını. Kenara sürten ip tıslıyor, koca kuyruğun itici gücü hissediliyordu.

"Tanrı aşkına, su! Islat şunu!" diye uludu Jim. Mansur hemen kovayı suya daldırdı ve elleriyle tıslayan ipin üzerine boşalttı. Su buharlaşırken oluşan duman havaya yükseldi.

"Tanrım! Bu kangalın neredeyse sonuna geldik!" diye bağırdı Jim, ipin ucuna baktığında. "Çabuk ol, Mansur! Diğer kangalı ekle. " Mansur o meşhur çabukluğuyla diğer kangalı bağladı, ama o bile ucu ucuna yetişmişti. Düğümü attığı sırada ip büyük bir güçle parmaklarının arasından çekildi ve derilerini biraz daha yüzerek yeşil derinliklere indi.

"Dur!" diye yalvardı Jim büyük balığa. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun, Julie? Hiç durmayacak mısın, güzelim?"

"İkinci kangalın yarısı gitti bile, " diye uyardı Mansur onları. " Bırak da yerine geçeyim, Jim. Bütün güverte kan içinde kaldı."

"Hayır, hayır. " Jim başını hararetle iki yana salladı. "Yavaşlıyor. Umudunu kesmek üzere."

"Kesilen senin umudun mu onunki mi?" diye sordu Mansur.

"Sen sahneye falan çıksana, kuzen," dedi Jim haşince. "Zekânı buralarda harcıyorsun."

Derisi parçalanmış parmaklarının arasındaki ipin ilerleyişi yavaşladı. Ve sonra durdu. "Su kovasını bırak, " diye buyurdu Jim. "İpin ucundan tut." Mansur, Zama'nın arkasına

geçip diğerlerine destek oldu. Yüğü azalan Jim, bir elini bırakıp parmaklarını emdi. "Bunu zevk için mi yapıyoruz?" diye sordu merakla. Sonra sesi ciddileşti. "Şimdi sıra bizde, Julie." İp üzerindeki baskılarını hiç hafifletmeden hareket edip kayığın gövdesi boyunca, ipi bacalarının arasına alıp hafifçe eğilerek art arda sıralandılar.

"Bir, iki, haydi!" diye hareket anını belirledi Jim ve üçü birden var güçleriyle çektiler. İki kangalın düğümlendiği bölüm, kenarın üzerinde belirdi ve üçüncü adam olan Mansur, ipi düzgün bir şekilde teknenin içine yerleştirdi. İri balık dört kez daha kaçmaya yeltendi ve kayıktakiler her seferinde ipi serbest bıraktı, ama balığın aldığı mesafe, her seferinde daha da azalmıştı. Takati giderek tükenen balığın burnunu geri döndürüp kayığa doğru çekmeye devam ettiler.

En önde duran Jim, birdenbire neşeyle bağırdı. "İşte orada! Onu görebiliyorum. " Balık, gövdenin altında, derinlerde geniş bir daire çizdi. Görüş alanlarına girdiğinde bronz-kırmızı gövdesi, üzerine vuran gün ışığıyla bir ayna gibi parladı.

"Ulu Tanrım, ne kadar da güzel!" Jim, balığın zümrüt derinliklerden ona bakan altın rengi kocaman gözünü görebiliyordu. Mercanın ağzı açılıp kapanıyor, oksijene aç gövdesine suyu pompalayan solungaçları üzerindeki pullar ısıldıyordu. Balığın çenesi, yetişkin bir adamın başını ve omuzlarını içine alacak kadar genişti ve keskin, sık dişleri de işaret parmağı uzunluğunda ve kalınlığındaydı.

"Corry Amca'nın hikâyesine şimdi inandım işte." Jim, zorlukla yutkundu. "Bu dişler bir adamın bacağını kolayca koparabilir."

Sonunda, Jim'in kancayı balığın çenesine geçirmesinden iki saat sonra, mercanı kayığın yanına çekebildiler. Üçü yan yana durarak dev balığın başını suyun içinden çıkardılar. Onlar başını suyun üzerine çeker çekmez balık can havliyle çırpınmaya başladı. Gövdesi, uzun boylu bir adamın yarı uzunluğundaydı ve bir Shetland midillisi kadar da genişti. Burnu geniş kuyruğuna değene dek bir o yana bir bu yana kıvrılıp büküldü. O kadar çok su sıçratmıştı ki kayıktaki üç kafadar, bir şelalenin altında duruyorlarmışçasına sırlıklam olmuştu. Balığın kıvrımları sona erene dek kararlılıkla durdular. Sonra Jim seslendi. "Sıkı tutun! Artık sonu geldi."

Uzanıp aynalığın altındaki askıda duran sopayı aldı. Sopanın bir ucu, kurşunla ağırlaştırılmıştı. Jim'in güçlü sağ elinde dengeli bir şekilde duruyordu. Balığın kafasını havaya kaldırdı ve sopayı tüm gücüyle savurdu. Darbe, balığın parlak sarıgözlerinin arasındaki kemik çıkıntısına indi. Dev gövde birden kaskatı kesildi ve ardından kıpkırmızı ışıltılar saçarak şiddetle titredi. Ölen balık, solungaçları bir hanımefendinin şemsiyesi gibi açılmış halde, beyaz karnı yukarı dönerek kayığın kenarında yüzmeye başladı.

Ter ve deniz suyuyla sırlıklam bir halde derileri yüzülmüş ellerine bakım yapmaya çalışarak soluk soluğa aynalığa dayandılar ve az önce öldürdükleri şahane yaratığa hayran hayran baktılar. Bir avcının en büyük tutkusunun zirveye ulaştığı bu anda onları pençesine alan yoğun zafer, acıma, mutluluk ve melankoliyi hakkıyla tarif edebilecek kelime yoktu.

"Allah'ım, bu bir canavar," dedi Mansur, duyulur duyulmaz bir sesle. "Yanında kendimi minicik hissediyorum."

"Köpekbalıklarının etrafımıza toplanması an meselesi," diyen Jim, o büyülü ana bir son verdi. "Yardım edin de onu tekneye alalım." İpi balığın solungaçlarından geçirip kayığa çektiler. Kenardan içeri aldıklarında kayık, alabora olma noktasına yaklaşarak tehlikeli bir şekilde sallandı. Balığın dev gövdesi, oturaklarda oturmalarına imkân vermiyordu, bu yüzden küpeşteye tünediler. Balığı kayığın içine çektikleri sırada bir pulu kopmuştu. Bir İspanyol altın sikkesi büyüklüğündeydi ve tıpkı onun gibi parlıyordu.

Mansur, pulu alıp güneşe doğru tuttu ve hayranlıkla pırıltısına baktı. "Bu balığı eve, High Weald'a götürmeliyiz," dedi.

"Neden?" diye sordu Jim kabaca.

"Aileye göstermek için. Babalarımıza."

"Gece çökmeden rengi kaybolur, pulları kuruyup matlaşır ve eti çürüyüp kokmaya başlar." Jim başını iki yana salladı. "Onu böyle, tüm ihtişamıyla hatırlamak istiyorum."

"Öyleyse onu ne yapacağız?"

"VOC gemisinin kâtibine satacağız."

"Böylesine güzel bir yaratığı bir çuval patatesmiş gibi satacaksın, ha? Bu dine küfür sayılır," diye itiraz etti Mansur.

"Size karadaki hayvanları ve denizdeki balıkları veriyorum. Öldürün! Yiyin!" diye alıntı yaptı Jim. "Tekvin. Tanrı'nın kendi sözleri. Nasıl küfür olabilir ki?"

"Senin Tanrı'nın, benimkinin değil," diye karşı çıktı Mansur.

"İkimizinki de aynı Tanrı. Onu farklı isimlerle anıyoruz, hepsi bu."

"O benim de Tanrım," dedi Zama kendini dahil ederek. "Uluların en Ulusu, Kulu Kulu."

Jim yaralı elini bir parça bezle sardı. "O halde Kulu Kulu adına. Mercan, Hollanda gemisine çıkış biletim olacak. Onun sayesinde kâtime kendimi tanıtacağım. Ona sadece balık satmakla kalmayacağım, High Weald'ın bütün ürünleri için bir pazar oluşturacağım."

Tek yelkeni açtılar ve arkalarından saatte yirmi kilometre hızla esen kuzey-batı rüzgârı sayesinde sancak tarafına doğru hızla ilerlediler. Körfezde, kalenin topları önünde demir atmış sekiz gemi vardı. Çoğu haftalardır oradaydı ve gerekli tüm erzakı depolamışlardı.

Jim, körfeze en son giren gemiyi işaret etti. "Aylardır karaya ayak basmamış olmalılar. Taze yiyecekler için fazlasıyla açtırlar. Muhtemelen pek çok iskorbüt vakası vardır." Jim, kayığı büyük gemiye yöneltti. "Onların yüzünden neredeyse canımızdan olacaktık, bize iyi bir kâr borçlular." Tüm Courtney'ler iliklerine kadar tacirdi ve 'kâr' sözcüğü, en gençleri için bile neredeyse kutsal bir anlam taşırdı. Hollanda gemisine doğru ilerlemeye devam ettiler. Üç güverteli, yüksek, her bir yanında yirmi top bulunan, kare-armalı, üç direkli, büyük bir gemiydi. Silahlı bir ticaret gemisi olduğu açıkça anlaşılıyordu. VOC flandrası ve Hollanda Cumhuriyeti bayrağı taşıyordu. Jim, gemiye yaklaştıkça fırtınaların donanımına ve gövdeye verdiği zararı daha iyi gördü. Zorlu bir yolculuk yaptığı belli oluyordu. Daha da yaklaştıklarında, geminin kıçındaki ismi seçebildi. Yıldızla yazılmış harfler solmuştu: Het Gelukkige Meeuw, yani Şanslı Martı. Jim, bu yıpranmış, eski püskü gemiye daha uygunsuz

bir isim verilemeyeceğini düşünüp sırttı. Sonra yeşil gözleri şaşkınlık ve ilgiyle kısıldı.

"Vay canına! Kadınlar!" İleriye işaret etti. "Yüzlerce kadın." Zama'yla Mansur da ayağa kalkıp direğe futundular ve gözlerini elleriyle gölgeleyerek gemiye baktılar.

"Doğru!" diye bağırdı Mansur. Kasaba sakinlerinin eşleri, nefes aldırmamacasına korunan soğuk kızları ve rıhtımdaki tavernalarda çalışan sürtükler haricindeki kadınlara Ümit Burnu'nda nadiren rastlanırdı. "Şunlara bakın, " dedi Jim soluğunu şaşkınca içine çekerek. "Şu güzellere bir bakın. " Güvertede ana direğin etrafı kadınlarla doluydu, ama ayrıntılar seçilmiyordu.

"Güzel olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordu Mansur. "Bu mesafeden anlamak imkânsız. Muhtemelen ucube kocakarılarıdır."

"Hayır, Tanrı bize karşı o kadar zalim olamaz." Jim heyecanla güldü.

"Her biri cennetten çıkma birer huri. Biliyorum işte!"

Kıçüstü güvertesinde küçük bir subay grubu vardı. Çok sayıdaki denizciler, daha şimdiden, geminin hasarlı donanımını ve gövde boyasını onarmaya girişmişti. Ama kayıktaki üç gencin gözleri, başgüvertedeki kadınlardan başkasını görmüyordu. Gemiden yayılan korkunç koku tekrar genizlerine doldu ve Jim dehşetle bağırdı: "Prangaları var." Üç genç için de gözleri en keskin olan oydu ve güvertedeki kadınların tek sıra halinde, zincirli bir tutuklunun aksak yürüyüşüyle ilerlediğini görmüştü.

"Mahkûmlar!" diye onayladı Mansur. "Cennetten çıkma hurilerin kadın mahkûmlarmış. Günahtan da çirkin."

Çamurla kaplı, ıslak yaratıkların bir kısmını görebilecek kadar yaklaşmışlardı; yağlı gri saçları, dişsiz ağızları, porsumuş, buruşuk derileri, yuvalarına kaçmış gözleri, mutsuz yüzleri ve çoğunun kurbanı olduğu iskorbütün çirkin morluklarıyla sefil bir manzara sergiliyorlardı. Yaklaşan kayığa, donuk, umuttan yoksun gözlerle, hiçbir ilgi veya duygu göstermeksizin baktılar.

Jim'in şehvetli içgüdüleri bile onu terk etmişti. Karşısındaki yaratıklar, insanlıktan çıkmış, dövülüp taciz edilmiş, birer hayvana dönüşmüştü. Kaba yelken bezinden yapılmış elbiseleri yırtık pırtık ve çamurla kaplıydı. Amsterdam'dan ayrıldıkları günden beri aynı elbiseleri giydikleri belliydi. Değil giysilerini, bedenlerini yıkayacak sudan bile mahrumdular. Ana direk babalarında ve güverteye üstten bakan baş kasarada konuşlanmış tüfekli gardiyanlar, gözlerini mahkûmların üzerinden ayırmıyordu. Kayık, gemiye iyice yaklaştığında, mavi üniformalı düşük rütbeli bir subay hızla geminin yan tarafına seğirtti ve bir konuşma borusunu ağzına doğru kaldırdı. "Uzak durun," diye bağırdı Felemenkçe. "Bu bir mahkûm gemisi. Uzak durun, yoksa ateş açarız."

"Şaka, yapmıyor, Jim," dedi Mansur. "Haydi, uzaklaşalım."

Jim onu duymazdan gelerek balıklardan birini kaldırıp gösterdi. "Varsvis! Taze balık," diye bağırdı adama. 'Denizden yeni çıktı. Bir saat öncesinin avı." Kenardaki adam tereddüt edince Jim fırsatı hemen hissetti. "Şuna bir bak." Kayığı neredeyse tamamen dolduran dev balığı gösterdi. "Mercan! Denizlerdeki en lezzetli balık! Gemideki herkesi bir hafta doyuracak kadar bol eti var."

"Bekle!" diye bağıran adam aceleyle küçük subay grubuna doğru yürüdü. Kısa ve hararetli bir görüşmenin ardından geri döndü. "Tamam o halde. Gel! Ama pruvamızdan uzak dur. Kıç zincirlerinin yanına git."

Mansur, küçük yelkeni indirdi ve geminin kışına doğru kürek çektiler. Tüfeklerini kayığa doğrultmuş üç denizci, kenardan onları izliyordu. "Numara yapmaya kalkmayın," diye uyardı küçük subay onları. "Tabii karnınıza bir top yemek istemiyorsanız."

Jim, ona sevimli bir şekilde sırtıp boş olan ellerini gösterdi. "Kötü bir niyetimiz yok, bayım. Bizler dürüst balıkçılarız." Sıralarca zincirli kadının üzerinde bıraktığı etki hâlâ sürüyor, zavallı bir şekilde yürüyen kadınlara gözlerini dikmiş, tiksintiyle karışık acımayla bakıyordu. Sonra dikkatini, kayığı gemiyle borda bordaya getirmeye verdi. Bunu bir denizciye has ustaca hareketlerle yaptı ve Zama da palamarı üstlerindeki zincirlerin başında bekleyen denizciye doğru attı.

Geminin kâtibi olan tıknaz, kel adam başını kenardan uzattı ve kayığı dolduran balıkları dikkatle gözden geçirdi. Mercanın dev gövdesinden çok etkilenmiş görünüyordu. "Bağırmayacağını, buraya gel de öyle konuşalım," diyerek gemiye davet etti Jim'i. Sonra bir denizciye aşağı ip merdiven sarkıtmasını emretti. Jim'in dört gözle beklediği davet de buydu. Çıplak ayaklarıyla bir akrobat gibi rahat ve çevik hareketlerle ip merdiveni tırmanıp güverteye indi.

"Büyüğü için ne kadar istiyorsun?" Kâtibin sorusu muğlak, Jim'in vücudunda gezinen bakışları, bir kulamparanınkiler gibi hesapçıydı. Kaslı göğsü ve kolları, güneşin bronzlaştırdığı uzun ve düzgün bacakları incelerken, iyi bir parça, diye düşündü.

"Bütün balık yükümüz için on beş gümüş gulden." Jim ikinci kelimeyi üzerine basa basa söylemişti. Kâtibin ona ilgi duyduğu belliydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye çıkıştı kâtip. "Seni, balıklarını ve sefil kayığını birlikte alıyor olsam bile anca bunun yarısı kadar edersiniz."

"Kayık ve ben satılık değiliz," dedi Jim tadını çıkararak. Pazarlık aşaması daima ona zevk verirdi. Bu konuda çok iyiydi, babası onu mükemmel eğitmişti. En iyi fiyatı alabilmek için kâtibin ona duyduğu cinsel ilgiyi kullanmaktan çekinmedi. Tüm yük için sekiz guldene anlaştılar.

"En küçük balığı ailemin akşam yemeği için saklamak istiyorum," dedi Jim ve kâtip gevrek gevrek güldü. "İyi pazarlık ediyorsun, kerata." Sağ ayasına tükürüp elini uzattı. Jim de kendi ayasına tükürdü ve el sıkışarak alışverişe son noktayı koydular.

Kâtip, Jim'in elini gerekenden biraz daha uzun tutmuştu. "Satacak başka neyin var, genç aygır?" Jim'e göz kırptı ve dilini güneşin çatlattığı kalın dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Jim, ona hemen cevap vermedi ve Şanslı Martı'nın mürettebatının yükleme ağını kayığa indirişini izlemek için kenardan eğilip aşağı baktı. Mansur'la Zama, büyük bir çaba harcayarak dev balığı ağa yerleştirdiler. Sonra tayfalar, ağı güverteye çekti. Jim, bunu izledikten sonra kâtibe döndü. "Sana yüklü miktarda taze sebze satabilirim; patates, soğan, balkabağı, meyveler; hepsini sana Şirket bostanlarında yetişen sebzelerin yarı

fiyatına veririm," dedi Jim.

"Sebze ve meyve satışının VOC'un tekelinde olduğunu sen de pekâlâ biliyorsun," dedi kâtip tereddüt ederek. "Münferit tacirlerden mal almam yasak."

"Doğru cebe koyulacak birkaç guldenle o sorunu çözebilirim." Jim, burnunun yan tarafına dokundu. Ümit Burnu'ndaki Şirket memurlarını gönlünü almanın ne denli kolay olduğunu herkes bilirdi. Kolonilerde rüşvet, bir yaşam biçimiydi. "Pekâlâ. Elinizdekilerin en iyilerini toplayıp getir öyleyse," dedi kâtip teklifi kabul ederek ve elini babacan bir tavırla Jim'in omzuna koydu. "Ama sakın yakalanayım deme. Senin gibi güzel bir oğlanın vücudunun kırbaç darbeleriyle lime lime olmasını istemem." Jim, çok belli etmemeye çalışarak adamın dokunuşunu savdı. Müşteriyi asla gücendirmemek gerekirdi. Bu sırada, baş kasarada ani bir karışıklık oldu ve terli kâtibin şehvet yüklü ilgisinin başka yöne çevrilmesini minnetle fırsat bilen Jim, omzunun üzerinden baktı.

Kadın mahkûmların ilk grubu, güvertelerin altına doğru bir sürü gibi güdülüyor, bir başka grup da hava almaları için güverteye çıkarılıyordu. Jim, yeni grubun ön sırasında duran kıza bakakaldı. Soluğu kesilmiş, nabızı kulaklarında atmaya başlamıştı. Kız uzun boylu, ama ölesiye zayıf ve solgundu. Üzerinde yelken bezinden paçavraya dönmüş bir elbise vardı. Öylesine paralanmıştı ki, açılan deliklerden dizleri görölüyordu. Etleri ağıltan erimiş, bacakları incecikti ve kemikleri fırlamıştı. Aynı durum, kolları için de geçerliydi. Şekilsiz yelken bezinin altındaki bedeni bir oğlan çocuğuna aitmiş gibiydi; bir kadının dolgunluğundan, yuvarlak hatlarından eser yoktu. Ama Jim, kızın vücuduna değil, yüzüne bakıyordu.

Başı küçüktü, ama uzun boynu üzerinde, açılmamış, uzun saplı bir lale tomurcuğu gibi zarifçe, dimdik duruyordu. Cildi solgun, pürüzsüzdü ve öylesine şeffaf görünüyordu ki, Jim, bir an, derisinin altındaki elmacık kemiklerini görebileceğini sandı. İçinde bulunduğu korkunç şartlara rağmen kendisini çıkışı olmayan umutsuzluk batağına kaptırmamak için çaba sarf etmiş olduğu açıkça görölüyordu. Saçları olabildiğince düzgün bir şekilde toplanıp örülerek omzunun önünden aşağı sarkıtmıştı. Her nasılsa saçlarını tarayabilmiş ve nispeten temiz tutabilmişti. Çin ipeği gibi yumuşacık görünen saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Güneş ışığında bir altın sikke gibi, göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Ama Jim'in nefes almasını bir dakika boyunca engelleyen, gözleri oldu. Masmaviydiler, yaz ortasında Afrika göğü gibi yoğun bir mavi. Jim'i ilk görüşünde gözleri irileşti. Sonra dudakları aralandı ve aralarında hiçbir boşluk olmayan, beyaz, düzgün dişleri göründü. Aniden durdu ve arkasında ki kadın şaşırarak ona çarptı. İkisi de dengesini kaybetti ve neredeyse yere düşüyorlardı. Ayak bileklerindeki demirler şıkırdadı ve diğer kadın Antwerp limanlarına özgü kaba şivesiyle küfrederek onu itti. "Haydi prenses, o güzel kıcını kaldır da yürü."

Kız onu duymamış gibiydi.

Gardiyanlardan biri yanı başında belirdi. "Yürümeye devam et, sersem inek." Düğümlü iple ince, çıplak koluna vurdu ve kıpkırmızı bir iz bıraktı. Jim, kızı koruma içgüdüleriyle oraya koşmamak için kendini zor tuttu ve en yakındaki gardiyan bu hareketi hissetti.

Tüfeğinin namlusunu, bir adım gerileyen Jim'e yöneltti. O mesafeden ateş ettiği takdirde bağırsaklarının döküleceğini biliyordu. Ama yaptığı hareketi kız da görmüş, onda bir şey olduğunu fark etmişti. Gözleri, koluna yediği darbe yüzünden yaşlarla dolarken sendeleyerek ilerledi ve diğer eliyle kızarık bölgeyi ovdu. Jim'in kök salmış gibi durduğu yerin önünden geçerken o büyüleyici gözlerini gencin üzerinden bir an için bile ayırmadı. Jim, onunla konuşmaya çalışmanın boşuna ve tehlikeli olacağını biliyordu, ama sözlerin dudaklarının arasından dökülmesine engel olamadı. Sesinde merhamet vardı. "Seni aç bırakmışlar."

Kızın dudaklarında bir gülümseyişin hayaleti dolaştı, ama onu duyduğuna dair başka hiçbir belirti göstermedi. Sonra arkasındaki cadaloz onu yine iteledi. "Bugün senin için genç kamış yok, majesteleri. Parmağını kullanmak zorundasın. Haydi yürü." Kız güverte boyunca ilerleyerek Jim'den uzaklaştı.

"Sana bir öğüt vereyim, oğlum," dedi kâtip omzunun gerisinden. "Bu orospularla hiçbir şey yapmaya kalkma. Cehenneme giden en kestirme yoludur."

Jim, kendini zorlayarak sırttı. "Alnımda salak mı yazıyor? Cesurumdur ama aptal değilim." Elini uzattı ve kâtip avucuna sekiz gümüş gulden saydı. Jim, bir bacağını kenardan aşağı sarkıttı. "Sebzeleri yarın getiririm. Belki ondan sonra birlikte kıyıya çıkar ve meyhanelerden birinde kafaları çekeriz." Kayığa ayak bastığında mırıldandı. "Ya da boynunu ve şişko bacaklarını kırarım." Yekenin başında yerini aldı.

"Mola edin," diye seslendi Zama'ya ve kayığı rüzgâr önüne kattı.

Martı'nın gövdesinin hemen dibinden ilerlediler. Top güvertesini havalandırmak ve içeri ışık girmesini sağlamak için lombarların kapakları açılmıştı. Jim, kapakların hizasına vardığında en yakınındakinden içeri baktı. Tıklım tıklım, leş kokulu top güvertesi cehennemden bir köşe gibiydi ve koku, akla lağım çukurlarını ve domuz ahırlarını getiriyordu. Yüzlerce insan aylar boyunca bu basık, dar yerde tıklım kalmıştı.

Jim bakışlarını zorlukla çekti ve yukarı, geminin tırabzanına bir göz attı. Kızı görebilmek istiyordu, ama pek umudu yoktu. Sonra üzerine çevrilmiş inanılmayacak kadar mavi gözleri gördü ve kalbi tekledi. Kadın mahkûmlar, tek sıra halinde pruva yakınında küpeştenin yanında yürüyorlardı.

"İsmin? İsmin nedir?" diye seslendi Jim aceleyle. Kızın adını öğrenmek, o an onun için dünyadaki en önemli şeydi.

Aldığı cevap, rüzgârla belirsizleşmişti, ama Jim, kızın dudaklarını okudu: "Louisa."

"Geri döneceğim, Louisa. Moralini bozma," diye seslendi pervasızca ve kız, donuk, ifadesiz gözlerle ona baktı. Jim, sonra daha da pervasızca bir hareket yaptı. Bunun delilik olduğunu biliyordu, ama kız açlıktan ölmek üzereydi. Pazarlık sırasında kâtipi almaya ikna ettiği kırmızı kütükburuna uzandı. Neredeyse beş kilo vardı, ama balığı kolaylıkla fırlattı. Louisa, yüzünde aç, umutsuzluk yüklü bir ifadeyle uzanıp balığı her iki eliyle yakaladı. Hemen arkasında duran ucube fahişe öne atıldı ve balığı ondan almaya çalıştı. Ardından üç dört kadın daha atıldı ve bir ava üşüşen dişi kurtlar gibi balık için kavga etmeye başladılar. Sonra gardiyanlar koşup geldi ve düğümlü ipleri savurup çılgık çılgıla bağırarak

kadınları itip kakarak karmaşaya bir son verdiler. Jim, kendini hasta gibi hissederek başını çevirdi. Kalbi acıma ve daha önce hiç hissetmediği tuhaf, yabancı bir duyguyla dolmuştu.

Üç genç, ciddi bir sessizlikle gemiden uzaklaştı. Jim, birkaç dakikada bir geriye dönüp mahkûm gemisine bakıyordu.

"Onun için" yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Mansur sonunda. "Unut onu, kuzen. Ona ulaşabilmen imkânsız."

Jim'in yüzü öfke ve hayal kırıklığıyla karardı. "Öyle mi? Çok biliyorsun sen Mansur Courtney. Göreceğiz. Göreceğiz!"

Kumsalda, seyislerden biri, bir grup katırı koşmuş, tekneyi kıyıya çekmelerine yardım etmek için bekliyordu. 'Kayalıkların üstünde kanatlarını kurutan bir çift karabatak gibi oturup durmayın. Yelkeni indirin," diyerek Jim öfkesini onlardan çıkarttı.

Küreklerin başına geçerek dalgaların kırılma sırasında doğru dalgayı beklediler. Beklediklerinin yaklaşmakta olduğunu gören Jim haykırdı. "Haydi! Beraber çekin!"

Dalga, teknenin kıçını kaldırdı ve aniden, kendilerini yeşil dalganın üzerinde coşkuyla kıyıya doğru kayar buldular. Kumsala vardılar ve dalga geri çekilirken kumların üzerine atladılar. Seyis, katırlarla birlikte gelince çekme zincirini tekneye taktılar ve sonra katırların yanında koşarak tekneyi med seviyesinin ötesine kadar çektiler. "Katırlara yarın sabah erkenden yine ihtiyacım olacak," dedi Jim seyise. "Hazır halde beklesinler."

"O cehennem gemisine tekrar gideceğiz yani, öyle mi?" diye sordu Mansur sıkıntılı bir ifadeyle.

"Bir tekne dolusu sebze götürmek için," dedi Jim masum görünmeye çalışarak. "Karşılığında ne almayı planlıyorsun?" diye sordu Mansur da aynı kayıtsızlıkla. Jim kuzeninin kolunu hafifçe yumrukladı ve katırların çıplak sırtlarına atladılar. Jim, mahkûm gemisinin demirli olduğu yere son bir kez dalgınca baktı, sonra katırlarını lagün kıyısı boyunca sürdüler. Tom Courtney'in, Dorian'la kendisinin doğduğu ve uzun yıllardır görmediği Devon'daki büyük malikânenin adını verdiği, beyaz badanalı çiftlik binaları ve ambarın olduğu araziye, High Weald'a doğru tepeyi tırmandılar.

İki evin tek ortak noktası ismiydi. Bu ev, Ümit Burnu bölgesi tarzında inşa edilmişti. Çatısı, kaim bir saz tabakasıyla kaplıydı. Çatının zarif, eğimli kanatları ve büyük avluya açılan kemerli geçit, ünlü Hollandalı mimar Anreith tarafından tasarlanmıştı. Evin adı ve Şirket amblemi, kemerin üzerindeki şatafatlı freskte, melekve aziz tasvirlerinin arasına süslü bir şekilde işlenmişti. Amblemden, altında bir kurdele ve Courtney Kardeşler Ticaret Şirketi'ni simgeleyen CKTŞ harflerinin bulunduğu, kundağı üzerinde duran uzun namlulu bir top vardı. Ayrı bir panel üzerinde de 'High Weald, 1711' yazıyordu. Ev, Jim'le Mansur'un doğduğu yıl inşa edilmişti.

Kemerli geçitten, taş döşeli ana avluya girdikleri sırada Tom Courtney, deponun büyük kapısından dışarı çıktı. Geniş omuzlu, iri bir adamdı, boyu bir seksenin üzerindeydi. Gür, siyah sakallarında tek tük gri teller göze çarpıyordu. Gür, siyah bukleleri, parlak, kel kafa derisini çevreliyor ve ensesine doğru iniyordu. Bir zamanlar dümdüz ve sert olan karnı, yerini hafif bir göbeğe bırakmıştı. Keskin yüz hatları, gülmekle oluşan çizgilerle

yumuşamıştı. Gözleri, kendine son derece güvenli, zengin bir adamın hoşnutluğuyla muzipçe parlıyordu.

"James Courtney! Öyle uzun süredir yoktun ki neye benzediğini unutmaya başlamıştım. Ne iyi ettin de uğradın. Sana sorun çıkarma fikrinden nefret ediyorum, ama bugün iş yapmaya niyetli misin?"

Jim'in omuzları suçlulukla çöktü. "Bir Hollanda gemisi neredeyse üzerimizden geçiyordu, kahrolası az kalsın bizi batıracaktı. Sonra bir at büyüklüğünde bir kırmızı mercan yakaladık. Tekneye çekmemiz iki saati buldu. Körfezdeki gemilerden birine satmak zorunda kaldık."

"Vay canına, evlat, çok yoğun bir sabah geçirmişe benziyorsun. Bırak da gerisini ben tahmin edeyim. Bir Fransız savaş gemisi size ateş açtı ve yaralı bir su aygırı teknenize saldırdı." Tom kendi esprisine gürlencesine güldü. "Her neyse, at büyüklüğündeki mercan için ne kadar aldınız bakalım?" diye sordu.

"Sekiz gümüş gulden."

Tom bir ıslık çaldı. "Bir canavarmış." Sonra yüzündeki ifade ciddileşti. "Ama bu bir mazeret sayılmaz, evlat. Sana haftalık izin vermemiştim. Saatler önce geri dönmüş olmalıydın."

"Hollanda gemisinin kâtibiyile pazarlık yaptım," dedi Jim. "Ona gönderdiğimiz tüm erzakları alacak. Hem de iyi bir fiyata, baba."

Tom'un gözlerindeki kahkaha yerini kurnaz bir ifadeye bıraktı. "Görünüşe bakılırsa vaktini boşa harcamamışsın. Aferin, oğlum."

O sırada, avlunun karşı tarafındaki mutfak bölümünden boyu neredeyse Tom kadar uzun olan hoş bir kadın çıktı. Sağını iri bir topuz yapmıştı. Bluzunun sıvanmış kolları, bronzlaşmış tenini gözler önüne seriyordu. "Tom Courtney, zavallı çocuğun bu sabah kahvaltı yapmadan çıktığını bilmiyor musun? Daha fazla kabadayılık etme de yemeğini yesin."

"Sarah Courtney," diye bağırarak karşılık verdi kocası. "Zavallı çocuk dediğin oğlun artık beş yaşında değil."

"Senin de öğle yemeği vaktin geldi," dedi Sarah taktik değiştirerek.

"Yasmini ve kızlarla beraber bütün sabahı ocağın başında geçirdik. Haydi, hepiniz sofraya."

Tom teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Sarah, sen zorbanın tekisin, ama öyle açım ki bir boğayı boynuzlarıyla yiyebilirim." Verandadan indi ve bir kolunu Jim'in, diğerini Mansur'un omzuna atarak onları Sarah'nın unlu ellerle kapısında beklediği mutfağa yönlendirdi.

Zama, katırları ahırlara götürmek üzere avludan çıkardı. "Zama, kardeşime hanımların onu yemeğe beklediğini haber ver," diye seslendi Tom arkasından. "Söylerim, oubaas!" Zama, High Weald'ın efendisine en yüksek saygı ifadesiyle cevap vermişti. "Yemeğinizi bitirir bitirmez bütün adamlarla birlikte buraya dönün," diye uyardı Jim. "Yarın Şanslı Martı'ya götürülecek sebzeleri yüklemeliyiz."

Mutfak, çoğu, özgürlükleri geri verilmiş, Batavia'dan zarif, altın tenli Javalı ev kölelerinden oluşan kadınlarla kaynıyordu. Jim, sarılmak üzere annesinin yanına gitti.

Sarah ona bozulmuş görünmeye çalıştı. 'Bebeklik etme, James.' Ama oğlu onu kucaklayıp havaya kaldırarak gürültüyle yanaklarından öpünce hoşnutlukla kızardı. "Beni hemen yere indir de işime devam edeyim."

"Sen beni sevmiyor olabilirsin, ama hiç olmazsa Yassie Yenge seviyor." Kendi oğlunun kollarının arasına hapsolmuş zarif, güzel kadına doğru yürüdü. "Haydi, Mansur! Sıra bende." Yasmini'yi Mansur'un kollarının arasından çekip havaya kaldırdı. Yasmini'nin üzerinde doğuya has uzun bir etek ve ipek bir bluz vardı. Genç bir kız gibi ince ve hafifti. Teni amber gibi parlıyor, badem şeklindeki gözleri simsiyah iki mermer parçasına benziyordu. Siyah saçlarının arasındaki gümüş rengi yol, yaşının bir göstergesi değildi: Yasmini, bu gümüş saçlara annesi ve büyükannesi gibi doğduğu günden beri sahipti.

Kadınların etraflarında ilgiyle dört döndüğü erkekler, türlü yemeklerle bezenmiş uzun masanın başındaki sandalyelerine yerleştiler. Zengin bir sofraydı. Baharatlı kuzu eti, yumurta, yoğurt, patatesli geyik eti, Jim ile Mansur'un açık bozkırda vurduğu antilop eti, fırından yeni çıkmış bir yiğın ekmek somunu, tereyağı, krema ve biralar masanın üzerini kaplamıştı.

"Dorian nerede?" diye sordu masanın başında oturan Tom. "Yine geç kaldı!"

"Biri beni mi çağırdı?" Hâlâ sıırım gibi, atletik bir yapıda, güler yüzlü ve yakışıklı olan Dorian, zarif adımlarla mutfak kapısından içeri girdi.

Gür saçları tıpkı oğlununki gibi bakır rengiydi. Dizlerine kadar toza bulanmış binici çizmeleri giymişti ve başında da geniş kenarlı bir hasır şapka vardı. Şapkasını çıkarıp mutfağa doğru salladı ve kadınlar onu neşyle selamladı.

"Sessiz olun! Hepiniz susun bakayım! Kümeslerine çakal girmiş, gıdaklayan bir tavuk sürüsü gibisiniz," diye bağırdı Tom. Gürültü anında kesildi. "Gel, Dorry, kadınları çıldırtmadan masaya otur. Çocukların yakaladığı dev mercanın hikâyesini ve körfezde demirli olan VOC gemisiyle yaptıkları anlaşmayı dinleyeceğiz."

Dorian, ağabeyinin yanındaki sandalyeye oturdu ve bıçağını leziz geyik etine daldırdı. Nefis kokulu bir buhar bulutu tavanın ahşap kirişlerine doğru yükselirken masada oturan erkeklerden bir onay mırıltısı duyuldu. Sarah, yemeği söğüt desenli mavi tabaklara koyarken mutfak, erkeklerin keyifli kahkahaları, coşkulu nidaları ve kadınların sevecen konuşmalarıyla dolmuştu.

"Jim'in nesi var?" dedi Sarah sesini yükseltip masanın diğer ucuna bakarak.

"Hiçbir şeyi yok," dedi Tom, dolu kaşığını ağzına götürmeden önce. Oğluna keskin bir bakış fırlattı. "Var mı?"

Masaya yavaşça bir sessizlik çöktü ve herkes Jim'e baktı. "Neden yemiyorsun?" diye sordu Sarah endişeyle. Jim'in doymak bilmez iştahı artık bir aile efsanesi haline gelmişti. "Biraz patates ye."

"İyiyim, sadece aç değilim." Jim, önce önündeki dokunulmamış tabağa, sonra üzerine çevrilmiş yüzlere baktı. "Bana öyle bakmayın. Öleceğim falan yok."

Sarah hâlâ dikkatle ona bakıyordu. "Bugün ne oldu?"

Jim, annesinin içini camdan yapılmışçasına görebildiğini biliyordu. Ayağa fırladı. "İzninizle," dedi, sandalyesini geri itti ve avluya çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Tom, peşinden gitmek üzere ayağa kalkacak oldu, ama Sarah başını iki yana salladı. "Bırak gitsin, kocacığım," dedi. Tom Courtney'ye sadece bir tek kişi emir verebilirdi, hiçbir şey söylemeden yerine geri oturdu. Biraz önceki coşku dolu atmosfer, yerini ağır, endişe yüklü bir sessizliğe bırakmıştı.

Sarah, masanın diğer ucuna baktı. "Bugün neler oldu, Mansur?"

Jim körfezdeki mahkûm gemisine çıktı. Onu üzen sahnelere tanık oldu."

"Ne gibi sahneler?" diye sordu Sarah.

"Gemi, kadın mahkûmlarla dolu. Dövülmüş, zincirlenmiş ve aç bırakılmışlar. Gemi bir domuz ağılı gibi kokuyor," dedi Mansur acıma ve tiksintiyle yüklü bir sesle. Mansur'un anlattıklarını gözlerinin önünde canlandırırken mutfağa yine sessizlik çöktü.

Sonra Sarah yumuşak bir sesle, "Ve gemideki kadınlardan biri genç ve güzeldi, " dedi. "Nereden bildin?" diye sordu Mansur ona şaşkınca bakarak.

Jim, kemerli kapıdan çıkarak tepeden aşağı, lagünün kıyısındaki otağa doğru yürüdü. Yolun ağaçlar arasından ilerleyen bölümü sona erince iki parmağını ağzına götürerek keskin bir ısıklık çaldı. Aygır, sürünün geri kalanından biraz ayrı duruyor, su kıyısındaki otların tadına bakıyordu. Sesi duyunca başını geri attı ve alnındaki beyaz leke, gün ışığı altında bir taç gibi parladı. Boynunu yay gibi gerdi, geniş burun delikleri daha da açıldı ve Arap atlarına özgü bir soylulukla, ışıldayan gözlerle Jim'e baktı.

Jim tekrar ısıklık çaldı. "Gel, Ateştopu, " diye seslendi. "Bana gel."

Kıpırtısız duran Ateştopu, birkaç adımda dörtmala koşmaya başladı. O irilikte bir hayvanın, bir antilop zarafetiyle hareket etmesi şaşırtıcıydı. Sırf onu izlemek bile Jim'in moralini düzeltmeye başlamıştı. Atın derisi, yağlanmış maun gibi parlıyor, yelesi ise bir savaş bayrağı gibi dalgalanıyordu. Nalları, her adımında yeşil otlardan bir parça koparıp savuruyordu.

Jim ve Ateştopu, Noel gününde koloni vatandaşlarını ve süvari alayının subaylarını geride bırakarak Vali'nin Altın Plaketi'ni almıştı. Bu şekilde Ateştopu, Afrika'daki en hızlı at olduğunu kanıtlamış, Jim de garnizon komutanı Albay Stephanus Keyser'ı alt ederek iki bin guldeni almıştı. O gün at ve binicisi onurlanmışlar, ama doğrusu pek dost kazanamamışlardı.

Ateştopu hız kesmeden dosdoğru Jim'e koşmaya devam ediyordu. Efendisini böyle korkutmaya bayılıyordu. Jim olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Ateştopu son anda bir manevra yaparak efendisinin burnunun dibinden geçti ve yarattığı rüzgâr, Jim'in saçlarını uçuşturdu. Sonra başını vahşice sallayarak ön ayaklarını toprağa gömdü ve aniden durdu. "Gösterişi ne çok seviyorsun," dedi Jim. "Biraz uslansan iyi olacak." Ateştopu aniden bir kedi yavrusu gibi uysallaşarak gelip burnunu Jim'in göğsüne sürttü ve sakladığı bir dilim

erikli keki bulana dek de onu rahat bırakmadı. "Seni gidi çıkarıcı."

Ateştopu onu alnıyla itti. İstedliğini alamayınca daha şiddetli itti, öyle ki Jim'in ayakları yerden kesilmişti. "Bunu hak etmiyorsun ama. . ." Jim, insafa geldi ve keki uzattı. Ateştopu, kadife gibi dudaklarıyla keki Jim'in avucundan aldı ve geride hiçbir kırıntı kalmadığından emin olarak yedi. Jim, salyalarla ıslanan elini, atın parlayan boynuna sildi, sonra bir elini hayvanın kürek kemiklerinin arasına koydu ve çevik bir hareketle üzerine atladı. Topuklarının dokunuşuyla Ateştopu yine o inanılmaz hızla uçar gibi koşmaya başladı ve rüzgâr, Jim'in gözlerini yaşarttı. Lagün kıyısı boyunca dörtnala ilerlediler. Jim, ayağının başparmağıyla atın omzunun gerisine dokununca Ateştopu hiç tereddüt etmeden dönüp suya girdi ve etrafına gümüş rengi damlacıklar saçıp suyu köpürterek koşmaya devam etti. Kendilerini bir anda derin sularda buldular. Jim, atın sırtından suya kaydı ve uzun yelesine yapışarak aygırın kendisini çekmesine izin verdi. Yüzmek, Ateştopu'nun en büyük zevklerinden biriydi. Jim'i çekerken keyifle homurdanıyordu. Jim, karşı kıyıya vardıklarını ve Ateştopu'nun nallarının deniz tabanına değdiğini hissettiği anda tekrar atın sırtına bindi. Suya girdikleri gibi, hızla kıyıya çıktılar.

Jim, aygırı tekrar kıyı boyuna çevirdi ve bembeyaz kumsalda derin nal izleri bırakarak yüksek kum tepeliklerini aştılar. Dalgaların kıyıya çarptığı bölüme yöneldiler. Ateştopu önce sert, ıslak kumlar üzerinde koştu, sonra karın hizasına dek dalgaların arasına, tuzlu suya daldı. Sonunda Jim onu yavaşlattı ve yürüyüş hızında ilerlemeye başladılar. Aygır, dörtnala koştuğu sırada Jim'in tüm öfkesi, suçluluk hissi ve üzüntüsü rüzgâra karışarak ondan uzaklaşmıştı. Ateştopu'nun üzerinde ayağa kalktı ve at da onu fazla sarsmamaya dikkat ederek dengesini kurmasına yardımcı oldu. Bu da birbirlerine öğrettikleri numaralardan biriydi.

Jim, dimdik durarak körfezin uzak bölümüne baktı. Şanslı Martı, gövdesi kumsala paralel olacak şekilde demir atmıştı. Bu mesafeden, bir Tcasabasakininin karısı gibi dürüst ve saygıdeğer görünüyor, içindeki gizli dehşet hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

"Rüzgâr değişti," dedi Jim onu dinlemek için kulağını geriye büken atına. "Önümüzdeki birkaç gün cehennemden çıkmış gibi ortalığı kasıp kavuracak." Bu sert rüzgârlar esnasında hâlâ körfezde demirli olacağını varsayarak batıya karşı duran mahkûm gemisinin güvertesinin alt bölümünün nasıl şartlar altında kalacağını zihninde canlandırdı. Morali yine bozuldu. Tekrar Ateştopu'nun sırtına oturdu ve önceye göre daha yavaş ilerleyerek kaleye yöneldiler. Kalın surların önüne vardıklarında giysileri tamamen kurumuştu, ama Afrika ceylanı derisinden çizmeleri hâlâ nemliydi.

Garnizonun levazım subayı Yüzbaşı Hugo van Hoogen, ana cephaneliğin yanındaki bürosundaydı. Jim'i dostane tavırlarla karşıladıktan sonra Türk tütününü bir fincan Arap kahvesi ikram etti. Jim, tütünü geri çevirdi, ama koyu, acımsı sıvıyı zevkle içti. Yengesi Yasmini sayesinde ailece bu tada alışıklardı. Jim ile levazım subayı, uzun zamandır suç ortaklığı ediyordu. Jim, Courtney ailesinin gayri resmi temsilcisi olarak orada bulunuyordu. Eğer Hugo, Şirket'in körfezdeki herhangi bir geminin erzak ihtiyacını karşılayamayacağına dair bir belge imzalarsa, gemi kâtibi, belgede ismi belirtilen tacirden alışveriş

yapabiliyordu. Hugo, aynı zamanda açgözlü bir balıkçıydı. Jim, dev mercanı yakalayışını anlatırken şaşkınlık nidaları eşliğinde onu dinlemişti. "Olamaz! Dis nee war nee! Bu doğru değil!"

Jim, adamla vedalaşıp oradan ayrıldığında, Courtney Kardeşler Ticaret Şirketi'ne satış izni veren belge de cebindeydi. "Cumartesi günü yine bir fincan kahveni içmeye geleceğim," diyen Jim adama göz kırptı.

Hugo, içtenlikle başını salladı. "Her zaman başımın üstünde yerin var, genç dostum." Jim'e güvenebileceğini bilecek kadar tecrübe yaşamışlardı. Komisyonunun en kısa sürede altın ve gümüş sikkeler halinde eline ulaştırılacağından emindi.

Jim, High Weald'ın ahırlarına dönerek Ateştopu'nu tımar etti. Genellikle bu işi seyislere bırakmaz, kendi yapmayı tercih ederdi. Sonra aygıra ezilmiş mısır verdi ve üzerine melas serpiştirdi. Ateştopu tatlıya bayılırdı.

Ahırların arkasındaki tarlalar ve meyve bahçeleri, Şanslı Martı'ya götürülecek taze sebze ve meyveleri toplayan özgür bırakılmış kölelerle doluydu. Küfeler şimdiden patatesler, elmalar, balkabakları ve şalgamlarla dolup taşıyordu. Toplama işini Mansur ve babası yönetiyordu. Jim, onları işlerinin başında bırakarak mezbahaya gitti. Penceresiz, kaim duvarlı serin odanın tavanındaki çengellerden düzinelerce koyun sarkıyordu. Jim, bıçağını belindeki kınından çekip ustaca hareketlerle biledi ve Dorian Amca'sının yanına gitti. Gemiye götürülecek yükün hazırlanması için herkes bir işin ucundan tutmak zorundaydı: Özgürlükleri geri verilmiş köleler, yağlı kuyruklu İran koyunlarını ağıldan getiriyorlar, başlarını geriye çekerek boyunlarını keskin bıçağın darbesine hazır pozisyona getiriyorlardı. Bir başka grup ise kesilen hayvanları çengellere asıp derilerini yüzüyordu.

Mülkün kasabı olan Cari Otto, deposunu haftalar önce böyle bir fırsat için domuz etleri ve sosislerle doldurmuştu. Gencinden yaşlısına tüm kadınlar, mutfaklarda meyvelerin konserve edilmesi ve sebzelerin turşularının kurulması işlerinde Sarah ile Yasmini'ye yardım ediyordu.

Var güçleriyle çalışmalarına rağmen, katırların çektiği tüm arabaları yüklemeleri ve kıyıya doğru uğurlamaları öğle sonrasını bulmuştu. Malları arabalardan kıyıda bekleyen şalupalara aktarmaları gece boyunca sürdü. İşleri bittiğinde şafak sökmek üzereydi.

Jim'in endişelerine rağmen rüzgârın şiddeti artmamıştı ve tekneleri idare etmek zor sayılmazdı. Küçük konvoy yola çıktığında günün ilk ışıkları doğu ufkunu aydınlatmaya başlamıştı. Jim, en öndeki şalupanın dümenindeydi. Mansur ise kürek çekiyordu.

"Çantada ne var, Jim?" diye sordu iki kürek çekişi arasında.

"Soru sormazsan yalan söylememe de gerek kalmaz." Jim, ayaklarının arasında duran su geçirmez çantaya baktı. Babasının duymaması için sesini iyice alçaltmıştı. Şansına, Tom Courtney'in kulakları, uzun avcılık hayatında ateşlediği ağır tüfeklerin etkisiyle eski keskinliğini yitirmişti.

"Sevilen biri için bir hediye mi yoksa?" Mansur muzipçe sırıttı, ama Jim onu görmezden geldi. Mansur'un fırlattığı ok, hedefi neredeyse on ikiden vurmuştu. Jim, çantaya tuzlanıp güneşte kurutulmuş geyik eti, kumaşa sarılmış beş kilo kadar bisküvi, bir çakı, mülkün

atölyesinden araklanmış üçgen ağızlı bir eğe, annesine ait, kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir tarak ve üzerine Felemenkçe bir mektup yazılmış tek bir sayfa koymuştu.

şanslı Martı'ya vardılar ve Tom Courtney bir boğa gibi kükredi. "Erzak teknesi geldi. Yanaşma izni istiyoruz!"

Gemiden cevap geldi ve kürek çekmeye devam ederek geminin koca gövdesine hafifçe çarptılar.

Louisa Leuven, uzun bacaklarını altına toplayıp bağdaş kurmuş, fenerlerin cılız ışığıyla pek de aydınlanamayan loş, gürültülü güvertenin sert zemini üzerinde oturuyordu. Omuzlarına incecik, en kötü kaliteden, pamuklu bir battaniye örtmüştü. Lombarlar sıkı sıkıya kapatılmıştı. Gardiyanlar temkini elden bırakmıyordu; kıyı çok yakın olduğu için bazı kadınlar boğulma veya Robben Adası'ndaki fok sürüsünün o sulara çektiği yırtıcı köpekbalıklarına yem olma tehlikelerine aldırmadan kendilerini buz gibi yeşil sulara atıp akıntıyla mücadele etmeyi göze alabilirdi. O gün güvertede oldukları sırada geminin aşçısı temizlediği kırmızı mercanın bir kovayı dolduran bağırsaklarını denize dökmüştü. Başgardiyan, kadınlara, parçaları kapmak için anında yüzeye üşüşen köpekbalıklarının üçgen yüzgeçlerini gözdağı verircesine göstermişti. "Kaçmayı aklınızdan bile geçirmeyin, boklu sürtükler," demişti sertçe.

Louisa yolculuklarının hemen başında, o an oturmakta olduğu kuytu köşeyi sahiplenmişti. Büyük, bronz toplardan birinin hemen altıydı. Diğer az beslenmiş, yıpranmış mahkûm kadınlardan daha kuvvetliydi ve gerektiğinde kendini nasıl koruyacağını da öğrenmişti. Gemide hayat, bir vahşi hayvan sürüsü arasında yaşamak gibiydi; etrafındaki kadınlar kurtlar kadar tehlikeli ve acımasız, onlardan daha kurnaz ve uyanıklardı. Louisa bir silaha sahip olmasının hayati bir önem teşkil ettiğini daha yolculuğun başındayken anlamış, topun yatağının işlemeli tahtası üzerindeki bronz plakalardan birini yerinden sökmeyi başarmıştı. Plakayı uzun geceler boyunca saatlerce topun namlusuna sürtmüş, sonunda kenarını keskinleştirmişti. Elbisesinin eteğinden bir şerit yırtarak plakanın alt kısmına dolamış, bir çeşit kabza haline getirmişti. Hançerini gece gündüz elbisesinin altından beline tutturduğu kese içinde taşıyor, bir an için bile yanından ayırmıyordu. O güne kadar kadınlardan sadece birini yaralamak zorunda kalmıştı.

Nedda suratı çilli, kol ve bacakları kalınca, iri bir kadındı. Bir zamanlar, asillere kadın satan bir genelev patroniçesiydi. Özellikle zengin müşterilerine çocuklar temin etmekte uzmanlaşmıştı, ama sonra ağgözlölük etmiş, müşterilerinden birine şantaj yapmaya kalkmış ve bu da sonu olmuştu. Koca Nedda, gemi tropik, sıcak bir gecede, ekvatorun birkaç derece güneyinde sakinçe süzölürken Louisa'ya arkadan sinsice yaklaşmış, üzerine atlayarak onu ağırlığıyla yere yapıştırmıştı. Louisa çığlıklar atıp kıvranırken ne diğer kadınlar, ne de gardiyanlar yardımına koşmuştu. Tam tersine, kıkırdamaya başlamışlar ve Nedda'ya tezahüurat yapmışlardı.

"şu burnu büyük yosmaya gününü göster. "Çığlıklarına bakılırsa çok zevk alıyor."

"Haydi, Koca Nedda! Yumruğunu o asil, kibirli deliğe sok."

Louisa kadının şişman dizinin bacaklarını ayırmaya çalıştığını hissedince can havliyle doğrulmuş, bıçağını kesesinden çıkarmış ve Nedda'nın etli yanağını yarmıştı. Kadın ulur gibi sesler çıkararak ellerini derin yaraya bastırmış ve yuvarlanarak üzerinden uzaklaşmıştı. Sonra ağlayıp inleyerek karanlık bir köşeye çekilmişti. Daha sonraki birkaç haftada kadının yarası mikrop kapmış, yüzü davul gibi şişmişti. Kirli bandajların arasından sapsarı irin sızıyor, çenesinden aşağı damlıyordu. Nedda, o günden sonra Louisa'dan uzak durmuş, diğer kadınlar da gördüklerinden ders almıştı. Onunla uğraşmıyorlardı.

Louisa, tüm hayatını bu korkunç yolculukta geçirmiş gibi hissediyordu. Açık denizde olmadıkları, Martı'nın Masa Körfezi'nde demir attığı o anda bile, başına gelenlere inanmakta güçlük çekiyordu. Anıları birer diken gibi canını yakarak beynine üşüşürken titreyerek topun altındaki kuytuya çekildi. İnsan kalabalığı üzerine üzerine geliyor gibiydi. Bu karanlık, havasız yere balıklar gibi istiflenmişlerdi. Bir başka kirli, leş kokan bedene değmeden hareket etmek mümkün değildi. Kötü havalarda, tuvalet niyetine kullandıkları kovalar geminin sarsıntıları yüzünden devrilir ve tüm güverteyi dışkı kaplardı. Kadınların giysileri ve üzerinde yattıkları incecik battaniyeler pek çok kez idrarla ıslanmış, dışkıya bulanmıştı. Nadiren karşılaştıkları iyi havalarda tayfalar, ambar kapaklarından deniz suyu pompalarlar, kadınlar dizlerinin üzerine çökerek kaba saba Malta taşlarıyla tahtaları temizlemeye çalışırdı. Bu çabaları boşuna olurdu, çünkü bir sonraki fırtınada tahtalar yine leş gibi kirlenirdi. Ambar kapaklarının açık olduğu şafak vakitlerinde, dışkıyla dolu tahta kovaları sırayla merdivenlerden yukarı taşıyarak mürettebat ve gardiyanların dikkatli bakışları altında denize boşaltırlardı.

Mahkûmlar hava nasıl olursa olsun, her pazar günü, gardiyanların dolu tüfekleri üzerlerine doğrultulmuş halde güverteye çıkarılırdı. Bilekleri prangalı, elbiseleri lime lime olmuş kadınlar incecik kollarını bedenlerine sararak ısınmaya çalışırlar, buz gibi soğukta dişleri takırdayarak beklerlerdi. Hollandalı Islah rahipleri, işledikleri günahlar yüzünden onlara uzun söylevler verirken kadınların ciltleri soğuktan morarırdı. Bu işkencenin ardından mürettebat, üst güverteye yelken bezi gererdi. Mahkûmlar, gruplar halinde bezin önünde durmaya zorlanır ve gemi pompalarıyla üzerlerine buz gibi deniz suyu sıkılırdı. Louisa ve daha titiz olan birkaç kadın, elbiselerini çıkarıp pisliklerden arındırmak için çabalarlardı. Yelken bezleri rüzgâr yüzünden dalgalanır, onları pek gizleyemezdi ve pompaların başındaki denizciler ıslık çalarak kabaca laf atarlardı.

"Şu ineğin memelerine bakın!"

"Şu büyük, kıllı limana koca bir gemi girebilir!"

Louisa, yere çömelip diğer kadınları paravan olarak kullanarak ıslak giysisiyle vücudunu örtmeyi öğrenmişti. Birkaç saatlik temizlik, tüm aşağılamalara değerdi, ama elbisesi kuruyup vücudu yeni bir grup sirkeye yuva olur olmaz tekrar kaşınmaya başlıyordu. Bronz bıçağıyla bir tahta parçasından kaba dişli bir tarak oyabilmişti. Her gün, altın rengi uzun saçlarındaki ve bedenindeki diğer tüylü bölgelerdeki sirkeleri ayıklayabilmek için topun altında saatler geçiriyordu. Temiz kalabilmek için gösterdiği bu umutsuz çabalar, diğer

kadınların pasaklılığının daha da göze batmasına yol açıyor, bu da onları sinirlendiriyordu.

"Şuraya bakın, ukala asilzade yine apış arasındaki kılları tarıyor."

"Ne de olsa o bizlerden kat kat üstün biri. Oraya vardığımızda Batavia valisiyle evlenecek, bilmiyor muydun?"

"Düğününe bizi de davet edeceksin, değil mi, prenses?"

"Nedda da başnedimen olur, olmaz mısın, Nedda, lieveling? (Hayatım.)" Nedda'nın yüzündeki çirkin yara izi, kadın sırtınca daha da korkunç bir hal alırdı. Sırtış, Nedda'nın nefret dolu gözlerine ulaşamazdı.

Louisa onlara aldırmamayı öğrenmişti. Bıçağının ucunu, başının üzerindeki yalpa çemberinde duran fenerin isli alevinde ısıtıp kucağındaki dikiş yerlerine bastırıyor, böylece sirkeleri temizliyordu. Bıçağı ısıtmak için tekrar fenere doğru kaldırıyor, o esnada lombar kapağının kenarındaki ince aralıktan dışarı bakmak için başını eğiyordu.

Bıçağının yardımıyla aralığı, iyi bir görüş alanına kavuşuncaya dek genişletmişti. Kapağın üzerinde bir asma kilit vardı, ama Louisa haftalarca uğraşarak kelepçesini biraz gevşetebilmişti. Sonra tahtanın üzerindeki çıplak bölümleri fenerin üzerinden aldığı isle kapatmıştı. Pazar günleri mahkûmlar dua etmek ve yıkanmak için güverteye çıktıkları sırada, gemi subaylarından bir grup, kadınların kaldığı yeri teftiş ederdi. Louisa her seferinde, keşfedildiğini düşünerek köşesine korku ve endişe içinde dönerdi. Keşfedilmediğini anlayınca öyle yoğun bir rahatlık hissederdi ki, çoğu zaman kendini tutamayıp ağlardı.

Umutsuzluk, bir kuytuda saklanıp onu gözleyen, üzerine atılıp parçalamak için fırsat kollayan vahşi bir canavar gibi tetikte bekliyordu. Son birkaç ayda, küçük bıçağını birkaç kez, kolunun üzerindeki ince tüyleri tıraş edebilecek kadar keskin hale gelinceye dek bilemişti. Sonra top yatağının altına gizlenip parmak uçlarıyla nabzını bulmuştu. Bir keresinde keskin metali bileğine bastırmış, derin bir kesik açmaya hazırlanmıştı. Sonra aralıktan süzülen parlak güneş ışığını görmüştü. Bir şey vaat eder gibiydi.

"Hayır," diye fısıldamıştı kendi kendine. "Dayanacağım. Ve kaçacağım."

Kararlılığını desteklemek için, geminin güney Atlantik'in şiddetli fırtınalarıyla boğuştuğu o sonu gelmez, korkunç günler boyunca, artık bir başka boyutta kalmış gibi gelen çocukluğunun mutlu, güzel günlerini düşünmüş durmuştu. Kendini dış dünyaya kapatıp rahatsız edilmeden anılarına sığınabilecek şekilde eğitmişti.

Düğmeleri yakasına dek sıkıca iliklenmiş siyah takım elbiseli, uzun boylu, ince bir adam olan babası Hendrick Leuven'in, anılarındaki yeri çok genişti. Louisa gözlerini kapattığında babasının bembeyaz, dantel boyunbağını, ince bacaklarını saran, annesinin sevgiyle ördüğü çoraplarını ve ısıldayana kadar parlatılmış küt burunlu ayakkabılarının altın taklidi tokalarını en ince ayrıntısına dek görebiliyordu. Geniş kenarlı siyah şapkasının altından görülen, muzipçe bakan masmavi gözleri, asık suratının gerisindeki neşeli adamı ele verirdi. Louisa, gözlerini babasından almıştı. Anlattığı bütün o komik, ilginç, büyüleyici hikâyeleri hatırlıyordu. Küçükken Louisa'yı her gece kucağına alıp merdivenlerden yukarı, odasına taşırdı. Sonra onu yatağına yatırır, küçük kız uyumamak için çabalarken harika

hikâyelerinden birini anlatırdı. Biraz daha büyüdüğünde babasıyla bahçede yürüyüşlere çıkmaya başlamışlardı. Babası elini tutar, arazideki lale tarhlarının arasında yürürlerken o günkü derslerin üzerinden geçerlerdi. Babasının, sonu gelmez sorularına nasıl da sabırla cevap verdiğini, çok az bir yardımla güç bir matematik problemine doğru yanıt vermesi üzerine yüzünde beliren mahzun, gurur dolu gülümseyişi hatırladıkça Louisa da kendini tutamayarak gizlice gülümserdi.

Hendrick Leuven, van Ritters ailesi için çalışan özel bir öğretmendi. Van Ritters, Amsterdam'ın en seçkin ve zengin ailelerinden biriydi. Bay Koen van Ritters, VOC yönetim kurulu Het Zeventien'in bir üyesiydi. Büyük mağazaları, kanalın iki kıyısı boyunca sıralanır, sahip olduğu otuz beş gemilik filo, tüm dünya üzerinde ticaret yapardı. Sayfiyedeki malikânesi, Hollanda'daki en görkemli evlerden biriydi.

Kalabalık ev halkı, kış ayları boyunca Huis Brabant'ta, kanalın hemen üzerindeki büyük malikânede yaşırdı. Çatı katındaki üç oda, Louisa'nın ailesine aitti. Louisa, küçük yatak odasının penceresinden, açık denizden gelip kanala giren balıkçı teknelerini görebiliyordu.

Bununla birlikte, en sevdiği mevsim ilkbahardı. Bahar başlangıcında tüm aile sayfiyeye, Mooi Uitsig'e taşınırdı. O rüya gibi, tılsımlı günlerde Hendrick ve ailesi, malikânenin önündeki gölün karşı kıyısındaki kulübede yaşırdı. Louisa, kaz sürülerinin havalar ısınınca güneyden uçup gelişini hatırlayabiliyordu. Şafak vakti büyük bir gürültüyle gölün yüzeyine konarlar, inci tanesi gibi su damlacıkları sıçrattırlardı. Louisa dizlerini karnına çekerek yatar, babasının yan odadan gelen horultularını dinlerdi. Kendini bir daha asla o anki kadar sıcak ve güvende hissedememişti.

Louisa'nın annesi, Anne, İngilizdi. Babası onu henüz küçük bir çocukken Hollanda'ya götürmüştü. Anne on altı yaşındayken van Ritter malikânesinde aşçı yamağı olarak çalışmaya başlamıştı. Bu işe başlamasının üzerinden bir yıl geçmeden de Hendrick Leuven ile evlenmişti.

Louisa'nın çocukluğu, mutfaktaki baharat, vanilya, safran, yemek ve pişen ekmek kokuları arasında neşe içinde geçmişti. Annesi, İngilizce öğrenmesinde ısrar etmişti. Baş başa oldukları anlarda hep İngilizce konuşuyorlardı. Louisa lisan öğrenmek konusunda doğal bir yeteneğe sahipti. Anne, ona İngilizcenin yanı sıra yemek yapmayı, ekmek pişirmeyi, nakış, dikiş ve bir kadına gerekebilecek her şeyi öğretmişti.

Bay van Ritters, Louisa'nın kendi çocuklarıyla birlikte derslere katılmasına izin vermişti. Küçük kız sınıfın en gerisinde oturmak ve hiç ses çıkarmamak zorundaydı. Gün boyu bir türlü dile getiremediği soruları, yalnız kaldıkları ilk fırsatta büyük bir açlık ve hevesle babasına soruyordu. Saygılı davranmayı çok küçük yaşlarda öğrenmişti.

Louisa, onca yıl içinde Bayan van Ritters'ı sadece iki kez görmüştü. Her iki seferde de kadını sınıfın penceresinden gizlice izlemişti. Bayan van Ritters, yarım düzine hizmetçi eşliğinde kocaman, siyah perdeli bir arabaya biniyordu. Siyah ipekten kat kat giysisi ve yüzünü örten siyah peçesiyle çok gizemli bir kadındı. Louisa, annesinin evin hanımı hakkında diğer çalışanlarla yaptığı konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Söylediklerine göre kadının, tüm görünümünü cehennemden çıkma bir canavara çeviren korkunç bir cilt

hastalığı vardı. Kendi kocası ve çocukları bile onu peşesiz göremiyorlardı.

Öte yandan Bay van Ritters, ara sıra sınıfa uğrar, çocuklarının durumunu kontrol ederdi. Odanın gerisinde sessizce oturan ağırbaşlı, güzel, küçük kıza sıkça gülümserdi. Bir keresinde Louisa'nın düzgün el yazısına bakmak için yanında duraklamıştı bile. Gülümseyip çocuğun başına dokunmuştu. "Ne kadar güzel saçların var, küçüğüm," diye mırıldanmıştı. Kendi kızları şişmandı ve oldukça sıradan olma yolundaydı.

Louisa kızarmış ve reverans yapmıştı. Adamın çok kibar, aynı zamanda Tanrı gibi erişilmez ve güçlü olduğunu düşünmüştü. Yemek salonunda asılı olan yağlıboya tablodaki Tanrı tasvirine de çok benziyordu. Resim, çok ünlü bir ressam olan Rembrant Harmenszoon van Rijn tarafından yapılmıştı. Söylenenlere göre Bay Ritters'in büyükbabası ressama poz vermişti. Tabloda, diriliş günü betimlenmişti. Merhametli Tanrı, kurtarılmış ruhları Cennet'e alırken arka planda iblisler, günahkârları alevlerle dolu Cehennem çukuruna doğru güdüyordu. Louisa bu tablodan büyülenmiş, önünde saatler geçirmişti.

Şimdi, Martı 'nın leş kokulu top güvertesinde, sağındaki sirkelerden kurtulmaya çalışırken, Louisa kendini Hades'in ağına düşen o talihsizlerden biri gibi hissediyordu. Gözyaşlarının dökülmek üzere olduğunu hissederek üzücü düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı, ama artarak beynine üşüşmeye devam ettiler. Kara veba Amsterdam'ı bir kez daha vurduğunda Louisa sadece on yaşındaydı. İlet, daha önce olduğu gibi sıçanlarla dolu limanda başlamış, sonra yıkıcı bir dalga gibi tüm şehre yayılmıştı.

Bay van Ritters, tüm ev ahalisini Huis Brabant'tan Mooi Uitsig'e taşımıştı. Tüm kapıların kilitlenmesini emretmiş, içeri hiçbir yabancıyı sokmamaları için başlarına silahlı bekçiler yerleştirmişti. Ancak hizmetçiler Amsterdam'dan getirilen eşyaları yerleştirirken deri sandıklardan birinin içinden koca bir sıçan fırlamış ve merdivenlere doğru kaçmıştı. Buna rağmen haftalar boyunca kendilerini güvende hissetmişlerdi. Ta ki hizmetçilerden biri akşam yemeği masasındaki ailenin yanında beklerken ölü gibi bayılana dek.

İki uşak, kızı mutfağa taşımış ve uzun masanın üzerine yatırmıştı. Louisa'nın annesi, kızın bluzunun yakasını açmış, boğazını saran kırmızı lekeleri görünce yutkunmuştu. Bunlar, vebanın izleri, gül halkalarıydı. Kadın öylesine büyük bir endişeye kapılmıştı ki kızın eteğinden üzerine sıçrayan pireyi fark etmemişti. Ertesi gün, güneş batmadan kız ölmüştü.

Ertesi sabah, Louisa'nın babasının ders verdiği sınıfta van Ritters ailesinden iki çocuk eksikti. Bakıcılardan biri gelip öğretmenin kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam başını salladı ve, "Kobus ve Tinus bugün bize katılamayacak," dedi. "Şimdi, hece kitabınızın beşinci sayfasını açın lütfen, çocuklar. Hayır, Patronella, o onuncu sayfa."

Patronella, Louisa ile aynı yaştaydı ve van Ritters çocukları içinde ona arkadaşça davranan bir tek oydu. Odanın gerisinde bir çift sırayı paylaşıyorlardı. Louisa'ya sık sık ufak tefek hediyeler getiriyor, bazen de bebekleriyle oynamak için odasına çağırıyordu. Louisa'nın son doğum gününde ona en sevdiği bebeklerden birini vermişti. Elbette dadısı Louisa'ya bebeği iade ettirmişti. Göl kenarında yürürlerken Patronella, Louisa'nın elini

tutmuş, "Tinüs dün gece çok hastaydı," diye fısıldamıştı. "Kustu! Çok kötü kokuyordu."

Patronella o gün dersin yarısında aniden ayağa kalktı ve izin istemeksizin kapıya doğru yürüdü. "Nereye gidiyorsun, Patronella?" diye sordu Hendrick Leuven sertçe. Kız dönüp ona bembeyaz bir yüzle baktı. Sonra tek bir kelime edemeden yere yığıldı. O akşam, Louisa'nın babası ona, "Bay van Ritters sınıfı iptal etmemi emretti," dedi. "Hastalık geçene dek büyük eve gitmemiz yasak. Kulübede kalacağız."

"Ne yiyeceğiz, baba?" Louisa, annesi gibi her zaman çok gerçekçiydi. "Annen kilerden bizim için yiyecek getiriyor; peynir, jambon, sosis, elma ve patates. Küçük sebze bahçem, tavşanlarımız ve tavuklarımız var. Bahçede çalışırken bana yardım edersin. Derslerine de devam edeceğiz. Seni yavaşlatacak ağır öğrenciler olmadan daha hızlı ilerlersin. Tatil gibi olacak. Eğleneceğiz. Ama bahçeden çıkman yasak, anladın mı?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. Biryandan da kemikli bileğindeki pire ısırığını kaşıyordu.

Üç gün boyunca çok iyi vakit geçirdiler. Sonraki sabah, Louisa annesine kahvaltı hazırlamakta yardım ederken Anne ocağın başında bayıldı ve bacağına kaynar su döküldü. Louisa babasına yardım etti ve annesini üst kata çıkarıp büyük yatağa yatırdılar. Yanık bacağını, bala batırdıkları bezlerle sardılar. Sonra Hendrick karısının bluzunun yakasını açtı ve boğazındaki kırmızı lekelerle dehşet içinde baktı.

Anne'in ateşi, bir yaz fırtınası süratiyle yükseldi. Cildi bir saat içinde kıpkırmızı oldu. Neredeyse dokunulmayacak kadar sıcaktı. Louisa ile Hendrick, gölün soğuk suyuyla ıslattıkları süngerle ateşler içindeki kadının vücudunu serinletmeye çalışıyordu. "Dayan, lieveling," diye fısıldadı Hendrick ona. Kadın, terle sıırsıklam olmuş çarşafın üzerinde kıvranıp inliyordu. "Tanrı seni korusun."

Gece boyunca nöbetleşe başında beklediler. Şafak sökerken Louisa bir çığlık atarak babasını çağırdı. Hendrick apar topar içeri girince Louisa ona annesinin bedeninin alt kısmını gösterdi. Kasığının iki yanında, bacaklarının kalçalarıyla birleştiği yerlerde Louisa'nın yumruğu büyüklüğünde şirpençeler vardı. Taş gibi sert, olgun erikler gibi mosmordular.

"Kan çıbanları!" Hendrick birine dokundu. Anne, bu hafif dokunuş üzerine acıyla feryat etti ve bağırsakları gaz eşliğinde boşalınca terle ıslanmış çarşafı sapsarı dışkıya bulandı.

Hendrick'le Louisa, kadını leş kokulu yataktan kaldırıp yere serdikleri temiz bir şilte üzerine yatırdılar. Akşam olduğunda kadının acısı öylesine yoğunlaşmıştı ki Hendrick karısının feryatlarına daha fazla dayanamadı. Mavi gözleri kanlanmıştı. "Usturamı getir!" diye buyurdu Louisa'ya. Küçük kız, odanın köşesindeki leğenin yanında duran usturayı alıp aceleyle babasına getirdi. Çok güzel, sedef bir sapı vardı. Louisa sabahları babasının tıraş oluşunu seyretmeyi çok severdi.

"Ne yapacaksın, baba?" diye sordu onun usturayı bilemesini izlerken.

"Zehri akıtmalıyız. Anneni öldürüyor. Onu sıkıca tut!"

Louisa, annesinin bileklerini nazıkçe tuttu. "Her şey yoluna girecek, anne. Babam seni iyileştirecek."

Hendrick siyah ceketini çıkardı ve üzerinde beyaz gömleği olduğu halde yatağın başına

döndü. Karısının hareket etmesini önlemek için bacaklarının üzerine oturdu. Usturayı karısının kasiğındaki mor şişliğe yaklaştırırken iri ter damlacıkları yanaklarından aşağı süzülüyor, eli yaprak gibi titriyordu.

"Bağışla beni, ey merhametli Tanrım," diye fısıldadı, sonra şişlik üzerinde derin, temiz bir kesik açtı. Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra kesikten kapkara kan ve sarı cerahat fışkırdı. Hendrick'in beyaz gömleğine ve alçak tavana kan ve irin damlacıkları sıçradı.

Anne'in sırtı bir yay gibi kavislendi ve Louisa duvara doğru savruldu.

Karısının vücudunun kasılmalarının şiddetinden ürken Hendrick, bir köşeye gerileyerek büzüldü. Anne kıvranıyor, vücudu sarsılıyor, çığlıklar atıyordu. Yüzü acıyla öylesine çarpılmış ve korkunç bir hal almıştı ki, Louisa dehşetle ona bakakaldı. Yaradan fışkıran kana bakarken çığlık atmamak için küçük elleriyle ağzını kapadı. Zamanla kanama dindi ve Anne'in çektiği ıstırap hafifledi. Çığlıkları kesildi ve sonunda, kan gölü içinde sessiz kaldı.

Louisa annesinin yanına yanaştı ve koluna dokundu. "Anne, artık geçti. Babam zehri akıttı. Yakında iyileşeceksin." Sonra başını kaldırıp babasına baktı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti; babası dudaklarını sarkıtmış, ağlıyordu. Salyaları çenesinden göğsüne akıyordu.

"Ağlama, baba," diye fısıldadı. "Yakında uyanacak, göreceksin."

Ama Anne hiçbir zaman uyanmadı.

Babası, alet edevat barakasından beli aldı ve meyve bahçesinin uzak ucuna yürüdü. Büyük bir elma ağacının altındaki yumuşak toprağı kazmaya başladı. Mezar yeterli derinliğe ulaştığında vakit öğleyi geçmişti. Üzerlerindeki gökyüzü gibi mavi ve boş bakan gözlerle eve geri döndü. Vücudu titreme nöbetleriyle sarsılıyordu. Louisa, annesini kanlı çarşafa saran babasına yardım etti ve annesini taşıyan babasının yanında meyve bahçesinin ucuna yürüdü. Hendrick, cansız bedeni çukurun yanına bıraktı ve mezara indi. Sonra uzanıp Anne'i kollarına aldı ve nemli, mantar kokulu toprağın üzerine yatırdı. Mezardan çıkıp yine bele uzandı.

Louisa, babasının mezarı doldurmasını gözyaşları içinde izledi. Sonra çitin ötesindeki tarlaya yürüyerek kucak dolusu çiçek topladı. Geri döndüğünde babası gitmişti. Louisa, laleleri annesinin başının olması gereken yere özenle dizdi. Göz pınarları artık kurumuş gibiydi. Kuru hıçkırıkları acı veriyordu.

Kulübeye geri döndüğünde, gömleği karısının kanına ve mezarın toprağına bulanmış babasının masanın başında oturduğunu gördü. Başını elleri arasına almıştı. Omuzları sarsılıyordu. Başını kaldırıp kızına baktı. Kızıl lekelerle kaplı yüzü çok solgundu ve dişleri takırdıyordu.

"Sen de mi hastasın, baba?" Ona doğru yürümeye başladı, ama babasının ağzından masanın üzerine safra kahverengisi kusmuk boşalınca korkuyla geriledi. Hendrick, sonra sandalyesinden kayarak taş döşeme üzerine külçe gibi yığıldı. Louisa'nın kaldırabilmesi

veya merdivenlerden yukarı sürükleyebilmesi için fazla ağırdı, bu yüzden küçük kız babasıyla olduğu yerde ilgilendi. Yüzüne bulaşmış kusmuğu ve toprağı temizledi, gölün buz gibi suyuna batırdığı süngerle kompres yaparak ateşini düşürmeye çalıştı. Ama usturayı babasına getirmeye cesaret edemedi. Hendrick, iki gün sonra mutfağın taş döşemesi üzerinde öldü.

"Şimdi çok cesur olmalıyım. Artık bebek değilim, on yaşındayım," dedi Louisa kendi kendine. "Bana yardım edecek kimse yok. Babamla tek başıma ilgilenmeliyim."

Meyve bahçesine indi. Babasının daha önce kullandığı bel, annesinin mezarının yanı başında duruyordu. Yerden alıp kazmaya başladı. Son derece ağır ilerleyen, zor bir işti. Mezar derinleşip ince, çocuksu kollarında ıslak toprağı atmak için daha fazla takat kalmayınca mutfaktan bir elma sepeti aldı, sapına bir ip bağladı ve sepeti, mezarın dibindeki toprağı doldurup yukarı çekmek için kullandı. Karanlık çökünce, kulübeden bir fener getirerek cılız aydınlığında çalışmaya devam etti. Mezarın derinliği boyuna ulaşınca tekrar babasının yanına döndü ve bacağından tutarak sürüklemeye çalıştı. İyice bitkin düşmüş, elleri su toplayıp yaralanmıştı. Babasını yerinden kıpırdatması mümkün olmadı. Bir noktaya dikilmiş bakışlarını ve lekeler içindeki solgun tenini bir battaniyeyle örttü ve yanına yatıp sabaha kadar uyudu.

Uyandığında gün ışığı mutfağın pencerelerinden içeri doluyordu. Kalkıp kendine bir dilim jambon ve peynir kesti. Bir parça kuru ekmekle birlikte yedi. Sonra büyük evin arkasındaki ahırlara gitti. Oraya gitmesinin yasak olduğunu biliyordu, bu yüzden çitin altından gizlice süzüldü. Ancak ahırlarda kimsecikler yoktu. Seyislerin diğer uşaklarla birlikte kaçmış olabileceğini düşündü. Çitte, Patronella ile birlikte keşfettikleri gizli bir delik vardı; oradan içeri gitti. Yem ve su verilmemiş atlar hâlâ ahırdaki bölmelerindeydi. Louisa kapılarını açtı ve atları çayıra saldı. Hayvanlar dörtmala göl kıyısına koşarak kana kana su içtiler.

Malzeme odasından bir yular alıp Patronella'nın hâlâ su içmekte olan midillisinin yanına gitti. Patronella, Louisa'nın hayvana binmesine izin verirdi, midilli bu yüzden onu tanıyor ve ona güveniyordu. Başını sudan kaldırdığında Louisa yuları hayvanın başına geçirdi ve kulübeye götürdü. Arka kapı, midillinin geçebileceği kadar genişti.

Louisa uzun bir süre, babasını mezarına götürmenin daha saygıdeğer bir yolunu bulup bulamayacağını düşündü. Sonra başka çaresinin olmadığını fark ederek bulduğu ipi babasının ayak bileklerine doladı ve midillinin yardımıyla babasının cansız bedenini meyve bahçesine kadar çekti. Adamın başı, toprak üzerinde bir tümseğe rastladıkça yerden sekiyordu. Naaş, alçak mezara girdiğinde Louisa babası için son kez ağladı. Midilliyi çayıra geri götürdü. Sonra geri dönüp mezarın içine girerek babasının kollarının ve bacaklarının duruşunu düzeltmeye çalıştı, ama tahta gibi katılaşmışlardı. Çaresiz, babasını olduğu gibi bıraktı ve tarlaya gidip çiçek topladı. Çiçekleri babasının bedeninin üzerine dikkatle dizdi. Sonra mezarın yanı başında diz çökerek tatlı, ince bir sesle annesinin öğretmiş olduğu İngilizce ilahiyi söyledi. Sonra babasının üzerini toprakla örtmeye başladı. Mezarı kapattığında karanlık çökmüştü. Fiziksel ve ruhsal açıdan bitkin düşmüş ve hissizleşmiş bir halde sürünürcesine kulübeye döndü.

Yemeye ne gücü ne de isteği vardı, yatağına bile çıkmadı. Yere, ocağın yanına yattı ve yatar yatmaz da ölüme benzer derin bir uykuya daldı.

Susuzluktan ölecekmiş gibi hissederek uyandığında henüz sabah olmamıştı. Baş, kafatası çatlayıp dağılacakmış gibi ağrıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığında sendeledi ve duvara doğru düştü. Baş dönüyor, kendini sersem gibi hissediyordu ve şişen mesanesi acı veriyordu. Kendini rahatlatmak için bahçeye çıkmaya yeltendi, ama şiddetli baş dönmesi yerinden kıpırdamasını engelledi. Yavaşça iki büklüm oldu ve mutfağın ortasına kustu. Sonra ayaklarının arasındaki kusmuk gölcüğüne dehşetle baktı. Annesinin karşı duvardaki çengellerde asılı duran bakır tencerelerine doğru sarsakça ilerledi ve birinin tabanındaki görüntüsüne baktı. İsteksizce ve yavaşça boğazına dokundu ve süt beyazı tenindeki kırmızı lekeleri sessiz bir korkuyla seyretti.

Sonunda, dizleri vücut ağırlığını taşımaz oldu ve yere çöktü. Zihni umutsuzluğun kapkara bulutlarıyla gölgelendi ve görüşü bulandı. Sonra karanlıkta ufacık bir güç ve azim kıvılcımı belirdi. Louisa bu minik kıvılcıma dört elle sarıldı ve karanlıktan çıkmak için bu kıvılcımın cılız aydınlığını kullandı.

"Düşünmem gerek," diye fısıldadı kendi kendine. "Dayanmalıyım. Neler olacağını biliyorum, annemle babamın başına gelen şey bu. Kendimi hazırlamam gerek." Duvara tutunarak ayağa kalkmayı başardı ve sallanarak durdu. "Acele etmeliyim. Hızla yaklaştığını hissedebiliyorum." Anne ve babasını öldüren korkunç şeyleri hatırladı. "Su!" diye fısıldadı. Boş su kovasını aldı ve sarsak adımlarla avludaki tulumbanın başına gitti. Uzun kola her bastırışı, gücünün ve cesaretinin bir başka sınaması gibiydi. "Herkes ölmez," diye fısıldadı kovayı doldururken. "Büyüklerin konuşmasını duymuştum. Genç ve kuvvetli olanların bazen hayatta kalabildiğini söylemişlerdi. Ölmüyorlarmış." Kova dolmak üzereydi. "Ben ölmeyeceğim. Ölmeyeceğim! Ölmeyeceğim!"

Kovayı doldurduktan sonra tavşanların ve tavukların durduğu kümeslerin yanına gitti ve hayvanları serbest bıraktı. "Size bakamayacağım," diye açıkladı onlara.

Suyun birazının dökülmesine engel olamayarak mutfağa geri döndü. Bacakları ıslanmıştı. Kovayı ocağın yanına bıraktı ve kenarına bir keçe astı. "Yemek!" diye mırıldandı gözlerinin önünde çeşitli hayaller belirirken. Kilerden jambon ve peynirin geri kalanıyla bir sepet elma aldı ve kolaylıkla erişebileceği bir yere koydu.

"Soğuk. Gece çok soğuk olacak." Ayaklarını sürüyerek annesinin çeyizinden kalanları sakladığı sandığın yanına gitti ve yün battaniyelerle bir koyun postu çıkararak ocağın yanına serdi. Sonra köşedeki yığından kucak dolusu odun aldı ve titreme nöbetleri başlarken bir ateş yaktı.

"Kapı! Kapıyı kilitlemeliyim!" Şehirde açlıktan ölmek üzere olan domuzlar ve köpeklerin, kendilerini savunamayacak kadar hasta olan insanların evlerine girdiklerini duymuştu. Hayvanlar onları diri diri yiyorlardı. Kapıyı kapattı ve sürgüyü itti. Babasının baltasını ve bir oyma bıçağı bularak döşegenin yanına koydu.

Kulübenin saz damında ve duvarlarının içinde sıçanlar vardı. Louisa geceleri kulübede dolaşan hayvanların telaşlı ayak seslerini duyar, annesi ise kilerin yağmalanmasından şikâyet ederdi. Patronella, yeni dadının cini fazla kaçırıp sarhoş olduğu bir sırada kaldıkları bölmeye giren dev gibi sıçanı anlatmıştı. Babası, iğrenç canavarı Patronella'nın küçük kardeşinin yatağında bulmuş ve seyislerine dadının kırbaçlanmasını emretmişti. Perişan haldeki kadının çığlıkları tüm evde çınlamış, o sırada derste olan çocuklar birbirlerine korkuyla bakmıştı. Louisa, bir sıçanın keskin dişlerini vücudunda hissetme korkusuyla titreyerek yatıyordu. Gücünün son kırıntılarını kullanarak, annesinin bakır tencerelerinden en büyüğünü asılı olduğu çengelden indirdi ve ocağın yanına koyarak kapağını kapattı. Titiz bir çocuktuk; üstünün başının annesiyle babasıninki gibi dışkıya bulanması fikri onun için kabul edilemezdi.

"Tüm yapabileceğim bu," diye fısıldadı ve postun üzerine yığıldı. Başının içinde kara bulutlar dönüyor, damarlarındaki kan sanki kaynıyordu. "Cennet'teki Babamız. . ." diyerek annesinin öğrettiği gibi dua etmeye başladı, ama karanlık onu teslim aldı.

Bilincine tekrar kavuşmasından önce sonsuzluk kadar uzun bir süre geçmiş gibiydi. Karanlık, yerini göz kamaştırıcı bir aydınlığa bırakmıştı. Karlar üzerinden yansıyan güneş ışığı gibi kör edici bir parlaklıktaydı. Işıktan gelen soğuk, küçük kızı iliklerine kadar dondurmuydu. Şiddetle titremeye başladı.

Acılar içinde hareket ederek dizlerini göğsüne çekti ve tortop olarak postun altına iyice gömüldü. Sonra korkuyla elini arkasına uzattı, kalçasında hiç et kalmamış gibiydi. Tek hissettiği, fırlamış kemikleriydi. Elinin yapışkan bir ıslaklığa değeceği korkusuyla parmağıyla kendini yokladı ama cildi kuruydu. Parmağını temkinle kokladı. Temizdi.

Babasının annesine söylediklerini hatırladı. "İshal, en kötü işaret. İshal olup da kurtulan görülmemiş."

"Bu Tanrı'dan bir işaret," diye fısıldadı Louisa birbirine çarpan dişler arasından. "Altımı pisletmedim. Ölmeyeceğim." Sonra yakıcı sıcaklık, soğuğu ve beyaz ışığı uzaklaştırarak geri döndü. Küçük kız hayaller görüp annesiyle babasına seslenerek döşegen üzerinde huzursuzca bir o yana bir bu yana döndü. Hissettiği susuzluk, onu bir kez daha uyandırdı. Boğazı alevler içinde gibiydi, ağzının içi ve dili ise kızgın güneş altında kalmış bir taş gibi kupkuruydu. Büyük bir çabayla tek dirseği üzerinde doğruldu ve kovaya daldırdığı kepçeyi ağzına götürdü. İlk denemede suyun büyük kısmını önüne döktü. Sonra tekrar deneyip kepçenin dibinde kalanları içebildi. Aldığı birkaç yudum, gücünü mucizevi bir hızla tazeledi. İkinci denemede kepçedeki bütün suyu içti, bir süre dinlendi, sonra bir kepçe dolusu daha içti. Damarlarındaki yangın biraz azalmış gibiydi. Tekrar postun üzerine kıvrıldı. Bu kez daldığı uyku, öncekinin aksine huzurlu ve doğaldı.

Acıyla uyandı. Nerede olduğunu ve canını neyin yaktığını bir an için anlayamadı. Sonra çok yakınından sert bir yırtılma sesi duydu. Gözlerini açıp aşağı baktı. Ayaklarından biri, postun altından çıkmıştı. Kocaman, gri tüylü bir yaratık çıplak ayağının üzerine eğilmişti. Bir an için ne olduğunu anlayamadı, ama sonra o yırtılma sesi tekrar duyuldu ve keskin bir acı hissetti. Yaratığı tekmelemek ve bir çığlık atmak istedi, ama dehşetle donakalmıştı. En

korkunç karabasani gerçeğe dönmüştü.

Yaratık başını kaldırdı ve ona parlak, boncuğa benzer gözleriyle baktı. Uzun, sivri burnunun üzerindeki bıyıkları titreyordu. Sivri dişleri, küçük kızın kanıyla pembeleşmişti. Louisa'nın ayak bileğini kemiriyordu. Sıçan ve kız birbirlerine bakıyorlardı, ama Louisa hâlâ kıpırdamıyordu. Sıçan başını eğdi ve dişlerini tekrar geçirdi. Kız yavaşça uzanıp başının yan tarafında duran bıçağı aldı. Bir kedi hızıyla bıçağı hayvana doğru savurdu. Sıçan da neredeyse aynı hızla hareket etmiş, can havliyle havaya sıçramıştı, ama karnını yaran bıçaktan kaçamadı. Tiz bir ses çıkarıp yere yığıldı.

Louisa bıçağı bırakıp iç organlarını peşinde sürükleyerek ilerlemeye çalışan sıçanı irileşmiş gözlerle izledi. Soluk soluğa kalmıştı. Kalp atışlarının yavaşlaması ve nefesinin düzene girmesi biraz zaman aldı. Sonra, şokun kendisini daha güçlü kıldığını fark etti. Doğrulup yaralı bileğini inceledi. Isırıklar oldukça derindi. Elbisesinin eteğinden bir şerit yırtarak bileğine sardı. Sonra karnının çok aç olduğunu fark etti. Sıçan, jambonu biraz didiklemişti. Louisa, ısırılmış bölgeleri temizleyerek kalın bir dilim kesti ve ekmeğin üzerine koydu. Peynirin üzeri yeşil küfle kaplanmıştı. Ne kadar uzun bir süredir bilinçsizce yattığını buradan anlamak mümkündü. Küflü müflü, peynir çok lezzetliydi. Kovanın dibindeki suyu bitirdi. Kovayı tekrar doldurmak isterdi, ama bunun için yeterli gücü yoktu ve kapıyı açmaya da korkuyordu.

Köşedeki büyük bakır tencereye doğru süründü ve tuvaletini yaptı. Bu sırada eteğini yukarı kaldırarak karnının alt kısmını inceledi. Bir çocuğa has tüysüz apış arasının derisi lekesiz ve pürüzsüzdü. Ancak kasıklarında sert şişlikler vardı. Dokunduğu zaman keskin bir acı duyuyordu ama şişliklerin rengi ve büyüklüğü, annesini öldüren şişlikler gibi değildi. Usturayı düşündü, ama babasının annesine yaptığını kendi kendine yapacak kadar cesareti olmadığını biliyordu. "Ölmeyeceğim!" İlk kez buna tüm kalbiyle inandı. Elbisesinin eteğini indirdi ve emekleyerek döşeğine geri döndü. Bıçağı sıkıca tutarak tekrar uykuya daldı. Ondan sonraki birkaç günün çoğu, uykuyla geçti. Uyanık olduğu kısa dönemlerde tuvalet ihtiyacını gideriyor ve birkaç lokma yiyordu. Bu dönemler gün geçtikçe uzadı. Her uyanışında kendini daha güçlü hissediyordu. Köşedeki bakır tencereyi bir sonraki kullanışında şişliklerin inmiş, renklerininse kırmızıdan pembeye dönüşmüş olduğunu gördü. Dokunduğunda eskisi gibi acıımıyordu, ama su içmesi gerektiğini biliyordu.

Tüm gücünü ve cesaretini toplayarak avluya çıktı ve kovayı doldurdu. Sonra tekrar içeri dönüp kendini mutfığa kilitledi. Jambon bitip elma sepeti boşalınca bahçeye çıkacak kadar güçlenmiş olduğuna karar verip birkaç sepet şalgam ve patates topladı. Babasının çakmaktaşını kullanarak ateşi yeniden yaktı ve sebzeleri pişirdi. Yemek çok lezzetli olmuş, içini taze bir enerjiyle doldurmuştu. Ondan sonra gelen her sabah, kendine bir başka görev verdi.

İlk sabah, oturak olarak kullandığı bakır tencerenin içindekileri, babasının gübre çukuruna boşalttı. Sonra tencereyi sıcak su ve kül suyuyla yıkayıp yerine astı. Annesinin böyle yapmasını isteyeceğini biliyordu. Harcadığı güçle bitkin düştü ve postun üzerine kıvrıldı.

Ertesi gün kendini daha iyi hissediyordu. Tulumbadan kovayı doldurdu, üzerindeki kirli elbiseyi çıkardı ve annesinin koyun yağıyla odun külünü kaynatarak yaptığı değerli sabundan bir avuç kullanarak baştan ayağa yıkandı. Kasıklarındaki şişliklerin neredeyse yok olduğunu görünce neşesi yerine geldi. Parmak uçlarıyla sertçe bastırıldığında sadece hafif bir sızı duyuyordu. Vücudu iyice temizlenip cildi pembeleşince tuza batırdığı parmağıyla dişlerini sürttü. Sonra annesinin ecza dolabından faydalanarak bileğindeki sıçan ısırığına pansuman yaptı ve üzerine temiz giysiler geçirdi.

Ertesi gün karnı yine acıktı. Bahçede güvenle hoplayıp zıplayan tavşanlardan birini yakaladı, kulaklarından tuttu, yüreğini katılaştırdı ve babasının bu iş için sakladığı sopayı kullanarak hayvanın boynunu kırdı. Annesinin öğrettiklerini uygulayarak hayvanın derisini yüzdü ve iç organlarını temizledi. Sonra eti dört parçaya bölerek soğanlar ve patateslerle birlikte bir tencereye koydu. Yemeği yedikten sonra kemiklerin iliklerini emdi.

Ertesi sabah, meyve bahçesine giderek anne babasının mezarlarını düzenledi. O zamana kadar kulübenin bahçesinin güvenliğinden çıkmamıştı. Cesaretini toplayıp çitteki delikten öte tarafa süzüldü ve büyük evin serasına gitti. Etrafta onu görecektik kimse olmadığını emin olmadan hareket etmiyordu. Mülkte kimse kalmamış gibiydi. En güzel çiçeklerden alıp annesiyle babasının mezarlarının başına döndü. Çiçekleri mezarların üzerine dizerken anne ve babasıyla sohbet ediyor, onlara başına gelenleri, sıçanı, tavşanı, yahniyi üçayaklı kara tencerede nasıl pişirdiğini anlatıyordu.

"En iyi bakır tencereni öyle kullandığım için üzgünüm, anne." Başını utançla önüne eğmişti. "Ama iyice yıkayıp yerine astım."

Mezarları istediği gibi süsleyince merakı tekrar uyandı. Çitteki delikten bir kez daha geçerek köknar ağaçlarının arasından büyük eve doğru yürüdü. Malikâne çok sessiz ve kasvetliydi; bütün pencereler sımsıkı kapatılmıştı. Temkinli adımlarla ön kapıya yaklaşıp açmayı deneyince kilitlenmiş olduğunu gördü. Kapının üzerine kırmızı boyayla kaba bir haç çizilmişti. Boya, kandamlası gibi akmıştı. Bu, veba uyarışıydı.

Louisa, kendisini aniden çok yalnız ve terk edilmiş hissetti. Kapının önündeki basamaklara oturdu. "Galiba dünya üzerinde tek hayatta kalan benim. Diğer herkes ölmüş."

Sonunda ayağa kalktı, umutsuzluğun verdiği cesaretle evin mutfaka ve uşakların yaşadığı bölüme açılan arka kapısına koştu. Açmayı denedi. Kapının kanadı hızla geriye savrulunca şaşırdı. "Hey!" diye seslendi. "Kimse yok mu? Stals! Hans! Neredesiniz?"

Mutfak terk edilmişti. Bulaşıkhaneye gitti ve başını kapıdan içeri uzattı. "Merhaba!" Cevap yoktu. Tüm evi, her bir odayı dolaştı. Hiç kimse yoktu. Ailenin acele ayrılışının izlerini her yerde görmek mümkündü. Hiçbir şeye dokunmadı ve çıkarken mutfak kapısını dikkatle kapadı.

Kulübeye dönerken aklına bir düşünce takıldı. Yarı yoldan geri döndü ve gül bahçesinin ucundaki küçük kiliseye girdi. Mezarlıktaki bazı mezar taşları iki yüz yıllıktı ve üzerleri yeşil yosunlarla kaplanmıştı. Ama kapıya yakın sıralanmış yeni mezar taşları hemen göze çarpıyordu. Taşlar henüz yerlerine yerleştirilmemişti. Önlerine bırakılmış çiçekler

solmuştı. İsimler ve son mesajlar, siyah çerçeveli kartlar üzerine yazılmış, kartların her biri, taze tümsek üzerine yerleştirilmişti. Yağmur, mürekkebi dağıtmıştı, ama Louisa isimleri yine de okuyabiliyordu. Bir kartın üzerinde Tatronella Katrina Susana van Ritters' yazdığını gördü. Arkadaşı, iki küçük erkek kardeşinin yanında yatıyordu.

Louisa koşarak kulübeye geri döndü ve o gece ağlayarak uyudu. Uyandığında kendini yine hasta ve güçsüz hissediyordu. Yalnızlık ve mutsuzluk ruhunu sarmıştı. Ayaklarını sürüyerek avluya çıktı ve tulumbanın başında elini yüzünü yıkadı. Sonra aniden başım kaldırdı. Su damlacıkları kirpiklerinden ve çenesinden aşağı süzülüyordu. Başını hafifçe yana eğdi ve yüzünde yavaşça neşeli bir ifade belirdi. Gözleri mavi ışıklar saçar gibi oldu. "İnsanlar!" dedi yüksek sesle. "İnsan sesleri." Çok hafiftiler ve malikânenin bulunduğu yönden geliyorlardı. "Geri dönmüşler. Artık yalnız değilim."

Yüzü hâlâ ıslaktı. Çite koştu, delikten diğer tarafa süzüldü ve malikâneye doğru ilerledi. Sesler, yaklaştıkça artıyordu. Evin yakınındaki barakaya vardığında soluklanmak için durdu. Koşarak bahçeye girecekti ki içinden bir ses, dikkatli olmasını söyleyerek onu uyardı. Tereddüt ederek başını kırmızı tuğla duvarın kenarından hafifçe uzattı ve içi bir anda korkuyla buz kesti.

Üzerinde van Ritters arması olan yüklü arabaları, telaşla eşyaları indiren uşakları ve eve giren aile üyelerini görmeyi ummuştu. Ama tek gördüğü, koşarak eve girip çıkan bir grup yabancıydı. Kucakları gümüşler, değerli tablolar ve kıyafetlerle doluydu. Kapı kırılarak açılmış, kanatları kalan menteşelerinin üzerinde çarpık bir şekilde duruyordu.

Yağmacılar, ganimetlerini arka arkaya dizilmiş el arabalarına yüklüyor, bir yandan da keyif ve heyecanla gülüyordu. Louisa adamların şehirdeki serseriler, asker kaçakları ve vebanın bir anda çürüttüğü düzenin kontrol etmeyi başaramadığı hapishanelerden kaçan mahkûmlar olduklarını gördü. Üzerlerinde leş gibi paçavralar, üniforma parçaları ve bunlarla tam bir zıtlık oluşturan, yağmaladıkları pahalı, ipekli giysiler vardı. Başında, üzerinde uzun bir tüy olan gösterişli bir şapka olan bir haydut, bir elinde som altından bir tepsi, diğerinde boğazından tuttuğu bir cin şişesi olduğu halde sendeleyerek basamakları iniyordu. İçkinin etkisiyle kızarmış yüzü Louisa'ya döndü. Gördükleriyle şaşkına dönmüş olan küçük kız, başını geri çekmede yeterince hızlı davranamadı ve adam onu gördü. "Bir kadın. Şeytan ve cehennemdeki tüm iblisler! Gerçek bir kadın. Taze, kıpkırmızı bir elma gibi sert ve sulu!" Şişeyi elinden bırakıp kılıcını çekti. "Buraya gel, tatlı küçük sürtük. O güzel eteğinin altında ne sakladığını bir görelim." Basamaklardan yuvarlanırcasına indi.

Diğer adamlardan vahşi çığlıklar yükseldi. "Bir kadın! Yakalayın! İlk tutan, el değmemiş kirazının tadına bakar!"

Haykırıp naralar atarak üzerine doğru güruh halinde koşmaya başladılar. Louisa, önce içgüdüsel olarak kulübeye yöneldi, ama kulübe çok uzaktaydı. Oraya varana dek adamlar, bir tavşanı kovalayan gelincikler gibi onu yakalarlardı. Ağaçların arasına doğru koşmaya başladı. Toprak yumuşak, yer yer çamurluydu ve hastalıktan sonra bacakları henüz eski kuvvetine kavuşmamıştı. Zafer çığlıkları atan haydutlar arayı giderek kapatıyordu. Ağaçların arasına girdiğinde, en öndeki adamın nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Ama

oraya girer girmez, durum onun lehine dönmüştü, zira tüm çocukluğu, orada oynayarak geçmişti. Böğürtlen ve katırtırnağı yığınlarının arkasına gizlenip belli belirsiz patikalardan geçerek iyice derinlere daldı.

Birkaç dakikada bir durup kulak kabartıyordu ve her seferinde de seslerin zayıflamış olduğunu görüyordu. Sonunda sesleri iyice kesildi. Louisa'nın korkusu biraz olsun yatışmıştı, ama hâlâ tam anlamıyla emniyette olmadığını, ağaçların arasından çıkmaması gerektiğini biliyordu. Karnı üzerinde sürünerek en sık çalı kümesinin altına saklandı. Sonra yaprakları, etrafı iyice görebilecek, ama fark edilmeyecek kadar araladı. Soluk soluğa, titreyerek bekledi. Sonunda sakinleşti ve gölgeler iyice uzayınca dek olduğu yerde yattı. Seslerin kesilmesinden uzunca bir süre sonra kendini, çalının altından çıkmak için yeterince güvende hissetti. Tam ayağa kalkacaktı ki burnunun üzerini kırıstırarak havayı kokladı. Tütün kokusu alınca hemen yere yattı ve vücudunu toprağa bastırdı. Korkusu tümü şiddetiyle geri dönmüştü. Aradan birçok gergin, sessiz dakika geçti ve hafifçe başını kaldırdı. Ağaçların arasındaki açıklığın karşı kenarında bir adam, sırtını en yüksek kayın ağacına yaslamış, oturuyordu.

Uzun saplı, kil piposunu tüttürüyor, etrafına boş boş bakıyordu. Louisa onu anında tanıdı. Onu ilk gören ve kovalamacayı başlatan tüylü şapkalı adamdı. O kadar yakındaydı ki piposundan çektiği her nefesi duyabiliyordu. Yüzünü çürüyen yapraklara gömdü ve titremesine engel olmaya çalıştı. Adam onu görecektse olursa ne yapacağını tam olarak bilmiyordu, ama en korkunç kâbuslarından bile kötüsünü yapacağını hissedebiliyordu.

Piposundan nefesler çekişini, arada hırıldayarak öksürüşünü dinlerken Louisa'nın korkusu arttı. Adam aniden gürültüyle boğazını temizledi ve ağzına gelen balgamı tükürdü. Louisa, balgamın kafasına yakın bir yere yapıştığını duyduğunda kendini kaybetme noktasına geldi. Ayağa fırlayıp deli gibi koşmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Zaman adeta durmuştu. Ama yine de bir süre sonra, çıplak tenine çarpan havanın soğuduğunu hissetti. Başını hâlâ kaldırmamıştı. Sonra açıklıktan doğruca üzerine yaklaşan sert ayak sesleri ve yaprak hışırtıları duydu. Başına yakın bir yerde sesler kesildi. Sonra kalın bir ses Louisa'nın o kadar yakınında gürledi ki küçük kızın kalbi neredeyse duracaktı. "İşte oradasın! Seni görebiliyorum! Geliyorum! Kaç! Kaçsan iyi edersin!" Louisa'nın donmuş yüreği bir anda canlandı ve göğüs kafesini zorlayarak çarpmaya başladı, ama küçük kız yerinden kıpırdamamak için kendini zorladı. Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra ayak sesleri bulunduğu yerden uzaklaştı. Adamın kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. "Küçük fahişe ne olacak! Zaten frengilidir."

Louisa gece iyice çökene dek kıpırdamadan yattı. Kayın ağacının tepesindeki baykuş gürültüyle öttü. Louisa bir süre sonra yavaşça ayağa kalktı ve çıkan her seste korkuyla taş kesilerek ağaçlar arasında dikkatle yürümeye başladı.

Kulübeden birkaç gün boyunca hiç çıkmadı. Gündüzleri, babasının kitaplarına

gömölüyordu. Aralarından biri, onu adeta büyülemişti. İlk sayfadan sonuncusuna kadar her bir satırını okudu, sonra okumaya tekrar başladı. Kitabın adı, Afrika'nın En Karanlık Köşeleriydi. Yabani hayvanlar ve vahşi yerli kabilelerle ilgili hikâyeler küçük kızı mest etmiş, günlerce oyalamıştı. Ağaçların tepelerinde yaşayan iri, kıllı insanlar, insan eti yiyen kabileler, alınlarının ortasında tek bir gözleri bulunan minik pigmeler hakkındaki hikâyeleri okudu. Okumak, korkuları üzerinde yatıştırıcı etkisi yapıyordu. Bir akşam, altın rengi kafası açık kitabın üzerine düşmüş halde, fenerin titreyen alevinin aydınlığında mutfak masasında uyuyakaldı.

Işık, perdesiz pencereden dışarı yayılıyor, karanlıkta güçlü bir yıldız gibi ışıldıyordu. Yoldan geçen iki karanlık şekil ışığı fark edince durdu ve aralarında fısıldaştılar. Sonra çitin kapısına yaklaştılar. Biri kulübenin ön kapısına yaklaşıırken diğeri arka kapıya gitti.

"Kimsin sen?"

Bu sert ses üzerine Louisa'nın uyanmasıyla ayağa fırlaması bir oldu.

"İçerde olduğunu biliyoruz! Hemen dışarı çık!"

Küçük kız arka kapıya koştu, sürgüyü telaşla çekti ve dışarı fırladı. O anda iri bir el onu ensesinden yakaladı ve yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi havaya kaldırarak ayaklarını yerden kesti.

Onu yakalayan adam, taşıdığı fenerin ışığını arttırarak, "Kimsin sen?" diye sordu.

Louisa, fenerin aydınlığında adamın kırmızı yüzünü ve çalı gibi bıyıklarını tanıdı. "Jan!" diye bağırdı. "Benim! Louisa! Louisa Leuven."

Jan, van Rittersların uşağıydı. Yüzündeki kavgacı ifade, yerini hayrete bıraktı. "Küçük Louisa! Gerçekten sen misin? Senin de diğerleriyle birlikte öldüğünü sanmıştık."

Jan, birkaç gün sonra, Louisa ile van Ritters ailesinin kurtarabildikleri eşyalarını alıp Amsterdam'a götürdü. Küçük kızı Huis Brabant'ın mutfak bölümüne götürdüğünde, salgından sağ kurtulabilmiş hizmetçiler onu sıcak bir şekilde karşıladı. Güzelliği, tatlılığı ve sıcakkanlılığı hemen sevilmesini sağlamıştı. Anne ile Hendrick'in öldüğünü öğrendiklerinde onunla birlikte yas tuttular. Henüz sadece on yaşında olan küçük Louisa'nın yanında ebeveynleri ve arkadaşları olmaksızın, sırf kendi iradesi ve kaynaklarıyla hayatta kalabildiğine inanmakta güçlük çekiyorlardı. Annesinin çok iyi dostu olan aşçı Elise, onu hemen kanatlarının altına aldı.

Hayatta kalış haberi yayılıyor, Louisa hikâyesini defalarca anlatmak zorunda kalıyordu. Uşaklar, van Ritters gemilerinde çalışan denizciler ve ambarlardaki işçiler, onu dinlemek için geliyorlardı.

Malikânenin kâhyası olan Stals, Londra'da bulunan Bay van Ritters'a her hafta bir rapor yazıp gönderiyordu. Beyefendi salgın yüzünden, ailesinin kalan üyeleriyle birlikte oraya kaçmıştı. Raporlardan birinin sonunda, öğretmenin kızı Louisa'nın salgından kurtulmuş olduğunu belirtti. Beyefendi bu konuda bir cevap yazma duyarlılığını gösterdi: 'Çocuğu eve yerleştirin, işe başlasın. Ona bulaşıkçı ücreti ödeyin. Amsterdam'a döndüğümde kızın ne

olacağına karar vereceğim."

Bay van Ritters, soğuk havanın şehri salgının son izlerinden temizlediği aralık ayı başında ailesini eve getirdi. Karısı vebadan kurtulamamıştı, ama yokluğu, hayatlarında hiçbir değişikliğe yol açmamıştı. On iki evladından sadece beşi hayatta kalabilmişti. Bay van Ritters, eve dönüşünden bir ay sonra, öncelikli ilgisini gerektiren tüm meseleleri halledince Stals'a, Louisa'yı getirmesini emretti.

Küçük kız, Bay van Ritters'in kütüphanesinin girişinde duraksadı. Adam başını üzerine yazmakta olduğu deri kaplı defteri kebirden kaldırdı. "İçeri gir, küçük," diye buyurdu. "Gelde seni görebileyim."

Stals, kızı hafifçe iterek adamın büyük masasının önüne götürdü. Louisa reverans yapınca adam onaylar bir şekilde başını salladı. "Baban, iyi bir adamdı, seni de iyi yetiştirmiş." Ayağa kalkıp uzun pencerelerin önünde durdu. Bir süre için, gemilerinden birinin Hint adalarından getirdiği pamuk balyalarının ambara indirilmesini izledi. Sonra dönüp dikkatli gözlerle Louisa'yı inceledi. Kız onu son görüşünden bu yana büyümüş, yüzü, kolları ve bacakları dolgunlaşmıştı. Vebaya yakalandığını biliyordu. Doğrusu, kız hastalığın etkilerini üzerinden pek çabuk atmıştı. Yüzünde hastalıktan kalan hiçbir iz yoktu. Güzel bir kızdı, hatta çok güzeldi. Öyle kuru, yavan bir güzellik de değildi; yüzünde cin gibi, zeki bir ifade vardı. Değerli safirler gibi masmavi olan gözleri capcanlı bir parlaklığa sahipti. Kusursuz cildi ipek gibiydi, ama kızın en dikkat çekici yönü saçlarıydı. İki örgü halinde omuzlarından göğsüne doğru sarkıyorlardı. Kıza birkaç soru sordu.

Louisa duyduğu korkuyu ve çekingenliği belli etmemeye çalışarak mantıklı cevaplar verdi.

"Derslerine devam ediyor musun, çocuğum?"

"Babamın bütün kitapları bende, efendim. Her gece uyumadan önce okuyorum."

"Evde ne tür işler yapıyorsun?"

"Sebzeleri yıkayıp soyuyorum, hamur yoğuruyorum ve Pieter'in bulaşık yıkamasına yardım ediyorum, efendim."

"Mutlu musun?"

"Oh, evet, efendim. Aşçı Elise bana çok iyi davranıyor. Annemmiş gibi. "Sanırım yapabileceğin daha yararlı işler bulabiliriz." Van Ritters düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazladı.

Elise ile Stals, Louisa'ya beyefendinin yanındayken nasıl davranması gerektiğini iyice anlatmışlardı. 'Unutma, o ülkenin en güçlü adamlarından biri. Ona daima 'Ekselansları' veya 'Efendim' diye hitap et. Huzuruna çıkarken ve ayrılırken daima reverans yap."

"Sana ne derse hiç ikiletmeden yap. Sana bir soru sorarsa dosdoğru cevap ver, ama sakın sorulmadıkça konuşma."

"Kambur durma, sırtın hep dik olsun. Ellerini önünde kavuştur, yerinde sakince dur ve burnunu karıştırma."

O kadar çok talimat vardı ki, küçük kızın aklı karışmıştı. Ama o an, adamın karşısında dururken cesareti geri dönmüştü. Efendisinin giysileri elbette en iyi kalitedendi. Yakası,

kar gibi beyaz danteldendi. Ayakkabılarının tokaları saf gümüş, belindeki hançerin altın kabzası yakut işlemeliydi. Boyu uzundu ve siyah ipek çoraplar içindeki bacakları, yarı yaşında bir adaminkiler gibi düzgündü. Gümüş tellerin belirlediği saçları kusursuzca şekillendirilmişti. Vandyke stili verilmiş sakalı, neredeyse tamamen grileşmişti. Gözlerinin çevresinde ince, kahkaha kırışıklıkları vardı, ama sakalını sıvazlayan elinin derisi gergindi ve yaşlılık lekeleri yoktu. İşaret parmağında dev gibi, yakut bir yüzük vardı. Tüm asaleti ve ihtişamına rağmen bakışları nazikti. Louisa, tıpkı merhametli İsa'ya olduğu gibi ona da güvenebileceğini her nasılsa hissedebiliyordu.

"Gertruda'nın ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var." Van Ritters sonunda bir karara varmıştı. Gertruda, hayatta kalan en küçük kızıydı. Yedi yaşında, zekâsı pek parlak sayılmayacak, aksi, özelliksiz bir çocuktü. "Ona arkadaşlık edecek ve derslerinde yardımcı olacaksın. Zeki bir kızsın, bunu yapabilirsin."

Louisa'nın tüm neşesi kaçtı. Elise'e çok alışmış, onu annesinin yerine koymuştu. Uşakların bölümünde onu sarıp sarmalayan sıcaklığı ve samimiyeti bırakıp mızımız Gertruda'ya göz kulak olmak için üst kata çıkmak istemiyordu. İtiraz etmek istedi, ama Elise onu soru sorulmadan konuşmaması hususunda uyarmıştı. Başını eğip reverans yaptı.

"Stals, kızın üzerine düzgün giysiler ver. Kıdemsiz dadı ücreti alacak ve çocukların bölümünün yanında kendi odası olacak." Van Ritters, çekilmelerini işaret ederek masasına döndü.

Louisa, içinde bulunduğu şartları kabullenip elinden geldiğince iyi değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Başka seçeneği yoktu. Bay Ritters, evrenin efendisiydi. Emirlerine karşı geldiği takdirde çekeceği sonu gelmez işkenceleri biliyordu. Kararlılıkla Gertruda'nın sevgisini kazanmaya çalıştı. İşi hiç kolay değildi, zira küçük kızın istekleri bitmek bilmiyor ve kesinlikle laf anlamıyordu. Gün boyu, Louisa'yı bir köle gibi kullandığı yetmezmiş gibi geceleri kâbus gördüğünde, hatta oturağı kullanmak istediğinde bile kızı uykusundan kaldırıp yanına çağırıyordu. Hiçbir zaman şikâyet etmeyen ve neşesini daima koruyan Louisa, zamanla kızın kalbini kazandı. Ona basit oyunlar öğretti, yaşça büyük kardeşlerinin itip kakmalarına karşı ona kalkan oldu, geceleri yatağının başucunda şarkı söyledi veya masallar okudu. Kâbuslar gördüğünde kızın yanına yatarak onu kollarına aldı ve uyuyuncaya dek bir bebek gibi salladı. Gertruda zamanla Louisa'ya zulmetmeyi bıraktı. Öz annesi, yüzünü hatırlayamadığı, soğuk, ilgisiz, peçeli bir kadındı. Gertruda, sonunda onun yerini alacak birini bulmuştu ve bir köpek yavrusunun sadakati ve güveniyle peşinden ayrılmıyordu. Louisa, kısa bir süre sonra kızın çığlıklar atarak yerde yuvarlandığı, duvarlara tekme attığı veya pencereden kanala atlamak istediği vahşi krizlerini kontrol edebilmeyi başardı. Bunu daha önce hiç kimse başaramamıştı, ama Louisa'nın usulca söylediği birkaç söz, kızı sakinleştiriyordu. Louisa, sonra kızı elinden tutar, hiçbir itirazla karşılaşmaksızın odasına götürürdü. Gertruda, birkaç dakika içinde tekrar gülüp el çırpmaya başlar, Louisa ile birlikte şarkılar söylerdi. Louisa, önceleri kıza karşı sadece bir görev duygusu ve sorumluluk hissediyordu, ama sonra bu duygusu şefkate, daha sonra ise bir tür ana sevgisine döndü.

Bay Ritters, kızındaki değişimin farkındaydı. Çocukların bölümüne ve sınıfa yaptığı nadir ziyaretlerde Louisa'ya sık sık nazik sözler ediyordu. Çocuklar için verilen Noel partisinde kızıyla dans eden Louisa'yı izlemişti. Gertruda ne kadar hantal ve beceriksizse o da o kadar zarif ve esnekti. Van Ritters, kızı, Louisa'ya Noel hediyesi olarak bir çift inci küpe verdiğinde ve Louisa ona sarılıp öptüğünde gülümsedi.

Birkaç ay sonra Louisa'yı kütüphaneye çağırttı. Bir süre, Gertruda ile kaydettikleri gözle görülür aşama hakkında konuştu ve bu durumun onu ne kadar hoşnut ettiğini söyledi. Louisa odadan çıkmak üzereyken van Ritters, uzanıp kızın saçlarına dokundu. "Çok güzel bir genç kadın oluyorsun. Bir hödüğün seni bizden çalmaya kalkmaması için dikkatli davranmalıyım. Gertruda ile benim sana burada ihtiyacımız var." Bu lütuf, Louisa'nın

ayaklarını neredeyse yerden kesmişti.

Gertruda, Louisa'nın on üçüncü doğum gününde babasından özel bir hediye vermesini istedi. Van Ritters, büyük oğullarından birini, Cambridge'deki büyük üniversiteye kaydolması için İngiltere'ye götürecekti. Gertruda, Louisa ile onlara katılıp katılamayacaklarını sorunca van Ritters, hoşgörülle kabul etti.

Van Ritters gemilerinden biriyle denize açıldılar ve o yazın büyük bir bölümünü, İngiltere'nin başlıca şehirlerini gezerek geçirdiler. Annesinin vatani, Louisa'yı büyülemişti. Dilini kullanmak için her fırsattan yararlandı.

Bay Ritters, en sevdiği oğlunun sorunsuzca yerleştiğini görmek istediği için Cambridge'de bir hafta kaldılar. Bay Ritters, üniversite şehrindeki en iyi han olan Red Boar'un tüm odalarını tutmuştu. Louisa, her zamanki gibi Gertruda'nın odasının köşesinde bir yatakta uyudu. Bir sabah, Gertruda yatağın kenarında oturmuş gevezelik ederken Louisa da giyiniyordu. Aniden uzanıp Louisa'nın göğsünü çimdikledi. "Bak, Louisa, memelerin büyüyor."

Louisa, kızın elini nazikçe itti. Birkaç ay önce, göğüs uçlarının hemen altında taş gibi şişlikler belirmiş, ergenliğe girdiğini haber vermişti. Göğüsleri şiş ve hassastı. Gertruda'nın dokunuşu canını yakmıştı.

"Öyle yapmamalısın, Gertruda. Canım yanıyor ve o şekilde de konuşmamalısın."

"Özür dilerim, Louisa." Çocuğun gözleri yaşlarla doldu. "Canını acıtmak istememiştim."

"Zararı yok." Louisa kızı öptü. "Kahvaltıda ne yemek istersin bakalım?"

"Kek." Çocuğun gözyaşları kurumuştu bile. "Bir sürü kek, krema ve çilek reçeli."

"Sonra da Punch ve Judy gösterisine gidebiliriz," diye önerdi Louisa.

"Sahi mi, Louisa? Gerçekten mi?"

Louisa, gösteriye gitmek için Bay van Ritters'ın iznini istediğinde, adam da ani bir kararla onlara katılmaya karar verdi. Sağı solu hiç belli olmayan Gertruda, arabadayken aniden sabahki konuya döndü ve son gelişmeyi duyurdu. "Louisa'nın pembe memeleri var. Uçları da kabarık."

Louisa başını öne eğip fısıldadı. "Sana o şekilde konuşmanın kabalık olduğunu söylemiştim, Gertruda. Bir daha yapmayacağına söz vermiştin."

"Özür dilerim, Louisa. Unuttum." Gertruda çok üzgün görünüyordu.

Louisa, kızın elini sıktı. "Kızmadım, bir tanem. Sadece bir hanımefendi gibi davranmanı istiyorum."

Van Ritters, bu konuşmayı duymamış gibiydi. Bakışları, dizlerinin üzerinde açık duran kitaptan ayrılmamıştı. Bununla birlikte Louisa, gösteri sırasında, çengel burunlu Punch, çığlıklar atan karısını bir sopayla döverken yan gözle Bay Ritters'a baktığında, göğüslerinin hafif şişkinliğini incelemekte olduğunu görmüştü. Yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti ve şalını iyice üzerine çekti.

Amsterdam'a dönmek üzere yelken açtıklarında güz gelmiş, hava serinlemeye

başlamıştı. Gertruda, yolculuğun ilk gecesinde deniz tutması yüzünden hiç uyumadı. Louisa, leğeni sık sık küçük kızın önüne uzatmak zorunda kalmıştı. Gertruda sabaha karşı nihayet derin bir uykuya daldı ve Louisa kendini pis kokulu kamaradan dışarı attı. Taze deniz havasını bir an önce içine çekebilme isteğiyle hızla güverteye yöneldi. Van Ritters'ın uzun, zarif bedenini kışüstü güvertesinde fark ettiğinde duraksadı. Mürettebat, rüzgârüstü küpeştesini ona bırakmıştı, gemi sahibi olarak bu ayrıcalığa sahipti. Ona görünmeden geri dönecekti ki, van Ritters kızı fark etti. "Gertie'in nasıl oldu?"

"Şimdi uyuyor, efendim. Sabah kendini çok daha iyi hissedeceğinden eminim."

Tam o sırada, büyükçe bir dalga geminin gövdesine çarptı ve Louisa tehlikeli bir şekilde sendeledi. Dengesini kaybederek adama doğru savruldu. Adam, kızın zarif omuzlarına sarıldı. "Çok üzgünüm, efendim." Louisa'nın sesi boğuktu. "Dengemi kaybettim." Geri çekilmeye çalıştı ama omuzlarına sarılan kol gevşememişti. Louisa'nın akli karıştı, ne yapacağını bilmiyordu. Tekrar gerilemeye cesaret edemedi. Van Ritters, onu bırakmaya hiç niyetli değil gibiydi. Sonra, Louisa hissettiklerine inanamıyordu, ama adamın diğer eli sağ göğsünün üzerine kapandı. Hassas göğüs ucunu iki parmağıyla sıvazladığını hisseden Louisa, yutkundu ve titredi. Kızının aksine, adamın hareketi çok nazikti. Canı hiç yanmıyordu. Louisa, korkunç bir utanç duyarak bu dokunuştan zevk aldığını fark etti. "Üşüdüm," diye fısıldadı.

"Evet," dedi van Ritters. "Aşağı in yoksa hasta olacaksın." Kızı bıraktı ve tekrar küpeşteye dayandı. Purosunun ucundan çıkan kıvılcımlar, rüzgârla uçuşuyordu.

Louisa, Huis Brabant'a döndükten sonra onu yedi sekiz hafta boyunca hiç görmedi. Stals'ın Elise'e, Bay van Ritters'ın iş için Paris'e gittiğini söylediğini duymuştu. Gemide yaşadıkları o kısacık an, Louisa'nın aklından hiç çıkmıyordu. Bazen geceleri uyanıyor, o anı tekrar yaşayarak utanç ve vicdan azabıyla kıvranıyordu. Olanların kendi kabahati olduğunu düşünüyordu. Bay van Ritters gibi bir adam hiçbir şekilde suçlanamazdı elbette. O anı düşündüğünde, göğüs uçları tuhaf bir şekilde yanıp karıncalandı. İçinde korkunç bir kötülük olduğunu hissetti, titreyerek yatağının kenarına diz çöktü ve utançla dua etmeye başladı. Gertruda, karanlığın içinden seslendi. "Louisa, oturağı getirmen gerek."

Louisa, bir rahatlama hissiyle küçük kız yatağını ıslatmadan diğer odaya geçti. Sonraki haftalarda suçluluk hissi biraz hafifledi, ama tamamen yok olmadı.

Sonra, bir gündüz vakti, Stals, onu bulmak için çocukların bölümüne geldi. "Bay van Ritters seni görmek istiyor. Bir an önce git. Umarım yanlış bir şey yapmamışsındır, kızım." Louisa hızla saçını fırçalarken Gertruda'ya babasının onu çağırdığını söyledi.

"Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Önce yaptığın kayık resmini boyamayı bitirmelisin. Çizgilerden dışarı taşırmamaya çalış, canım. Ben hemen dönerim."

Kalbi davul gibi çarparak kütüphanenin kapısını tıklattı. Gemide olanlar yüzünden cezalandırılacağını biliyordu. Sarhoş dadıya yaptırdığı gibi onu da seyslere dövdürtebilirdi.

Daha da kötüsü, onu kovabilir, sokağa atabilirdi.

"Gir!" Sesi sertti.

Louisa eşikte reverans yaptı. "Beni çağırmışsınız, efendim."

"Evet. İçeri gel, Louisa." Gelip masasının önünde durunca masanın arka tarafına, yanına gelmesini işaret etti. "Seninle kızım hakkında konuşmak istiyorum."

Üzerinde, her zamanki siyah ceketi yerine has Çin ipeğinden düğmeli bir sabahlık vardı. Bu gayri resmi kıyafeti ve yüzündeki sakin, dostça ifade, Louisa'ya kızgın olmadığını gösteriyordu. Louisa'nın içi bir anda yoğun bir ferahlama hissiyle doldu. Cezalandırılmayacaktı. Van Ritters'ın sonraki sözleri, bunu doğruladı. "Gertruda'nın binicilik derslerine başlama zamanının geldiğini düşünüyorum. Sen iyi bir binicisin. Seyislerin atlara egzersiz yaptırmasına yardım ettiğini gördüm. Bu konuda fikrini duymak istiyorum."

"Oh, evet, efendim, Gertruda'nın buna bayılacağından eminim. Yaşlı çaylak çok sakin bir kısrak. . ." Mutlu bir şekilde binicilik derslerinin planlanmasına yardım etti. Van Ritters'ın omzuna çok yakın bir yerde duruyordu. Masanın üzerinde, yeşil deri kaplı, kaim bir kitap duruyordu. Adam doğal bir hareketle kitabı açtı. Louisa, kitabın açılan sayfasını görmekten kaçınamadı ve sesi yavaşça kesildi. Büyük sayfayı kaplayan çizimden gözlerini ayıramayarak ellerini ağzına götürdü. Çizimin, yetenekli bir sanatçı tarafından yapıldığı belliydi. Resimdeki genç, yakışıklı adam deri bir koltuğa yayılmış oturuyordu. Hemen önünde güzel, genç bir kadın gülerek ayakta duruyordu. Louisa, kadının kendisine ikiziymiş gibi benzediğini gördü. Resimdeki kızın iri gözleri gök mavişiydi ve eteklerini, adam bacaklarının arasındaki altın rengi yuvayı görebilsin diye beline kadar kaldırmıştı. Sanatçı, tüylü bölgeyi en ince ayrıntısına kadar işlemişti.

Tüm bunlar, nefesini kesmeye yeterdi, ama hepsi bu değildi; çok daha beteri vardı. Adamın pantolonunun önü açıktı. Aralıktan, ucu pembe, solgun bir şey çıkmıştı. Adam, bunu parmaklarının arasında hafifçe kavıyordu. Kızın bacaklarının arasındaki altın rengi bölgeye doğru tutuyor gibiydi.

Louisa, daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişti. Hizmetçi kızların kendi aralarında kıkırdarak konuşmalarını duymuştu, ama böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordu. Büyülenmişçesine resme bakıyor, gözlerini bir türlü çekemiyordu. Yakıcı bir sıcaklığın boynundan yanaklarına doğru yükseldiğini hissetti. Utanç ve korku onu tüketmişti.

"Kızı sana benzettim, ama o senin kadar güzel değil elbette," dedi van Ritters usulca. "Sence de öyle değil mi, hayatım?"

"Bi-bilmiyorum," diye fısıldadı Louisa. Bay van Ritters'ın elini kalçasında hissettiğinde neredeyse dizleri bükülecekti. Dokunuşu, elbisesinin üzerinden tenini yakıyor gibiydi. İri, zarif el, küçük poposunun bir tarafını avuçladı. Louisa durmasını istemesi veya odadan kaçması gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. Stals ile Elise, Bay Ritters'a daima itaat etmesi gerektiğini defalarca söylemişti. Felç olmuş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Atlarından veya köpeklerinden biri gibi bu adama aitti. Onun mallarından biriydi. Ne yaptığından veya kendisinden ne istediğinden emin olamasa da hiç itirazsız ona boyun eğmeliydi.

"Elbette, boyutlara gelince bir sanatsal ehliyet söz konusu." Louisa, Tanrı'yı resmeden sanatçıyla bu resmi yapanın aynı olduğuna inanamıyordu, ancak bu mümkündü; büyük bir sanatçı bile bu güçlü adama boyun eğmek zorundaydı.

"Sevgili Tanrım, affet beni," diye dua etti ve müstehcen resmi görmemek için gözlerini sımsıkı yumdu. İpeğin yumuşak hışırtısını duydu. "İşte, Louisa. Gerçekte böyle görünüyor."

Gözleri hâlâ sıkıca kapalıydı. Bay van Ritters, elini nazikçe ama ısrarlı bir şekilde poposunda gezdiriyordu. "Artık büyük bir kızsın, Louisa. Böyle şeyleri öğrenme vaktin geldi. Aç gözlerini, hayatım."

Louisa, emre itaat ederek gözlerini hafifçe araladı. Sabahlığın önünün açılmış, efendisinin ise altına hiçbir şey giymemiş olduğunu gördü. İpeğin katları arasından gururla yükselen şeye baktı. Resim, aslının yavan bir temsiliydi. Koyu renk, gür, kalın tüylerin arasından yükseliyordu ve kızın bileği kadar kalındı. Baş, resimdeki gibi donuk bir pembelikte değil, olgun bir erik rengindeydi. Ucundaki dar aralık, tek bir göze benziyordu. Louisa gözlerini tekrar sıkıca yumdu.

"Gertruda!" diye fısıldadı. "Onu yürüyüşe çıkaracağıma söz vermiştim."

"Ona çok iyi davranıyorsun, Louisa." Sesinde, Louisa'nın daha önce hiç duymadığı bir boğukluk vardı. "Ama şimdi bana da iyi davranman gerek." Elini, eteğinin altına soktu ve parmaklarını kızın çıplak teni üzerinde gezdirdi. Dizlerinin arkasındaki yumuşak gamzelerde biraz oyalandı ve Louisa'nın titremesi şiddetlendi. Okşayışı nazik ve tuhaf bir şekilde güven vericiydi, ama Louisa bunun yanlış olduğunu biliyordu. Bu zıt duygular kafasını karıştırmıştı. Kendisini boğuluyormuş gibi hissetti. Bay Ritters'in parmakları, dizlerinin arkasından ayrılarak yukarı çıktı. Dokunuşu tereddütlü veya sinsî değildi, karşı konulamaz bir otoritesi vardı.

"Bana iyi davranmalısın," dedi ve Louisa, adamın buna hakkı olduğunu düşündü. Sahip olduğu her şeyi ona borçluydu. Karşılığını kendisine iyi davranmakla ödemesini istiyorsa bunu yapmalıydı, ama bunun yanlış olduğunu ve Tanrı'nın onu cezalandıracağını biliyordu. Belki Tanrı bu yüzden Louisa'yı artık sevmemeye başlayacaktı. Bay Ritters'in serbest eliyle kitabın sayfalarını çevirdiğini duydu. "Bak!" Hiç olmazsa bu sefer direnmeyi düşündü ve gözlerini kapattı. Van Ritters'in dokunuşları daha talepkâr olmaya başladı ve bacağıyla poposunun birleştiği yere kadar ilerledi.

Louisa gözlerini birazcık araladı ve kirpiklerinin arasından yeni sayfaya baktı. Sonra gözleri şokla irileşti. Ona çok benzeyen kız, âşğının önünde diz çökmüştü. Etekleri arkasında, yukarıda toparlanmıştı. Çıplak kalçası yuvarlak ve pürüzsüzdü. Adam da kız da adamın kucağına bakıyordu. Kızın yüz ifadesi, sevimli bir evcil hayvana, belki bir kedi yavrusuna bakıyormuşçasına sevecendi. Genç adamın kalın organını her iki küçük eliyle de tutmuştu, ama parmaklarını birleştirmekte zorlanıyordu.

"Ne güzel bir resim, değil mi?" diye sordu Bay Ritters. Louisa, konunun müstehcenliğine rağmen genç çifte karşı tuhaf bir yakınlık hissetmeye başlamıştı. Resimdeki çift gülümsüyordu, birbirlerini seviyor ve yaptıklarından zevk alıyormuş gibi görünüyorlardı. Gözlerini tekrar kapatmayı unuttu. "Görüyorsun ya, Louisa, Tanrı kadınları ve erkekleri

farklı yaratmıştır. Tek başlarına eksiktirler, ama bir araya geldiklerinde tamamlanırlar." Ne dediğini tam olarak anlamamıştı, ama bazen ders anlatırken babasını veya vaaz veren rahibi anlamadığı da olurdu. "Resimdeki çiftin mutluluğunun sebebi bu. Birbirlerine karşı ne büyük bir aşkla dolu olduklarını görüyorsun."

Parmakları, nazik bir otoriteyle bacaklarının birleştiği bölgeyi buldu. Sonra, orada bir şey yaptı. Louisa, ne yaptığından tam olarak emin değildi ama daha rahat yapabilmesi için bacaklarını araladı. Tüm bedenini saran yoğun duygu, daha önce denediği hiçbir şeye benzemiyordu. Efendisinin bahsettiği mutluluğun ve aşkın tüm hücrelerini istila ettiğini hissedebiliyordu. İpek sabahlığın açık duran ön tarafına baktı ve korkusu hafifledi. Tıpkı resimdeki gibi oldukça zevk verici olduğunu gördü. Kızın o şekilde ıslaklığına şaşmamalıydı.

Efendisi, onu nazikçe yönlendirince hiç karşı koymadan uysalca istediğini yaptı. Van Ritters koltuğundan kalkmadan ona döndü. Aynı anda onu da kendine çekmiş ve bir elini omzuna koymuştu. Louisa, resimdeki kızın yaptığı şeyi yapmasını istediğini içgüdüsel bir şekilde kavradı. Omzundaki elin de baskısıyla yere diz çöktü. O, tuhaf bir şekilde hem çirkin, hem de güzel olan organ, şimdi yüzünden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Resimdeki kızın yaptığı gibi onu ellerine aldı. Adam hafifçe inledi. Louisa'nın ellerinde tuttuğu organ çok sert ve sıcaktı. Kızı adeta büyülüyordu. Hafifçe sıktı ve elindeki şey canlıymış gibi bir anda hayat doldu. O, Louisa'ya aitti ve bu düşünce kıza tuhaf bir güçlülük hissi veriyordu.

Van Ritters, ellerini onunkilerin üzerine koydu. İleri geri hareket ettirmeye başladı. Louisa, önce ne yaptığını anlayamadı, sonra ona yol göstermekte olduğunu fark etti. Onu mutlu etmek için güçlü bir istek duyuyordu, kendisinden isteneni çabucak öğrendi. Louisa'nın parmakları hızla hareket ederken efendisi, koltuğuna yaslanıp inledi. Onu incittiğini sanan Louisa ayağa kalkmaya yeltendi, ama adam omzuna bastırarak ona engel oldu. Konuştuğunda, sesi umutsuz bir tondaydı. "Hayır, Louisa, öyle devam et. Sakın durma. Sen çok iyi, çok akıllı bir kızsın."

Sonra aniden titrekçe bir iç çekti ve cebinden kırmızı bir ipek mendil çıkararak kızın ellerini ve kucağını örttü. Louisa, ellerinin üzerine akan sıcak, yoğun sıvıyı hissettikten sonra bile onu bırakmak istemedi. Yaptığı şeye devam etmek isteyince van Ritters, bileklerini yakalayıp onu durdurdu. "Bu kadarı yeter, hayatım. Beni çok mutlu ettin."

Uzun bir süre sonra yerinden doğruldu. Louisa'nın ufak ellerini birer birer tutup ipek mendille temizledi. Louisa hiçbir tiksinti duymuyordu. Bay van Ritters, ona nazikçe gülümsedi. "Beni çok memnun ettin, ama bugün yaptığımız şeyi hiç kimseye anlatmamalısın. Anladın mı, Louisa?" Kız ciddiyetle başını salladı. Suçluluk hissi yok olmuş, yerini minnet ve hürmet almıştı.

"Şimdi Gertruda'ya geri dönebilirsin. Binicilik derslerine yarın başlayacağız. Onu akademiye sen götüreceksin, elbette."

Louisa, sonraki birkaç hafta boyunca onu sadece bir kez, uzaktan gördü. Merdivenlerin yarısındaydı, Gertruda'nın odasına çıkıyordu. Tam o sırada, uşaklardan biri, yemek salonunun çift kanatlı kapılarını açmış ve konuklarına yol gösteren Bay van Ritters eşikte belirmişti. Hepsi de çok şık giyinmiş, varlıklı hanımefendiler ve beyefendilerdi. Louisa, adamlardan en az dördünün, Het Zeventien'in üyeleri, yani VOC yöneticileri olduğunu biliyordu. Mükellef bir ziyafet çektikleri anlaşılıyordu; hepsi de neşeli ve oldukça gürültücüydü. Louisa, konuklar altından geçerken perdelerin arkasına saklanmış, ama Bay van Ritters'ı tuhaf bir özlem hissiyle izlemişti. Efendisi uzun, kıvrıkcık bir peruk ve Altın Post Tarikatı'nın kuşağıyla yıldızını takıyordu. Muhteşem görünüyordu. Louisa, efendisinin koluna girmiş olan şık, gülümseyen kadına karşı şiddetli bir nefret duymuştu. Saklandığı yerin altından geçmelerinden sonra Gertruda ile paylaştığı odaya koşmuş, kendini yatağın üzerine atarak ağlamıştı.

"Neden beni tekrar görmek istemiyor? Hoşuna gitmeyecek bir şey mi yaptım?"

Kütüphanede yaşananları her gün, özellikle de fenerler söndürüldükten sonra karanlıkta yatarken düşünüyordu.

Sonra bir gün, Bay van Ritters, hiç haber vermeden binicilik akademisine geldi. Louisa, Gertruda'ya reverans yapmayı öğretmişti. Küçük kızın hareketleri zarafetten yoksun, beceriksizceydi ve dengesini yitirdiği için Louisa'nın yardımıyla doğrulabilmişti, ama van Ritters bu ilerlemeye hafifçe gülümsedi ve neşeyle eğilerek karşılık verdi. "Sadık hizmetkârınızın!," dedi ve Gertruda kıkırdadı. Louisa'yla konuşmamıştı ve Louisa da söz verilmeden konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Van Ritters, Gertruda'nın seyis gözetiminde at üzerinde bir tur atmasını izledi. Yuları seyis tutuyordu. Louisa, midillinin yanında yürümek zorundaydı, çünkü Gertruda çok korkuyordu. Van Ritters sonra geldiği gibi apansızca gitti.

Aradan bir hafta daha geçti. Louisa, zıt duygular arasında gidip geliyordu. Bazen, işlediği günahın büyüklüğü onu eziyordu. Efendisinin ona dokunmasına izin vermiş, o canavarımsı şeyi tutmaktan zevk almıştı. O günle ilgili rüyalar bile görür olmuştu. Bu rüyalardan soluk soluğa uyanıyor, dolgunlaşan göğüsleri ve mahrem bölgeleri yanıp sızlıyordu. Göğüsleri, günahlarının cezasıymış gibi bluzunun düğmelerini zorlayacak kadar büyümüştü. Kollarını önünde kavuşturarak göğüslerini saklamaya çalışıyordu, ama seyislerin ve uşakların bakışlarını farketmişti.

Elise ile konuşup başına gelenleri anlatarak öğüdünü istemeyi düşündü, ama Bay Ritters hiç kimseye söylememesi konusunda onu uyarmıştı. Bu yüzden sessiz kaldı.

Sonra, hiç beklemediği bir anda Stals, "Kendi odana taşınyorsun," dedi. "Bay Ritters'ın emri."

"Louisa, ona şaşkınca baktı. "Ama Gertruda ne olacak? Tek başına uyuyamaz."

"Beyefendi artık bunu öğrenmesi gerektiğini söyledi. O da yeni bir odaya geçecek ve odalarınız yan yana olacak. Gece sana ihtiyaç duyacak olursa başucundaki çingırağı çalacak."

Kızların yeni odaları, kütüphanenin ve Bay Ritters'ın yatak odasının altındaki kattaydı.

Louisa, taşınmalarını bir oyun haline getirerek Gertruda'nın itirazlarını dindirmeyi başardı. Bütün bebeklerini yukarı taşıdılar ve yeni odalarını tanıtmak için bir parti düzenlediler. Louisa, her bir bebeği ayrı ses tonuyla konuşturuyordu. Bu numara her zaman başarılı olur, Gertruda kahkahalara boğulurdu. Bütün bebekleri, yeni odalarını çok beğendiklerini söylediğinde Gertruda ikna oldu.

Louisa'nın odası sade ve havadardı. Kadife perdeler, yaldızlı sandalyeler ve yatak başı çok güzeldi. Mobilyalar az ama kaliteliydi. Şiltesi kuş tüyündendi, battaniyeleriye kalın ve yumuşacıktı. Odasında mermer bir şömine bile vardı, ama Stals, haftada sadece bir kova kömür alabileceğini söylemişti. En güzel sürpriz ise, içinde oyulmuş bir oturma bölümü ve porselen bir oturağın bulunduğu köşedeki küçük bölmeydi. Louisa, o ilk gece mutluluktan uçarak yeni yatağına girdi. Sanki o geceden önce ömründe hiç tam anlamıyla ısınmamıştı.

Derin, rüyasız uykusundan uyanırken, onu uyandıranın ne olabileceğini düşünüyordu. Etraf karanlık, ev de sessiz olduğuna göre saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Sonra sesi tekrar duydu ve nabızı hızlandı. Ayak sesleriydi, ama odanın karşısındaki lambrili duvardan geliyordu. İçi buz gibi, batıl bir korkuyla doldu ve ne çılgık atabildi ne de kıpırdayabildi. Sonra bir gıcırta duydu ve bir ışık huzmesi yoktan var oldu. Karşı duvardaki panel açıldı ve uzun boylu biri odaya girdi. Üzerinde beyaz gömlek ve bir pantolon olan sakallı biriydi.

"Louisa!" Sesi boğuktu ve tuhaf bir şekilde yankılanıyordu. Tam da bir hayaletten beklenecek türde bir sestti. Battaniyeyi başının üzerine çekti ve nefes almaya bile çekinerek hareketsizce yattı. Yatağına yaklaşan ayak seslerini duyuyor, cılız ışığın hareketlerini fark edebiliyordu. Ayak sesleri yatağının yanı başında kesildi ve üzerindeki battaniye aniden geri çekildi. Louisa bu kez çılgık attı, ama bunun yararsız olduğunu biliyordu.

Gertruda'nın uykusu çok ağırdı, top patlasa uyanmazdı ve Huis Brabant'ın bu katında ikisinden başka hiç kimse yoktu. Üzerine eğilmiş yüze irileşmiş gözlerle baktı; öylesine korkmuştu ki onu fenerin aydınlığında bile tanıyamadı. "Korkma, çocuğum. Canını yakmayacağım."

"Ah, efendim!" Müthiş bir rahatlama hissederek kendini adamın kollarına attı ve başım göğsüne dayadı. "Hayalet olduğunuzu sandım."

"Sakin ol, çocuğum." Saçlarını okşuyordu. "Her şey yolunda. Korkacak hiçbir şey yok." Louisa'nın sakinleşmesi uzun sürdü. Sonra adam, "Seni burada bırakmayacağım," dedi. "Benimle gel."

Elini tuttu ve Louisa, pamuklu geceliği içinde, çıplak ayaklarla onu güvenle izledi. Duvardaki gizli kapının gerisinde spiral şeklinde bir merdiven vardı. Basamakları tırmandılar ve bir başka gizli kapıdan geçtiler.

Kendilerini aniden dev gibi bir odada buldular. Öyle büyüktü ki, şamdanlar içinde en az elli mum olmasına rağmen odanın köşeleri ve tavanı gölgeler içindeydi. Bay Ritters, onu yüksek alevlerin dans ettiği şöminenin önüne götürdü.

Louisa'ya sarılıp saçlarını okşadı. "Seni unuttuğumu mu sandın?" Başını salladı. "Sizi

kızdırdığımı ve beni artık sevmediğinizi düşündüm."

Bay Ritters güldü ve kızın yüzünü ateşin aydınlığına doğru kaldırdı.

"Ne kadar güzel bir şeysin sen öyle. İşte sana bu kadar kızgınım, seni ne kadar sevmediğimi de gör." Başını eğip Louisa'yı dudaklarından öptü. Ağzında puro tadı vardı. Bu güçlü tat, Louisa'ya kendini emniyette hissettirdi. Sonunda Bay Ritters dudaklarını ayırdı ve onu şöminenin önündeki kanepeye oturttu. Üzerinde kristal kadehlerin ve içinde yakut kırmızısı bir içki olan bir şişenin bulunduğu masaya doğru yürüdü. Kadehlerden birini doldurarak getirdi. "Bunu iç. Kötü fikirleri defeder."

Louisa içkinin keskin tadını alınca öksürdü ve nefesi kesilir gibi oldu, ama sonra parmak uçlarına kadar tüm vücuduna harika bir sıcaklık yayıldı. Efendisi yanına oturdu, saçlarını okşayarak yumuşak bir sesle ne kadar güzel ve iyi bir kız olduğunu, onu ne kadar çok özlediğini anlattı. İçindeki sıcaklık ve adamın sesinin yumuşaklığıyla rahatlayan Louisa, başını onun göğsüne dayadı. Geceliğini yukarı çekince hiç itiraz etmeden üzerinden çıkarmasına izin verdi. Çırılçıplak kalmıştı. Mumların aydınlığında çocuksu vücudu solgun ve ipek gibi pürüzsüzdü. Efendisi üzerine eğilip yüzünü öptüğünde hiç utanç duymadı. Nazik ellerin yönlendirmesiyle bir o yana, bir bu yana dönüyordu.

Adam aniden ayağa kalkarak gömleğiyle pantolonunu çıkardı. Kanepeye yaklaştı ve önünde ayakta durdu. Louisa'nın ellerini yönlendirmesine veya ona ne yapacağını söylemesine gerek yoktu. Louisa, onu iki eliyle birden kavradı ve daha önce öğrendiği gibi üzerindeki gevşek deriyi geri çekerek erik rengindeki parlak başını ortaya çıkardı. Adam bir süre sonra ellerini uzaklaştırarak kanepenin önünde diz çöktü. Louisa'nın bacaklarını açtı ve kadife döşemeli kanepeye uzanması için hafifçe itti. Sonra başını, pürüzsüz bacakların arasına eğdi. Louisa, adamın bıyıklarını önce bacaklarının iç kısmında, sonra daha yukarılarda hissetti.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi şaşkınca. Bay Ritters bunu ona daha önce yapmamıştı. Doğrulup oturmaya çalıştı, ama efendisi buna izin vermedi. Aniden hafif bir çığlık atarak tırnaklarını adamın omzuna geçirdi. Ağzı, en mahrem bölgesinin üzerindeydi. Hissettikleri öylesine yoğun ki, Louisa bir an için bayılacağından korktu.

Spiral merdivenden inip onu almaya her gece gelmiyordu. Çoğu gece Louisa, yatak odasının penceresinin altında, arabaların tekerleklerinin taş döşeli yol üzerinde çıkardıkları sesleri duyuyordu. Odasındaki mumu söndürüyor ve perdelerin arasından Bay van Ritters'in şık ve zengin konuklarının geliş gidişini gizlice izliyordu. Onlar gittikten sonra uzun bir süre gelmesini umut ederek bekliyor, ama gecesi çoğunlukla hayal kırıklığıyla sonlanıyordu.

Bazen güzel gemilerinden biriyle uzak diyarlara gidiyor, haftalarca, bazen aylarca dönmüyordu. O yokken Louisa çok sıkılıyor ve kendisini huzursuz hissediyordu. Mutsuz oluyor, Gertruda'ya bile sabır gösteremiyordu.

Van Ritters geri döndüğündeyse varlığı tüm evi dolduruyor, diğer hizmetliler bile

canlanıp heyecanlanıyordu. Spiral merdivenden inen ayak seslerini duyup onu karşılamak için yatağından fırlarken, beklediği uzun geceler aklından uçup gidiyordu. Efendisi, artık aşağı inmesine gerek bırakmayacak bir çağrı yöntemi bulmuştu. Gece odasına gelmesini isterse akşam yemeğinde bir uşakla Gertruda'ya kırmızı bir gül gönderecekti. Gülleri getiren hiçbir uşak bunda bir tuhaflık olduğunu düşünmedi; Bay Ritters'ın çirkin, kıt akıllı kızına duyduğu sevgiyi hepsi biliyordu. Bilmedikleri, o gecelerde spiral merdivenin çıkışındaki kapının kilitli olmadığıydı.

Her buluşmaları, bir öncekinden farklıydı. Van Ritters her seferinde başka bir oyun icat ediyordu. Louisa'ya değişik kostümler giydiriyor; sütçü kız, seyis yamağı veya prenses rollerine bürünmesini istiyordu. Bazen ona iblislerin veya vahşi hayvanların yüzlerinin işlendiği maskeler taktırıyordu. Oyunların sonu gelmez gibiydi.

Başka gecelerde yeşil deri kaplı kitaptaki resimleri inceliyorlar, gördüklerini uyguluyorlardı. Kızın, erkeğin altında yattığı ve organının sonuna dek kızın bacaklarının arasına gömülü olduğu resmi ona ilk gösterdiğinde Louisa gördüklerine inanamamıştı. Bunun mümkün olabileceğini düşünemiyordu. Ama efendisi sabırlı, nazik ve düşünceliydi. Birleşmeleri gerçekleştiğinde Louisa çok hafif bir acı duydu, geniş yatağın çarşafı üzerindeyse sadece birkaç damla kan vardı. Sonrasında çarpıcı bir tatmin hissetmiş, yalnız kaldığında da bedeninin alt kısmını merakla incelemişti. Pislik ve günah yuvası olduğu söylenen bölgelerin böylesine yoğun bir zevkin kaynağı olabileceğini asla düşünemezdi. Artık öğreneceği hiçbir şeyin kalmamış olduğundan emindi. Onu ve kendini her açıdan hoşnut edebileceğine inanıyordu. Ama yanılmıştı.

Van Ritters, sonu gelmezmiş gibi görünen seyahatlerinden birine daha çıkmış, değerli kürk ticaretini genişletme niyetiyle Muhteşem Peter adıyla bilinen Pyotr Alekseyevich ile görüşmek üzere Rusya'da, St. Petersburg'a gitmişti. Geri döndüğünde, Louisa heyecandan yerinde duramıyordu ve bu kez çağrılmak için uzun süre beklemesine gerek kalmadı. O akşam, Louisa tavuğundan bir lokma keserken bir uşak, Gertruda'ya kırmızı gül götürdü.

"Neden bu kadar mutlusun, Louisa?" diye sordu Gertruda onu yatak odasında dans eder görünce.

"Çünkü seni seviyorum, Gertruda. Dünyadaki bütün insanları seviyorum," diye şakıdı Louisa.

Gertruda ellerini çırttı. "Ben de seni seviyorum, Louisa."

"Artık yatağına gitme vakti geldi, tatlım. İşte, iyi uyumana yardım edecek bir bardak ılık süt."

Louisa, o gece gizli geçitten geçip efendisinin odasına girdiğinde şaşkınlıkla kalakaldı. Bu yeni bir oyundu ve Louisa'nın akıllı daha ilk dakikadan karışmış, içini yoğun bir korku sarmıştı. Bu fazla gerçek, fazla korkunçtu.

Bay van Ritters'ın başı, dar, deri, üzerinde gözleri ve ağzı için yuvarlak, kaba birer delik bulunan bir maskeyle sarılmıştı. Üzerinde siyah, deri bir önlük ve uzun, parlak çizmeler vardı. Siyah, deri eldivenler giymiş, kollarını göğsünde birleştirmişti. Gözlerini ondan zorlukla çekip odanın ortasındaki günahkâr yapıya baktı. İnançsızların mahkeme

binalarının önündeki meydanlarda halkın önünde cezalandırıldıkları üç ayaklı kırbaç sehпасının aynısıydı. Ancak tepesinden zincirler yerine ipek şeritler sarkıyordu.

Titrek bir gülümsemeyle ona baktı, ama efendisinin deri maskenin deliklerinden bakan gözleri ifadesizdi. Kaçmayı düşündü, ama van Ritters, niyetini sezmiş gibiydi. Uzun adımlarla kapıya yürüdü ve kilitledi.

Sonra anahtarı önlüğünün cebine koydu. Louisa'nın dizleri onu daha fazla taşıyamayınca kız yere çöktü. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Lütfen canımı yakmayın."

"Fuhuş yaptığın için suçlu bulundun ve yirmi kırbaç yemeye mahkûm oldun." Sesi sert ve ödün vermezdi.

"Lütfen bırakın, gideyim. Bu oyunu oynamak istemiyorum."

"Bu bir oyun değil." Yanına geldi ve yakarışlarına kulak asmadan onu üç ayaklı sehpa sürükledi. Ellerini başının üzerine kaldırdı ve bileklerini ipek şeritlerle sıkıca bağladı. Louisa uzun, sarı saçlarının arasından korkuyla ona bakıyordu. "Bana ne yapacaksınız?"

Bay Ritters odanın diğer ucundaki duvara dayalı masaya doğru yürüdü ve sırtı dönük durarak üzerinden bir şey aldı. Sonra dramatik bir yavaşlıkla döndü. Elinde bir kırbaç vardı. Louisa onu görünce hıçkırarak kıvranmaya, başının üzerinde bağlı olan bileklerini kurtarmak için umutsuzca çabalamaya başladı. Adam yanına geldi ve geceliğini tek hareketle yırtıp yere fırlattı. Louisa, anadan doğma bir halde asılı kalmıştı. Deriler içindeki efendisi gelip karşısında durduğunda, önündeki kabarıklıktan ne kadar tahrik olmuş olduğunu gördü.

"Yirmi kırbaç," diye tekrarladı yabancı, ilgisiz, soğuk bir sesle. "Ve her seferinde yüksek sesle sayacaksın. Anladın mı, namussuz orospu?" Louisa, bu söz üzerine acıyla yüzünü buruşturdu. Daha önce hiç kimse ona bu şekilde hitap etmemişti.

"Yaptığının bir suç olduğunu bilmiyordum. Sizi memnun ettiğimi sanıyordum."

Kırbaç yüzünün çok yakınında, havada sakladı. Sonra adam arkasına geçti. Louisa, gözlerini kapadı ve sırtındaki tüm kaslar beklentiyle gerildi. Ama inen kırbacın verdiği acı, hayal gücünün çok ötesindeydi. Dayanamayarak bir çığlık attı.

"Say!" diye emretti adam ve Louisa, bembeyaz kesilmiş titreyen dudaklarının arasından saydı.

"Bir!" diye haykırdı.

Kırbaç darbeleri, genç kız kendinden geçene dek merhametsizce devam etti. Adam, küçük, yeşil bir şişeyi burnunun altında tutunca Louisa titreyerek kendine geldi. Sonra işkence tekrar başladı.

"Say!" diye tekrar emretti Bay Ritters.

Sonunda Louisa, "Yirmi," diye fısıldadı ve van Ritters kırbacı masanın üzerine bıraktı. Geri dönerken önlüğünün bağcıklarını çözüyordu. Louisa başını kaldıramıyor, vücudunu destekleyemiyor, ipek şeritlerden takatsizce sallanıyordu. Sırtı, poposu ve bacaklarının arka üst kısımları alevler içindeymiş gibiydi. Efendisi arkasından yaklaştı ve kalçasını kavrayarak kızarmış iki yarıyı ayırdı. Louisa bir an sonra, daha öncekilerden kat be kat beter, korkunç bir acı hissetti. İçi parçalanıyor, acı vücuduna dalga dalga yayılıyordu.

Hissettiği korkunç acı gücünü tazeledi ve defalarca çığlık attı.

Sonunda adam onu sehpadan indirdi, bir battaniyeye sardı ve alt kata, odasına taşıdı. Hıçkıran Louisa'yı tek söz etmeden yatağına bırakıp gitti. Genç kız sabah sendeleyerek bölmeye girip oturağa oturunca kanamasının hâlâ devam etmekte olduğunu gördü. Yedi gün sonra hâlâ iyileşmemiştir, ama Gertruda'ya bir kırmızı gül geldi. Louisa sessizce ağlayıp titreyerek spiral merdiveni tırmandı. Odaya girdiğinde, üç ayaklı sehpanın yine orada durduğunu gördü. Efendisi de deri giysilere bürünmüştü.

Cesaretini toplaması aylar sürdü, ama sonunda Elise'e gidip Bay Ritters'ın ona neler yaptığını anlattı. Elbisesinin eteğini kaldırıp kırbaç izlerini gösterdi. Sonra eğilip tahriş olmuş, iltihaplanmış bölgeyi gösterdi.

"Üzerini ört, seni ahlaksız sürtük," diye bağırarak Elise, yanağına bir tokat indirdi. "Böylesine iyi ve harika bir adam hakkında böyle iğrenç yalanlar uydurmaya utanmıyor musun? Bu yaptığını Bay van Ritters'a söyleyeceğim, o zamana kadar söyleyeyim de Stals seni şarap mahzenine kilitlesin."

Louisa, soğuk mahzenin taş zemini üzerine kıvrılarak iki gün geçirdi. Poposundaki korkunç acı onu an an tüketiyor gibiydi. Üçüncü gün bir çavuş ve üç koruma görevlisi gelip onu aldı. Louisa, mahzenden dışarı sürüklenirken Gertruda, Stals veya Elise'i görme umuduyla etrafına bakındı, ama hiç kimseyi göremedi.

"Beni kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi çavuşa. "Bir gün daha dayanamayacaktım." Adam ona garip, gizemli bir ifadeyle baktı.

"Odanı aradık ve çaldığın mücevherleri bulduk," dedi. "Sana öylesine iyi davranan bir centilmene bu nankörlüğü nasıl yapabildin? Bakalım hakim buna ne diyecek."

Hakim hâlâ önceki akşam karşılaştığı konukseverliğin etkisi altındaydı. Şarap mahzeninin kalitesiyle ünlü Huis Brabant'ın elli misafirinden biriydi. Koen van Ritters, hakimnin eski bir dostuydu. Hakim, huzuruna getirilen genç suçluya sertçe baktı. Koen, önceki gece yemeğin ardından purolarını içer, kaliteli konyaklarını yudumlarken ona bu sürtükten bahsetmişti. Çavuşun, kızın aleyhine buldukları kanıtları anlatmasını sabırsızca dinledi ve önüne koyulan, çalıntı mücevherlerin bulunduğu keseye baktı.

"Mahkûmun, ömür boyu hapis cezasını çekmek üzere Batavia'ya gönderilmesine karar verilmiştir," dedi tavizsiz bir ifadeyle.

Şanslı Martı, yelken açmaya hazır bir halde limanda bekliyordu. Louisa'yı mahkemeden doğrudan gemiye götürdüler ve başgardiyana teslim ettiler. Başgardıyan, ismini kayıtlara ekledi ve iki adamı, ayak bileklerine zincirleri geçirip onu top güvertesine götürdü.

Martı, aradan geçen yaklaşık bir yılın ardından Masa Körfezi'nde demir atmıştı. Louisa, kalın tahtalara rağmen dışarıdan gelen sesi duydu. "Erzak teknesi geldi. Yanaşma izni istiyoruz!"

Anılardan sıyrılarak lombar kapağındaki ince aralıktan dışarı baktı. Bir düzine zenci ve beyaz adamdan oluşan mürettebatıyla şalupa gemiye yanaşıyordu. Pruvasında geniş

omuzlu, iri yarı bir adam vardı. Yekedeki delikanlıyı tanıyınca Louisa'nın gözleri irileşti. Daha önce ona adını soran ve balığı atan gençti. O değerli hediyeği başkalarına kaptırmamak için çok uğraşmış, sonra küçük bıçağıyla dörde bölmüş ve diğer üç kadınla paylaşmıştı. Kadınlar arkadaşı değildi, zira bu gemide arkadaşlık söz konusu olamazdı, ama yolculuğun ilk günlerinde, hayatta kalabilmek ve korunabilmek amacıyla aralarında bir nevi anlaşma yapmışlardı. Diğer kadınlar, bir lokma alabilmek için fırsat kollayarak aç gözlerle onları izlerken çiğ balığı iştahla yediler.

Yanaşan yüklü tekneye bakarken çiğ balığın güzel tadını özlemle hatırladı. Gemide gürültülü bir telaş başlamıştı. Bağırış çağırışlar, yüksek sesle verilen emirler, çarpma sesleri ortalığı kaplamıştı. Lombar kapağındaki aralıktan, tepeleme yüklü sepetlerin gemiye aktarılmasını izledi. Meyvelerin ve topraktan yeni çıkmış taze patateslerin kokusunu alabiliyordu. Ağzı sulandı, ama bu güzelim yiyeceklerin hiçbirinin onlara sunulmayacağını, hepsinin subaylar, gardiyanlar ve mürettebatın midesine gideceğini biliyordu. Hapishane güvertesindeki mahkûmlar her zamanki gibi bayat bisküviler ve içinde kurtçukların kıvıl kıvıl kaynaştığı kokmuş domuz etine talim edecekti.

Aniden, birinin ötedeki lombar kapaklarına vurduğunu, bir erkek sesinin yumuşak, ama telaşlı bir ifadeyle seslendiğini duydu. "Louisa! Louisa orada mı?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan kadınlardan biri atılıp bağırdı. "Ja, sevgilim. Ben Louisa'yım. Bal küpümden biraz tatmak ister misin?" Bunun üzerine tiz kahkahalar yükseldi. Louisa sesi tanıdı. Galiz küfürler ve bağırışlar arasından sesini ona duyurmaya çalıştı, ama etrafını saran kötü niyetli kadınların bunu engellemek için elinden geleni yapacağını biliyordu. Umutsuzluğu artarak açtığı aralıktan baktı ama görüş çok kısıtlıydı.

"Buradayım," diye bağırdı Felemenkçe. "Louisa benim."

Genç adamın yüzü aniden görüş alanına girdi. Teknenin oturma tahtalarından birinin üzerinde ayakta duruyor olmalıydı.

"Louisa?" Gözünü dar aralığın diğer tarafına dayadı ve birkaç santimlik mesafeden birbirlerine baktılar.

"Evet." Delikanlı ani bir kahkaha attı. "Mavi gözler! Parlak mavi gözler."

"Kimsin sen? Adın nedir?" İçinden gelen bir dürtüyle İngilizce konuşmuştu. Genç adam ona hayretle baktı.

"İngilizce konuşabiliyor musun?"

"Hayır, sersem, bu Çince," diye tersledi onu Louisa ve genç adam yine güldü. Küstah ve kendini beğenmiş birine benziyordu, ama Louisa'nın bir yıldan uzun bir süredir duyduğu tek dostça sestti.

"Şu şımarığa bak hele! Sana bir şey daha getirdim. Bu kapağı açabilir misin?" Güvertedeki gardiyanlardan bu tarafa bakan var mı? Konuştuğumuzu görecekt olurlarsa beni kırbaçlarlar."

"Hayır, bulundukları yerden bizi göremezler."

"Bekle," dedi Louisa ve kesesinden bıçağını çıkardı. Kilidi yerinde tutan son çiviği çıkardı. Sonra her iki çıplak ayağını da kapağa dayayarak var gücüyle itti. Mentşeler

gıcırdadı, sonra kapak birkaç santim aralandı. Kapağın kenarında, genç adamın parmakları belirdi. Açmasına yardım ediyordu.

Sonra dar aralıktan içeri yelken bezinden küçük bir çantayı itti.

"İçinde senin için bir mektup var," diye fısıldadı yüzünü onunkine iyice yaklaştırarak. "Oku onu." Ve birden yok oldu.

"Bekle!" diye umutsuzca seslendi Louisa ve genç adamın yüzü aralıkta tekrar belirdi. "Bana adını söylemedin. Adın nedir?"

"Jim. Jim Courtney."

"Teşekkür ederim, Jim Courtney," dedi ve lomber kapağını kapattı.

Louisa, çantayı açarken aralarında ortak korunma anlaşması olan diğer üç kadın, diğerlerini uzak tutmak için onu çember içine aldı. Kurutulmuş eti ve bisküvileri çabucak paylaştılar ve iştahla yediler. Tarağı gördüğünde Louisa'nın gözleri yaşlarla doldu. Bal rengi, benekli kaplumbağa kabuğundan yapılmıştı. Tarağı deneyince saçlarının arasından rahatça geçtiğini, kendi oyduğu o çirkin şey gibi saçlarını yolmadığını gördü. Sonra bir kumaş parçasına sarılmış eğeyle çakıyı gördü. Çakının sapı boynuzdandı ve bıçağı da çok keskindi, yani kullanışlı bir silahtı. Dayanıklı görünen küçük eğenin üç keskin ağzı vardı. Louisa, aylar sonra ilk kez içinde bir umut kıpırtısı hissetti. Ayak bileklerindeki demirlere baktı. Acımasızca sıkıştırılmış demirlerin altında derisi tahriş olmuştu.

Bıçak ve ege, paha biçilmez hediyelerdi, ama Louisa'yı en derinden etkileyen tarak olmuştu. Batakhanelerden çıkmış ahlaksız bir suçlu değil, bir kadın olarak görüldüğünün ispatıydı. Genç adamın bahsettiği mektubu bulmak için çantanın dibini araştırdı. Kendiliğinden bir zarf oluşturacak şekilde ustaca katlanmış, ucuz kâğıttan bir sayfaydı. Üzerine iri, düzgün harflerle "Louisa'ya" yazılmıştı. Yutmamaya dikkat ederek katları açtı. Yazım hatalarıyla dolu Felemenkçe bir mektuptu, ama Louisa ana fikrini kolayca anladı.

Eğeyi zincirlerin üzerinde kullan. Yarın gece, küçük bir tekneyi geminin kıçına yaklaştıracam. Nöbet değişimi sırasında geminin çanı iki kez çalınca atla. Suyun sesini mutlaka duyarım. Cesur ol.

Louisa'nın nabızı bir anda hızlandı. Planın başarılı olma şansı yok denecek kadar azdı. Yüzlerce terslik olabilirdi. Köpekbalıkları ve üzerlerine açılacak top ateşleri de bunlara dahildi. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. O an önemli olan, her ne kadar tanımasa da ona kurtuluş umudu veren yeni bir dost bulmasıydı. Mektubu yırtıp minik parçalara ayırdıktan sonra tuvalet niyetine kullandıkları leş kokulu kovanın içine attı. Gardiyanların hiçbiri kâğıtları oradan çıkarmaya yeltenmezdi. Sonra sahip olduğu tek sığmağa, topun altındaki karanlık, kuytu köşeye çekildi ve bileklerindeki zincirlere daha kolay ulaşabilmek için bağdaş kurarak oturdu. Küçük eğenin ilk dokunuşuyla zincirin üzerinde sığ bir yarık açıldı ve birkaç metal kıymık bileklerinin dibine düştü. Zincirler kalitesiz çelikten yapılmıştı, ama yine de tek bir halkayı kesmek bile yoğun ve yorucu bir çaba gerektiriyordu.

"Yarın gece nöbet değişiminde çan iki kez çalana dek tüm bir günüm ve gecem var," diye kendi kendine cesaret verdi ve eğeyi az önce hafifçe kestiği bölgenin üzerine koyup çalışmaya devam etti.

Şalupa ağır yükünden kurtulmuş, suyun üzerinde hızla ilerliyordu. Bu kez yekede Mansur vardı. Jim, kürek çekerken kış tarafından giderek uzaklaşan gemiye bakıyordu. Louisa ile olan kısa görüşmelerini zihninde canlandırırken ara sıra yüzünde bir sırtış belirliyordu. Louisa İngilizce konuşabiliyordu, hem de çok iyi konuşuyordu. Sadece hafif bir Hollanda aksam vardı. Ayrıca güçlü bir kişiliğe sahipti ve zekiydi. Şartlara hemen adapte olmuştu. Kuş beyinli aptal bir kız değildi. Lombar kapağını itmeye çalıştığı sırada çıplak bacaklarını görmüştü. Açlık yüzünden neredeyse bir deri bir kemik kalmışlardı, ama raşitizm yüzünden çarpılmış değillerdi, aksine düzgün ve uzunlardı. Babasının iyi bir kısrak gördüğünde dediği gibi, mayası iyiydi. Aralıktan çantayı alan elin derisi soğuktan çatlayıp sertleşmiş, tırnakları kırılmıştı, ama şekli güzel, parmakları da çok zarifti. Bir kölenin veya bulaşıkçının değil, bir hanımefendinin elleriydi. "Bir demet lavanta gibi kokmuyor, ama o leş kokulu pislik yuvasında kim bilir ne kadar uzun bir süredir kapalı kaldı. Başka ne bekliyardun ki?" Kız için mazeretler üretiyordu. Sonra o iri, büyüleyici, masmavi gözleri düşündü. "Öyle bir kızı ömrüm boyunca görmedim. Ve İngilizce konuşuyor."

"Hey kuzen!" diye seslendi Mansur. 'Küreğin ritmini kaçırma. Dikkat etmezsen kendimizi Robben Adası'nda bulacağız." Jim, hayallerden tam vaktinde sıyrılıp teknenin kıçını yükselten bir sonraki dalgayı yakaladı.

"Deniz kabarıyor," diye homurdandı babası. "Daha fazla şiddetlenmeden son yükü götürmeyi denemeliyiz."

Jim gözlerini iyice geride kalan geminin ötesine çevirdi ve yüreğine bir ağırlık çöktü. Kapkara fırtına bulutları ufukta bir dağ gibi yükseliyordu.

Bir sonraki yükü Martı 'ya çıkarırlarken bir yolunu bulup kıyıda kalmalıyım, diye düşündü. Hazırlanmak için başka fırsatı olmayacaktı.

Katırlar tekneyi kumsala çekerken Jim, babasının yanına gitti. 'Yüzbaşı Hugo'ya payını götürmem gerek. Parasını hemen almazsa yolumuza taş koymaya kalkabilir."

"Bırak biraz beklesin o yaşlı hırsız. Bir sonraki yükleme için burada yardımına ihtiyacım var."

"Hugo'ya söz verdim. Hem zaten malları yüklemek için yeterince adamın var."

Tom Courtney, oğluna araştıran gözlerle baktı. Onu çok iyi tanıyordu. Bir şeyin peşinde olduğu belliydi. Jim işten kaçacak türde biri değildi. Tom ona her konuda tam anlamıyla güvenebileceğini bilirdi. Mahkûm gemisinin kâtibini anlaştırmaya razı eden, Hugo'dan ticaret izni alan ve ilk yüklemeyi yöneten oydu. Güvenini çoktan hak etmişti.

"Hmm, bilemiyorum. . ." Tom çenesini şüpheli bir ifadeyle sıvazladı.

Mansur telaşla araya girdi. "Bırak gitsin, Tom Amca. O yokken onun işlerini ben üstlenirim."

"Pekâlâ, Jim. Git de dostun Hugo'yu gör," diye izin verdi Tom. "Ama dönüşümüzde tekneler için yardım etmek üzere kumsalda ol."

Jim, kum tepelerinin üzerinde durarak Martı'ya götürülecek son yükleriyle teknelerin

uzaklaşmasını izledi. Dalgalar o sabaha nazaran daha yüksek gibiydi. Rüzgâr da şiddetlenmiş, dalgaların tepelerini bembeyaz köpüklerle taçlandırıyordu.

"Tanrı bizi korusun!" dedi yüksek sesle. "Eğer fırtına patlarsa dinene kadar kızı gemiden kurtaramam. "Sonra ona verdiği talimatları hatırladı. Ona gece çanın iki kez çaldığını duyar duymaz denize atlamasını söylemişti. Ona engel olmak için bir başka mesaj gönderme şansı yoktu. Fırtına yüzünden gelemediğini düşünüp sağduyulu davranarak top güvertesinde kalır mıydı yoksa ne pahasına olursa olsun mektupta söylediğini yapıp karanlıkta denize mi atlardı? Kızın fırtınalı denizde, karanlık sularda boğulduğunu düşününce midesine bir yumruk yemiş gibi oldu ve bulantı hissetti. Ateştopu'nun başını kaleye doğru çevirdi ve topuklarını atın karnına bastırdı.

Parasının bu kadar çabuk ödenmesi Yüzbaşı Hugo'yu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Jim, bir fincan kahve içmek için bile kalmayarak kısa bir vedanın ardından oradan ayrıldı ve atını dörtnala koşturarak kumsala döndü. Bir yandan da hızla düşünüyordu.

Plan yapmak için çok az vakti olmuştu. Kızın böyle tehlikeli bir kaçış deneyeceğine sadece birkaç saat önce emin olabilmmişti. Onu sağ salim kıyıya getirebilirse karşılaşacakları ilk sorun, kızın saklanacağı güvenli bir yer bulmak olacaktı. Kaçış haberi yayılır yayılmaz tüm garnizonun peşine düşeceğine hiç şüphe yoktu. Toplam yüz piyade ve bir de süvari bölüğü onları yakalamaya çalışacaktı. Şirket'in kaledeki birlikleri zaten hareketsizlikten sıkılıyordu. Böyle bir takip, son yılların en heyecan verici olayı olabilirdi. Kaçağın bir kadın oluşu, işin zevkini katlayacaktı. Garnizon komutanı Albay Keyser, kaçak bir mahkûmu yakalama onuruna sahip olmak için can atacaktı.

İlk kez, planları başarısız olursa neler olabileceğini düşündü. Ailesinin başına büyük dertler açılabilceğinden endişelendi. VOC yöneticilerinin, yani Amsterdam'daki yüce Zeventien'in buyruklarıyla, koloniye hiçbir yabancıнын yerleşemeyeceğine ve ticaret yapamayacağına dair bir kanun çıkmıştı. Bununla birlikte, Amsterdam'daki Şirket yöneticilerinin diğer pek çok katı kuralında olduğu gibi bunların da uygulanmadığı ve ihlal edildiği bazı özel şartlar söz konusu olabiliyordu. Bu özel şartlara daima dahil olan bir unsur vardı; Majesteleri Vali van de Witten'a yapılan yüklü bir ödeme. Ümit Burnu Kolonisi'nde yaşama ve ticaret yapma izni, Courtney Kardeşler'e yirmi bin guldene mal olmuştu. Van de Witten'in bu izni feshetmesi pek olası gibi görünmüyordu. Tom Courtney ve vali birbirlerine çok yakındı ve Tom'un, valinin gayri resmi emeklilik ikramiyesine yaptığı katkı, göz ardı edilemeyecek miktarlardaydı.

Jim, kızla birlikte koloniden aniden kayboldukları takdirde ailesinin hiçbir suçlamayla karşılaşmayacağını umdu. Bazı şüpheler uyanabilir, en kötü ihtimalle, babası van de Witten'e yeni bir ödeme yapmak durumunda kalabilirdi, ama ortalık kısa bir süre sonra yatışacak, Jim geriye dönmediği sürece de tekrar alevlenmeyecekti.

Koloniden sadece iki kaçış yolu vardı. En doğal ve en iyi kaçış, denizden olurdu. Ama bu seçenek, bir gemi gerektiriyordu. Courtney Kardeşler'in Bombay ve Arabistan'a kârlı

yolculuklar yapan iki silahlı, süratli ıskunası vardı. Ancak her iki gemi de o sırada denizdeydi ve muson rüzgârları yön değiştirmeden geri dönmeleri beklenmiyordu; buna da daha birkaç ay vardı.

Jim'in biraz birikmiş parası vardı. Belki Masa Körfezi'nde demir atmış gemilerden birinde kız ve kendisi için bir yer bulmaya yeterdi. Ama kızın kaçtığını haber alır almaz Albay Keyser'in ilk hareketi, körfezdeki her gemiye silahlı birlikler göndermek olacaktı. Jim, kızla birlikte Mozambik kıyılarındaki Portekiz limanlarına varmalarını sağlayacak küçük bir gemi, belki bir büyük filika çalmayı deneyebilirdi, ama bütün kaptanlar, korsanlığa karşı her türlü tedbiri alıyordu. Denemeye kalkarsa çok büyük bir ihtimalle böğrüne top güllesini yerd.

En iyimser şartlarda bile deniz yolunun onlara kapalı olduğu açıkça ortadaydı. Geriye bir tek seçenek kalıyordu. Dönüp kuzeye, son karların zirvelerini süslediği dağlara baktı. Ateştopu'nun dizginlerini çekti ve dağların ötesinde neler olabileceğini düşündü. Jim, o tepelerin sadece elli fersah (Bir fersah = Beş kilometre.) ötesine kadar gitmişti. Ama çok daha derinlere gidip muazzam bir fildişi servetiyle dönenler olduğunu duymuştu. Kuzeydeki isimsiz bir nehrin yatağında parlak bir taş bulup onu Amsterdam'da yüz bin guldene satan yaşlı bir avcıdan bahseden bir dedikodu bile vardı. Teninin heyecanla ürperdiğini hissetti. Pek çok gece boyunca mavi ufukların ötesinde ne olduğunu düşünerek uykusuz kalmıştı. Mansur ve Zama'yla bu konuda hararetli konuşmalar yaparlardı. Bir gün oralara gideceklerine dair birbirlerine söz vermişlerdi. Yoksa macera tanrıları bu konuşmalara kulak verip Jim'i oraya göndermek için bu şartları mı yaratmıştı? Bu yolculuğu yaparken yanında altın saçlı, safir gözlü bir kız da olacak mıydı peki? Bu fikir üzerine güldü ve Ateştopu'nu ilerletti.

Babası, amcası Dorian ve özgür bırakılmış kölelerle hizmetlilerin neredeyse hepsi Martı'ya götürülecek yük ile ilgileniyordu. Yine de Jim'in hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Babasının silah deposuyla hazine odasının anahtarlarını nerede sakladığını biliyordu. Sürüden altı güçlü kuvvetli katır seçti ve yularlarından tutarak ambarın arka kapısına götürdü. Yanında götüreceği erzakı dikkatle seçmek zorundaydı. Bir düzine en iyi Tower tüfeği, yelken bezinden saçma keseleri, fiğalar dolusu barut, kurşun külçeler ve daha fazla saçma yapabilmek için kalıplar; baltalar, hançerler ve battaniyeler; karşılarına çıkabilecek vahşi kabilelerle ticaret yapabilmek için boncuklar ve kıyafetler; temel ilaçlar, testiler ve su şişeleri iğne iplik ve vahşi topraklarda gerekli olabilecek her şeyi aldı. Hepsi temel ihtiyaçlardı ve hiçbirisi lüks sayılmazdı. Bir çuval kahve çekirdeğini alırken, kahve bir lüks sayılmaz, diye avuttu kendini.

Katırları yükledikten sonra katarı ormana, High Weald'dan üç kilometre kadar uzaktaki ıssız bir pınarın başına götürdü. Dinlenebilmeleri için hayvanların yüklerini indirdi ve o yokken yeşil çayırın çekimine kapılıp uzaklaşmamaları için yularlarını bağlayıp geri döndü.

High Weald'a vardığı sıralarda şalupalar, yüklerini Martı'nın güvertesine boşaltmış, kumsala geri dönüyordu. Jim, kum tepelerini aşan babasını, Mansur'u ve adamları karşılamak üzere ilerledi. Sonra havadan sudan sohbetlerini dinleyerek onlarla birlikte High Weald'a döndü. Hepsi de deniz suyuyla sıırıslam olmuş ve kabaran denizde kürek

çekmekten iyice bitkin düşmüştü.

Mansur, 'Kurtulduğun için şanslısın," dedi dönüşlerini anlatırken.

"Dalgalar bir şelale gibi üzerimize dökülüyordu."

"Kızı gördün mü?" diye fısıldadı Jim, babasının duymaması için.

"Hangi kız?" Mansur, ona bilmişçe baktı.

"Hangi kız olduğunu biliyorsun." Jim kuzeninin koluna bir yumruk attı.

Mansur'un yüz ifadesi ciddileşti. "Tüm mahkûmları içeri tıkıp üzerlerine kilit vurdular. Subaylardan biri, Tom Amca'ya, kaptanın bir an önce demir almak istediğini, su ve erzak ikmali tamamlanır tamamlanmaz limandan ayrılacaklarını söylemiş. En geç yarın gidiyorlar. Kaptan, fırtına sırasında rüzgâr altında kalan bu kıyıda hapsolmak istemiyormuş." Jim'in yüzündeki ümitsizliği görünce üzüntüyle devam etti. "Üzgünüm, kuzen, ama gemi yarın öğleden önce demir almış olacak. Zaten sana uygun bir kız olamazdı. O bir mahkûm. Hakkında hiçbir şey, ne tür suçlar işlediğini bilmiyorsun. Belki bir katildir. Boş ver, Jim. Unut onu. Denizde daha çok balık, Camdeboo düzlüklerinde de bol bol ot var."

Jim içinde yakıcı bir öfke hissetti ve acı sözler dilinin ucuna dek yükseldi, ama sessiz kaldı. Diğerlerinden ayrılıp Ateştopu'nu kum tepelerine doğru sürdü. Tepelerin üzerinden, körfezin ilerisine baktı. Fırtına giderek şiddetleniyor, gri bulutlar havayı karartıyordu. İnleyen rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, Ateştopu'nun yelesini dalgalandırıyor. Havada dönen köpük ve kum tanelerinden korunmak için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Denizin üstü, köpüren dalgalarla bembeyaz kesilmişti. Kıyıya vuran dalgaların boyu giderek yükseliyordu. Babasının bu rüzgârda o dalgalar arasında tekneleri kıyıya getirebilmiş olması bir mucizeydi, ama Tom Courtney usta bir denizciydi.

Neredeyse iki mil uzakta demirlemiş olan Martı, çıplak direkleri sarsılan gri, belirsiz bir şekilden ibaretti. Jim, karanlık gemiyi yutana dek orada durup izledi. Sonra Ateştopu'nu dörtnala koşturarak High Weald'a döndü. Zama'yı ahırlarda çalışırken buldu. 'Benimle gel," diye buyurdu ve Zama itaatkârca peşinden gitti. Meyve bahçesine girip evden görülmeyecek bir noktada durdular. Bir süre sessiz kaldılar. Sonra Jim, ormanların lisani olan Lozi dilinde konuştu. Böylece Zama konunun son derece ciddi olduğunu anlayacaktı.

"Gidiyorum."

Zama ona bakakaldı, ama gözleri karanlıkta kalmıştı. 'Nereye, Somoya?" diye sordu. Jim çenesiyle kuzeyi işaret etti. "Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir zaman dönmeyeceğim."

"O halde babamla vedalaşmalıyım."

"Benimle mi geliyorsun?" diye sordu Jim.

Zama ona ifadesizce baktı. Böyle saçma bir soruya cevap verecek değildi.

"Aboli benim için de bir baba gibiydi." Jim kolunu arkadaşının omzuna attı. "Hadi mezarına gidelim."

Çakan şimşeklerin aydınlığında tepeyi tırmandılar. İkisinin gece görüşü de gençliklerinin verdiği bir keskinliğe sahipti, bu sayede hızla ilerlediler. Mezar, tepenin doğu eteğindeydi.

Sabah güneşini doğrudan görecek şekilde yerleştirilmişti. Jim, cenaze törenini en ince ayrıntısına dek hatırlıyordu. Tom Courtney, bir kara boğa kurban etmişti. Yaşlı adamın karıları, mezarını hazırlamış, Tom da, Aboli'nin bir zamanlar haşmetli olan, ancak yaşlılıkla küçülmüş bedenini, uyuyan bir çocukmuş gibi kucaklayarak derin mezara yerleştirmişti. Onu çukura oturtmuş, tüm silahlarını ve en değerli eşyalarını etrafına dizmişti. Son olarak mezarın önü büyük, yuvarlak bir kayayla mühürlenmişti. Kayayı yerine çekmek için dört öküz gerekmişti.

Jim'le Zama, kayanın önünde, karanlıkta diz çökmüşler, Lozi tanrılarına ve ölümünden sonra onlara katılan Aboli'ye dua ediyorlardı. Çakan şimşekler ve gök gürültüleri, dualarına eşlik ediyordu. Zama, önlerindeki yolculuk için babasından onları kutsamasını istedi. Jim, kılıç ve tüfek kullanmayı öğrettiği için ona şükranlarını sundu ve ilk aslanını avladıkları günü hatırlattı. "O gün kalkan olduğun biz oğullarını koru," dedi. "Buna muhtacız; çünkü nereye olduğunu bilmediğimiz bir yolculuğa çıkacağız."

Sonra sırtlarını kayaya yaslayıp oturdular ve Jim, Zama'ya yapması gerekenleri anlattı. "Altı katırı yükledim. Pınarın başındalar. Onları alıp dağlara, Majuba'ya, Güvercin Yuvası'na götür ve beni orada bekle."

Majuba, tepenin eteklerinde gizli, Courtney sürülerini yaz aylarında yaylaya çıkaran çobanların ve antilop avlamaya giden Courtney erkeklerinin kullandığı kaba saba bir kulübeydi. Yılın bu zamanında boş olurdu. Kayanın gerisinde sonsuza dek oturacak olan eski savaşçıyla son kez vedalaştılar ve ormandaki pınarın başındaki düzlüğe gittiler. Jim, heybelerden birinden bir fener alıp yaktı ve onun aydınlığında katırları tekrar yüklediler. Sonra Zama'yı kuzeye, dağlara uğurladı.

"Ne olursa olsun iki gün içinde geleceğim. Bekle beni!" diye seslendi Jim ayrılırlarken.

High Weald'a döndüğünde ev halkı uykuya dalmıştı. Ama annesi Sarah, onun için ocağın gerisine sıcak yemek bırakmıştı. Tabak çanak seslerini duyunca üzerinde geceliği olduğu halde mutfığa geldi ve oğlunun yemek yiyişini izledi. Çok az konuştu, ama gözlerinde üzgün bir bakış vardı ve ağzının kenarındaki çizgiler derinleşmişti. "Tanrı seni korusun, biricik oğlum benim," diye fısıldadı öpüp iyi geceler dilerken. O gün yüklü katırları götürdüğünü görmüş ve annelik içgüdüleriyle oğlunun gideceğini anlamıştı. Mumu alıp merdivenleri tırmandı ve Tom'un huzurla horladığı yatak odasına gitti.

Jim o gece çok az uyudu. Rüzgâr bütün gece durmaksızın esmiş, pencerelerin pervazlarını titretmişti. Evdekilerden çok önce uyanıp kalktı. Mutfığa inip her zaman ocağın gerisinde duran çaydanlıktan kendine bir fincan koyu kahve doldurdu. Ahırlara gidip Ateştopu'nu çıkardığında gün henüz ağarmamıştı. Atın üzerine çevik bir hareketle sıçradı ve deniz kıyısına indiler. Rüzgâr, karanlıkta görünmeyen bir canavar gibi onlarla mücadele ediyordu. Jim, Ateştopu'nu kum tepesinin altının korumasına sürdü, sonra onu orada bırakarak tekrar tepeye tırmandı. Pelerinini omuzlarına sardı ve geniş kenarlı şapkasını gözlerinin üzerine iyice indirip şafağın sökmesini beklemeye koyuldu. Kızı

düşünüyordu. Zeki olduğunu göstermişti, ama hiçbir küçük teknenin o hava koşullarında geminin yanına yaklaşamayacağını akıl edebilmiş miydi? Onu terk etmediğini biliyor muydu?

Alçak, yoğun fırtına bulutları güneşin doğuşunu geciktirdi. Şafak söktükten sonra bile gözlerinin önündeki vahşi görüntü pek az aydınlandı. Jim ayağa kalktı. Şiddetli rüzgâr yüzünden bir nehirde akıntıya karşı yürüyormuşçasına zorlukla ilerliyordu. Şapkasını her iki eliyle birden tutup Hollanda gemisini görmeye çalıştı. Sonra, uzakta havaya sıçrayan köpükler gibi hemen kaybolmayan beyaz bir leke gördü. Gözlerini dikip dikkatle baktı.

"Bir yelken!" diye bağırdı. Rüzgâr sesini bastırmıştı. Ancak yelken, Martı'yı görmeyi umduğu yerde değildi. Bu demirlemiş değil, yelken açmış bir gemiydi. Fırtınanın göbeğinde körfezden çıkmaya uğraşan bu geminin Martı mı yoksa körfezdeki diğer gemilerden biri mi olduğunu öğrenmeliydi. Küçük av dürbünü heybesindeydi. Dönüp yumuşak kumlar üzerinden Ateştopu'na koştu.

Tepeye tekrar tırmandı ve gemiyi aradı. Birkaç dakika sonra yelken yine gözüne çarptı. Kumların üzerine oturup dürbünü dizlerinin üzerinde sabitleyerek rüzgârın yarattığı sarsıntıyı giderdi ve tekrar baktı. Geminin üzerinde odaklandı. Yelkeni görebiliyordu, ama dalgalar ve köpükler, geminin gövdesini görmesine engel oluyordu. Sonunda gemi iri bir dalga üzerinde yükselince Jim net bir şekilde görebildi.

"Bu o!" Hiç şüphesi kalmamıştı. "Şanslı Martı." Üzerine kıyamet çökmüş gibi hissediyordu. Louisa, gözlerinin önünde dünyanın bir ucundaki cehennemi bir hapishaneye götürülüyor ve Jim hiçbir şey yapamadan çaresizce izliyordu.

"Lütfen Tanrım, onu benden bu kadar çabuk alma," diye umutsuzca dua etti, ama uzaktaki gemi fırtınayla boğuşarak uzaklaşmaya çalışıyor, orsa çekiyor, ölümcül rüzgâr altından kurtulmak isteyen kaptanı elinden geleni yapıyordu. Jim, dürbünün gerisinden onu bir denizcinin gözüyle izliyordu. Tom onu iyi eğitmişti; Jim rüzgârın, omurganın ve yelkenin tüm gücünü ve karşıt güçleri biliyordu. Geminin bir felakete doğru süratle ilerlediğini görebiliyordu.

Işık kuvvetlendi, ortalık biraz daha aydınlandı. Geminin fırtınayla yaptığı korkutucu mücadeleyi artık çıplak gözle bile takip edebiliyordu. Aradan bir saat geçmiş, ancak gemi hâlâ körfezden çıkamamıştı. Jim dürbünü gemiden çekip, körfezin girişini bir bekçi gibi koruyan Robben Adası'nın köpekbalığına benzer kara şekline odakladı. Aradan geçen her dakika, Martı'nın bu işi başaramayacağını ortaya koyuyordu. Kaptanın yaklaşması gerekiyordu. Başka çaresi yoktu; bulunduğu yerin derinliği, tekrar demir atamayacak kadar fazlaydı ve fırtına gemiyi adanın keskin kayalarına doğru sürüklüyordu. Orada karaya oturacak olursa geminin gövdesi paramparça olurdu.

"Tiramola at!" (Geminin rüzgâr üstüne veya altına dönmesi için yelkenlerin bazısını gevşetme, bazısını germe işlemi.) Jim ayağa fırladı. "Haydi, seni aptal! Onları öldüreceksin!" Hem gemiyi hem kızı kastediyordu. Louisa'nın aşağıda kilit altında olduğunu biliyordu. Kız, bir mucize eseri top güvertesinden çıkmayı basarsa bile bileklerindeki zincirler onu derinlere çekerti.

Gemi inatla rotasında ilerliyordu. O büyüklükte bir gemiye bu hava şartlarında manevra yaptırıp yaklaştırmaya çalışmak korkunç bir risk olurdu ama kaptan başka seçeneğinin olmadığını çok yakında görecekti mutlaka.

"Artık çok geç!" dedi Jim kederle. "Çok geç!" Sonra gerçekleşmeye başladığını gördü. Geminin pruvası fırtınaya dönünce yelkenleri çarpıldı ve siluetleri değişti. Jim'in dürbünü tutan elleri titriyor, delikanlı nefesini tutmuş, gemiyi izliyordu. Geminin dönüşü yavaşladı. Sonunda yelkenleri şişip çırpınırken orada öylece, tiramolada yakalanmış, dönüşü tamamlayamadan kaldı. Sonra Jim bir sonraki şiddetli rüzgârın gemiye çarptığını gördü. Birbirleriyle yarışan yağmur ve rüzgâr perdesinin altında kaynayan deniz, geminin gövdesinin altındaki midyeler ve yosunlar görünecek şekilde yan yatmasına yol açtı. Sonra bora, gemiyi denizin dibine gönderdi. Sanki birkaç saniye öncesine kadar orada var olmak için çırpınan bir gemi yoktu. Tamamen gözden kaybolmuştu. Jim, keskin bir acı duyarak geminin tekrar görünmesini bekledi. Alabora olmuş veya doğrudan dibi boylamış olabilirdi, bilmesine imkân yoktu. Dürbünden o kadar dikkatli bakıyordu ki gözleri yanmaya, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Aradan bir yıl geçmiş gibiydi. Sonra gemi aniden tekrar göründü, ama silueti öylesine değişmişti ki aynı gemi değil gibiydi.

"Direği inmiş!" diyerek inledi Jim. Gözleri rüzgârın ve zorlamanın yol açtığı yaşlarla dolmasına rağmen dürbünü indirmede. "Ana ve pruva! Her iki direğini de kaybetmiş." Sarsılan gövdede sadece mizana direği kalmış görünüyordu. Yan tarafından sarkan, birbirine geçmiş yelkenler ve direkler, rüzgârın sürüklediği gemiyi yavaşlatmıyordu. Gemi, şimdi Robben Adası'nın keskin kayalıklarından uzaklaşmış, doğruca Jim'in durduğu yerin altındaki, dalgaların kükreyerek kıyıya çarptığı sahil yönüne sürükleniyordu.

Jim, mesafeyi, açıları ve hızı süratle hesapladı. "Bir saatten kısa sürede kumsalda olacak," diye fısıldadı kendi kendine. "Tanrı, karaya vurduğu sırada üzerinde olanları korusun." Dürbünü indirdi ve koluyla gözlerini sildi. "En çok da Louisa'yı korusun." O an Martı'nın top güvertesinin içinde bulunduğu koşulları hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı.

Louisa o gece gözünü kırpmamıştı. Martı'nın rüzgârla sarsılıp gövdesi gıcırdayarak sallandığı, fırtınanın denizi acımasızca kabartıp yağmurun durmaksızın indiği saatler boyunca, top kundağının altındaki kuytu köşede iki büküm durmuş, eğyle zincirlerini kesmeye uğraşmıştı. Metalin metale sürtünme sesini hafifletmek için bez çantayı zincirlere yastık yapmıştı. Ancak eğenin sapı yüzünden avucu su toplamıştı. Kabarcık patlayınca bez çantayı eline sarmak zorunda kalmıştı. Dar aralıktan günün ilk ışıkları görüldüğü sırada, zinciri yerinde sadece incecik bir metal parçası tutuyordu. Demirin çekildiğini duyunca başını hızla kaldırdı. Başının üzerindeki güvertede koşan mürettebatın çıplak ayaklarının çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Subaylar ana güvertede tayfalara emirler yağıdırıyordu.

"Denize açılıyoruz!" Haber, mahkûmlar arasında hızla yayıldı. Bazı kadınlar, kara bahtlarına lanet ederken, bazıları kaptana, mürettebata veya Tanrı'ya küfürler

yağdırıyordu. Dinlenme molası sona ermişti. Bu cehennem gemisinde yolculuk yapma eziyeti tekrar başlıyordu. Demirin dipten kurtulmasıyla geminin gövdesinin hareketlerinin değiştiğini hissettiler. Gemi canlandı ve doğanın güçleriyle mücadeleye başladı.

Louisa'nın içi kızıl bir öfkeyle doldu. Kurtuluş parmaklarının ucuna kadar yaklaşmışken elinden alınıyordu. Dar aralıktan bakmak üzere emekledi. Dışarıdaki aydınlık, iyice görmesine izin vermeyecek kadar azdı. Yağmur ve rüzgârın savurduğu damlaların yoğunluğu da cabasıydı. "Kara hâlâ yakın," dedi kendi kendine. "Tanrı'nın yardımıyla karaya ulaşabilirim." Ama bu fırtınada kıyıya ulaşabilmesinin imkânsız olduğunu içten içe biliyordu. Bacaklarındaki zincirlerden kurtulsa, lombardan dışarı tırmansa ve denize atlasa bile kaynayan denizde birkaç dakikadan fazla dayanamazdı. Jim Courtney'in orada olup onu kurtaramayacağını biliyordu.

"Bu pislikle sıvalı cehennemde çürümektense. . ." dedi kendi kendine. "Boğulup çabucak kurtulmak daha iyi." Deli gibi uğraşarak zinciri yerinde tutan son bölümü egelemeye devam etti. Oradan oraya merhametsizce savrulan kadınlar çılgınlık atıyordu. Fırtınanın göbeğinde kalan gemi şiddetle sarsılıyordu. Louisa dikkatini yaptığı iş üzerinde odaklamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra parça ayrıldı ve zincirler güverteye düştü. Louisa, şiş bileklerini kısa bir süre ovup rahatlatmaya çalıştı. Sonra top kundağının altına süründü ve sakladığı boynuz saplı çakıyı çıkardı. "Kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğim," dedi kararlı bir ifadeyle. Lombara geri döndü ve kilidi gevşetti. Sonra çakıyı elbisesinin altındaki keseye koydu. Sırtını top kundağına dayadı ve lombar kapağını iterek açmaya çabaladı. Gemi sancak kontradaydı ve gövdenin Louisa'nın bulunduğu tarafı yükselmişti. Olanca gücüyle itti, ama ağır lombar kapağını sadece birkaç santim aralayabildi. Tam o anda aralıktan içeri buz gibi deniz suyu fişkirinca kapağın tekrar kapanmasına engel olamadı.

"Yardım edin! Yardım edin de kapağı açayım!" diye umutsuzca seslendi, korunma anlaşması yaptığı diğer üç mahkûma. Kadınlar yüzlerinde donuk, uyuşuk ifadelerle ona baktılar. Ona ancak kendi kurtuluşları söz konusuysa yardım ederlerdi. Louisa, iki dalga arasında aralıktan dışarı tekrar baktı ve adanın koyu silüetinin oldukça yakın olduğunu gördü.

Tiramola etmek zorunda kalacağız, yoksa gemi karaya oturacak, diye düşündü. Denizde geçirdiği aylar boyunca gemilerin manevraları ve denizcilik üzerine fikir sahibi olmuştu. Diğer tiramolada gövde benim bulunduğum tarafa doğru yatacak, kapağı açmam daha kolay olacak. Pozisyon alıp bekledi ve sonunda geminin gövdesinin manevra yapmaya başladığını hissetti. Haykırılan emirleri ve telaşlı ayak seslerini rüzgârın şiddetli uğultusuna rağmen duyabiliyordu. Ters tiramolada gövdenin yatmasını bekleyerek hazırlandı. Ama beklediği gerçekleşmedi ve gemi yavaş bir hareketle yana devrildi.

Kocası bir VOC gemisinde lostromo, yani ticaret gemilerinde tayfaların başı olan bir mahkûm, giderek artan bir panikle haykırdı. "Kuş beyinli kaptan! Tanrım, köre düştük!" (Dikkatsiz veya rüzgârdaki beklenmedik bir değişme ile yelkenli bir teknenin tam rüzgâra dönüp hiçbir kontrada olmadan kalması.) Louisa bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Gemi tam rüzgâra dönmüştü ve artık diğer tiramolayı atamazdı. Fırtınanın gazabı önünde çaresiz kalmıştı.

"Dinleyin!" diye çığlık attı kadın. Ve hepsi gelişini duydu. 'Kasırga! Bizi dibe gönderecek!" Umutsuzca çöküp bulundukları yerde tortop oldular ve sesin yükselmesini dinlediler. Sonunda kaçınılmaz gerçekleşti ve gemiyi vurdu. Gemi, kalbinden vurulmuş bir erkek fil gibi sallanıp sendeledi. Gemi donanımının gök gürültüsü gibi çatırtılarla kırılmasını şok içinde dinlediler. Ana direk, zorlanma yüzünden top sesi gibi bir gümbürtüyle koptu. Gövde, doksan derecelik bir açıyla yan yattı ve top güvertesinde herkes, sabit olmayan her şey, bir tarafa yığıldı. Başiboş top gülleleri, kaynaşan mahkûmların üzerine yuvarlandı. Kadınlar acı ve dehşetle çığlıklar atıyordu. Top güllelerinden biri Louisa'nın bulunduğu yere doğru yuvarlandı. Son anda yan tarafa doğru bir hamle yapıp gülleden kurtulabildi. Top güllesi, Louisa'nın yanında büzülmüş duran kadına çarptı. Louisa, kadının her iki bacağındaki kemiklerin kırıldığını duydu. Kadın çarpılmış bacaklarına şok içinde bakakalmıştı.

Dokuz ton ağırlığındaki büyük, bronz toplardan biri, kundağından kurtuldu ve güverteden aşağı kaymaya başladı. Yolu üzerinde duran, sendeleyeyen kadınları bir savaş arabasının altında kalan tavşanlar gibi ezip geçtikten sonra geminin gövdesine çarptı. Geminin kalın, meşe tahtaları bile koca topun darbesine karşı koyamadı. Top, gövdede bir delik açarak kaynayan denize düştü. Deniz suyu, gövdede açılan delikten içeri doldu ve buz gibi, yeşil bir dalga top güvertesini süpürdü. Sular etrafını sararken Louisa derin bir nefes aldı ve top kundağına sıkıca tutundu. Sonra geminin kasırganın pençesinden kurtulduğunu ve düzelmeye yüz tuttuğunu hissetti. İçeri dolan deniz suyu, girdiği yerden boşaldı ve beraberinde nefes almak için çırpınan veya çığlıklar atan bir grup kadını da sürükledi. Denize düştüklerinde, bileklerindeki zincirler onları hemen dibe çekti.

Hâlâ top kundağına sıkıca tutunmakta olan Louisa, geminin gövdesinin üzerindeki koca delikten dışarıyı rahatça görebiliyordu. Kırık direği, üst güverteden sarkan yelken ve ip yumağını gördü. Denize sürüklenmiş denizcilerin suya batıp çıkan başlarını da görebiliyordu. Sonra, daha ötede, Afrika kıyılarını ve dalgaların şiddetle dövdüğü kumsalı gördü. Ağır yaralanmış gemi o tarafa doğru sürükleniyordu. Yaklaşan kıyıyı görünce içinde korkuyla karışık bir umut kıvılcımı belirdi. Ağır top, gövdeyi delerek ona kaçabilmesi için bir fırsat sunmuştu. Yoğun yağmur ve rüzgârın savurduğu damlacıkların oluşturduğu perdeye rağmen kıyıdağı şekilleri seçebiliyordu. Ağaçlar şiddetli rüzgârla eğilip bükülüyordu. Beyaz badanalı binalar kıynın biraz gerisinde sıralanmıştı.

Direkleri kopmuş gemi kıyıya daha da yaklaşınca Louisa minik insan figürlerini gördü. Kasabadan geliyorlardı. Kıyıdağı kalabalık giderek artıyordu. Kimisi elini kolunu sallıyor, kimisi kıpırtısızca izliyordu. Aralarında bağırarak bir şey söylemeye çalışanlar olabilirdi, ama sesleri Louisa'ya ulaşmıyordu. Gemi artık kıyıya kadınlar, erkekler ve çocuklar ayırt edilebilecek kadar yaklaşmıştı.

Top kundağının berisindeki güvenli sığınağından ayrılmak için tüm iradesini kullanması gerekti. Parçalanıp güverteye saçılmış insan bedenleri üzerinden diğer uca doğru

emeklemeye başladı. Kemiklerini un ufak edebilecek ağırlıktaki başıboş top gülleri hâlâ hızla bir o yana bir bu yana yuvarlanıyordu. Louisa onları dikkatle atlatarak gövdedeki deliğe ulaştı. Delik, bir atın içeri girebileceği kadar büyüktü. Parçalanmış tahtalara tutunup yağmur ve su perdesinin ardındaki kumsala baktı. Babası, Mooi Uitsig'de kaldıkları sırada ona yüzme öğretmişti. Yanında yüzen babasının da cesaret vermesiyle Louisa gölün bir kıyısından diğerine yüzmeyi başarmıştı, ama elbette bu çok farklıydı. Bu fırtınada su üzerinde birkaç saniyeden fazla kalamayacağını biliyordu.

Kıyı artık o kadar yakındı ki, birikmiş meraklı kalabalığı oluşturan insanların yüz ifadelerini seçebiliyordu. Geminin karaya oturmasını bekliyorlardı. Bazıları heyecanla gülüyor, iki üç çocuk dans ederek el sallıyordu. Hiç kimse, geminin karşılaşacağı felaketi ve üzerinde olanların akıbetini düşünmüyordu. Onlar için bu bir Roma sirkinden ibaretti. Tehlikede olan insan hayatları umurlarında değildi.

Bir grup askerin kaleden kumsala doğru hızlı adımlarla geldiğini gördü. Liderleri, gösterişli bir üniforması olan atlı bir subaydı. Yeşil sarı ceketinin üzerinde parlayan nişanlar, havanın loşluğuna rağmen seçebiliyordu. Kıyıya ulaşmayı başarabilse bile askerler onu bekliyor olacaktı.

Geminin gövdesinin deniz tabanına temas ettiğini hisseden kadınlardan canhıraş feryatlar yükseldi. Gemi takıldığı noktadan kurtuldu, ama kısa bir süre sonra tekrar karaya oturdu. Sarsıntıyla, geminin tüm tahtalarından gıcırtilar ve çıtırtılar yükselmişti. Bu kez kıpırdamamacasına karaya oturmuştu. Dalgalar, canavar atlılar gibi birbiri ardına, merhametsizce çarpıyordu. Bu güce dayanamayan geminin gövdesi, iskele tarafına doğru yan yattı. Louisa delikten dışarı tırmandı ve geminin yukarı dönmüş sancak tarafı üzerinde durdu. Rüzgâr, uzun saçlarını dalgalandırıyor, paçavraya dönmüş elbisesini ince bedenine yapıştırıyordu. Islak kumaş, yuvarlak ve dolgun göğüslerini iyice belirginleştirmişti.

Kumsala doğru baktı ve gemiyi terk eden gemicilerin vahşi sulara batıp çıkan başlarını gördü. Biri sığ bölgeye ulaştı. Tam ayağa kalkmıştı ki bir başka dalga adamı tekrar devirdi. Delikten yukarı üç mahkûm daha tırmanmıştı, ama bileklerindeki zincirler, hareketlerini yavaşlatıyordu. Büyük bir dalga gemiye çarptı ve Louisa ana direğin, hemen yakınında sallanan parçasına tutundu. Dalga geri çekildiğinde kadınların üçü de gitmişti. Zincirleri onları acımasızca yeşil derinliklere çekmişti.

Louisa direğin parçasına tutunarak tekrar ayağa kalktı. Kalabalık, dalgaların arasından Afrodite gibi yükseldiğini görünce coştı. Öyle genç, öyle güzeldi ve öylesine büyük bir tehlike içindeydi ki. . . Bu, kalenin önündeki alanda tanık oldukları herhangi bir idam veya kırbaqlama cezasından çok daha iyiydi. Bağırıp çağırmaya, dans edip ellerim kollarını sallamaya başladılar. Sesleri cılızdı, ama Louisa bazı cümleleri anlayabilirdi.

"Atla!"

"Haydi, yüzüşünü görelim!"

"Hapishane hücrelerinden iyidir!"

Suratlarındaki sadistçe heyecanı görebiliyor, seslerindeki acımasızlığı duyabiliyordu. Onlardan hiçbir yardım göremeyeceğini biliyordu. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve tam

o sırada bir hareket dikkatini çekti.

Geminin tam karşısındaki kum tepesinde bir at ve binicisi belirmişti. Doru at, harikulade bir aygırdı. Binici, ata eysiz binmişti. Üzerinde sadece iç donu vardı. Gövdesi porselen gibi solgun, ama genç, güçlü kolları sağlıklı bir güneş yanığıydı. Gür, kıvrıkcık, siyah saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Doğruca Louisa'ya baktı ve kolunu aniden başının üzerine kaldırarak ona el salladı. Louisa onu o an tanıdı.

İsmi haykırarak deli gibi el sallamaya başladı. "Jim! Jim Courtney!"

Jim, Şanslı Martı'nın başına gelen felaketi giderek artan bir korkuyla izledi. Birkaç denizci hâlâ tahrip olmuş gemiye tutunmaya çalışıyordu. Kadın mahkûmlardan bazıları açık lombar kapaklarından ve parçalanmış kapılardan dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kıyıda biriken kalabalık, neşe ve heyecanla tezahürat yapıyordu. Kadınlardan biri, iri bir dalga tarafından sürüklenip zincirlerinin ağırlığıyla dibe çekilince izleyiciler keyifle gülüp el çırttı. Sonra geminin omurgası kuma çarptı ve bu darbeye birçok mahkûm denize savruldu.

Geminin omurgası kuma oturunca tayfalar birer ikişer denize atladı. Deniz, çoğunu merhametsizce derinliklerine çekti. Dalgaların kıyıya getirdiği birkaç ceset, izleyen kalabalık tarafından kumların üzerine çekildi. Öldüklerini anlayınca bedenlerini olduğu yerde bırakıp heyecanlı gösteriyi izlemek üzere yerlerine geri döndüler. Kurtulabilenlerin ilki, kumsalda bitkin bir halde dizlerinin üzerine çökerek şükran duaları etti. Geminin direklerinden birinin kopuk parçasına tutunmuş üç mahkûm kadın da kıyıya ulaştı. Direk onları suyun üzerinde tutmuş, zincirlerinin ağırlığıyla dibe çekilmelerini önlemişti. Askerler, kadınları tutuklayıp kıyıya çekmek için köpüklerle kaplı sulara bel hizasına kadar girdi. Jim, mahkûmlardan birinin lepiska saçlı, aşırı şişman bir kadın olduğunu gördü. Birer peynir tekerine benzeyen göğüsleri, yırtılmış yakasından dışarı taşmıştı. Onu tutmaya çalışan askerlerle boğuşurken atı üzerinde yaklaşan Albay Keyser'a küfürler savurdu. Keyser atının üzerinde eğildi, kını içindeki kılıcını kaldırdı ve kadına, dizlerinin üzerine çökmesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdi. Ama başını kaldırıp ona bakan kadın çığlıklar atmaya devam etti. Şişman yanağı üzerinde mosmor bir iz belirmişti.

Kını içindeki kılıcın bir sonraki darbesi, kadını yere düşürdü ve askerler ağır vücudu sürükleyerek uzaklaştırdı.

Jim, Louisa'yı görebilmek için ümitsizce gemiyi tarıyordu, ama onu bulamadı. Geminin gövdesi kumdan bir anlığına kurtulup hemen akabinde yine karaya oturdu ve devrilmeye başladı. Kadınlar, yan yatan güverteden azgın denize düşüp anında derinlere çekildi. Gemi şimdi iskele tarafının üzerinde yatıyordu. Gövdesine tutunmaya çalışan tek bir canlı bile görünmüyordu. Jim, büyük topun açtığı deliği ilk o an gördü. Deliğin ağzı gökyüzüne doğru bakıyordu. Birden, ince bir kadın delikten dışarı tırmandı ve sarsılan kavisli gövde üzerinde sendeleyerek durdu. Şiddetli rüzgâr, uzun sarı saçlarını sertçe savuruyordu. Yırtık elbisesi, ince bacaklarını güçlükle örtüyordu. Göğüslerinin kabarıklığı olmasa rahatlıkla bir oğlan çocuğu sanılabilirdi. Araştıran gözlerle kıyıya, onunla dalga geçen kalabalığa baktı.

"Atlasana balık yemi!"

"Yüz. Yüz de görelim, balıkçık."

Jim, dürbünü kızın yüzüne çevirdi. Solgun yüzünde iki mücevher gibi parlayan masmavi gözleri görünce hiçbir şüphesi kalmadı. Hemen ayağa fırladı ve tepenin altına, Ateştopu'nun onu sabırla beklediği yere koştu. At, Jim'in geldiğini görünce başını kaldırdı ve hafifçe kişnedi. Jim koşarken bir yandan da soyunuyordu. Önce bir, sonra diğer ayağı üzerinde sekerek çizmelerini çıkardı. Üzerinde sadece pamuklu iç donu kalmıştı. Aygırın yanına vardığında eyeri üzerinden alıp kumlara bıraktı. Sonra Ateştopu'nun çıplak sırtına atladı, tepenin üzerine koşturdu ve tepeye varınca durdurdu.

Kızın dalgalara karşı koyamayıp denize düşmüş olduğundan korkarak gemiye baktı. Louisa'nın onu son gördüğünde olduğu gibi gövdenin üzerinde durduğunu anlayınca yüreğine su serpildi. Ama geminin gövdesi uzun süre dayanamazdı. Sağ kolunu kaldırıp kıza el salladı. Kızın başı aniden ona doğru kalktı ve Jim, Louisa'nın onu tanıdığını gördü. Louisa ona deli gibi el sallamaya başladı. Sesi, dalgaların kükreyişine rağmen kıyıya ulaştı. "Jim! Jim Courtney!"

Jim, "Ha! Ha!" diye haykırarak Ateştopu'nu koşturdu. Aygır, ağırlığını denge için sağrısına vererek tepeden aşağı indi. Kumsalda dörtnala ilerlemeye başladılar. Ateştopu'nun yıldırım gibi yaklaştığını fark eden kalabalık, çil yavrusu gibi dağıldı. Keyser, onları durdurmaya niyetliymiş gibi atını mahmuzladı. Tertemiz tıraşlı tombul suratında kararlı bir ifade vardı. Şapkasındaki deve tüyleri, beyaz köpükler gibi uçuşuyordu. Jim, ayak başparmağıyla Ateştopu'nun böğrüne dokununca aygır, diğer atın yanından hızla geçerek köpüren sulara daldı.

Kırılmış bir dalga onları karşıladı ama gücünün en büyük bölümünü kaybetmişti. Ateştopu, ön ayaklarını hiç tereddüt etmeden kaldırıp bir çitten atlarmışçasına dalganın üzerinden atladı. Diğer tarafa geçtiğinde su, deniz tabanına basamayacağı kadar derinleşmişti. At yüzmeye başlayınca Jim üzerinden kayıp yelesine tutundu. Diğer eliyle de onu enkaza doğru yönlendiriyordu.

Ateştopu, bir su samuru gibi yüzüyor, bacakları suyun içinde hızlı bir ritimle hareket ediyordu. Bir sonraki iri dalga üzerlerine çöküp onları dibe batırmadan önce yirmi metre kadar ilerleyebilmişlerdi.

Geminin yatık gövdesi üzerindeki kız, korkuyla karışık büyülenmiş bir ifadeyle suyun altında kayboldukları noktaya baktı. Kıyıda birikmiş kalabalığın sesi bile kesilmişti. Herkesin gözü, kaybolan atla binicisini arıyordu. Sonra, başları köpüklerin arasında belirdi ve bir bağırış çağırıştı koptu. Kat ettikleri mesafenin yarısını kaybetmişlerdi, ama at güçlü bir şekilde yüzmeye devam ediyordu. Geminin gövdesi üzerinde duran kız, aygırın her nefeste burun deliklerinden deniz suyu boşalttığını duyabiliyordu. Jim'in uzun, siyah saçları yüzüne ve omuzlarına yapışmıştı. Kükreyen dalgalardan sesini hafifçe duyuluyordu. "Gel, Ateştopu. Ha! Ha!"

Buz gibi yeşil sulara hızla yüzerek kaybettikleri mesafeyi geri kazandılar. Bir başka iri dalgayı, üzerinden yüzerek savuşturdular. Şimdi neredeyse yolun yarısına varmışlardı. Kız

ayağa kalkıp suya atlamaya hazırlandı.

"Hayır!" diye bağırdı Jim ona. "Daha değil! Bekle!" Ufukta bir sonraki dalganın belirdiğini görmüştü. Bu seferki dalganın yanında daha öncekiler cüce gibi kalıyordu. Bir uçurum kenarına benzeyen yüzü, beyaz köpüğün dantel gibi sardığı yeşil malakitten oyulmuş gibiydi. Azametle ilerlerken gökyüzünün yarısını kapatıyordu.

"Sıkı tutun, Louisa!" diye bağırdı Jim, büyük dalga tüm haşmetiyle gemiye çarparken. Gemiye ezip geçerek suyun dibine gönderdi. Sonra iştahı hiç eksilmemiş yırtıcı bir hayvan gibi kıyıya doğru ilerlemeyi sürdürdü. At ve binicisi, uzun bir süre boyunca dalganın kıvrılan burnuna doğru yüzdü. Yeşil camdan yapılmış bir duvardaki iki böcek gibiydiler. Sonra dalga kıvrılıp bir çığ gibi üzerlerine düştü. Gücü ve ağırlığı öylesine büyüktü ki, kıyıdaکی meraklı izleyiciler, ayaklarının altında yeryüzünün sarsıldığını hissetti. At ve binicisi yok olmuştu. Tekrar yüzeye dönemeyecek kadar derine gömülmüş oldukları muhakkaktı.

Az önce bir felaketi izlemekten büyük keyif alıp tezahürat yapan kalabalığın sesi şimdi korkuyla kesilmişti. Hiç kıpırdamıyorlar, tek söz etmiyorlar, sadece gözlerini dikmiş imkânsızın gerçekleşmesini, at ve binicinin başının suyun üzerinde belirmesini bekliyorlardı. O anda gemi, üzerinden tuzlu sular boşanarak tekrar su üstünde belirdi. Üzerindeki genç kız, bir mucize eseri tutunabilmiş, olduğu yerde kalmayı başarmıştı. Saçlarından sular süzülürken başım kaldırdı ve umutsuzca at ile binicisini aradı. Saniyeler, dakikalara döndü. Bir başka dalga vurdu, sonra bir başkası. Ama ikisi de at ve binicisini denize gömen dalga kadar büyük ve güçlü değildi.

Louisa'nın içini kapkara bir ümitsizlik seli sardı. Korkusu kendisi için değildi. Ölmek üzere olduğunu biliyordu, ama artık kendi hayatının hiçbir önemi yoktu; onu kurtarmaya çalışan genç adam için yas tutuyordu. "Jim!" dedi yalvarırcasına. "Lütfen ölme!"

İki baş, yakarışına karşılık verir gibi suyun üzerinde aniden belirdi. Dev dalganın ters su akıntısı, neredeyse tam kayboldukları yerde onları yine yüzeye çekmişti.

"Jim!" diye haykırp ayağa fırladı. Öylesine yakındı ki nefes almaya çalışırken yüzünde beliren acı dolu ifadeyi net bir şekilde görebiliyordu. Jim, ona baktı ve bir şey söylemeye çalıştı. Belki veda edecekti, ama Louisa'nın içinden bir ses, onun ölüme bile kolayca teslim olmayacak biri olduğunu fısıldıyordu. Ona bir emir vermeye çalışıyordu, ama sesi bir ısıklık gibi çıkıp gırtlığında anlaşılmaz bir hırıltıya döndü. At tekrar yüzmeye başlamıştı. Kıyıya dönmek isteyince Jim atın yelesini çekerek tekrar enkaza yöneltti. Jim öksürüyor, sesini kullanamıyordu, ama serbest elini kaldırıp bir hareket yaptı. Artık gözlerindeki kararlılık iyice görülebilecek kadar yaklaşmıştı.

"Atlayayım mı?" diye bağırdı Louisa rüzgâra karşı. "Atlamamı mı istiyorsun?"

Jim, sırlıklam olmuş buklelerini savurarak başını salladı ve karga gibi bir sesle, "Gel," dedi.

Louisa arkasına dönüp baktığında, Jim'in o zor durumunda bile onu çağırmak için iki

dalga arasını beklemiş olduğunu gördü. Hayatını kurtaran halatı bıraktı, parçalanmış gövde üzerinde hızla üç adım attı ve denize atladı. Elbisesi etrafında bir balon gibi şişmişti. Kollarını birer değirmen kanadı gibi salladı. Suya çarptı ve dibe savruldu, ama hemen yüzeye döndü. Babasının öğrettiği gibi kulaç atarak onlara doğru yüzmeye başladı.

Jim, uzanıp onu bileğinden yakaladı. O kadar kuvvetli kavramıştı ki Louisa kemiğinin kırılacağından korktu. Aslında Huis Brabant'ta yaşadıklarından sonra bir erkeğin kendisine dokunmasına asla izin vermeyeceğine dair yemin etmişti. Ama o an bunu düşünecek zamanı yoktu. Bir sonraki dalga üzerlerinden geçti, , ama Jim'in bileğini tutan parmakları hiç gevşemedi. Louisa öksürüp nefes almaya çalışarak suyun üzerine çıkarken, genç adamın parmaklarından kendi vücuduna doğru güç aktığını hissediyordu. Jim, Louisa'nın elini atın yelesine götürdü. Sesine, konuşabilecek kadar kavuşmuştu.

"Onu engelleme." Louisa, atları tanıdığı için ne demek istediğini anlamıştı. Ağırlığını hayvanın üzerine yüklemeyip atın yanında yüzmeye çalıştı.

Artık kıyıya doğru ilerliyorlardı. Arkalarından gelen her dalga, onları kumsala daha da yaklaştırıyordu. Louisa önce hafif, sonra giderek yükselen sesler duydu. Kıyıdaki seyirciler, kurtarma macerasının heyecanına kapılmışlar, her kalabalıkta olduğu gibi kolayca döneklik ederek bu kez onları cesaretlendirmek için tezahürata başlamışlardı. Bu atı hepsi tanıyordu. Noel günü kazandığı zafere hepsi tanık olmuştu. Jim Courtney de kasabanın tanınmış simalarından biriydi. Bazıları zengin bir adamın oğlu olduğu için ona imrenir, bazıları fazla küstah bulurdu, ama o gün hepsinin saygısını kazanmıştı. Denize karşı çok büyük bir mücadeleye girdiğini görüyorlardı ve aralarından çoğu denizciydi. Onu desteklemeye başladılar.

"Dayan, Jim!"

"İyi gidiyorsun, evlat!"

"Koluna kuvvet, Jim!"

Ateştopu, toynaklarının tabana değdiğini hisseder hissetmez büyük bir güçle öne atıldı. Jim, o arada akciğerlerine dolan sudan kurtulmuş, solukları iyice düzene girmişti. Bir bacağını aygırın üzerine attı. Atın üzerine oturur oturmaz Louisa'yı arkasına çekti. Louisa, onun beline her iki koluyla şifaca sarıldı ve tüm gücüyle tutundu. Ateştopu, suları sıçratarak sığ sulardan kumsala çıktı.

Jim, Albay Keyser'in onları durdurmak üzere dörtnala yaklaştığını gördü ve Ateştopu'nu hızlandırdı.

"Wagjou donder! Bekle! O kaçak bir mahkûm. O ineği kanuna teslim et."

"Onu kaleye kendim getiririm!" diye bağırdı Jim arkasına bakmadan.

"Hayır! O benim. O kaltağı hemen geri getir!" Keyser'in sesi öfkeyle boğuklaşmıştı. Ateştopu'nu daha da hızlandıran Jim, bir konuda son derece kararlıydı. Kızı ne pahasına olsun garnizona, özellikle de Keyser'a teslim etmeyecekti. Kalenin önündeki meydanda, Keyser'ın yönettiği pek çok kırbaç ve idam cezasına tanık olmuştu. Jim'in büyük

büyükbabası, haksızca korsanlıkla suçlanmış ve aynı meydanda işkence görüp asılmıştı.

"Onu alamayacaklar," diye kendi kendine yemin etti. Kızın ince uzun bedenini sırtında, incecik kollarını belinde hissedebiliyordu. Midesi açlıktan kazınmasına, sıırıslık olmasına ve Ateştopu'nun hızının rüzgârıyla tir tir titremesine rağmen, kızın içinde inkâr edilemez bir kararlılık ve Jim'inkinden aşağı kalmayacak bir cesaret vardı.

O bir savaşçı. Onu kesinlikle bırakmayacağım, diye düşünerek, "Sıkı tutun, Louisa," dedi. "Şişko albaya tozumuzu yutturacağız." Louisa cevap vermedi, dişleri takırdıyordu. Ama Jim'in söylediğini duymuştu. Genç adamın çıplak beline sıkıca sarılıp iyice eğildi. Dengesini ve Ateştopu'nun hareketlerine uyum sağlamadaki ustalığını fark eden Jim, kızın iyi bir binici olduğunu anladı.

Koltukaltından geriye bakınca Keyser ile aralarındaki mesafenin iyice açılmış olduğunu gördü. Jim, daha önce Keyser'in atı Asilyürek'e karşı yarışmıştı. Kısrağın güçlü ve zayıf yönlerini biliyordu. Çok hızlı bir attı ama Keyser'in iri bedeni zarif hayvana ağır geliyordu. Düzgün, sert zeminde muhtemelen Ateştopu kadar hızlıydı, ama yumuşak kumlarda veya kayalıklarda Ateştopu'nun inanılmaz kuvveti aygıra büyük bir avantaj sağlıyordu. Üzerinde iki kişi taşıyordu, ama Louisa bir serçe gibi hafifti ve Jim de albay kadar iri değildi. Jim, yine de kısrağı hafife almaması gerektiğini biliyordu. Asilyürek, bir aslanın yüreğine sahipti. Noel günündeki yarışın son kilometresinde Ateştopu'nu neredeyse geçiyordu.

Bizim avantajımıza olacak bir yol seçmeliyim, diye düşündü Jim. Bulundukları yeri ve dağların etekleri arasındaki bölgeyi avucunun içi gibi biliyordu. Asilyürek'in kolaylıkla ilerleyemeyeceğini düşündüğü her bir tepe, bataklık, korulukve engebeli arazi gözlerinin önünde belirdi.

"Dur, jongen, (Genç adam.) yoksa ateş edeceğim." Jim, arkasına baktığında adamın piştovunu eyerinin önündeki kılıfından çektiğini ve atını vurmamak için öne doğru eğildiğini gördü. O kısacık anda, silahın tek namlulu olduğunu ve kılıfta bir başka tabanca olmadığını görmüştü. Ateştopu'nu, hiç yavaşlatmadan sola döndürdü ve kısrağın önünü sertçe kesti. Keyser'in hedefi aniden şaşmıştı. Albay gibi tecrübeli bir asker bile dörtnala ilerleyen bir atın üzerindeyken bu ani değişim karşısında hatırı sayılır bir güçlük çekerti.

Jim, arkasına uzanıp Louisa'yı yakaladı ve önüne çekerek kendi vücudunu ona siper etti. Piştov gök gürültüsü gibi bir sesle ateşlendi ve Jim, ağır merminin sırtına çarptığını hissetti. İki omzu arasında kalan bölgeydi ama kolları, o ilk uyuşturan şoktan sonra eski gücüne kavuşmuş ve hisleri geri dönmüştü. Kötü yaralanmadığını biliyordu.

Sadece hafif bir yara, diye düşündü ve "Bu onun tek şansıydı," dedi. Louisa'yı cesaretlendirmek için söylemişti. Kızı tekrar arkasına oturttu.

"Aman Tanrım! Yaralanmışsın!" dedi Louisa korkuyla. Jim'in sırtı kan içindeydi.

"O konu için daha sonra endişeleniriz," dedi delikanlı neşeyle. "Şimdi Ateştopu ile sana birkaç numara göstereceğiz." Halinden memnundu. Neredeyse boğulmuş, üstüne üstlük vurulmuştu, ama hâlâ kendinden emindi. Louisa kendisine yılmaz bir şampiyon bulunduğunu düşündü ve morali biraz yükseldi.

Ancak az önceki manevra yüzünden Keyser ile araları biraz kapanmıştı. Asilyürek'in

kumlar üzerindeki ayak seslerini ve Keyser'in çektiği kılıcının kınının içindeki çeliğe sürtünmesiyle çıkan sesi rahatlıkla duydular. Louisa arkasına baktığında, adamın kılıcını havaya kaldırarak üzengiler üzerinde ayağa kalktığını gördü. Ama bu ani hareket kısırağın dengesini bozarak tökezlemesine sebep oldu. Keyser düşmemeye çalışarak can havliyle eğerin kaşını tuttu ve Ateştopu bu fırsatla arayı tekrar açtı. Jim, atı yüksek kum tepesine doğru sürdü ve o noktada aygırın muhteşem kuvveti devreye girdi. Kumları havalandırarak güçlü adımlarla tepeyi tırmandı. Albayın ağır vücudunu hem eğimli, hem de gevşek olan bu zeminde taşımakta zorlanan Asilyürek aniden geri düştü.

Tepeye ulaşp diğer tarafa inmeye başladılar. Kum tepesinin eteğinin dibinden lagünün kenarına kadar olan arazi sert ve düzgündü. Louisa arkasına baktı. "Arayı yine kapatıyorlar," diye uyardı Jim'i. Asilyürek zarif, uzun adımlarla yaklaşıyordu. Albayın ağır vücudunu ve tüm silahlarını taşıyor olmasına rağmen inanılmaz bir hızla koşuyordu.

"Piştovunu tekrar dolduruyor." Louisa'nın sesinde hafif bir endişe vardı.

"Bakalım barutunu ıslatabilecek miyiz," dedi Jim. Lagüne varmışlardı. Hiç tereddüt etmeden suya daldılar.

"Tekrar yüz," diye buyurdu Jim ve Louisa atın sırtından suya kaydı. Başlarını çevirip Asilyürek'in suyun kenarına gelişini izlediler. Keyser atından inip piştovunun falya tavasına ağızotu koydu. Sonra horozunu çekti ve nişan aldı. Beyaz bir duman yükseldi ve bir kol boyu gerilerinde sular bir fiskiye gibi yükseldi.

"Şimdi de çizmelerini at bari," diye seslenerek güldü Jim. Keyser, olduğu yerde öfkeyle tepiniyordu. Jim, adamın artık vazgeçmesini umuyordu. O kadar öfkeliyken bile Asilyürek'in yükünün çok ağır, Ateştopu'nun eyersiz, kendilerinin de neredeyse çıplak olduğu gerçeklerini göz önüne alırdı herhalde. Keyser, kararını kısa süre sonra vererek kısırağa bindi. Ateştopu'nun karşı kıyıya çıktığı sıralarda Asilyürek'i suya soktu. Jim, Ateştopu'nu hemen döndürdü ve hızlarını biraz keserek yumuşak kumlar üzerinden suya paralel ilerlemeye başladılar.

"Ateştopu'nun biraz dinlenmesine fırsat vermeliyiz," dedi hemen arkasında koşan Louisa'ya. " Başka bir at olsa gemiye yüzerken o dalgalar arasında boğulur kalırdı." Bir yandan da Keyser'ı gözlüyordu. Asilyürek karşı kıyıya kadar olan mesafenin henüz yarısındaydı. "Keyser, ateş etme sevdasıyla vakit kaybetti. Kesin olan bir şey varsa o da bir daha ateş edemeyeceği. Barutu artık iyice ıslanıp işe yaramaz hale gelmiştir."

"Sular, yaranın üzerindeki kanı yıkamış," dedi Louisa, Jim'in sırtına hafifçe dokunmak için elini uzatarak. "Tanrı'ya şükürler olsun ki sadece bir sıyrıkılmış. Şimdi daha iyi görebiliyorum."

"Asıl endişelenmemiz gereken sensin," dedi Jim. " Bir deri bir kemik kalmışsın. Bu sıska bacaklar üzerinde daha ne kadar koşabileceğini sanıyorsun?"

"Sen ne kadar koşabilirsen o kadar," diye ateşli bir şekilde karşılık verdi kız. Solgun yanaklarında öfkeden kırmızı benekler belirmişti.

Hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeyen Jim ona sırtıttı. "Gün sona ermeden bu iddianı kanıtlamak zorunda kalabilirsin. Keyser kıyıya varmış."

Asilyürek oldukça gerilerinde sudan çıktı. Tuniğinden, pantolonundan ve çizmelerinden sular süzülen Keyser kısağa tekrar bindi ve peşlerine düştü. Atı dörtmala koşturmaya başladı, ama Asilyürek'in çok zorlandığı sıçrattığı ağır çamur yığınlarından belli oluyordu. Jim, sırf bu yüzden, Asilyürek'in gücünü sınamak için çamurlu yolu seçmişti.

"Sen bin," diyerek Louisa'yı aygırın üzerine oturttu ve koşturmaya başladı. Ateştöpu'nun yelesine sıkıca yapışmış ondan destek alıyor, ama tüm ağırlığını vermediği için hayvana ek yük bindirmiş olmuyordu. Sık sık arkaya bakıyor ve Keyser ile aralarındaki mesafeyi kontrol ediyordu. Aranın biraz kapanmasına göz yumabilirdi. Sadece Louisa'nın ağırlığını taşıyan Ateştöpu hiç zorlanmadan ilerliyordu, ama kısarak, ağır yükün altında, zorlu zeminde iyice yorulmuştu.

Yaklaşık bir kilometre sonra Asilyürek bitkin düşüp yürümeye başladı. Jim de hızlarını onunkine uydurarak aradaki mesafenin sabit kalmasını sağladı.

"Dilersen tekrar in, leydim," dedi Louisa'ya. "Ateştöpu'na biraz dinlenme fırsatı ver."

Louisa zarifçe indi, ama ona tersçe baktı. "Bana öyle deme." Diğer mahkûmların aylarca katlanmak zorunda kaldığı iğnelemelerini hatırlamıştı.

"Belki sana Kirpi demek en iyisi?" dedi Jim. "Tanrı biliyor ya bunun için yeteri kadar dikenin var."

Asilyürek artık iyice bitkin düşmüştür, diye düşündü Jim. Keyser atından hiç inmemiş, dinlenmesine fırsat vermemişti. "İşi neredeyse bitti," dedi Louisa'ya. Courtney arazisi içindeki Groot Wit, yani Büyük Beyaz adını verdikleri tuzlanın fazla uzağında olmadıklarını biliyordu. Keyser'ı oraya doğru çekiyordu.

"Yine yaklaşıyor," diye uyardı Louisa. Dönüp bakan Jim, Keyser'in atı eşkin sürmeye başladığını gördü. Kısarak fıkır fıkır, uysal bir hayvandı ve kırbaça karşılık vermişti.

"Bin!" diye buyurdu.

"Seninle aynı mesafeyi koşabilirim." Kuruyan deniz suyunun ardında bıraktığı tuz kristalleriyle sertleşen uzun saçlarını meydan okurcasına savurdu.

"Tanrı aşkına, kadın, ille tartışmak zorunda mısın?"

"Ya sen sürekli saygısızlık etmek zorunda mısın?" diye tersledi onu Louisa, ama tekrar aygırın üzerine kaldırmasına itiraz etmedi. Koşturmaya devam ettiler. Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra Asilyürek tekrar yürüyüş hızına düştü ve onlar da yavaşladı.

"İşte tuzlanın başlangıcı," dedi Jim eliyle ileriye işaret ederek. Alçak fırtına bulutlarına ve günbatımının alacakaranlığına rağmen dev bir ayna gibi parlıyordu.

"Düzgün ve sert görünüyor." Louisa, eliyle gözlerini gölgeleyerek bakıyordu.

"Öyle görünüyor, ama üstteki ince tabakanın altı lapa gibi yumuşak. Sırtında o koca Hollandalı ve ağır silahları varken kısarak bizim hızımızı yakalayamayacaktır. Tuzlanın uzunluğu beş kilometre kadar. Diğer tarafa vardıklarında iyice bitkin düşmüş olacaklar ve. . ." Gökyüzüne baktı, ". . . hava o zamana dek kararmış olacak."

Alçak bulutların gerisinde gizli olan güneş, ufka yaklaşıyor olmalıydı zira ortalık iyice kararmaya yüz tutmuştu. Jim, Ateştöpu'nu beyaz düzlükte ilerletiyor, kız da hemen yanı başında sarsakça yürüyordu. Ormanın kıyısında duraklayıp artlarına baktılar.

Ateştopu'nun derin nal izleri, bembeyaz düzlükte uzun bir siyah inci dizisi gibi görünüyordu. Karşıya geçiş, güçlü aygır için bile zorlu bir yolculuk olmuştu. Kısrakla binicisi, artık çok gerilerinde küçük bir nokta halindeydi. İki saat önce Asilyürek, üzerindeki yükün ağırlığıyla kırılan tuz tabakasının altındaki bataklığa gömülmüştü. Jim, durup Keyser'in kısrakı bataklıktan kurtarmaya çalışmasını izlemişti. Neredeyse geri dönüp onlara yardım edecekti. Asilyürek o kadar güzel bir hayvandı ki onu o halde görünce içi cız etmiş, sonra silahsız ve neredeyse tamamen çıplak olduğunu hatırlamıştı. Oysa Keyser'in kılıcı vardı ve kullanmakta da çok ustaydı. O kararsızlık içindeyken Keyser atı bataktan çekip kurtarmış ve tekrar takibe dönmüştü.

Hâlâ peşlerinden geliyordu. Jim kaşlarını çattı. "Keyser ile karşı karşıya gelmek için en uygun zaman tuzladan çıktığı an olacaktır. Bitkin düşmüş olacak ve karanlıkta sürpriz avantajım var. Ama onun kılıcı var, benimse hiçbir şeyim yok," diye mırıldandı. Louisa ona bir süre baktı, sonra elini eteğinin altına soktu ve beline sardığı kesenin içindeki boynuz saplı çakıyı çıkararak tek söz etmeden ona uzattı. Jim, çakıya şaşkınca baktı ve keskin silahı tanıyınca bir kahkaha patlattı.

"Hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum. Dişi bir Viking savaşcısı gibi görünüyorsun ve Tanrı biliyor ya, öyle de davranıyorsun."

"O münasebetsiz diline hâkim ol, Jim Courtney," dedi Louisa, ama sesinde o eski sertlik yoktu. Daha fazla tartışacak gücü kalmamıştı ve iltifat da hoşuna gitmişti. Başını çevirdiği sırada dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Jim, Ateřtopu'nu ağačların arasına götürdü ve Louisa da onları takip etti. Birkaç yüz adım sonra, ağačların iyice sıklaştığı bir noktada durdular. Jim atı bağladı ve Louisa'ya, "Artık biraz dinlenebilirsin," dedi.

Bu kez hiçbir itirazla karşılaşmadı. Louisa ormanın tabanındaki kaim yaprak tabakasının üzerine kıvrılıp gözlerini kapadı. O kadar yorgundu ki bir daha hiç kalkamayacakmış gibi hissediyordu. Başka bir şey düşünemeden uykuya daldı.

Jim, kızın aniden huzurlu bir ifadeye bürünen yüzünü birkaç dakika boyunca hayranlıkla seyretti. O ana dek ne kadar genç olduğunu fark etmemişti. Louisa, uyuyan bir bebeğe benziyordu. Onu izlerken çakıyı açtı ve keskin olup olmadığını başparmağının ucunda deneyerek sınadı. Sonunda gözlerini, uyumakta olan Louisa'dan çekmeyi başararak ormanın kıyısına koştu. Ağačların gerisine iyice gizlenerek tuzlayı gözledi. Keyser hâlâ kısrakın önü sıra sarsakça yürüyordu.

Hiç vazgeçmez mi bu adam, diye düşündü Jim ama bu kararlılığı için onu takdir etmeden de yapamadı. Sonra Ateştopu'nun yerde bıraktığı izlerin civarında iyi bir gizlenme yeri aradı. Sık bir çalılığı seçti, aralarına girdi ve çakı elinde, tetikte beklemeye başladı.

Keyser, tuzlanın kıyısına vardı ve sert zemine adım attı. Hava öylesine kararmıştı ki, albay, Jim'in keskin gözleri için bile sadece bir karaltıdan ibaretti. Gürültülü solukları rahatça duyuluyordu. Keyser, yorgun adımlarla, yavaşça ilerlemeyi sürdürdü ve ormana girdi. Jim, önünden geçip gitmesine izin verdi. Sonra çalının arkasından usulca çıktı ve Keyser'a arkadan yaklaştı. Kısrakın nal sesleri, Jim'in çıkarmış olabileceği tüm gürültüleri

bastırıyordu. Sol kolunu aniden Keyser'in boynuna doladı ve aynı anda çakının sivri ucunu kulağının altındaki yumuşak bölgeye bastırdı. "Beni mecbur edersen seni öldürürüm," diye hırladı sesine gaddarca bir ton vermeye çalışarak.

Keyser şaşkınlıkla donakaldı. Sonra konuşmayı başardı. "Bu işten paçayı sıyrabileceğim sanma, Courtney. Kaçacak yerin yok. Kadını bana teslim et ve bırak bu meseleyi baban ve Vali van de Witten ile halledelim."

Jim uzanıp albayın kılıcını kınından çekti. Sonra adamın boğazına doladığı kolunu indirdi ve bir adım geriledi, ama kılıcı Keyser'in göğsüne doğru kaldırmıştı.

"Soyun," diye emretti.

"Hem genç, hem de aptalsın, Courtney," diye soğukça karşılık verdi Keyser. "Bu yüzden seni hoş göreceğim."

"Önce tunik," dedi Jim ona kulak asmadan. "Sonra da pantolon ve çizmeler."

Keyser kıpırdamadı. Jim kılıcın ucuyla göğsünü dürtünce isteksizce düğmelerini çözmeye başladı.

"Eline ne geçeceğini umuyorsun?" diye sordu Keyser tuniği çıkarırken. "Bu çocukça bir şövalyelik hevesi mi? Kadın adı bir mahkûm. Muhtemelen katil fahişenin tekidir."

"Bunu bir daha söyleyecek olursan seni bir domuz gibi doğrarım, albay." Jim, kılıcı biraz daha itti ve bu kez çeliğin ucunda kızıl bir kan damlası belirdi. Keyser pantolonunu ve çizmelerini çıkarmak için yere oturdu. Jim, kıyafetleri Asilyürek'in heybelerine tıktırdı. Sonra kılıcın ucunu adamın sırtına dayayarak üzerinde sadece iç gömleği olan yalınayak albaya tuzlanın kenarına dek eşlik etti.

"Kendi izlerini takip et, albay," dedi ona. "Kahvaltı saatinde kaleye varmış olursun."

"Dinle beni, jongen," dedi Keyser ince, gergin bir sesle. "Peşine düşeceğim. Bundan emin olabilirsin. Meydanda darağacında sallandığını görecek ve seni temin ederim, ölümün çok yavaş olacak."

"Burada durup gevezelik etmeye devam edersen kahvaltıya yetişemeyeceksin, albay." Jim, adama gülümsedi. "Yürümeye başlasan iyi edersin."

Keyser'in tuz tabakası üzerinde uzaklaşmasını izledi. Rüzgâr yoğun bulutları aniden ayırdı ve dolunay tüm ihtişamıyla bembeyaz yüzey üzerinde parladı. Keyser'in ayakları dibinde bir gölge oluşturacak kadar parlaktı. Jim, onu uzakta minik bir karaltı haline gelene dek izledikten sonra geri dönmeyeceğinden emin oldu. En azından o gece dönmeyecekti.

Ama bu, albayı son görüşleri olmayacaktı, orası muhakkaktı. Jim, Asilyürek'in yanına koştu ve onu ormanın iç tarafına götürdü. Louisa'yı sarsarak uyandırdı. "Uyan bakalım, Kirpicik. Önümüzde uzun bir yolculuk var. Ve yarın bu saatlerde Keyser ve bir süvari birliği tüm gazabıyla peşimizde olacak."

Louisa, mahmurca doğrulunca Jim, Asilyürek'in yanına gitti. Keyser'in heybelerinin üzerinde rulo yapılmış yün bir pelerin vardı.

"Dağlara vardığımızda hava çok soğuk olacak," diye uyardı kızı. Hâlâ yarı uykuda olan Louisa, yün pelerin omuzlarına sarılırken itiraz etmedi.

Jim, sonra albayın yiyecek çantasını buldu. İçinde bir somun ekmek, iri bir dilim peynir, birkaç elma ve küçük bir şişe şarap vardı. "Albay, boğazına çok düşkündür." Elmalardan birini kıza attı ve Louisa meyveye, sap çekirdek demeden kurt gibi saldırdı.

"Baldan da tatlı," dedi koca bir parça ısırarak. "Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım."

"Seni gidi açgözlü küçük Kirpi," dedi Jim ve Louisa bu kez ona afacan bir çocuk gibi gülümsedi. Çoğu insan, Jim'e uzun süre kızgın kalmanın imkânsız olduğunu düşünürdü. Louisa'nın önünde çömelerek ekmekten ve peynirden birer dilim kesti ve peyniri ekmek diliminin üzerine koyarak ona uzattı. Louisa peynirle ekmeği doymaz bir iştahla yedi. Jim, ay ışığının aydınlığında karşısındaki solgun yüzü izledi. Louisa bir periyi andırıyordu. "Ya sen?" diye sordu. "Sen yemeyecek misin?" Jim başını iki yana salladı. Yiyeceklerin ikisine birden yetmeyeceğini görmüştü. Açlıktan bir deri bir kemik kalmış olan Louisa'nın gıda alması çok daha önemliydi.

"Nasıl oluyor da İngilizceyi bu kadar iyi konuşabiliyorsun?"

"Annem Devon'luymuş."

"Ulu Tanrım! Biz de oralıyız. Büyük büyük büyükbabam bir dük veya ona benzer bir şeymiş."

"O halde sana dük diye mi hitap etmeliyim?"

"Daha iyi bir şey bulana kadar idare eder, Kirpicik." Louisa ekmekten büyük bir lokma ısırdığı için buna cevap veremedi. O yerken Jim de Keyser'ın eşyalarını gözden geçirdi. Altın sırmalı tuniği giydi ve Mapalarını üst üste koydu.

"İçinde iki kişilik yer var, ama hiç olmazsa sıcak tutar." Albayın pantolonunun beli de çok boldu ama Jim, heybelerin kayışlarından bir kemer uydurarak beline taktı. Sonra çizmeleri denedi. "Neyse ki bunlar uydu."

"Londra'da, Teneke Asker adında bir oyun görmüştüm," dedi Louisa.

"Tıpkı oradakine benzedin."

"Sen Londra'ya mı gittin?" Etkilenmekten kendini alamamıştı. Londra, dünyanın merkeziydi. İlk fırsatta bana oradan bahsetmelisin." Sonra atları, tuzlanın kıyısındaki, sığır sürülerinin su içtiği kuyuya götürdü. Kuyuyu Mansur ile iki yıl önce kazmışlardı. İçindeki su çok tatlıydı ve atlar kana kana içtiler. Geri döndüğünde Louisa'nın pelerinin altında yine uyuyakalmış olduğunu gördü. Başucunda çömelip ay ışığının aydınlığında yüzünü seyretmeye koyuldu ve kalbinde tuhaf bir sızı hissetti. Biraz daha uyumasına izin verdi ve albayın yanındaki yem torbasındaki yemlerle atları besledi.

Sonra, Kevser'in eşyaları arasından kendisine gerekli olanları seçti. Piştov harika bir silahtı. Gerekli diğer aksesuarlar bir parça yelken bezine sarılmıştı. Kılıç, en kaliteli çeliktendi. Tuniğin ceplerinde altın bir saat, bir de gümüş guldenler ve birkaç altın dukayla (Bir çeşit Venedik altın akçesine verilen ad.) dolu bir para kesesi vardı. Arka cebinde ise içinde bir çakmaktaşı, pamuk yongası ve çelik olan piring bir kutu vardı.

"Atını çalacaksam parasını da alabilirim, bir eksik bir fazla ne fark eder," dedi kendi kendine. Ama şahsi eşyalarına el sürmemeye karar vererek, altın saatle nişanları bir

heybeye koyarak heybeyi açık alanın görülebilecek bir köşesine yerleştirdi. Keyser'in ertesi gün Bushman (Güney Afrika'da avcılıkla uğraşan kısa boylu yerli halk.) iz sürücülerle dönüp değerli eşyalarını bulacağım biliyordu. "Bakalım cömertliğim karşısında minnet duyacak mı?" diyerek kasvetli bir şekilde gülümsedi. Artık geri dönüş olmadığını biliyordu. Son çizgiyi de aşmıştı. Asilyürek'i tekrar eyerledi ve pelerinin altında tortop olmuş halde uyuyan Louisa'nın yanına gitti. Onu nazikçe uyandırmak için saçını okşadı.

Louisa gözlerini açtı ve ona baktı. "Bana dokunma," diye fısıldadı. "Sakin bana bir daha o şekilde dokunma."

Sesinde öyle keskin bir nefret vardı ki, Jim geriledi. Yıllar önce vahşi bir kedi yavrusu yakalamıştı. Tüm sevgisine, sabrına ve şefkatli yaklaşımına rağmen hayvanı evcilleştirmeyi başaramamıştı. Hırlıyor, ısıyor, tırmalıyordu. Sonunda hayvanı bozkıra götürüp serbest bırakmıştı. Belki bu kız da o vahşi kedi yavrusu gibiydi. "Seni uyandırmak zorundaydım," dedi. "Yola devam etmeliyiz." Louisa hemen kalktı.

"Kısrağı al," dedi Jim. "Uysal, sakın bir hayvandır, ama rüzgâr gibi hızlıdır. İsmi Asilyürek." Kızı eyerin üzerine oturttu. Louisa dizginleri aldı ve pelerine sıkıca sarıldı. Jim, kalan ekmekle peyniri ona uzattı. "Yolda yiyebilirsiniz." Louisa, ekmeğe dünyanın en leziz yemeğiymiş gibi yumulunca Jim, onu böyle vahşi, sıska bir yaratık haline getiren şartların neler olabileceğini düşündü. Ona yardım edip edemeyeceğinden şüphe etmeye başladı. Sonra şüpheleri bir kenara bırakarak kıza yatıştırıcı olduğunu umduğu, ama Louisa'ya kibirli gelen bir gülümsemeyle baktı. "Eminim Majuba'ya vardığımızda Zama av etiyle dolu tencereyi ateşin üzerine koymuş olur. Umarım ağzına kadar doldurmuştur. Albayla yemek yeme yarışına girerseniz paramı hiç düşünmeden senin üzerine koyarım." Ateştopu'nun sırtına atladı. "Ama önce burada yapmamız gereken başka bir şey var."

Atını High Weald'a doğru sürdü ama evin uzağından geçmeye dikkat etti. Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen yine de tedbiri elden bırakmadı. Babasıyla veya Dorian Amca'sıyla karşılaşmak istemiyordu. Kaçışlarının hikâyesini daha denizden çıktıkları an duymuş olmalıydılar. Kumsaldaki izleyiciler arasında özgür bırakılıp ailesi için çalışan kölelerden birkaçını görmüştü. Babasıyla şimdi yüzleşemezdi. Burada hoşgörülle karşılanmayacağız, beni Louisa'yı teslim etmeye razı etmek için uğraşacaklardır, diye düşündü. Ateştopu'nu, otlağın doğusundaki bir grup kulübeye doğru sürdü. Bir ağaç sırasının yanında durup atından indi ve dizginleri Louisa'ya uzattı. "Burada bekle. Birazdan dönerim."

Köydeki çamur sıvalı duvarları olan kulübelerin en büyüğüne dikkatle yaklaşıp ısıklık çaldı. Uzun bir sessizlik oldu, sonra tek pencereyi perde niyetine örten koyun postunun gerisinde bir fener ışığı belirdi. Kokulu post bir kenara itildi ve kara bir baş şüpheyile dışarı uzandı. "Kim var orada?"

"Benim, Bakkat."

"Somoya!" Beline yağlı bir battaniye sarılmış halde ay ışığının aydınlığına çıktı. Yüz hatları yassı, gözleri kısıktı. Bir çocuk gibi ufak tefekti, derisi ay ışığı altında amber gibi parlıyordu. Bakkat, bir Bushman'dı ve tipide olsun fırtınada olsun, bir hayvanın izini elli

fersah geriden dağ demeden, çöl demeden takip edebilirdi. Jim'e bakıp gülümsedi ve gözleri kırışıklıkların arasında neredeyse kayboldu. "Kulu Kulu'nun güler yüzü üzerine olsun, Somoya."

"Senin de, eski dost. Diğer çobanlara haber ver. Bütün sürüleri toplayın ve tüm yolları mümkün olduğunca doldurun. Özellikle de doğu ve kuzey yönüne doğru giden yolları. Toprağın yeni sürülmüş gibi altüst olmasını istiyorum. Kimse giderken ardımda bıraktığım izleri takip edememeli. Sen bile. Anladın mı?"

Bakkat neşeyle kıkırdadı. "Evet, Somoya! Hem de çok iyi anladım. O güzel kızla kaçığını ve şişko askerin sizi kovaladığını hepimiz gördük. Hiç merak etme! Sabah olduğuunda geride hiçbir iziniz kalmamış olacak."

"Aferin sana!" Jim, Bakkat'ın sırtına vurdu. "şimdi gidiyorum."

"Nereye gittiğini biliyorum. Soyguncular Yolu'ndan mı gideceksin?" Soyguncular Yolu, koloniden kaçmak için kullanılan ve sadece kanun kaçakları tarafından rağbet gören efsanevi yoldu. "O yolun nereye çıktığını kimse bilmez, çünkü şimdiye kadar gidenlerin hiçbirisi geri dönmedi. Atalarımın ruhları geceleri kulağıma fısıldıyor, vahşi diyarlara gitmek için can atıyorum. Yanında benim için de bir yer var mı?"

Jim güldü. "Her zaman, Bakkat. Nereye gidersem gideyim beni bulabileceğini biliyorum. Bir hayaletin cehennemdeki kızgın kayalar üzerindeki izlerini bile bulursun. Ama önce buradaki görevini yerine getirmelisin. Babama iyi olduğumu, anneme onu sevdiğimi söyle," dedi ve Louisa'nın atlarla beklediği yere koştu.

Yola devam ettiler. Fırtına dinmiş, rüzgârın şiddeti hafiflemişti. Ay, onlar tepenin eteklerine varmadan önce batıda alçalmıştı. Jim, tepeden aşağı akan bir derenin yanında durdu. 'Atlara su içirip biraz dinleneceğiz," dedi. İnmesine yardım etmeyi önermedi. Louisa, Asilyürek'in üzerinden bir kedi zarafetiyle atlayarak atı suyun başına götürdü. Kısrakla aralarında şimdiden bir bağ oluşmuş gibiydi. Sonra atı bırakıp tek başına çalıların arkasına girdi. Jim, seslenip ona fazla uzaklaşmamasını söyleyecek oldu, ama vazgeçti.

Albayın şarap matarası yarı yarıya boştu. Jim, matarayı sallarken kendi kendine gülümsedi. Keyser, kahvaltıdan beri aralıklarla yudumlar alıyordu herhalde, diye düşündü ve kalan şarabı tatlı dağ suyuyla seyreltmek için derenin başına gitti. Az sonra kızın çalıların ardından çıktığını ve yüksek kayaların ardında dere kıyısına indiğini fark etti. Sonra su şıkırtıları duymaya başladı.

"Bu deli kadın banyo yapmıyorsa ne olayım!" Başını iki yana salladı ve soğuk suyu düşününce ürperdi. Dağlarda hâlâ kar vardı ve gece havası çok serindi. Louisa geri dönüp ona ne çok yakın, ne de çok uzak olan bir kayanın üzerine oturdu ve ıslak saçlarını taramaya koyuldu. Jim, kaplumbağa kabuğundan yapılmış tarağı tanımıştı. Ayağa kalkıp o tarafa yürüdü ve matarayı ona uzattı. Louisa saçını taramaya ara vererek birkaç yudum içti. "Bu iyi geldi," dedi bir barış önerisi gibi ve uzunluğu beline kadar gelen sarı saçlarını taramaya devam etti. Jim sessizce onu izliyordu, ama kız ona bir daha bakmadı.

Bir balıkçı baykuş, dev bir pervane gibi suya daldı ve çırpınan avıyla uzaktaki devrik bir ağa övdesine uçtu. Keskin gagasıyla balıktan parçalar koparmaya başladı.

Louisa başını çevirdi. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. Hafif aksanı çok çekiciydi. "Yaptıkların için minnettar olmadığımı sanma. Bana yardım etmek uğruna hayatını, hatta belki daha da fazlasını tehlikeye attığını biliyorum."

"Şey, bir tür hayvanat bahçem var," dedi Jim şakacı bir ifadeyle. "Tek eksikim küçük bir kirpiydi."

"Belki bana öyle demekle haklısın," diyerek mataradan bir yudum daha aldı. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Başıma aklının hayalinin alamayacağı şeyler geldi. Asla anlayamayacağın şeyler."

"Seni biraz tanıyorum. Cesaretini ve azmini gördüm. Martıyı gördüm, nasıl koktuğunu biliyorum. Belki anlayabilirim," dedi Jim. "En azından denerim."

Louisa'ya döndü ve ay ışığı altında gözyaşlarının gümüşten birer damla gibi aktığını görünce içi burkuldu. Yanına koşup ona sıkıca sarılmak istedi, ama sonra söylediklerini hatırlayıp kendini dizginledi: "Sakin bana o şekilde dokunma."

Onun yerine, "Hoşuna gitse de gitmese de ben senin dostunum," dedi. "Anlamak istiyorum."

Louisa küçük ellerinden birinin ayasıyla yanaklarını sildi ve pelerinin altında iyice büzülerek solgun bir yüzle konuşmadan oturdu.

"Bilmem gereken tek bir şey var," dedi Jim. "Mansur isminde bir kuzenim var. Benim için bir kardeşten de ötedir. Bana senin bir katil olabileceğini söyledi. Bu ihtimal içimi kavuruyor. Bilmem gerek. Birini öldürdün mü? O yüzden mi Martıdaydın?"

Louisa yavaşça ona döndü ve yüzünün görülebilmesi için saçlarının oluşturduğu ipeksi perdeyi araladı. "Annem ve babam veba salgınında öldü. Mezarlarını kendi ellerimle kazdım. Onlara duyduğum sevgi ve mezarları üzerine yemin ederim ki ben bir katil değilim, Jim Courtney."

Jim rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Sana inanıyorum. Bana başka bir şey söylemek zorunda değilsin."

Louisa, mataradan bir yudum daha aldı ve Jim'e geri uzattı. "Daha fazla içmeme izin verme. Güçlü olmam gereken zamanlarda yüreğimi yumuşatıyor." Sessizce oturdular. Jim tam dağlarda biraz daha ilerlemeleri gerektiğini söyleyecekti ki Louisa konuştu. Fısıltısı öyle hafifti ki, Jim bir an için doğru duyup duymadığından emin olamadı. "Bir adam vardı. Bir zamanlar ölmüş babama güvendiğim kadar çok güvendiğim, çok zengin ve güçlü bir adam. Bana başkalarının bilmesini istemediğim şeyler yaptı."

"Hayır, Louisa. "Onu susturmak için bir elini kaldırdı. "Bana bunu anlatma."

"Hayatımı ve özgürlüğümü sana borçluyum. Bilmeye hakkın var."

"Lütfen dur." Sözlerinden kaçmak için ayağa fırlayıp çalıların ardına koşmak istiyordu. Ama yerinden kıpırdıyamadı. Dans eden bir kobranın önünde donup kalan bir fare gibi büyülenmişti sözleriyle.

Louisa tatlı, çocuksu sesiyle anlatmaya devam etti. "Bana neler yaptığını anlatmayacağım. Bunu hiç kimseye, hiçbir zaman anlatmayacağım. Ama bir erkeğin bana dokunmasına artık izin veremem. Ondan kaçmaya çalıştığımda uşakları odama bir kese içinde mücevherler yerleştirmiş. Sonra bulunuşuna tanık olmam için beni çağırdılar. Amsterdam'da mahkemeye çıktım. Ömür boyu sürgüne gönderileceğim açıklandığı sırada davacı mahkeme salonunda bile değildi." Uzun bir süre sessiz kaldılar. Sonra Louisa tekrar konuştu. "Artık başımdan geçenleri biliyorsun, Jim Courtney. Artık kirletilip bir kenara fırlatılmış bir oyuncak olduğumu biliyorsun. Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Onu öldürmek istiyorum," dedi Jim sonunda. "Bu adam günün birinde karşıma çıkarsa onu öldüreceğim."

"Sana karşı dürüst oldum. Şimdi dürüstlük gösterme sırası sende. Ne istediğinden emin olmalısın. Hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Sana ne olduğumu anlattım. Beni Ümit Burnu'na götürüp Albay Keyser'a teslim etmek istiyor musun? İstiyorsan seninle geri dönmeye hazırım."

Jim, yüzünün görülmesini istemiyordu. Çocukluğundan beri ağladığını gören olmamıştı. Ayağa fırlayıp Asilyürek'i eyerlemeye koyuldu. "Gel haydi, Kirpicik. Majuba'ya daha uzun bir yolumuz var. Gevezelikle harcayacak vaktimiz yok." Louisa itaatkârca geldi ve kısrağa bindi. Dağların arasındaki derin boğazdan geçip dik bir vadi yamacını tırmandılar. Tırmandıkça hava soğudu. Şafak sökünce güneş, dağların tepelerini tuhaf bir pembeye boyadı. Kayalar üzerindeki erimemiş kar kümeleri bembeyaz parlıyordu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde ağaç sırasının başlangıcına varıp mola verdiler ve altlarındaki gizlenmiş vadiye baktılar. Dik yamacın üzerindeki kayalıkların arasında köhne bir bina vardı. Sazlarla örtülü derme çatma çatısındaki delikten süzülen duman ve taş duvarlı ağıldaki küçük katır sürüsü olmasaydı Louisa orayı fark etmeyebilirdi.

"Majuba," dedi Jim ona dizginleri çekerek. "Güvercin Yuvası. Ve oda Zama." Üzerinde bir peştamal olan iri yapılı, uzun boylu bir genç adam, gün ışığına çıkmış, onlara bakıyordu. "Onunla tüm ömrümüzü birlikte geçirdik. Sanırım onu seveceksin."

Zama el salladı ve onları karşılamak üzere tepeyi tırmanmaya başladı. Jim, onunla selamlaşmak için Ateştopu'nun sırtından indi. "Kahveyi ocağa koydun mu?"

Zama at sırtındaki kıza baktı. Bir süreliğine birbirlerini süzdüler. Geniş, güçlü ifadeli bir yüzü, yapılı bir vücudu ve bembeyaz dişleri vardı.

"Seni selamlıyorum, Hanım Louisa," dedi en sonunda.

"Ben de seni selamlıyorum, Zama. Ama adımı nereden bildin?"

"Somoya söylemişti. Sen benimkini nereden bildin?"

"Bana da o söyledi. Çok geveze, değil mi?" dedi Louisa ve birlikte güldüler. "Ama neden ona Somoya diyorsun?"

"Bu ismi ona babam vermiş. Vahşi Rüzgâr anlamına geliyor," diye cevapladı Zama. "Tıpkı rüzgâr gibi, canının istediği gibi eser."

"Şimdi hangi yöne doğru esecek?" Ama Zama'ya değil, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Jim'e bakıyordu.

"Göreceğiz," dedi Zama gülerek. "Ama en beklenmedik yöne eseceği muhakkak."

On süvari, Albay Keyser öncülüğünde High Weald'in avlusuna girdi. Bushman iz sürücüsü, atların önünde koşuyordu. Keyser, atını avlunun ortasında durdurdu ve ambarın ana kapılarına doğru seslendi: "Bay Tom Courtney! Hemen dışarı çıkın!"

Her kapı ve pencerede bir anda zenci veya beyaz tenli yüzler belirmişti. Çocuklar ve özgür bırakılmış köleler, irileşmiş gözlerle olan biteni izliyordu.

"Burada Şirket adına bulunuyorum," diye bağırdı Keyser. "Benimle oyun oynamaya kalkma, Tom Courtney!"

Tom, ambarın yüksek kapıları arasında göründü. "Sevgili dostum, Stephanus Keyser!" diye gürledi neşeyle ve çelik çerçeveli gözlüklerini başının üzerine itti. "Hoş geldin."

İki adam, Denizkızı Tavernası'nda birlikte pek çok akşam geçirmişti. Aradan geçen yıllarda birbirlerine birçok iyilikleri dokunmuştu. Daha geçen ay Tom, Keyser'in metresi için çok uygun fiyata bir dizi inci bulmuş, Keyser da Tom'un sarhoş olup kavga çıkaran birkaç uşağı hakkında yapılan şikayeti geri aldirmıştı.

"İçeri buyur! İçeri buyur!" Tom kollarını iki yana açtı. "Karım bize şimdi birer fincan sıcak kahve getirir. Yoksa şarabı mı tercih edersin?" Avlunun diğer tarafındaki mutfak bölümüne seslendi. "Sarah Courtney! Önemli bir konuğumuz var."

Sarah, mutfağın kapısında göründü. "Hoş geldiniz, albay. Bu ne güzel sürpriz!" "Sürpriz olabilir," dedi Keyser yüzünde katı bir ifadeyle. "Ama güzel olduğundan şüpheliyim, Mevrouw (Hanımefendi). Oğlunuz James'in başı yasalarla çok büyük bir dertte."

Sarah önlüğünü çözdü ve kocasının yanına gitti. Tom, kalın kolunu karısının incecik beline doladı. Kızıl sakalı, yeşil türbanı, sık giysisiyle Dorian Courtney de tüm yakışıklılığı ve etkileyiciliğiyle ambarın önündeki gölgelerin arasından çıkıp Tom'un diğer tarafında durdu. Üçü birlik içinde, muhteşem bir ekip görüntüsü veriyordu.

"İçeri gel, Stephanus," dedi Tom. "Burada uluorta konuşamayız." Keyser başını kararlı bir ifadeyle iki yana salladı. " Oğlun James Courtney'in nerede saklandığını söylemen gerek."

"Ben de bunu bana senin söyleyebileceğini düşünmüştüm. Dün akşam Jim'in peşinden gittiğini herkes görmüş. Yoksa seni tekrar mağlup mu etti, Stephanus?"

Yüzü kıpkırmızı olan Keyser eyer üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Yedek tuniğinin koltukaltları çok dardı. Nişanlarını ve Aziz Nicholas yıldızını birkaç saat önce bulmuşlardı. Bushman iz sürücüsü, onları açıklıkta bırakılmış heybeye rahatça götürmüştü. Cafcaflı nişanlar göğsünde yamuk duruyordu. Altın saatinin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için eliyle cebini yokladı. Pantolonunun dikişleri patlayacak kadar gerilmişti. Gece karanlığında yalınayak yaptığı uzun yürüyüş yüzünden ayakları su toplayıp yara olmuştu. Yeni çizmeleri, yaralı bölgeleri acıtıyordu. Genellikle iyi görünmekle gururlanırdı. Giymek zorunda kaldığı uyduruk kıyafetlerin verdiği rahatsızlık, Jim Courtney yüzünden yaşadığı aşağılanmayla birleşiyordu.

"Oğlun, firari bir mahkûmla birlikte kaçarak kanunlara karşı geldi. Bir at ve değerli eşyalar çaldı. Seni uyarmalıyım, tüm bunlar idam gerektiren suçlar. Firarinin burada, High Weald'da saklandığını düşünmek için sebeplerimiz var. İzlerini tuzladan buraya kadar takip ettik. Her binayı arayacağım."

"İyi!" diyerek başını salladı Tom. "İşiniz bittiğinde karım size boğazınızı ıslatacak birer içecek verir." Keyser'in adamları atlarından inip kılıçlarını çekerken Tom sözüne devam etti. "Ama Stephanus, adamlarına söyle, ellerini hizmetçi kızlardan uzak tutsunlar, yoksa başka idamlık suçlar işlenebilir."

Üç Courtney, ambarın serin gölgelerine döndü ve üzeri tıka basa dolu zeminde ilerleyerek dipteki sayım odasına gitti. Tom, soğuk şöminenin yanındaki deri koltuğa çöktü. Dorian, odanın diğer ucundaki deri minderine üzerinde bağdaş kurup oturdu. Yeşil türbanı ve işlemeli yeleğiyle bir zamanlar olduğu doğu prensi gibi görünüyordu. Sarah kapıyı kapattı, ama konuşmalarını dinlemeye kalkanlar olabileceği ihtimaline karşı hemen arkasında ayakta durdu. Tom'un konuşmasını bekleyerek iki adama baktı. İki kardeş birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi; Dorian ince, zarif ve son derece yakışıklıyken Tom, kaba saba, iriyarı ve pervasızdı. Bunca yıldan sonra bile ona karşı böylesine güçlü hisler duymak Sarah'yı şaşırtıyordu.

"O genç adamın boğazını memnuniyetle sıkabilirim." Tom'un yüzündeki gülümseme yok olmuş, kaşları çatılıp alnı kırışmıştı. "Başımızı kim bilir nasıl bir belaya soktu."

"Sen de bir zamanlar gençtin, Tom Courtney ve bela senin göbek adındı." Sarah ona bir eşin sevgi dolu gülümsemesiyle baktı. "Sana neden aşık oldum sanıyorsun? Herhalde tipine vurulmuş değilim."

Tom tekrar gülümsememek için uğraştı. "O farklıydı," dedi inatla. "Ben asla bela aramadım."

"Aramadığın doğru," diye onayladı Sarah. "Sadece bulunca dört elle sarıldın."

Tom, ona göz kırparak Dorian'a döndü. "Yasmini gibi itaatkâr, saygılı bir eşe sahip olmak muhteşem bir şey olmalı." Sonra tekrar ciddileşti.

"Bakkat döndü mü?" Çoban, oğullarından birini gönderip Jim'in gece yaptığı ziyareti haber vermişti. Tom, oğlunun izlerini gizlemek için uyguladığı taktiğe içten içe hayranlık duymuştu. "Tam benim yapacağım türde bir şey. Rüzgâr gibi vahşi ve sağı solu belli olmayan bir çocuk, ama çok da zeki," demişti Sarah'ya.

"Hayır," diye karşılık verdi sorusuna Dorian. "Bakkat ve diğer çobanlar hâlâ tüm sığır ve koyun sürülerini dağlara giden yollar üzerinden geçirmekle meşgul. Keyser'in Bushman'ı bile Jim'in izlerini bulamayacak. Sanırım Jim'in kaçtığından artık emin olabiliriz. Ama nereye gitti?" İki adam da cevap için Sarah'ya döndü.

"Planını çok dikkatli bir şekilde yapmış," dedi kadın. "Onu bir iki gün önce katırlarla gördüm. Geminin karaya oturması onun için bir şans olmuş olabilir, ama kızı öyle veya böyle o gemiden çıkarmaya kararlıymış."

"O kahrolası kadın! Neden işin içinde hep bir kadın olmak zorunda ki?" diye sızlandı Tom.

"Sen bu soruyu soracak son insansın," dedi karısı ona. "Başımızın üzerinde tüfek saçmaları vızıldarken beni ailemin kucağından kaçırmıştın. Bana aziz numarası yapma, Tom Courtney!"

"Ulu Tanrım, doğru ya! Onu neredeyse unutuyordum. Eğlenceliydi ama değil mi, güzelim?" Uzanıp karısının kalçasını çimdikledi. Sarah, eline bir şaplak atınca hiçbir şey olmamış gibi lafına devam etti. "Ama Jim'in yanındaki şu kadın. Bir suçlu. Yankesici, dolandırıcı veya fahişe bir metres olabilir. Bizim sersemin kendine ne tür bir kadın seçtiğini Tanrı bilir."

Nargilesini tüttüren Dorian, ikisi arasındaki bu konuşmayı, yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle dinliyordu. Nargile, Arabistan'dan kalma bir alışkanlıktı. Fildişi marpucu ağızından çekip, "Kumsalda olup her şeye tanık olmuş en az bir düzine adamımızla konuştum," dedi. "Belki diğ r söylediklerin doğrudur, ama kızın sıkıcı bir ucube olmadığı kesin." Hoş kokulu dumanı üfledi. "Hakkında söylenenler değışkenlik gösteriyor. Kateng kızın melek gibi güzel olduğunu, Litala ise altın sağı bir prensese benzediğini söyledi. Bakkat'ın anlattıklarına g reys  yağımur tanrıçasının ruhu kadar latifmiş."

Tom, burun kıvrarak, "Leş kokulu bir mahkûm gemisinde yağımur tanrıçası, ha?" dedi. "Bir lağım faresi deseydi daha inandırıcı olurdu. Peki Jim onu nereye götürmüş?"

"Zama, evvelki günden beri kayıp. Gittiğini görmedim, ama tahminimce Jim onu belirledikleri buluşma yerinde beklemesi için katırlarla birlikte önden gönderdi," dedi Sarah. "Zama, Jim ona ne derse yapar."

"Jim, Bakkat'a Soyguncular Yolu'ndan bahsetmiş," diye ekledi Dorian. "Ve ona buradan kuzeye ve doğuya giden yollardaki izleri silmesini söylemiş."Soyguncular Yolu sadece bir efsane," dedi Tom. "Vahşi diyarlara giden yol falan yok."

"Ama Jim olduğuna inanıyor. Mansur ile bu konuyu tartıştıklarını duymuştum," dedi Sarah.

Tom endişeli görünüyordu. "Bu  ılgınlık. Bir bebek ve kaçak bir mahkûm elleri boş halde vahşi topraklara gidiyor. Bir hafta bile dayanamazlar."

"Zama yanlarında ve elleri boş da sayılmazlar. Jim, altı katır yükü mal götürmüş," dedi Dorian. "Eksiklerin neler olduğunu araştırıyordum. Yanına alacaklarını çok iyi seğımiş. Uzun bir yolculuk için gerekli tüm erzaka sahipler."

"Bir veda bile etmedi. " Tom başını iki yana salladı. "O benim oğlum, benim biricik oğlum ve veda bile etmeden gitti."

"Acelesi vardı, ağıabey," dedi Dorian.

Sarah da oğlunu savundu. "Bizi unutmamış, Bakkat ile mesaj göndermiş."

"Aynı şey değıl," dedi Tom çökmüş bir ifadeyle. "Asla d nmeyebileceğim biliyorsun. Kapıyı arkasından kapatıp anahtarı attı. Koloniye bir daha ayak basarsa Keyser onu yakalayıp asar. Hayır, kahretsin, onu mutlaka görmeliyim. Sadece bir kerecik. Çok başına buyruk ve pervasız. Ona gerekli  ğ tleri verip uyarmalıyım."

"Son on dokuz yıldır bunu yapıyorsun zaten," dedi Dorian. "şimdi geldiğimiz noktaya bak."

"Zama ile nerede buluşacakmış?" diye sordu Sarah. "Orada olacaklardır."

Tom bir süre düşündükten sonra sırttı. "Tek bir olasılık var," dedi kendinden emin bir şekilde.

Dorian başını salladı. 'Aklından geçeni biliyorum," dedi Tom'a. 'Gidebilecekleri en uygun yer Majuba. Ama oraya gitmemiz büyük risk olur. Keyser bizi bir şahin gibi izliyor olacak. High Weald'dan ayrılan olursa hemen peşine birini takacak ve böylelikle Jim'in yerini öğrenmiş olacaktır."

"Majuba'ya gideceksek fazla vakit harcamamamız gerek, Jim'in orada uzun süre

kalacağını sanmıyorum. Binekleri çok iyi. Elllerinde Ateştopu ve Keyser'in kısırağı var. Biz ona yetişene kadar Jim, Timbuktu yolunu yarılamış olur."

O sırada ambarın ana bölümünden gelen sert ayak sesleri ve bağırışlar duyuldu.

"Keyser'in adamları evi aramayı bitirmiş," dedi kapıyı aralayıp dışarı bir göz atan Sarah. "Şimdi ambarı ve diğer binaları aramaya başlamışlar."

"Gidip o serserilerin neler yaptığına baksam fena olmayacak," diyen Dorian ayağa kalktı. "Gördüklerini aşırmaya kalkabilirler."

"Keyser'ı başımızdan savdıktan sonra Jim konusunda kesin kararımızı veririz," dedi Tom birlikte odadan çıkarlarken.

Askerlerden dördü, istiflenmiş mallar arasında amaçsızca dolaşıyordu. Sonuçsuz aramalarından besbelli ki çok sıkılmışlardı. Uzun depo, neredeyse tavanına kadar doluydu. Dip bucak aramaya kalkarlarsa tonlarca malı dışarı taşımaları gerekecekti. Çin'den gelen ipek, Hint adalarından pamuk balyaları; Zanzibar'dan ve Hürmüz Boğazı'nın ötesindeki limanlardan gelen çuvallar dolusu kahve çekirdeği; yığınlarca tik, sandal ve abanoz ağacı kerestesi; kölelerin Etiyopya içlerinden sahile kolayca yuvarlayabilmesi için koca tekerlekler halinde dökülmüş saf bakır ve boncuklar her yeri kaplıyordu. Bunların yanı sıra egzotik hayvanların, kaplanların ve zebraların kurutulmuş derileri, maymun ve fok kürkleri, Çin ve Uzakdoğu'da afrodisyak olarak kullanılan gergedan boynuzları da vardı.

Ümit Burnu, doğu ve batı arasındaki ticaret yollarının tam kesişim noktasında bulunuyordu. Eski günlerde kuzeyden gelen gemiler, Atlantik'ten dolaşıp uzun yoldan gidiyordu. Masa Körfezi'ne ulaşan gemilerin önünde Çin'e, hatta daha da kuzeydeki Japonya'ya kadar uzun bir yolculuk uzanıyordu. Avrupa'dan denize açılan bir geminin Amsterdam'a veya Londra'ya dönmesi üç ya da dört yılı buluyordu.

Tom ve Dorian, zamanla yeni bir ticaret ağı oluşturmıştı. Avrupa'da bir gemi sahipleri sendikasını, gemilerini sadece Ümit Burnu'na kadar göndermeye ikna etmişlerdi. Ambarların Courtney Kardeşler'in kaliteli mallarıyla doldurup uygun rüzgârlarla Masa Körfezi'nden geri dönüyor, evlerine bir yıldan az bir sürede varabiliyorlardı. Courtney Kardeşler'e ödedikleri fark, gemilerin yıpranma ve erzak alma masrafları yanında önemsiz kalıyordu. Üstelik gemiler denizde ne kadar uzun süre kalırsa, herhangi bir tehlike karşısında gemilerini kaybetme riskleri de o oranda artıyordu. Doğu'dan gelen gemiler de aynı şekilde ambarlarını Courtney Kardeşler'in mallarıyla doldurup Avrupa'ya gitmeden Batavia'ya, Rangoon'a veya Bombay'a geri dönüyorlar, iki okyanus aşmak zorunda kalmıyorlardı.

İki kardeşin servetinin kaynağı da bu yenilik olmuştu. Buna ek olarak, kendilerine ait ticaret gemileri, Dorian'ın güvenilir Arap kaptanları yönetiminde Afrika sahillerinde kârlı alışverişler yapıyordu. Müslüman oldukları için Hristiyan kaptanlara yasak olan sularda seyredebiliyorlar, Maskat ve Tanrı'nın Peygamberi'nin Işıklı Şehri Medine'ye kadar gidebiliyorlardı. Bu gemiler fazla büyük değildi, ama yükte hafif, pahada ağır mallar, Kızıldeniz'den bakır, inci ve sedef, Zanzibar'dan fildişi, Kandy madenlerinden çıkarılan safirler, Moğol İmparatorluğu sınırları içindeki büyük nehirlerden çıkan sarı elmasları

taşıyorlardı.

Courtney Kardeşler'in taşımayı reddettiği tek bir tür yük vardı: insan köleler. Bu insanlık dışı uygulamanın etkilerini bire bir yaşamışlardı. Dorian'ın çocukluğunun büyük kısmı, sahibi, Maskat hükümdarı Sultan Abd Muhammed el-Malik onu evlat edinene dek köle olarak geçmişti. Tom, gençliğinde Doğu Afrika kıyılarının Arap köle tüccarlarıyla bir savaşa girmiş, köle ticaretinin acımasızlığına birinci elden şahit olmuştu. Courtney ailesi için çalışan tayfaların ve hizmetlilerin çoğu, onlar için çalışmaya başladıklarında özgürlüklerine kavuşmuş eski kölelerdi. Bu talihsiz insanlar, Courtney'lerin adamlarının arasına çeşitli şekillerde dahil olurlardı. Kimi bir borca karşılık verilir, kimi bir dövüşte kazanılırdı; Tom iyi bir dövüş bayıırdı. Sarah ise köle pazarında ağlayan çocuklara dayanamaz, ne yapıp edip çocuğu satın alırdı. Evdeki hizmetlilerin çoğu, çocukluğundan beri Courtney ailesinin yanındaydı.

Sarah, mutfak bölümüne gitti ve kısa bir süre sonra eltisi Yasmini ile birlikte geri döndü. Yanlarında, ellerinde limonata ve kurabiye dolu tepsiler taşıyan, kıkırdayan, çene çalan bir dizi hizmetçi kız vardı. Can sıkıntısından bunalmış askerler kılıçlarını hemen kınlarına sokarak yiyeceklere saldırdılar. Lokmalar ve yudumlar arasında kızlara yiyecekmiş gibi bakıyorlar ve ayartmaya çalışıyorlardı. Ahırları ve diğer binaları aramakla görevli diğer askerler, tepsileri taşıyan kızları görmüşler ve bir yolunu bulup ambara gelmişlerdi.

Albay Keyser, öfkeyle ziyafeti keserek askerlere görevlerinin başına dönmelerini emretti, ama Tom ve Dorian onu sakinleştirerek sayım odasına girmeye razı etti.

"Umarım, şimdi sözümün doğruluğunu ve oğlum Jim'in High Weald'da olmadığını kabul edersin, albay." Tom, Keyser'a bir kadeh cin doldurdu ve Sarah da kalın bir dilim kek ikram etti.

"Ja, pekâlâ, burada olmadığını kabul ediyorum, Tom. Kaçmak için yeterince vakti oldu; en azından şu an için. Ancak içimde, saklandığı yeri bildiğine dair bir his var." Gözünü dikip sertçe Tom'a baktı.

Tom yüzüne masum bir ifade takındı. "Bana güvenebilirsin, Stephanus."

"Bundan şüpheliyim." Keyser, ısırıldığı lokmayı bir yudum cin eşliğinde yuttu. "Ama seni uyarıyorum, bu yaptığı o kendini beğenmiş saygısız oğlunun yanına kalmayacak. Sakın fikrimi değiştirmeye çalışma."

"Elbette yapmayacağım! Yerine getirmek zorunda olduğun bir görev var," diye onayladı Tom. "Sadece konukseverliğimi sunuyor, seni etkilemeye çalışmıyorum. Jim, High Weald'a döner dönmez onu kendi ellerimle sana ve ekselanslarına teslim edeceğim. Bu sözüme güvenebilirsin."

Keyser'ın içi tam anlamıyla rahatlamamıştı, ama dışarı çıkıp bir seyisin dizginini tuttuğu atının yanına gitti. Tom, albayın heybesine iki şişe daha cin koyarak avlunun büyük kapılarından uğurladı.

Uzaklaşmalarını izlerken Tom kardeşine usulca, "Jim'e bir mesaj iletmem gerek," dedi. "Ben ona ulaşana dek Majuba'da kalmalı. Keyser benim gitmemi ve böylelikle ona yolu göstermemi bekliyor, ama Bakkat'ı göndereceğim. O arkasında iz bırakmaz."

Dorian, türbanının sarkan ucunu omzunun gerisine attı. "Beni iyi dinle, Tom. Sakın Keyser'ı hafife alma. Görüldüğünden daha dişli bir düşman. Jim'i ele geçirdiği gün, bu aile için kara bir gün olacaktır. Kendi büyükbabamızın o meydanda asıldığını sakın unutma."

High Weald'dan kaleye dönen yol, gövdeleri bir katedral kolonu kadar geniş olan ulu karaçamlar arasından geçiyordu. Keyser, evden görülemeyecekleri noktaya vardıkları an birliği durdurdu. Bir av köpeğinin hevesli ifadesiyle ona bakan ufak tefek Bushman'a döndü.

"Xhia!" İsmi hapsirir gibi telaffuz etmişti. "Çok yakında genç kaçağın saklandığı yere bir haberci gönderirler. Haberciyi takip et. Seni fark etmelerine izin verme. Saklandıkları yeri bulduğunda hemen dönüp bana bildir. Anlaşıldı mı?"

"Anladım, Gwenyama." Düşmanlarını Yok Eden anlamına gelen en yüksek saygı ifadesiyle hitap etmişti. Keyser'in bu unvandan hoşlandığını biliyordu. "Kimi göndereceklerini biliyorum. Bakkat benim eski bir rakibim ve düşmanımdır. Onu alt etmek bana haz verecek."

"Git o halde. Gözünü dört aç."

Xhia, bir gölge gibi sessizce uzaklaştı ve Keyser'la atlı askerler kaleye geri döndü.

Majuba'nın içi tek bir odadan ibaretti. Alçak tavanın üzeri, kapının biraz ötesinde akan nehrin kenarından toplanan sazlarla örtülmüştü. Pencerele, taş duvarlar üzerinde ince yarıklardan ibaretti ve perde niyetine kurutulmuş antilop derileri asılmıştı. Toprak zeminin ortasında üzeri açık bir şömine vardı; duman, tavandaki delikten çıkıyordu. Kulübenin uzak köşesinde tavana asılmış ham deriyle odadan ayrılmış bir köşe vardı.

"Avlanmak için buraya geldiğimizde babamı orada yatırırız. Horlamasını biraz olsun bastırabileceğini düşündük," dedi Jim, Louisa'ya. "Ama elbette işe yaramadı. Onun horultusunu hiçbir şey bastıramaz. " Güldü. "Şimdi sen de orada yatacaksın."

"Ben horlamam," diye protesto etti Louisa.

"Horlasan bile uzun sürmeyecek. Atlar dinlenir, katırlar yüklenir, senin de üzerine doğru düzgün bir giysi uydurur uydurmaz buradan ayrılacağız."

"Tüm bunlar ne kadar zaman alacak?"

"Kaledeki askerler peşimize düşmeden yola çıkacağız."

"Nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum." Ona gülümsedi. "Ama oraya vardığımızda sana söylerim." Ölçüp biçercesine ona baktı. Paçavraya dönmüş elbisesi kızı neredeyse çıplak bırakmıştı. Pelerini omuzlarına sıkıca sarmıştı. "Kıyafetin kalede valiyle yemek yemek için pek uygun sayılmaz." Zama'nın katırların üzerinden indirip duvarın önüne istiflediği yüklerin yanına gitti. Sandıklardan birini karıştırdı ve sonunda bir top kumaş ve bir dikiş kutusuyla geri döndü. "Umarım dikiş dikmeyi biliyorsundur."

"Annem bana kendi giysilerimi dikmeyi öğretmişti."

"Güzel. Ama önce yemek yiyeceğiz. İki gün önce yaptığım kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim."

Zama, ateşin üzerindeki üç ayaklı avcı tenceresinde pişen geyik yahnisini tabaklara bölüştürdü. Sonra her tabağa birer parça sert, mısır ekmeği koydu. Jim, yemeğinden bir lokma aldı. Ağzı doluyken Louisa'ya sordu. "Annen sana yemek pişirmeyi de öğretmiş miydi?"

Louisa başını salladı. "O, meşhur bir aşçıydı. Amsterdam valisi ve kraliyet ailesinin prensi için de yemek pişirmiştir."

"Öyleyse yemek yapma işini sen üstlenebilirsin," dedi Jim. "Zama bir keresinde bir Hotanto şefini zehirlemişti. Olayın vahametini anlayan için bir Hotanto'nun çakalları öldüren yiyecekleri bile yediklerini ve sağlıklı kaldıklarını söyleyeyim."

Zama'ya tereddütle bakan Louisa'nın kaşığı havada kaldı. "Doğru mu bu?"

"Hotantolar Afrika'daki en büyük yalancılar," dedi Zama. "Ama hiçbirisi Somoya ile boy ölçüşemez."

"Yani şaka yapıyordu?"

"Evet," dedi Zama. "Kötü bir İngiliz şakası. İngiliz şakalarını anlamayı öğrenebilmek için uzun yıllar gerekiyor. Bazı insanlar ise asla öğrenemiyor."

Yemekten sonra Louisa kumaşı ölçüp biçmeye koyuldu. Jim'le Zama, Jim'in aceleyle seçtiği yükleri açıp içindekileri kontrol ettiler ve tekrar düzenlediler. Jim, kendi giysilerini ve çizmelerini giyerek rahatladı.

Keyser'in tüniğiyle pantolonunu Zama'ya verdi. 'Kuzeydeki vahşi kabilelerle çarpışmaya girecek olursak onları bir şirket albayının üniformasıyla etkileyebilirsiniz."

Tüfekleri temizleyip yağladılar, sonra çakmaktaşlarını değiştirdiler.

Kurşun kabını ateşin üzerine koyup kurşun eriterek, Jim'in Albay Keyser'dan aldığı piştov için ek mermi hazırladılar. Tüfekler için saçma torbaları doluydu.

"En az beş fıçı daha barut getirmen gerekirdi," dedi Zama barutlukları doldururken. 'Avlanmaya başladığımızda saldırgan kabilelere rastlarsak elimizdekiler kısa sürede bitecektir."

"Yirmi katır daha bulabilseydim elli fıçı daha getirirdim," dedi Jim sertçe. Sonra yere serdiği kumaşın üzerine eğilmiş, harıl harıl çalışan Louisa'ya seslendi. Keseceği bölgeyi ocaktan aldığı bir kömür parçasıyla işaretliyordu. " B i r tüfeği doldurup ateşleyebilir misin?" Louisa mahcup bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"O halde sana öğretmek zorunda kalacağım." Yerdeki kumaşı işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

"Bir etek."

"Bir pantolon hem daha kullanışlı olur, hem de daha az kumaş isterdi."

Louisa'nın yanakları pembeleşti. 'Kadınlar pantolon giymez."

"Senin gibi, ata düz binip, bol bol yürüyüp koşacaklarsa giymeliler." Başıyla kızın çıplak ayaklarını işaret etti." Zama, sana pantolonuna uyacak geyik derisinden güzel bir çift

gizme yapar."

Louisa pantolonun paçalarını iyice bol kesti, bu şekilde daha da çocuksu bir hal almıştı. Hapishane gemisinde giydiği elbisenin eteklerini kısaltarak kalçasının altına kadar uzanan bir bluz haline getirdi. Beline Zama'nın ham deriden yaptığı bir kemer bağladı. O arada Zama'nın çok usta bir yelken terzisi ve deri işlemecisi olduğunu öğrenmişti. Yaptığı deri çizmeler, Louisa'nın ayaklarını yumuşakça sarıyordu. Dizlerine kadar uzanıyor, dışarı kıvrıldığı kesimdeki tüyler görünümüne vahşi bir ifade katıyordu. Louisa, son olarak, başına güneşten korunmak için, kendisine yelken bezinden bir başlık yaptı.

Jim, ertesi sabah erken saatlerde ıslık çalarak Ateştopu'nu çağırdı. Aygır, nehir boyundaki taze bahar otlarını hemen bırakıp geldi. Her zamanki sevgi gösterisini aksatmayarak efendisini ezecekmiş gibi üzerine doğru koştu. Jim de dizginleri atın başına geçirirken sevgi dolu birkaç cümle söyledi.

Louisa kulübenin önünde belirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"İzlerimizi süpürmeye."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İzlenmediğimizden emin olmak için geldiğimiz yoldan geri dönmeliyim."

"Ben de seninle gelmek isterim. " Asilyürek'e bindi. "İki at da iyice dinlendi."

"Eyerle o zaman!" diye davet etti onu Jim.

Louisa, kemerindeki keseye büyük bir parça mısır ekmeği saklamıştı, ama Asilyürek ekmeğin kokusunu o daha kulübeden dışarı ilk adımını atar atmaz almıştı. Hemen Louisa'nın yanına geldi. O ekmeği yerken Louisa da kısrağı eyerledi. Jim, kızın kayışı bağlamasını ve atın üzerine binmesini izledi. Kız, yeni pantolonuyla çok rahat hareket ediyordu.

"Albaydan kurtulup seni taşımaya başladığı için Afrika'daki en şanslı at olmalı," dedi Jim. "Bir filin ardından bir Kirpicik."

Jim de Ateştopu'nu eyerledi; kılıfa bir tüfek yerleştirdi, omzuna bir barut tozu boynuzu astı ve atın üzerine sıçradı. "Yolu göster bakalım," dedi Louisa'ya.

Geldiğimiz yolu mu takip edeceğiz?" Sonra cevabım beklemeden Asilyürek'i tepeden yukarı sürmeye başladı. Atın üzerinde doğal bir duruşu vardı ve dizginleri tutuşu çok hafifti. Kısarak onun ağırlığını hiç fark etmemiş gibi yokuş yukarı uçarcasına koşuyordu.

Jim, arkada kalarak kızın stilini izledi. Ata yan binmeye alışıkla bacaklarını açarak sürmeye çabucak adapte olmuştu doğrusu. At üzerinde yaptıkları uzun gece yolculuğunu düşündü ve bu kadar çabuk iyileştğine şaşırdı. Koşullar ne olursa olsun pes etmeyeceği anlaşıyordu.

Tepeye vardıklarında Jim liderliği aldı. Vadilerin ve boğazların oluşturduğu labirentte yolunu hatasızca buldu. Louisa'ya her yamaç, her tepe birbirinin aynı gibi görünüyordu, ama Jim hiç tereddüt etmeden sert dönüşler yapıyor, hızla ilerliyordu.

Ne zaman önlerinde geniş bir arazi açılrsa Jim atından iniyor ve yüksek bir noktaya

tırmanarak dürbünüyle ufku gözlüyordu. Louisa bu kısa molalardan oldukça memnundu, zira bu fırsatla etrafındaki müthiş manzaranın keyfini çıkarabiliyordu. Kendi vatanının dümdüz uzanan topraklarından sonra bu dağlar cennete dek yükseliyormuş gibiydi. Uçurum duvarlarının rengi kırmızı, mor ve kahverengi arasında değişiyordu. Taşlık yamaçlar, çalı yığınlarıyla kaplıydı. Bazılarının çiçekleri dev iğneliklere benziyordu. Renkleriye nergis sarısı ve parlak turuncuydu. Uzun kuyruklu kuş sürüleri çiçeklerin üzerinde toplanmışlar, kıvrık gagalarını içlerine sokuyorlardı.

"Arıkuşları," dedi Jim, Louisa kuşları gösterdiğinde. 'Çiçeklerden nektar içiyorlar.'

Louisa, gemi enkazından kurtulduğundan beri ilk kez etrafına alıcı gözle bakma fırsatını bulmuştu. Bu yeni, tuhaf topraklara karşı içinde karşı konulmaz bir çekim hissediyordu. Mart'âz. yaşadığı korkunç günlerin anısı, eskide kalan bir karabasanmışçasına şimdiden yok olmaya yüz tutmuştu. Bir başka dik yamacı tırmandılar. Tepeye vardıklarında Jim atından inip Ateştopu'nun dizginlerini Louisa'ya verdi ve dürbünüyle dağın diğer tarafını inceledi.

Louisa onu sessizce izliyordu. Jim'in duruşu aniden değişti. Telaşla eğilip iki büklüm halde aceleyle yanına geldi. Louisa, sesi korkuyla titreyerek sordu. "Ne oldu? Takip mi ediliyoruz? Albayın adamları mı?"

"Hayır, çok daha iyisi. Et."

"Anlamadım."

"Antilop. Sayıları yirmi civarında. Diğer taraftan doğruca üzerimize geliyorlar."

"Antilop mu?"

"Afrika'nın en irileri. Bir öküz kadar büyükler," diye açıkladı tüfeğinin falya tavasındaki ağızotunu kontrol ederken. "Eti yağ yönünden oldukça zengindir ve tadı sığır etine benzer. Tek bir antilobun tuzlanmış, kurutulmuş veya tütsülenmiş eti bizi haftalarca idare eder."

"Öldürecek miyiz? Ya albay bizi takip ediyorsa? Tüfek sesini duymaz mı?"

"Bu dağlarda ses yankılanır ve duyan, geldiği yönü tam olarak kestiremez. Ayrıca bu fırsatı kaçıramam. Zaten etimiz çok az kaldı. Açlıktan ölmek istemiyorsak bu riski göze almalıyım."

Atların dizginlerini tutup büyükçe bir kayanın dibine çekti.

"Attan in. Hayvanların başlarını tut ama gözden uzak kalmaya bak. Ben seni çağırana dek yerinden kıpırdama," diye emretti Louisa'ya. Sonra elinde tüfeğiyle koşarak tepeyi tırmandı. Tepeye ulaşmadan hemen önce otların arasına çöktü. Ardına dönüp baktığında Louisa'nın söylediklerini yerine getirdiğini gördü. Sadece başı görünürde kalacak şekilde gizlenmişti.

"Atlar antilopları korkutmayacaktır," dedi kendi kendine. Antiloplar onları bir tehdit olarak görmeyecekti.

Şapkasıyla gözündeki terleri sildi ve küçük bir kayanın ardına gizlendi. Yüzüstü yatmıyor, oturuyordu. Yüzüstü ateş ettiği takdirde ağır tüfeğin geri tepmesi yüzünden köprücük kemiği kırılabilirdi. Şapkasını bir yastık gibi kullandı ve tüfeğini üzerine yerleştirerek nişan aldı.

Dağların, insanın içine işleyen sessizliği vadinin üzerine olanca ağırlığıyla çökmüştü. Çiçeklerdeki böceklerin hafif vızıltısı ve bir dağ sığırcığının hüzünlü ötüşü o sessizlikte kulağa aşırı gürültülü geliyordu.

Dakikalar, damlayan bal gibi ağır ağır geçti, sonra Jim başını kaldırdı. Kalbini tekleten bir başka ses duymuştu. Kuru dalların birbirine çarpması gibi hafif bir çıtırtıydı. Jim bu sesi hemen tanıdı. Antilobun sadece ona has, çok ilginç bir özelliği vardı: Bacalarındaki güçlü kas kirisleri, attığı her adımda tuhaf bir çıtırtı çıkarırdı.

Ufak tefek Bushman Bakkat, Jim'e daha küçük bir çocukken bunun nasıl olduğunu anlatmıştı. Güneşin doğuda ilk kez yüzünü gösterdiği, dünyanın henüz yeni açmış bir çiçek gibi taze olduğu eski çağlarda tüm Bushmanların, Khoisan'ın atası olan Xtog'un kurnazca kurduğu tuzağa Impisi, sırtlan düşmüştü. Bütün dünyanın bildiği gibi Impisi, halen olduğu gibi o günlerde de çok güçlü bir büyücüydü. Xtog, boğazını kesmek için taş bıçağını bilerken Impisi ona,"Xtog, beni serbest bırakırsan senin için bir büyü yaparım," demişti. "Hayatının geri kalan her gecesinde, yediğim leşler gibi kokan etimi yemekten, yakığının ateşin üzerinde yağı zengin, tadı muhteşem dağ gibi antilop eti olacak."

"Nasıl olacakmış bu, ey Sırtlan?" diye sormuştu Xtog, leziz antilop etinin düşüncesiyle ağzının suyu akararak. Antilop çok kurnaz bir hayvandı, bulup yakalanması zordu.

"Ona öyle bir büyü yapacağım ki dağlarda olsun, çöllerde olsun seni ona götürecek bir ses çıkaracak."

Xtog, bunun üzerine Impisi'yi serbest bırakmıştı. O gün bugündür de antiloplar yürürken bu ilginç sesi çıkarıyor, yaklaşmasını bekleyen avcıyı uyarıyordu.

Bakkat'ın hikâyesini hatırlayan Jim sırttı. Tüfeğin ağır horozunu nazikçe çekti ve piring kaplı dipçığı omzu üzerine yerleştirdi. Çıtırtılar giderek yükseldi. Hayvan durdukça kesiliyor, yürümeye başladığında tekrar duyuluyordu. Jim, bulunduğu yerin hemen üzerinden gökyüzüne baktı ve aniden engin maviliğin içinde bir çift iri boynuz belirdi. Güçlü kuvvetli bir adamın kolları kadar kaim ve uzundular. Denizgergedanının boynuzu gibi helezonlar oluşturuyor, Afrika güneşi altında cilalanmış gibi simsiyah parlıyorlardı.

Çıtırtılar kesildi ve hayvan kulak kesilmiş de dinliyormuş gibi, boynuzlar yavaşça bir taraftan diğer tarafa döndü. Jim, antilobun nefesinin hafif ısılığını duydu ve tüm sinirleri yay gibi gerildi. Sonra çıtırtılar tekrar başladı ve boynuzlar, trompet biçimli iki kulak ve hemen altlarında bir çift iri göz görüş alanına girene dek yükseldi. Yaşlar içindeymiş gibi görünen gözleri yumuşacık bakıyordu. Uzun, kıvrık kirpikler gözlerini çevreliyordu. Dosdoğru Jim'in ruhuna bakıyordu adeta. Genç adamın soluğu kesildi. Hayvan öylesine yakınındaydı ki göz kirpisini bile görebiliyordu. Kıpırdamaya cesaret edemeyerek izlemeye devam etti.

Sonra antilop iri başını çevirerek gerisine, az önce çıktığı eğimli araziye doğru baktı. Sonra Jim'e doğru yürüdü ve tüm bedeni görüş alanına dahil oldu. Boynu öylesine kalındı ki Jim kucaklamaya kalksa ellerini birleştiremezdi. Çenesinin altından sarkan ağır deri, her adımında sallanıyordu. Sırtı ve omuzları yaşlılıktan mavileşmişti. Boyu Jim'inki kadar vardı.

Jim'in oturduğu yerden sadece on, on iki adım ötede durdu ve taze otların tadına

bakmak için başını eğdi. İri erkeğin hemen ardında, sürünün geri kalanı belirdi. Dişilerin tüyleri kahverengiydi. Uzun boynuzlarına rağmen başları daha zarifti. Yavrular kestane rengiydi ve küçüklerin henüz boynuzu yoktu. Biri başını eğdi ve ikizine tosladı. Sonra neşeli bir oyuna başladılar. Anneleri onları ilgisiz bakışlarla izliyordu.

Avcı içgüdüğü Jim'in bakışlarını tekrar iri erkeğe çevirdi. Bakkat'ın felsefesini hatırladı. "Bırak yaşlı erkekler üresin, dişiler de yavrularını emzirsin." Jim başını yavaşça çevirerek sürünün geri kalanını inceledi. Tam o sırada avı tepenin kenarında belirdi.

Bu çok daha genç bir erkekti, dört yaşından fazla olamazdı. Eti öyle dolgundu ki parlak derisinin altından taşacakmış gibiydi. Baharın taze yapraklarını görünce yanındaki ağaca yöneldi. Dalları olgun, mor meyvelerle yüklüydü. Genç erkek, Jim'le yüz yüze gelene dek ilerledi. Sonra meyveleri yemek için başını, boğazının yumuşak kıvrımını açıkta bırakacak şekilde uzattı.

Jim, tüfeğinin namlusunu iri hayvana çevirdi. Bir sineğe yaklaşan bir bukalemun yavaşlığıyla hareket ediyordu. Oyuna dalan yavrular toz kaldırıyor ve genellikle tetikte olan dişilerin dikkatini dağıtıyordu. Jim, dikkatle genç erkeğin boğazının başlangıç noktasına nişan aldı. Bu kadar yakın mesafeden bile hayvanın kürek kemiklerinin mermiyi durdurup dümdüz edeceğini biliyordu. Kalbe, akciğerlere ve ana damarlara ulaşabilmek için hayvanın göğsündeki boşluğu bulmak zorundaydı.

Parmağını tetiğin üzerine koydu ve direncini hissetti. Gözünü hedefinden ayırmadan, nefes bile almaya çekinerek tetik üzerindeki baskısını yavaşça arttırdı. Horoz, gürültüyle yuvasına düştü, çakmaktaşı kıvılcımlar saçtı, falya tavasındaki barut beyaz bir duman bulutu çıkararak ateş aldı ve pirinç dipçik, gök gürültüsüne benzer bir ses eşliğinde omzuna çarptı. Jim geriye doğru hafifçe savrulmadan önce hayvanın sırtının aniden kamburlaştığını gördü ve tam kalbe isabet ettirmiş olduğunu buradan anladı.

Ayağa fırlayıp duman bulutunun üzerinden avına baktı. Genç antilop acı içinde donmuş bir halde duruyordu. Jim, hayvanın boğazındaki düzgün deliği görebiliyordu.

Sürüdeki diğer hayvanlar ani sesle irkilip çil yavrusu gibi dağıldılar ve toynaklarıyla gevşek taşları etrafa sıçratarak tepeden aşağı koşmaya başladılar. Vurulan genç erkek sarsılarak geriledi. Bacakları şiddetli bir şekilde titriyordu. Vücudunun ağırlığını daha fazla taşımadılar ve hayvan sağrısı üzerine çöktü. Başını gökyüzüne doğru kaldırıncı tüfeğin açtığı delikten kan fışkırdı. Sonra sırtüstü düştü. Dört bacağı da havada titriyordu. Jim, hayvanın son çırpınışlarını izledi.

Neşeyle karışık zafer hissinin yerini, tüm gerçek avcılarda olduğu gibi bir melankoli aldı. Öldürdüğü hayvanın güzelliğinin verdiği hüznün ve öldürmenin trajedisi iç içe geçmişti. Antilop tamamen kıpırtısız kalınca tüfeğini bir kenara bıraktı ve bıçağını kemerindeki kılıfından çekti. Boynuzları destek olarak kullanıp hayvanın başını geriye çekti ve ustaca iki hareketle boynun iki yanındaki arterleri keserek kanın akışını izledi. Sonra arka bacaklarından birini kaldırdı ve testis torbasını kesti.

Elindeki tüylü keseyle yerinden doğrulurken Louisa atı üzerinde yanına geldi. Jim açıklama gereği duydu. "Bıraksaydık eti bozardı."

Louisa diğerk tarafa baktı. "Ne şahane bir hayvan. Ne kadar da büyük." Gördükleriyle büyülenmiş gibiydi. Sonra sırtını dikleştirdi. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Önce atları bağla."

Louisa, Asilyürek'in sırtından inerek atları bir ağaca götürdü. Dizginlerini ağacın gövdesine bağlayıp geri döndü.

"Arka ayaklardan birini tut," dedi Jim. 'Bağırsakları içinde bırakırsak et birkaç saat içinde ekşiyip kokuşur."

Ağır bir işti, ama Louisa gözünü kırpmadan yardım etmeye koyuldu. Jim, hayvanın karnını kaburgalarına dek yarıncı bağırsaklar ve iç organlar yarıktan döküldü.

"İşte bu noktadan sonra iş pisleşiyor," diye uyardı Jim, onu. Ama başka bir şey söyleyemeden çocuk sesini andıran bir diğerk ses duydular.

"Sana işini iyi öğretnmişim, Somoya.

Jim, bıçağı savunma içgüdüğüyle kaldırarak hızla arkasına döndü ve bir kayanın üzerine oturmuş onları izleyen ufak tefek sarı adama baktı.

"Bakkat, seni küçük şeytan," diye bağırdı Jim öfkeden ziyade korkuyla. "Sakın bunu bir daha yapayım deme. Kulu Kulu adına, sen nereden çıktın böyle?"

"Seni korkuttum mu, Somoya?" Bakkat'ın huzursuz olduğunu gören Jim biraz kendine geldi. Neredeyse dostunun kalbini kıracaktı.

"Elbette hayır. Seni çok uzaktan fark ettim. "Bushmanlar boyları konusunda fazlasıyla hassaslardı. "Ağaçlardan bile uzun görünüyorsun."

Bu iltifat üzerine Bakkat'ın yüzü keyifle aydınlandı. "Avin başından beri seni izliyordum. Ustaca bir takip ve temiz bir avdı, Somoya. Ama bence etin icabına bakmak için genç bir kızın yardımından fazlasına ihtiyacın var." Kayanın üzerinden yere atladı. Louisa'nın önünde durdu ve ellerini çırpıp eğilerek ona selam verdi.

"Ne diyor?" diye sordu Louisa.

"Seni selamladığını ve saçlarının gün ışığına benzediğini söylüyor," dedi Jim. "Sanırım az önce Afrika ismin verildi, Welanga, Gün Işığı'nın Kızı."

"Lütfen ona benim de onu selamladığımı ve onur duyduğumu söyle. " Louisa ona gülümseyince Bakkat neşeyle kıkırdadı.

Bakkat'ın sürekli yanında taşıdığı, omzunda asılı bir baltası vardı.

Diğerk omzunda da yayı asılıydı. Yayını ve sadağını bir kenara bırakarak yardım etmek üzere hayvanın büyük vücuduna doğru ilerlerken baltasını kavradı.

Louisa, iki adamın çalışma hızına şaşıp kalmıştı. İkisi de üzerine düşen görevi çok iyi biliyor, hiç tereddüt etmeyip tartışmadan yapıyordu. Dirseklerine kadar kana bulanarak hayvanın bağırsaklarını ve midesini yarıktan çıkardılar. Bakkat şöyle bir göz attıktan sonra bağırsaklardan bir parça kesti, yarı sindirilmiş kalıntıları çıkarmak için bir kayanın üzerine çarptı. Sonra parçayı ağzına atıp keyifle çiğnemeye başladı. Üzerinden buharlar tüten karaciğeri çıkardıklarında Jim de ziyafete dahil oldu.

Louisa dehşetle onlara bakıyordu. "Ama o çiğ!"

"Siz de Hollanda'da çiğ ringa yersiniz," diyen Jim ona karaciğerkden kestiğı parçayı

uzattı. Louisa tam reddedecekti ki Jim'in bakışlarını gördü ve bunun bir meydan okuma olduğunu anladı. Yine de Bakkat'ın da kısık gözleri arasından gülümseyerek onu izlediğini fark edene dek hareket etmedi.

Çiğer parçasını aldı, cesaretini topladı ve ağzına attı. Midesinin kalktığını hissetti, ama kendini zorlayarak çiğnemeye başladı. İlk şoktan sonra güçlü tat o kadar da kötü gelmiyordu. Yavaşça çiğneyip yuttu. Jim'in yüzündeki hayal kırıklığını görünce içini müthiş bir tatmin hissi sardı. Kanlı elinden bir parça daha aldı ve ağzına attı.

Bakkat, kahkahalar atarak dirseğini Jim'in böğrüne gömdü. Başını keyifle sallıyor, elindeki hayali karaciğer parçalarını ağzına atarak daireler çiziyor, Jim'le dalga geçiyordu. "Düşündüğünün yarısı kadar komik olsaydın," dedi Jim asık suratla. "Khoisan'ın elli kabilesinin en zeki adamı sen olurdun. Haydi artık işimize dönelim."

Eti bölerek atlara yüklediler. Bakkat, ıslak deriden bir çuval yapıp içine böbrekleri, bağırsakları ve karaciğeri koydu. Neredeyse kendi ağırlığındaki çuvalı sırtladı ve hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Jim, antilobun bir omzunu taşıyordu ve ağırlığı neredeyse dizlerini bükecekti. Louisa atların dizginlerini tutuyordu. Majuba'ya giden yolun son iki kilometresini karanlıkta aldılar.

Xhia, Bushmanların "rüzgârı içmek" diye tabir ettikleri koşusuyla ilerliyordu. Sabahın ilk ışıklarından karanlık çökene dek bu hızda ilerleyebilirdi. Koşarken kendi kendine konuşuyor, kendi sorularına cevaplar veriyor, kendi esprilerine gülüyordu. Hızını hiç kesmeden boynuz şişesinden içti ve omzuna astığı deri çantadan çıkardığı yiyecekleri yedi.

Kendi kendine ne kadar kurnaz ve cesur olduğunu hatırlatıp duruyordu. "Ben usta avcı Xhia'yım," dedi ve hafifçe zıpladı. "Okumun ucundaki zehirle büyük erkek fili öldürdüm." Geniş nehrin yatağı boyunca onu takip edişini hatırladı. Yeni ay, dolunay olana, sonra tekrar küçülmeye başlayana dek takibi azimle sürdürmüştü. "İzini bir an için bile kaybetmedim. Bir başkası bunu yapabilir miydi?" Başını iki yana salladı. "Hayır! Bakkat yapabilir miydi peki? Asla! Bakkat oku, zehrin doğruca kalbe gidebilmesi için kulağın arkasındaki damara isabet ettirebilir miydi? Kesinlikle yapamazdı!" Narin saz ok, asla kalbe veya akciğere kadar ilerleyemezdi; bu yüzden zehri taşıması için yüzeye yakın ana damarlardan birine isabet ettirmek zorundaydı. Zehrin koca hayvanı devirmesi beş günü bulmuştu. "Ama tüm o süre boyunca peşini bırakmadım ve sonunda tozları ağaç tepelerine dek yükselterek bir dağ gibi devrilince dans edip avcı türküsünü söyledim. Bakkat böyle bir yiğitlik yapabilir miydi?" diye sordu çevresindeki yüksek tepelere. "Asla!" diye cevapladı sonra. "Asla!"

Xhia ve Bakkat, aynı kabilenin üyeleri idi, ama kardeş değillerdi. "Kardeş değiliz!" diye yüksek sesle bağırırdı Xhia öfkelenerek.

Bir zamanlar, cildi bir dokumacı kuşunun tüyleri gibi parlak, yüzü yürek biçiminde bir kız vardı. Dudakları olgun bir marula meyvesi gibi dolgun, kalçası devekuşu yumurtaları gibi

yuvarlak, göğüsleri ise Kalahari güneşi altında ısınan iki sarı Tsama kavunu gibiydi. "O benim kadının olmak için doğmuştu," diye haykırdı Xhia. "Kulu Kulu ben uyurken kalbimden bir parça koparıp o kadının hamuruna eklemiş." İsmi bir türlü söyleyemiyordu. Ona duyduğu arzuyu göstermek için ucuna güvercin tüyleri takılmış minik bir aşk okuyla vurmuştu onu.

"Ama o gitti. Avcı Xhia'nın yatağına gelmedi. O adi Bakkat'ın karısı oldu ve ona üç oğul doğurdu. Ama ben çok kurnazım. Kadın mamba ısırığıyla öldü." Xhia, yılanı kendi elleriyle yakalamıştı. Düz bir kaya altındaki gizlenme yerini bulmuştu. Canlı bir güvercini yem olarak kullanıp kayanın yanına koymuş, yılan dışarı çıktığındaysa hemen başının arkasından bastırmıştı. Büyük bir mamba değildi, sadece bir kol boyu uzunlukta idi ama zehri bir bizonu öldürecek kadar güçlüydü. Kız ve Bakkat uyurken yılanı kızın hasat çantasına koymuştu. Ertesi sabah, içine bir kök yumru koymak için ağzını açtığında yılan onu biri parmağından, ikisi bileğinden olmak üzere üç kez ısırılmıştı. Ölümü çabuk olmasına rağmen etkisi dayanılmazdı. Bakkat onu kollarında tutarken ağlamıştı. Kayaların ardına saklanmış olan Xhia tüm olan biteni izlemişti. Kadının ölümünün ve Bakkat'ın kederinin anısı öylesine tatlıydı ki bir çekirge gibi neşeyle sıçradı.

"Hiçbir hayvan beni aldatamaz. Hiç kimse kurnazlığımla başa çıkamaz. Çünkü ben Xhia'yım!" diye bağırdı ve sesi yankılanarak geri döndü. "Xhia, Xhia, Xhia."

Albay Keyser onu bıraktıktan sonra Bakkat'ı gözleyerek tepelerde ve High Weald'in ormanlarında iki gün, bir gece beklemişti. İlk sabah, şafakvakti kulübesinden çıkıp gerindiğini, esnediğini, kaşındığını ve poposundan çıkan gürültülü gaz silsilesine güldüğünü görmüştü. Bushmanlar için gazın bolluğu, sağlıklı bir bedenin göstergesiydi. Bakkat'ın sürüyü korunaktan çıkarıp su boyuna doğru götürmesini izlemişti. Otların arasına gizlenip bir keklik gibi yatan Xhia, Klebe, yani şahin diye çağrılan kara sakallı, iriyarı beyaz adamın at üstünde sürüye doğru ilerlediğini görmüştü. Klebe, Bakkat'ın efendisiydi. İki adam, açık arazide uzun bir süre baş başa vermişler, kimsenin onları duymasını istemiyorlarmış gibi fısır fısır konuşmuşlardı. Xhia bile konuşmalarını duyabilecek kadar yaklaşmamıştı.

Sırıtarak bu gizli görüşmeyi izlemişti. "Ne söylediğini biliyorum, Klebe. Oğlunu bulması için Bakkat'ı gönderdiğini biliyorum. Ona izlenmemek için dikkatli davranmasını da söylüyorsun ama ben, Xhia, onu rüzgârın ruhu gibi takip edeceğim ve oğlunla buluştuklarında orada olacağım."

Karanlık çöktüğünde Bakkat kulübesine girip kapıyı kapatmıştı.

Xhia, ocağın ateşinin ısıltısını görmüştü. Bakkat, şafak vaktine değin dışarı çıkmamıştı.

"Beni uyuşturup boş anımı yakalamak istiyorsun, Bakkat. Yola bu gece mi çıkacaksın yoksa yarın mı?" diye sormuştu tepenin üzerinden izlerken. "Sabrın benimkinden çok mu? Göreceğiz. " Bakkat'ın, günün ilk saatlerinde, düşmandan bir iz olup olmadığına bakmak için kulübesinin etrafında dolanmasını izlemişti.

Xhia, kendisine neşeyle sarılıp elleriyle sırtını sıvazlamıştı. "Yaklaşacak kadar aptal olduğumu musanıyorsun, Bakkat?" Bütün geceyi tepede geçirmesinin sebebi buydu. "Ben

Xhia'yım, ardımda hiç iz bırakmam. Yükseklerde uçan akbabalar bile gizlendiğim yeri bulamaz."

O günü Bakkat'ın günlük işlerini yapmasını izleyerek geçirmişti. Karanlık çökünce Bakkat tekrar kulübesine girmişti. Xhia, karanlıkta bir büyü yapmıştı. Boncuklarla süslü kemerinden ucuna tıkaç takılı, boynuzdan yapılmış küçük kabı çıkarmış ve içinden aldığı bir tutam tozu dilinin üzerine koymuştu. Toz, leopar bıyığının külleri, kurutulup toz haline getirilmiş aslan dışkısı ve başka gizli maddeler içeriyordu. Toz tükürüğüyle erirken Xhia mırıldanarak bir büyü yapmıştı. Avı kurnazlıkla alt etme büyüydü. Sonra Bakkat'ın yaşadığı kulübeye doğru üç kez tükürmüştü.

"Bu çok güçlü bir büyüdür, Bakkat," diye uyarmıştı düşmanını. "Hiçbir hayvan, hiçbir insan gücüne karşı koyamaz." Bu her zaman için doğru değildi, ama büyü işe yaramazsa mutlaka iyi bir sebep olurdu. Bu sebep bazen rüzgârın yön değiştirmesi, bazen bir karganın baş üzerinden uçuşması olabilirdi. Bu ve benzeri durumlar dışında her zaman amacına ulaşan bir büyüydü.

Büyüyü yaptıktan sonra beklemeye başlamıştı. Önceki günden beri ağzına lokma koymamıştı. Heybesinden tütsülenmiş bir parça et çıkarıp yedi. Onu ne açlık, ne de dağlardaki karın buz gibi rüzgârı yıldırayabilirdi. Kabilesinin tüm üyeleri gibi o da acıya ve güçlülere dayanıklıydı. Sakin gece, büyüünün etkili olduğunu gösteriyordu. Dinlediği sesleri duymasını en ufak bir esinti bile engelleyebilirdi.

Ayın batmasından kısa bir süre sonra Bakkat'ın kulübesinin arkasındaki ağaçların arasından bir gece kuşunun ötüşü duyuldu. Xhia başını salladı. "Orada bir şey hareket ediyor."

Birkaç dakika sonra çobanaldatanın eşinin orman tabanından havalandığını duydu ve iki ipucunu ilişkilendirerek avının hangi yöne doğru hareket ettiğini anladı. Bir gölge gibi sessizce tepeden aşağı indi. Her adımdan önce çıplak ayak başparmağıyla çıtırdayıp yerini belli edebilecek ince dallar veya kuru yapraklar olup olmadığını kontrol ediyordu. İki adımda bir durup kulak kabarttı ve dere kenarında bir kirpinin yaklaşan yırtıcı hayvanı uyarmak için oklarını kabartısının kuru hışırtısını duydu. Kirpinin gördüğü bir leopar olabilirdi, ama Xhia, olmadığını biliyordu. Bir leopar, doğal avına böyle çabuk yaklaşmaz, işi ağırdan alırdı. San'ın Bakkat ve Xhia gibi en usta üyeleri bile ormanın karanlığında bir çobanaldatan veya kuytadaki bir kirpiyle karşılaşmaktan kaçınamazdı. Bakkat'ın ne yöne ilerlediğini anlamak için Xhia'ya bu işaretler yeterdi.

Bir başka avcı olsa avına hemen yaklaşma hatasına düşebilirdi, ama Xhia takibi ağırdan aldı. Bakkat'ın izlenmediğinden emin olmak için kendi izlerinin üzerinden geçeceğini ve daireler çizeceğini biliyordu.

"Vahşi topraklarda neredeyse benim kadar kurnaz. Ama ben Xhia'yım ve hiç kimse benim gibi olamaz." Kendi kendine bunu söyleyince içine güç ve cesaret doldu. Bakkat'ın dereyi geçtiği noktayı buldu ve batan ayın cılız aydınlığında bir kayanın üzerinde tek bir ıslak ayak izi gördü. Bir çocuk ayağı büyüklüğündeydi, ama daha genişti ve oyuğu yoktu.

"Bakkat!" Hafifçe zıpladı. "Ayağının şeklini yaşadığım sürece hatırlayacağım. Bu izleri

benim karım olması gereken kadının izlerinin yanında az mı gördüm?" Onları gizlice çalıların ardına izleyişini ve ikisinin sevişmesini seyredişini hatırladı. Bu anı üzerine Bakkat'a duyduğu nefret tazelendi. "Ama o kavun gibi memelerin tadına bir daha asla bakamayacaksın. Xhia ve yılan o işin icabına baktı."

Avının yönünü tespit etmişti, artık geriden temkinle ilerleyip Bakkat'ın kurduğu tuzakları atlatabilirdi. "Gece karanlığında ilerlediği için bıraktığı izleri gün ışığında olduğu gibi tamamen silemeyecek. İzlerini daha iyi okuyabilmek için havanın aydınlanmasını bekleyeceğim."

Şafağın ilk ışığıyla takibe başladı. Kayanın üzerindeki ayak izi kurumuştu, ama yüz adım ileride yerinden oynamış bir taş buldu. Yüz adım daha ötede ise solmaya yüz tutmuş, kırık bir yaprak vardı. Xhia bu ipuçlarını incelemekle vakit kaybetmedi. Kısacık bir bakış, içgüdülerini doğruluyor, avcı hemen bir sonraki adımını hesaplıyordu. Bakkat'ın avına yaklaşmadan önce çömeldiği yeri bulunca gülümseyerek başını iki yana salladı. O kadar uzun süre hareketsiz beklemişti ki topukları, toprağın üzerinde çukurlar açmıştı. Çok daha ileride Bakkat'ın, yaralı bir bizonun peşindeki avcıya yaptığı gibi avının yanında beklemek için geniş bir daire çizdiği yeri buldu.

Xhia öylesine keyiflenmişti ki enfiye çekip hapşırdı. "Bakkat, bil ki seni izleyen Xhia'dır! Kusursuz, kurnaz avcı Xhia senin efendindir!" Bakkat'ın onu mağlup ettiği tek konu olan güzel kızı hatırlamamaya çalıştı.

Dağlık bölgeye vardığında izler daha anlaşılmaz oldu. Uzun, dar bir vadinin üst kesiminde Bakkat'ın kayadan kayaya sektiği yeri buldu. Düşmanı yumuşak toprağa veya taze otlara basmamış, ama kayaların üzerinde seyrekçe bitmiş gri likenler üzerinde iz bırakmıştı. Bu bitki çok sert ve kuruydu, Bakkat ise öylesine hafifti ki bitkinin üzerinden bir dağ esintisi gibi geçip gitmişti. Xhia, düşmanın ayak bastığı yerlerde likenin renginin tonundaki hafif değişimi kısık gözlerle belirledi. Xhia, tekrar dönüp incelemesi olasılığını göz önünde bulundurarak izleri bozmamak için elinden geleni yapıyordu.

Sonra Xhia'nın bile kafası karıştı. İzler, yine kayadan kayaya geçerek dik bir tepeye doğru tırmanıyor, ama tepenin yarısında aniden yok oluyordu. Sanki Bakkat bir kartalın pençelerinde gökyüzüne doğru yükselmişti. Xhia, izlerin daha önce gösterdiği yöne doğru ilerlemeye devam etti, ama hiçbir şey bulamadı. İzlerin bittiği yere geri döndü ve çömelerek likenlerin üzerindeki izleri tekrar inceledi.

Son çare olarak büyü tozdan ağzına bir tutam daha attı ve tükürüğüyle erimesini bekledi. Dinlendirmek için gözlerini kapadı ve karışımı yuttu. Gözkapaklarını biraz araladı ve kirpiklerinin arasından baktı. Alacakaranlıkta bir yarasanın kanat çırpması gibi belli belirsiz bir hareket gördü. Gözlerini doğruca o tarafa dikince hareket, hiç var olmamış gibi kayboluverdi. Tükürüğü kurudu ve kollarındaki tüyler ürperdi. Vahşi toprakların ruhlarından birinin ona dokunduğunu ve gördüğünün, kayalar üzerinde seken Bakkat'ın bir hayali olduğunu biliyordu. Tepeden yukarı değil, aşağı doğru koşuyordu.

Algısının keskinleştiği o anda, likenin renginden, Bakkat'ın ayaklarının oraya iki kez temas etmiş olduğunu anladı; bir çıkarken, bir de inerken. Yüksek sesle güldü. "Başkası

olsa kandırmıştın Bakkat, ama Xhia'yı kandıramazsın." Eğimli arazinin başlangıcına indi ve nasıl yaptığına baktı. Bakkat, kayadan kayaya atlayarak tepeyi yarısına kadar tırmanmış, sonra kendi izlerine basarak geri dönmüştü. Bunu açıklayan tek ipucu ise iki kez basılmış likenlerin rengindeki hafif koyuluktu.

Eğimli arazinin başlangıcına yakın, bir Boer fasulye ağacı vardı. Ağacın altından geçen izlerin yanında tırnaktan daha büyük olmayan kuru bir ağaç kabuğu parçası vardı. Yukarıdaki daldan kısa bir süre önce düşmüştü. Bu noktada kayalar üzerindeki çift izler, teke düşüyordu. Xhia tekrar güldü.

"Bakkat, anası olacak maymun gibi ağaçlara tırmanmış." Sarkan dala doğru yürüdü, sıçradı ve kendini dalın üzerine çekti. Dengesini sağlayarak daim üzerine baktı ve Bakkat'ın ayaklarının kabukta bıraktığı izleri gördü. Ağacın gövdesine yürüdü, gövdeye tutunup yere kaydı ve avını takibe koşarak devam etti.

Bakkat ona çözmesi için iki bulmaca daha hazırlamıştı. Bunların ilki, kızıl bir uçurumun dibindeydi ve ona çok vakit kaybettirdi. Ama Boer ağacından sonra yukarı bakmayı ihmal etmemesi gerektiğini öğrenmişti. Bakınca, Bakkat'ın bir çıkıntıya tutunarak ayakları yere değmeden ilerlemiş olduğunu anladı.

Bakkat'ın ikinci bulmacasını hazırladığı yere vardığında güneş batıya doğru yolculuğunun yarısını geçmişti. Bu seferki onun kurnazlığına bile meydan okuyordu. Bir süre sonra Bakkat'ın onunkine karşı bir büyü yapıp bir kuş gibi kanatlanmış olduğu fikrine kapıldı. Avcının tozundan bir tutam daha yuttu, ama bu kez ruhlar yardımına gelmedi. Aksine, başı ağrımaya başladı.

"Ben Xhia'yım. Hiçbir ölümlü beni aldatamaz," dedi kendi kendine, ama yüksek sesle söylemiş olmasına rağmen mağlubiyetin ağırlığı omuzlarını çökertmeye başlamıştı bile.

Sonra bir ses duydu. Mesafe yüzünden hafiflemişti, ama ne sesi olduğuna şüphe yoktu. Yamaçlardan gelen yankılar ilk fikrini doğrulamış, ama farklı yerlerden geldikleri için sesin kaynağını bulmasını zorlaştırmıştı. Xhia başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi. "Tüfek," diye fısıldadı. "Atalarımın ruhları beni terk etmemiş. Devam etmeme yardım ediyorlar."

İzlerin yanından ayrıldı ve en yakın tepeye tırmandı. Tepenin zirvesine vardığında çömelip gökyüzünü izledi. Kısa süre sonra yükseklerde minik bir siyah noktacık gördü. "Tüfek atışının olduğu yerde ölüm vardır. Ve ölüm, sadık uşaklara sahiptir."

Bir başka noktacık belirdi, sonra birçoğu daha. Havada daireler çizmeye başladılar. Xhia ayağa fırladı ve o yöne doğru koşar adım ilerlemeye başladı. Yaklaştıkça siyah noktacıklar leş yiyici kuşlara dönüştü. İğrenç çıplak başları, kara kanatlarıyla avlarının üzerinde uğursuzca daireler çiziyorlardı.

"Eksik olmayın, eski dostlar," diye seslendi Xhia onlara. Çok uzun zamandır bu kuşlar onu ve kabilesini ziyafete götüren yol göstericiler olmuştu. Dairenin merkezine yaklaştıkça hareketleri sinsileşti. Bir kayadan diğerine sürünüyor, parlak, keskin gözleriyle etrafını dikkatle izliyordu. Sonra karşısındaki sırtın ötesinden gelen insan sesleri duydu ve duman gördü.

Saklandığı yerden üçünün eti atlara yüklemesini seyretti. Somoya'yı tanıyordu. Simasını

kolonide herkes bilirdi. Xhia, onun Noel gününde efendisini yenip şampiyon oluşunu izlemişti. Ancak kadın tanıdık değildi. "Gwenyama'nın aradığı bu olmalı. Batan gemiden kaçan kadın."

Ateştopu'nun yanında duran Asilyürek'i tanıyınca güldü. "Yakında efendimize geri döneceksin," diye vaat etti kısırağa. Sonra tüm dikkatini Bakkat'a yöneltti ve gözleri nefretle kısıldı.

Küçük ekibin etleri atlara yükleme işini bitirmesini ve vadiden aşağı doğru uzaklaşmasını izledi. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, antilobun cesedinin yanına gitti. Jim'in antilobun boğazını kestiği yerde bir kan gölü vardı. Siyah bir jöle kıvamına gelen hayati sıvıyı avuçlayıp büyük bir hazla içti. Heybesindeki yiyeceklerin bitmesinden çekindiği için son iki günde çok az yemişti ve midesi kazmıyordu. Her bir parmağını emerek geride hiçbir şey bırakmadı. Cesedin yanında fazla oyalanmaması gerektiğini biliyordu. Bakkat geriye bakıp akbabaların neden cesedin başına üşüşmediğini görerek şüphelenebilirdi. Birinin ya da bir şeyin onları engellediğini hemen anlardı. Avcılar ona pek fazla şey bırakmamıştı. İnce bağırsakları geride bırakmışlardı. Bağırsağı parmağına dolayarak içindeki sıvı dışkıyı çıkardı. Dışkının kalıntıları, bağırsağa keskin bir tat vermişti. Xhia keyifle çiğnedi. Kemikleri bir taşla kırıp zengin iliği emmek isterdi, ama Bakkat'ın avın kalıntılarının yanına geri döneceğini biliyordu. Ardında böylesine belirgin bir işaret bırakamazdı. İliği emmekten vazgeçti ve bıçağını çıkarıp kemiklerle kaburgalar üzerinde kalan et parçalarını kazıdı. Kalıntıları heybesine koydu ve bir çalı parçasıyla ayak izlerini sildi. Gözünden kaçan izler varsa akbabalar icabına bakardı. Bakkat izlerini silmek üzere döndüğünde onu uyuracak hiçbir şey görmeyecekti.

Leş kokan bağırsakları keyifle çiğneyerek cesedin yanından ayrıldı ve Bakkat'la genç çiftin ardından yola koyuldu. İzleri fark edilmeyecek bir uzaklıktan, vadinin üst kısmından takip ediyordu. Majuba'dan yükselen dumanı fark edince adımlarını hızlandırdı. Atlarla kulübeye vardıkları sırada Xhia tepeden izliyordu. Hemen dönüp keşfini efendisine söylemesi gerektiğini biliyordu, ama oyalanıp ezeli düşmanı Bakkat'ı izleme fikri karşı koyamayacağı kadar cazipti.

Beyaz, siyah ve sarı derili üç adam, antilobun çiğ etini kalın şeritler halinde kesti. Kadın ise deri bir torbadan aldığı iri taneli deniz tuzunu avuçlarıyla sürterek ete yediriyor ve kayaların üzerine seriyordu. Bu arada erkekler, beyaz yağ topaklarını üç ayaklı tencerenin içine atıp yemek pişirmek veya sabun yapmak için kullanmak üzere eritmeye koyuldular.

Bakkat ne zaman ayağa kalkıp diğerlerinden uzaklaşsa, Xhia'nın gözleri bir kobraninkiler gibi onu takip ediyordu. Parmaklarını oklarının üzerinde gezdirdi ve Bakkat'ın okunun ucundaki zehri tadacağı günü düşledi.

Etle işleri bittiğinde erkekler, atlar ve katırlarla ilgilenmeye gittiler. Kadın da son et şeritlerini kayalar üzerine seriyordu. Son parçayı da serince ayağa kalktı ve nehir boyuna indi. Korunaklı küçük bir gölcük bulunca başlığını çıkardı ve sarı bir bulut gibi dökülen saçlarını savurdu. Xhia çok şaşırmıştı. Daha önce o renkte ve o uzunlukta saç görmemişti. Çok suni ve itici görünüyordu. Kendi kabilesinin kadınlarının saçları kısacık ve kıvrıkcıktı.

Xhia'ya göre kendi kabilesinin kadınlarının saçlarına bakmak ve dokunmak bir zevkti. Sadece bir cadının veya onun gibi bir başka iğrenç yaratığın böyle saçları olabilirdi. Kadının yayabileceği kötü titreşimlerden korunmak için tükürdü.

Kadın etrafına dikkatle baktı, ama kendisi görünmek istemedikçe hiç kimse Xhia'yı saklandığı yerde göremezdi. Yakınında kimsenin olmadığına kanaat getiren kadın üzerindeki bol giysileri çıkardı ve gölcüğün kenarında çıplak halde durdu. Görünüşü karşısında Xhia tekrar hayrete düşmüştü. Karşısındaki bir dişi değil, hermafrodit bir şeydi. Vücudunun şekli bir tuhaftı; bacakları çok uzun, kalçası çok dar, karnı düzdü ve poposu da açlıktan ölmek üzere olan bir oğlan çocuğununki gibiydi. San kadınlarının çıkık, dolgun, görkemli popoları olurdu. Tuhaf kadının bacaklarının birleştiği yerde de o açık renk tüylerden vardı. Kalahari çölünün kumlarının rengindeydiler ve cinsel organını tam anlamıyla örtemiyorlardı. Bacaklarının arası sıkıca kapatılmış bir ağız gibiydi. İç dudaklardan bir iz yoktu. Xhia'nın kabilesinde anneler, sarkıp çekici görünmeleri için, kızlarının organlarının dudaklarını daha bebekken delip taşlar asarlardı. Xhia'ya göre bir kadının güzelliğinin ölçüsü devasa popolar ve sarkık cinsel organ dudaklarıydı. Karşısındaki kadının cinsiyetini belli eden yegâne tarafı göğüsleriydi, ama onların da şekli bir garipti. Uçları yukarı dönüktü ve korkmuş bir antilobun kulakları gibi dikti. Xhia, ağzını örttü ve yaptığı benzetmeye güldü. "Böyle bir yaratığı hangi erkek ister ki?" diye sordu kendi kendine.

Kadın, su çene hizasına yükselene dek gölcükte ilerledi. Xhia yeteri kadar görmüştü, hem güneş de batıyordu. Tepeye geri dönüp vadiye çıktı ve hafif bir koşu tutturdu. Efendisine haberleri götürmek için gece boyu durmaksızın ilerleyecekti.

Kulübenin ortasındaki küçük ateşe yakın oturdular, zira gece hava oldukça soğuktu. Antilobun eti ve kızgın kömür üzerinde kebab yaptıkları böbrekleri, karaciğeri ve yağıyla bir ziyafet çektiler. Bakkat'ın çenesi etin yağma bulanmıştı. Jim iyice doymuş bir halde arkasına yaslanıp içini çekti ve Louisa ona bir fincan kahve doldurdu. Jim başım sallayarak teşekkür etti. "Sen içmiyor musun?" Louisa başını iki yana salladı.

"Sevmiyorum." Bu doğru değildi. Huis Brabant'ta yaşarken severek içerdi, ama çok pahalı ve ender bir içecek olduğunu biliyordu. Jim'in kahve çekirdeklerinin durduğu küçük torbayı gözü gibi sakladığını fark etmişti. İçindekiler uzun süre idare etmezdi. Kurtarıcısı ve koruyucusu olarak ona duyduğu minnet öylesine fazlaydı ki ona bunca zevk veren bir maddeden onu mahrum etmek istemiyordu. "Tadı çok sert ve acı," diye açıkladı.

Ateşin diğer tarafındaki yerine dönüp oturdu ve konuşan üç erkeğin alevlerin aydınlığında parlayan yüzünü izlemeye koyuldu. Konuştukları dili bilmediği için söylediklerini anlayamıyordu, ama sesleri melodik ve rahatlatıcıydı. Karnı iyice doymuştu ve Amsterdam'dan ayrıldığı günden beri kendisini böyle memnun ve güvende hissetmemişti. Gözkapakları ağırlaşmaya başladı.

"Mesajını baban Klebe'ye ilettim," dedi Bakkat, Jim'e. Bu, konudan ilk bahsedişleriydi.

Ciddi meseleleri konuşmak için doğru anı beklemek gerekirdi.

"Ne dedi?" diye sordu Jim merakla.

"Seni o ve annen adına selamlamamı istedi. Kalplerinde asla doldurulamayacak bir boşluk yaratacak olmasına rağmen High Weald'a geri dönmemeni söyledi. Kaledeki şişman askerin, su kıyısındaki çamura gömülmüş bir timsahın sabrıyla dönüşünü bekleyeceğini belirtti."

Jim üzgünce başını salladı. Karşılaşacağı sorunları kızı kurtarmaya karar verdiği andan beri biliyordu. Yine de babasının bunu doğrulaması seçtiği sürgün hayatının ağırlığını bir kat daha arttırmıştı. Artık kimsesi yoktu.

Louisa, alevlerin aydınlığında Jim'in yüz ifadesini gördü ve kederinin sebebinin kendisi olduğunu hemen anladı. Suçluluk hissi bir hançer gibi bağrına saplanırken başını eğip ateşe baktı.

"Başka ne dedi?" diye sordu Jim yumuşak sesle.

"Dedi ki, gitmeden önce seni son bir kez göremezse biricik oğlunun kaybının verdiği acı, dayanamayacağı kadar fazla olacakmış." Jim konuşmak için ağzını açtı, ama hiçbir şey söylemeden tekrar kapadı. Bakkat sözüne devam etti. "Kuzeye yönelip Soyguncular Yolu'ndan gitmeye niyetlendiğini biliyor. Yanına aldığın bu yetersiz erzakla fazla dayanamayacağını düşünüyor. Daha fazlasını getirme niyetinde. Getireceklerinin sana mirası olacağını söylüyor."

"Bu nasıl mümkün olacak? Ona gidemem, o da bana gelemez. Risk çok büyük."

"Amcan, Bomvu'yla Mansur'u, kum dolu çuvalar ve taş dolu sandıklarla yüklü iki arabayla batı sahil yoluna gönderdi. Bu, Keyser'in dikkatini o yöne çekecekve baban da belirlenen buluşma noktasına gelebilecek.

Yanında sana vereceği veda hediyeleriyle yüklü arabalar olacak."

"Nerede buluşacağız?" diye sordu Jim. Babasını tekrar göreceği için büyük bir rahatlama ve heyecan duyuyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğini sanıyordu. 'Buraya, Majuba'ya gelemez. Dağ yolu arabaların geçmesi için fazla dik ve tehlikeli."

"Hayır, buraya gelmeyecek."

"Öyleyse neresi?"

"İki yıl önce koloni sınırlarına dek uzanan bir yolculuk yapmıştık, hatırlıyor musun?" Jim başını salladı. "Gizli Gariep Nehri geçidini kullanıp dağların arasından geçmiştik. "Hatırlıyorum." O yolculuk Jim'in hayatının macerası olmuştu.

"Klebe, arabaları o geçitten geçirecek ve seninle bilinmeyen toprakların başlangıcında, bir Habeş maymununun kafasına benzeyen kopje'nin yanında buluşacak."

"Evet, yaşlı erkek karacayı avlayıp öldürdüğümüz yer. Koloniye dönmeden önce son durağımız orasıydı. "Geri döndükleri için yaşadığı düşkünlüğünü tüm canlılığıyla hatırlıyordu. "Ufka, sonra diğerine, en sonuncuya varana dek ilerlemek istemiştin."

Bakkat güldü. "Çok sabırsız bir çocuktun, hâlâ da öylesin. Baban seninle Habeş Maymunu Baş Tepesi'nde buluşacak. Orayı bensiz bulabilecek misin, Somoya?" diye hafifçe alay etti onunla, ama Jim bu kez gülmedi. "Baban, Keyser'in Bomvu ve Mansur'un

peşine düştüğünden emin olmadan ve ben mesajını ona iletmeden High Weald'dan ayrılmayacak."

"Babama onunla orada buluşacağımı söyle."

Bakkat ayağa kalkıp sadağıyla yayını aldı.

"Henüz gidemezsin," dedi Jim ona. "Hava çok karanlık. Üstelik High Weald'dan ayrıldıktan sonra hiç dinlenmedin."

"Yıldızlar bana rehberlik eder." Bakkat kulübenin kapısına yürüdü. "Ve Klebe bir an önce geri dönmemi istedi. Habeş Maymunu Kafası'nda buluşuruz." Kapıdan çıktı, sonra dönüp Jim'e gülümsedi. "O güne dek barış ve huzur sizinle olsun, Somoya. Welanga'yı yanından hiç ayırma. Çok genç olmasına rağmen tıpkı annen gibi iyi bir kadın olacağı şimdiden belli." Sonra karanlığa karışıp gözden kayboldu.

Bakkat, karanlıkta diğer gece yaratıkları gibi hızla ilerleyebilirdi, ama Majuba'dan ayrıldığında vakit oldukça geçti. Geride bıraktıkları antilop cesedinin başına vardığında şafağın aydınlığı kuvvetlenmişti bile. Ölü hayvanın yanına çömeldi ve önceki gün cesedi nelerin ve kimlerin ziyaret etmiş olabileceğine dair ipuçları aradı. Akbabalar sırtlarını kamburlaştırıp civardaki sarp kayalara ve tepelere tünemişti. Leşin etrafında tüyleri, yakındaki kayaların üzerinde beyaz dışkılarının bıraktığı yol yol izler vardı. Toprağın üzeri, pençelerinin bıraktığı izlerle doluydu, ama Bakkat'ın keskin gözleri, aralarından birkaç çakal ve küçükvahşi kedilerin bıraktığı izleri seçebildi. Sırtlan izi yoktu, ama bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı, zira dağlar çok yüksek, hava da bu mevsimde onlar için fazla soğuktu. Üzerindeki tüm et parçacıkları tırtıklanmış olmasına rağmen hayvanın iskeletine dokunulmamıştı. Sırtlanlar kemikleri çiğneyip un ufak ederdi.

Leşin yanına bir insan geldiyse de ardında iz bırakmamıştı. Bakkat takip edilmediğinden emindi. Ardında bıraktığı izleri pek az kişi çözebilirdi. Bunları düşünürken gözleri hayvanın kaburgalarına takıldı. Bembeyaz kemikler pürüzsüzdü. Sonra bir şeyi fark etti ve kendine güveni sarsılırken hafifçe ıslık çaldı. Parmaklarını her bir kaburga kemiğinin üzerinde ayrı ayrı gezdirdi. Üzerlerindeki izler öylesine belirsizdi ki doğal olabilirler veya bir hayvanın diş izleri olabilirlerdi. Ama Bakkat öyle olmayabileceğini biliyordu. Midesinde bir şüphe düğümü oluştu. İzler fazla düzgündü, bir dişin değil, bir aletin eseriydiler. Biri, keskin bir aletle kemiğin üzerindeki eti sıyırmıştı.

Bir insansa ardında ayak izi bırakmış olmalı, diye düşündü ve leşin etrafına çabucak göz gezdirdi. Hiçbir şey yoktu! Tekrar iskelete döndü ve dikkatle inceledi. Belki gelen yalınayaktı? Ama Hotantolar sandalet giyerlerdi ve o mevsimde dağlarda ne işleri vardı? Sürüleriyle birlikte düzlüklerdeydiler muhakkak. Belki de her şeye rağmen takip edilmişimdir, diye düşündü. Ama sadece çok usta bir iz sürücü beni takip edebilir. Yoksa bir San mı? Kabilemden biri mi? Üzerinde kafa yordukça endişesi arttı. High Weald'a doğru yoluma devam mı etmeliyim yoksa Somoya'yı uyarmak için geri mi dönmeliyim? Bir süre tereddüt ettikten sonra kararını verdi. Aynı anda iki yöne gidemem. Yoluma devam

etmeliyim. Görevim bu. Klebe'ye haberi iletmeliyim.

Sabahın aydınlığında daha süratli ilerleyebilirdi. Keskin gözleri koşarken hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Ne kadar hafif olursa olsun her sesi veya kokuyu da fark ederdi. Yaşlı bir ağacın yanından geçerken burun delikleri bir dışkı kokusuyla titreşti. Kokunun kaynağını bulabilmek için yönünü değiştirdi ve birkaç adım sonra buldu. Görür görmez de çok yakın bir zamanda kan ve et yemiş bir etobura ait olduğunu anladı: yumuşaktı ve rengi siyahtı.

Tam içinden bir çakala ait olup olmadığını geçiriyordu ki olmadığını gördü. Bir insana ait olmalıydı, çünkü kendini temizlemekte kullandığı yapraklar dışkının hemen yakınında duruyordu. El yıkama çalısının yapraklarını sadece Sanlar bu amaç için kullanırdı: Yapraklar dolgun ve yumuşaktı, eller arasında sürtüldüğündeyse kokulu bir sıvı salıyordu. Bakkat, antilobun etini sıyıran, sonra dışkısını buraya, Majuba'dan dağlara giden yolun yakınına boşaltan adamın bir San olduğunu anlamıştı. Bir San ve usta bir avcı olup kolonide yaşayan ondan başka kim vardı? Kabileşinin insanları çöllerde ve vahşi topraklarda yaşırdı. Sonra içgüdüleri ona cevabı verdi.

"Xhia!" diye fısıldadı. 'Düşmanım Xhia beni izlemiş ve sırlarımı öğrenmiş. Şimdi de kaledeki efendisine koşuyor. Çok yakında atlılar Somoya ile Welanga'yı yakalamak için Majuba'ya doğru yola çıkar. " Yine aynı ikileme düşmüştü. "Geri dönüp Somoya'yı mı uyarsam yoksa High Weald'a yoluma devam mı etsem? Xhia ne kadar önümde?" Sonra yine aynı karara vardı. "Somoya, Majuba'dan ayrılmış olacak. Keyser ve birlikleri Somoya'dan daha yavaş hareket edecektir. Eğer rüzgârı içersem Keyser onlara yetişemedi hem Klebe'yi hem Somoya'yı uyarabilirim."

Daha önce nadiren yaptığı gibi, aç bir aslan tarafından kovalanıyormuşçasına koşmaya başladı.

Xhia, gecenin ilerleyen saatlerinde koloniye vardı. Kalenin kapıları kapalıydı ve şafak vaktine kadar da açılmayacaktı. Ama Xhia, efendisi Gwenyama'nın o günlerde kalenin taş duvarları içindeki konutunda nadiren kaldığını biliyordu. Kasabada taze ve karşı konulmaz birine ziyaretler yapıyordu.

VOC'un Amsterdam'daki merkezinde çıkarılan karara göre, koloni sakinlerinin, özellikle de Şirket çalışanlarının, ülkenin yerlileriyle ilişkide bulunması yasaktı. Zeventien'in diğer pek çok kararı gibi bu da sadece kâğıt üzerinde kalmıştı. Şirket bahçelerinin uzak köşesinde Albay Keyser'in küçük, gizli bir kulübesi vardı. Toprak bir yol üzerindeki kulübe, çiçeklerle kaplı yüksek bir çitin ardında gizliydi. Xhia, kale kapısındaki nöbetçilerle tartışarak vakit kaybetmeyecek kadar kurnazdı. Doğruca albayın aşk yuvasına gitti ve çitin kapısından içeri süzüldü. Kulübenin gerisindeki mutfakta ışık vardı. Xhia o tarafa gidip pencereyi tıklattı. Işığın önünden bir gölge geçti ve tanıdık bir kadın sesi duyuldu. "Kim var orada?" Sesi sert ve huzursuzdu.

"Shala! Benim, Xhia," diye cevap verdi Hotanto dilinde ve kapının kilidin açıldığını duydu. Kadın kapıyı aralayıp başını dışarı uzattı. Boyu Xhia'ninkinden birazcık daha uzundu

ve bir çocuk gibi görünüyordu, ama değildi.

"Gwenyama burada mı?" diye sordu Xhia. Kadın başını iki yana salladı. Xhia beğeniyle ona baktı. Hotantolar, Sanların kuzenleriydi ve Shala da Xhia'nın güzel kadın tanımına tıpatıp uyuyordu. Teni lambanın ışığında amber gibi parlıyordu. Koyu renk gözleri çekikti, elmacık kemikleri iri ve çıkıntılıydı. Sivri ve küçük çenesiyle yüzü, ters dönmüş bir ok başı şeklindeydi. Kıvrıkcık, gür saçlarla kaplı kafatası yusyuvarlaklı.

"Hayır! Gitti," dedi kadın ve kapıyı ardına kadar açıp onu içeri davet etti.

Xhia tereddüt etti. Daha önceki karşılaşmalarında kadınla birlikte olmayı hayal etmişti. Efendisinin malının tadına bakma fikri de çok çekiciydi. Shala bir keresinde albayın erkeklik organından Xhia'ya bahsetmişti. "Bir arıkuşunun gagası gibi. İnce ve eğik. Suyumun şöyle bir tadına bakıp büzülüyor."

San erkekleri, cinsel güçleri ve yapılarına göre oldukça iri olan erkeklik organlarıyla nam salmıştı. Bu konuda oldukça tecrübeli olan Shala, Xhia'nın, kabilesinin diğer erkeklerinden de üstün olduğunu düşünüyordu.

"Nereye gitti?" diye sordu Xhia görev duygusu ve kadına duyduğu istek arasında bocalayarak.

"Dün on adamıyla birlikte yola çıktı. " Xhia'nın elini tutarak onu mutfağa çekti, kapıyı kapattı ve sürgüyü itti.

"Ne tarafa gittiler?" diye sordu Xhia, kadın karşısında durup soyunurken. Keyser, kadını Courtney Kardeşler'den satın aldığı pahalı ipeklere ve incilere boğmaya bayılıyordu.

"Kızıl saçlı olanı, yani Bomvu'yu takip edeceklerini söyledi," diyerek ipek elbiseyi yere bıraktı. Xhia nefesini sertçe içine çekti. Bu göğüslere sadece bakmak bile müthiş bir zevk veriyordu.

"Onları neden takip ediyormuş?" Elini uzatıp dolgun göğüslerden birini tuttu ve sıktı.

Kadın gülümseyerek ona sokuldu. "Onları takip ederek Courtney'in oğlu Somoya'yı ve gemiden kaçırdığı mahkûmu yakalayabileceğini düşünüyor," diye boğuk sesle cevap verdi. Elini Xhia'nın eteğinin altına soktu. Gözleri şehvetle kısılmıştı. Küçük, beyaz dişleri parlıyordu.

"Fazla zamanım yok," diye uyardı onu Xhia.

"O halde acele edelim," diyen kadın dizlerinin üzerine çöktü.

"Hangi yöne gittiler?"

"İşaret Tepesi'nden onları izledim. Batıya doğru giden sahil yoluna girdiler."

Dirseklerini yere dayadı ve altın rengi olağanüstü kalçasını bir çiçek gibi açılana dek tavana doğru kaldırdı. Xhia, kadının arkasına geçti ve yere dayalı dizlerini biraz daha araladı. Sonra her iki eliyle kalçasını tutarak kendine çekti. Bedenleri birleşirken kadın hafif bir çığlık attı.

Sonunda tekrar çığlık attı, ama bu seferki acı çekiyormuşçasına yüksekti. Sonra nefes nefese bir halde mutfağın zeminine yüzüstü yattı.

Xhia ayağa kalkarak deri eteğini düzeltti. Sadağıyla yayını alarak omzuna astı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu kadın titrekçe doğrularak.

"En kısa zamanda," diye söz veren Xhia kulübeden ayrıldı.

Bakkat, High Weald'ı çevreleyen tepeleri aşınca arazide alışılmadık bir hareketlilik olduğunu gördü. Her bir hizmetli, eli kolu dolu halde oradan oraya koşturuyordu. Araba sürücüleri ve çobanlar, arabalara koşulacak öküzleri getiriyordu. Her biri on iki hayvandan oluşan dört takımı arabalara koşmuşlardı. Bir başka çoban grubu, iri kuyruklu koyunları, yavrularıyla birlikte sütü zengin inekleri, yedek koşum öküzlerini bir araya toparlamışlar, kuzeye doğru yavaşça ilerliyorlardı. Öyle uzun bir kafileydi ki küçükbaşların en ötede olanları, neredeyse kendi tozlarıyla gizlenmiş birer benekten ibaretti.

"Somoya'yla buluşmak için Gariep Nehri'ne doğru yola çıkmışlar bile." Bakkat memnuniyetle başını salladı ve tepeden aşağı, eve doğru yürümeye başladı.

Avluya girdiğinde, ayrılık hazırlıklarının oldukça ileri bir safhada olduğunu gördü. Ambarın büyük kapılarının önünde duran Tom Courtney, gömleğinin kollarını sıvamış, son sandıkları arabalara yüklemekte olan adamlarına emirler yağıdırıyordu.

"O kasada ne var?" diye sordu adamlardan birine. "Tanıdık gelmedi."Yüklememi hanımım istedi. İçinde ne olduğunu bilmiyorum." Adam omuz silkti. "Kadın eşyalarıdır herhalde."

"İkinci arabaya yükle." Tom döndü ve avluya giren Bakkat'ı gördü. "Seni tepeyi aştığın an gördüm, Bakkat. Gün geçtikçe daha da üzüyorsun."

Bakkat bu sözler üzerine memnuniyetle sırttı ve omuzlarını dikleştirip göğsünü şişirdi. "Planın işe yaradı galiba, Klebe?" Bir beyandan ziyade soruydu.

"Bomvu, arabalarla batı sahili boyunca birkaç saat ilerlemişti ki Keyser'le adamları peşine düştü. " Tom güldü. "Ama yanlış adamı takip ettiğini ne zaman anlar da geri döner bilemem. Mümkün olduğunca çabuk yola koyulmalıyız."

"Kötü haberlerim var, Klebe."

Küçük adamın yüzündeki ifadeyi gören Tom'un gülümsemesi silindi. "Gel! Baş başa konuşabileceğimiz bir yere gidelim." Bakkat'ı ambara soktu ve dağlara yaptığı yolculuğun tüm ayrıntılarını dinledi. Tahmininin doğru çıktığını, Bakkat'ın Jim'i Majuba'da bulunduğunu duyunca rahat bir nefes aldı.

"Yani Somoya, Zama ve kız Majuba'dan ayrılmış, Habeş Maymunu Kafası'na doğru yola koyulmuş olmalı," diye devam etti Bakkat.

"Bu iyi haber," dedi Tom. "Peki o halde sen neden endişelisin?"

"Takip edilmişim," diye kabul etti küçük adam. "Biri beni Majuba'ya kadar izlemiş."

"Kimmiş?" Tom endişesini gizleyememişti.

"Bir San," dedi Bakkat. "Kabilemin ustalarından, gizlediğim izi açığa çıkarabilecek biri. High Weald'dan ayrılışımı gözleyen biri."

"Keyser'in av köpeği!" diye bağırdı Tom.

"Xhia," diye onayladı Bakkat. "Beni faka bastırdı. Şu an efendisine koşuyor olmalı. Keyser bir gün içinde Majuba'ya doğru yola çıkacaktır."

"Somoya, Xhia'nın yerini keşfettiğini biliyor mu?"

"Xhia'nın beni takip ettiğini Majuba'dan dönerken anladım. Önce seni uyarayım dedim. Şimdi geri dönüp Somoya'yı bulup onu da uyarabilir ve tehlikeli bölgeden uzaklaştırabilirim."

"Keyser ona yetişmeden Jim'e ulaşmalısın." Tom'un samimi yüzü endişeyle çarpılmıştı.

"Somoya'nın izini sürmek için Xhia'nın önce Majuba'ya dönmesi gerek. Dağ yollarına alışık olmayan Keyser ve adamları çok ağır ilerleyecektir," diye açıkladı Bakkat. "Güneye doğru geniş bir yay çizmek zorunda kalacak. Öte yandan ben dağlar üzerinden kuzeye ilerler, onların önüne geçebilir ve Somoya'ya onlardan önce ulaşabilirim."

"Acele et, eski dost," dedi Tom. 'Oğlumun canını sana emanet ediyorum."

Bakkat başını sallayarak veda etti. "Somoya ile seni Maymun Kafası'nda bekliyor olacağız."

Bakkat arkasını dönmüştü ki Tom seslendi. "Kadın. . . " Küçük adamın yüzüne bakamayarak sustu. "Hâlâ oğlumla mı?" diye aksice sordu. Bakkat başını salladı.

"Nasıl. . ." Tom durup soruyu tekrar sormaya çalıştı. "Yani o. . . ?"

Bakkat ona merhametle gülümsedi. "Saçları gün ışığına benzediği için ona Welanga adını verdim."

"Bilmek istediğim o değildi."

"Bence Welanga daha uzun yıllar Somoya'nın yanında olacak. Belki de hayatının geri kalanı boyunca. Bilmek istediğin bu muydu?"

"Evet, Bakkat, tam olarak buydu."

Küçük adamın hızlı adımlarla avludan çıkıp dağlara doğru ilerlemesini izledi. Acaba en son ne zaman dinlenmiş veya bir şeyler yemişti? Ama o an bundan çok daha önemli meseleler söz konusuydu. Bakkat, görevinin gerektirdiği süre boyunca dayanacaktı.

"Tom?" Sarah'nın seslendiğini duydu. Dönüp baktığında, karısının aceleyle mutfaktan o tarafa doğru geldiğini gördü. Üzerinde pantolon, binici çizmeleri ve çenesinin altından bağladığı kırmızı bir eşarpla başına sıkıca oturttuğu geniş kenarlı hasır bir şapka olduğunu görünce şaşırdı. "Bakkat burada ne arıyordu?"

"Jim'i bulmuş."

"Ya kız?"

"Evet. " İsteksizce başını salladı. "O da onunlaymış."

"O halde neden yola çıkmaya hazır değiliz?"

"Biz mi? Biz bir yere gitmiyoruz. Ama ben, bir saat içinde yola çıkmaya hazır olurum."

Sarah, yumruk yaptığı ellerini kalçasına koydu. Tom, bu hareketin, patlamak üzere olan aktif bir yanardağın ilk gümbürtüsü olduğunu biliyordu. "Thomas Courtney," dedi kadın soğukça, ama gözlerinden adeta alevler fışkırıyordu. "James benim oğlum. Tek çocuğum. Sen ona belki de sonsuza dek hoşça kal demeye giderken burada, mutfağında oturacağıma inanabiliyor musun?"

"Ona sevgilerini iletirim," diye önerdi Tom. "Geri döndüğümde de kızı sana tüm ayrıntılarıyla tarif ederim."

Onu ikna etmeye biraz daha uğraştı, ama atının üzerinde High Weald'dan ayrılırken Sarah da hemen yanı başındaydı. Zafer ifadesiyle gülümsememek için kendini zor tutan Sarah, çenesini gururla havaya kaldırmıştı. Yan gözle kocasına baktı ve tatlı bir sesle, "Tom Courtney, somurttuğun zamanlar dışında, gördüğüm en yakışıklı adam hâlâ sensin," dedi.

"Somurtmuyorum, ben hiç somurtmam," dedi Tom asık suratla.

"Nehre kadar yarışalım," dedi Sarah. "Kazanan bir öpücük alır." Elindeki ince değnekle kısırağın sağırsına dokundu ve birlikte ileri fırladılar. Tom, bindiği aygırı geride tutmaya çalıştıysa da hayvan, kısırağı takip etmeye çok hevesliydi.

"Kahretsin!" Tom hayvanın koşmasına izin verdi. Ama kısırağa fazla avans vermişti ve Sarah da usta bir biniciydi.

Kızarmış yanaklar, parlayan gözlerle onu nehir kenarında bekliyordu. "Hani öpücüğüm?" diye sordu. Tom uzanıp ona sarıldı. "Bu sadece ilk taksit," dedi geri çekilirken. " Asıl ödemeyi bu gece yapacağım."

Jim'in çok gelişmiş bir yön duygusu vardı, ama Bakkat, genç adamın yanılmaz olmadığını biliyordu. Koloni sınırlarına yaptıkları yolculukta öğle sıcağında herkes uyurken kamptan kaçışını hatırladı. Ufukta küçük bir karaca sürüsü gören Jim, etleri tükenmek üzere olduğu için hayvanların peşine düşmüştü. Bakkat onu üç gün sonra tepelerde susuzluktan yarı çıldırmış halde daireler çizerken bulmuştu.

Jim, o olayın hatırlatılmasından nefret ederdi. Bakkat'ın Majuba'dan ayrılmadan önce fil ve antilop sürülerinin yüzyıllardır aynı olan geçiş yolunu kullanmak konusunda anlattıklarını ve verdiği talimatlarla uyarılarını pür dikkat dinlemişti. Bu yollardan biri onu Gariep Nehri'nin sığ noktasına, vahşi toprakların başlangıcına götürecekti. O noktada, Maymun Kafası Tepesi, doğu ufukunda açık seçik görülüyor olacaktı. Bakkat, Jim'in, verdiği talimatları eksiksiz uygulayacağından emindi. Bu yüzden o anda Jim'in nerede olduğunu ve onlara ulaşabilmek için hangi yönde ilerlemesi gerektiğini tam olarak biliyordu.

Bakkat, tepelerin eteklerinden geçip dik vadilerin koyu kahverengi yamaçları arasında ilerledi. High Weald'dan ayrılmasının beşinci gününde izlerini buldu. İki at ve ağır yüklü altı katır, artlarında belirgin bir iz bırakmıştı. Öğleden önce onlara yetişti. Kendini onlara göstermeden önlerine geçti ve bulunduğu noktaya varmalarını bekledi.

Jim'in yolda belirip yaklaşmasını izledi. Ateştopu saklandığı noktaya vardığında kayanın arkasından fırladı ve tiz bir sesle bağırdı. "Seni selamlıyorum, Somoya!" Ateştopu öyle şaşırmıştı ki aniden şaha kalktı. Hazırlıksız yakalanan Jim, atın boynuna abanmak zorunda kaldı. Bakkat, yaptığı şakaya neşeyle gülüyordu. Jim dengesine hemen kavuştu ve kahkahalar atarak koşan Bakkat'ın peşine düştü. Şapkasını çıkardı ve ona yetiştiğinde adamın sırtıyla omuzlarına hafifçe vurdu.

"Seni korkunç küçük adam! Öylesine ufak tefek, öylesine miniksin ki seni görmedim bile." Bu sözler üzerine Bakkat öyle bir gülme krizine tutuldu ki yere düşüp yuvarlandı.

Bakkat biraz kendine gelip ayağa kalkınca Jim ona dikkatle baktı ve daha resmi bir şekilde selamlaştılar. Bakkat'ın ne kadar tükenmiş olduğu açıkça görülüyordu. Kabilesi dayanıklılığıyla ünlüydü, ama Bakkat son bir haftada dağların engebeli arazisinde yüz fersahtan fazla yol kat etmiş, bu süre boyunca ne doğru düzgün yemiş, ne içmiş ne de yeterince uyuyabilmişti. Her zaman sağlık fışkıran altın rengi parlak teni grileşmiş ve kamp ateşinin külleri gibi toza bulanmıştı. Elmacık kemikleri iyice fırlamıştı ve başı, kafatası gibi görünüyordu. Gözleri çukurlarına kaçmıştı. Bir Bushman'ın poposu, develerin hörgücüyle aynı görevi görürdü: Dinlenmiş ve karnını iyice doyurmuşken poposu, kendi iradesi varmışçasına ihtişamla salınırdı. Bakkat'ın poposuysa içi boş torbalar gibi eteğinin altından sarkıyordu. Bacakları ve kolları çöp gibi kalmıştı.

"Zama. " Jim, katırları getiren arkadaşına seslendi. "Kurutulmuş et heybelerinden birini indir."

Bakkat rapor vermeye kalkınca Jim onu susturdu. "Önce karnını doyur ve su iç," diye emretti. "Ve uyu. Sonra konuşuruz."

Zama, antilop etiyle dolu deri heybelerden birini sürükleyerek getirdi. Tuzlanmış et şeritleri güneş altında yarı kurutulmuş, sonra da hava almayacak ve sineklerin giremeyeceği şekilde paketlenmişti. İlk Afrikalı yolcular, bu fikri muhtemelen Kuzey Amerikalı yerlilerden almıştı. Et, bu şekilde bozulmuyordu. Neminin büyük bir bölümünü koruyor, tuz da sert etteki hafif çürüme tadını perdeliyordu.

Bakkat bir pınarın yanındaki gölgeye oturdu ve önündeki et yığınının parçaları alıp yemeye koyuldu. Louisa, biraz ilerideki gölcükte yıkanıp döndü ve Jim ile birlikte Bakkat'ın etleri yemesini seyrettiler.

Louisa, bir süre sonra sordu. "Midesi daha ne kadar alır?"

"Tadını almaya daha yeni başladı," dedi Jim.

Uzunca bir süre sonra Louisa, "Karnına bak," dedi. "Şişmeye başladı."

Bakkat kalkıp suyun başına gitti ve diz çöktü. "Doymuş!" dedi Louisa. "Patlayana kadar devam edeceğini sandım."

"Hayır. " Jim başını iki yana salladı. "Yemek borusunu bir sonraki parti için suyla yıkayıp yer açıyor."

Bakkat, çenesinden sular damlarken etlerin başına döndü. İştahında en ufak bir azalma bile yoktu. Louisa ellerini çırttı ve hayretle güldü. "O kadar ufak ki bu mümkün görünmüyor! Durmaya hiç niyeti yok gibi."

Ama sonunda durdu. Son lokmasını belirgin bir çabayla yutmuştu. Sonra bağdaş kurup oturdu ve yüksek sesle hıçkırdı. Gözleri camlaşmıştı.

"Sekiz aylık hamile gibi görünüyor." Jim, şişkin karnını gösterdi. Louisa bu uygunsuz benzetme üzerine kızardı, ama kendini gülümsemekten alamadı. Bakkat'ın karnı gerçekten de inanılmayacak kadar şişmişti. Bakkat ona gülümsedi, sonra yan tarafına yatıp dizlerini karnına çekti ve horlamaya başladı.

Sabah olduğuunda yanakları mucizevi bir halde dolgunlaşmış, poposu ise eski ihtişamına henüz kavuşmamış olmakla beraber, eteğinin altında çıkıntı yapacak kadar büyümüşü. Tazelenmiş bir iştahla kahvaltı yaptı ve karnını doyurunca Jim'in karşısına geçip raporunu verdi.

Jim onu sessizce dinledi. Bakkat ona Xhia tarafından Majuba'ya kadar izlendiğini ve Keyser'in mutlaka oraya gideceğini, Majuba'dan ayrıldıklarını görünce de onları takip etmeye başlayacağını söylediğinde yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Ama sonra Bakkat ona babasının sevgi ve destek mesajlarını ilettili. Jim'in üzerindeki kara bulutlar dağıldı ve yüzü o tanıdık gülümsemesiyle aydınlandı. Bakkat anlatmayı bitirince bir süre sessizce oturdular. Sonra Jim ayağa kalktı ve gölcüğe gitti. Kurumuş bir ağacın devrilmiş gövdesine oturdu ve düşüncelere daldı. Çürümüş bir dal bulup kopardı, açığa çıkan beyaz kurtçukları alıp suya fırlattı. İri bir sarı sazan yüzeye çıktı ve kurtçukları kaptı. Jim, sonunda Bakkat'ın sabırla beklemekte olduğu yere döndü ve karşısında çömeldi. "Keyser peşimizdeyken Gariep'e doğru yola devam edemeyiz. Edersek onu doğruca babama ve bekleyen arabalara götürmüş oluruz." Bakkat başını salladı. "Onu başka yöne çekmeliyiz."

"Zekân ve anlayışın yaşının çok ötesinde, Somoya."

Jim, küçük adamın sesindeki alayı fark etmişti. Öne eğildi ve Bakkat'a şefkatle vurdu. "Söyle o halde, San kabilesinin Kokarca boyunun prensi, ne yapmalıyız?"

Bakkat onlara Gariep'ten öteye, geldikleri yöne doğru geniş, dolambaçlı bir yay çizdirdi. Hayvan sürülerinin yollarını kullanıp bir vadiden diğerine geçerek Majuba'ya geri döndüler. Kulübeye yarım fersahtan fazla yaklaşmadılar ve doğudaki vadide kamp kurdular. Ateş yakmadılar. Yemeklerini soğuk yiyip çakal derisinden örtülere sarınıp uyudular. Gün içinde çeşitli vakitlerde erkekler nöbetleşe tepeye tırmanıp Jim'in dürbünüyle Majuba'yı gözleyerek Keyser, Xhia ve diğer adamların gelip gelmediğine baktılar.

"Bu dağlarda benim hızımla boy ölçüşemezler," diye böbürlendi Bakkat. "Öbür günden önce gelemezler. Ama yine de o zamana dek iyi saklanmalıyız, çünkü Xhia bir akbabanın gözlerine ve bir sırtlanın içgüdülerine sahiptir."

Jim'le Bakkat, kuru dallar ve otlar kullanarak tepenin zirvesinin hemen altına bir gizlenme yeri yaptılar. Bakkat, görünmediğinden emin olmak için derme çatma eserlerini her açıdan inceledi. Sonuçtan memnun olunca Jim ve Zama'yı, dürbünü güneş ışığını yansıtacak açıda kullanmamaları konusunda uyardı. Jim, sabah ilk nöbeti üstlendi.

Bulunduğu yere rahatça yerleşti ve hoş hayallere daldı. Babasının vaat ettiğii arabaları ve erzakları düşündü. Bu yardım sayesinde bu geniş toprakların sonuna yapacağı yolculuk, bir hayal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşebilirdi. Louisa ile birlikte yaşayacakları maceraları ve keşfedilmemiş vahşi topraklarda görecekleri şaşırtıcı şeyleri düşündü. Altın kaynayan nehir yatakları, devasa dişleri olan fil sürüleri ve paha biçilmez elmaslarla kaplı çöllerle ilgili efsaneleri hatırladı.

Hemen arkasında yuvarlanan bir çakıl taşının sesiyle aniden gerçek dünyaya döndü. Eli,

içgüdüsel olarak belindeki piştova uzandı. Ama ateş etme riskini göze alamazdı. Bakkat, Xhia'nın Majuba'yı bulmasının en büyük sebebinin Jim'in antiloba ateş etmesi olduğunu pek de nazik olmayan bir şekilde ifade etmişti.

"Ona yol göstermeseydin Xhia izimi bulamazdı, Somoya. Ateş edince yerin anlaşıldı."

"Affet beni, Bakkat," diye alaycı bir ifadeyle özür diledi Jim. "Antilop etinden ne kadar nefret ettiğini bilirim. Açlıktan ölseydik hepimiz için çok daha iyi olurdu."

Silaha uzanan eli havada duraksadı ve bıçağına yöneldi. Bıçak uzun ve keskindi. Sapını, kendini savunma niyetiyle sıkıca kavradı. Tam o sırada Louisa'nın gizlenme yerinin duvarından fısıldadığını duydu. "Jim, Jim?"

Jim'in içindeki endişe, kızın sesini duyunca yerini memnuniyete bıraktı.

"Çabuk içeri gel, Kirpicik. Kendini gösterme. " Louisa alçak girişten içeri süründü. İkisi içeri zar zor sığmıştı. Yan yana oturdular. Aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı. Huzursuz bir sessizlik oldu. Sonunda Jim sessizliği bozdu. "Her şey yolunda mı?"

"Uyuyorlar." Louisa ona bakmıyordu, ama Jim'in varlığını hissetmemesi olanaksızdı. Fazlasıyla yakındaydı ve üzerine ter, deri ve at kokusu sinmişti. Öyle güçlü ve erkeksiydi ki Louisa'nın akli karışıyor, heyecanlanıyordu. Ondaki mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışırken acı veren anılar, yepyeni, şaşırtıcı duygulara karıştı. Jim de hemen aynı şekilde karşılık vererek hafifçe geriledi.

"Burası biraz dar," dedi. "Bakkat kendi ebadına göre yapmış."

"Ben öyle bir şey. . ." diye söze başladı Louisa.

"Anladım, Kirpicik," dedi Jim. "Bana açıklamıştın. " Louisa ona göz ucuyla baktı ve gülümsediğini görünce rahatladı. Geçen birkaç günde 'Kirpicik' sözünün bir hakaret veya sitem değil, dostça bir takılma anlamında söylendiğini anlamıştı.

"Bir keresinde birini evcilleştirmek istediğini söylemiştin," dedi bu düşünce üzerine.

"Ne?" Jim anlamamış görünüyordu.

"Bir kirpi. Neden kendine bir tane bulmadın?"

"Bu o kadar kolay değil. Afrika'da kirpi yok." Sırıttı. "Kirpileri kitaplarda gördüm. Kanlı canlı gördüğüm ilk kirpi sensin. Sana böyle dememe aldır mıyorsun ya?"

Louisa biraz düşündü ve Jim'in o sözü artık takılma da değil, bir tür sevgi ifadesi olarak kullandığını anladı. 'Önceleri sinirime dokunuyordu ama artık alıştım,' dedi ve yumuşak bir sesle ekledi. "Kirpiler çok şirin, küçük yaratıklardır. Hayır, rahatsız olmuyorum."

Aralarına tekrar bir sessizlik çöktü, ama bu seferki huzursuzca değildi. Louisa, bir süre sonra otlardan yapılmış duvarda kendine bir gözetleme deliği açtı. Jim dürbünü ona vererek nasıl odaklayacağını gösterdi.

"Bana öksüz olduğunu söylemiştin. Annelerden bahsetsene," dedi Jim. Bu soru Louisa'yı şok etti ve öfkesini bir anda alevlendirdi. Ne hakla sorardı? Tüm dikkatini dürbüne verdi, ama hiçbir şey görmeden bakıyordu. Sonra kızgınlığı geçti. Kaybından bahsetmek için yoğun bir ihtiyaç hissetmeye başladı. Daha önce bu konuyu hiç kimseyle, ona güvendiği sıralarda aşçı Elise ile bile konuşmamıştı.

"Babam çok nazik, iyi kalpli bir öğretmendi. Kitapları ve yeni şeyler öğrenmeyi çok

severdi." Sesi öylesine kısık ki Jim neredeyse duyamayacaktı. Ama annesi ve babasıyla ilgili tüm o sevgi dolu, harika anıları hatırladıkça duyduğu güven arttı ve sesi kuvvetlendi.

Jim, arada bir devam etmesi için sorular sorarak yanında sessizce oturdu. Sanki Louisa'nın ruhundaki dev bir çıbanı yarmış, tüm zehrin ve acıların akmasını sağlamıştı. Louisa ona güvenmeye başladığını hissetti.

Sanki ona her şeyi anlatabilir, Jim de her anlattığım bir şekilde anlayabilirmiş gibi geliyordu. Zaman kavramını yitirmişti. Gizlenme yerinin hemen arkasından hafif bir sürtünme sesi duyulduğunda irkilerek şimdiki zamana döndü. Bakkat bir soru soruyordu. Jim sorusunu yanıtlayınca geldiği gibi sessizce döndü.

"Ne dedi?" diye sordu Louisa.

"Nöbeti devralmaya gelmiş, ama geri gönderdim."

"Ne çok konuştum. Saat kaç?"

"Buralarda zamanın pek önemi yoktur. Anlatmaya devam et. Seni dinlemek hoşuma gidiyor."

Louisa, ona annesi ve babasıyla ilgili hatırlayabildiği her şeyi anlattı.

Sonra başka konulardan bahsetmeye başladılar. Biriyle böyle özgürce sohbet edebilmek Louisa için müthiş bir zevkti.

Jim, onun rahatladığını, zırhından biraz olsun sıyrıldığını gördü ve ilginç bir espri anlayışı olduğunu fark ederek neşelendi. Louisa çok komik, özeleştiriyeye yatkın, bazen de aşırı gözlemci ve fazlasıyla alaycı olabiliyordu. İngilizcesi mükemmeldi, Jim'in Felemenkçesinden çok daha iyiydi ama aksanı, Jim'de o sözleri ilk kez duyuyormuş hissi yaratıyordu. Nadiren yaptığı gramer hataları da konuşmasına ayrı bir büyü katıyordu.

Babasının verdiği eğitim sayesinde şaşırtıcı derecede geniş bir bilgi yelpazesine sahip olmuş, Jim'i hayran bırakan yerlere seyahat etmişti. İngiltere, atalarının yaşadığı yer ve Jim'in de manevi yuvasıydı, ama oraya hiç gitmemişti. Louisa, Jim'in anne ve babasından duyup sadece kitaplarda gördüğü yerleri ayrıntılarıyla tarif ediyordu.

Saatler hızla akıp gitti. Jim, günün sona erdiğini ancak gölgeler uzadığında fark edebildi. Nöbetini ihmal ettiğini, gözetleme deliğinden son bakışının üzerinden saatler geçmiş olduğunu suçlulukla fark etti.

Delğe doğru eğilip dağın yamacına doğru baktı. Elini omzunda hissedince Louisa şaşkınlıkla irkildi. "Buradalar!" Sesi keskin ve telaşlıydı, ama Louisa bir an için ne kastettiğini anlayamadı. "Keyser ve adamları."

Nabızı hızlandı ve kolundaki altın rengi incecik tüyler ürperdi. Korkuyla dışarı baktı ve vadi tabanında hafif bir hareket gördü. Bir grup atlı, dereyi geçiyordu, ama o mesafeden binicilerin kimler olduğunu seçmek çok güçtü. Jim dürbünü kızın kucağından çekip aldı. Güneşin konumuna şöyle bir baktı ve bulundukları yerin gölgede kalmış olduğunu, dolayısıyla ışığı yansıtma riski olmadığını gördü. Hemen ayar yaparak görüntüyü odakladı.

"Bushman Xhia önderliğinde ilerliyorlar. O yaşlı domuzu tanıyorum. Bir Habeş maymunu kadar kurnaz, yaralı bir leopar kadar tehlikelidir. Onunla Bakkat arasında amansız bir rekabet vardır. Bakkat, adamın karısını büyü kullanarak öldürdüğüne yemin ediyor.

Söylediğine göre Xhia, bir mambayı büyüyle etkisi altına alarak karısını sokmasını sağlamış."

Dürbünün yönünü hafifçe değiştirdi ve gördüklerini anlatmaya başladı. "Keyser, Xhia'nın hemen arkasında. Kır atını sürüyor. O da iyi bir at. Aldığı rüşvetler ve VOC'dan tırtıkladıkları sayesinde hatırı sayılır bir serveti oldu. Afrika'daki en iyi haralardan birine sahip. Koca göbeği gibi yumuşak biri olduğu kesinlikle söylenemez. Bakkat'ın beklediğinden tam bir gün önce geldiler."

Louisa büzülerek ona sokuldu. Korkunun buz gibi nefesini ensesinde hissediyordu. Keyser'in eline düşerse başına neler geleceğini çok iyi biliyordu.

Jim dürbünü biraz daha çevirdi. "Keyser'in arkasında Yüzbaşı Herminius Koots var. Sevgili Meryem Ana, bu adam anasının gözüdür. Koots hakkında anlatılan bazı hikâyeler, yüzünün kızarmasına veya bayılmana yol açabilir. Onun arkasındaki de Çavuş Oudeman. Kendisi Koots'un nedimidir ve aynı zevkleri paylaşırlar. İlgi alanlarını altın, kan ve eteklerin altındakiler oluşturur."

"Jim Courtney. Bu şekilde konuşmazsan çok memnun olacağım. Unutma ki ben bir bayanım."

"O halde neden bahsettiğimi sana açıklamama gerek yok, değil mi, Kirpicik?" Jim sırtınca Louisa ona ters bir bakış fırlattı, ama genç adam ona aldırış etmeden gruptaki diğer adamları saymaya başladı.

"Onbaşı Richter ve Onbaşı Le Riche, yedek atlarla beraber en geriden geliyorlar. " Grubun ardındaki küçük sürüde on at saydı. "Bu kadar çabuk gelmelerine şaşmamalı. Bu yedek atlarla fazla vakit kaybetmemişlerdir."

Sonra dürbünü indirdi. "Şimdi ne yapmamız gerektiğini açıklayacağım. Keyser'ı, babamın arabalar ve erzaklarla beklediği Gariep Nehri'nden uzaklaştırmalıyız. Üzgünüm, ama bunun için günlerce, hatta belki haftalarca bu şekilde kaçmamız gerekebilir. Çok zor koşullar altında kalacağız, çadırımız yok, bir sığınak inşa etmek için vaktimiz olmayacak, başka bir antilop öldürmediğimiz sürece ki, bu biraz zor görünüyor, çünkü sürüler bu mevsimde düzlüklere inmiş olur, etimiz bitene kadar çok idareli davranmak zorundayız. Keyser bizi bu kadar yakından izlerken avlananlarız. Hiç kolay olmayacak."

Louisa yüzüne bir gülümseme oturtup neşeli bir sesle konuşarak korkusunu gizlemeye çalıştı. "Martıda geçirdiğim günlerin yanında bu anlattığın koşullar cennet kalır." O korkunç günleri hatırlayınca bileğindeki zincir izini ovdu. Yaraları iyileşiyor, kopan kabukların altında pespembe, taze deri görünüyordu. Bakkat, antilop yağı ve yabani otlarla bir çeşit merhem yapmıştı ve merhem in inanılmaz bir etkisi vardı.

"Bakkat ile ben Keyser'ı uzaklaştırırken seni Zama'yla birlikte Gariep Nehri'ndeki buluşma noktasına göndermeyi düşündüm, ama fikrimi Bakkat ile tartışınca riskin göze alamayacağımız kadar büyük olduğuna karar verdik. Keyser'in Bushman iz sürücüsü bir büyücü. Zama ile onu asla atlatamazsınız. Bakkat tüm numaralarını yapsa bile Xhia, ayrıldığımız noktada sizin izlerinizi bulup takip edecektir ve Keyser seni, en az beni istediği kadar istiyor, buna eminim. " Louisa'nın Keyser, Koots ve Oudeman'ın eline geçme

ihtimalini düşününce yüz ifadesi sertleşti. "Hayır, ayrılmayacağız."

Bunu duyunca hissettiği müthiş rahatlık Louisa'yı şaşırttı.

Keyser'in adamlarının terk edilmiş kulübeyi aramasını izlediler.

Adamlar aramayı bitirince tekrar atlarına bindiler ve küçük kafilenin günler önce bırakmış olduğu izi takip ederek dağlarda gözden kayboldular. "Yakında geri dönecekler," dedi Jim.

Xhia'nın avlarının peşinde Keyser'a geniş bir yay çizdirip tekrar Majuba üzerindeki tepelere getirmesi üç gün sürmüştü. Jim bu süreyi atlarla katırların otlanıp dinlenmesi için kullandı. Bekledikleri süre içinde Bakkat da eski gücüne kavuştu. Kalçası yine dolgunlaşıp eski sağlıklı görünümüne dönmüştü. Üçüncü gün, öğle vaktini biraz geçe, eski izleri takip eden Keyser'in küçük grubu tekrar görüldü. Bakkat onları fark eder etmez Jim, küçük kabileyi dağlara doğru gerilette. Takipçilerinin hızında ilerliyordu, böylece hem onları görüp neler yaptıklarını bilecek, ani bir saldırıda hazırlıksız yakalanmayacak kadar yakın, hem de fark edilmeyecek kadar uzak bir mesafede kalmış oluyorlardı.

Zama ile Louisa, katırlar ve yüklerle önden ilerliyordu. Zama, hayvanları mümkün olduğunca hızlı ilerletiyordu. Otlanıp dinlenmeleri için vakit kazanmalıydılar yoksa zayıflarlar ve işe yaramaz hale gelirlerdi. Neyse ki bu durum, yedek atları olmasına rağmen Keyser için de geçerliydi.

Bakkat'la Jim, daima Keyser'ın ne yaptığını görecekt yakınlıkta kalıyordu. Ne zaman bir sırta tırmansalar, diğer tarafa geçmeden önce Keyser'ın görüş alanlarına girmesini bekliyorlar, ancak ondan sonra yola devam ediyorlardı. Jim yola devam etmeden önce hiçbirinin ayrılmadığından emin olmak için dürbünüyle grubu inceleyip hayvanları ve adamları sayıyordu.

Gece çöktüğünde Bakkat gizlice Keyser'ın kampına sokuluyor, kötü niyetli bir iş üzerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Jim'i yanında götürmüyordu. Xhia çok tehlikeli bir düşmandı ve Jim ne kadar yetenekli olursa olsun karanlıkta onunla boy ölçüşemezdi. Zama ile Louisa çok ileride olduğu için Jim akşam yemeğini yaktığı kamp ateşi önünde tek başına yiyor, sonra izleyen biri olması ihtimaline karşı yanıltma amacıyla ateşi söndürmeyerek gecenin karanlığına karışıyor, sürpriz bir saldırıya karşı arkasını kollayarak diğer ikisini takip ediyordu.

Bakkat şafak sökmeden düşman kampından aceleyle ayrılıyor ve Jim'i yakalıyordu. Sonra gün boyunca aynı şekilde ilerlemeyi sürdürüyorlardı.

Xhia onların ertesi sabah bıraktıkları izleri inceleyince tüm hareketlerini anladı. Üçüncü gece Keyser sürpriz bir saldırı emri verdi. Karanlık çökerken kamp kurdular. Adamları atları emin bir yere bağladılar, akşam yemeğini yediler ve kimin nöbet tutacağına karar verdiler. Diğerleri battaniyelerine sarılıp uyudu ve ateşin kendi kendine sönmesine izin

verdi. Xhia'nın yaptığı incelemeler sonucu Bakkat'ın kendilerini gözlediğini biliyorlardı. Hava iyice kararınca Xhia, Koots'la Oudeman'ı kamptan sessizce ve gizlice çıkardı. Bakkat'ı atlatıp Jim'e kamp yerinde sürpriz bir baskın yapmak niyetindeydiler. Ama mahmuzlarını çıkarıp ayak seslerini boğmak için çizmelerini bez parçalarına sarmış olmalarına rağmen, iki beyaz adam Bakkat'ı atlatamazdı. Karanlıkta attıkları her beceriksiz adımı duymuştu. Xhia ve iki adam, Jim'in kamp yerine vardıklarında sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinden başka bir şey bulamadılar.

İki gece sonra Koots ile Oudeman, kamp alanının oldukça uzağında pusuya yatarak Bakkat'ı beklediler. Ancak Bakkat'ta bir hayvanın hayatta kalma içgüdüleri vardı. Koots'un kokusunu yirmi adım öteden aldı; beyaz adam teri ve puro kokusunun karışımı hemen dikkatini çekmişti. Tepeden aşağı küçük bir kaya yuvarladı. Çıkan ses üzerine Koots da Oudeman da tüfeklerini şaşkınca ateşledi. Kamp alanı bağırışlar ve tüfek sesleriyle çınladı. Tedirgin olan Keyser ve adamları gecenin kalanında uyumakta zorlandı.

Ertesi gün Jim'le Bakkat, düşmanın atlarına binip tekrar peşlerine düşmesini izliyordu. "Keyser ne zaman vazgeçip koloniye dönecek acaba?" diye sordu Jim.

Üzengi kayışına tutunarak yanında koşmakta olan Bakkat güldü. "Atını çalmamalıydın, Somoya. Sanırım onu kızdırdın ve bunu bir gurur meselesi haline getirdi. Sonunda ya onu öldürmek zorunda kalacağız ya da yakalanacağız. Ama ondan önce sonuna kadar mücadele edeceğiz."

"Öldürmek falan yok, seni kana susamış küçük şeytan. Bir VOC mahkûmunu kaçırmak ve at hırsızlığı yeterince kötü zaten. Vali van de Witten bile bir albayın öldürülmesine seyirci kalamaz. Aileme yüklenecektir. Babam. . ." Jim sözüne devam edemedi. Sonuçlar düşünmek için bile fazlasıyla korkunçtu.

"Keyser aptal değil," diye devam etti Bakkat. "Babanla buluşmayı planladığımızı biliyor. Nerede buluşacağımızı bilmiyorsa tek yapması gereken, bizi takip etmek. Onu öldürmeyeceksen Xhia'nın peşimizi bırakması için Kulu Kulu'nun yardımına ihtiyacın olacak. Tek başıma ilerleseydim bile Xhia'yı atatabileceğimden yüzde yüz emin olamazdım. Oysa biz daha önce vahşi topraklara hiç ayak basmamış bir kızla, iki at, altı yüklü katır ve üç erkeğiz. Xhia'nın gözleri, burnu ve büyüğü karşısında hiç şansımız yok."

Bir başka sırta ulaşıncı Ateştopu'nu dinlendirmek ve takipçilerini gözlemek için durdular.

"Neredeyiz, Bakkat?" Jim, üzengilere basıp ayağa kalkarak çevrelerini saran büyüleyici dağ ve vadi silsilesine baktı.

"Sıradan insanlar akıllarını veya yollarını kaybetmedikleri sürece buralara gelmedikleri için bu bölgenin bir ismi yok."

"Peki deniz ve koloni ne tarafta kalıyor?" Dağların oluşturduğu labirentte yön duygusunu kaybetmişti.

Bakkat, hiç tereddüt etmeden bir yönü gösterince Jim gözlerini kısarak o tarafa baktı. Bakkat'ın bu konudaki yanılmazlığına güvenirdi. "Ne kadar uzakta?"

"Bir kartalın sırtında yol alırsan pek uzak sayılmaz," diyerek omuz silkti Bakkat. "Yolu

biliyorsan ve hızlı ilerlersen sekiz günde varırsın."

"Keyser'in yiyecekleri tükenmek üzeredir. Biz bile son et heybesine geldik, on kilo kadar da mısır ekmediğimiz var."

"Seni takip etmekten vazgeçip babanla buluşmana göz yummaktansa yedek atlarını yer," diye öngördü Bakkat.

O öğleden sonra ilerleyen saatlerde güvenli bir mesafeden Çavuş Oudeman'ın yedek at sürüsünden bir hayvanı seçip Keyser'in kamp kurduğu alanın yakınındaki dar bir vadiye götürmesini izlediler. Oudeman hayvanın başını tutarken Richter ve Le Riche bir kayanın üzerinde bıçaklarını biliyorlardı. Koots piştovunun çakmaktaşını ve barutunu kontrol etti. Sonra atın yanına gitti ve namluyu alnına dayayıp ateş etti. Hayvan oracıkta ölmüştü. Anında yere devrildi ve bacakları kasılarak titredi.

"Akşam yemeğinde at bifteği var," diye mırıldandı Jim. "Ve Keyser'in da en az bir haftalık yiyeceği oldu." Dürbününü indirdi. "Bakkat, bu şekilde uzun süre devam edemeyiz. Babam Gariep'te sonsuza dek bekleyemez."

"Kaç atları kaldı?" diye sordu Bakkat burnunu düşünceli bir edayla karıştırıp çıkardığı şeyi inceleyerek.

Jim dürbünü tekrar kaldırdı ve uzaktaki sürüye odakladı, ". . . on altı, on yedi, on sekiz. . . Keyser'in kır atı da dahil olmak üzere on sekiz atları var." Bakkat'ın masum yüzüne araştıran gözlerle baktı. "Atlar mı? Evet, tabii ya!" diye bağırdı sonra heyecanla. Bakkat'ın yüzündeki masum ifade, yerini neşe dolu bir sırıtışa bıraktı. "Evet. Onlara saldırmamızın tek yolu atlar."

Takip edilmek, onları durmaksızın ilerlemek zorunda bırakıyordu. Bakkat'ın bile daha önce ayak basmadığı vahşi topraklardaydılar. İki kez av hayvanına rastladılar. İlk seferinde dört antilop ufka doğru ilerliyordu, ikincisinde ise elli karacadan oluşan bir sürü çıkmıştı karşılarına. Ama onları avlamak üzere yollarından ayrıldıkları takdirde Keyser ve adamları arayı kapatabilirler ve avladıkları hayvanı parçalara ayıramadan onlara yetişirlerdi. Bu riski göze alamadılar. Katırlardan birini vurdukları takdirde yine aynı durum söz konusu olacaktı. Yiyecekleri tükenmek üzereydi, ama yola devam etmekten başka çareleri yoktu. Jim'in bir avuç kahve çekirdeği kalmıştı.

Zama ile Louisa'nın ilerleme hızı zamanla düştü ve Jim'le Bakkat bir süre sonra onlara yetişti. Keyser ve adamları hâlâ peşlerindeydi. Jim ve küçük kafilesi için takipçileriyle aralarındaki mesafeyi koruyarak ilerlemek artık daha da zorlaşmıştı. Kamp ateşi üzerinde pişirilen taze at eti, Keyser ve adamlarının enerji ve azimlerini tazelemiş gibiydi. Louisa ise gücünün son demlerini tüketiyordu. Kovalamaca başlamadan önce kendisini mahkûm gemisinin etkilerinden tamamen kurtaramamıştı. Tekrar yeterli beslenemeyince dayanma sınırına iyice yaklaşmıştı.

Bunlar yetmezmiş gibi takibe başka avcılar da katılmış, Jim'in endişeleri katlanmıştı. Gün içinde yakacak odun toplamaya bile vakit ayıramadıkları için, üşümüş ve aç bir halde

uyumaya çalıştılar. Keyser ve adamlarının her an üstlerine atılabileceğinden korkarak yatarlarken korkunç bir sesle irkilmişlerdi. Louisa ğlığına engel olamadı.

"Nedir bu?"

Jim, krkten yapılmış örtüsünün altından fırlayıp onun yanına gitti. Bir kolunu omuzlarına doladı. Louisa öylesine korkmuştu ki dokunuşundan kaçmadı. Ses tekrar duyuldu. Giderek yükselip karanlık dağları gök gürültüsü gibi inleyen kkreyişlerdi. "Nedir bu?" diye sordu Louisa titreyen bir sesle.

"Aslanlar," dedi Jim. Onu kandırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, bunun yerine dikkatini dağıtmayı denedi. "En cesur adamlar bile üç durumda bir aslanı görünce korkmaktan kendilerini alamazlar; avını ilk görüşünde, kükreyişini ilk duyurunda ve onunla ilk yüz yüze gelişinde."

"Bir seferi bana yeter de artar bile," dedi Louisa ve sesi titremesine rağmen hafifçe gülmeyi başardı. Kızın gösterdiği cesaret zerine Jim'in göğsü gururla kabardı. Kolunu yavaşça indirdi. Louisa'nın huzursuzca kıpırdandığını hissetmişti. Bir erkeğın dokunuşuna hâlâ katlanamıyordu. "Atların peşindeler," dedi ona. "şansımız yaver giderse bizimkiler yerine Keyser'ın hayvanlarının peşine düşerler." Birkaç dakika sonra duaları kabul olmuş gibi düşmanın kamp kurduğ vadiden gelen tüfek sesleri duydular.

"Aslanlar bizim tarafımızda galiba." Louisa bu kez biraz rahatlamış bir ifadeyle güldü. Gece boyu aralıklarla tüfek sesleri duyulmaya devam etti.

"Aslanlar Keyser'ın kampını taciz ediyor," dedi Jim. "şansımız varsa bu gece atlardan birkaçını öldürürler."

Jim, şafak vakti tekrar yola koyulmadan önce dürbünüyle düşmanın kampını inceledi ve atlardan hiçbirini kaybetmemiş olduklarını gördü. "Ne yazık ki geceyi kayıpsız atlatmışlar," dedi Louisa'ya.

"yleyse bu gece başaramayacaklarını umalım."

Geçirdikleri en zorlu gün oldu. Öğleden sonra, kuzeybatıdan gelerek üstlerine çöken fırtına yüzünden iliklerine kadar ıslanıp şdler. Fırtına, günbatımından hemen önce dindi. Geriye dönüp baktıklarında düşmanın kararlı bir şekilde ilerlediğini ve bir fersahtan az bir mesafede olduğunu gördüler. Jim hava karardıktan sonra da ilerlemeye karar verdi. Karanlıkta, amurlu zemin üzerinde, yağmurla kabarmış derecikler arasında ilerlemek çok tehlikeli ve zorlu bir mücadeleydi. Jim, bu şekilde uzun süre dayanamayacaklarını biliyordu.

Sonunda mola verdiklerinde Louisa neredeyse Asilyürek'in sırtından düşecekti. Jim nemli bir örtüyü kızın omuzlarına sardı ve sahip oldukları son et parçasını verdi.

"Siz yiyin, ben a değilim," diye itiraz etti Louisa.

"Ye," diye emretti Jim. "Kahramanlık etmenin sırası değil."

Louisa birkaç lokmadan sonra bitkinlikten uyuyakaldı. Jim, oturup dinlenen Bakkat'la Zama'nın yanına gitti. "Artık sonuna geldik," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ya bu gece yapacağız ya da hiç. Bütün atlarını ele geçirmek zorundayız." Bütün gün bunu planlamışlardı, ama başarılı olmaları ihtimali çok zayıftı. Cesur bir ifade takınmaya alışan Jim imknsızı

deneyeceklerinin farkındaydı.

Sadece Bakkat, her an tetikte olan Xhia'yı atlatıp fark edilmeden düşman kampına girmeyi başarabilirdi, ama o da tek başına on sekiz atı çözüp getiremezdi.

"Bir iki tane olabilir," dedi Jim. "Ama on sekizi birden imkânsız."

"Hepsini almalıyız," dedi Bakkat. Gökyüzüne baktı. Uzaklaşmakta olan yağmur bulutlarının arasından orak şeklinde bir ay görünüyordu. "İşimizi görecektir kadar ışık var."

"Bakkat atların yanına fark edilmeden gidip topuk kirişlerini keserek onları işe yaramaz hale getirebilir," dedi Zama.

Jim huzursuzca kıpırdandı. Bir atı sakatlama fikri hiç hoş değildi.

"Denediği ilk havyan öyle bir yaygara koparır ki bütün kamp ahalisi bir anda Bakkat'ın başına çöker. Hayır, bu işe yaramaz."

O sırada Bakkat aniden ayağa fırladı ve havayı kokladı. "Atları tutun!" diye bağırdı. "Çabuk! Aslanlar burada!"

Zama, Asilyürek'in yanına koştu ve yularını tuttu. Bakkat katırların yanına koştu. İki safkandan daha sakın davranacaklardı.

Jim, ucu ucuna yetişebildi. Aygır korkuyla şaha kalkıp tiz bir sesle kişnerken Ateştopu'nun başını tuttu. Ayakları yerden kesilmişti, ama o arada bir kolunu atın boynuna dolamayı başarmıştı. "Sakin ol, güzelim. Haaa! Yavaş! Yavaş!" Ateştopu biraz olsun sakinleşmişti, ama hâlâ toprağı eşeliyor, kaçmak için fırsat kolluyordu. Jim, Bakkat'a seslendi. "Neler oluyor? Neden böyle yapıyorlar?"

"Aslan yüzünden," diye soludu Bakkat. "Kokuşmuş iblis! Rüzgârı arkasına almış ve atlar kokusunu alsın diye işemiş. Dişi aslan, kokuyu alıp kaçan hayvanları avlamak için diğer yönde pusuda bekliyordur."

"Ulu Tanrım!" diye bağırdı Jim. "Kokuyu ben bile alabiliyorum!" Bir erkek kedinin sidiğinden bile kötü, keskin bir kokuydu ve genzini yakıyordu. Ateştopu tekrar şaha kalktı. Koku hayvanı çıldırtıyordu. Kontrol edilemez bir haldeydi. Jim bu kez onu tutamayacağını biliyordu. Kollarını aygırın boynuna sıkıca dolamıştı, ama ayakları yere değmiyor sayılırdı. Ateştopu, Jim'i yanında sürükleyerek dörtlüğe koşmaya başladı.

"Dişi aslana dikkat et!" diye bağırdı Bakkat arkalarından. "Sizi bekliyor!"

Ateştopu'nun nalları, kayalık arazide gök gürültüsüne benzer sesler çıkarıyordu. Jim, omuzları çıkacakmış gibi hissetti.

"Bırak gitsin, Somoya. Onu durduramazsın!" diye haykırdı Bakkat. "Dişi aslan seni de öldürür!"

Jim bedenini öne doğru savurdu ve ayakları yere değince yerden de destek alarak tüm gücüyle kendini Ateştopu'nun üzerine doğru çekti. Koşan hayvanın üzerinde dengesini kolayca bularak Keyser'in piştovunu çekti ve tek bir hareketle horozu kaldırdı.

"Sağında, Somoya!" Bakkat'ın sesi giderek zayıflıyordu, ama Jim yaptığı uyarıyı anladı. Dişi aslan pusu kurduğu yerden fırlayıp sağ tarafından ona doğru atıldı. Cılız ay ışığı altında rengi çok solgundu. Çok korkunç, sessiz ve iri bir yaratıktı.

Jim piştovu doğrultup öne doğru eğildi. Ateştopu'nu dizlerinin baskısıyla yönlendirmeye

çalışıyordu, ama at çıldırmış gibiydi, ona dikkat edecek halde değildi. Jim, dişi aslanın hızla önlerine geçtiğini ve çökerek sıçramaya hazırlandığını gördü. Aslan fazla beklemedi ve ani bir hamleyle dosdoğru Jim'in üzerine atladı. Nişan alacak zaman yoktu. Jim, içgüdüsel olarak namluyu hayvanın suratına doğrulttu. O kadar yakınındaydı ki üzerine doğru uzanmış keskin pençelerini görebiliyordu. Açılmış ağzı tüyler ürpertici kara bir delik gibiydi. Dişleri ay ışığında porselen gibi parlıyordu. Kükrediğinde leş kokulu sıcak nefesi Jim'in yüzünü yaladı.

Dirseğini kilitleyerek piştovu ateşledi ve çıkan ani ışık gözlerini bir anlığına kör etti. Aslanın bedeni tüm ağırlığıyla onlara çarptı. Bu ağırlıkla Ateştopu bile hafifçe sendeledi, ama kendini çabucak toparladı ve dörtmala koşmaya devam etti. Jim, aslanın pençelerinin çizmesini yırttığını hissetti ama keskin tırnaklar etini yarmadı. Dev ceset kayıp yere düştü ve boş bir çuval gibi yığıldı.

Jim'in saldırıdan hiç yara almadan kurtulduğunu fark etmesi birkaç saniye aldı. Sonraki ilk düşüncesiye Ateştopu oldu. Öne eğilip atın boynuna şefkatle sarıldı. "Geçti artık, canım. Haa! Aferin sana, oğlum."

"Jim'in sesini dinleyen Ateştopu'nun kulakları geriye doğru yattı. Yavaşlamaya başladı ve sonunda yürüme hızına düştü. Jim onu tekrar tepeden yukarı yöneltti. Ama hayvan, aslanın kanının kokusunu alır almaz tekrar huysuzlanmaya, başını sinirli bir şekilde savurmaya başladı.

"Dişi aslan öldü," dedi Bakkat karanlığın içinden. "Onu ağzından vurdun."

"Erkeği nerede?" diye bağırdı Jim.

Aslanın, ona cevap verirmiş gibi dağın zirvesine yakın bir noktada kükrediğini duydular. Aralarında bir buçuk kilometre kadar bir mesafe vardı. "Artık işine yaramadığı için eşini terk etti," dedi Bakkat küçümseyerek. "Korkak, hırsız iblis."

Ateştopu'nu dişi aslanın cesedinin yanında duran Bakkat'a doğru ilerletmek çok güç oldu. Hâlâ huzursuzdu. "Daha önce hiç bu kadar korktuğunu görmemiştim," dedi Jim atına bakarak.

"Bir aslanın idrarının veya kanının kokusunu alan hiçbir hayvan sakın kalamaz," dedi Bakkat. Sonra aynı anda heyecanla bağırdılar. "İşte bu! Çözümü bulduk!"

Düşman kampına bakan sırta vardıklarında saat gece yarısını epey geçmişti. Yaktıkları ateş sönmeye yüz tutmuştu, ama ortalığı, nöbetçilerin uyanık olduğunu görmeye yetecek kadar aydınlatıyordu.

"Sadece doğudan hafif bir esinti." Jim, Ateştopu'nun başını tutarak hayvanı sakinleştirmeye çalıştı. Aygır hâlâ korkuyla ter döküyor ve titriyordu. Jim'in sesi ve dokunuşu bile onu sakinleştiremiyordu. Çektiği ceset ne zaman öne doğru kaysa gözlerini akları ay ışığında parlayana dek deviriyor, başını sertçe savuruyordu.

"Altında kalmalıyız," diye mırıldandı Bakkat. "Diğer atlar biz hazır olmadan kokuyu almamalı."

Ateştopu'nun nal seslerini boğmak için ayaklarına ve üzerindeki metal aksama deri parçaları sarmışlardı. Düşman kampının batısından dolaşarak bir yay çizerlerken Bakkat

önden gidiyor, yolun açık olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Xhia'nın bile bazen uyuması gerek," diye fısıldadı Jim, ama bunu pek de inanarak söylememişti. Yavaşça yaklaştılar. Artık düşman kampından yarım tüfek menzili uzaktaydılar.

"Bana bıçağını ver, Somoya," diye fısıldadı Bakkat. "Benimkinden daha keskin."

"Kaybedersen karşılığında her iki kulağını da alırım," diye mırıldanarak bıçağı uzattı Jim.

"İşaretimi bekle. " Bakkat havaya karışırçasına bir anda gözden kayboldu. Jim, Ateştopu'nun hemen yanı başında durdu ve çok yakında duran diğer atların, kokusunu alıp gürültü yapmaması için hayvanın burun deliklerini kapadı.

Bakkat, bir hayalet gibi ateşe yaklaştı. Xhia'yı görünce kalbi duracak gibi oldu. Düşmanı, battaniyesini omuzlarına sarmış, ikinci ateşin başında oturuyordu. Bakkat, rakibinin gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Başı da önüne düşmüştü.

Somoya haklıydı. Bakkat kendi kendine gülümsedi. Xhia gerçekten de bazen uyuyordu.

Bakkat yine de ondan mümkün olduğunca uzak durmaya gayret etti ve atların olduğu bölümü gözleyen Onbaşı Richter'in dokunabileceği kadar yakınından dalga geçercesine süzüldü. Karşısına çıkan ilk hayvan, Keyser'in kır atı oldu. Bakkat, hayvana yaklaşıırken boğazının derinliklerinden sakinleştirici etkisi olan bir mırıltı çıkarıyordu. At başını hafifçe kaldırdı ve kulaklarını oynattı, ama hiç ses çıkarmadı. Bakkat hayvanın yularını birkaç bıçak darbesiyle ufak bir gerilimde kopacak hale getirdi ve mırıltısına devam ederek bir sonraki ata yöneldi.

Onbaşı Richter'in arkasında öksürüp balgam çıkararak tükürdüğünü duyduğu sırada işin yarısını halletmişti. Hemen yere çöktü ve kıpırtısızca bekledi. Richter atların yanına geldi ve kır atın başında duraksadı, ama karanlıkta yuların incelmış olduğunu fark etmedi. Sonra biraz daha ilerledi. Neredeyse Bakkat'ın üzerine basacaktı. At sırasının sonuna ulaştığında pantolonunun önünü açtı ve toprağa gürültüyle işedi. Geri dönerken bir atın karnının altına saklanmış olan Bakkat'ın bulunduğu yere bakmadı bile. Richter ateşin başındaki yerine döndü ve ona homurdanarak cevap veren Xhia'ya bir şeyler söyledi.

Bakkat tekrar harekete geçmeden önce iyice yerleşip rahatlamaları için birkaç dakika bekledi. Sonra diğer atlara yöneldi ve işine bıraktığı yerden devam etti.

Jim, Bakkat'ın bir gece kuşu gibi öttüğünü duyup işareti aldı. Bakkat taklidi öylesine ustaca yapmıştı ki Jim gerçek bir kuşun ötüşünü duyup yanlış zamanda harekete geçmiş olmaktan korktu.

"Artık geri dönüş yok!" Ateştopu'nun sırtına atladı. Zaten huzursuz olan aygır, Jim'in topuklarının baskısını hisseder hissetmez öne atıldı. İç organlarının yarısı dışarı dökülmüş leş peşinden sürükleniyor, Ateştopu buna artık tahammül edemiyordu. Uyumakta olan kampa tüm hızıyla daldı. Jim ise uluyor, maymun gibi sesler çıkarıyor ve şapkasını başının

üzerinde sallıyordu.

Bakkat karanlığın içinden fırlayarak cüssesinden beklenmeyecek gürlükte bir sesle kükremeye başladı. Aslanı mükemmel bir şekilde taklit ediyordu.

Onbaşı Richter, uyku sersemi ayağa fırladı ve önünden hızla geçen Jim'e ateş etti. Ateştopu'nu ıskalamış, ama yan yana dizilmiş atlardan birini vurmuş, hayvanın ön bacaklarından birini parçalamıştı. Hayvan acıyla tiz bir ses çıkardı ve incelmış yularını kopararak yere yığıldı. Sağlam bacakları havaya tekmeler savuruyordu. Diğer adamlar çıkan gürültüyle uyanmış, tüfeklerine sarılmıştı. Panik bulaşıcıydı. Haykırarak hayali aslanlara gelişigüzel ateş etmeye başladılar.

"Courtney piçi bu!" diye bağırdı Keyser. "İşte orada! Vurun onu! Kaçmasına izin vermeyin!"

Atlar bağırışlar, haykırışlar, kükremeler, tüfek sesleri arasında kalmıştı. Aslanın kanının ve bağırsaklarının korkunç kokusu bardağı taşıran son damla oldu. Önceki gece aslanlar sürekli etraflarında dolaşıp saldırmak için fırsat kollamışlardı ve anısı hâlâ tazeydi. Daha fazlasına tahammül edemediler; dehşetle şaha kalkmaya, çifteler atmaya ve kişnemeye başladılar. İnceltilmiş yularlar birbiri ardına koptu ve atlar serbest kaldı. Sürü halinde koşarak kamptan uzaklaşmaya başladılar. Ateştopu ile Jim hemen arkalarındaydı. Bakkat gölgeler arasından fırladı ve üzengi kayışlarından birini yakaladı. Ateştopu onu yanında taşıırken Bakkat hâlâ aç bir aslan gibi kükremeye devam ediyordu. Keyser ile adamları kaldırdıkları toz bulutu içinde koşuyorlar, öfkeyle haykırıp tüfeklerini doldurabildikleri kadar hızlı ateşliyorlardı.

"Durdurun şunları!" diye uludu Keyser. "Atları aldılar! Durdurun!" Büyükçe bir taş takılıp dizüstü kapaklandı. Soluk almakta güçlük çekiyor, kalbi patlayacakmış gibi çarpıyordu. Gözden kaybolmak üzere olan sürünün ardından baktı ve içinde bulundukları durumun ciddiyeti suratına bir tokat gibi çarptı. Medeniyetten en az on günlük yürüyüş mesafesinde, bu engebeli dağ arazisinde kalmışlardı. Erzakları da iyice tükenmişti.

"Aşağılık herif!" diye bağırdı. "Seni elime geçireceğim, Jim Courtney. Darağacında sallandığını, göz yuvalarında kurtçukların kaynaştığını görene dek bana rahat yüzü yok. Tüm kutsal varlıklar üzerine ant içerim ve Tanrı da şahidimdir."

Kaçan atlar bir arada koşmaya devam ediyorlar, Jim de onları güdüyordu. Sürükledikleri aslan leşinin bağlı olduğu ipi kesti ve hayvanın cesedini artlarında bıraktı. Korkunç kokulu yükünden kurtulduğuna memnun olan Ateştopu hemen sakinleşti. Dörtmala koşan sürü, iki kilometre içinde yavaşlayarak eşkin gitmeye başladı, ama Jim iyice yavaşlamalarına izin vermedi. Aradan bir saate yakın bir süre geçtiğinde adamların silahlarını taşıyarak, yaya halde onlara yetişip önlerine geçemeyeceklerinden iyice emin oldu. Atları, yola saatlerce devam edebilecekleri şekilde iyice yavaşlattı.

Jim, Keyser'in kampına yapacakları saldırıdan önce Zama ile Louisa'yı Asilyürek ve katırlarla birlikte önden göndermiş, kamptan mümkün olduğunca uzaklaşmalarını

istemmişti. Saatler önce yola çıkmış olmalarınarağmen Jim onları gün doğumundan bir saat sonra yakaladı. Buluşmaları duygu yüklüydü.

"Gece tüfek sesleri duyduk," dedi Louisa ona. "En kötüsünü düşünüp korktuk ve sizin için dua ettik. Az önce arkamızdan seslendiğini duyana dek hiç durmadan dua ettim."

"O halde bana yardım eden o olmuş, Kirpicik. Duaların çok etkili olmalı." Sırtmasına rağmen Jim'in içi, onu Asilyürek'in sırtından çekip alarak sıkıca sarılma ve her türlü kötülükten koruma isteğiyle yanıyordu. Öylesine zayıf, solgun ve bitkin görünüyordu ki. Ateştopu'nun sırtından indi. "Bir ateş yak, Zama," diye buyurdu. "Biraz ısınıp dinlenelim. Yiyecekleri son lokmasına kadar yiyip, kahvenin son fincanını içtikten sonra saatlerce uyuyacağız, bundan hiç şüphemiz olmasın." Bir kahkaha attı. "Keyser şimdi kös kös koloniye dönüyordur, o konu hakkında endişelenmemize gerek kalmadı; en azından bir süre için."

Jim bu kez Louisa'nın kahveyi reddetmesine izin vermedi. Genç kadın acımsı sıvıdan ilk yudumu aldıktan sonra aldığı zevki daha fazla inkâr edemedi ve kahvenin geri kalanını minnetle içti. Uyarıcı sıvı onu neredeyse hemen o anda canlandırmıştı. Titremesi durdu ve yanaklarına biraz olsun renk geldi. Jim'in soğuk esprilerine birkaç kez gülümsedi bile. Jim, kupaları boşaldıkça sıcak suyla dolduruyordu. Kahve her fincanda bir öncekinden hafif oluyordu, ama işe yaramış, Jim'in bulaşıcı coşku ve neşesini geri getirmişti. Louisa'ya, Keyser'in sürpriz baskına nasıl tepki verdiğini anlattı ve tehditler savurup kılıcını havada sallayarak yalınayak peşinden koşarken karanlıkta kendi ayağına takılıp düşüşünü taklit etti. Louisa gözlerinden yaşlar gelene dek güldü.

Jim'le Zama, ele geçirdikleri atları incelediler. Yaptıkları uzun ve zorlu yolculuğa rağmen oldukça iyi durumdaydılar. Keyser'in kır beygiri sürünün en iyisiydi. Keyser ona Zehn ismini vermişti ama Jim bu ismi kırağı diye çevirdi.

Artık yedek binekleri olduğu için Gariep'teki randevuya hızla gidebilirlerdi. Ama Keyser'in kendilerine yetişemeyeceğini bilen Jim önce hayvanları bir güzel dinlendirdi ve karınlarını doyurmalarına izin verdi. Louisa bu fırsattan istifade battaniyesinin altına kıvrılıp güzel bir uyku çekti. Öyle hareketsiz yatıyordu ki Jim endişelendi. Kızın nefes aldığından emin olmak için battaniyenin bir köşesini usulca kaldırdı.

Jim o sabah, Zama ile Louisa'ya yetişmelerinden hemen önce vadinin üst bölümlerinde otlanan dört beş antilopluk ufak bir sürü görmüştü. Kırağı'yı eyerledi, Bakkat da ele geçirdikleri bir diğer ata eyersiz binmişti. Zama'yı uyumakta olan Louisa'yı koruması için kampta bırakmış, sürüyü gördükleri yere doğru gidiyorlardı. Vardıklarında sürünün orada olmadığını gördüler, ama Jim fazla uzaklaşmış olamayacaklarını biliyordu. Atları, dizlerini yularla bağlayarak otlamaya bıraktılar ve yamacı tırmandılar.

Bakkat, hayvanların izini zirvenin hemen altında buldu ve hızlı bir şekilde inceledi. Jim de kayalık arazide Bakkat'ın hemen peşinden yürüyordu. Sürüyü sırtın diğer yanında, onları soğuk rüzgârdan koruyan iri kayaların ardındaki kuytuda baharın taze otlarının tadını çıkarır buldular. Bakkat'la Jim sürüye sürünerek yaklaştılar. Jim'in tüfeği, dirseklerinin iç kısmında yatay halde duruyordu. Aralarındaki mesafe yetmiş adıma

düştüğünde Jim hayvanları ürkütmeden daha fazla yaklaşamayacaklarını anladı. Halinden memnun bir şekilde geviş getiren, ona arkası dönük, etine dolgun bir dişiyi gözüne kestirdi. Tüfeğin yüz adımdan sağa sekiz santim kayma yaptığını biliyordu. Dirseklerini dizlerinin üzerine dayayarak destekledi ve hedefinden bir başparmak genişliği mesafesinde uzaklaştı. Atışı hayvanın tam ense köküne isabet etmişti. Taze bir kavunun taş bir zemine düşmesindekine benzer bir ses duyuldu. Hayvan yere yığılıverdi. Sürünün geri kalanı şimşek gibi kaçmıştı.

Hayvanın derisini yüzüp iç organlarını çıkardılar. Çalışırken bir yandan da çiğ karaciğerle kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Deriyi, başı ve bağırsakları geride bırakarak eti atların bulunduğu yere taşıdılar.

Hayvanın cesedini Kırağı'ya yüklediklerinde Bakkat, etten şeritler kesip yiyecek heybesine doldurdu ve ayrıldılar. Jim'in, dürbününü yanına alarak Keyser ve adamlarının durumunu kontrol etmeye gitmişti. Jim, adamların takipten vazgeçtiklerinden emin olmak istiyordu. Atlarını kaybetmişlerdi ve koloniye dönmek için yürümekten başka çareleri kalmamıştı, ama Jim, Keyser'a güvenemiyordu. Albay, ondan beklendiği gibi davranmayabilirdi. Doğrusu, adamın inadına ve nefretinin gücüne saygı duymaya başlamıştı.

Louisa'yla Zama'yı bıraktığı yere döndüğünde vakit öğleyi geçmişti ve kız hâlâ uyuyordu. Ateş üzerinde kızaran taze antilop etinin kokusuyla uyandı. Jim, eski kahve çekirdeklerini kullanarak birer kupa daha sulu kahve yapmayı başardı ve Louisa açıkça görülen bir iştahla yemeğini yedi.

Akşamüstü, güneş kırmızıya boyadığı dağların zirvesinin gerisinde kaybolurken Bakkat kampa geri döndü. "Onları dün gece saldırdığımız yerin sekiz kilometre ötesinde buldum," dedi Jim'e. "Takipten vazgeçmişler. Sırtlarında taşıyamayacakları bütün malzemeleri ve eşyaları geride bırakmışlar; yakmak için bile zaman harcamamışlar. Kullanabileceğini düşündüğüm ne varsa getirdim."

Zama, ganimeti indirmesine yardım ederken Jim sordu. "Hangi yöne gidiyorlar?"

"Xhia onları, umduğun gibi tekrar batıya, doğruca koloniye doğru götürüyor. Ama çok yavaş ilerliyorlar. Beyaz adamların çoğu acı çekiyor. Çizmeleri yürümekten ziyade at binmeye uygun. Şişko albay şimdiden topallamaya başlamış, bir değnek yardımıyla yürüyor. Fazla uzun dayanacağa benzemiyor. Koloniye kadar daha on günlük yolları var. Tamamlayabileceğini sanmam. " Jim'e baktı. "Onu öldürmek istemediğini söylemiştin. Belki adamın icabına senin yerine dağlar bakar."

Jim başını iki yana salladı. "Stephanus Keyser aptal değildir. Koloniden yeni atlar getirmesi için Xhia'yı önden yollayacaktır. Belki yağlarından birazı erir, ama ölmez," diye fikrini belirtti, hissetmediği bir özgüvenle. İçinden sessizce ekledi ya da en azından ben öyle umuyorum. Keyser'ın ölmesini ve suçun ailesinin üzerine kalmasını istemiyordu.

Haftalar sonra ilk kez, peşlerindeki takipçilerle aralarındaki mesafenin kapanmaması için kaçmak zorunda olmadan uyudular. Bakkat, Keyser'ın geride bıraktığı heybelerden birinde küçük bir torba un ve bir şişe şarap bulmuştu. Louisa, kömür ateşi üzerinde ekmek

ve antilop etiyle karaciğerinden kebaplar pişirdi. Hepsini Keyser'in şarabı eşliğinde keyifle midelerine indirdiler. Alkol, San halkı için çok etkili bir maddeydi. Dut gibi sarhoş olan Bakkat kıkırdarak ayağa kalkmaya çalıştığında neredeyse ateşin içine düşecekti. Önceki gün fırtına sırasında sırlıklam ıslanan kürk örtüler iyice kurumuştu. Kamp ateşini beslemek için kucaklar dolusu sedir ağacı dalı topladılar ve uzun süre sonra ilk kez deliksiz uyumanın keyfini yaşadılar.

Ertesi sabah erkenden atlara binip buluşma noktasına doğru yollarına devam ettiler. Hepsi de iyice dinlenmiş, karnını doyurmuş ve enerji toplamıştı. Kendini iyi hissetmeyen bir kişi vardı; Bakkat, önceki gece içtiği üç yudum şarabın ceremesini çekiyordu. "Zehirlendim," diye mırıldandı. "Öleceğim."

"Hayır, ölmeyeceksin," diye güvence verdi Jim kendinden emin bir sesle. "Ataların senin gibi bir maskarayı yanlarına almazlar."

Albay Stephanus Keyser, Yüzbaşı Koots'un kestiği ince dalı asa olarak kullanarak üç gün boyunca topalladı. Hotanto savaşçılarından biri olan adamı Goffel, diğer kolunun altına girerek ona destek olmaya çalışıyordu. Ayaklarının altında kayan gevşek çakıllarla dolu engebeli dağ yolu sanki sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Keyser yürüyüşün üçüncü gününde, öğle vaktinden bir saat önce daha fazla ilerleyemeyeceğini anladı. İzledikleri yolun kenarındaki kayaya inleyerek göktü.

"Goffel, seni işe yaramaz pislik, çizmelerimi çıkar," diye bağırdı öfkeyle ve ayaklarından birini uzattı. Goffel, tozlu, büyük, aşınmış çizmeyi tüm gücüyle çekti ve çıkarınca geriye doğru birkaç adım geriledi. Diğer adamlar toplanıp çizmeden kurtulmuş ayağa gözlerini dikerek baktılar. Çorabı, kanlı bir paçavraya dönmüştü. Su toplayan bölgeler patlamış, cılk yara olmuştu. Yaralardan deri parçaları sarkıyordu.

Yüzbaşı Koots, soluk renkli gözlerini kırıştırdı. Kirpikleri o kadar açık renkti ki, yok gibiydiler. Bu yüzden bakışları her şartta donuk görünüyordu. "Albayım ayaklarınız bu durumdayken yola devam edemezsiniz."

"Ha şunu hileydin! Son otuz kilometredir ben ne diyorum, geri zekâlı?" diye kükredi Keyser. "Adamlarını toparla, beni taşımak için bir tahtirevan yapınlar."

Adamlar birbirlerine baktılar. Keyser'in taşımalarında ısrar ettiği malzemeler yüzünden yükleri zaten çok ağırdı. İngiliz avcı eyeri, katlanan kamp sandalyesi ve döşeği, fazladan taşıdıkları eşyaların birkaçıydı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de albayı taşıyacaklardı, öyle mi?

"Albayı duydunuz," dedi Koots adamlara dönerken. "Richter! Le Riche ile iki sağlam sedir ağacı dalı bulun. Süngülerinizi kullanarak üzerlerindeki fazlalıkları budayın ve şekillerini düzeltin. Albayın eyerini dallara bağlayacağız. " Adamlar aceleyle işe koyuldular.

Keyser, kanayan çıplak ayakları üzerinde sekerek dere kenarına gitti ve suyun kenarına oturdu. Sızlayan ayaklarını soğuk suya soktu ve rahatlayarak iç geçirdi. "Koots!" Yüzbaşı hızla albayın yanına seğırtti.

"Emredin, albayım!" Dere kenarında hazır olda duruyordu. Geniş omuzlu, dar kalçalı, atletik yapılı bir adamdı.

"On bin gulden kazanmaya ne dersin?" Keyser sesini alçaltmıştı. Koots sözü edilen paranın miktarını düşündü. O anki rütbesinde kalacağı düşünülürse beş yıllık gelirdi bu miktar. Orduda daha fazla yükselebileceğini hiç sanmıyordu. "Bu oldukça büyük miktar bir para, efendim," dedi temkinli davranarak.

"O genç Courtney piçini istiyorum. Onu hayatımda istemiş olduğum her şeyden daha fazla istiyorum."

"Anlıyorum, albayım," diyerek başını salladı Koots. "Onu kendi ellerimle yakalamak isterdim." Bu düşünce üzerine bir kobra gibi sırtarak yumruklarını sıktı.

"Kaçmayı başaracak, Koots," dedi Keyser üzgünce. "Biz kaleye döndüğümüz sırada o koloni sınırlarına ulaşmış olacak ve onu bir daha asla görmeyeceğiz. VOC ve beni aptal yerine koydu, itibarımı iki paralık etti." Koots bu sözler üzerine hiç tepki vermedi. Dudaklarına kadar gelen gülümsemeyi zar zor bastırmıştı. Bu öyle büyük bir marifet değil, diye düşündü. Albayı aptal yerine koymak pek de zor sayılmazdı.

Keyser, adamın gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görmüştü. "Senin durumun da farklı değil, Koots. Kolonideki her sarhoş seni diline dolayacak, fahişeler bile senden küçümseyerek bahsedecek, alay konusu olacaksın. Önümüzdeki yıllarda içtiğin içkilerin parasını vermek zorunda kalacaksın." Koots'un yüz ifadesi karardı ve kaşları öfkeyle çatıldı. Keyser iyice bastırdı. "Ama o genç piçi elimize geçirip meydanda herkesin gözü önünde darağacında sallandırırırsak bunların hiçbirisi gerçekleşmez."

"Kuzeye, Soyguncular Yolu'na doğru ilerliyor," diye itiraz etti Koots. "VOC arkasından askeri birlik gönderemez. Hükümdarlığın dışında kalıyor. Vali van de Witten buna asla izin vermez. Zeventien konseyinin kararlarına aldırmazlık edemez."

"Şirket hizmetinden senin için süresiz izin alabilirim, aziz dostum. Ücretli izin elbette. Ayrıca bir av seferi için sınırları geçme yetkisi de verebilirim. Yanına Xhia'yı, birkaç tane de iyi adamımı veririm; belki Richter ile Le Riche'i? Gereken tüm ihtiyaçlarınızı da tedarik ederim. "Ya başarırısam? Ya Courtney'yi enseleyip kaleye getirirsem?"

"Vali van de Witten ile VOC'un genç piçin kellesine on bin altın guldenlik ödül koymasını sağlayacağım. Başım bir fıçı şaraba yatırıp turşu halinde de getirebilirsin."

Bunları düşününce Koots'un gözleri irileşti. On bin guldeni olursa Tanrı'nın unuttuğu bu lanet olası topraklardan kurtulabilirdi. Elbette Hollanda'ya dönemezdi. Ülkesinde başka bir isimle tanınıyordu ve ardında, sonu kürek mahkûmluğunda bitecek yarım kalmış meseleler bırakmıştı. Bununla birlikte Batavia, barbarlar kıtasının ucundaki bu gelişmemiş koloni yanında cennet sayılırdı. Koots bir an için erotik hayallere kapıldı. Javalı kadınlar güzellikleriyle ünlüydü. Kolonideki, maymuna benzeyen Hotanto kadınlarını hiçbir zaman beğenmemişti. Dahası, kan görünce gözünü kırpmayan, kılıç ustası bir silahşor için doğuda çok daha iyi fırsatlar vardı. Belindeki bir kese altın, kılıç ve silah becerilerini sergilemesi için onu fazlasıyla heveslendirebilirdi.

"Ne diyorsun, Koots?" diye soran Keyser, Koots'un hayallerini böldü. "On beş bin

diyorum."

"Açgözlü bir adamsın, Koots. On beş bin gulden bir servet eder."

"Siz zengin bir adamsınız, albay," diye belirtti Koots. 'Asilyürek ve Kırağı için ikişer bin gulden ödediğinizi biliyorum. Size Courtney'in kellesinin yanı sıra iki atı da getireceğim."

Çalınan iki atının ismini duyunca Keyser'in kontrol altında tutmaya çalıştığı öfkesi, tüm şiddetiyle yüzeye çıktı. Atları, Avrupa dışındaki en iyi hayvanlardandı. Parçalanmış ayaklarına baktı. Çalınan atları için hissettiği acı, o an hissettiği acıdan az değildi. Yine de kendi cebinden çıkacak beş bin gulden küçük bir servet sayılırdı.

Koots, albayın kararsızlığını görmüştü. Küçücük bir hamleyle bu iş tamamı. "Bir de aygır var," dedi.

"Ne aygır?" Keyser gözlerini ayaklarından çekti.

"Noel'de sizi yenen aygır. Ateştopu. Jim Courtney'in atı. Pazarlığa onu da katıyorum."

Keyser'in savunmaları zayıflıyordu, ama son bir şart öne sürdü. "Kız. Şu mahkûm kız, onu da istiyorum."

"Önce biraz tadına bakacağım." Koots bu pazarlıktan giderek daha çok hoşlanıyordu. "Onu sana canlı getireceğim, ama biraz hasar görmüş olacak."

"Muhtemelen zaten hasar görmüştü," diyerek güldü Keyser. "Courtney onunla işini bitirdiğinde daha da hasar görmüş olacağından eminim. Kızı sadece darağacında sıkı bir gösteri için istiyorum. Halk ipte genç bir kızın sallandığını görmeye bayılır. Ondan önce kıza ne yapacağın umurumda değil."

"O halde anlaştık?" dedi Koots.

"Courtney, kız ve üç at," diyerek başını salladı Keyser. "Her biri için üç, toplam on beş bin."

Albayı taşıma işini paylaşacak on adam vardı. Dört kişilik takımlar, saat başı yer değiştiriyordu. Zamanı, Keyser'in altın saatiyle belirtiyorlardı. Eyer İngiliz stiliydi, ama Hollanda'nın en iyi eyer ustasının elinden çıkmıştı. Dalları paralel bir şekilde yerleştirip eyeri aralarına sabitlediler. Keyser çıplak ayaklarını üzengilere geçirmiş, rahatça oturuyor, iki adam önde, ikisi arkada dalların birer ucunu omuzlarına almış onu taşıyorlardı. Koloniye ulaşmaları dokuz gün sürdü, son iki günü de aç geçirdiler. Adamların omuzları, dallara sürtündükleri için feci şekilde yara olmuştu ama Keyser'in ayakları neredeyse iyileşmiş, zorunlu diyet kilo vermesini sağlamıştı. Koloniye döndüğünde on yaş gençleşmiş görünüyordu.

Keyser'in ilk görevi, Vali Paulus Pieterzoon van de Witten'a rapor vermektir. İki adam eski dosttu ve pek çok sırrı paylaşırlardı. Van de Witten, henüz kırkına varmamış, sürekli hazımsızlık çekiyormuş gibi görünen uzun boylu bir adamdı. Babasıyla büyükbabası, Amsterdam'daki Het Zeventien'a üyeydiler ve valinin dikkate şayan bir serveti vardı. İtibarı lekelenmeyip temiz bir sicile sahip olmaya devam ederse çok yakında o da Hollanda'ya dönecek ve Het Zeventien'deki yerini alacaktı. Ancak bu İngiliz serserisinin

marifetleri şöhretine leke sürecek gibiydi. Keyser, en genç Courtney'in VOC mülküne ve itibarına karşı işlediği suçları valiye en ince ayrıntılarına kadar anlattı. Van de Witten'in bu olaydaki sorumluluğunu sıkça dile getirerek valinin öfkesini alevlendirmeyi başardı. Bolca Hollanda cini ve Fransız şarabı tükettikleri tartışmaları uzun saatler boyunca sürdü. Sonunda Vali van de Witten, Louisa Leuven ve James Archibald Courtney'yi getirene veya öldüklerini kanıtlayana VOC tarafından on beş bin gulden ödül verilmesine razı oldu.

Koloniden kaçan suçluların başına ödül koyma geleneği uzun zamandır devam ediyordu. Koloniden ayrılma izni olan birçok avcı ve tacir, VOC'dan aldıkları ödül parasıyla fazladan kazanç sağlardı.

Keyser, sonuçtan çok memnundu. Böylelikle Yüzbaşı Koots'a vaat ettiği miktar için özenle büyüttüğü servetinin bir kuruşuna bile dokunmak zorunda kalmayacaktı.

Koots aynı gece albayın Şirket bahçelerinin gerisindeki gizli kulübesine geldi. Keyser, Jim Courtney'in yakalanması için çıkacağı yolculuğun masraflarını karşılamak üzere ona dört yüz gulden avans verdi. Beş gün sonra, koloni sınırlarının dışındaki ilk nehir olan Eerste Nehrimin yatağında bir grup yolcu buluştu. Buluşma noktasına farklı yönlerden gelmişlerdi. Grupta dört beyaz adam vardı: açık sarı saçları, soluk gözleri, güneşten kızarmış teniyle Yüzbaşı Koots; saçsız başı ve pala bıyıklarıyla Koots'un sağ kolu ve suç ortağı Çavuş Oudeman; bir çift vahşi köpek gibi birlikte avlanan Onbaşı Richter ile Le Riche. Grupta, tercümanlık yapan, adı çıkmış Goffel de dahil olmak üzere, beş Hotanto süvarisi ile Bushman iz sürücü Xhia da vardı. Hiçbiri, VOC askeri üniformasını giymemişti. Üzerlerinde, koloni yerlilerinin giydiği, evde dokunmuş kaba saba kumaşlar ve deriden yapılmış giysiler vardı. Xhia'nın peştamalı, çevik ceylan derisinden yapılmış, Venedik boncukları ve devekuşu yumurtası kabuklarıyla süslenmişti. Yayını ve zehirli oklarla dolu sadağını omzuna asmıştı. Belindeki kemerde, büyü yapmak ya da tedavi etmek için kullanabileceği tozlar, merhemler ve iksirleri koyduğu antilop boynuzları asılıydı.

Koots atına binerek Bushman Xhia'ya baktı. "Yolu göster, seni küçük sarı şeytan. Ve rüzgârı iç. " Tek sıra halinde Xhia'yı izlediler. Her süvari, yedeğinde üzeri yüklü bir başka atı çekiyordu.

"Courtney'in izi artık iyice eskimiştir, aradan haftalar geçti." Koots, atının burnunun hemen önünde yürüyen Xhia'nın çıplak sırtına ve çekilmemiş biber tanelerine benzeyen saçına baktı. "Ama bu av köpeği bir şeytan. Cehennem alevleri arasından bir kartopunun izini sürebilir." Sonra heybesinde duran, Vali van de Witten'in imzasını taşıyan izin belgesini ve on beş bin guldeni düşünerek keyifle hayal kurmaya başladı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Hiç hoş bir gülümseme değildi.

Bakkat bu rahat dönemin geçici olduğunu, Keyser'in bu işin peşini kolayca bırakmayacağını biliyordu; Xhia çok yakında yine takibe başlayacaktı. Her gün diğerlerini geride bırakarak ileriye keşfe çıkıyordu. Keyser'in atlarını ellerine geçirmelerinden altı gün sonra amacına çok uygun bir yer buldu. Burada, bir volkanik kaya katmanı, geniş vadi

tabanını hızlıca akan nehir yatağını çaprazlama kesiyor ve vadinin diğer tarafındaki dik yamaca tırmanıyordu. Üzerinde hiçbir bitki yetişmeyen kaya katmanı, Romalılar tarafından döşenmiş bir yol gibi düzgün bir şekilde dümdüz uzanıyordu. Nehri kestiği yerde suyun aşındırmasına öyle kuvvetli direnmişti ki doğal bir bent meydana getirmişti. Nehrin, kaya katmanını aşan suları on beş metre yükseklikten gök gürültüsü gibi bir sesle diğer tarafa dökülüyordu. Kaya o kadar sertti ki atların çelik nalları bile üzerinde iz bırakmamıştı.

"Keyser geri dönecek," dedi Bakkat, Jim'e siyah kaya katmanı üzerinde ilerlerlerken. "Çok inatçı bir adam ve olayı bir onur ve gurur meselesi haline getirmesine sebep oldun. Vazgeçmeyecektir. Şahsen gelmese bile diğerlerini gönderecektir. İzimizi sürmek için de Xhia'yı kullanacak."

"Koloniye gidip dönmek Xhia için bile günler, haftalar sürecektir," dedi Jim pek de önemsemeyerek. "O zamana kadar biz yüzlerce fersah ötede olacağız."

"Xhia, dikkatle silinmediği sürece bir yıllık bir izi bile takip edebilir."

"Bizim izimizi nasıl sileceksin, Bakkat?" diye sordu Jim.

"Çok atımız var," dedi Bakkat. Jim başını sallayınca devam etti. "Belki de gereğinden fazla."

Jim katırların ve ele geçirdikleri atların oluşturduğu sürüye baktı. Sayıları otuzun üzerindeydi. "Bu kadarına ihtiyacımız yok," diye onayladı.

"Kaç tanesi gerekiyor?" diye sordu Bakkat.

Jim bir süre düşündü. "Binek olarak Ateştopu, Asilyürek, Kırağı ve Karga; yükleri taşımak için ve yedek olarak ise Küheylan ile Limon."

"Atların geri kalanını ve katırları izimizi silmek ve Xhia'yı aldatmak için bir tuzak hazırlamakta kullanacağım."

"Nasıl yapacağını göster," diye buyurdu Jim ve Bakkat hazırlıklara girişti. Zama sürüyü su içmeleri için kaya katmanının diğer tarafına götürdüğü sırada Louisa ile Jim de, ele geçirdikleri heybelerle antilopların derisini kullanarak yanlarında götürecekleri altı atın nal seslerini boğmak için bir tür çizme yaptılar. Onlar bu işlerle uğraşırken Bakkat nehrin ötesini keşfe çıktı. Vadi yamacının oldukça yüksek bir kesiminde ilerliyor, nehir yatağından uzak durmaya dikkat ediyordu. Geri döndüğünde altı atı sürüden ayırdılar ve ayaklarına derileri geçirdiler. Çelik nalların deriyi parçalaması uzun sürmezdi, ama nehrin yatağına kadar sadece birkaç yüz metre ilerleyeceklerdi.

Tüm eşyaları ve erzakları altı ata sağlamca yüklediler. Her şey hazır olunca tüm atları ve katırları bir araya topladılar ve sıkışık bir sürü halinde kaya katmanından rahatça geçirdiler. Yolu yarılacakları sırada yükledikleri altı atı tuttular ve diğerlerinin karşıya geçip dik yamacı tırmanmasına izin verdiler.

Jim, Louisa ve Zama, kendi çizmelerini çıkarıp atlarının üzerine sıkıştırdılar ve kaya katmanı üzerinde yalınayak yürümeye devam ettiler. Bakkat, kat ettikleri yolun her santimetresini dikkatle inceleyerek peşlerinden geliyordu. O bile geride bırakılmış herhangi bir iz bulamadı. Deri parçaları nalların iz bırakmasını önlemişti. Atlara kendi ağırlıklarını yüklememek için yalınayak yürüyorlar, çıplak ayakları yumuşak olduğu için

hiçbir iz bırakmıyordu. Nallar da kayayı hiçbir şekilde çizmemiş, çentik açmamıştı.

Jim, nehir yatağına vardıklarında Zama'ya döndü. "Sen önden git. Atlar suya çarpar çarpmaz yatağa doğru yüzmek isteyeceklerdir. Senin görevin bunu yapmalarına engel olmak."

Zama'nın doğal bent kıyısında suyun içinde ilerleyişini endişeyle izlediler. Su önce dizleri hizasına, sonra beline kadar yükseldi. Diğer tarafa geçmek için bir çaba sarf etmesi gerekmedi, sular onu taşıdı. Altı metre aşağıda suya çarptı ve izleyenlere bir asır gibi gelen birkaç dakika boyunca suyun altında gözden kayboldu. Sonra başı yüzeyde belirdi ve bir kolunu kaldırıp onlara el salladı. Jim, Louisa'ya döndü.

"Hazır mısın?"

Louisa çenesini kaldırıp başını salladı. Konuşmamıştı, ama Jim, kızın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Louisa nehrin kıyısına doğru kararlı bir şekilde yürüdü, ama Jim onu o halde bırakamazdı. Uzanıp kolunu tuttu ve Louisa dokunuşundan kaçmak için bir girişimde bulunmadı. Su dizlerinin üzerine yükselene dek nehirde yan yana, yavaşça ilerlediler. Sonra durup ağır ağır sallandılar. Jim, duruşunu sağlamlaştırarak onu sıkıca tuttu. "Balık gibi yüzdüğünü biliyorum, seni görmüştüm," dedi. Louisa başını kaldırarak ona gülümsedi, ama mavi gözleri korkuyla irileşmişti. Jim kolunu bırakınca kız hiç beklemeden kendini bıraktı ve anında, gürültüyle sıçrayan sular arasında gözden kayboldu. Jim, korkuyla taş kesilerek kızın daldığı noktaya bakıyordu.

Louisa'nın başı köpüren sular arasında aniden belirdi. Başlığını kemerine sıkıştırmıştı, ama saçları açılmıştı. İpekten bir perde gibi yüzünü örtüyordu. Başını kaldırdı. İnanılmazdı ama gülüyordu. Şelalenin gürültüsü sesini boğdu, ama Jim, dudaklarının hareketinden kızın ne söylediğini anladı. "Korkma. Seni tutarım."

Jim rahatlayarak gürültülü bir kahkaha attı. "Şımarık haspa!" diye bağırdı ve Bakkat'ın atlarla birlikte beklediği yere döndü. Atları birer birer suyun kenarına götürdü. Aralarında en uysalı olduğu için Asilyürek'i önce götürmüştü. Louisa'nın atlayışını görmüş olan kısrağ suya tereddütsüzce atladı. Suları fışkırtarak yüzeye çarptı. Başı su üzerinde belirir belirmez kıyıya doğru yüzmeye çalıştı, ama Louisa hemen yanına giderek kısrağı akıntı yönüne çevirdi. Gölcüğün nehir tabanının yükseldiği ucuna vardıklarında ayakta durabildiklerini fark ettiler. Louisa, hiçbir sorun olmadığını belirtmek için Jim'e el salladı. Başlığını tekrar takmıştı.

Jim diğer atları getirdi. İki aygır, Karga ile Limon, hiçbir güçlük çıkarmadan suya atladılar. İki beygir, Kırağı ile Küheylan, Jim'i biraz daha zorladı, ama sonunda onlar da atladı. Suyu çarptıkları an Zama onlara doğru yüzmeye başlıyor, kıyıya doğru yüzmelerine fırsat vermeden onları Louisa'nın nehrin ortasında, beline kadar yükselen suların içinde beklediği yere yönlendiriyordu.

Diğer atların atlayışını izleyen Ateştöpe, sıra kendisine geldiğinde bu çılgınlığın bir parçası olmamaya karar verdi. Taş bendin ortasında Jim ile bir irade savaşına giriştiler. Başını savurarak şaha kalkıyor, suyun kenarından uzaklaşmaya çalışıyordu. Jim sağa sola savruluyor, ama hayvanın boynuna sıkıca tutunmaya devam ediyordu. Bir yandan da

hayvana sakinleştirici ve sevecen olmasını umduğu bir tonda tehditler ve küfürler yağdırıyordu. "Baş belası kaçık yaratık, seni aslan yemi olarak kullanacağım."

Sonunda aygırın üzerine binmeyi başardı. Sırtına binince hayvanı zorlayarak kıydan atlattı. Düşüş sırasında attan mümkün olduğuunca uzaklaştı. Altında kaldığı takdirde ezilebilirdi. Ateştopu'nun kafası suyun üzerinde belirlediği sırada onu yakalamaya hazır bir şekilde bekliyordu. Birlikte, Louisa, Zama ve diğer atların beklediği yere doğru yüzdüler.

Bakkat şelalenin tepesinde tek başına duruyordu. Jim'e akıntı yönünde ilerlemelerini işaret ederek geri döndü ve hiçbir iz bırakmadıklarından emin olmak için kaya katmanının yüzeyini bir kez daha inceledi.

Sonunda emin oldu ve içi rahatladı. Diğerlerinin suya atladığı noktaya geldi. Düşmanın gözünü kör etmek için bir gizleme büyüü yaptıktan sonra deri eteğini kaldırıp işedi. Baş ve işaret parmaklarıyla cinsel organının ucunu ara sıra sıkıyor, bu şekilde idrarın akışını engelleyerek kendi etrafında dönüyor, bir daire çiziyordu.

"Masum kadınların katili, Xhia, bu büyüyle gözlerini perdeliyorum, öyle ki gün ortasında başının üzerinde parlayan güneşi bile göremeyesin." Parmaklarının baskısını azalttı ve tazyikli bir şekilde işedi.

"Kötü ruhların sevgilisi, Xhia, bu büyüyle kulaklarını tıkıyorum, öyle ki vahşi fillerin ayak seslerini bile duyamayasın." Tekrar işemek için kendini zorlayınca gürültüyle gaz çıkardı. Bunun üzerine neşeyle sıçrayarak güldü.

"Kendi kabilesinin gelenek ve göreneklerini hiçe sayan Xhia, bu büyüyle burnunu tıkıyorum, öyle ki kendi bokunun kokusunu bile alamayasın."

Mesanesini iyice boşaltmıştı. Kemerinde asılı olan boynuzlardan birini alıp içinden bir tutam gri toz döktü ve rüzgâra doğru üfledi. "Ebedi düşmanım Xhia, bu büyüyle tüm duyularını köreltiyorum, öyle ki izlerin ayrıldığını fark etmeden buradan geçip gidesin."

Son olarak kil çömleğinden kuru bir ağaç dalı çıkarıp yaktı ve geldikleri yöne doğru salladı. "Değersiz pislik, Xhia, bu dumanla izlerimi gizliyorum ki beni takip edemeyesin."

Tatmin olmuş bir şekilde nehrin aşağı kısmına baktı ve Jim ile diğerlerinin, nehrin ortasında kalmaya gayret ederek suların içinde ilerlemesini izledi. Kıyıya çıkmaları için önceden belirlemiş olduğu güvenli noktaya ulaşmalarına daha bir fersahtan fazla bir mesafe vardı. Bakkat, grubun nehrin kıvrıldığı yerde gözden kayboluşunu izledi.

Diğer atlar ve katırlar, vadinin yamacına yayılmışlar, sessizce ödüyordu. Bakkat hayvanların yanına gitti, atlardan birini seçerek üzerine atladı. Sürüyü telaşlandırmadan usulca topladı ve nehirden uzaklaştırıp eğimli araziden yukarı yöneltti.

Dağlık bölgede amaçsızca beş gün daha ilerledi. Ardında bıraktığı izleri gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Beşinci günün akşamında ölü antilobun toynaklarını ters bir şekilde ayaklarına bağladı. Sonra atları ve katırları bırakarak canlı bir antilobun adımları arasındaki mesafeye uygun bir şekilde hızla ilerlemeye başladı. Hayvanlardan yeterince uzaklaştığında Xhia'nın gözlerini perdelemek için bir büyü daha yaptı. Düşmanın izini buraya kadar takip edebilmiş olması çok düşük bir ihtimaldi, ancak tedbiri elden bırakmamakta fayda vardı.

Xhia'nın kaya katmanı üzerinde diğer hayvanlardan ayrıldıkları noktayı keşfedemeyeceğinden ve katırlarla diğer atların peşine düşeceğinden sonunda emin oldu. Xhia kendini çıkmaz bir yolda bulacaktı.

Artık içi rahatladığına göre, Jim ve diğerlerini bıraktığı nehir boyuna dönebilirdi. Vardığında Jim'in talimatlarını harfiyen yerine getirdiğini görünce pek şaşırmadı. Jim, nehir yatağının kayalarla kaplı olduğu bölümde, Bakkat'ın belirlediği noktada sudan çıkmış ve doğuya doğru ilerlemişti. Bakkat, bıraktıkları izleri dikkatle sildi. Ağaç dalından yapılmış özel bir süpürge kullanıyordu. Nehirden iyice uzaklaşınca bir başka köreltme büyüsü yaptı ve hızını arttırarak ilerlemeye devam etti. Jim'in neredeyse on gün gerisindeydi, ama öyle süratli ilerliyordu ki dört gün sonra onlara yetişti.

Yaktıkları kamp ateşinin kokusunu oraya varmadan uzun süre önce almıştı. Jim'in akşam yemeğinden sonra ateşi kalın bir kum tabakasıyla söndürüp daha güvenli bir yerde geceleme üzere karanlıkta ilerlemiş olduğunu memnuniyetle gördü.

Onaylayarak başını salladı: sadece bir aptal, izlenme ihtimali olduğunu bile bile kendi kamp ateşinin başında uyurdu. Kamp yerine vardığında Zama'nın nöbette olduğunu gördü. Bakkat, genç adamın yanından kolayca geçti. Jim, sabahın ilk ışıklarıyla uyandığında onu yanı başında oturur buldu.

"Horladığında kükreyen aslanları bile geride bırakıyorsun, Somoya," diye selamladı onu.

Jim ilk şaşkınlıktan sıyrılınca küçük adama sarıldı. "Bakkat, Kulu Kulu'ya yemin ederim ki seni son görüşümden bu yana daha da ufalmışsın. Çok yakında seni cebimde taşıyacağım."

Kırağımın sırtındaki Bakkat, en önden ilerliyor, grubu doğruca vadinin başını dev bir kale gibi kapatan kayalığa götürüyordu. Jim şapkasını geri itip kayalardan oluşan dev duvara baktı.

"Geçiş yok." Başını iki yana salladı. Çok yükseklerde akbabalar kayalara doğru süzülüyor, ince dallar ve çubuklardan yaptıkları yuvalarının yakınındaki kaya çıkıntılarına konuyorlardı.

"Bakkat bir yolunu bulacaktır," dedi Louisa. Küçük Bushman'a güveni tamdı. Birbirlerinin dilinin tek kelimesini bile anlamıyorlardı, ama akşamları kamp ateşinin başında sık sık yan yana oturuyorlar, el işaretleri ve mimiklerle anlaşıyorlar, çok iyi anlamış göründükleri esprilere birlikte gülüyorlardı. Jim nasıl olup da Bakkat'ı kıskanabildiğim bilmiyordu, ama Louisa, küçük adamın yanında, onun yanındayken hiç olmadığı kadar rahattı.

Kayalardan oluşan dev duvara doğru tırmanmaya devam ediyorlardı. Louisa biraz geride kaldı ve ele geçirdikleri atları getiren Zama'nın yanında ilerlemeye başladı. Keyser'dan kaçışından sonraki uzun ve zorlu günlerde, Jim arkalarını kollamakla meşgulken Zama, Louisa'nın daimi koruyucusu ve yol arkadaşı olmuştu. İkisi arasında da bir yakınlık doğmuştu. Zama, ona ormanların dilini öğretiyordu ve yabancı dile yatkın olan Louisa da çok hızlı öğreniyordu.

Jim, Louisa'nın insanları bir şekilde kendisine çektiğini düşündü. Bunun sebebinin ne olabileceği üzerinde biraz kafa yordu. Mahkûm gemisinde onu ilk görüşünü hatırladı. Kıza karşı ani, zorlayıcı bir çekim hissetmişti. Duygularını kelimelere dökmeye çalıştı. Acaba sebep etrafına şefkat ve iyilik hissi yayması mıydı? Bundan emin değildi. Görünüşe bakılırsa, kirpilerin oklarına benzettiği savunma zırhını sadece Jim ile birlikteyken geçiriyordu üzerine. Diğerleriyle beraberken dost canlısı ve neşeliydi. Bu durum Jim'in kafasını karıştırıyor, bazen de içerliyordu. Louisa'nın Zama ile değil, hemen yanı başında, onunla olmasını istiyordu.

Jim'in bakışlarını hissetmiş olmalıydı ki dönüp ona baktı. Gözleri o mesafeden bile olağanüstü bir mavilikteydi. Atların havalandırdığı tozların ince perdesi ardından Jim'e gülümsedi.

Bakkat yarı yolda durdu. "Burada beni bekleyin, Somoya," dedi.

"Nereye gidiyorsun, eski dost?"

"Atalarımın konuşmaya ve onlara bir hediye vermeye."

"Ne hediyesi?"

"Yiyecek bir şey ve güzel bir şey. " Bakkat kemerinde asılı olan keseyi açıp içinden kurutulmuş bir parça antilop eti ve bir sinekkuşu kanadı çıkardı. Yanardöner tüyler zümrütler ve yakutlar gibi parlıyordu. Atından inerek Kırağı'nın dizginlerini Jim'e verdi. "Kutsal bölgelere girmek için izin almalıyım," diyerek çalılar arasında gözden kayboldu. Zama ile Louisa geldiler, atların eyerlerini aldılar ve dinlenmeye koyuldular. Gölgede mayışıp uyuklamaya başlamışlardı ki uzaklardan cılız bir insan sesi duydular. Yankılar sesi onlara kadar taşımıştı. Louisa ayağa fırladı ve kaya duvarına doğru baktı. "Bakkat'ın yolu bulacağını söylemiştim!" diye bağırdı.

Bakkat kaya duvarının dibinde durmuş el sallıyor, gelmelerini işaret ediyordu. Atları hemen eyerlediler ve onu gördükleri yere doğru yola koyuldular.

"Bakın! Ah, bakın!" dedi Louisa heyecanla. Kayalardan oluşan dev duvarı tabanından tepesine kadar ayıran ince yarığı işaret ediyordu. "Bir kalenin girişine benziyor."

Bakkat Kırağı'nın dizginlerini Jim'den aldı ve atı karanlık yarığa doğru ilerletti. Diğerleri de atlarından inip onu takip ettiler. Geçit öylesine dardı ki ancak tek sıra halinde ilerleyebiliyorlar, üzengilerinin demirleri neredeyse kayalara sürtüyordu. Cam gibi dümdüz kayalar, gökyüzüne kadar yükseliyormuş gibiydi. Gökyüzü o kadar yüksekteydi ki bir kılıcın keskin ağzı gibi incecik bir parçası görünüyordu. Zama yedek atlarla birlikte hemen arkalarından geçide girdi. Atların nal sesleri, yerdeki ince, beyaz kumlarla boğulmuştu. Boğuk sesler, kayaların arasında kıvrılarak ilerleyen geçitte yankılanıyordu.

"Ah, şuraya bakın!" diye haykırdı Louisa neşeyle ve duvarları yerden göz hizasına kadar kaplayan resimleri işaret etti. "Bunları kim yapmış? İnsan eseri değildir mutlaka, perilerin işidir!"

Resimlerde insanlar ve hayvanlar tasvir edilmişti. Antilop sürüleri cam gibi düzgün duvar üzerinde vahşice koşuyor, zarif, küçük avcılar yaylarını germiş, onları takip ediyordu. Uzun boyunları yılanlar gibi iç içe geçmiş zürafalar bir başka köşeyi süslüyordu.

Burunlarının üzerindeki boynuzların etraflarını saran küçük avcılardan bile uzun olduğu gergedanların yaralarından akan kıpkırmızı kanlar, gölcükler oluşturunuyordu. Filler, kuşlar ve yılanlar, resimlerin diğer öğeleriydi.

"Bunları kim yapmış, Bakkat?" diye sordu tekrar Louisa. Bakkat soruyu anlamış, ama yöneltildiği dili anlamamıştı. Louisa'ya dönerek ince dalların kırılmasına benzeyen bir dilde hızlı hızlı konuştu.

"Ne diyor?" diye sordu Louisa, Jim'e. "Resimleri onun kabilesinin insanları, babaları ve büyükbabaları yapmış. Kabilesinin avcılık düşleri resmedilmiş. Cesaretlerini övmek, avlanan hayvanların güzelliğini ve avcıların kurnazlığını göstermek için yapmışlar."

"Bir katedrale benziyor," dedi Louisa hayranlıkla.

"Bir katedral zaten," dedi Jim. "Sanların kutsal yerlerinden biri."

Resimler, her iki duvarı da kaplıyordu. Bazıları çok eski olmalıydı, zira boyları solmuş, bazı yerlerde dökülmüş ve üzerlerine yeni resimler yapılmıştı. Hayalet gibi görüntüler iç içe geçmiş, sonsuzluğa dek uzanan bir goblen oluşturmıştı. Sonunda hepsi sessiz kalmıştı. Sesleri bu kutsal yeri kirletiyor gibiydi.

Sonunda geçidin bittiği noktaya ulaştılar ve parlak gün ışığı onları karşıladı. Kaya duvarlarının arasından çıktıklarında gözleri kamaştı. Kendilerini bir anda dünyanın çatısında bulmuşlardı sanki. Bir akbabanın gözüyle gördükleri uçsuz bucaksız topraklar nefeslerini kesmişti. Şaşkınca, sessizce bakakalmışlardı. Yeşil nehirlerin damarlar gibi böldüğü, ormanlık alanların yer yer yama gibi belirlediği dümdüz, sonsuz bir arazi uzanıyordu önlerinde. Düzlüklerin ötesinde, görüş alanının ucunda, bir köpekbalığının dişlerine benzeyen mavi, mor tepeler, Afrika göğünün mavisiiyle birleşene dek sıralanıyordu.

Louisa, gökyüzünün bu kadar yüksek, toprağın bu kadar geniş olabileceğini hayal edemezdi. Sessizlik, Jim sonunda dayanamayıp bozana dek devam etti. Bu, onun toprağıydı ve Louisa'nın da orayı en az onun kadar sevmesini istiyordu.

"Mnuhteşem, değil mi?"

"Tanrı'ya inancım olmasaydı, şu an inanmaya başlardım," diye fısıldadı Louisa.

Ertesi sabah Gariep Nehri'ne vardılar. Nehrin, eriyen karların kabarttığı elma yeşili azgın suları gürültüyle çağlıyordu.

Dağlardan ayrıldıktan sonra hava yumuşamış, biraz ısınmıştı. Nehrin yatakları baharın vahşi çiçekleriyle donanmıştı. Safran sorguçu dokumacı kuşları telaşla kanat çırpıyor, tiz bir sesle ötüyordu. Beş bizon nehir kenarında su içiyordu. Başlarını sudan kaldırıp yaklaşan atlı gruba hayretle baktılar. Sonra burunlarından sular damlayarak çalıların ardına kaçtılar.

Nehrin karşısına ilk geçen Jim oldu. Nehir yatağının yumuşak toprağı üzerindeki derin tekerlek izlerini görünce zafer dolu bir çığlık attı. 'Arabalar!" diye bağırdı. "Bir aydan kısa bir süre önce buradan geçmişler!"

Hızlarını arttırdılar. Jim hevesini ve heyecanını güçlükle kontrol edebiliyordu. Kilometrelerce ötede, tek bir tepe, düzlükte yükseliyordu. Eteklerini ağaçlar sarmıştı. Tepenin alt kısmı, gri bir kaya çıkıntısında son buluyordu. Rüzgârın oyduğu bu kaya tuhaf bir şekil almıştı. Bir Habeş maymununun kafasına benzeyen kayanın, maymunun burnunu oluşturan uzun çıkıntısı kuzeye, antilopların tarcın renkli dumanlar gibi yayıldığı düzlüklere doğru çevrilmişti.

Jim üzengilere basarak Ateştopu'nun üzerinde ayağa kalktı. Dürbünüyle tepenin alt kısmını araştırdı. Gün ışığında bir parça beyazlık yakalayınca neşe dolu bir kahkaha attı. Beyazlık, çok uzaktaki bir geminin yelkeni gibiydi.

"Arabalar! Gelmişler, bizi bekliyorlar. " Atın sırtına tekrar oturdu ve öne eğilerek dörtnala koşturmaya başladı.

Tom Courtney, o sabah avladığı geyiğin etlerini parçalıyordu. Arabanın çadır bezinden gölgeliğinin altında hizmetlilerden biri kolu çeviriyor, bir başkası ise sosis yapma makinesine taze etler atıyordu. Sarah, makineden çıkan püre haline gelmiş etleri domuz bağırsaklarına dolduruyordu. Tom doğruldu, düzlüğün ötesine baktı ve nalların havalandırdığı toz bulutunu gördü. Şapkasını çıkararak kör edici gün ışığını perdelemek için kullandı. "Bir atlı!" dedi Sarah'ya. "Hızla yaklaşıyor."

Sarah, bağırsakları bırakmadan başını kaldırdı. "Kimmiş?" diye sordu. Analık içgüdülerini ona gelenin kim olduğunu söylemişti elbette, ama yüzünü görmeden önce ismini söyleyerek uğursuzluk getirmek istemiyordu.

"Bu, o!" diye bağırdı Tom. "Değilse sakalımı keserim. Küçük şeytan, Keyser'i atlatmanın bir yolunu bulmuş olmalı."

Birbirlerini neşelendirmeye çalışarak endişe dolu haftalar geçirmişlerdi. Umutları günden güne azalıyor, ama birbirlerine Jim'in iyi olduğunu söylemeye devam ediyorlardı. Şimdiyse içleri katıksız bir mutluluk ve rahatlama hissiyle dolmuştu.

Tom, arabanın arkasındaki çıkıntıya asılı olan dizgini kaptı ve gölgede bağlı olan atlardan birine doğru koştu. Dizgini hayvanın başına geçirdi ve yanak kayışım sıkılaştırdı. Eyerlemeye tenezzül etmeyerek atın çıplak sırtına atladı ve oğlunu karşılamaya gitti.

Babasının geldiğini gören Jim, üzengiler üzerinde ayağa kalktı ve şapkasını deli gibi sallayarak neşeyle haykırmaya başladı. Birbirlerine hızla yaklaştılar, aynı hizaya geldiklerinde atlarını durdurmadan yere atladılar ve o ivmeyle birbirlerine doğru savruldu. Birbirlerine sarıldılar, sırtlarına sevgiyle yumruklar indirdiler ve kucaklayıp ayaklarını yerden kesmek için fırsat kollayarak birbirlerinin etrafında döndüler. Tom, Jim'in uzun saçlarını karıştırdı, sonra kulaklarını acıtarak çekti.

"Seni eşek sudan gelinceye dek dövmeliyim, sersem herif," diye söylenerek kaşlarını çattı. "Annenle bana hayatımızın en kötü günlerini yaşattın. " Oğlunu bir kol boyu uzakta tutarak yüzüne sevgiyle baktı. " Neden uğraştık bilmem. Keyser'in seni ele geçirmesine göz yummalıydık. Hem senden de kurtulmuş olurduk." Sesi boğuklaştı ve Jim'e tekrar

sarıldı. "Hadi, evlat! Annen seni bekliyor. Umarım sivri dilinden nasibini alırsın." Jim'le Sarah'nın kavuşması, babasıyla olduğu gibi şamatalı değildi ama en az o kadar sevgi yüklüydü. "Senin için öyle endişelendik ki," dedi Sarah. 'Geldiğin için Tanrı'ya tüm kalbimle şükrediyorum."

Sonra ilk içgüdüğü oğlunu beslemek oldu. Jim, reçelli çöreklerle yumulurken onları son gördüğü günden beri olanları hızla anlattı. Louisa'dan hiç bahsetmemişti ve hepsi de bunun farkındaydı.

Sonunda Sarah dayanamadı. Oğlunun başında dikilerek yumruklarını kalçasına dayadı. "Her şey iyi, güzel de, kız nerede, James Archibald Courtney?" Jim'in yediği çörek boğazında kaldı. Sonra utanmış ve söyleyecek söz bulamıyormuş gibi göründü.

"Anlat bakalım, evlat!" dedi Tom karısına destek çıkararak. "Neyin nesiymiş şu kız, ya da kadın?"

"Onunla tanışacaksınız. Gelmek üzere," dedi Jim alçak sesle ve bir toz bulutu içinde o tarafa doğru gelen atları işaret etti. Tom'la Sarah ayağa kalkıp yan yana durarak diğerlerinin yaklaşmasını izledi.

İlk konuşan Tom oldu. "Ben kız falan görmüyorum," dedi kesin bir sesle. "Zama ile Bakkat var, ama kız yok."

Jim ayağa fırlayarak yanlarına geldi. 'Onlarla birlikte olmalı. . . " Babasının haklı olduğunu görünce sesi kesildi. Koşup kampa girmekte olan Bakkat ve Zama'yı karşıladı. "Welanga nerede? Ne oldu?"

Zama ve Bakkat, diğerinin yanıtlamasını bekleyerek birbirlerine baktı. Bakkat böyle durumlarda dilini tutmayı iyi bilirdi. Zama omuz silkerek cevap verme sorumluluğunu üstlendi. 'Gelmiyor," dedi.

"Neden?" diye bağırdı Jim.

"Korkuyor."

"Korkuyor mu?" Jim şaşırmıştı. 'Korkacak ne var?"

Zama hiçbir şey söylemeden Tom ve Sarah'ya baktı.

"İnat edecek zamanı buldu," dedi Jim, Ateştopu'na doğru hızla yürüyerek. "Gidip onu getireceğim."

"Hayır, Jim!" diye hafifçe seslendi Sarah. Sesi yumuşaktı, ama öyle bir tondaydı ki Jim olduğu yerde kaldı. Dönüp annesine baktı. "Şekerçalısı'nı benim için eyerle," dedi Sarah. "Kızın yanına gideceğim."

Eyerlenen ata binip Jim'e baktı. "İsmi nedir?"

"Louisa. Louisa Leuven. İyi İngilizce konuşur."

Sarah başını salladı. "Biraz gecikebilirim," dedi kocasına. "Sakin beni aramaya gelme, duydun mu beni?" Tom'u çocukluğundan beri tanır, kelimelerle anlatılamayacak kadar çok severdi, ama bazen ancak yaralı bir bizon kadar düşünceli olduğunu da bilirdi. Şekerçalısı'nın dizginlerini çekti ve kamptan çıktılar.

Kızı yaklaşık bir kilometre ötede, bir ağacın gölgesinde, düşen bir dalın üzerinde oturur buldu. Asilyürek biraz ötesinde bağlanmıştı. Sarah'nın kendisine doğru yaklaştığını görünce telaşla ayağa fırladı. Uçsuz bucaksız düzlükte minicik görünüyordu. Sarah ona yaklaştı ve Şekerçalısı'nın dizginlerini çekerek durdurdu. "Louisa sen misin? Louisa Leuven?"

"Evet, hanımefendi." Louisa başlığını çıkarınca saçları bir şelale gibi omuzlarına döküldü. Sarah, gözlerini kırptırarak altın rengi gür saçlara baktı. Louisa hafifçe reverans yaptı ve saygıyla kadının tekrar konuşmasını bekledi.

"Kim olduğumu nereden bildin?" diye sordu Sarah.

"Oğlunuz tıpkı size benziyor, efendim," diye açıkladı Louisa. "Bana sizinle babası hakkında her şeyi anlatmıştı." Sesi alçak ve tatlıydı. Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi de titriyordu.

Sarah çok şaşırılmıştı. Doğrusu beklediği bu değildi. Ama kaçak bir mahkûmdan ne bekliyordu? Ateşli bir meydan okuma mı? Bezginlik mi? Yozlaşmışlık ve ahlaksızlık mı? Masmavi gözlere baktı ve içlerinde hiçbir kötülük göremedi.

"Çok gençsin, Louisa."

"Evet, efendim." Sesi titredi. "Çok özür dilerim. Jim'in başını belaya sokmak istemedim. Onu sizden uzaklaştırmak istemezdim." Artık sessizce ağlıyor, gözyaşları gün ışığında mücevher gibi parlıyordu. "Birlikte kötü bir şey yapmadık. Size yemin ederim."

Sarah, Şekerçalısı'ndan inerek kızın yanına gitti. Bir kolunu ince omuzlarına atınca Louisa ona yaslandı. Sarah, yaptığıının aslında tehlikeli olduğunu biliyordu, ama kız öylesine gençti ki annelik içgüdüleri baskın çıkmıştı. Louisa'yı saran masumiyet havası öyle yoğundu ki neredeyse dokunulabilecekti. Sarah, kıza karşı konulmaz bir şekilde çekildiğini hissetti.

"Gel, çocuğum." Onu yavaşça gölgeye çekti ve kuru dalın üzerine oturdular.

Güneş gökyüzündeki zirvesine tırmanıp batıya doğru alçalmaya başlayana dek konuştular. Sarah'nın soruları önce araştıracıydı. Bir yandan da bu yabancıyı bağrına basmak, ona tüm kalbi ve güveniyle sarılmak dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordu. Acı dolu deneyimler ona, şeytanın daima güzel bir yüzün gerisinde saklanmayı seçtiğini öğretmişti.

Louisa'nın cevapları açık, dolaysız ve şaşırtıcı derecede dürüsttü. Gözlerini Sarah'nın dikkatli bakışlarından hiç kaçırmamıştı. Onu memnun etmek için acınası denecek kadar yoğun bir çaba gösteriyor, Sarah'nın savunma duvarları bir bir çöküyordu.

Sonunda kızın elini tuttu. "Tüm bunları bana neden anlatıyorsun, Louisa?"

"Çünkü Jim beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ve siz de onun annesisiniz. Size en azından bu kadarını borçluyum." Sarah, gözlerinin yaşlarla yanmaya başladığını hissetti. Sessizce kendini kontrol etmeye çalıştı.

Sonunda Louisa sessizliği bozdu. "Ne düşündüğünüzü biliyorum, hanımefendi. Neden bir mahkûm gemisinde olduğumu merak ediyorsunuz. Nasıl bir suç işlemiş olduğumu bilmek istiyorsunuz. "Sarah bunu inkâr edemedi. Elbette bilmek istiyordu. Biricik oğlu bu kıza

âşıkı, bilmesi gerekiyordu.

"Anlatacağım," dedi Louisa. "Jim'den başka kimseye anlatmadım ama şimdi size anlatacağım."

Ve anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Sarah da onunla birlikte ağlıyordu. "Geç olmuş. " Güneşin konumuna baktı ve ayağa kalktı. "Gel, Louisa, eve gidiyoruz."

Tom Courtney, karısının ağlamış olduğunu görünce çok şaşırdı. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Onu en son ne zaman bu halde gördüğünü hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı. Sarah kolay kolay ağlamazdı. Karısı ne atın sırtından indi, ne de yanında kampa getirdiği solgun yüzlü kızla onu tanıştırdı.

"Louisa seninle tanışmaya hazır olana dek bir süre yalnız kalmaya ihtiyacımız var," dedi kocasına kararlı bir sesle. Kız, atlarını sıralı arabaların en sonuncusuna doğru sürerlerken başını önünden hiç kaldırmadı. İki kadın arabanın perdesinin arkasında gözden kayboldu. Sarah hizmetlileri çağırarak bakır leğeni ve sıcak su dolu kovaları getirmelerini emretti. High Weald'da Tom'a arabaya yüklemesini emrettiği gizemli sandıkta genç bir kızın ihtiyaç duyabileceği her şey vardı.

Baba oğul, kamp ateşinin başında oturuyordu. Tom'un birkaç damla cin kattığı kahvelerini yudumluyorlardı. Son görüşmelerinden o güne kadar olan gelişmeler üzerinde konuşuyorlar, geleceğe yönelik planlar yapıyorlardı. İki adam da Louisa'dan ve bu planlardaki yerinden bahsetmekten dikkatle kaçınıyordu. Tom'un konuya dair sarf ettiği en yakın cümle, "Bu kadın işi," olmuştu. "Bırakalım da annen karar versin."

Düzlüğe karanlık çökmüş, çakallar ulumaya başlamıştı. "Annen ne yapıyor yahu?" diye yakındı Tom. "Yemek vakti geceli çok oldu. Midem kazınıyor." Sarah onu duymuş gibi son sıradaki arabadan çıktı. Bir elinde bir fener taşıyor, diğer eliyle Louisa'nın elini tutuyordu. Kamp ateşinin aydınlığına girdikleri sırada iki adam da dilini yutmuşçasına kıza bakakaldı. Jim de babası kadar şaşırmıştı.

Sarah, Louisa'nın saçlarını İngiltere'den gelen lavanta kokulu sabunla yıkamış, kurutmuş, fırçalamış, uçlarındaki kırıkları temizlemiş ve saten bir kurdeleyle bağlamıştı. Gür saçlar, pırıl pırıl bir yığın halinde kızın sırtından sarkıyordu. Bluzunun yakasındaki ve kol ağzlarındaki düğmeler, ağırbaşlı bir şekilde iliklenmişti. Eteği, sadece ayaklarını ve bileklerini açıkta bırakacak kadar uzundu. Beyaz çoraplar, prangaların hafif izlerini gözlerden gizliyordu.

Kamp ateşinin ışığı, teninin pürüzsüzlüğünü ve gözlerinin iriliğini belirginleştiriyordu. Tom sessizce kıza bakıyordu. Yersiz bir espri yapmasına izin vermek istemeyen Sarah, hemen araya girdi. "Bu Jim'in arkadaşı Louisa Leuven. Bir süre için bizimle kalabilir." Durumu hafife alan bir cümleydi. "Louisa, bu benim kocam Tom Courtney." Louisa zarifçe reverans yaptı.

"Hoş geldin, Louisa," diyerek eğildi Tom.

Sarah gülümsedi. Kocasının bunu yaptığını uzun süredir görmemişti; kocası o zarif

beyefendilerden değildi. Kaba saba, ama çok içten bir insandı. Bunu beklemiyordun, değil mi, Tom Courtney, diye düşündü kendinden memnun bir şekilde. Pasaklı bir mahkûm bekliyordun, ama sana altın bir Hollanda nergisi sunuyorum.

Biricik oğluna göz ucuyla baktı ve yüzündeki ifadeyi gördü. Jim'in neler hissettiğini anlamak pek güç değildi. Görünüşe bakılırsa Louisa, Courtney ailesine oybirliğiyle kabul edilmişti.

O gece geç saatlerde Sarah ile Tom, gecelikleriyle battaniyelerinin altına gömüldüler; geceler düzlüklerde bile çok soğuk oluyordu. Yirmi senedir, iç içe geçmiş iki kaşık gibi uyumuşlardı. Biri dönerse diğeri de uyanmadan dönüp sarılıyor, temasları hiç kesilmiyordu. İlk konuşan olmayı ikisi de istemediği için aralarına derin bir sessizlik çökmüştü.

Sonunda Tom teslim oldu.

"Güzel bir kızmış."

"Öyle," diye onayladı Sarah. "Pasaklı bir mahkûm değilmiş, değil mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," diyen Tom yerinden doğruldu. Sarah onu döşeğe çekerek sırtını sıcak göğsüne dayadı. "Şey, dediysem de lafımı geri alıyorum."

Bunun kocası için ne kadar zor olduğunu bilen Sarah'nın yüreği eridi. 'Onunla konuştum," dedi. "İyi bir kız."

"Sen öyle diyorsan sorun yok." Tom böylece konuyu kapattı. Uykuya dalmak üzerelerdi.

"Seni seviyorum, Tom Courtney," dedi kadın uykulu bir sesle.

"Ben de seni seviyorum, Sarah Courtney. O kız Jim'i senin beni ettiğinin yarısı kadar mutlu ederse oğlumuz çok şanslı bir erkek olacak." Bu tür sözlerle genellikle dudak bükerek, çok nadiren söylerdi.

"Ah, Tom Courtney! Beni hâlâ şaşırtabiliyorsun," diye fısıldadı Sarah.

Gün doğmadan önce hepsi ayaktaydı. Louisa, Tom ve Sarah'nınkının hemen yanında duran arabadan çıktı. Sarah onu oraya, Jim'i de sıranın en sonundaki arabaya bilerek yerleştirmişti. Böylece gece herhangi bir konuşma olduğu takdirde her fısıltıyı duyabilecekti.

Zavallı çocuk, diye düşündü Sarah bıyık altından gülümseyerek. Gece boyunca Tom'un horultusunu dinlemek zorunda kalmıştı. Sarah'nın aldığı tedbirler boşa çıkmış, Louisa'nın kaldığı arabadan hiç ses gelmezken Tom'la uluyan çakallar gece boyu seslerini kesmemişti.

Louisa, Sarah'nın ateşin başında olduğunu görünce kahvaltıyı hazırlamasına yardım etmek üzere kadının yanına koştu. İki kadın bir süre sonra hoş bir sohbete daldılar. Louisa, ızgaranın üzerine cızırdayan sosisleri dizerken, Sarah, hazırladığı karışımı düz tavaya dökerek gözleme yapıyordu.

Tom'la Jim, Tom'un koloniden getirdiği arabaların yükünü incelemeye koyulmuştu. Arabalar, Afrika koşullarına azami uyumu sağlayacak şekilde yapılmış, usta elinden çıkmış

dayanıklı ve kullanışlı araçlardı. Dört tekerlek üzerinde ilerliyorlar, öndeki ikisi, yön değiştirmekte kullanılıyordu. On iki öküzlük koşum takımı arabayı çekiyordu. Arka tekerleklerin çapı, ön tekerleklerinkinden büyüktü.

Arabanın gövdesi, beş buçuk metre uzunluğunda, yaklaşık bir buçuk metre enindeydi. Ahşap kenarlar ön tarafta altmış santim yükseklikteydi. Bu yükseklik arka kesimde doksan santime kadar çıkıyordu. Gövdenin her iki kenarında, tentenin örtüldüğü dalların tutturulduğu demir teller vardı. İçerisi yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteydi, yani uzun boylu bir adam eğilmek zorunda kalıyordu. Tente çift katlıydı. Dıştaki yelken bezi, yağmur sularının içeri akmasını önüyor, en azından büyük miktarda suyun girmesine engel oluyordu. Hindistancevizi kabuğundan yapılmış kaba bir hasır, içerisini güneşin korkunç ısıcağından koruyordu. Ön ve arkadaki uzun, yelken bezinden perdelere baş-perde ve kış-perde diyorlardı. Sürücü, genişliği arabanın genişliğine eşit bir sandığın üzerinde oturuyordu. Aynı sandıktan arka tarafta da vardı; baş-sandık ve kış-sandık. Arabanın gövdesi ve altı boyunca sıralanmış demir çengeller vardı. Bu çengellere tavalar, tencereler, çeşitli aletler, yelken bezinden çuvallar, barut fiçileri ve diğer malzemeler asılıydı.

Arabanın içinde, kare biçimli ceplerin asılı olduğu başka çengeller vardı. Bu ceplere yedek giysiler, taraklar, fırçalar, sabunlar, havlular, tütün, pipolar, piştovlar, bıçaklar ve acil ihtiyaç duyulabilecek eşyalar konuyordu. Takozlar üzerine yerleştirilen geniş yatak, yolcunun iyi bir uyku çekmesi için yeteri kadar konforluuydu. Bu takozlar yükseltilerek yatağın altına kutular, sandıklar ve fiçiler yerleştirilebiliyordu. Yatak da kamp sandalyeleri gibi sazlardan örülmüştü ve oldukça dayanıklıydı. Sazlar, asil tenis sporunda kullanılan raketlerin yapıldığı koyun bağırsaklarından yapılmış tellerde olduğu gibi birbirini kesecek şekilde iç içe geçirilmişti.

Tom bu koca arabalardan dört tane getirmişti. Çekecek hayvanları getirmeyi de ihmal etmemişti elbette. Her araba için yetenekli bir sürücü ve öndeki öküzleri, boynuzlarının dibine dolanmış deri bir kementle idare edecek yönlendirici adamlara ihtiyaç vardı.

Dört araba da tıka basa yüklüydü. Sarah ile Louisa, kahvaltıdan sonra eşyaların dökümünün yapılması işine yardım etmeye başladılar. Bunun için tüm arabaların boşaltılması ve malların kontrol edilmesi gerekiyordu. Eski bir gemi kaptanı olan Tom, malların tek tek belirtildiği bir yükleme listesi hazırlamıştı. Bu şekilde Jim neyin nerede olduğunu tam olarak bilebilecekti. Nalları, bir kangal urganı veya bir dikiş iğnesini aramak için vahşi toprakların ortasında tüm malları altüst etmek pek hoş olmazdı.

Babasının tedarik ettiği mallar karşısında Jim bile şaşırıp kalmıştı. "Tüm mirasın bu, oğlum, daha fazlası olamayacak. O yüzden elindekini akıllıca değerlendir."

Sarah'ın Louisa için hazırladığı büyük sandık, önlerindeki aylar, hatta belki yıllar boyunca içinde yaşayacağı arabanın baş kısmına yerleştirildi. İçinde taraklar, saç fırçaları, iğne ve iplikler, bir gardırop dolusu giysi, daha fazlasını dikmek için toplar halinde kumaşlar, hassas cildini güneşten korumak için eldivenler ve başlıklar, makas ve tırnak törpüsü, kokulu İngiliz sabunları ve ilaçlar vardı. Sarah, sandığa yılların tecrübesiyle

hazırladığı yemek tariflerini ve talimatları yazdığı kalın defteri de koymuştu. İçindeki bilgiler paha biçilmezdi. Fil hortumundan yabani mantara kadar, her şeyin nasıl pişirileceği, sabunun nasıl yapılacağı, derinin nasıl tabaklanacağı, tedavi amaçlı kullanılabilecek yabani otların ve yenilebilir bitkilerin listesi, güneş çarpmasına karşı alınacak önlemler ve tedavileri, mide sorunlarına çözümlerden bebeklerin diş çıkarma sorunlarına kadar çok zengin bilgiler içeriyordu. Ayrıca, aralarında Londra'da basılmış bir tıp sözlüğü, 1731 yılından başlayan bir almanak ve Kutsal İncil'in de bulunduğu küçük bir kütüphane, mürekkep, kalemler ve kâğıtlar, bir kutu suluboya ile fırçalar, çok miktarda iyi kalitede resim kâğıdı, örgü şişleri ve yün, ayakkabı yapımında kullanılmak üzere yumuşak, tabaklanmış deri (tabanları için bizon derisi kullanılacaktı) de vardı. Bunların yanı sıra çarşaf, battaniyeler, yabani kazların tüyleriyle doldurulmuş yastıklar, şallar ve örgü çoraplar, çakal kürkünden güzel bir ceket, koyun derisinden uzun bir palto ve su geçirmez, başlıklı bir de pelerin konmuştu. Ve bunlar sandıktakilerin sadece yarısıydı.

Tom'un hazırladığı sandık daha küçüktü ve içinde bütün eski, sık giyilmiş giysileri, usturasıyla ustura kayışı, av ve deri yüzme bıçakları, oltası ve kancaları, çakmaktaşını ve çeliği koyduğu kav kutusu, bir büyüteç, yedek bir dürbün ve daha birçok malzeme vardı. Bunlardan başka sandığa uzun, su geçirmez bir pardösü, aynı malzemeden yapılmış geniş kenarlı bir şapka, atkılar ve eldivenler, yün çoraplar, bir düzine şişe marul suyundan yapılmış öksürük şurubu ve Dr. Chamberlain'in aynı miktarda çok etkili ishal şurubu konmuştu.

Genel erzaklara sıra geldiğinde eşyaların sonu yokmuş gibi göründü. Listenin başında, toplam üç yüz kilo ağırlığında sekiz sandık kahve çekirdeği ve yüz elli kilo şeker vardı. Bunları görünce Jim'in ağız kulaklarına vardı. Bunların yanı sıra High Weald'ın mutfağından geyik etinin saklanabilmesi için yüz kilo tuz, beş kilo karabiber, büyük bir kutu köri, çuvalar dolusu pirinç, buğday ve mısır unu, kutular dolusu baharat, yemekler için şişelenmiş tatlandırıcı soslar, kavanozlarca reçel ve turşu fıçıları vardı. Arabaların içlerindeki çengellere peynirler ve domuz etleri asılmıştı. Balkabakları, koçanlarıyla güneşte kurutulmuş mısırlar, sebze tohumu paketleri, bir yerde ürün yetiştirecek kadar uzun süre kalmaları halinde ekmeleri için malzemelerin arasında yerini almıştı.

Yemek pişirmek ve yemek için üç ayaklı tencereler, çörek kalıpları, kızartma tavaları, uzun saplı tencereler, ızgara demirleri, çaydanlıklar, su kovaları, tabaklar, bardaklar, çatallar, kaşıklar ve kepçeler de vardı. Her arabaya iki yüz litrelik ikişer su fıçası konmuştu. At sırtında taşınmak üzere hazırlanmış ordu tarzı su mataraları ve şişeler de vardı. Yirmi beş kilo sarı sabun vardı, ellerindeki sabun bitince Jim hipopotam yağı ve odun külünden tekrar yapabiliirdi.

Arabaların bakımı için de malzemeler konmuştu. Tekerlekleri ve hareketli aksamı yağlamak için hayvansal yağla karıştırılmak üzere iki fıçı zift, yedek tekerlekler ve gerektiğinde tenteleri tamir edip yamamak için bol miktarda yelken bezi konmuştu. Kış-sandıklardan birinde delgiler, köşebent, tahta rendesi, tekerlek parmağı rendesi, iskarpela, mengene, demirci maşası ve çekiçler vardı. Bunlara ek olarak iki yüz nal, torbalar dolusu çivinin de dahil olduğu pek çok demirci ve marangoz malzemesi bulunuyordu.

"Bak, bunlar çok önemli, Jim." Tom, oğluna kaya örneklerini parçalamada kullanılan havanı, tokmağını ve çevresinde bir oluk bulunan altın arama tabaklarını gösterdi.

"Yaşlı Humbert sana bunların nasıl kullanılacağını göstermişti." Humbert, aralıksız içtiği cin ve ucuz brendi yüzünden karaciğeri iflas edene dek Tom'un altın arayıcılığını yapmıştı. "İki yüz metrelik fitil de koydum. Altın bulduğunda kayalığı havaya uçurabilirsin."

Tom, Afrikalı kabile şefleri ve nüfuzlu kimselerle yapılacak ticaret için çok rağbet göreceğini bildiği mallar koymuştu. Bunların arasında iki yüz ucuz bıçak, balta başları, elli değişik şekilde ve renkte Venedik boncukları, el aynaları, kav kutuları, bilezik, halhal veya başka bir süs malzemesi yapımına uygun bakır ve pirinç tel kangalları vardı.

İki kaliteli İngiliz tarzı avcı eyeri, hizmetliler için sıradan eyerler, avlanan hayvanın taşınması için iki askılı sedye, büyük bir çadır, katlanabilir sandalye ile masalar da eşyalara dahildi.

Tom, saldırgan kabilelerle karşılaşmaları ihtimaline karşı ve gerektiğinde av sırasında kullanılmak üzere yirmi denizci palası ve otuz Brown Bess tüfek getirmişti. Hizmetlilerin çoğu, bu tüfekleri yeterince ustalıkla doldurup ateşleyebilirdi. Bunların yanı sıra, bir filin ya da gergedanın kalbine ulaşacak kadar güçlü atışlar yapabilen iki Alman tüfeğiyle dört yüz adımdan avını tam isabetle vurabilmesini sağlayacak Londra yapımı, iki yivli, çift namlulu, çok pahalı iki tüfek vardı. Fransa yapımı, ufacak bir bayan tüfeği de silahlar arasındaydı.

Tom, Jim doğduğunda bu silahı Sarah'ya vermişti. Çok hafifti ve hedefi şaşmıyordu. Sarah artık pek avlanmıyordu, ama Jim bir keresinde annesinin bu tüfekte iki yüz adımdan koşmakta olan bir karacayı vurduğunu görmüştü. Şimdi de tüfeği Louisa'ya veriyordu.

"İşine yarayabilir," dedi Sarah kızın teşekkürlerine aldırmadan. Ama Louisa içgüdüsel olarak ona sarılıp fısıldadı. "Armağanlarınızı gözüm gibi saklayacağım ve benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım."

Tüm bu silahlar için kullanılacak mermilerin yapılması için kurşun kepeçleri, mermi kalıpları, harbiler, mermi kemerleri ve barutluklar da unutulmamıştı. Beş büyük kurşun kalıbı, yirmi beş kilo kalay ve kurşun alaşımı, yirmi bin hazır tüfek mermisi, tüfekler için yirmi fiç en iyi kalite barut, Brown Bess tüfekleri için yüz fiç kaba kara barut ve silahların yağlanması için büyük bir fiç eritilmiş su aygırı yağı yüklenen malzemeler arasındaydı.

Malzemeler o kadar fazlaydı ki arabalara geri yükleme işini ikinci günün akşamı olduğunda bile tamamlayamamışlardı. "Geri kalanı sabah bekleyebilir," dedi Tom gerinerek. "Ama şimdi hanımlar bize akşam yemeği hazırlayabilir."

Melankoli yüklü sessizlikler, birlikte yenen son akşam yemeğine eşlik ediyordu. Çok yakında tekrar ayrılacak olmanın verdiği hüznü, zoraki kahkahalarla dağıtmaya çalıştılar. Sonunda Tom, tipik davranışıyla doğrudan konuya girdi. "Sabah erkenden yola çıkıyoruz." Ayağa kalkıp Sarah'nın elini tuttu. Kaldıkları arabaya doğru yürürlerken karısının kulağına fısıldadı. "Onları baş başa bırakmamızda bir sakınca var mı? Başlarında birini bıraksa mıydık?"

Sarah ona neşeye güldü. "Tom Courtney, bu konuda endişelenmekte biraz geç kalmadın mı? Şimdiye kadar zaten birlikte haftalar geçirdiler, muhtemelen daha yıllarca bir arada olacaklar. Artık ne yapabilirsin ki?"

Tom hüznüyle gülümseyerek onu havaya kaldırdı ve arabaya bindirdi. Yataklarına girdiklerinde Sarah mırıldandı. "Louisa hakkında endişen olmasın. İyi bir kız olduğunu söyledim sana. Oğlumuz Jim'i de bir centilmen gibi davranmak üzere yetiştirdik. Aralarında henüz hiçbir şey olmamış, doğru zaman gelene kadar da olmayacak. O zaman bir vahşi bizon sürüsü bile olacakların önüne geçemeyecek. Bir dahaki görüşmemizde şartlar değişmiş olursa bir düğün planlayabiliriz. Hatırlayabildiğim kadarıyla bizim hakkımızda böyle ahlaki kaygıların yoktu, Tom Courtney. Düğünümüz biraz gecikmişti."

"Hiç olmazsa bu tür mevzularda benden daha zekisin," diye kabullenen Tom, karısını kendine çekti. "Aklıma gelmişken söyleyeyim, Bayan Courtney, bu gece burada olacakları engelleyecek bir vahşi bizon sürüsü göremiyorum."

"Doğru, Bay Courtney, ne kadar da dikkatlisiniz," diyen Sarah genç bir kız gibi kıkırdadı.

Güneş önceki gecenin soğuğunu tamamen yok etmeden önce kahvaltı edip yükleme işinin geri kalanını hallettiler. İriyarı bir adam olan sürücübaşı Ufaklık, kırbacını tek bir kez şaklatarak öküzlerin arabalara koşulması işaretini verdi. Bu muhteşem alet, altı buçuk metre uzunluğunda bir bambu çubuk ve daha da uzun kırbaç kayışından oluşuyordu.

Ufaklık yerinden hiç kalkmadan veya piposunu ağzından çekmeden en öndeki öküzün kamburundaki sineği öldürebilir, o esnada hayvanın kılını bile oynatmazdı.

Kırbacın bir buçuk kilometrekarelik alanda duyulabilen sesi üzerine tüm çoban gençler, öküzleri toparlayıp çiftler çiftler arabalara koşmaya başladı. Düzlüğe dağılmış otlayan hayvanları bağırış çağırışlar ve fırlattıkları, hedefini bulan çakıl taşlarıyla arabalara doğru güdüyorlardı.

"Gel, Scotland, seni anası belli babası meçhul yılan."

"Hey! Kısıkgöz, buraya gel yoksa kafana bir taş daha yiyeceksin."

"Kıpırdasana seni miskin hayvan!"

"Yürü, Karayürek, sakın numaralarından birini denemeye kalkma." Hayvanlar çiftler çiftler yerlerini aldılar. Sonra güçlü ve uysal oldukları için lider seçilen çiftler en başa geçti. Ufaklık'ın dev kırbacını tekrar şaklatmasıyla tüm öküzler uyum içinde hareket ettiler ve ağır arabanın tekerlekleri hiç direnmeden dönmeye başladı. Diğer üç araba da birkaç yüz adımlık mesafelerle liderin ardına sıralandı. Bu şekilde öndeki arabanın kaldırdığı tozdan etkilenmiyorlardı. Arabaları serbest atlar, yedek öküzler, süt veren inekler ve etleri için beslenen koyunlarla keçilerden oluşan bir sürü izliyordu. Hepsi de geniş düzlüğe dağılmış otliyordu, ama birbirlerinden fazla uzak olmadıkları için dört çoban çocuk hayvanları kısa sürede toparlamıştı. Çocukların en küçüğü on, en büyüğüse on üç yaşındaydı. Bunlar Sarah'nın yıllar boyu yanına aldığı öksüz çocukların bir bölümüydü. Hayran oldukları Somoya ile birlikte maceraya atılmak için yalvarmışlardı. Çocukların topuklarının dibinde, sürüden ayrılan hayvanları geri getirmek ya da vurulan avları bulup getirmek için kullanılan kırma köpekler vardı.

Maymun Kafası Tepesi'nin altında sadece küçük bir araba ve yüklü birkaç at kalmıştı. Tom'la Sarah, High Weald'a dönmeye hazırды. Karı koca ve oğul, birbirlerinden ayrılma konusunda çok isteksizdi. Sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinin etrafında bir saat daha oturarak son birer kupa kahve içtiler. Son üç günde söylemeyi unuttuklarını dile getirdiler ve söylemiş olduklarını tekrarladılar.

Tom, en önemli konulardan birini en sona bırakmıştı. Küçük arabadan, denizcilerin kullandığı su geçirmez bir harita çantası alıp tekrar Jim'in yanına oturdu. Düz çantayı açarak içinden bir harita çıkardı. "Bu, son on beş yıldır çizdiğim ve üzerine eklemeler yaptığım haritanın bir kopyası. Aslını sakladım, bu ise tek kopya. Çok değerli bir belgedir," dedi Jim'e.

"Ona gözüm gibi bakacağım," diye söz verdi oğlu.

Tom, ağır parşömeni önlerine yaydı ve hafif sabah esintisiyle uçmaması için köşelerine birer ağır taş koydu. Jim, güney anakarayı gösteren özenle çizilmiş haritayı inceledi. "Bu kadar yetenekli bir sanatçı olduğumu bilmiyordum, baba."

Babası yerinde huzursuzca kıpırdanarak Sarah'ya kaçamak bir bakış attı. "Şey," diye geveledi. "Birazcık yardım aldım."

"Fazla mütevazısın, Tom," diyerek gülümsedi Sarah. "Her şey senin denetimin altında yapıldı."

"Tabii ya," dedi Tom gülerek. "İşin en zor kısmı da oydu zaten. "Sonra tekrar ciddileşti. "Kıyı hattı çok güvenilir, gördüğüm bütün haritalardan daha ayrıntılı. Son yirmi yıl boyunca doğu ve batı kıyılarında yaptığımız tüm yolculuklar boyunca amcan Dorian ile birlikte gözlemlerde bulunduk. Bu yolculuklardan birinde sen de benimleydin, Jim, o yüzden buraları hatırlayacağını sanıyorum." İsmi saydığı yerleri haritada gösteriyordu. "Batı kıyısında Balinalar Körfezi'ni ve New Devon Limanı'nı görüyorsun, oraya eski memleketimizin adını vermiştim. Doğu kıyısında şurası Frank'in Kıyı Gölü; büyük büyükbaban Standvastigheid adlı kalyondan ele geçirdiği defineyi buraya gömmüştü. Açık denizden korunaklı, iyi bir demirleme yeri. Girişi keskin kayalarca korunuyor. Çok daha kuzeyde ise Portekizlilerin Nativity veya Natal adını verdikleri körfez var."

"Ama bu limanlarda bizim ambarlarımız yok, baba," diye araya girdi Jim. "Bunların hepsi terk edilmiş, ıssız bölgeler."

"Çok haklısın, Jim. Ama iskunalarımızdan (İki veya daha fazla direğinde subye arma olan tekne tipi.) biri, mevsime ve rüzgârlara bağlı olarak yaklaşık her altı ayda bir buralara uğrar. Yerliler, düzenli aralıklarla uğradığımızı bilir ve yanlarında fildişi, Arap zamkı, hayvan postları ve benzer tipte çeşitli mallarla orada bizi beklerler."

Jim başını salladı.

Tom devam etti. "Daha önce gitmiş olduğun için bu dediğim yerlere vardığında hemen tanıyacaksın. Posta kayalarının nerede olduğunu biliyorsun. " Bunlar, kıyıda bilumum yerlerde bulunan parlak renklere boyanmış düzgün kayalardı. O bölgeye gelen denizciler, diğer gemilerce bulunup adresine iletilmek üzere bu kayaların altına muşambaya sarılmış paketler bırakırlardı. "Posta kayalarından birine mektup bırakırsan er geç amcan Dorian'ın veya benim elime ulaşacağım bilmelisin. Biz de senin için bırakacağız."

"Ya da orada geminin uğramasını bekleyebilirim."

"Evet, oğlum, bu da mümkün. Ama karşına bir VOC gemisi çıkmamasına dikkat etmen gerek. Vali van de Witten, Louisa ile başınıza büyük bir ödül koymuştur bile."

Genç çiftin içinde bulunduğu durumun vahametini düşünerek bir süre sessiz kaldılar. Sonra Tom hızla devam etti. "Bununla birlikte, kıyıya ulaşmadan önce ayak basılmamış vahşi topraklarda yüzlerce, hatta binlerce fersah yol kat etmek zorundasın." Yara izleriyle dolu iri elini haritanın üzerinde gezdirdi. "Arabalarının önünde ne uzanıyor, gör. Bu, hayatım boyunca yakalamak için yanıp tutuştuğum fırsat, evlat. Benim gidebildiğim en uzak nokta, şu an oturduğum bu yer oldu."

"Bunun bir suçlusu varsa o da sensin, Tom Courtney," dedi Sarah. "Seni durdurmayı hiç düşünmedim, ama sen para kazanmakla fazlasıyla meşguldün."

"Şimdi de artık çok geç. Yaşlandım ve şişmanladım." Tom'un yüzünde mahzun bir ifade belirdi. "Ama Jim benim yerime gidecek." Haritaya özlem dolu gözlerle baktı, sonra gözlerini, kaldırdıkları toz bulutu içinde yavaşça ilerlemekte olan arabalara çevirdi ve mırıldandı. "Seni şanslı şeytan, uygarlığın ulaşamadığı toprakları göreceksin."

Sonra dikkatini tekrar haritaya çevirdi. "Yıllar boyunca, koloni sınırlarının ötesine gittiği söylenen her beyaz, kara veya sarı derili adamı buldum ve bezdirene kadar sorulara

boğdum. Ticari gezilerimiz sırasında Dorian ile kıyıya çıktığımız zamanlarda yerli halkı sorguya çekerdik. Onlardan öğrendiğim her şeyi, tüm ayrıntılarıyla bu haritaya yazdım. İsimleri, duyduğum gibi yazdım. İşte, şu boşluklara ve arkaya, duyduğum hikâyeleri ve efsaneleri, farklı kabilelerin isimlerini, köylerini, krallarını ve şeflerini yazdım. Sonra nehirleri, gölleri ve su pınarlarını haritada işaretlemeye çalıştım, ama tam yerlerini belirtmek olanaksız. Bakkat, Zama, Ufaklık ve sen, toplam on iki yerli dilini konuşabiliyorsunuz. Yolculuğa devam ettikçe rehberler ve tercümanlar tutar, kimsenin temas kurmadığı bilinmeyen kabileleri tanıyabilirsiniz." Tom haritayı katladı ve büyük bir dikkatle çantaya geri koydu. Sonra muşamba çantayı Jim'e verdi. "Onu iyi koru, oğlum. Yolculuğun süresince sana yol gösterecek."

Sonra tekrar küçük arabaya gitti ve sert deriden bir muhafaza getirdi. Açıp Jim'e içindekileri gösterdi. "Bulunduğun enlemi ve boylamı hatasızca belirlemen için sana Londra'daki Harrison'ın mükemmel hale getirdiği söylenen kronometrelerden birini vermek isterdim, ama bu aletlerden birini görmek kısmet olmadı ve her birinin de beş yüz sterlin olduğunu söylüyorlar. İşte benim emektar pusulam ve oktantım. Büyükbabana aitlerdi. Onları nasıl kullanacağını çok iyi biliyorsun. Amirallik dairesinin tablosunun bu kopyası sayesinde güneşi gördüğün sürece hiç olmazsa hangi enlemde olduğunu bilebileceksin. Haritada işaretlediğim yerlerin hepsini bulabilmen gerek."

Jim deri muhafazayı babasından aldı ve içindeki güzel, karmaşık cihazı havaya kaldırdı. İtalyan yapımıydı. Üst kısmında, kendi seviyesini belirlemesi için bastırılan piring bir halka vardı. Dönen piring halkalar üzerine yıldız haritaları, enlem daireleri ve saat döngüsü sevgiyle işlenmişti.

Cihazı kutusuna geri koyduktan sonra babasına baktı. "Tüm bu harika armağanlar ve benim için yaptıklarının karşılığını nasıl verebilirim, bilmiyorum. Bunca sevgi ve cömertliği hak etmiyorum."

"Bırak da buna annenle ben karar verelim," dedi Tom boğuk sesle. "Artık eve doğru yola koyulmalıyız." Onlarla birlikte koloniye dönecek olan iki hizmetliye seslendi. Adamlar hemen gelip atlan arabaya koştular ve Tom'un atım eyerlediler.

Jim'le Louisa, Ateştopu ve Asilyürek'in üzerinde neredeyse bir fersah boyunca onlarla yan yana ilerlediler ve son veda cümlelerini söylediler. Günbatımından önce kendi arabalarını yakalamak için daha fazla ilerlemeden dönmeleri gerekiyordu. Bir süre, küçük arabanın uzaklaşmasını izlediler.

"Geri geliyor!" diye bağırdı Louisa, Tom'un dörtlüye yaklaştığını görünce. Tom, hemen yanlarında atını durdurdu.

"Jim, beni dinle, oğlum. Günlük tutmayı sakın unutma. Yolculuğun tüm ayrıntılarını not etmeni istiyorum. Yerli kabilelerin şeflerinin ve köylerinin isimlerini yazmayı unutma. Gelecekte onlarla ticaretini yapabileceğimiz malları olup olmadığına iyice bak."

"Tamam, baba. Bunları konuşmuştuk zaten," diye hatırlattı Jim.

"Ve altın arama konusu," diye devam etti Tom.

"Karşımıza çıkan her nehirde kumları araştıracağım," diyerek güldü Jim. "Merak etme,

unutmayacağım."

"Sen yine de ona hatırlat, Louisa. Oğlumun akıllı bir karış havadadır. Bu huyunu kimden almış bilmem. Herhalde annesinden."

"Söz veriyorum, Bay Courtney," dedi Louisa ciddiyetle.

Tom tekrar Jim'e döndü. "James Archibald, bu genç hanıma çok iyi bak. Çok akıllı ve senin için biraz fazla iyi olduğu açıkça görülüyor."

Tom sonunda yanlarından ayrıldı ve atını küçük arabaya doğru sürdü. Sık sık arkasına dönüp onlara el sallıyordu. Tom tam arabanın yanına varmıştı ki Jim bağırdı. "Hay aksi! Mansur'la Dorian Amca'ya selam söylemeyi unuttum. Haydi!" Arabaya doğru dörtlüyle ilerlediler. Vardıklarında herkes indi ve birbirlerine tekrar sarıldılar.

"Bu sefer gerçekten gidiyorlar," dedi Jim. Ama babası, arabaya dönmeden önce onlarla birlikte bir iki kilometre kadar ilerledi. Sonunda gitmelerine razı oldu ve gözden kaybolana dek onlara el salladı.

Yüklü dört araba çoktan gözden kaybolmuştu, ama toprağın üzerinde bıraktıkları derin izler gözden kaçacak gibi değildi, bu yüzden takip, iki genç için çok kolay oldu. İlerledikçe karşılarına küçüklü büyüklü vahşi hayvan sürüleri çıktı.

Louisa önündeki manzaraya hayranlıkla bakıyordu. "Daha önce hiç bu kadar olağanüstü bir görüntüye tanık olmamıştım."

"Çok bereketli topraklardayız," dedi Jim. "Kolonide yaşayan usta bir avcı tanıyordum. Bir gün içinde üç yüz tane iri hayvan avlamış ve bu sürede dört at değiştirmiş." Jim başını hayranlıkla salladı.

Karanlıkta aldıkları son kilometrede onlara, Zama'nın kahve çekirdeklerini havanda öğüterek siyah çaydanlığın üzerine yerleştirdiği kamp ateşi yol gösterdi.

Babasının haritasını ve yön bulma cihazlarını kullanan Jim, kafiye kuzeye yönlendirdi. Günler, doğal bir ritimle ilerleyerek haftalara, haftalar da aylara döndü. Jim, her sabah Bakkat ile birlikte at üstünde arazinin ötesini keşfe çıkıyor, bir sonraki su pınarını veya nehri arıyordu. Kahvaltısını yanında götürüyor, katladığı döşegini de eyerinin arkasında taşıyordu. Bakkat ise avlayabilecekleri herhangi bir hayvanı taşımak için yanında bir av sedyesi taşıyordu.

Louisa arabaların etrafında temizlik ve onarım işleriyle meşgul oluyor, hizmetlilerin başında durup bu hareketli evinde kendine göre bir düzen oturtuyordu, ama çoğu gün, Ailyürek'e binerek Jim ile birlikte vahşi toprakların gizemine dalıyordu. Her yönden karşılarına çıkan hayvanlar ve kuşlar onu ilk günden büyülemişti. Jim, ona her birinin adını öğretiyor, özellikleri ve yaşamları üzerinde tartışıyorlardı. Bakkat da sonu gelmeyen, büyülü hikayeleriyle onlara katılıyor, doğaya dair engin bilgisini onlarla paylaşıyordu.

Atların dinlenip otlanması için gün ortasında mola verdiklerinde Louisa heybesinden Sarah'nın verdiği eskiz defterlerinden birini çıkardı ve o gün gördüğü ilginç görüntüleri kâğıda aktarmaya koyuldu. Jim yanına yaklaştı ve hatırlayabildiği kadarıyla çizimlere

katkıda bulundu, gerekli yerlerde uyarılar yaptı. Bir yandan da kızın inanılmaz yeteneği karşısında hayrete düşüyordu.

Louisa'nın küçük Fransız tüfeğini her zaman sağ dizinin hemen altındaki kılıfta taşıması konusunda ısrar ediyordu. "Silaha genellikle acil bir durumda ihtiyaç duyarsın," dedi ona. "Ve nasıl kullanılacağından emin olsan iyi olur." Louisa'ya tüfeği doldurma, ağızotu koyma ve ateşleme üzerine provalar yaptırdı. İlk atışında tüfeğin kulakları sağır eden sesi ve geri tepmesi nedeniyle gafil avlanan Louisa neredeyse silahı düşürecekti. Neyse ki Jim hemen yanında tetikte bekliyordu ve tüfeği hemen elinden aldı. Onu tepkisinin gösterdiği kadar korkutucu olmadığına ikna edip cesaretlendirince Louisa tekrar denemeye razı oldu. Jim onu heveslendirmek için şapkasını çıkarıp yirmi adım ötedeki alçak çalılar üzerine koydu.

"Bahse girerim şapkamı en az üç metre farkla ıskalayacaksın, Kirpicik." Bu hesaplı bir meydan okuyuştu. Louisa'nın gözleri kararlılıkla kısılıp mavi elmastan çizgilere dönüştü. Bu kez elleri titremiyordu. Atıştan sonra duman dağıldığında Jim'in şapkasının havada fır döndüğünü gördüler. Jim, en sevdiği şapkası olduğu için yakalamak üzere peşinden koştu. Parmağını şapkasındaki deliğe soktuğunda yüzünde öyle bir inanmazlık ve dehşet ifadesi vardı ki, Bakkat kahkahalara boğuldu. Bir yandan gülüyor, bir yandan da el kol hareketleriyle şapkanın havada nasıl uçtuğunu tarif ediyordu. Sonra dizleri büküldü, tozun içine yuvarlandı ve karnına iki eliyle birden vurarak deli gibi gülmeye başladı.

Kahkahası bulaşıcıydı, Louisa da gülmeye başladı. Jim, onun o güne kadar hiç bu kadar doğal ve içten güldüğünü görmemişti. Delik şapkayı başına geçirdi ve onlarla birlikte gülmeye başladı. Daha sonra deliğe bir kartal tüyü soktu ve gururla takmaya devam etti.

Bir ağaç gölgesine oturup Louisa'nın yanında getirdiği soğuk et ve turşudan oluşan öğle yemeklerini yediler. Birkaç dakikada bir, içlerinden biri tekrar gülmeye başlıyor ve diğerleri de dayanamayıp ona katılıyordu.

"Bırak da Welanga şapkana tekrar ateş etsin," diye yalvardı Bakkat. "Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Jim bunu kabul etmeyerek avcı bıçağıyla ağacın gövdesini çizdi. Parlak beyaz iz, ideal bir hedef oluşturunuyordu. Louisa'nın bir şeyi kafasına koyduğunda ne kadar azimli ve inatçı olduğunu öğrenmeye başlıyordu. Tüfeği doldurmada şimdiden usta olmuştu; barutluktan tam ölçüsünde barut döküyor, sıkıştırıyor, kemerindeki çantadan simetrik bir mermi seçiyor, yağlanmış bezle siliyor ve içeri itiyor, küçük ahşap tokmakla yerine oturtuncaya dek bastırıyor, sonra falya tavasını barutluyordu.

İkinci gün, tüfeği hiç yardım almadan doldurup ateşleyebiliyordu. Sonunda ağacın gövdesine işaretlenmiş hedefi beş atıştan dördünde vurmaya başladı.

"Bu senin için fazla kolay olmaya başladı, Kirpicik. İlk gerçek avına çıkmanın vakti geldi."

Louisa ertesi sabah erkenden tüfeğini öğretildiği gibi doldurdu ve Jim ile birlikte atlarına atlayıp kamptan ayrıldılar. Otlayan ilk sürüye yaklaştıklarında Jim ona Asilyürek'i nasıl perde olarak kullanacağını öğretti. İkisi de atlarından indiler. Jim, Ateştopu'nu önden ilerletirken, Louisa atının yakınında durarak aygırın hemen ardından ilerliyordu. Atlarının

gövdelerini bir kalkan olarak kullanarak küçük keseli bir antilop sürüsüne yaklaştılar. Daha önce hiç insan veya at görmemiş olan hayvanlar, masumca bir şaşkınlıkla yaklaşan acayip yaratıklara bakıyorlardı. Jim, sürüye doğrudan yaklaşımdan kaçınarak çaprazlama ilerlemeye başladı. Doğrudan bir yaklaşım hayvanları ürkütüp kaçmalarına sebep olabilirdi.

Jim, sürüdeki en yakın hayvana yüz adım kadar yaklaştıklarında Ateştopu'nu durdurdu ve hafifçe ısıklık çaldı. Louisa, Asilyürek'in yularını bıraktı. Kısarak olduğu yerde durup itaatkârca bekledi. Bedeni, geleceğini bildiği tüfek sesinin beklentisiyle titriyordu. Louisa yere çöktü ve sürüden biraz ayrılmış, gövdesini yanlamasına ona dönmüş bir erkek antiloba dikkatle nişan aldı. Jim, ateş etmesi gereken noktayı, yani hayvanın omzunun hemen gerisini ona yaptığı çizimlerde ve avladığı hayvanların cansız bedenleri üzerinde defalarca göstermişti.

Yine de bu, bir ağacın gövdesine kazınmış hedefe ateş etmekten çok farklıydı. Kalbi uzun süre koşmuşçasına çarpıyor, elleri kontrol edilemez bir şekilde titriyor, bir türlü nişan alamıyordu.

Jim yumuşak bir sesle, "Sana söylediklerimi hatırla," dedi.

Louisa, avın heyecanıyla bütün tavsiyelerini unutmuştu. "Derin bir nefes al. Tüfeğini kaldır. Nefesinin yarısını ver. Tetiğe yapışma. Hafifçe çek."

Louisa tüfeği indirdi, kendisini toparladı ve söylenenleri kelimesi kelimesine yerine getirdi. Küçük tüfek, şeytan arabası kadar hafif gibiydi ve sanki kendi iradesiyle ateş almıştı. Ani patlama ve duman bulutu Louisa'yı şaşırttı.

Tok bir ses duydular ve merminin isabet ettiğini anladılar. Hayvan havaya sıçradı ve zarif bir dönüşle tekrar yere indi. Sonra bacakları, gövdesinin altında büküldü ve hayvan, güneşin pişirdiği toprağın üzerine yuvarlanarak hareketsiz kaldı. Jim zafer dolu, coşkulu bir haykırıyla hayvanın yattığı yere koştu. Louisa da elinde dumanı tüten tüfekte peşinden seğırtti.

"Tam kalbe isabet etmiş tertemiz bir atış," diye bağırdı Jim. "Ben bile daha iyisini yapamazdım." Koşarak yanına gelen kızı karşılamak üzere döndü. Saçlarının bir kısmı başlığının altından kurtulmuş, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Güneşin yakıcı ışıklarından kaçınmaya çalışmasına rağmen teni olgun bir şeftali gibi pembeleşmişti. Heyecanı en az Jim'inki kadar yoğundu. Jim, o güne dek böyle güzel bir yaratık görmemiş olduğunu düşündü.

Ona sarılma isteğiyle kollarını iki yana açtı. Louisa ona iki adım yaklaşmışken durdu ve hafifçe geriledi. Jim, çok büyük bir çaba sarf ederek dürtüsünü kontrol etti. Sessizce birbirlerine baktılar. Jim, kızın gözlerindeki pırıltının yerini dehşet ve bir erkeğin dokunuşunun düşüncesinin yarattığı tiksintinin aldığını gördü. Kısacık bir andı, ama bir felaketin ucundan dönmüş olduklarını biliyordu. Bunca aydır inşa etmeye çalıştığı güven, ne kadar saygı duyduğunu, iyiliğinin kendisi için ne denli önemli olduğunu, onu koruyup gözetmeyi ne çok istediğini gösterme çabası ani bir dürtüyle neredeyse boşa gidecekti.

Hemen başını çevirdi ve ona kendini toparlayıp korkusundan sıyrılması için fırsat verdi.

"Muhteşem bir hayvan. Çok da şişman."

Ölümün bedenini gevşetmesiyle hayvanın sırtının ortası boyunca ilerleyen uzun deri katmanı açılmış, kar beyazı tüyleri ortaya çıkmıştı.

Jim çömelerek parmağını deri katmanının altında gezdirdi ve sonra burnuna götürüp kokladı. "Bir çiçek gibi kokan yegâne hayvan." Hayvanın yağ bezlerinin soluk sarı renkte sıvısı parmağına bulaşmıştı. Louisa'ya bakmadan, "Denesene," dedi.

Louisa onunla göz göze gelmekten kaçınarak parmaklarını hayvanın sırtında gezdirdi ve burnuna yaklaştırdı. "Parfümlü!" diye bağırdı şaşkınca. Jim, Bakkat'ı çağırdı ve birlikte hayvanın iç organlarını temizleyerek cansız bedenini sedyenin üzerine yatırdılar. Arabalar, uçsuz bucaksız düzlükte minik benekler halindeydiler. Atlarına binip o yöne doğru ilerlemeye başladılar, ama sabahki neşeleri yok olmuş, aralarına bir sessizlik çökmüştü. Jim, umutsuzluğa kapılarak çökmüştü. Görünüşe bakılırsa Louisa ile o güne kadar kat ettikleri mesafeyi kaybetmişler, ilk güne dönmüşlerdi. Gösterdiği onca çaba boşa gitmişti.

Neyse ki arabaların yanına vardığında dikkatini yöneltmesini gerektiren bir durumla karşılaştı. Ufaklık, öndeki arabayı yeraltındaki bir karınca yuvasının üzerinden fark etmeden geçirmeye kalkınca toprak çökmüştü. Ağır yüklü araba, neredeyse gövdesine kadar toprağa gömülmüştü. Ön tekerleklerden birinin birkaç çubuğu parçalanmıştı ve arabayı yerinden oynatmak mümkün değildi. Çekip kurtarmaya çalışmadan önce üzerindeki yükü indirmeleri gerekiyordu. Karanlık çöktüğünde daha arabayı kurtaramamışlardı. Kırık ön tekerleğin tamirine başlamak için vakit çok geçti. Kırık çubukların yerlerine yenilerini takmak gerekiyordu ve tahtaları uygun inceliğe getirmek titizlik isteyen, zahmetli bir işti. Bitirmeleri günler sürebilirdi.

Jim, yorgun ve terli bir halde kendi arabasına gitti. "Banyo! Sıcak su!" diye bağırdı Zama'ya.

"Welanga zaten hazırlatmıştı," dedi Zama onaylamaz bir ifadeyle.

Eh, en azından kimin tarafında olduğunu artık biliyoruz, diye düşündü Jim arkadaşına biraz içerleyerek. Ama kendisini bekleyen sıcak suyu, mis kokulu sabunu ve hemen oracığa bırakılmış tertemiz havluyu görünce keyfi biraz olsun yerine geldi. Yıkayıp paklandıktan sonra mutfak çadırına gitti.

Louisa ocağın başında meşguldü. Jim'in, daha önceki reddedilişi yüzünden yaşadığı kırgınlık geçmemişti. Kendini ona banyoyu hazırlattığı için teşekkür edebilecek gibi hissetmiyordu. Louisa başını kaldırıp ona baktı ve sonra hemen gözlerini kaçırdı.

"Babanın verdiği cinden içmek istersin diye düşündüm." Cin şişesi hazır bir şekilde kamp masasının üzerinde duruyordu. Jim'in ailesinden ayrılışından sonra şişeyi ilk görüşüydü bu. İkramı nazikçe nasıl reddedeceğini, duyularını alkolle bulandırmak istemediğini ona nasıl söyleyebileceğini düşündü. Hayatında sadece bir kez sarhoş olmuş ve bu deneyimi her zaman utançla anmıştı. Bununla birlikte bu hassas atmosferi bozmak istemediği için içkiden bardağına biraz döktü ve isteksizce içti.

Louisa, akşam yemeği için taze antilop eti kızartmış, eti kavrulmuş soğan ve çeşitli otlarla birlikte sunmuştu. Sarah'nın tariflerinden biriydi bu. Jim yemeğe iştahla yumuldu

ve morali, ona iltifat edecek kadar yükseldi. "Aşçılıkta da vurmakta olduğun kadar ustasın." Ancak bundan sonra konuşmaları huzursuz bir hal aldı ve uzun sessizliklerle bölündü. Arkadaş olmaya o kadar yaklaşmıştı ki, diye içten içe yakındı Jim kahvesini içerken.

"Ben yatıyorum. " Ateşin başından her zamankinden daha erken kalkmıştı. "Sen de yatacak mısın?"

"Günlüğüme yazmak istiyorum. Benim için çok özel bir gündü. İlk avım. Ayrıca bir günü bile atlamayacağıma dair babana söz verdim. Daha sonra yatarım. " Jim onu orada bırakıp kendi arabasına doğru yürüdü.

Arabalar her gece bir kare oluşturacak şekilde çekiliyor, aralarında kalan boşluklar ağaç dalları ve çalılarla dolduruluyordu. Bu şekilde, yırtıcı hayvanların kampa girmesi, evcil hayvanların da kaçması engellenmiş oluyordu. Louisa'nın arabası her zaman Jim'in kinin hemen yanına park ediliyordu. Bu şekilde, aralarındaki tek engel, sadece iki araba tentesi oluyordu. Jim, ihtiyaç duyduğu takdirde ona hemen ulaşabilecek kadar yakınında olmasını istemişti. Ayrıca bu şekilde yataklarından hiç çıkmadan birbirleriyle konuşma imkânları oluyordu.

Jim o gece Louisa'nın mutfak çadırından gelen ayak seslerini duyana, fenerinin ışığını tentenin diğer tarafında görene dek uyumadı. Kendi arabasına tırmanıp geceliğini giymesini dinledi. Kumaşın hışırtıları zihninde ona dair huzursuz edici görüntüler oluşturdu, bu görüntüleri savmaya çalıştı, ama başaramadı. Sonra saçlarını fırçaladığını duydu. Fırçanın her darbesi, olgun buğdayların arasında esen hafif rüzgârın fısıltısı gibiydi. Saçlarının gece lambasının aydınlığında parlamışlığını hayal edebiliyordu. Sonunda, yatağın, ağırlığıyla gıcırdadığını duydu. Sonra uzun bir sessizlik oldu.

"Jim." Sesi alçak, neredeyse fısıldar gibiydi. Jim'i çok şaşırttı ve heyecanlandırdı. "Uyanık mısın?"

"Evet." Sesi kulağına aşırı yüksek gelmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Louisa. "Daha önce bu kadar iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum."

" Benim için de güzel bir gündü. " Neredeyse, sadece. . . " diye ekleyecekti, ama son anda dilini tuttu.

Sessizlik öylesine uzadı ki uyuyakaldığını sandı, ama Louisa tekrar fısıldadı. "Anlayışın için de teşekkür ederim."

Jim hiçbir şey söylemedi, söylenecek bir şey yoktu. Uzun süre uyanık yattı, sonra kırgınlığı öfkeye dönüştü. Onun için her şeyimden, yuvamdan, ailemden vazgeçtim. Onu kurtarmak uğruna kanun kaçağı oldum ama o bana iğrenç, zehirli bir sürüngenmişim gibi davranıyor. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi uyuyor. Ondan nefret ediyorum. Keşke onu hiç görmemiş olsaydım.

Louisa yatağında kaskatı yatıyordu. Bir damla bile uykusu yoktu. Hareket etmeye

çekiniyordu, çünkü Jim'in en ufak gürültüyü duyabilecek kadar yakında olduğunu biliyor ve uyuyamadığını bilmesini istemiyordu. İçi, suçluluk ve vicdan azabıyla kavruluyordu. Kendini Jim'e karşı borçlu hissediyor, kendisini kurtarmak için ne fedakârlıklarda bulunduğunu çok iyi biliyordu.

Dahası ondan hoşlanıyordu. Hoşlanmamak mümkün değildi. Jim çok neşeli, açık yürekli, güçlü, güvenilir ve anlayışlıydı. Louisa, onun yanında kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu. Dürüst yüzü, iri, güçlü bedeniyle genç adamın görünüşünü de seviyordu. Jim, onu güldürebiliyordu. Şapkasının delindiğini gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak gülümsedi. Louisa'nın yeni yeni anlayabildiği değişik bir espri anlayışı vardı. Gün içinde yaşadıkları olayları bazen öyle bir anlatıyordu ki, Louisa her birine tanık olduğu halde şaşkınlıkla gülmekten kendini alamıyordu. Ona Kirpicik dediğinde Jim'in onu arkadaşı olarak gördüğünü biliyordu.

Surat astığı şu anlarda bile yakınında olduğunu bilmek güzeldi. Louisa geceleri bazen sırtlanların homurtularını, aslanların kükreyişlerini duyar, ölümüne korkardı. Jim, böyle anlarda tentenin diğer tarafından yumuşak bir sesle konuşur, onu mucizevi bir şekilde sakinleştirir, korkularını def ederdi. Louisa ancak onun sesini duyduktan soma tekrar uyuyabilirdi.

Bir de kâbuslar vardı. Louisa sık sık rüyasında tekrar Huis Brabant'ta olduğunu, üç ayaklı sehpayı, ipek şeritleri, mum ışığının solgun aydınlığında ayakta duran, bir cellat gibi giyinmiş siyahlar içindeki eldivenli, deri maskeli adamı görürdü. Louisa bu kâbuslardan kendi kendine uyanmayı bir türlü başaramaz, dehşet içinde kıvranırdı. Ama Jim, kızın sesini hemen duyar, koşup nazikçe sarsarak onu uyandırır, kulağına sakinleştirici sözler fısıldardı.

"Uyan, Kirpicik! Her şey yolunda. Sadece bir rüyaydı. Ben buradayım. Sana bir şey olmasına asla izin vermem. " Louisa her seferinde derin bir minnet hissiyle uyanırdı.

Ondan her geçen gün daha çok hoşlanıyor, ona duyduğu güven sağlamlaşıyordu. Ama kendisine dokunmasına tahammül edemiyordu. En sıradan temasta bile (bazen üzengi kayışını ayarlarken ayak bileğine dokunuyor, yemek sırasında tuzu veya başka bir şeyi uzatırken parmakları birbirine değiyordu) korkuyor ve tiksiniyordu.

Aralarında mesafe olduğu sürece onu tuhaf bir şekilde çekici buluyordu. Onunla yan yana at koşturmak, erkeksi kokusunu hissetmek, sesini ve kahkahasını duymak Louisa'yı mutlu ediyordu.

Bir keresinde Jim nehirde yıkanırken onu tesadüfen görmüştü. Pantolonu üzerindeydi, ama gömleğiyle deri ceketini nehrin kenarında bırakmıştı. Suyu avuçlarıyla alıp başından aşağı boşaltıyordu. Sırtı dönük olduğu için Louisa'nın varlığını fark etmemişti. Louisa arkasını dönmeden önce bir süre gözlerini o geniş, güçlü sırttan alamamıştı. Güneşin bronzlaştırdığı kollarının yanında rengi çok solgun kalıyordu. Belirgin sırt kasları, kollarını hareket ettirdikçe kıpırdıyordu.

O an hissettiği garip duyguları tekrar yaşar gibi oldu; nefesi sıklaştı, kasıklarında bir sıcaklık belirdi ve Koen van Ritters'in onu korkunç fantezilerine alet etmeden önce içinde

uyandırdığı odaklanmamış, şehvetli özlem duygusu tekrar kendini gösterdi.

Bunu bir daha yaşamak istemiyorum, diye düşündü karanlıkta yatarken. Bir başka erkeğin bana dokunmasına izin veremem. Bu erkek Jim bile olsa. Jim'in arkadaşım olmasını istiyorum, ama onu istemiyorum. Bir manastıra kapanıp rahibe olmalıyım. Benim için tek yol bu.

Ama bu vahşi topraklarda manastır yoktu. Sonunda uykuya daldı.

Xhia, Koots ve ödül avcısı adamlarını, Jim Courtney'in aslanın cesedini kullanarak atlarını kaçırttığı, koloniye doğru yaptıkları uzun yürüyüşün başlangıç noktası olan kampa götürdü. O gecenin üzerinden pek çok hafta geçmişti ve bu süre içinde dağlarda şiddetli rüzgârlar esmiş, bolca yağış olmuştu. Xhia'nın yerinde başka biri olsa o geceden kalmış hiçbir izi bulamazdı.

Xhia kaçan atların izlerini takip ederek incelemelerini, eski kamp yerinin dışına doğru sürdürdü. Sonra Jim'in çalıntı sürüyü kontrol altına aldıktan sonra ilerlediği yönü içgüdüsel olarak keşfetti. Eski kamp yerinin çeyrek fersah ötesinde minicik bir ipucu buldu; kayalar üzerinde, ancak çelik bir at nalının bırakmış olabileceği küçük bir kertikti. Bulduğu ipucunun ne kadar zaman önce oluştuğunu anlamaya çalıştı; ne fazla eskiydi, ne de fazla yeni. Takibin esas başlangıç noktası bu kertiğe olacaktı.

Korunaklı yerleri, iki kaya arasını, devrilmiş ağaçların rüzgâr almayan tarafını, üzerinde iz oluşabilecek ve izin o zamana dek korunabileceği her kuytu yeri araştırdı.

Koots'la adamları, muhtemel eski izlerin üzerinden geçip bozmamak için biraz geriden takip ediyordu. İzlerin Xhia'nın büyüleriyle bile ortaya çıkmadığı, iz sürücünün zorlandığı anlarda atlarının eyerlerini indiriyorlar, tütün içerek, zar atarak, ağız dalaşı yaparak, kaçakları yakaladıklarında kazanacakları ödül parasıyla neler yapacaklarını hayal ederek bekliyorlardı. Xhia sonunda o sonsuz sabırla bulmacanın bir parçasını çözüyor, onlara sesleniyor, adamlar atlarını tekrar eyerliyor ve dağlarda takibe devam ediyorlardı.

Zamanla kaçaklarla aralarındaki mesafeyi azalttılar, izler tazeleşti ve Xhia daha kendinden emin adımlarla ilerlemeye başladı. Kayaların üzerinde o ilk kertiği bulduğu günün üzerinden üç hafta geçmişti ki, Jim'le Bakkat'ın onu aldatıp başka yöne çekmek amacıyla kullandığı başıboş at ve katır sürüsünü buldu.

Koots, önce nasıl kandırıldıklarını anlamadı. İşte atlar karşılarındaydı, ama yanlarında hiçbir insan yoktu. Xhia ile iletişim kurmakta ilk günden beri zorlanıyordu, çünkü iz sürücü Felemenkçe'yi çok kötü konuşuyor, el kol işaretleri de Bakkat'ın hazırladığı tuzağın karmaşık doğasını anlatmakta yetersiz kalıyordu. Sonra en iyi atların sürüde olmadığı gerçeği kafasına dank etti; Karga, Limon, Kırağı, Küheylan ve elbette Ateştopu ile Asilyürek bu atlar arasında değildi.

"Ayrılmışlar ve bizi başka yöne çekmek için bu hayvanları bırakmışlar." Koots olanları anlayınca yüzü öfkeden bembeyaz kesildi. "O suçlular bir başka yönde ilerlerken biz haftalardır burada daireler çizip duruyormuşuz."

Öfkesini yöneltebileceği bir hedef aradı ve Xhia'yı gördü. "Şu sarı sıçanı yakalayın!" diye bağırdı Richter ve Le Riche'e. "Leş kokulu küçük piçe küçük bir ders vereceğim." Bushman'ı, niyetlerini kavramasına fırsat kalmadan yakaladılar.

"Onu şu ağaca bağlayın." Koots, büyük bir ağacı işaret etti. Yaptıkları, adamların çok hoşlarına gidiyordu. Bushman'a duydukları öfke en az Koots'unki kadar yoğun; son aylarda yaşadıkları tüm güçlüklerin sorumlusu oydu, şimdi bunun hesabını verecekti. El ve ayak bileklerini deri kayışlarla bağladılar. Koots, Xhia'nın deri etekliğini çekip çıkardı ve adamı çıplak bıraktı.

"Goffel!" Koots, Hotanto süvariye seslendi. "Bana şu kalınlıkta bir tutam dikenli çalı dalı kes." Başparmağıyla işaret parmağını birleştirdi. "Dikenleri üzerlerinde kalsın."

Koots, deri ceketini çıkarıp sağ kolunu savurarak daireler çizdi ve kaslarını gevşetti. Goffel, nehir yatağından topladığı kucak dolusu dikenli dalla geri döndü. Koots dalları ağır ağır inceledi ve dikenleri en yoğun olanı seçti. Xhia, bir yandan kayışlardan kurtulmaya çalışıyor, bir yandan da irileşmiş gözlerle onu izliyordu. Koots, kendi parmaklarına batmamaları için dalın dibindeki dikenleri kesti. İçi tatlı bir beklentiyle dolarak Xhia'ya yaklaştı. "Bizi haftalardır oynattın, küçük sürüngen. Şimdi dans etme sırası sende."

Dalı, Xhia'nın kürek kemiklerinin arasına indirdi. Kaldırdığında sivri dikenlerin ucunda birer damla kan vardı. Xhia acı ve öfkeyle uludu.

"Aferin, böyle şarkı söyle, maymun," dedi Koots içi tatminle dolarak. "Herminius Koots'u aptal yerine koymaya çalışmanın sonu budur." Ağır dalı tekrar indirdi. Yeşil dal, darbelerin şiddetiyle parçalanmaya başladı; dikenler koparak Xhia'nın vücudunda gömülü kaldı.

Xhia, bileklerinin derisi yüzülene dek kıvranıp deri kayışlardan kurtulmaya çalıştı. Beyaz adamların anlayamayacağı bir dilde intikam yeminleri ederek öfkesini kustu. Sesi, cüssesinden beklenmeyecek kadar gürdü.

"Bu yaptığını canınla ödeyeceksin, beyaz derili sırtlan! Seni bok yiyici! Seni ölü sevici! Seni en güçlü zehrimle yavaşça öldürecekim, seni maymun dölü ve sinek sidiği içicisi!"

Koots kırık dalı bir kenara bırakarak bir başka dal seçti. Gömleğinin koluyla terini sildi ve tekrar başladı. Xhia da kendisi de bitkin düşene dek vurmaya devam etti. Gömleği terle sırlıklam olmuş, nefes nefese kalmıştı. Xhia, deri kayışların ucunda sallanıyor, sırtından ve kalçasından süzülen kanlar, ayaklarının arasındaki tozlu toprağa damlıyordu. Koots ancak o zaman durdu. "Bu gece burada asılı kalsın," diye emretti. "Sabah çok daha istekli olacaktır. Bu sıçanları güzelce çalıştırmak için iyi bir dayak gibisi yoktur."

Xhia başını yavaşça çevirip Koots'un yüzüne baktı. Sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Yirmi gün can çekişeceksin. Sonunda seni öldürmem için bana yalvaracaksın."

Koots söylenenlerin tek kelimesini bile anlamamıştı, ama Xhia'nın boncuğa benzer siyah gözlerindeki nefreti gördü ve isteksizce geriledi. "Onbaşı Richter," dedi. "Bu intikam ve cinayet hisleri yok olana dek onu bağlı tutacağız." Xhia'nın zehirli oklarla dolu sadağını alıp ateşe fırlattı. "Dersini iyice öğrenene kadar ona hiçbir silah vermeyeceksiniz. Sırtımdan vurulmaya niyetim yok. Bu küçük şempanzelere hiç güven olmaz."

Ertesi sabah Goffel, kasaturasının ucuyla Xhia'nın sırtına batmış dikenleri çıkardı, ama bazıları çok derine gömülmüştü. Daha sonraki günlerde iltihaplandılar. Ama vahşi bir hayvanın hayatta kalma içgüdüsüne sahip olan Xhia, eski gücüne ve çevikliğine hızla kavuştu. Aklından geçenleri yüz ifadesinden anlamak mümkün değildi. Sadece Koots'a baktığı anlarda gözlerinde beliren nefret pırıltısı görülebiliyordu.

"Rüzgârı iç, Xhia," diyerek hafif bir tokat attı Koots inatçı bir köpeğe yapar gibi. "Ve bana o şekilde bakmayı kes yoksa o kahrolası sırtını yine dikenlerle kaplarım." Onları oraya getiren yolu işaret etti. "Şimdi git ve Jim Courtney'in hayvanlardan nerede ayrıldığını bul."

Son on günde kat ettikleri yolu geri döndüler. Xhia'yı takip ediyorlardı. Sırtındaki iltihaplı yaralar zamanla kurumuş, kabuk bağlamıştı. Yediği dayak işe yaramış olmalıydı, zira daha bir azimle çalışmaya başlamıştı. Gözlerini yerden nadiren kaldırıyor, o seyrek anlarda da önlerindeki araziye inceliyordu. Kendi izlerini takip ettikleri için dönüşte daha hızlı ilerlediler. Xhia bazen bir izi kısa süreliğine takip ediyor, sonra yanlış veya hayal gücünün bir ürünü olduğunu fark ederek geri dönüyordu.

Sonunda şelalenin ardındaki volkanik kaya katmanına vardılar. Oradan daha önce de geçmişler, ama sadece kısa bir süre için duraklamışlardı. Burası Bakkat'ın bir tuzak hazırlaması için son derece ideal bir yer gibi görünmesine karşın Xhia hiç şüphelenmemişti. Hayvanların kaya katmanının ötesinde bıraktığı izleri hemen görmüş ve yollarına o tarafa doğru devam etmişlerdi.

Kaya katmanına geri döndüklerinde başını iki yana salladı. "Ne aptalmışım. Havada Bakkat'ın hilesinin kokusu var." Bir av köpeği gibi havayı kokladı. Bakkat'ın gizleme büyüsünü yaptığı noktaya gitti ve yerden bir tutam kara kül aldı. Dikkatle inceleyince külün büyücülerin ağacına ait olduğunu gördü.

"Burada beni aldatmak için büyü yapmış. Buradan geçtiğimde gözlerim körmüş meğer. " Büyücülük ve kurnazlıkta kendisinden aşağı gördüğü biri tarafından böylesine aldatılmak kanını beynine çıkarmıştı. Dizleri ve elleri üzerine çökerek yeri kokladı. 'Kokusunu gizlemek için işediği yer burası. " Ama izler aylar öncesinden kalmaydı ve o bile Bakkat'ın idrarındaki amonyak kokusunun kalıntılarını alamadı.

Tekrar ayağa kalkarak Koots'a bir ayrılma işareti yaptı. Avuçlarını birleştirdi, sonra yavaşça ayırdı. "Burası," dedi berbat bir Felemenkçe ile. Sağ ve sol tarafını işaret etti. "Atlar bu tarafa gitmiş, insanlarsa şu tarafa."

"Çarmıhta akan kan adına, bu sefer haklı olsan iyi olur, aksi halde hayalarını keserim. Anladın mı?"

"Anlamadı ben. " Xhia başını iki yana salladı.

Koots eğilip Xhia'nın hayalarını avuçladı, diğer eliyle de hançerini kınından çekip çıkardı. Elini, Xhia parmak uçlarına yükselinceye dek kaldırdı ve hançerini gerilmiş deriye neredeyse dokunacak kadar yakından geçirerek Bushman'ın boncuğa benzeyen gözlerine

baktı.

"Hayalarını keserim," diye tekrarladı. "Anladın mı?"

Xhia hızla başını sallayınca Koots küçük adamı itti. "Öyleyse işe koyul."

Şelalenin hemen üst kısmında, nehrin kenarında kamp kurdular. Xhia, nehrin her iki kıyısını da akıntı yönüne ve tersine beşer kilometrelik mesafe boyunca inceledi. Önce suyun hemen dibinden ilerledi, ama son on gün içinde nehir taşmış, sonra sular tekrar alçalmıştı. Nehir yatağındaki ağaçların dallarına takılmış kalıntılar ve kuru otlar, suyun nereye kadar yükselmiş olduğunu gösteriyordu. Su baskını sırasında en dayanıklı izler bile bozulurdu.

Xhia'nın bundan sonraki adımı, nehir kıyısından suların ulaştığı en yüksek noktaya kadar olan alanı incelemek oldu. Her bir santimetrekareyi inceleyerek kaçaklardan bir iz aradı, ama nafi. Onca tecrübesi ve büyüleri hiçbir işe yaramıyordu. İz yok olmuştu; sel suları tarafından silinip süpürülmüştü. Bakkat'ın akıntı yönünde mi yoksa ters yönde mi ilerlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Aşılması imkânsız bir engelle karşı karşıyaydı.

Koots'un sınırları zaten tepesindeydi. Xhia'nın yine başarısız olduğunu anladığında gazabı geçen seferkinden beter oldu. Xhia'yı tekrar bağlattı, ama bu kez, Koots'un yeşil yapraklar kullanarak özenle yaktığı ateşin üzerinde baş aşağı astırdı. Xhia'nın karabiber tanelerine benzeyen saçları ateşin sıcaklığıyla cızırdıyor, ipin ucunda kıvrılarak sallanan Xhia, dumanı solumak zorunda kaldığı için öksürük nöbetlerine tutuluyordu.

Grubun geri kalanı zar atmaya bırakıp olanları izlemeye koyuldu. Artık hepsi de son derece sıkılmış, ilk günkü heveslerinden eser kalmamıştı.

"Takip etmeye çalıştıkları izler gün geçtikçe soğuyor, kavuşmayı hayal ettikleri ödül avuçlarının içinden kayıp gidiyordu. Richter ve Le Riche şimdiden isyan belirtileri gösteriyorlar, takibi bırakıp bu acımasız dağlardan kaçarak koloniye geri dönmekten bahsediyorlardı.

"Gebert şu maymunu," dedi Le Riche ilgisiz bir tonla. "Onunla işimizi bitirip eve dönelim."

Koots, ufak tefek adamı öldürmek yerine hançerini çıkarıp bileğini saran ipi kesti ve Xhia kafa üstü ateşin içine düştü. Tiz bir çığlık atarak ateşin dışına doğru yuvarlandı. Bu arada var olan yanıklara yenileri eklenmişti. Koots, hâlâ Xhia'nın bileklerine bağlı olan ipi yakalayarak Bushman'ı en yakın ağaca sürükledi. Onu ağacın gövdesine bağladıktan sonra öğle yemeğini yemeye gitti.

Xhia kendi kendine mırıldanarak ağaca sarıldı ve yaralarını inceledi. Koots, yemeği bitince Goffel'e seslendi. Hotanto, onunla birlikte ağacın yanına gitti ve iki adam da Xhia'ya baktı. "Şu küçük piçe, kendi dilinde, onu burada bağlı tutacağımı söyle. İşini doğru düzgün yapıp kaçakların izini bulana kadar ne yemek ne su verilecek ve her gün benden dayak yiyecek."

Goffel söylenenleri tercüme etti. Xhia öfkeyle tısladı ve Koots'un yüzünü görmenin onu ne kadar rahatsız ettiğini göstermek için gözlerini kapattı.

"Ona hiç acelem olmadığını söyle," diye buyurdu Koots. "De ki, güneşte kurumuş

maymun bokuna dönüşünü seyredecek kadar vaktim var."

Sabah Xhia hâlâ ağaca bağlıydı. Koots'la diğer adamlar, mısır ekmeği ve ızgara sosislerle kahvaltı yaparken San dilinde Goffel'e seslendi. Hotanto, ağacın yanına gidip çömeldi ve iki adam uzunca bir süre konuştu. Sonra Goffel, Koots'un yanına geldi. "Xhia, Somoya'yı sizin için bulabileceğini söylüyor."

"Eh, şimdiye kadar o konuda pek başarılı olduğu söylenemez." Koots, sosisin zarından bir parçayı ateşe doğru tükürdü.

"İzi bulmanın tek yolunun çok etkili bir büyü yapmak olduğunu söylüyor."

Richter ve Le Riche, lokmalarını asık suratla çiğniyorlardı. "İşimiz büyüye kaldıysa ben eve dönüyorum, arkadaş," dedi Le Riche. "Keyser ödülünü kıcına soksun."

"Kapa çeneni," dedi Koots ona ve Goffel'e döndü. "Nasıl bir büyüymüş bu?" Dağlarda, Sanların ruhlarının konutu olan kutsal bir yer varmış. Orada güçleri en yüksek seviyede olurmuş. Xhia bu yere gidip ruhlara kurban verirse Somoya'nın izlerinin tekrar açığa çıkacağını söylüyor."

Le Riche ayağa kalktı. "Bu saçmalığı yeterince dinledim. Üç aydır başka bir şey dinlediğimiz yok. Altınlara kavuşmak hayal oldu." Eyerini alarak otlamakta olan atına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Koots.

"Sağır mısın yoksa sadece aptal mı?" diye sordu Le Riche kavgacı bir edayla ve sağ elini kılıcının kabzası üzerine koydu. "Bir kez söylemiştim, ama yetmedi galiba, tekrar söyleyeyim. Koloniye geri dönüyorum."

"Buna görevi ihmal ve terk denir, ama gitmek isteme sebebini anlıyorum," dedi Koots. Sesi öyle sakindi ki Le Riche şaşkınca baktı. Koots sözlerine devam etti. "Le Riche ile birlikte gitmek isteyen varsa engel olmayacağım."

Richter yavaşça ayağa kalktı. "Sanırım ben de gideceğim."

"Pekâlâ!" dedi Koots. "Ama giderken VOC'a ait ne varsa bırakacaksınız."

"Ne demek istiyorsun, Koots?" diye sordu Le Riche.

"Eyer ve dizginler," dedi Koots. "Tüfeğiniz ve kılıcınız; hepsi Şirket'e ait. Elbette atınız, çizmeleriniz, üniformanız, mataranız ve battaniyeleriniz de öyle." Gülümsedi. "Hepsini şuraya bıraktıktan sonra veda edip ayrılabilirsiniz."

Kendini tam anlamıyla ortaya atmamış olan Richter aceleyle yerine oturdu. Le Riche, kararsızca ayakta duruyordu. Bakışları, atıyla Koots arasında gidip geliyordu. Sonra belirgin bir çabayla sırtını dikleştirdi. "Koots," dedi. "Koloniye vardığımda yapacağım ilk iş, bana beş guldene mal olsa bile karını becermek olacak." Koots, yakın zamanda çok güzel, genç bir Hotanto kadını ile evlenmişti. İsmi Nella'ydı ve koloninin en meşhur fahişelerinden biriydi. Koots, kadının güzelliğinden bedava yararlanma düşüncesiyle onunla evlenmişti. Bu entrikanın tam anlamıyla başarılı olduğu söylenemezdi. Evliliğin kutsal bağından bihaber bir adamı öldürmek zorunda kalmıştı bile.

Koots, eski yoldaşı Qudeman'la kısa bir an göz göze geldi. Qudeman'ın başı, bir devekuşu yumurtası gibi keldi, ama çok gür, kapkara bıyıkları vardı. Koots'un dile

getirilmemiş emirlerini gayet iyi anladı ve tek gözünü hafifçe kırparak anladığını belirtti. Koots ayağa kalkarak bir leopar gibi gerindi. Uzun boylu, atletik yapılı bir adamdı. Soluk renkli gözleri, renksiz kirpiklerinin altından tehlike yüklü bir ifadeyle bakıyordu. "Söylemeyi unuttuğum bir başka malzeme var," dedi meşum bir ifadeyle. "Hayalarını da bırakmalısın. Şimdi onları almaya geliyorum." Kılıcını çekti ve Le Riche'e doğru yürümeye başladı. Le Riche eyerini bırakarak onu karşılamaya hazırlandı. Çektiği kılıcı, güneş altında parlıyordu.

"Uzun zamandır böyle bir fırsat bekliyordum, Koots."

"İşte şimdi emeline ulaştın," diyerek kılıcını kaldırdı Koots. Daha da yaklaşınca Le Riche de kılıcını kaldırdı. Birbirlerini yoklarken çelik çeliğe hafifçe çarptı. Birbirlerini iyi tanıyorlardı; yıllarca birlikte eğitim alıp talim yapmışlardı. Hafifçe uzaklaşıp daireler çizmeye başladılar.

"Görevi terkten suçlusun," dedi Koots. "Seni tutuklamak veya öldürmek görevim." Gülümsedi. "Ben ikinci şıkkı tercih ediyorum."

Le Riche yavaşladı ve başını saldırganca eğdi. Koots kadar uzun boylu değildi, ama maymun gibi uzun kolları ve güçlü omuzları vardı. Öne doğru birbiri ardına sert ve güçlü hamleler yaptı. Koots bunu bekliyordu. Le Riche yeterince usta değildi. Koots vücudunu geriye attı. Son noktaya ulaşınca zehirli bir yılan gibi saldırdı. Le Riche kendini tam vaktinde geri attı, ancak gömleğinin kolu kesilmiş, birkaç damla kan yere damlamıştı.

Tekrar hamle yaptılar, çelik çeliğe çarparak sürttü. Birbirlerine üstün çıkamayınca ayrılıp tekrar daireler çizmeye başladılar. Koots, hasmını Qudeman'ın ardında pusuda beklediği ağaca doğru yönlendirmeye çalışıyordu. Koots ve Qudeman, yıllar süren yoldaşlıklarında birbirlerini, ne yapacaklarını önceden kestirebilecek kadar iyi tanımışlardı. Koots, Le Riche'i iki kez uygun pozisyona getirmiş, ama hasmı, tuzağa düşmeden uzaklaşmıştı.

Qudeman ağacın ardından çıktı ve kendine kahve dolduracakmış gibi kamp ateşinin başına gitti, ama sağ elini arkasında gizlemeyi sürdürmüştü. Genellikle böbrekleri hedef alırdı. Belin arkasına indirilen bıçak darbesi kurbanı felç edecek, Koots da kılıcını Le Riche'in boğazına daldırarak işini bitirecekti.

Koots, saldırısının yönünü ve açısını değiştirerek Le Riche'i, Qudeman'ın pusuda beklediği yere doğru sıkıştırdı. Le Riche geriye doğru sıçradı ve bir balerin gibi ani bir dönüş yaptı. Aynı anda kılıcını Qudeman'ın hançeri tutan parmaklarına indirdi. Hançer, adamın hissizleşen parmaklarının arasından kayıp düşerken Le Riche, Koots'a döndü. Hâlâ gülümsüyordu. "Neden köpeğine yeni bir numara öğretmiyorsun, Koots? Bu numarayı daha önce pek çok kez gördüm ve iyice sıkıcı bir hal aldı."

Qudeman küfürler savurarak yaralı elini tutuyordu. Le Riche'in bu beklenmedik hareketiyle bocalayan Koots, gözlerini hasmının yüzünden çekerek suç ortağına baktı. Le Riche bunu fırsat bilerek öne doğru ok hamlesi yaptı ve doğrudan Koots'un boğazını hedef aldı. Koots geriye doğru sendeledi ve dengesini kaybetti. Tek dizi üzerine çöktü ve Le Riche öldürücü hamleyi yaptı. Koots'un soluk renkli gözlerindeki zafer pırıltısını son anda fark etti ve dönmeye çalıştı, ama sağ ayağı öndeydi. Koots, kılıcını alçaktan savurdu ve Le Riche'in aşil tendonunun yaralandığını belirten bir ses duyuldu. Koots aynı anda ayağa

kalkmış, Le Riche'in uzun kollarının ulaşabileceği mesafenin dışına çıkmıştı.

"İşte sana yeni bir numara, onbaşı. Nasıl, hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Şimdi söyle bakalım, kim kimi becerdi?"

Le Riche'in çizmesinin arkasındaki yarıktan kan fışkırıyordu. Sağlam ayağı üzerinde geriye doğru sıçrayarak sakat ayağını sürükledi. Koots, üzerine doğru yeni bir hamle yapınca yüzünde umutsuzluk dolu bir ifade belirdi. Tek ayağı üzerinde yeterince hızlı hareket edemedi ve geriye düştü. Yüzüstü dönüp kalkmaya davranmıştı ki Koots, bir cerrah ustalığıyla yeni bir kesik açtı. Le Riche'in sol bileğinin arkasını kesti ve bu darbeye diğer tendon da koptu. Koots kılıcını kınına soktu ve kendinden memnun bir ifadeyle ondan uzaklaştı. Le Riche doğrulup oturdu. Yüzü solmuş, alnında boncuk boncuk terler belirmişti. Titreyen ellerle çizmelerini çıkardı ve sakatlayıcı korkunç yaralarına bakakaldı. Sonra gömleğinin eteğini yırtarak bileklerini sardı, ama kaba kumaş hemen kanla ıslanmıştı.

"Toparlanın, çavuş," diye emretti Koots, Qudeman'a. Beş dakika sonra yola çıkmaya hazır bir şekilde atlarına binmişlerdi. "Bushman bizi şu kutsal yere götürecekt."

Adamlar, Xhia'nın ardında tek sıra halinde kamp yerinden uzaklaştı. Qudeman, Le Riche'in atını yedeğinde çekiyordu. Le Riche'in tüfeği, su matarası ve diğer tüm eşyaları boş eyere bağlıydı.

Le Riche arkalarından süründü. 'Bekleyin! Beni burada bırakamazsınız. " Ayağa kalkmaya çalıştı, ama ayakları üzerinde hiçbir kontrolü olmadığından tekrar yere kapaklandı. "Yüzbaşı Koots, lütfen merhamet edin. Tanrı aşkına, hiç olmazsa tüfeğimi ve mataramı bırakın."

Koots atını çevirdi ve eyerinin üzerinden Le Riche'e baktı. "Neden bu değerli malzemeleri boşa harcayayım ki? Nasılsa çok yakında ikisine de ihtiyacın olmayacak."

Le Riche ona doğru emekledi. Sakatlanmış ayakları arkasında ölü balıklar gibi sürükleniyordu. Koots atını geriye çekerek ondan uzaklaştı.

"Yürüyemiyorum ve siz de atımı aldınız," diye yalvardı Le Riche.

"O senin atın değil, onbaşı. VOC'a ait," diye belirtti Koots. "Ama sana çizmelerini ve hayalarını bıraktım. Bir gün için bu kadar cömertlik fazla bile." Atını çevirdi ve diğer adamların peşinden ilerledi.

"Lütfen!" diye haykırdı Le Riche. "Beni burada bırakırsanız ölürüm."

"Evet," dedi Koots omzunun üzerinden. "Ama muhtemelen akbabalar ve sırtlanlar seni bulmadan önce değil." Daha fazla konuşmadan uzaklaştı. Nal sesleri giderek hafifleyip yok oldu. Dağların yoğun sessizliği Le Riche'in üzerine öyle bir çöktü ki cesaretinin ve kararlılığının son kırıntıları da silindi.

İlk akbabanın tepesinde belirmesi uzun sürmedi. Havada süzülürken tüysüz, kırmızı boynu üzerindeki çirkin kafasını çevirip aşağıya, Le Riche'e baktı. Sakatlanmış olduğunu, can çektiğini ve kendini koruyamayacağını görünce tatmin oldu ve Le Riche'in hemen yakınındaki kayalığı gözüne kestirerek alçaldı. Geniş kanatlarını açtı ve pençelerini öne uzatarak konacak bir yer aradı. Sonra uzun kanatlarını katlayıp kamburunu çıkararak

hareketsizce beklemeye başladı. Sarkık yüzlü, kapkara, kocaman bir kuştı.

Le Riche en yakınındaki ağaca süründü ve sırtını gövdesine dayadı.

Uzanabildiği bütün taşları etrafına topladı, ama taşların miktarı çok azdı. Kamburunu çıkarmış bekleyen akbabaya birini fırlattı, ama mesafe çok fazlaydı ve oturur pozisyonda taşı yeterince kuvvetli fırlatamıyordu. Koca kuşun tek tepkisi, gözlerini kırıştırmak oldu. Ağaçtan düşmüş ölü bir dal, Le Riche'in hemen yakınında duruyordu. Kullanmak için fazla ağır ve tuhaf şekilliydi, ama Le Riche yine de onu alıp kucağına yerleştirdi. Dal, kendini savunmak için başvuracağı son çareydi, ama büyük kuşa bakınca ne kadar yararsız olacağını gördü.

Günün geri kalanında birbirlerini gözlediler. Akbaba bir kez tüylerini kabarttı, gagası ile dikkatle düzeltti ve kıpırtısız bekleyişine devam etti. Le Riche, karanlık çöktüğünde iyice susamış, ayaklarının acısı dayanılmaz bir hal almıştı. Yıldızlarla kaplı arka plan önünde kuşun karanlık gölgesi tüyler ürpertici bir manzara oluşturuyordu. Le Riche, kuşun yanına kadar sürünüp hayvanı uyurken boğmayı düşündü, ama hareket etmeye kalktığında bir santim bile ilerleyemeyeceğini gördü. Bacakları yere mıhlanmış gibiydi.

Gecenin soğuğu, tüm yaşam gücünü çekip almıştı. Hezeyanlı bir uykuya daldı. Sabah güneşinin yüzüne vuran sıcaklığı ve gözkapaklarının gerisinde hissettiği aydınlık onu tekrar uyandırdı. Uzun bir süre, nerede olduğunu anlayamadı, ama hareket etmeye kalkınca ayaklarında hissettiği keskin acı, gerçeklerin tüm dehşetiyle beynine hücum etmesine sebep oldu.

İnleyerek başını çevirdi ve korkuyla çığlık attı. Akbaba, kayalıklar üzerinde tünediği yerden inmişti. Çok yakınında, uzanma mesafesinin hemen dışında oturuyordu. Yaratığın ne kadar büyük olduğunu daha önce anlayamamıştı. Koca kuş, tepesinde bir kule gibi yükseliyordu. Yakından bakınca daha da iğrenç görünüyordu. Çıplak boynu ve başı, kıpkırmızı, pullu bir deriyle kaplıydı ve etrafına leş kokusu yayıyordu.

Le Riche yanındaki kümeden bir taş alıp olanca gücüyle hayvana fırlattı. Taş, kuşun siyah, parlak tüylerinden sekti. Yaratık, koca kanatlarını açıp geriye doğru sıçradı ve tekrar önceki pozisyonunu alıp beklemeye devam etti.

"Beni rahat bırak, kahrolası canavar!" Korkuyla hıçkırdı. Kuş, sesini duyunca tüylerini kabartıp kel kafasını omuzlarına doğru çekti. Tek tepkisi bu olmuştu. Güneş yükseldikçe yaydığı sıcaklık da arttı. Le Riche kendini harlayarak yanan bir fırının içine tıkılmış gibi hissediyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Susuzluğu korkunç bir işkence halini almıştı.

Akbaba, katedral duvarındaki taş bir canavar heykeli gibi kıpırtısızca oturuyordu. Le Riche bir an için kendini kaybeder gibi oldu. Dev kuş bunu hissetmiş olmalıydı ki kanatlarını aniden açtı. Tiz sesler çıkarıp ayaklarını açarak hızla ona yaklaştı. Kancaya benzer gagası iyice açılmıştı. Le Riche korkuyla haykırıp kucağında duran dalı çılgınca savurdu. Akbabanın çıplak boynunun yan tarafına bir darbe indirebildi. Darbenin şiddeti, hayvanın dengesini bozmaya anca yetmişti. İri kuş kanatlarını açarak dengesini tekrar sağladı ve uzaklaştı. Uzanabileceği mesafenin hemen dışında durarak kanatlarını katladı ve gözlerini tekrar can çekişen kurbanına dikti.

Le Riche'i deliliğın eşiğinden atlatan, akbabanın yıkılmaz sabrı oldu. Susuzluk yüzünden şişmiş dudakları, kızgın güneşin ışınlarıyla çatlamış, kanı genesine kadar akmişti. Yarı delirmiş bir halde kuşa saçma sapan sözler haykırdı. Akbabanın tek hareketi, ısıldayan küçük gözlerini kırıştırmak oldu. Le Riche, çılgınlığın etkisiyle son çaresi olan değerli sopasını hayvanın başına fırlattı. Dal, tüyleri üzerinden sekip düşerken akbaba kanatlarını kaldırıp gıcırtya benzer sesler çıkardı. Sonra kanatlarını tekrar katladı ve sabırlı bekleyişine kaldığı yerden devam etti.

Güneş en tepe noktasına vardığında Le Riche sayıklıyor, Tanrı'ya, Şeytan'a ve sabırlı kuşa küfürler yağıdırıyor, anlamsız sözler haykırıyordu. Tırnakları kırılıp parçalanana dek yerden kum ve tozları kazıyıp hayvana fırlattı. Susuzluğunu bir nebze giderir umuduyla kanayan parmak uçlarını emdi ama toprak, şiş dilini kütük gibi yapmıştı.

Oraya gelirken geçtikleri dereyi düşündü, ama dere, yaklaşık bir kilometre geride kalmıştı. Artık doğru düzgün işlemeyen zihninde çağlayan soğuk suların hayali belirince heyecanlandı ve ağacın korunak sağlayan gövdesinin dibinden ayrılarak kayalık zemin üzerinde, geride bıraktıkları dereye doğru sürünmeye başladı. Ayakları sert arazide peşinden sürükleniyordu. Kısa bir süre sonra kılıç yaraları tekrar açıldı ve kanamaya başladılar. Kan kokusunu alan akbaba, gıcırtilı bir çığlık atarak Le Riche'in peşi sıra ilerlemeye başladı. Yüz adımdan kısa bir mesafeyi kat eden Le Riche, kendi kendine, "biraz dinleneyim," dedi. Başını koluna dayadı ve bilinci kayboldu. Hissettiğı acı onu kendine getirdi. Sanki sırtına bir düzine mızrak başı saplanıyordu.

Akbaba, kürek kemikleri arasına tünemiş, sivri tırnaklarını derisinin altına geçirmişti. Başını eğip keskin gagasıyla Le Riche'in gömleğini yırtarken dengesini korumak için kanatlarını çırpıyordu. Sonra gagasını çıplak ete geçirerek uzun bir şerit kopardı.

Le Riche canhıraş bir çığlık attı ve kuşu vücudunun ağırlığıyla ezme niyetiyle kendini geriye savurdu, ama akbaba, kanatlarını çırparak birkaç adım ötede yere kondu.

Görüşü bulanıp dalgalanmasına rağmen kuşun etini yuttuğunu, boynunu ileri uzatıp gövdesine indirdiğini görebildi. İri kuş sonra tekrar ona döndü ve gözünü kırpmadan bakmaya başladı.

Tekrar bayılmasını beklediğini biliyordu. Oturdu ve bilincini kaybetmemek için bağırmaya, şarkı söylemeye, ellerini çırpmaya başladı, ama sesi yavaşça anlaşılmaz bir mırıltıya döndü, kolları düştü ve gözleri kapandı.

Tekrar kendine geldiğinde, benliğini saran acının yoğunluğuna inanmakta güçlük çekti. Çırpılan kanatların yarattığı rüzgârı başının etrafında hissedebiliyordu. Sanki göz yuvasına çelik bir kanca sokulmuş, beyni göz boşluğundan dışarı çıkarılıyordu.

Artık çığlık atacak gücü kalmamıştı. Gücsüzce sırtüstü dönerek gözlerini açmaya çalıştı, ama kör olmuştu. Yüzünü bir perde gibi örten sıcak kanı hissedebiliyordu. Sağlam gözü, burun delikleri ve ağzı kanla doluyordu. Neredeyse boğulacaktı.

Her iki elini birden kaldırıp kuşun pullu boynunu yakaladı ve hayvanın gagasını göz yuvalarından birine sokmuş olduğunu anladı. Göz sinirlerinin bulunduğu lastiksi kordonun ucundaki göz küresini çekiştirerek çıkarmaya çalışıyordu.

Her zaman gözlere saldırırlar, diye düşündü direnci kırılıp pes ederken. Ellerini kaldırmaya gücü kalmamış, kör olmuş halde yatarken kuşun yakınlarda bir yerde göz küresini yuttuğunu duydu. Diğer gözüyle bakmaya çalıştı, ama gözüne dolan kan görüşünü perdeliyordu ve kırıştırtarak kurtulamayacağı kadar yoğundu. Sonra kanatların tekrar başının etrafında çırpıldığını hissetti. Son hissettiği, keskin gaganın kalan gözünün derinlerine dalışıydı.

Qudeman atını, boynuna bir av köpeği gibi ip bağladıkları Xhia'nın hemen ardından sürüyordu. Xhia, bir fırsatını bulup gecenin karanlığı içinde kaybolarak onları bırakıp kaçarsa bu vahşi topraklarda yollarını bulup koloniye dönemeyeceklerini hepsi gayet iyi biliyordu. Koots'un muamelesinden sonra bu ihtimal çok yükselmişti, bu yüzden Xhia'yı gece gündüz bağlı tutuyorlar, başında nöbetleşe bekliyorlardı.

Bir başka küçük, berrak dereyi geçtiler ve iki yüksek kaya arasından döndüler. Karşlarına olağanüstü bir manzara çıktı. Dağların vahşi ihtişamı karşısında adeta tüm duyuları uyuşmuştu. Atlarının dizginlerini çekerek hayret içinde bakakaldılar.

Önlerindeki kutsal kayalıklara bakan Xhia basit, tekrarlardan oluşan bir şarkı tutturdu ve dans etmeye başladı. Koots bile büyülenmiş gibiydi. Kaya duvarları gökyüzüne doğru yükseliyor, bembeyaz bulutlar, kesilmiş süt gibi zirvesinden geçiyordu.

Xhia aniden havaya sıçradı ve Koots'u irkiltip tüylerinin ürpermesine yol açan korkunç bir çığlık attı. Xhia'nın sesi, dev kaya duvarına çarparak yankılandı.

"Ey atalarım sesimi duyun, bana cevap verin!" diye bağırarak Xhia tekrar sıçradı. "Ey kutsal varlıklar, ey bilgeler, verin bana cevap, deyin bana geç!"

"Geç! Geç!" yankıları onu yanıtladı ve Xhia dans edip şarkı söyleyerek yamacı tırmandı. Liken kaplı kayaların oluşturduğu duvarlar üzerlerine devrilecekmiş gibiydi. Kayalığın tepesinden geçen bulutlar bu hissi kuvvetlendiriyordu. Kayaların arasında esen rüzgâr, ölümlerin seslerini andırıyordu. Adamlar huzursuz bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Atları tedirgin adımlarla ilerliyordu.

Yalçın duvara doğru tırmanırken yarı yola varmışlardı ki önleri dev bir kayayla kesildi. Çok uzun yıllar önce duvarın üzerinden kopmuş, o an bulunduğu yere düşmüştü. Bir kulübe büyüklüğündeydi ve şekli öyle düzgün bir dikdörtgendi ki insan elinden çıkmış olduğu sanılabilirdi. Koots, kaya bloğunun yakın kenarında küçük, doğal bir tapınak olduğunu gördü. Oyukta türlü cisimler vardı. Antilop ve karaca boynuzları öylesine eskiydi ki üzerleri böcek kozalarıyla kaplanmıştı. Oyukta boynuzların yanı sıra bir Habeş maymunu kafatası, zamanla kuruyup katılaşmış balıkçıl kanatları, içi güzel akik ve kuvars taşlarla dolu bir su kabağı, devekuşu yumurtasının kabuğundan yapılmış bir kolye, çakmaktaşıdan ok uçları ve çürümüş bir sadak vardı.

"Atalar için buraya hediyeler bırakmalıyız," dedi Xhia ve Goffel tercüme etti.

Koots tedirgin görünüyordu. "Ne hediyesi?"

"Yiyecek veya içecek bir şey ve güzel bir şey," dedi Xhia ona. "Küçük, parlak şişen."

"Olmaz!" dedi Koots ama sesi yeterince kararlı çıkmamıştı. Gümüş matarasının dibinde kalan cini gözü gibi saklıyor, bitmemesi için nadiren yudumluyordu.

"Atalar kızacak," diye uyardı Xhia. "İşareti bizden gizleyecekler."

Koots tereddüt etti, sonra heybesini isteksizce açtı ve gümüş matarayı çıkardı. Xhia elini uzattı, ama Koots matarayı bırakmadı. "Beni bu kez de düş kırıklığına uğratırsan seni çakallara yem yaparım. " Matarayı ona verdi.

Xhia alçak sesle şarkı söyleyerek büyük kayaya yaklaştı ve oyuğa birkaç damla cin döktü. Sonra yumruk iriliğinde bir taş aldı ve matarayı ezdi. Koots yüzünü buruşturdu, ama müdahale etmedi. Xhia ezilmiş metal kabı diğer adakların yanına koydu ve şarkısına devam ederek geriledi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Koots. Bu yer onu tedirgin ediyor, oradan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. "Kaçakların izi ne oldu?"

"Atalar hediyemizi beğenirse bize izlerini gösterecekler. Devam edip kutsal yerlere girmeliyiz," dedi Xhia. "Ama önce bu ipi boynumdan çözmelisiniz. Atalar kendi kabilelerinden birine böyle muamele ettiğinizi görürlerse kızarlar ve izleri göstermezler."

Koots kararsız kaldı, ama Xhia'nın söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu. Sonunda bir karara vardı. Tüfeğini aldı ve horozunu kaldırdı. "Sakin uzaklaşmasın. Kaçmaya kalkarsa peşine düşer ve onu kuduz bir köpek gibi vururum. Bu silahla nasıl ateş ettiğimi gördü. Iskalamayacağımı bilir," dedi Goffel'e ve söylediklerini küçük Bushman'a tercüme etmesini bekledi.

"İpi çöz," dedi sonra Qudeman'a. Kaçmak için hiçbir girişimde bulunmayan Xhia'yı yamacın tepesine kadar izlediler. Kaya duvarına vardıklarında küçük Bushman aniden ortadan kayboldu.

Koots öfkeyle haykırarak tüfeğini doğrulttu ve atını Xhia'yı son gördüğü yere sürdü. Sonra dizginleri çekerek önünde birdenbire beliren geçide şaşkın gözlerle baktı.

Xhia, geçidin loş derinliklerinde kaybolmuştu. Koots onu izleyip izlememekte tereddüt etti. Geçidin çok dar olduğunu, içeri girerse atını döndürmesinin mümkün olmayacağını görüyordu. Diğerleri arkasında toplanıp beklemeye başladı.

"Goffel!" diye bağırdı Koots. "İçeri gir ve küçük piçi buraya getir." Goffel geri dönmeye niyetlenircesine arkasına, yamacın aşağısına baktı ama Koots tüfeği ona doğrulttu.

"Dediğimi yap, kahrolası."

Tam o sırada Xhia'nın şarkı söyleyen sesini duydular.

"Ne diyor?" diye sordu Koots. Goffel çok rahatlamış görünüyordu.

"Bu onun zafer şarkısı. Tanrılarına yüce gönüllü oldukları ve izi ona gösterdikleri için şükrediyor."

Koots'un kuruntuları uçup gitti. Atından inip geçide girdi. Dans edip şarkı söyleyerek zafer sarhoşluğuyla kıkırdayan Xhia'yı ilk dönemeçte buldu. "Ne buldun?"

"Ayaklarının altına bak, beyaz maymun," dedi Xhia kendi dilinde ve üzerine basılmış beyaz kumu gösterdi. Koots işareti anlamıştı, ama hâlâ şüpheleri vardı. Gördüğüne bir iz demek çok zordu. Kumun üzerinde belli belirsiz bir girintiden ibaretti.

"Bunun aradığımız iz olduğunu nereden biliyor?" diye sordu Goffel'e yanlarına gelince. Bir geyik veya antilop sürüsünün izi olabilir."

Xhia bu varsayımlara ateşli bir şekilde itiraz etti. Goffel, söylenenleri aktardı. "Xhia burasının kutsal bir yer olduğunu söylüyor. Buradan hiçbir vahşi hayvan geçmezmiş."

"Buna inanmıyorum!" dedi Koots dudak bükerek. "Bir hayvan buranın kutsal olup olmadığını nereden bilsin?"

"Buranın sihrini hissetmiyorsan gözlerin kör, kulakların sağır olmuş demektir," dedi Xhia. En yakın geçit duvarına gidip kayaya dikkatle bakmaya başladı. Sonra, eşinin başından bit ayıklayan bir maymun gibi duvardan bir şeyler almaya başladı. Topladıklarını avucuna alarak Koots'un yanına döndü. İşaret parmağıyla başparmağı arasında tuttuğu bir şeyi ona gösterdi. Koots eğilip dikkatle bakınca bunun bir kıl olduğunu gördü.

"O soluk, iğrenç gözlerinle bak bakalım, bok yiyici," dedi Xhia kendi dilinde. "Bu beyaz kıl, Kırığı'nın omzundan kopmuş. Şu yumuşak, kahverengi olan Asilyürek'e ait. Şu sarı olansa Limon'dan. Siyah olan, Somoya'nın atı Ateştopu'na ait." Nefesini küçümseyen bir tavırla, gürültüyle burnundan verdi. "Artık Xhia'nın en usta avcı olduğuna ve izi ortaya çıkarmak için gereken güçlü büyüü yapabildiğine inanıyor musunuz?"

"Küçük sarı maymuna dır dır etmeyi kesmesini ve bizi kaçaklara götürmesini söyle." Koots memnuniyetini gizlemeye çalıştı, ama başaramadı.

"Bu ne nehri?" diye sordu Koots. Dağın zirvesinde durmuşlar, önlerinde uzanan geniş düzlüklere, dönümlerce yeşil alana, öğle güneşi altında sıralanan tepelere bakıyorlardı. Masmavi Afrika göğü altında arazi sonsuza dek uzanıyormuş gibiydi.

"Gariep Nehri imiş," diye tercüme etti Goffel. "Ya da San diliyle, Gariep Che Tabong, Filin Öldüğü Nehir."

"Neden bu isim verilmiş?" Koots merak etmişti.

"Xhia genç bir avcıyken büyük bir fili günlerce takip etmiş ve bu nehrin yatağında öldürmüştü."

Koots homurdandı. Küçük adama, kaçakların izini tekrar bulduğundan beri daha iyi davranıyordu. Bushman'ın yaralarını ve yanıklarını, yanında taşıdığı ecza kutusundaki merhemlerle tedavi etmişti. Xhia, vahşi bir hayvan gibi çabucak iyileşmişti.

"Eğer Somoya'nın nehri geçtiği noktayı bulabilirse koloniye döndüğümüzde ona kendi malı olacak besili bir inek vereceğimi söyle. Bizi Somoya'ya götürürse beş iri inek daha vereceğim." Koots, Bushman'a daha önce yaptıklarından pişmanlık duyuyordu. Kaçakları yakalamak istiyorsa Xhia'nın sadakatini geri kazanması gerektiğini biliyordu.

Küçük Bushman, bu servet vaadini büyük bir mutlulukla karşıladı.

Sanların çoğu, bir büyükbaş hayvan şöyle dursun, bir koyuna bile sahip değildi. Ödülü duyunca daha önce yaşadığı işkenceleri bir çocukmuş gibi unutup verdi. Dağın yamacından düzlüklere ve nehre doğru öyle coşkulu bir koşu tutturdu ki, at üzerinde bile güçlkle takip edebildiler. Nehre ulaştıklarında, suyun kenarında Koots'un mümkün olacağını

düşünemediği büyüklükte sürüler gördüler. Koloni sınırları içindeki sürüler, ilk Hollandalı sömürgecinin kıtaya ayak bastığı günden beri, yani neredeyse seksen yıldır hiçbir kısıtlama olmaksızın avlanıyordu. Koloni yerlileri avlanmaya çok düşküncüydü. Sadece avın zevki için değil, derisi, eti ve fildişi için de avlanıyorlardı. Koloni sınırları içinde günün her saatinde tüfek sesi duymak mümkündü. Büyük göç mevsiminde ise av partileri düzenlerler, etleri için keseli antilop ve karaca avlarlardı. Bu avlardan birinin ardından akbabaların kanatları gökyüzünü karartmış, ölüm kokusu aylarca havada asılı kalmıştı. Üzerlerindeki tüm etler sıyrılmış bembeyaz kemikler, dana ayağı tarlaları gibi göz alabildiğine uzanıyordu.

Bu yoğun katliamın sonucu olarak av hayvanlarının sayısı önemli derecede azalmış, koloni çevresinde zor rastlanır olmuştu. Son fil sürüleri koloni sınırlarının ötesine kaçalı neredeyse kırk yıl olmuştu. Pek az kişi vahşi topraklarda aylar, hatta yıllar sürecektir yolculuğu göze alarak peşlerine düşüyordu. Aslında, çok az beyaz adam koloninin güvenliğinden bu kadar uzaklaşmayı göze alabilmişti. Koots'un sürünün büyüklüğü karşısında düştüğü hayretin bir sebebi de buydu.

Dağlarda av hayvanına nadiren rastlamışlardı, bu yüzden taze ete hasretlerdi. Koots'la Qudeman, diğerlerini geride bırakarak hayvanların peşine düştü. Atlarını hızla sürerek bir grup akasya ağacının üst dallarındaki yaprakları yiyen bir zürafa sürüsünü yakaladılar. Bu dev yaratıklar, tüylü kuyruklarını sallayarak, hantalca sallanarak koşuyordu. Upuzun boyunlarını, iri gövdelerinin ağırlığıyla denge oluşturmak istercesine öne doğru uzatıyorlardı. Koots'la Qudeman, genç bir dişiye yaklaşık bir düzine zürafanın oluşturduğu sürüden ayırmayı başarmıştı. Kahverengi sarı derisi altından belirgin bir şekilde görülen omurgasını hedef alarak hızla koşan hayvanın sırtına ateş ettiler. Sonunda Koots, hayvana tüfeğinin ucuyla dokunabilecek kadar yaklaştı ve bu kez hedefini vurdu. Omuriliğinden vurulan iri hayvan, bir toz bulutu içinde yere yuvarlandı. Koots atından indi, tüfeğini hızla tekrar doldurdu ve hayvanın yanına koştu. Zürafa güçsüzce çırpıyordu, ama Koots yine de saldıran bir aslanın boynunu kırarak kadar kuvvetli bacakların uzağında durmaya dikkat etti. Sonra hayvanın kafasının arkasına bir kez daha ateş etti.

O gece, sırtlanlar ve aslanlar dev cesetten arta kalanlar için kapışırken Koots ve adamları, kamp ateşinin başında kendilerine zürafa eti ziyafeti çektiler. Uzun kemiklerini iki taş arasında kırarak içlerindeki kol kalınlığında ve kolun iki misli uzunluğundaki iliği çıkarıp midelerine indirdiler.

Koots şafak vakti gözlerini açtığında, nöbet tutması gereken Goffel'in horul horul uyuduğunu gördü. Xhia gitmişti. Öfkeden kuduran Koots, midesine ve kasiğine tekmeler atarak Goffel'i uyandırdı, sonra dizginin kayısıyla sırtına ve başına defalarca vurdu. Sonunda biraz geriledi ve, "Şimdi o sarı maymunun peşine düş ve küçük piçi geri getir," diye hırladı. "Beceremezsen gözünün yaşına bakmadan seni gebertirim."

Xhia izlerini gizlemek için hiçbir çaba göstermemişti, bu yüzden Goffel bile onu kolayca takip etti. Xhia'nın fazla uzaklaşmaması için kahvaltı bile etmeden toparlanıp atlarına bindiler. Koots, açık düzlükte onu kısa sürede görebileceğini umuyordu. Yerini bulduktan

sonra onu yakalaması zor olmazdı. Bir Bushman bile iyi bir attan hızlı ilerleyemezdi.

Xhia'nın izleri doğruca Gariep Nehri'nin ufukta aldığı yönü gösteren koyu yeşil bitki kümesine gidiyordu. Yolu yarılamışlardı ki Koots, ileride sakince otlayan keseli antilop sürülerin birden hareketlendiğini, hayvanların aniden ayakları burunlarına değecekmiş gibi havaya sıçradığını gördü. Kar beyazı sırt tüyleri belirgin bir şekilde görülüyordu.

"Bir şey onları telaşlandırdı," dedi Goffel. "Belki Bushman'dır." Koots atını mahmuzladı. Sonra tanıdık, minik bir şeklin keseli antilop sürüsü arasından hızla yaklaştığını gördü.

"Şeytanın nefesi adına!" dedi Koots. "Bu o. Bu Xhia ve geri geliyor!" Xhia onlara yaklaşırken zafer dolu kahkahalar atarak dans etmeye başladı. "Ben Xhia'yım, kabilemin en usta avcısı. Ben Xhia'yım, atalarımın sevgili kulu. Gözlerim ay gibidir, gece bile her şeyi görür. Oklarım şimşek gibidir, kaçamaz hiçbir hayvan. Büyüm öyle güçlüdür ki kurtulamaz hiçbir insan."

Xhia aynı gün onları Gariep Nehri'ne götürüp Koots'a, ağır arabaların tekerleklerinin nehir yatağının yumuşak, alüvyonlu toprağı üzerinde bıraktığı derin izleri gösterdi.

"Dört büyük, bir küçük araba buradan geçmiş." Xhia, Goffel aracılığıyla izleri Koots'a açıkladı. "Arabaların yanında çok sayıda hayvan varmış; atlar, sığırlar ve koyunlar. Bakın! Küçük araba koloniye dönmüş ama dört araba el değmemiş topraklara doğru yola devam etmiş."

"Kimin arabaları bunlar?" diye sordu Koots.

"Kolonide beş arabayı tıka basa yükleyebilecek kadar zengin sadece birkaç kişi var. Somoya'nın babası Klebe de onlardan biri."

"Anlamıyorum." Koots başını iki yana salladı.

Goffel açıkladı. "Görünüşe bakılırsa Bakkat'la Somoya bizi dağlarda oyalarken Klebe arabalarla Gariep'e gelmiş. Somoya atlarımızı çalıp onu takip edemeyeceğimizden emin olunca buraya gelip babasıyla buluşmuş."

"Ya koloniye dönen küçük araba?" diye sordu Koots.

Xhia omuz silkti. "Belki de Klebe arabaları oğluna verip koloniye geri döndü." Ayak parmağıyla tekerlek izlerine dokundu. "İzlerin ne kadar derin olduğuna bakın. Arabalar ağır yüklü."

"Xhia tüm bunları nereden biliyor?" diye sordu Koots.

"Çünkü ben ay gözlü Xhia'yım, her şeyi görürüm."

"Yani küçük piç sadece tahmin yürütüyor." Koots şapkasını çıkarıp kelleşmeye yüz tutmuş başındaki teri sildi.

"Arabaları takip edersek Xhia size gereken kanıtı bulacaktır," dedi Goffel. "Bulamazsa da onu vurur, vaat ettiğiniz ineği vermekten de kurtulursunuz."

Koots şapkasını tekrar başına geçirdi. Yüzünde haşın bir ifade vardı, ama kaçakları eninde sonunda yakalayacağına dair inancı bu keşiften sonra çok artmıştı.

Yüklerinin ağır olduğu açıktı. Arabalardaki yük, neredeyse ödül parası kadar değerli olmalı, diye düşündü izlerin yöneldiği sıcakla buğulanan ufka gözlerini dikerek. Bu vahşi topraklarda kanun yoktu. Ödül parası veya arabalardaki mallar sonunda onun olacaktı.

Kârını düşününce, et kokusu alan bir köpek gibi heyecanlandı.

Atından inerek tekerlek izlerini daha yakından inceledi ve bu fırsatla biraz düşündü. "Arabalar geceli ne kadar olmuş?"

Goffel soruyu Xhia'ya iletti.

"Aylar. Daha fazlasını söylemek mümkün değilmiş. Ama atlılar, arabalardan çok daha hızlı ilerleyebilir."

Koots başını salladı. "Güzel! İzleri takip etmesini ve arabaların sahibinin kim olduğunu gösteren bir kanıt bulmasını söyle."

Aradıkları kan yüz fersah ötede buldular. İzleri bulmalarının üzerinden on iki gün geçmişti. Arabalardan birinin tekerleği bir karınca yuvasına girip fena halde hasar görmüştü. Ön tekerleklerden birinin birkaç parmağı kırılmıştı. Yolcular kaza yerinde günlerce konaklamışlar, gerekli tamiraty yapmışlardı. Yeni tekerlek parmakları yontup rendelemişler, hasarlı olanları atmışlardı.

Xhia kırık parçalardan birini fırlatıldığı otların arasından bulup getirdi. Keyifle gevrek gevrek güldü. "Xhia size doğruyu söylememiş miydi? Peki, siz ona inanmış mıydınız? Yoo! Ona inanmamıştınız aptal beyazlar." Kırık parçayı salladı. "Xhia her şeyi görür ve bilir; bunu bilin ve asla şüphe etmeyin, beyaz ahmaklar." Parçayı Koots'a getirip ahşabın üzerine kızgın demirle yapılmış damgayı gösterdi. "Bu resmi tanıyor musun?" diye sordu.

Koots sırtarak başını salladı.

Yatağı üzerindeki bir topun stilize edilmiş resmiydi. Altındaki bantta CKTŞ harfleri vardı. Koots aynı resmi, High Weald'daki ambarın üzerinde dalgalanan bayrakta ve ana binanın ön duvarının üzerindeki alınlıkta görmüştü. Harflerin, Courtney Kardeşler Ticaret Şirketi'nin başharfleri olduğunu biliyordu.

Adamlarını çağırıp tahta parçasını gösterdi. Tahta, elden ele dolaştı. Resmi hepsi de tanıyordu. Koloninin nüfusu üç binden azdı ve sınırları içinde herkes birbirini tanırdı. Courtney Kardeşler, koloninin Vali van de Witten'den sonra en zengin ve nüfuzlu şahıslarıydı. Ailelerinin simgesi, VOC unki kadar iyi tanınırdı. Courtney Kardeşler, bu simgeyi sahip oldukları tüm malların, binaların, gemilerin ve arabaların üzerine işletmişti. Atlarını ve büyükbaş hayvanlarını damgalarken bu simgeyi kullanırlar, resmi evrakların altına bu simgeyi mühür olarak basarlardı. Artık peşine düştükleri arabaların sahibinin kim olduğuna dair hiçbir şüpheleri kalmamıştı.

Koots adamlarına şöyle bir baktı ve Richter'ı seçti. Kırık parçayı ona fırlattı. "Şu an elinde neyi tuttuğunu biliyor musun, onbaşı?"

"Evet, yüzbaşım. Bu bir tekerlek parçası."

"Hayır, onbaşı!" dedi Koots. "Elinde binlerce altın gulden tutuyorsun." Bakışları, Qudeman'la Richter'ın beyaz tenli yüzlerinden Xhia'nın sarı, Goffel ve diğer Hotantoların kahverengi yüzlerine çevrildi. "Aranızda hâlâ eve dönmek isteyen var mı? Gitmek isteyen o Le Riche zavallısı gibi davranmayacağım, atını almasına izin vereceğim. Kazanacağımız sadece ödül parası değil. Tıka basa yüklü dört araba ve sürüyle çiftlik hayvanı da var. Xhia bile ona söz verdiğim altı inekten fazlasını alacak. Evet, ne diyorsunuz? Aranızda eve

dönmek isteyen var mı?"

Yaralı bir hayvan kokusu almış vahşi köpekler gibi birbirlerine sırtttılar ve başlarını iki yana salladılar.

"Tabii bir de kız var. Siz kara piçler, altın saçlı beyaz bir kızı becermek istemez misiniz?"

Adamlar bu soru üzerine şehvet yüklü gürültülü kahkahalar attılar.

"Üzgünüm, ama içinizden biri o zevki tadamayacak." Düşünceli bir ifadeyle onlara baktı. Gözünün önünden uzaklaşmasından memnun olacağı bir Hotanto vardı. Adı Minna'ydı ve bir gözü şaşıydı. Bu, ona sinsi, habis bir ifade veriyordu. Koots, bu ifadenin adamın karakterini tam olarak yansıttığını düşündü. Minna, koloniden ayrıldıkları ilk günden beri surat asıp mızızlanmıştı. Jim Courtney'in izlerini takip etme konusunda en az heves gösteren de oydu.

"Minna, ikimiz de savaşçı kanı taşıyoruz, kardeşiz." Kolunu adamın omzuna attı. "Ayrılacağımızı bilmek, bu yüzden beni fazlasıyla üzüyor. Ama kaledeki Albay Keyser'a mesajımı götürmesi için gerçek bir erkeğe ihtiyacım var. Takibimizin başarıyla sürdüğünü ona bildirmeliyim. Bu görevi sana veriyorum, Minna. Albaydan seni cömert bir şekilde mükâfatlandırmasını rica edeceğim. Kim bilir? Bir bakmışsın ki ceplerin altınla dolmuş!"

Koots kirli defterine eğilerek bir saat boyunca mesaj yazmaya uğraştı. Minna'nın okuma yazması olmadığını biliyordu. Raporunu ayrıntılarıyla verdikten sonra mesaja son bir paragraf ekledi. "Bu mesajı ulaştıran atlı, Johannes Minna, iyi bir askerin sahip olması gereken özelliklerden yoksundur. Rütbesinin ve imtiyazlarının elinden alınıp emeklilik hakkı verilmeksizin Şirket hizmetinden uzaklaştırılmasını saygılarımla öneririm."

Kâğıdı katlarken, Jim Courtney'in kellesini koloniye getirdiğinde ödülü paylaşması gereken kişilerden birinden bu şekilde kurtulmuş olduğunu kendinden memnun bir ifadeyle düşünüyordu. "Küçük arabanın izlerini takip et, yeter. Seni doğruca koloniye götürecektir," dedi Minna'ya. "Xhia at üzerinde on günden az süreceğini söylüyor. " Mesajı ve kırık tekerlek parçasını ona verdi. "Bunların ikisini de şahsen albaya ilet."

Minna emanetleri aldı ve neşeye atını eyerlemeye gitti. Bu rezil yolculuktan kurtulabildiğine inanamıyordu. Üstüne üstlük bunun için bir de ödül alacaktı. Ne şanslıydı.

Günler, yavaşça dönen araba tekerleklerinden çok daha hızlı bir şekilde akıp gidiyordu. Saatler, günden güne karşılaştıkları güzelliklerin ve yaşadıkları küçük büyük maceraların tadını doyasıya çıkarmaları için fazlasıyla kısa gibiydi. Louisa'nın büyük bir kararlılıkla tuttuğu günlüğü olmasaydı o muhteşem günlerin ucunu kaçıracaklardı. Babasına verdiği sözü tutmasını sağlamak için Jim'in başının etini yemek zorunda kalıyordu. Jim, Louisa'nın ısrarları üzerine bulundukları yerin konumunu güneşe göre belirliyor, Louisa da sonuçları kaydediyordu.

Jim altın arama konusunda verdiği sözü uyarıya gerek kalmadan yerine getiriyor, her geçtikleri nehirde bu değerli madeni aramayı ihmal etmiyordu. Birçok kez sarı, parlak metale rastlayıp heyecanlanmış, ama sandıktan çıkardığı hidroklorik asitle yaptığı

deneyden sonra heyecanı yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. Metal, asitle temas edince köpürerek erimişti. "Demir pirit! Sahte altın!" demişti Louisa'ya acı bir ifadeyle. "Yaşlı Humbert bunu görse bana nasıl da gülerdi." Ama bu ruh hali fazla uzun sürmez, birkaç saate kalmadan eski neşesine ve canlılığına kavuşurdu. Çocuksu iyimserliği, Louisa'nın en sevdiği özelliklerinden biriydi.

Jim başka insanların varlığına dair işaretler arıyordu, ama bulduğu pek söylenemezdi. Bir keresinde bir tuzlada korunmuş tekerlek izlerine rastlamışlardı, ama Bakkat izlerin çok eski olduğunu söylemişti. Bakkat'ın zaman anlayışı, bir Avrupalıdan farklıydı. Bunu bilen Jim ısrarla sordu. "Çok eski derken ne kadar eskiyi kastediyorsun, Bakkat?"

"Bu izler sen doğmadan önceki günlerden kalma, Somoya," dedi Jim'e. "Bu izleri bırakan arabanın sahibi muhtemelen yaşlılıktan ölmüştür."

İnsan varlığına dair daha taze izlere de rastladılar. Bu izler Bakkat'ın kabilesinin insanlarına aitti. Ne zaman bir kaya korunağı veya bir tepe üzerinde bir mağaraya rastlasalar, taş duvarlarda canlı renkli resimler görüyorlar, eski bir ateşin küllerini ve avladıkları hayvanın bir kenara atılmış kemiklerini buluyorlardı. Bakkat, resimlerde kullanılan semboller ve stilleri inceleyerek oraya daha önce gelenlerin kabilesinin hangi klanından olduğunu anlayabiliyordu. Bu resimleri inceledikleri sırada Louisa, Bakkat'ın kabilesinin vahşi doğanın koynunda özgürce yaşayan insanların yaşayışlarına duyduğu derin özlemi hissedebiliyordu.

Üzerinde ilerledikleri topraklar günler geçtikçe değişmiş, düzlükler yerini ormanlara, tepelere, içinden nehirlerin geçtiği zümrüt rengi geniş vadilere bırakmıştı. Bazı yerlerde çalılar öyle sıkve dikenliydi ki aralarından geçmeleri mümkün olmamıştı. Arabalar için çalıları kesip bir yol açma teşebbüsleri de başarısız oldu. İç içe geçmiş dallar demir kadar sertti, en keskin baltalar bile işe yaramamıştı. Bu çalı ormanlarının etrafından dolaşmak zorunda kaldılar ve bu uzun günler aldı. Başka yerlerde arazi İngiltere'deki bir park gibi ferah ve yemyeşildi. Katedral kolonları kadar yüksek, yeşil yapraklı ulu ağaçların üst dallarındaki kuşlar ve maymunlar meyveler için savaşıyorlardı.

Gözlerini çevirdikleri her yerde kuşlar ve hayvanlar var gibiydi. Sayıları ve çeşitleri asla azalmıyordu. Büyüklükleri, minik bir arkuşundan, boyu at üstünde bir adamın yüksekliğini aşan siyah beyaz tüylü devekuşlarına, Jim'in başparmağı iriliğindeki kır farelerinden, arabaya çektikleri en iri öküz kadar büyük su aygırlarına dek değişiyordu. Bu dev yaratıklar her nehri, her gölcüğü sahiplenmiş gibiydiler. Birbirlerine sokulup su üzerinde küçük adacıklar meydana getiriyorlar, akbalıkçılar kayaların üzerine tünüyormuşçasına su aygırlarının üzerine konuyorlardı.

Jim, yaşlı bir erkeği gözlerinin arasından vurdu. Ölüm çırpınılarıyla suyun altında gözden kaybolmasına rağmen, karnındaki gazlar hayvanın ölü bedenini ertesi gün yüzeye çıkardı. Güdük bacakları, balon gibi şişmiş gövdesinden havaya doğru uzanıyordu. Öküzleri kullanarak iri cesedi nehir kenarına çektiler. Hayvanın vücudundaki saf beyaz yağ, eritildiğinde iki yüz litrelik bir su varilini doldurdu. Yemek pişirmek, sosis ve sabun yapmak, arabaların tekerleklerini veya tüfek parçalarını yağlamak için idealdi.

Her birinin etinin farklı tatta olduğu pek çok antilop çeşidi vardı. Sayıları öyle çoktu ki Louisa, Jim'e hangi türden avlamasını istediğini söyleyebiliyordu. Sürüler, genellikle yüksek ağaçların gölgesindeki otlaklarda bulunuyor, zebralar toplu halde koşturuyordu. Diğer at benzeri antiloplara da rastlamışlardı. Bu antilopların sırtları ve bacakları abanoz siyahı, karınları kar beyazıydı ve geriye doğru uzanan kıvrık kılıç şeklinde iri boynuzları vardı. Her sık ağaçlıkta helezon boynuzlu tedirgin antiloplara ve geçtikleri yerlerde çalıları yer ile yeksan eden ağır kara bizon sürülerine rastlıyorlardı.

Jim, bir fili ilk kez göreceğı günün özlemiyle yanıp tutuşuyor, geceleri hep bu hayvanlardan bahsediyordu. High Weald'ın ambarında yığınlarca fildişi vardı, ama hayatında hiç kanlı canlı bir fil görmemişti. Jim'in babası, gençliğinde Afrika'nın doğusunda, o an Louisa ile bulundukları yerin en az bin beş yüz kilometre ötesinde fil avlamıştı. Jim, babasının bu efsanevi yaratıklarla olan maceralarını dinleyerek büyümüş, hayvanla ilk kez karşılaşma fikri onun için bir takıntı halini almıştı. "Gariep'ten ayrılışımızdan beri neredeyse bin fersah yol kat ettik," dedi Louisa'ya. "Koloniden başka hiç kimse bu kadar ileri gitmemiştir. Çok yakında fil sürülerine rastlamamız lazım."

Sonra umutlarını kuvvetlendirecek bir şey oldu. Bütün ağaçların gövdelerinin bir kasırgaya maruz kalmışçasına parçalanmış ve yere devrilmiş olduğu bir ormana rastladılar. Devrilmemiş olanların kabuklarıysa çok güçlü, kalın derili hayvanlar tarafından soyulmuştu.

"Bak, kabuğun suyunu çiğneyerek nasıl da çıkarmışlar. " Bakkat, Jim'e hayvanların tükürdüğü kuru kabuk topraklarını gösterdi. "Bir zamanlar yüksekliği babanın gemisinin ana direğini aşan bu ağacı nasıl devirdiklerini görüyor musun? Sadece en üstteki taze yaprakları yemişler. Vay be! Gerçekten inanılmaz yaratıklar bunlar."

"Onları takip et, Bakkat!" diye yalvardı Jim. "Hiç olmazsa birini göreyim artık."

"Bu izler koca bir mevsim öncesinden kalma. Bak, son yağmurların ardından çamurda bıraktıkları izler nasıl da taşlar gibi sertleşmiş."

"Onları ne zaman buluruz peki?" diye sordu Jim. "Hiç bulabilecek miyiz?"

"Bulacağız," diye söz verdi Bakkat. "Ve bulduğumuzda bulamamış olmayı dileyeceksin." Devrilmiş ağaçlardan birini çenesiyle işaret etti. "Bir ağaca bunu yapabilen bir insana neler yapabilir, düşünsene, Somoya."

Her gün atlarına atlayıp önlerinde uzanan araziye keşfe çıkıyorlar, taze fil izleri arıyorlar ve Ufaklık ile arabaların takip etmesi için bir rota çiziyorlardı. Öküzler ve diğer hayvanların susuzluklarını gidermeleri için su kaynaklarının yerlerini bulmaları, zor anlarda kullanılmak üzere fiçileri doldurmaları gerekiyordu. Bakkat ona bağırtlakla diğer kuş sürülerinin uçuşlarını ve en yakın su kaynağını arayan susamış hayvan sürülerini nasıl takip etmesi gerektiğini öğretmişti. Atlar da iyi birer yol göstericiydiler, zira rüzgârın taşıdığı kokuyu kilometrelerce öteden alabiliyorlardı.

Çoğunlukla kafileden öylesine uzaklaşmış oluyorlardı ki arabaların güvenliğine ve konforuna günbatımından önce dönemiyorlar, karanlık ve yorgunluk baskın çıktığında uygun bir yerde durup kamp ateşlerini yakıyorlardı. Kafileye dönebildikleri akşamlarda,

kamp ateşini uzaktan gördüklerinde veya öküzlerin böğürtüsünü duyduklarında içleri yuvaya dönmüş olmanın sevinciyle ısınıyordu. Sonra köpekler heyecanla havlayarak onları karşılamaya koşuyor, Ufaklık ve diğer sürücüler, gelenleri neşeyle selamlıyordu.

Louisa, günleri kaydetme görevini bir ibadetmişçesine aksatmadan yerine getiriyor, pazar günleri Jim ile kampta kalmalarında ısrar ediyordu. Pazar sabahları geç saate kadar uyuyorlar, güneş arabanın tentesini aydınlatırken birbirlerinin uyanışını duyuyorlardı. Sonra Louisa, Jim'i artık kalkmaları gerektiğini söyleyerek uyarana dek yataklarında tembelce sohbet ediyorlardı. Zama'nın kamp ateşi üzerinde yaptığı kahvenin kokusu, Jim'i kalkmaya ikna etmeye yetiyordu.

Louisa pazar akşamları için daima özel bir yemek pişiriyor, genellikle Sarah'nın verdiği defterden o güne kadar hiç denemediği bir tarifi uyguluyordu. O arada Jim de hafta boyunca ihmal edilmiş ufak tefek işleri görüyordu. Bu işler, bir atı nallamak, araba tentesindeki yırtığı tamir etmek veya tekerlekleri yağlamak olabiliyordu.

Öğle yemeğinden sonra genellikle ağaç gölgelerine kurdukları hamaklara uzanarak birbirlerine kitap okuyorlardı. Sonra geçirdikleri haftanın olaylarını ve gelecek hafta neler yapacaklarını tartışıyorlardı. Louisa, Jim'in birlikte kutladıkları ilk doğum günü için ona bir sürpriz yapmış, farklı renkteki odunlardan gizlice bir satranç tahtası ve taşları oymuştu. Jim, mutlu görünmeye çalışmakla beraber hayatında hiç satranç oynamamış olduğu için pek de heyecanlanmamıştı. Ama Louisa ona almanağın arka sayfalarında yazılı olan kuralları okumuş, sonra tahtayı ve taşları dev bir ağacın altına koymuştu.

"Beyazları alabilirsin," dedi yüce gönüllülükle. "Bu, oyuna senin başlayacağın anlamına gelir."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Jim.

"Çok büyük bir avantaj," diyerek onu temin etti Louisa. Jim gülerek kalenin önündeki piyonunu üç kare ilerletti. Louisa bu hatayı düzeltti, sonra devam ederek ona hızlı ve insafsızca bir mağlubiyet tattırdı. "Şah mat!" Jim şaşırılmıştı.

Bu çabuk mağlubiyet yüzünden kendini küçük düşmüş hissederek tahtayı inceledi ve yenilgisine yol açan hamlelerin üzerinden geçti. Louisa'nın hile yapmadığını anlayınca arkasına yaslanıp somurtarak taşlara baktı. Sonra içindeki mücadele ruhu yavaşça kendini gösterdi ve doğrularak omuzlarını dikleştirdi. "Bir daha oynayacağız," diye duyurdu tersçe. Ama ikinci oyunun sonucu da ilkinden farklı olmamış, ilk mağlubiyetinin ardından gelen küçük düşme hissini tekrar yaşamıştı. Belki de bu yüzden, Jim oyuna kendini kaptırdı ve kısa sürede çok iyi bir oyuncu olup çıktı. Louisa'nın başarılı eğitimi sayesinde kendisini o kadar geliştirdi ki oyunda aynı derecede usta oldular. Satranç tahtasının başında pek çok çekişmeli oyun oynadılar ve bu çarpışmalar onları birbirlerine daha da yakınlaştırdı.

Louisa, tüm azmiyle çalışmasına ve kendini inanılmaz derecede geliştirmesine rağmen, bir alanda Jim'in seviyesine erişemiyordu. Bu alan, nişancılıktı. Pazar öğle sonraları, yemekten sonra Jim elli, yüz ve yüz elli adımlık mesafelere hedefler yerleştiriyordu. Louisa küçük Fransız tüfeğiyle, Jim ise bir çift ağır Londra silahıyla ateş ediyordu. Zafer hatırası, tüylü bir zürafa kuyruğuydu ve haftanın galibi, kuyruğu bütün hafta boyunca

arabasının önüne asıyordu. Sürücü Ufaklık, Louisa'nın kazandığı nadir haftalarda kırbacını daha bir şevkle şaklatıyor, hafta boyunca göğsünü gererek dolaşıyordu.

Louisa, kampın düzenini sağlamaktan öyle bir gurur ve tatmin hisseder oldu ve Jim'in yoldaşlığından öyle hoşlanmaya başladı ki, geçmişinin karanlık hatıraları silinmeye yüz tuttu. Kâbuslar seyrekleşti ve daha az korkutur oldu. Zamanla şüphecî tavrı yok olup zırhı inceldi ve yaşına daha çok yakışan bir yaşam sevgisi göstermeye başladı.

Bir öğle sonrası atla çıktıkları keşif gezisinde meyve vermiş bir tsama kavunu bitkisi buldular. Yeşil sarı çizgili kavunların büyüklüğü bir adamın kafası kadardı. Jim heybesini kavunlarla doldurdu ve kampa döndüklerinde birini kesti. "Vahşî toprakların güzelliklerinden biri. " Bir parçasını Louisa'ya uzattı, genç kız meyveyi çekinerek tattı. Çok suluydu ama tadı biraz yavandı, çok tatlı da sayılmazdı. Louisa onu memnun etmek için beğenmiş gibi yaptı.

"Babam bunlardan birinin hayatını kurtardığını söyler. Çölde kaybolmuş ve günlerce susuz kalmış. Bu kavunları bulmasaymış susuzluktan ölecekmiş. Çok lezzetli, değil mi?"

Louisa'nın bakışları önce açık sarı meyveye, sonra ona yöneldi. Birdenbire içinde annesiyle babasının ölümünden beri hissetmediği hınzırca bir dürtü belirdi.

"Neye sırtıyorsun?" diye sordu Jim.

"Buna!" dedi ve kamp masasının üzerinden uzanarak yumuşak meyveyi Jim'in suratına yapıştırdı. Jim, kavunun suyu ve sarı eti çenesinden ve burnundan akarken ona şaşkınca baktı. "Çok lezzetli, değil mi?" diye sordu Louisa ve kahkahalara boğuldu. "Çok aptal görünüyorsun!"

"Kim daha aptal görünüyormuş şimdi göreceğiz." Jim ilk şoku atlatarak kavunun kalanını kaptı. Louisa masadan telaşla kalkıp kaçtı. Jim kavun elinde, saçlarında çekirdekler, gömleği meyvenin suyuyla ıslanmış halde onu kovalıyordu.

Louisa'nın arabalar arasında koştuğunu gören hizmetliler işlerini bırakmış, şaşkınca bakıyorlardı. Jim sonunda hem koşup, hem gülmekten bitkin düşen Louisa'yı yakaladı ve kızın sırtını bir arabanın yan tarafına yaslayarak nişan aldı.

"Fena halde üzgünüm," diye yutkundu Louisa. "Lütfen affet beni. Alçağın tekiyim. Bir daha olmayacak."

"Doğru bildin! Bir daha asla tekrarlanmayacak. Bak sana tekrarlanırsa ne olacağını göstereyim. " Kavunu kızın suratına yapıştırdı. İşi bittiğinde Louisa'nın saçları, kirpikleri ve kulakları kavunla dolmuştu.

"Sen bir canavarsın, James Archibald!" Jim'in bu isimden ne çok nefret ettiğini biliyordu. "Senden nefret ediyorum." Ters ters bakmaya çalıştıysa da kahkahalarına engel olamadı. Ona vurmak için bir elini kaldırdı. Jim, bileğini yakalayınca dengesini kaybedip ona yaslandı.

Gülüşleri bıçak gibi kesilmişti. Ağızları birbirine öyle yakındı ki nefesleri karışıyordu. Louisa'nın gözlerinde, Jim'in daha önce hiç görmediği bir şey vardı. Birden şiddetle titremeye başladı, gözlerindeki duygunun yerini dehşet aldı. Jim, bütün hizmetlilerin gözlerinin üzerlerinde olduğunu biliyordu.

Büyük bir çabayla kızın bileğini bıraktı ve geriledi, ama gülüşü nefes nefeseydi. "Gözünü dört aç, cadı. Bir dahaki sefere buz gibi bir kavunu ensenden sırtına bırakacağım."

Louisa gözyaşlarına boğulmak üzereydi ki Bakkat az önceki kovalamacayı taklit etmeye başlayarak dikkatleri kendi üzerine çekti. Kavunun kalan parçalarını alıp Zama'ya fırlattı. Sürücüler ve çoban çocuklar da kavgaya karışınca kavunlar havada uçuşmaya başladı. Louisa kargaşa arasında fark ettirmeden arabasına girdi. Çıktığında yüzü ve saçları temizlenmişti. "Satranç oynamaya ne dersin?" dedi gözlerini Jim'inkilerden kaçırarak.

Jim onu yirmi hamlede mat etti, ama galibiyetinin tadını pek çıkaramadı. Louisa'nın yenmesine izin verdiğinden veya dikkatinin başka bir yerde olduğundan kuşkulandı.

Jim, Bakkat ve Louisa, ertesi sabah kahvaltılarını yanlarına alarak şafaktan önce atlarına atladılar. Arabaların bulunduğu yerden bir saatlik mesafe ötede, küçük bir derenin yanında mola verip kahvaltılarını ettiler ve atlarına su içirdiler.

Devrik kütükler üzerinde karşılıklı oturuyorlardı. Birbirlerinin gözüne bakamayacak kadar utanıyorlardı. Önceki gün olanların anisi zihinlerinde hâlâ fazlasıyla canlıydı. Konuşmaları kısa, öz ve gereğinden fazla nazikti. Louisa, kahvaltıdan sonra boş sefertaslarını derede yıkadı, Jim de o arada atları tekrar eyerledi. Louisa geri geldiğinde Asilyürek'e binmesi için ona yardım edip etmemekte biraz tereddüt etti. Aldığı teşekkür ise yardımının niteliğine göre fazla abartılı oldu.

Kırağı'ya binen Bakkat'ı tepeden yukarı doğru takip ettiler. Bakkat zirveye varınca Kırağı'yı tekrar döndürdü ve hızla onlara yaklaştı. Sesi, söyledikleri anlaşılmayacak kadar tizleşmiş, yüzünde korkuyla karışık bir heyecan belirmişti.

"Ne oldu?" diye bağırdı Jim. "Ne gördün?" Bakkat'ı kolundan sertçe tuttu. Neredeyse eyerinin üzerinden düşürecekti.

Bakkat sonunda konuşabilecek kadar sakinleşti. "Dhlovu!" diye haykırdı acı çekiyormuşçasına. "Çok fazla."

Jim, dizginlerini Bakkat'a fırlattı, küçük kalibreli tüfeğini kılıfından çekip aldı ve tepeyi hızla tırmandı. Tepenin zirvesinin hemen altında durarak sakinleşmeye çalıştı. Kendisini açıkça göstermemesi gerektiğini biliyordu. Öyle heyecanlanmıştı ki zorlukla soluk alıyordu. Kalbi ağzından dışarı fırlayacakmış gibiydi. Yine de akli, rüzgârın yönünü kontrol edecek kadar başındaydı. Yerden birkaç kuru ot koparıp parmaklarının arasında ufaladı ve minik parçaların döne döne yere düşmesini izledi. Esintinin yönü uygundu.

Aniden Louisa'nın yanına gelmiş olduğunu hissetti. "Neler oluyor, Jim?" Bakkat'ın söylediği kelimeyi anlamamıştı.

"Filler!" Jim büyülü kelimeyi zorlukla söyleyebilmişti.

Louisa kısa bir an ona baktı ve gözleri güneş altındaki safirler gibi parladı. "Ah, Jim! Bana onları göster!"

Hissettiği boğucu duygu karmaşasına, bu özel anı onunla paylaştığı için Louisa'ya duyduğu derin minnet eklendi. O günün anısının ömrünce kalbinde kalacağını biliyordu.

"Gel!" dedi ve Louisa uzatılan eli çok doğal bir hareketle tuttu. Aralarında olanlara rağmen böyle bir güven gösterisinde bulunması Jim'i hiç şaşırtmamıştı. El ele tepenin zirvesine tırmandılar ve diğer tarafa baktılar.

Altlarında, tepelerle çevrelenmiş, çanak şeklinde derin bir arazi uzanıyordu. Yakın zamanda yağan bereketli yağmurlar, kuru mevsim boyunca çıkan ot yangınlarıyla kelleşen toprağı yeşertmişti. Topraklar, bir İngiliz çayı gibi yemyeşil uzanıyor, yer yer ağaç kümeleriyle bölünüyordu.

Çanağın dibinde, küçük sürülere karışmış veya tek başına duran yüzlerce fil vardı. Bu ilk karşılaşma anını defalarca düşlemiş olan Jim, gerçeğin olağanüstülüğü karşısında afallamıştı. "Sevgili Meryem Ana!" diye fısıldadı. "Ulu Tanrım!"

Louisa, Jim'in elinin titrediğini hissederek tutuşunu sıkılaştırdı. Bunun, Jim'in hayatında yeni ufuklar açan bir an olduğunu anladı ve orada olup onunla bu anı paylaşabildiği için büyük bir gurur duydu. Onun yeri burasıydı; sonunda ait olduğu yeri bulmuş gibiydi.

Jim büyüklüklerini kıyaslayarak bakınca sürülerin çoğunun dişilerle yavrularından oluştuğunu gördü. Uzaktan, gri granit katmanları gibi görünüyorlardı. Sürülerin şekli çok yavaş değişiyordu. Kocaman erkek filler, sürülerden biraz ayrı duruyordu. Yayıdıkları güç ve sürüler üzerlerindeki kontrolleri o mesafeden bile anlaşılıyordu.

Jim'le Louisa'nın durduğu yerin yakınındaki bir başka hayvan diğerlerini ilk bakışta silikleştiriyordu. Belki sadece güneşin ışıklarının bir oyunuydu, ama rengi diğerlerinden çok daha koyuydu. Kulakları bir geminin ana yelkeni gibi açılmıştı. Tembel hareketlerle bir öne, bir arkaya oynuyorlardı. Güneş, her hareketinde dev gibi dişlerinin üzerinden göz alıcı bir şekilde yansıyor. Fil, bir keresinde hortumuyla ayaklarının dibindeki topraktan alıp solgun bir bulut gibi başına ve sırtına püskürttü.

"Amma büyük!" diye fısıldadı Louisa. "Bu boyutta olmalarını hiç ummuyordum."

Jim onun sesiyle biraz kendine gelerek irileşmiş gözlerini hayvanın üzerinden çekti ve Bakkat'ın sessizce yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Yanımda sadece bu küçük kalibreli tüfek var." İki büyük Alman tüfeğini arabaların yanında bırakmıştı. Taşımak ve kullanmak için fazla ağırlardı ve Jim o kadar uzun süre hayal kırıklığına uğramıştı ki o gün bir file, özellikle de bu kadar büyük bir sürüye rastlayabileceğini düşünememişti. Tüfekleri geride bıraktığına pişman oldu. Elindeki ufak tüfekle kas yığınınından oluşmuş, kalın derili, güçlü kemik yapılı bu dev gibi hayvana ateş etmenin delilik olacağını biliyordu. Filin hayati organlarına isabet ettirebilmesi bir mucize olurdu.

"Bakkat, Kırağı'yı olabildiğince hızlı koştur ve kampa gidip barutlukla iki büyük tüfeği getir." Bakkat, Jim'in sözü tamamlanır tamamlanmaz Kırağı'ya koştı ve üzerine atlayarak deli gibi sürmeye başladı. Ne Jim, ne de Louisa dönüp uzaklaşmasına baktı. Bir çalıyı siper olarak kullanıp tepenin diğer yamacına geçtiler. Diğer tarafta aralarında gizlenebilecekleri dikenli bir akasya kümesi vardı. Sarı çiçekli dallar arasına sinerek yan yana oturdular. Jim, dürbününü çıkarıp altlarındaki büyük fili incelemeye koyuldu.

Dürbünle bakınca hayvanın büyüklüğünü daha iyi kavrayarak yutkundu ve devasa

dişlerin uzunluğunu ve kalınlığını hayranlıkla seyretti. Seyretmeye doyamamıştı, ama yine de dürbünü, aleti kullanmayı artık iyice öğrenmiş olan Louisa'ya uzattı. Kız, gerekli ayarları yaparak koca hayvanı inceledi, ama birkaç dakika sonra dikkati kendi aralarında oynayan bir grup yavruya yöneldi.

Dürbünün yönünün değiştiğini fark eden Jim, aleti onun elinden kapıp erkek fili daha fazla incelemek için çok güçlü bir istek duydu. Sonra yavruları seyreden Louisa'nın dudaklarında beliren gülümsemeyi görerek kendini tuttu. Bu bile ona duyduğu kuvvetli hislerin bir göstergesiydi. İçi bir avcının tutkusuyla yanıp tutuşurken kendini dizginleyebiliyor, onu ilk sıraya koyabiliyordu.

Sonra filin ağacın gölgesinden çıktığını ve doğruca bulundukları yere doğru ilerlediğini görerek sevindi. Louisa'yı uyarma niyetiyle elini omzuna koydu. Dürbünü indirip ona bakınca da işaret parmağını dudaklarına bastırarak yaklaşmakta olan fili işaret etti.

Hayvan yaklaşıp daha da büyürken Louisa'nın yüzündeki ifade değişti ve genç kadın iri erkek fili huşuyla izlemeye başladı. Hayvanın yürüyüşünün sessizliği insanın tüylerini ürpertiyordu. İnanılmaz kalınlıktaki bacakları beklenmedik bir zarafetle hareket ediyor, koca ayakları sesi bir sünger gibi emiyordu. Uzun hortumu gevşekçe sallanıyor, bazen toprağa değerek yerdeki bir yaprağı insan parmakları gibi, olağanüstü bir beceriyle alıyordu.

Daha da yakınlaşınca onlara dönük olan gözünün örümcek ağına benzer derin bir kırıksık yumağı içinde kaldığını gördüler. Gözyaşı izleri yıpranmış yanağına doğru iniyordu, ama gözü keskin bir zekâ ile parlıyordu. Uzun hortumu birkaç adımda bir yerden ufak bir şey alıyordu.

Üzerlerindeki gökyüzünü kaplıyormuş hissi verene dek yaklaştı. Ezilme veya devasa dişlerinden bir darbe yeme korkusuyla nefeslerini tuttular. Louisa kalkıp koşacak oldu, ama kızın niyetini hisseden Jim omzundan bastırarak hareket etmesini önledi.

Filin boğazından ve karnından, uzaklardan gelen bir gök gürültüsünü andıran boğuk bir homurtu yükseliyordu. Louisa, heyecanla karışık korkuyla titredi. Jim tüfeğini yavaş hareketlerle omzuna kaldırdı ve hayvanın kocaman kafasına baktı. Louisa'nın hemen yanında atışın beklentisiyle gerildiğini hissetti. Sonra babasının beyne isabet ettirme konusunda anlattıklarını hatırladı.

"Ama bu atışı sadece kendini beğenmiş bir aptal dener," demişti Tom ona. "Kafatasının küçücük bir noktasına isabet ettirmek gerekir. Gerçek bir avcı, atışının avını öldüreceğinden emin olur. Kalbi ve akciğerleri hedefleyerek büyük bir tüfikle hayvanın omzuna ateş eder."

Jim tüfeği indirince Louisa rahatladı. İri fil yanlarından geçip gitti, elli adım ötede bir ağacın önünde durarak mor meyvelerini müşkülpesent bir tavırla ağzına götürdü. Arkasını onlara dönünce Jim temkinli bir şekilde kalktı, Louisa'yı elinden tuttu ve tepenin diğer tarafına geçtiler. Yaklaşan arabaların kaldırdığı belli belirsiz toz bulutunu ve dörtnala yaklaşan Bakkat'ı görebiliyorlardı.

Bakkat geldiğinde Jim, "Çabuk geldin, aferin," dedi. Bakkat'ın inmesini beklemeden

elindeki tüfeklerden birini çekip aldı. Silahı çabucak gözden geçirdi. Dolu değildi ve vıcık vıcık yağlıydı, ama çakmaktaşı yepyenydi ve iyi şekillendirilmişti. Tüfeği çabucak doldurdu. Sonra Bakkat'ın elinden diğer tüfeği alarak onu da doldurdu. İkisi de hazır olunca, "Çok yakınımızda, tepenin hemen diğer yamacında muhteşem bir erkek fil var," dedi. "Yayan gidip ona ateş edeceğim, ama tüfeğin sesini duyar duymaz tüm hızıyla Ateştopu'nu ve diğer tüfeği bana getirmeni istiyorum."

"Ben ne yapmalıyım?" diye sordu Louisa. Jim tereddüt etti. İçgüdüleri kızı arabaların yanına göndermesini söylüyor, ama bunun haksızlık olacağını biliyordu. Bu ilk fil avının heyecanından yoksun bırakılmamalıydı. Maceranın bir parçası olmayı o da hak ediyordu. Daha da önemlisi, onu arabalara göndermeye kalksa Louisa büyük olasılıkla dediğini yapmayacaktı ve Jim'in tartışmayla kaybedecek zamanı yoktu. Üstelik bu tartışmanın galibinin kendisi olmayacağını da çok iyi biliyordu. Öte yandan onu burada da bırakamazdı. Babasının ayrıntılı av hikâyelerinden, tüfeğin ateşlenmesinin ardından ortalığın panikle koşturan hayvanlarla dolacağını ve bunun ne derece tehlikeli olabileceğini biliyordu. Hayvanlardan biri Louisa'nın üzerine doğru koşacak olursa kızın hayatı büyük tehlikeye girerdi. "Bizi takip et ama fazla yakınımıza sokulma. Gözün mutlaka Bakkat veya benim üzerimde olsun, ama etrafını kollamayı da ihmal etme. Filler her yönden, arkandan bile yaklaşıyor olabilir. Asilyürek'in seni tehlikeden uzaklaştıracığına güvenebilirsiniz."

Büyük tüfeği alarak tepenin diğer tarafına baktı. Erkek fili son görüşünden bu yana hiçbir değişiklik olmamıştı. Hayvan hâlâ arkası dönük bir şekilde ağacın meyvelerini yiyordu. Aşağıdaki sürüler dinleniyor veya besleniyor, yavrularsa annelerinin bacaklarının arasında dolaşıyordu.

Jim sadece esintinin yönünü bir kez daha kontrol edecek kadar duraksadı. Esintinin serinliğini terli yüzünde hissedebiliyordu, ama yine de emin olmak için bir tutam toz alıp elinden dökülmesini izledi. Rüzgâr hâlâ lehineydi. Artık gizlenmesine pek fazla gerek olmadığını biliyordu. Fillerin gözleri çok iyi görmez, elli adım ötede duran bir insanı hareketsiz durduğu sürece fark edemezdi. Diğer yandan koku alma duyuları olağanüstüydü.

Rüzgârı önüne alan Jim, sessiz adımlarla file yaklaştı. Babasının sözleri beyinde yankılanıyordu. "Yaklaş. Daima mümkün olduğunca yakınına git. Avına yaklaştığın her metre, ölümünü daha da garantiler. Otuz adım fazla uzaktır. Yirmi, on kadar iyi değildir. Beş adım ise mükemmeldir. Mermin o mesafeden tam kalbine girer."

Jim'in adımları hayvana yaklaştıkça yavaşladı. Sanki bacakları demir külçelerine dönmüştü. Nefesi sıkıştı ve boğuluyormuş gibi hissetti. Tüfeği de giderek ağırlaşıyordu. Doğrusu korkmayı beklememişti. Hayatımda korku nedir bilmedim, diye düşündü. Şey belki biraz.

Daha da yaklaştı. Sonra tüfeğin horozunu tam olarak kaldırmadığını hatırladı. O kadar yakınındaydı ki hayvan sesi mutlaka duyar ve kaçardı. Kararsızca duraksadı. Tam o sırada fil hareket etti. Cüssesinden umulmayacak zariflikte adımlarla ağacın diğer tarafına

yöneldi. Hayvanın duvara benzeyen gövdesini yan taraftan gören Jim heyecanlandı. Devasa kürek kemiğinin şekli kalın, kırışık derisi altından belli oluyordu. Tıpkı babasının çizimlerle ona gösterdiği yerdeydi. Nereye nişan alması gerektiğini çok iyi biliyordu. Tüfeğin dipçliğini omzuna dayadı, ama fil yürümeye devam ediyordu. Ağacın arkasına yöneldi ve omzu, sık yaprakların ardında gözden kayboldu. Hayvan olduğu yerde kalarak meyveleri yemeye devam etti. O kadar yakınındaydı ki, Jim, yelkene benzeyen kulaklardaki kılları ve hayvanın yaşlı gözlerini çevreleyen kirpikleri görebiliyordu.

"Sadece kendini beğenmiş bir aptal beyne ateş eder," diye uyarmıştı babası, ama hayvanın omzu görüş açısından çıkmıştı ve çok yakınındaydı. Bu mesafeden ıskalaması mümkün değildi elbette. Önce tüfeğini horozunu tamamen kaldırmalıydı. Sesi boğmak için diğer elini çelik horozun üzerine koydu. Fazla ses çıkmaması için olabildiğince yavaş hareket ediyordu.

Gözlerini dev hayvanın üzerinden bir an bile ayırmıyordu, sanki hayvanın metalin metale çarpma sesini duymasını beyin gücüyle engellemeye çalışıyordu. Dudaklarının içi mora boyanan fil, meyveleri keyifle çiğniyordu.

Klik! Vahşi doğanın mutlak sessizliğinde bu ses, Jim'e top gürlemesi kadar yüksek gelmişti. Hayvan çiğnemeyi bıraktı ve bir heykel gibi donakaldı. Yabancı sesi duymuştu ve Jim, her an kaçmaya başlayabileceğini biliyordu.

Hayvanın kulak deliğine gözlerini dikti ve tüfeği yavaşça doğrulttu. Demir nişangâh görüşünü engellemiyor, şeffafmış gibi arkasını görüyordu. Tüm benliği, kulağın önündeki yarım parmak uzunluğundaki noktaya odaklanmıştı. Parmağı tetiğin üzerinde hazır bekliyordu. Konsantrasyonu öyle yoğundu ki tüfeğin gök gürültüsüne benzeyen sesi onu bile irkiltti.

Tüfek geri teperek omzuna çarptı ve Jim, dengesini tekrar sağlamadan önce iki adım geri savruldu. Tüfeğin namlusundan bir duman bulutu fışkırdı ve Jim, filin gri, kırışık şakağına isabet ettirdiğini düşündü. Duman bulutu ve geriye savrulması yüzünden tam olarak görememişti, ama merminin çarpmasıyla kafatasının çatırdadığını duymuştu.

Hayvanın başı geriye savruldu ve mucizevi bir şekilde aniden yere yığıldı. Gövdesi öyle ağır ve büyüktü ki düştüğü sırada yerden yoğun bir toz bulutu kaldırdı. Jim, ayakları altında yerin sarsıldığını hissetti. Dengesini tekrar kazanarak az önce yapmış olduğu şeyin şaşkınlığıyla gözlerini kırıştırdı. Sonra içini katıksız bir mutluluk sardı ve bir zafer çılgılığı atarak havaya sıçradı. "Öldü! Tek bir atışla avladım onu!" Avının yanına doğru yürümeye başlamıştı ki arkasından yaklaşan nal seslerini duydu.

Arkasına dönüp baktığında Ateştopu'nu yedeğinde çeken Bakkat'ın ikinci tüfeği sallayarak Kırağımın üzerinde yaklaştığını gördü. "Tüfek değiş, Somoya!" diye bağırdı. "Çabuk ol! Etrafımız dhlovı ile çevrili. Şansımız yaver giderse on tane daha avlayabiliriz."

"Önce öldürdüğüm erkek gibi görmek istiyorum," diye itiraz etti Jim.

"Kuyruğunu kesmeliyim." Babası, avın harareti anında olsa bile ödülünü almayı ihmal etmezdi.

"Eğer öldüyse ölü kalacaktır, kalkıp gidecek hali yok." Bakkat yanına vardığında

dizginleri çekti, boş tüfeği Jim'in elinden aldı ve dolu olanı uzattı. "Sen kuyruğu kesmekle vakit harcarken diğerleri kaçacak. Bir kez kaçtılar mı da onları asla göremeyeceksin." Jim yine de tereddüt ediyor, öldürdüğü hayvanın ağacın arkasında kalan gövdesine özlemle bakıyordu. "Gel, Somoya! Koşarken kaldırdıkları tozu görmüyor musun? Birazdan yetişemeyeceğimiz kadar uzaklaşmış olacaklar."

Jim çanak şeklindeki araziye bakınca tüfek sesinin korkuttuğu fillerin dört bir yana koşuşturmakta olduğunu gördü. Babası ona fillerin insanlara duyduğu içgüdüsel korkudan bahsetmişti; daha önce bir insana hiç rastlamamış, acımasız davranışlarına hiç tanık olmamış olsalar bile ilk karşılaşmalarında onlardan ölümüne kaçıyorlardı. Bu korkuyla yüz fersah boyunca durmaksızın koşabilirlerdi. Yine de kararsızlığından sıyrılamamıştı. Bakkat üsteledi. "Somoya, zaman kaybediyoruz. Yakınlarından geçen iki iri erkek fili işaret etti. "Üç nefes daha almana kalmadan gitmiş olacaklar. Peşlerine düş! Tüm hızınla onları takip et!"

Filler ormana girmek üzereydi, ama Jim, Ateştopu'nu dörtnala koşturursa bir kilometreye kalmadan onları yakalayacağını biliyordu. Daha fazla duraksamadı. Elinde dolu tüfekle Ateştopunun sırtına atladı ve kaburgalarını topukladı. "Ha! Ha! Ateştopu! Yakala onları, oğlum. " Aygırın başını tepe aşağı çevirdi ve hızla uzaklaştılar. Binicisinin heyecanı ata da bulaşmıştı. Kaçan fillerle arayı hızla kapadılar. Jim, hayvanların koşarken kaldırdığı toz bulutu yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Kopan dal parçaları da suratına doğru savruluyordu. İki erkek filden daha iri olanı gözüne kestirdi. Kocaman, kıvrık dişlerini bulunduğu pozisyondan bile görebiliyordu.

"Bunun dişleri ilk vurduğum erkeğinkinden bile büyük olabilir," diyerek Ateştopu'nu, filin gövdesini yan taraftan görebilecek şekilde doğru hızlandırdı. Tüfeğini eyer kaşına dayayarak horozunu yarı inik konuma getirdi.

Sonra arkasından öfkeli bir filin gümbürdeyen ayak seslerini ve Louisa'nın canhıraş çığlığını duydu.

Bu iki ses, Ateştopunun nal sesleri ve mesafe yüzünden zar zor duyulabiliyordu. Louisa'nın çığlığı tüm sinir uçlarını ayaklandırmış, kalbini titretmişti. Kızın sesi dehşet yüklüydü. Eyerinin üzerinde geri dönüp baktığında Louisa'nın içinde bulunduğu ölümcül çıkmazı gördü.

Jim'in emirlerine itaat eden Louisa geride durmuş, yürüyüş hızında yamacı aşarlarken Asilyürek'i Kırağı'nın arkasından ayırmamıştı. İki yüz adım ilerideki Jim'i gördü. Sırtı ona dönüktü, elinde tuttuğu tüfeğin üzerine yan eğilmiş, dikkatle ilerliyordu.

Bir an için fili göremedi. Gri hayvan, etrafını saran çalılar arasına duman gibi karışmıştı. Sonra iri gövdesinin şeklini seçti Ve yutkundü. Küçük bir dağı andırıyordu ve Jim hayvana Louisa'nın yüreğini ağzına getirecek kadar yaklaşmıştı. Asilyürek'i durdurdu ve korkuyla karışık bir heyecanla Jim'in file daha da yaklaşmasını izledi. Hayvan tam o sırada hareket ederek yer değiştirdi ve ağacın diğer tarafına geçti. Louisa, bir an için hayvanın Jim'in

görüş alanından çıktığını sandı, ama sonra genç adamın tüfeğinin uzun namlusunu doğrulttuğunu gördü. Jim nişan aldı. Namlusunun ucu hayvanın başına degecekmiş gibiydi. Martımın ana yelkeninin fırtına sırasında sert rüzgârla dolmasıyla çıkan sese benzer bir gümbürtü duyuldu.

Tüfeğin namlusundan mavi bir duman fışkırdı ve fil, üzerine çığ düşmüş gibi yere devrildi. Sonra büyük bir gürültü ve kargaşa başladı; Bakkat onu bırakıp elinde dolu tüfekte, Ateştopu'nu da çekerek Kırağı'yı Jim'e doğru sürdü. Jim atına bindi ve fili devrildiği yerde bırakarak tepeden aşağı indiler. Louisa'nın o ana dek fark etmediği iki iri erkek filin peşine düşmüşlerdi.

Louisa dikkatini tekrar yerde yatan file yöneltti. Asilyürek, dizlerinin istemsiz baskısıyla harekete geçerek hayvana doğru yavaşça ilerlemeye başlamıştı. Louisa kısrağı durdurmaya çalışmadı. Filin arkasında yattığı ağaca yaklaştıkça merakı da arttı. Üzengiler üzerinde ayağa kalkarak hayvanı ağacın üzerinden görmeye çalıştı.

Bu dev hayvandan beklenmeyecek kadar belirsiz bir hareket fark ettiğinde neredeyse ağaca varmıştı. Hayvana daha da yaklaştı ve az önce gözüne çarpan hareketin, filin kuyruğunun hafif kıpırtısı olduğunu fark etti. Ucundaki tüyler, eski bir resim fırçası gibi keçeleşip kabarmıştı. Hayvanın cesedini ve devasa dişlerini daha yakından incelemek için atından inip Asilyürek ile beraberyerde yatan hayvana doğru yürümeye niyetlendi.

Tam o sırada fil, dehşet ve inanmazlık dolu bakışları altında ayağa kalktı. Hafif bir uykudan uyanmışçasına hızlı bir hareketle kalkmıştı ve son derece sağlıklı görünüyordu. Dinliyormuş gibi bir süre hareketsizce durdu. Şakağındaki derin yaradan akan kan, kırıksık derisini kızıla boyamıştı. Asilyürek korkuyla kişnedi ve geriledi. Louisa, birkaç saniye önce atından inmeye niyetli olduğu için sadece tek ayağı üzengideydi. Neredeyse yere savrulacaktı, ama son anda dengesini sağlayıp eyere oturmayı başardı.

Asilyürek'in kişnemesini duyan fil, onlara döndü. Koca kulakları açıldı; acısının sorumlusu olarak onları görüyordu. İlk kez karşılaştığı tehlike dolu at ve insan kokusu beynini sardı.

Başını iki yana salladı. Kulakları, hareketin şiddetiyle kafasının iki yanına çarpıyordu. Kulakları sağır eden tiz bir ses çıkardı. Louisa, yüzüne sıçrayan Muson yağmuru ılıklığındaki kan damlalarını hissedince ciğerlerinin tüm gücüyle çığlık attı. "Jim! İmdat!!"

Fil, hortumunu göğsüne doğru kıvırdı ve uçlarını kıvırdığı kulaklarını hafifçe geriye yatırdı; bunlar saldırganlık işaretleriydi. Sonra koşmaya başlayarak doğruca üzerlerine geldi. Asilyürek kulaklarını yatırarak dörtlüyle koşmaya başladı. Engebeli arazide uçar gibi hızla ilerliyordu, ama yarasından kanlar akan fil aranın açılmasına izin vermiyor, hâlâ kuyruğunun hemen gerisinden takip ediyordu.

Asilyürek öne atılarak arayı biraz açtı, ama önünde aniden bir dikenli çalı kümesi belirince hız kesip yön değiştirerek engelin etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Fil ise hiç duraksamadan, sanki orada değillermişçesine dikenli çalıların arasından geçti ve açılan arayı tekrar kapattı. Artık öncekinden de yakındı.

Louisa önlerinde yüksek kayalıklar ve sık çalılar olduğunu dehşetle gördü. Fil onları,

Asilyürek'in süratinin hiçbir işe yaramayacağı bir tuzağa doğru güdüyordu. Aklına, sağ bacağının altında duran küçük Fransız tüfeği geldi. O kadar korkmuştu ki tüfeğin varlığını unutmuştu. Filin onu eyerin üzerinden almasını engellemek için sahip olduğu tek silah oydu. Arkasına baktığında hortumun beline doğru uzandığını görerek dehşetle yutkundu.

Tüfeği deri kılıfından çekip çıkardı, arkasına dönerken de horozunu kaldırdı. Dev hortumun ne kadar yakınında olduğunu görünce istemsiz bir çığlık daha arttı ve tüfeğini doğrulttu. Filin kafası tüm görüş alanını kaplıyordu. Nişan almadan, doğruca hayvanın suratına ateş etti.

Hafif kurşun kalın deriyi delip sert kafatasına zarar veremezdi, ama filin zayıf bir noktası vardı. Louisa'nın atışı, mucizevi bir şekilde o noktaya isabet etmişti. Kurşun hayvanın yaralı sakağıyla aynı taraftaki gözüne girerek fili anında kör etti. Hayvan sersemleyip sendeleyince Asilyürek arayı biraz açtı, ama dev fil, kendini hemen toparlayarak onlara tekrar yetiştirdi. Louisa'nın tüm dikkati, tüfeğini tekrar doldurmakta odaklanmıştı, ama bunu daha önce hiç dörtlüde koşan bir atın üzerinde yapmayı denememişti. Dökmeye çalıştığı barut, rüzgârla uçmuştu. Arkasına baktığında hayvanın arayı iyice kapadığını ve hortumunun yine uzandığını gördü. Sağlam olan sağ gözünü üstlerinden ayırmıyordu. Louisa bu kez kurtulamayacağını anladı.

Burnunun ucundaki tehlikeye öyle dalmıştı ki, Asilyürek'in hızla sık bir çalığa yaklaşmakta olduğunu göremedi. Kısarak, çalıların etrafından dönmek için aniden yön değiştirdi Louisa dengesini kaybetti. Eyer kaşına tutunmaya çalışırken tüfeğini düşürdü. Silah, kayalar üzerine çarparak yuvarlandı.

Eyere tutunmaya çalışan Louisa, atının üzerinden iyice kaymış, neredeyse çalıların hizasına inmişti. Uçları kıvrık dikenler ustura keskinliğindeydi. Louisa'nın giysilerine ve etine kedi pençeleri gibi batıyorlardı. Batan dikenlerin de çekiştirmesiyle Louisa daha fazla tutunamadı ve Asilyürek'in üzerinden düştü. Kısarak, onu dikenlerin pençesinde kısıvrak bırakarak boş eyeriyle dörtlüde uzaklaşmaya devam etti.

Fil, kör gözünün tarafında olduğu için Louisa'yı görmemiş, ama kokusunu almıştı. Dikenlerin açtığı yaralarda beliren minik kan damlacıklarının kokusu çok güçlüydü. Asilyürek'in kaçmasına göz yumarak geri döndü. Hortumunu uzatarak çalıların arasını yoklamaya, Louisa'yı aramaya koyuldu. Dikenler kalın derisine işlemiyor, takıldığı yerden kurtulmak için debelenen Louisa'nın çıkardığı sesleri ve kokusunu takip ederek gittikçe yaklaşıyordu. İçinde bulunduğu tehlikeyi fark eden Louisa bir heykel gibi dondu.

Dikenlerin arasında sessizce durarak hortumun yaklaşmasını teslimiyetle izledi. Hortumun ucu çizmesine değdi, sonra bileğini sıkıca kavradı. Louisa'yı hayal bile edemeyeceği bir güçle çalıların arasından çekip çıkardı. Dikenlerin bazıları kırılmış, bazıları derisine saplanıp kalmış, giysilerine takılan bazılarıysa dallarıyla birlikte çalıdan kopmuştu.

Filin hortumunun ucundan baş aşağı sallanıyordu. Hayvanın tutuşu sıkılaştıkça Louisa kemiklerinin tuzla buz olacağından korktu. Jim'in anlattıklarını gayet iyi hatırladığı için neler olacağını biliyordu. Fil onu iyice havaya kaldırdıktan sonra o inanılmaz kuvvetiyle kayaların üzerine çarpacaktı. Vücudundaki her bir kemik kırılıncaya dek kurbanını yere

çarpmaya devam edecek, sonra dişleriyle ardı ardına darbeler vurarak bedenini pelteye çevirecekti.

Jim, Louisa'nın çığlığını ve filin, tiz sesini duyar duymaz takibi bırakıp Ateştopu'nun dizginlerini sertçe çekti. Sonra dehşet ve inanmazlıkla baktı. "Onu öldürmüştüm!" dedi nefesi kesilerek. "Onu bıraktığımda ölüydü. " Aynı anda babasının uyarısını hatırladı. "Filin beyni çok küçüktür ve olmasını beklediğin yerde değildir. Hedefini serçe parmağının genişliği kadar bile ıskalamamalısın. Hayvan yine de ölü gibi yere devrilecektir, ama bu geçici bir durumdur, çünkü sadece sersemlemiştir. Tekrar ayağa kalktığında öncekinden çok daha tehlikeli olacaktır. Pek çok yiğit adamın bu şekilde öldüğünü gördüm. Yaptığın atışın sonucundan daima emin ol, oğlum, yoksa çok pişman olursun."

"Bakkat!" diye bağırdı Jim. "İkinci tüfeği hazır tut ve yanımdan ayrılma!" Ateştopu'nu mahmuzladı ve dörtnala koşturmaya başladı. Louisa ile yaralı fil ondan giderek uzaklaşıyordu. Hızını daha da arttırarak onlara yetişmeye çalıştı. Louisa'nın onlara yetişemedi önce öleceğini görüyordu ve tüm suç onundu. Hayvanı, kıza saldırabileceği bir durumda bırakmıştı. Tüm dermanını kesen bir yetersizlik hissi ve dehşet, benliğini sardı.

"Geliyorum!" diye bağırdı. "Dayan!" Onu yüreklendirmeye çalışıyordu, ama nalların gürültüsü ve filin tiz haykırışı arasından sesini duyabildiğinden şüpheliydi. Louisa'nın eyerin üzerinde dönüp küçük tüfeğiyle hayvana ateş ettiğini gördü, ama yaralı fil sadece bir anlığına sendelemiş, takibi bırakmamıştı.

Sonra, Louisa'nın çalılara girdiğini ve atın üzerinden düştüğünü umutsuzlukla gördü. Fil Asilyürek'in peşini bırakıp dikenlere takılmış olan Louisa'yı aramaya koyuldu. Bu arada Jim onlara yetişmişti. Öylesine yaklaşmıştı ki, Ateştopu filin kokusu ve tehlike sinyalleri veren varlığı karşısında irkilerek gerilemeye çalışmıştı. Jim ateş etmek için uygun bir an kollayarak aygırı insafsızca mahmuzladı ve file daha da yaklaştırdı. Hayvanın dikkatini dağıtmak için bir kemiğini kırması veya hayati bir organına isabet ettirmesi gerektiğini biliyordu. Fil hortumuyla çalıların arasını yokluyor, dallar Jim'in sağlıklı bir şekilde nişan almasına engel oluyordu. Ateştopu başını geriye atarak huzursuzca kıpırdanıyor, filin korkunç varlığından bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

Dikenlerin arasında sıkışıp kalmış olan Louisa'yı gördü. Hiçbir hayat belirtisi göstermiyordu. Jim, düşüş sırasında boynunu kırmış veya kafatasına sert bir darbe yemiş olduğundan korktu. Onu kaybetme fikri öylesine dayanılmazdı ki Ateştopu'nu tüm gücü ve iradesiyle ilerletti. Fil, Louisa'yı bularak aniden havaya kaldırdı. Jim, Louisa'yı vurma korkusuyla hayvanın başına ateş edemedi. Filin gerileyip yan dönmesini beklemek zorunda kaldı. Eyerinin üzerinde öne doğru uzandı, tüfeğinin namlusunu kaldırdı ve ateş etti.

Hayvanın omuz eklemine isabet ettirmiş, kemiği parçalamıştı. Yaralı fil geriledi ve üç ayak üzerinde dengede kalabilmek için hortumunu savurdu. Bu arada Louisa'nın bileğini

bırakmış, kız tekrar çalıların içine düşmüştü.

Fil kulaklarını sallayıp öfkeyle bağıarak Jim'e döndü, sonra onu eyerinin üzerinden çekip almak için hortumunu uzattı. Ama kırık ön bacağı yüzünden olduğı yere mihlanmıştı. Jim, Ateştopu'nu çevirerek filin hortumunun uzanabileceğı bölgenin dışına çıktı ve diğere tüfeğı almak için Bakkat'ı karşılamaya gitti. Tüfekleri uzun yılların tecrübesiyle çabucak değıştileder. "Hemen tekrar doldur!" diye bağırdı Jim ve dolu tüfeğı doğrultarak tekrar dev yaratığa döndü. Fil üç ayağı üzerinde sekerek ona yaklaşmaya çalışıyordu.

Filin yanağından aşağı süzülen kanı ve göz sıvısını gören Jim, Louisa'nın atışının hayvanı kör ettiğini anladı. Yer değıştirerek hayvanın kör gözünün tarafına geçti. Öylesine yakınındaydı ki koca dişinin ucu neredeyse omzuna değecekti. Hayvanın yanından geçerken göğsüne ateş etti. Yaralı fil sendeledi. Bu kez hayati organlarından biri isabet almıştı. Yarası ölümcüldü, ama can vermesi yine de kolay olmayacaktı.

Jim, Louisa'nın çalıların arasında kırırdamadan durduğı sürece güvende olduğunu düşünerek tüfeğı daha çabuk doldurmak için Kıracağı'dan inmiş olan Bakkat'ın yanına gitti. Yaralı bir filin karşısında attan inebilmek cesaret işiydi.

Bakkat'ın üstlendiğı karmaşık işi tamamlamasını ve tüfeğı çabucak doldurmasını izlerken, korkak olduğunu kimse iddia edemez, diye düşündü. Ateştopu huzursuzca daireler çiziyordu. Jim yaralı file baktı ve Louisa'nın emekleyerek çalıların arasından çıktığını görünce telaşla bağırdı. Filin yaralı ayağının hemen dibindeydi. Ortaya çıkmakla kendini yine çok büyük bir tehlikeye atmıştı. Boş tüfeğı bırakıp Bakkat'ın diğelerini doldurma işini tamamlamasını beklemeden harekete geçti. Yine filin kör tarafından yaklaşmıştı.

Louisa sersemlemiş bir halde ayağı kalktı. Filin hortumuyla kavrayıp yaraladığı ayağının üzerine basmamaya çalışıyordu. Jim'in atının üzerinde kendisine doğru geldiğini gördü ve kollarını kaldırarak sekti. Yırtilıp kan lekeleriyle kaplanmış giysileriyle çok kötü görünüyordu. Her tarafı çizilmiş, toz toprak içinde kalmıştı. Uzun sarı saçları yüzüne dökölüyordu.

Ateştopu filin kör tarafının öylesine yakınından geçti ki Jim'in pantolonunun dizi, hayvanın omzundaki yaradan akan kanla lekелendi. Fil onu bir sinek gibi ezmek için hortumunu savurunca bunu önceden sezen Jim eğilip Ateştopu'nun boynuna sarıldı. Doğruca Louisa'nın yanına gittiler. Jim atını durdurmadan, sadece dizleriyle tutunarak uzandı ve Louisa'yı kavrayarak atının tergisine oturttu. Louisa atın üzerine biner binmez kollarını Jim'in beline sıkıca doladı ve yüzünü sırtına bastırdı. Acı ve korkuyla ağlıyordu. Hâlâ konuşamayacak kadar şoktaydı. Jim tepenin üzerine çıktıklarında Ateştopu'nu durdurup inerek Louisa'yı aşağı çekti.

Genç kadın hâlâ konuşamıyordu, ama sözler yetersiz ve gereksizdi zaten. Duyduğı minnet gözlerinden okunuyordu. Jim ayrıca gözlerinde dile getirilmek için hâlâ çok karmaşık olan diğere hislerin gölgesini de görmüştü.

Kızı dikkatle yere oturttu. "Neren acıyor?" diye sordu. Sesi duyduğı endişeyle boğuklaşmıştı. Ölümle burun buruna gelmelerinin etkisi, yüzünden açıkça okunuyordu.

Bunu gören Louisa biraz canlandı. Yanında diz çökmüş, endişeyle bakan Jim'e sarıldı.

"Bileğim. Ama önemli bir şey yok," diye fısıldadı.

"Bir bakayım," dedi Jim ve boynundaki kolları çözdü. "Hangi bileğin?" Louisa gösterdi. Jim çizmeyi nazikçe çıkararak kızın bileğini hafif dokunuşlarla inceledi. "Kırık yok."

"Yok," dedi Louisa doğrularak. "Sadece hafif bir incinme." Tozlu yüzüne düşen bir tutam saç geri itti. Jim, kızın yanağına saplanmış dikenini görerek nazikçe çıkardı. Louisa hafifçe yüzünü buruşturdu, ama gözlerini kaçırmadı. "Jim!" diye fısıldadı.

"Evet, Kirpiciğim?"

"Yok bir şey. . . sadece. . . " Sözüne devam edemeyip sustu. Sonra titrek bir sesle, "Bana öyle demen artık hoşuma gidiyor," dedi.

"Aramızda olduğun için çok mutluyum," dedi Jim. "Bir an için bizi terk ettiğini sanmıştım."

"Çok korkunç görünüyor olmalıyım." Gözlerine daha fazla bakamıyordu. Yüzündeki tozu toprağı silmeye çalıştı.

Ancak bir kadın böyle bir anda görünümünü düşünebilir, diye içinden geçirdi Jim ama söze dökmedi. "Rüyalarımı süsleyecek kadar güzel görünüyorsun." Louisa'nın yanakları pembeleşti.

Her iki tüfeği de doldurmuş olan Bakkat, yanlarına geldi. "Bırakırsan fil elimizden kaçacak, Somoya," dedi.

Jim kendine gelerek dikkatini etrafında olup bitene yöneltti. İri fil, kırık ön ayağıyla sürükleyerek tepeden aşağı iniyordu. Yaralarının canını yaktığı belliydi.

"Jim," diye fısıldadı Louisa. "Zavallı yaratık çok acı çekiyor. Acısına bir an önce son vermelisin."

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi Jim. Ateştopu'na bindi ve Bakkat'ın uzattığı tüfeği aldı. Sonra tepeden aşağı inerek yaralı hayvanın tam karşısına geçti ve tüfeğinin horozunu kaldırarak bekledi.

Onları fark etmemiş görünen fil, acı veren ağır adımlarla ilerlemeyi sürdürüyordu. Aradaki mesafe on adıma düşünce Jim, hayvanın göğsüne ateş etti. Kurşunu kırıksık derinin içine gömülürken Ateştopunu bir dansçı gibi döndürerek uzaklaştırdı. Fil onları takip etmeye kalkmadı. Bir heykel gibi kıpırtısızca duruyor, göğsündeki yaradan sel gibi kan boşalıyordu.

Jim, Bakkat'la tüfekleri değiştikten sonra Ateştopu'nu tekrar filin durduğu yere yöneltti. Yine hayvanın kör tarafından yaklaşıyordu. Yaşlı hayvan bacakları üzerinde hafifçe sallanmaya başlamıştı. Göğsünün derinliklerinden hafif bir homurtu yükseliyordu. Jim, içindeki savaşçı tutkunun yerini üzüntü ve pişmanlığa bıraktığını hissetti. Av hayvanlarının en asili karşısında ölümün trajedisini olanca çarpıcılığıyla hissetti. Tüfeğini tekrar doğrultup ateş etmek için büyük bir çaba göstermesi gerekti. Fil, kurşunu yediğinde sarsılarak gerilemeye başladı. Hareketleri ağır ve dengesizdi. Sonunda içini çeker gibi son nefesini verdi.

Balta darbelerine yenik düşmüş dev bir ağaç gibi önce yavaşça, sonra hızlanarak yere

devrildi.

Bakkat, Kırağı'nın üzerinden inerek ölü hayvana yaklaştı. Filin sağlam gözü açıktı. Bakkat parmağını hayvanın kirpikleri üzerinde hafifçe gezdirdi. Dev yaratık gözünü kırpmamıştı. "Artık bitti, Somoya. O sonsuza dek sana ait."

Jim, yarasının hafif olduğunu söyleyen Louisa'nın itirazlarına kulak asmayarak kampa dönüşte ata binmesine izin vermedi. Bakkat ile uzun sopalar kestiler ve daha ince dalları aralarına dizip battaniyelerini üzerine geçirerek bir sedye yaptılar. Jim, Louisa'yı sedyeye şefkatle yatırdı. Louisa'yı çeken Asilyürek'i en düzgün yerlerden geçirmeye dikkat ederek kampa döndüler.

Louisa konforlu yatağında neşeyle konuşup bunun yaptığı en rahat yolculuk olduğunu söylüyordu, ama kampa vardıklarında yaraları kötüleşmiş, sedyenin iyi bir fikir olduğu ortaya çıkmıştı. Arabasına yaşlı kadınlar gibi tutuk adımlarla yürüdü.

Jim endişeyle etrafında dört dönüyor, sunacağı davetsiz bir yardımın hemen reddedileceğini biliyordu. Arabanın basamaklarına tırmanırken elini destek almak için omzuna koyduğunu hissedince içi mutlulukla doldu. Louisa toza bulanmış, yırtılmış giysilerini çıkarırken Jim de ateşin üzerine su kazanlarını koydurdu ve bakır küveti hazırlattı. Zama ve diğer hizmetliler Louisa'nın arabasındaki sandığı çıkarıp yerine küveti yerleştirdiler. Sonra küveti, kaynar suyla doldurdular. Her şey hazır olduğunda Jim kendi arabasına çekildi ve tentenin diğer tarafından gelen su seslerini dinledi. Sıcak su dikenlerin açtığı yaralara temas ettikçe Louisa acıyla inliyor, Jim onun için hissettiği üzüntüyle yüzünü buruşturuyordu. Sonunda işini bitirdiğine kanaat getirdi ve içeri girmek için iznini istedi. "Evet, girebilirsin," dedi Louisa.

Jim içeri girdiğinde, Louisa'nın, Sarah'nın verdiği geceliklerden birini giymiş olduğunu gördü. Soğuk geceler için ideal olan gecelik boynundan ayak ve el bileklerine kadar tüm vücudunu örtüyordu.

"Kendim daha iyi hissetmen için yapabileceğim bir şey var mı?" 'Bileğimi ve diken yaralarımın çoğunu yengen Yasmini'nin çok tesirli merhemiyle ovdum. " Geceliğinin eteğini hafifçe çekerek sıkıca bandaj yaptığı bileğini gösterdi. Dorian Courtney'in eşi, Arap ve Doğu ilaçları üzerine uzmanı. Her derde deva merhemi ailede ünlüydü. Sarah, onlara verdiği ecza sandığının içine bu merhemlerden bir düzine kavanoz yerleştirmişti. Louisa'nın yatağının başucunda kapağı açık bir kavanoz vardı. Merhemin keskin ama hoş kokusu arabanın içini sarmıştı.

Jim, Louisa'nın nereye varmak istediğinden emin değildi, ama başını anlamış gibi salladı. Louisa'nın yüzü kızardı ve gözlerini kaçırarak mırıldandı. "Ancak ulaşamadığım bölgelerde de dikenler var. Ve bir de iki kişiye yetecek çürükler."

Jim hâlâ kendisinden yardım istendiğini anlamadığı için Louisa tekrar denedi. Elini omzunun gerisine uzattı ve ulaşabileceği en uzak noktaya dokundu. "Şurada yüzlerce diken var sanki." Jim'in hâlâ anlamadan baktığını görünce açıkça söylemeye karar verdi.

"Sandıkta bir cımbız ve kullanabileceğin iğneler var," dedi sırtını dönüp geceliğinin yakasını omzundan aşağı indirerek." Kürek kemiğimin hemen altında bir tane var." Dikenin bulunduğu yere dokundu. "Sırtıma bir çivi çakmışlar gibi acıyor."

Louisa'nın ne istediğini sonunda anlayan Jim yutkunarak cımbıza uzandı. "Canını yakmamaya çalışacağım, ama acırsa bağır. " Hasta ve yaralı hayvanlarla ilgilenmeye alışık olduğu için dokunuşu nazik ve ustacaydı.

Louisa koyun postundan yapılmış yatak örtüsünün üzerine yüzüstü uzanarak kendini onun ellerine bıraktı. Pek çok yeri çizilmiş, kanamış ve kızarmış olmasına rağmen cildi mermer gibi pürüzsüz ve bembeyazdı. Onu ilk görüşünde bir deri bir kemikti, ama aylardır iyi besleniyordu. Bu sayede kilo almış, ata binmek ve yürümek ise kaslarını sertleştirip biçimlendirmişti. Tahriş olmuş haliyle bile vücudu, Jim'in hayatında gördüğü en güzel şeydi. Sesinin titreyeceğinden korktuğu için hiç konuşmadan, sessizlik içinde dikkatle çalışmaya devam etti. Louisa da ara sıra hafifçe inlemek ve yutkunmak haricinde hiç ses çıkarmıyordu.

Tenine saplanmış bir başka dikenini ortaya çıkarmak için geceliğin eteğini biraz sıyırdığında Louisa hafifçe kıpırdanarak ona yardımcı oldu. Kumaşı biraz daha ittiğinde kalçasını bacaklarından ayıran pürüzsüz bölge gözler önüne serildi. Jim geriledi ve neredeyse insanüstü bir çaba harcayarak gözlerini kaçırdı. "Daha fazla ilerleyemem," deyiverdi.

"Neden ama?" dedi Louisa yüzünü yastığından kaldırmadan. "İlgilenmen gereken dikenler var daha."

"Erdemliliğin sınırları beni engelliyor."

"Kan zehirlenmesinden ölüp gitsem erdemli olduğun için kendinle gurur mu duyacaksın, Tanrı aşkına?"

"Sakin bir daha böyle şaka yapma," diye itiraz etti Jim. Onun öldüğünü düşünmek bile yüreğini paramparça ediyordu. Zaten o sabah ölümle burun buruna geldiğine tanık olmuştu.

"Şaka falan değil, James Archibald. "Başını yastığından kaldırarak buz gibi bakışlarla ona baktı. "Yardım isteyebileceğim kimse yok. Kendini bir cerrah, beni de hastan olarak düşün."

Louisa'nın kalçasının kıvrımları, Jim'in gördüğü bütün geometrik şekillerden daha simetrikti. Parmak uçlarında hissettiği teni sıcak ve ipeksiydi. Dikenleri çıkarıp yaralara merhem sürdü. Sonunda işini bitirip arabadan çıktı, ama bacakları ağırlığını zorlukla taşıyordu.

Jim, akşam yemeğini kamp ateşinin başında tek başına yedi. Zama, kalın bir dilim fil hortumu kızartmıştı. Ama çiğnemek için harcadığı çaba yüzünden Jim'in çenesi ağrımaya başlamıştı. Üstüne üstlük etin tadı haşlanmış tahta parçalarını andırıyordu. Ateş sönmeye yüz tuttuğunda günün yorgunluğu üzerine çöktü. Son enerjisini harcayarak Louisa'nın

arabasının tentesini aralayarak ona baktı. Louisa yatağına yüzüstü uzanmış uyuyordu. Uykusu öyle derindi ki, nefes aldığından emin olabilmek için onu bir süre dikkatle izlemesi gerekti. Sonra içi rahatlayarak kendi arabasına girdi. Üzerindekileri çıkarıp yere bıraktıktan sonra koyun postundan örtünün üzerine serildi.

Duyduğunun gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğundan emin olamayarak uyandı. Louisa'nın sesiydi ve korkuyla tizleşmişti. "Jim, Jim! İmdat!"

Yatağından fırlayıp Louisa'nın yardımına koştu, ama son anda çıplak olduğunu hatırladı. Pantolonuna uzanırken Louisa'nın tekrar çığlık attığını duydu. Pantolonunu giymeye vakti yoktu, önünde tutarak diğer arabaya koştu. Atlarken dizini arka taraftaki tahtaya çarparak derisini sıyırmıştı ama hiç duraksamadan diğer arabanın tentesini açıp içeri daldı. "Louisa! İyi misin? Neyin var?"

"Çabuk! Çabuk sür! Beni yakalamasına izin verme!" diye bağırdı Louisa. Jim onun bir kâbus gördüğünü ve bir türlü uyanamadığını anladı.

Bu kez uyandırmak güç olmuştu. Kızı her iki omzundan kavrayıp sarsmak zorunda kaldı.

"Jim? Sen misin?" Sonunda kâbusun ağından kurtulmuştu. "Ah, öyle korkunç bir rüyaydı ki! Fil peşimdeydi."

Jim'e sarıldı ve o da sakinleşmesini bekledi. Bir süre sonra onu tekrar yatırıp üzerini örttü.

Louisa giyindikten sonra acılar içinde arabadan indi. Jim'le Bakkat atların yanındaydı. Asilyürek ve Ateştopu'nun önceki gün aldıkları ufak tefek yaraları temizleyip ilaç sürüyorlar, en sevdikleri yemleri vererek cesaretlerinden dolayı onları ödüllendiriyorlardı. Jim başını kaldırıp da Louisa'nın basamaklardan inmeye uğraştığını görünce bağıarak ona koştu. "Burada ne arıyorsun? Yatağından çıkmaman gerek."

"Kahvaltı hazırlayacağım."

"Delirdin mi sen? Zama bir gün için senin işlerini üstlenebilir. Senin dinlenmen gerek."

"Bana çocukmuşum gibi davranma," dedi Louisa, ama sesinde sertlik yoktu. Ateşin başına doğru sekerken ona gülümsedi. Jim daha fazla tartışmadı. Harika bir sabahtı. Parlak, serin, canlandırıcı bir hava vardı ve herkesin neşesi yerindeydi. Dallarında kuşların cıvıladığı büyük bir ağacın altında yediler ve kahvaltı, önceki günün olaylarını kutladıkları küçük bir partiye dönüştü. Avın her ayrıntısını canlandırarak hatırladılar, tüm heyecanı ve dehşeti tekrar yaşadılar, ama ikisi de hafızalarında çok taze olmasına rağmen gece yaşananlardan bahsetmedi.

"Şimdi hayvanın leşinin yanına dönüp dişlerini çıkarmalıyım. Bu, başkalarına bırakabileceğim bir iş değil. Baltanın dikkatsiz bir darbesi dişi onarılmaz bir şekilde zedeleyebilir," dedi Jim tabağında kalanları bir lokma ekmekle silerken. "Ateştopu dün çok yoruldu, bugün onu dinlendireceğim. Karga'yı alırım. Asilyürek de kampta kalacak, zira o da senin gibi aksıyor."

"O halde ben de Küheylan'a binerim," dedi Louisa. "Çizmelerimi hemen giyerim, fazla

uzun sürmez." " Albay Keyser'dan çaldıkları atlardan biri olan Küheylan güçlü ve nazik bir hayvandı.

"Sen kampta kalıp iyileşmeye baksan daha iyi olacak."

"Seninle gelip çalıların arasına düşürdüğüm tüfeğimi almalıyım."

"Bu çok zayıf bir bahane. Tüfeğini ben de alabilirim."

"Uğurlarına hayatlarımızı tehlikeye attığımız dişlerin çıkarılması sırasında orada bulunmamam gerektiğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" Jim itiraz etmek için ağzını açtı, ama Louisa'nın yüz ifadesini görünce vazgeçti. Ne söylerse söylesin işe yaramayacaktı. "Bakkat'a söyleyeyim de Küheylan'ı eyerlesin."

Fildişlerini çıkarmak için iki geleneksel yöntem vardı. Hayvanın cesedi çürümeye bırakılabilir, dişleri yerinde tutan kıkırdak yumuşayıp parçalandığında da dişler kafatasından güç kullanılarak çekilip alınırdı. Ama bu uzun, kötü kokulu ve sabır gerektiren bir işlemdi. Oysa Jim, elde ettikleri ganimeti tüm ihtişamıyla görmek için sabırsızlanıyordu. Louisa da öyle.

Fili öldürdükleri yere döndüklerinde gökyüzünün leş yiyici kuşlarla kararmış olduğunu gördüler. Ölü hayvanın üzeri akbabalar ve kartallarla kaplıydı. Kel, pembe kafaları ve kocaman gagalarıyla marabu leylekleri de tüm ağgözlülükleriyle cesedin başına üşüşmüştü. Ölü hayvanın yakınındaki ağaçların dalları, tüneyen canavar kuşların ağırlığıyla çökmüştü. Jim'le Louisa at üstünde file yaklaşırken sırtlanlar kaçıttı, küçük kızıl çakallar da çalıların arasından parlak gözlerle onlara baktı. Leş yiyici hayvanlar filin gözlerini çıkarmışlar, makatında fazla derin olmayan bir oyuk açmışlar, ama kaim derisinin altındaki ete ulaşamamışlardı. Akbabaların beyaz pislikleri ölü hayvanın üzerinde yol yol izler oluşturmuştu. Jim, böylesine asil bir hayvanın uğradığı bu alçakça saldırı karşısında aniden öfkelenerek tüfeğini çekti ve ağacın dallarına tünemiş akbabalardan birine ateş etti. Vurulan iğrenç kuş, kanat çırpımlar ve uçuşan tüyler arasında gülle gibi yere düştü. Diğerleri telaşla uçarak gökyüzüne yükseldi.

Louisa tüfeğini bulduğunda ahşap bölümünün hafifçe çizilmiş olduğunu gördü. Geri dönüp gölgede uygun bir yer seçti. Eyer battaniyesinin üzerine oturarak gördüklerini çizmeye ve sayfa kenarlarına küçük notlar düşmeye başladı.

Jim'in ilk işi, hayvanın dev kafasını vücudundan ayırmak oldu. Filin vücudunu bir taraftan ötekine çevirmek için en az elli adam gerekeceğinden bu şekilde işleri biraz daha kolaylaşmış oluyordu. Hayvanın kafasını vücudundan ayırmaları sabahın yarısını almıştı. Yarı çıplak soyunmuş olan erkekler ter içinde kalmıştı.

Sonra daha da zahmetli bir işe giriştiler: Dişlerin çevresindeki kalın deriyi yüzüp diş köklerini tutan kemikleri balta darbeleriyle kırmaları gerekiyordu. Sürücülere ve hizmetlilere baltayı teslim edecek kadar güvenemeyen Jim, Bakkat ve Zama, nöbetleşe çalıştılar. Dev dişlerin önce biri, sonra diğeri kafatasından ayrılıp otların üzerine yatırıldı. Louisa, Jim'in çömelerek keskin bıçağıyla her bir dişin kökündeki siniri kesişini hızlı fırça darbeleriyle kâğıda aktardı.

Kestikleri otları yatak yapıp sardıkları fildişlerini atların sırtına yükledikten sonra

içlerinden taşan zafer duygusuyla kampa döndüler. Jim, babasının ona bu amaçla verdiği tartıyı sandıktan çıkarıp bir ağacın dalına astı. Sonra, herkesin meraklı bakışları altında fildişlerini birer birer tarttı. Filin daha fazla yıpranmış olan sağ dişi altmış beş kilo çekmişti. Dişlerin daha iri olanı ise altmış sekiz kiloydu. Her ikisinin de açıkta kalmış bölümleri bitkilerin suları yüzünden lekelenmişti, ama korunmuş olan köklerinin rengi muhteşemdi. En değerli porselenler kadar parlak, harika bir krem rengindeydi. "High Weald'a gelip giden yüzlerce fildişi gördüm ama bu kadar büyüğüne hiç rastlamadım," dedi Jim, Louisa'ya göğsü gururla kabarak.

O gece geç saatlere kadar kamp ateşinin başında oturdular. Söylenecekler hâlâ bitmemiş gibiydi. Jim, Louisa'yı arabasına kadar geçirirken Bakkat, Zama ve diğer hizmetliler ateşin çevresinde battaniyelerine sarınıp uykuya dalmışlardı.

Jim daha sonra soyunup kendi yatağına uzandı. Kampın çevresinde dolanan sırtlanların tuhaf, hıçkırığa benzer seslerini ve çığlıklarını dinleyerek uykuya daldı. Uyumadan önceki son düşüncesi, Ufaklık ve diğer sürücülerin deri kayışları leş yiyici hayvanların ulaşabilecekleri yerlerden kaldırıp kaldırmadıkları oldu. Sırtlanların çeneleri inanılmayacak kadar güçlü olurdu ve en sert derileri bile yumuşacık bir parça etmiş gibi midelerine indirebilirlerdi. Ufaklık'ın bu konularda çok dikkatli olduğunu bildiği için daha fazla endişelenmedi ve uyudu.

Arabanın hafifçe sarsıldığını hissederek aniden uyandı. İlk düşüncesi, uyumadan önceki son düşüncesinin devamıydı: Bir sırtlan kampa girmiş olabilirdi. Doğrularak daima başucunda tuttuğu dolu tüfeğe uzandı ama silaha dokunamadan donakaldı ve arabanın girişindeki aralığa baktı.

Dolunaya daha iki gece vardı, ışığın açısından saatin gece yarısını geçmiş olduğunu anladı. Louisa'nın silueti ay ışığının aydınlığında bir periyi andırıyordu. Yüzü gölgede kaldığı için görünmüyordu, ama saçları solgun bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu.

Yatağa doğru tereddütlü bir adım attı. Sonra tekrar durdu. Jim, kızın duruşundan utandığına veya korktuğuna karar verdi. Belki her ikisi birden söz konusuydu. "Louisa? Bir şey mi oldu?"

"Uyuyamadım," diye fısıldadı Louisa.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Louisa cevap vermeyerek ilerledi ve yanına uzandı. "Lütfen, Jim, bana nazik davran. Sabırlı ol."

Birbirlerine dokunmadan, sessizce yan yana yattılar. İkisinin de vücudu gerilmişti. İkisi de ne yapacağını bilemiyordu.

Louisa sessizliği bozdu. "Konuş benimle, Jim. Arabama geri dönmemi istiyor musun?" Her zaman çok girişken olan Jim'in böyle çekingen davranması Louisa'yı huzursuz etmişti.

"Hayır. Hayır, lütfen gitme," diye atıldı Jim.

"O halde konuş benimle."

"Ne söylememi istediğim bilmiyorum, ama sana aklımdan ve kalbimden geçenleri söyleyeceğim." Bir süre düşündü. Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Seni

güvertede ilk kez gördüğüm o anı sanki hayatım boyunca beklemiştim."

Louisa içini çekti ve Jim kızın vücudunun güneş altında mayışan bir kedi gibi gevşediğini hissetti. Bundan cesaret alarak sözlerine devam etti. 'Annemle babama bakarken hep Tanrımın her erkeğe uygun bir kadın yaratıp yaratmadığını merak ederdim."

"Adem peygamberin kaburgası," diye mırıldandı Louisa.

"Benim kaburgamın sen olduğuna inanıyorum. Mutluluğu sensiz bulabileceğimi sanmıyorum."

"Devam et, Jim. Lütfen durma."

"Tanışmamızdan önce yaşadığın tüm o korkunç olayların ve birlikte olduğumuz ilk günden beri karşılaştığımız zorlukların belli bir amaca hizmet ettiğine inanıyorum. Ateşin üzerindeki çelik gibi sınıp terbiye edildik."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Louisa. "Ama şimdi doğru olduğunu görüyorum."

Jim uzanıp onun eline dokundu. Sanki parmak uçlarından ona doğru kıvılcımlar akmıştı. Louisa elini hızla çekti. Jim, o anın çok yakın olmakla birlikte henüz gelmediğini anladı. Elini çektiğinde Louisa tekrar rahatladı.

Amcası Dorian ona bir keresinde hiç kimsenin terbiye edip eyerleyemediği vahşi bir kısırak vermişti. Tıpkı bunun gibi uzun süren haftalar ve aylar boyunca sabırla, yavaşça ilerlemişlerdi, ama sonunda o muhteşem güzellikteki yaratık, tüm benliğiyle Jim'e ait olmuştu. Jim ona Rüzgârın Şarkısı adını vermişti. Ölümcül bir hastalığa yakalanıp son nefesini verdiği de kısrağın hemen yanı başındaydı.

Louisa'ya Rüzgârın Şarkısı'ndan onu ne kadar sevdiğinden ve atın ölümünden bahsetti. Louisa karanlığın içinde, yanında yatıyor, tüm dikkatiyle onu dinliyordu. Hikâyenin sonunu duyduğundaysa bir çocuk gibi ağladı ama bunlar iyi gözyaşlarıydı, daha öncekiler gibi acı dolu değillerdi.

Sonunda uyuyakaldı. Hemen yanında, ona dokunmaksızın yatıyordu. Jim bir süre onun nefesini dinledi ve sonra o da uyudu.

Fil sürülerini kuzeye doğru neredeyse bir ay boyunca takip ettiler. Tıpkı babasının uyardığı gibi olmuş, insanlarla karşılaşp huzurları kaçan dev hayvanlar yüzlerce fersah ilerlemişti. Uzun mesafede çok iyi bir atın bile boy ölçüşemeyeceği bir ritimde uzun adımlarla yürüyorlardı. Anakaranın tüm güney bölgesi onların yuvasıydı ve sürüdeki yaşlılar bütün yolları, dağ geçitlerini ve su kaynaklarını biliyordu. Çöllerden ve ıssız, çorak topraklardan kaçınmakta ustaydılar. Meyve yönünden zengin ormanları, güvenilir yerleri çok iyi biliyorlardı.

Bununla birlikte artlarında Bakkat'ın gözünden kaçmayacak izler bırakıyorlar, o da onları kendisinin bile ilk kez ayak bastığı vahşi topraklarda takip ediyordu. Bu izler sayesinde tatlı sulara, aşılması kolay dağ geçitlerine ulaşabiliyorlardı.

Böylelikle suyun çok tatlı olduğu, yemyeşil bir düzlükte akan bir nehre vardılar. Jim tam anlamıyla emin olmak için güneşin konumunu beş gün art arda gözleyerek bulundukları

yeri tespit etti ve babasının haritasında işaretledi. Arabaların tembelce dönen tekerleklerinin ne kadar uzun bir mesafeyi kat etmiş olduğunu görmek hem onu, hem de Louisa'yı şaşırtmıştı.

Nehir kıyısında kurdukları kamptan her sabah ayrılıyorlar, araziye her yöne doğru keşfe çıkıyorlardı. Altıncı gün, nehri ve ötesindeki düzlükleri kuşbakışı gören bir tepenin üzerine tırmandılar.

"Koloniye terk ettiğimiz günden bu yana başka bir insan izine rastlamadık," dedi Louisa. "Tek gördüğümüz, neredeyse üç ay önce bulduğumuz araba izleri ve Bakkat'ın kabilesinin dağlardaki mağaralara yaptığı duvar resimleri."

"İssız topraklar," diye onayladı Jim. "Ve öyle oluşunu seviyorum. İçindeki her şey bana aitmiş gibi hissediyorum. Bu da bana kendimi bir Tanrı gibi hissettiriyor."

Louisa, genç adamın coşkulu tavrı karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Onun gözünde Jim gerçekten de genç bir tanrıya benziyordu.

Teni güneş altında at sürmekten iyice bronzlaşmış, kasları gelişerek sertleşmişti. Louisa'nın koyun kırpma makasıyla sıkça kesmesine rağmen saçlarının uzunluğu omuzlarını bulmuştu. Uzak ufuklara bakmaya alıştığı için bakışları sabit ve sakindi. Özgüveni ve disiplini, vücudunun duruşundan belli oluyordu.

Kendini daha fazla kandıramıyor, son üç ayda ona duyduğu hislerin değiştiğini inkâr edemiyordu. Jim, kendini yüzlerce kez kanıtlamıştı. Artık Louisa'nın hayatının merkezinde duruyordu. Ama Louisa'nın öncelikle yapması gereken şey, geçmişin ağır yükünü omuzlarından atmaktı. Aradan geçen onca zamana rağmen gözlerini kapattığında, van Ritters'in siyah deri maske içindeki kafasını ve yarıklardan bakan soğuk gözlerini hayalinde tüm ayrıntılarıyla canlandırabiliyordu. Huis Brabant'ın efendisinin hayali hâlâ bir lanet gibi üzerindeydi.

Jim ona dönünce Louisa gözlerini kaçırdı. Aklından geçenleri bakışlarından anlayabileceğini biliyordu. "Bak!" diye bağırdı nehrin ötesini göstererek. "Orada bir yabancı papatya tarlası var."

Jim gözlerini eliyle gölgeleyip işaret edilen yöne baktı. "Çiçeğe pek benzemiyorlar." Başını iki yana salladı. "Fazla parlaklar. Sanırım bu gördüğün bir kireçtaşı yatağı veya beyaz kuvars taşlar."

"Papatya olduklarından eminim. Gariiep kıyısında da vardı." Louisa, Asilyürek'i hafifçe mahmuzladı. "Gel de daha yakından bakalım. Resimlerini yapmak istiyorum." Sözü bittiğinde tepeyi zaten yarısına kadar inmiş, Jim'e takip etmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Çiçeklere pek ilgi duymasa da Louisa'nın peşinden gitti.

Nehre varıp bel hizasına dek yükselen yeşil sularından geçtiler ve dik kıyıyı tırmandılar. Güneş altında parlayan gizemli beyaz tarlanın fazla uzak olmadığını görerek o tarafa doğru bir yarış tutturdular.

Bir iki boy önde olan Louisa, tarlaya vardıklarında dizginleri aniden çekti ve kahkahalar dudaklarında dondu. Nefesi kesilerek dehşet içinde yere baktı. Ateştopu'nun üzerinden inen Jim, atının yularını tutarak yavaşça yürümeye başladı. Bastığı toprağın üzeri

kemiklerle doluydu. Eğilip bir kafatasını aldı. "Bir çocuk," dedi. "Kafatası kırılmış."

"Neler olmuş burada, Jim?"

"Bir katliam," dedi Jim. "Üzerinden çok fazla bir zaman geçmemiş. Kuşlar tüm etlerini sıyırmış, ama sırtlanlar henüz işlerini bitirmemiş."

"Nasıl olmuş?" Geride kalanların yarattığı korkunç görüntü, gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep olmuştu.

Jim çocuk kafatasını götürerek daha yakından incelemesi için ona uzattı. "Bir savaş sopasının izi. Başının gerisine tek bir darbe. Nguniler düşmanlarım böyle öldürür."

"Çocukları bile mi?"

"Zevk ve prestij için öldürdükleri söylenir."

"Kaç kişi ölmüş burada?" Louisa gözlerini küçük kafatasından kaçırarak iskelet yığınlarına baktı. "Kaç kişi?"

"Bunu bilmemiz mümkün değil, ama tüm kabile telef olmuş gibi görünüyor." Jim küçük kafatasını aldığı yere koydu.

"Uzun yolculuğumuz süresince hiç kimseyle karşılaşmamış olduğumuza şaşmamalı," diye fısıldadı Louisa. "Canavarlar hepsini öldürüp burada böylece bırakmış."

Jim, kampa giderek Bakkat'ı çağırdı ve o da tahminini doğruladı. Saçılmış kemiklerin arasında daha fazla fikir edinmelerini sağlayacak bir kanıt buldu: keirie dediği bir savaş sopasının kırık başıydı. Ustaca oyulmuş sopanın başında, avuca mükemmel bir şekilde oturan bir yumru vardı. Silah, kullanan savaşçının indirdiği darbe sırasında kırılmış olmalıydı. Bakkat ayrıca yere saçılmış, ticarete kullanılan birkaç cam boncuk buldu. Belki bir zamanlar bir kolyenin parçasıydılar. Kırmızı ve beyaz renkteki boncuklar silindir şeklindeydi.

Jim'e çok tanıdık gelmişlerdi. Bu boncukların aynısı, arabalardaki sandıkların içinde de vardı. Parlak boncukları Louisa'ya gösterdi. "Bunun gibi boncuklar Afrika'da yaklaşık yüz yıldır para yerine kullanılır. Muhtemelen ilk kez, kıtanın kuzeyindeki kabilelerle temas kuran Portekizliler, tarafından kullanıldı."

Bakkat boncuklardan birini parmakları arasında ovdu. "Nguniler bunlara çok değer verir. Savaşçılardan birinin kolyesi kopmuş olmalı. Belki de kurbanlarından biri can havliyle yapışıp çekti."

"Peki kurbanlar kimmiş?" diye sordu Louisa kemik yığınlarını göstererek.

Bakkat omuz silkti. "Bu topraklarda insanlar hiçlikten gelip artlarında iz bırakmadan giderler." Boncukları kemerindeki bizon testisi derisinden yapılmış keseye koydu. "Benim kabilem hariç. Biz ruhların bizi hatırlaması için kayaların üzerine resimler çizeriz."

"Kim olduklarını bilmek isterdim," dedi Louisa. "Burada öldürülüp gömülmeden bırakılmış çocukları düşününce içim parçalanıyor. Arkalarından yas tutacak kimse de yok."

Kurbanların kim olduğunu öğrenmek için fazla beklemesi gerekmeyecekti.

Ertesi gün, kabile kuzeye doğru ilerlerken uzaklarda vahşi bir antilop sürüsünün

okyanusta ilerleyen bir geminin pruvasına çarpan bir dalga gibi yarıldığım gördüler. Jim, hayvanların insan varlığı karşısında böyle tepki gösterdiğini biliyordu. Neyle karşı karşıya geleceklerini bilmesine imkân yoktu; bu yüzden Ufaklık'a, arabaları kare oluşturacak şekilde savunma pozisyonunda dizmesini ve her adama birer tüfek vermesini emretti.

Sonra Zama ve Bakkat'ı da alarak Louisa ile arazinin ötesini keşfe çıktı.

Yemyeşil otlarla kaplı arazi okyanus yüzeyi gibi dalgalıydı. Bir sonraki yokuşu tırmanınca ileriye görebildiler. Dizginlerini istemsizce çekerek karşılarındaki tuhaf manzaraya sessizce baktılar.

Aradaki mesafe yüzünden küçücük görünen bir grup insan tek sıra halinde yürüyordu. O kadar yavaş ilerliyorlardı ki toz bile kaldırmıyorlardı. Yanlarında hiç evcil hayvan yoktu. Dürbünüyle bakan Jim, sahip oldukları azıcık eşyayı başlarının üzerinde taşıdıklarını gördü. Kilden çömlekler, sukabağından kaplar ve hayvan postundan bohçalar dışında bir varlıkları yok gibiydi. Hallerinde tehdit görmeyen Jim, Ateştopu'nu onlara doğru sürdü. Aradaki mesafe azaldıkça ayrıntılar ortaya çıkıyordu.

Grubun neredeyse tümü kadınlar ve çocuklardan oluşuyordu. Deri keselerde taşınan bebekler, annelerinin sırtındaydı. Hepsi de bir deri bir kemikti. Bir sonraki adımı atamayacakmış gibi bitkince yürüyorlardı. Jim'le Louisa bakarken iskelete dönmüş kadınlardan biri yere yığıldı. Hem eşyalarını, hem de iki çocuğunu daha fazla taşıyamayacak gibiydi. Yanındaki kadınlar durup ayağa kalkmasına yardım etti. Biri, ağzına bir sukabağı testisi dayayarak kadına su içirdi.

Çok dokunaklı bir görüntüydü. "Bu insanlar can çekiyor," dedi Louisa yumuşak bir sesle. Daha da yaklaştıklarında kaç kişi olduklarını saydı. "Altmış sekiz kişi saydım, ama birkaç çocuğu gözden kaçırmış olabilirim."

Bu zavallı insan topluluğunun yanına vardıklarında Jim üzengilerine basarak ayağa kalktı. "Kimsiniz ve nereden geliyorsunuz?"

Jim ve diğerlerini o ana kadar görmemiş olacaktı ki genç adamın sesi kadınlar arasında panik ve telaşa yol açtı. Kadınların çoğu, eşyalarını yere fırlatıp çocuklarına sarıldı. Geldikleri yöne doğru kaçışmaya başladılar, ama kaçma girişimleri acınacak kadar zavallıcaydı. Birer ikişer sendelediler ve yere kapaklandılar. Daha fazla koşamayacaklarını anlayınca deri pelerinlerini başlarına çekip hareketsiz kalarak dikkat çekmemeye çalıştılar.

Aralarından sadece biri, yaşlı bir adam kaçmamıştı. O da bir deri bir kemik kalmıştı, ama omuzlarını gururla dikleştirmiş ve gelenleri cesaretle karşılaşmıştı. Bir savaş çılgılığı atarak mızrağını Jim'e doğru fırlattı. Aralarında elli adımlık bir mesafe vardı. Yaşlı kolunun gücü o mesafeyi aşmaya yetmedi ve mızrak yarı yolda toprağa saplandı. Yaşlı adam bunun üzerine boş bir çuval gibi dizlerinin üzerine çöktü. Jim, yeni bir saldırı olasılığını göz önünde bulundurarak adama temkinle yaklaştı.

"Kimsin sen, babalık?" diye tekrarladi sorusunu. Cevap alamayınca soruyu farklı lehçelerde sormaya başladı. Üçüncü denemesinde adam ne dediğini anlayarak cevap verdi. "Seni tanıyorum, vahşi hayvanların sırtlarına binip farklı dillerde konuşan kişi. İnsanları yemek için büyük sulardan çıkagelen beyaz timsah büyücülerindensin."

İnsanlarımın konuştuğu dili başka nasıl bilecektin? Yine de senden korkmuyorum, iğrenç iblis, çünkü yaşıyım ve ölmeye hazırım. Ama kızlarımı ve torunlarımı yememen için kanımın son damlasına kadar savaşıcağım. " Sendeleyerek ayağa kalktı ve baltasını belinden aldı. "Gel de damarlarında diğer insanlar gibi kan akıp akmadığını görelim."

Konuştuğu lehçe, kuzey Lozi idi ve Aboli bu lehçeyi Jim'e öğretmişti. "Beni çok korkuttun, cesur savaşçı," dedi yaşlı adama ciddi bir ifadeyle. "Ama savaşmadan önce silahlarımızı bir kenara bırakıp konuşalım."

"Kafası karışmış ve korkmuş görünüyor," dedi Louisa. "Zavallı adam."

"İblisler ve büyücülerle karşılaşmaya alışık olmadığındandır," dedi Bakkat. "Ama kesin olan bir şey varsa o da yakında yemek yemezse rüzgârın onu önüne katıp sürükleyeceği."

Yaşlı adam, kemikleri fırlamış bacaklarının üzerinde güçlkle duruyordu. "En son ne zaman yemek yedin, ulu şef?" diye sordu Jim.

"Büyücüler ve timsah ruhlarıyla konuşacak değilim," dedi yaşlı adam gururlu bir ifadeyle.

"Sen aç değilsen kızların ve torunlarının en son ne zaman yediğini söyle bari, şef."

Yaşlı adamın savunması sarsıldı. Dönüp insanlarına baktı ve alçak sesle, mağrurca cevap verdi. "Açlıktan ölüyorlar."

"Görebiliyorum," dedi Jim katı bir ifadeyle.

"Jim, onlara arabalardan yiyecek getirmeliyiz," diye patladı sonunda Louisa.

"Bunca insanı doyurmak için birkaç balık ve birkaç somun ekmekten fazlası gerek. Erzaklarımızı bitirirsek onlarla birlikte biz de aç kalırız," diyen Jim, atını çevirdi ve antilop sürülerine baktı. "Varlık içinde yokluk çekiyorlar. Etrafları avla dolu, ama avcılık yetenekleri ve silahları birini bile öldürmeye yetmez. " Tekrar yaşlı adama döndü. "Büyülerimi insanlarını öldürmek değil, beslemek için kullanacağım."

Onları oldukları yerde bırakarak atlarını av hayvanlarına doğru sürdüler. Jim, bir öküz başlı antilop sürüsünü gözüne kestirdi. Bacakları dolgun vücutlarına göre fazla inceymiş gibi görünen tuhaf hayvanlardı. Pek zeki sayılmayan hayvanlar, peşlerinden gelip onlara geniş bir daire çizdiren Bakkat ve Zama'dan kaçarak doğruca Jim ve Louisa'nın kucağına düştüler. Sürünün önünde koşan hayvanlar, bir atış mesafesindeyken tehlikeyi hissedip çirkin başlarını eğdiler. Havaya tekmeler atarak kaçmaya başladılar, ama Ateştöpe ve Asilyürek onlara çabucak yetişti. Jim, iki tüfeğiyle de isabet kaydederek iki hayvanı yere indirdi. Louisa da küçük Fransız tüfeğiyle bir tanesini vurmuştu. Ölen hayvanların bileklerine ipler geçirerek yaşlı adam ve kadınların yanına sürüklediler.

Adam ayağa kalktı. Getirdiklerini görünce titrek bir sesle kadınlarla çocuklara seslendi. "Et! İblisler bize et getirmiş! Çabuk buraya gelin."

Diğerleri geride durup beklerken yaşlı bir kadın çekingen adımlarla yaklaştı. İki yaşlı insan, mızraklarının ucunu bıçak gibi kullanarak etleri kesti. Diğer kadınlar etin beyaz iblislerce bozulmamış olduğunu görünce koşarak gelip yumuldular.

Kadınların etlerden kopardıkları lokmaları iyice çiğneyip yumuşatarak yavrusunu besleyen bir kuş gibi çocuklarının ağzına vermelerini izleyen Louisa mutlulukla güldü. İlk

açlıkları geçince ateş yakarak etlerin geri kalanını pişirip tütülediler. Jim ve Louisa tekrar avlanarak bunca insana bile aylarca yetecek et getirdiler.

Küçük kabilenin insanların korkusu kısa bir süre sonra yok oldu. Louisa aralarında dolaşırken kaçışmıyorlardı. Artık ona, bebekleri kucağına almasına izin verecek kadar güveniyorlardı. Kadınlar etrafında toplanıp altın rengi saçlarına, solgun tenine hayretle bakmaya başladı.

Jim ve Bakkat, yaşlı adamla oturup ona sorular sordular. "Hangi kabiledensiniz?"

"Lozi ama totemimiz Bakwato."

"İsmin nedir, ulu Bakwato şefi?" diye sordu Jim.

"Tegwane ve aslında ben büyük bir şef sayılmam," diye cevapladı yaşlı adam. Tegwane, neredeyse her nehirde ve gölcükte bulunan, küçük, balık yiyen kahverengi leyleğin ismiydi.

"Nereden geliyorsunuz?" Yaşlı adam kuzeyi işaret etti. "Kabilenizin genç savaşçıları nerede?"

"Nguniler öldürdü," dedi Tegwane. "Ailelerinin canını kurtarmaya çalışırken öldüler. Şimdi kadınlarla çocuklar için güvenli bir yer arıyorum ama korkarım katiller çok yakınımızda."

"Bana şu Ngunilerden bahset," dedi Jim. "İsimlerinden korku ve heyecanla bahsedildiğini duydum, ama onlarla hiç karşılaşmadım, karşılaşan birini de tanımadım."

"Her biri şeytani bir katil," dedi Tegwane. "Bulutların düzlüğü gölgelemesi gibi çabuk ve sinsice ilerliyorlar. Önlerine çıkan her canlıyı katlediyorlar."

"Bana bildiğin her şeyi anlat. Neye benziyorlar?"

"Savaşçılar ağaçtan yontulmuş gibi güçlü, iriyarı adamlar. Başlarına akbaba tüyü takıyorlar. El ve ayak bileklerinde çingiraklar var; savaşçı birlikleri yaklaşırken rüzgâra benzer bir gürültü çıkarıyor."

"Ya silahları?"

"Kurutulmuş bizon derisinden yapılmış siyah kalkanları ve mızrakları var. Yakın dövüşte kısa kılıçları assegaiyi kullanıyorlar. Bu silahın açtığı yara öyle derin oluyor ki kurbanın kanı bedeninden bir sel gibi akıyor."

"Nereden geliyorlar?"

"Orası meçhul, ama bazıları kuzeyde çok uzak topraklardan geldiklerini söylüyor. Büyük sığır sürüleriyle birlikte seyahat ediyorlar ve yollarına çıkacak canlıları öldürmeleri için öncülerini yolluyorlar."

"Kralları kim?"

"Kralları yok, bir kraliçeleri var. İsmi Manatasee. Onu hiç görmedim ama anlatılanlara bakılırsa savaşçılarından daha acımasız ve zorluymuş." Korkuyla ufka baktı. "Ondan kaçmamız, yola devam etmemiz gerek. İnsanlarımızı güvenliğe kavuşturmalıyım. Savaşçıları çok yakınımızda olmalı. Belki nehri geçerse bizi izleyemezler."

Tegwane ve kadınları etleri tütüleme işinin başında bırakarak kampa döndüler. O gece pırıldayan yıldızlar altında, kamp ateşinin başında yemeklerini yerken küçük mülteci

kabilesinin içinde bulunduğu çıkmazı konuştular. Louisa sabah ecza sandığını, birkaç çuval da un ve tuz alıp götürmeyi önerdi.

"Sahip olduğumuz her şeyi onlara verirsen bize ne olacak?" diye sordu Jim.

"Sadece çocuklar için?" diye sordu Louisa onun haklı olduğunu içten içe bilerek.

"Çocuk ya da yetişkin pek fark etmiyor, bütün kabileyi kanatlarımız altına alamayız. Onlara nehre ulaşip geçmelerine yetecek kadar yiyecek sağladık. Acımasız bir dünya burası. Onlar da hayatta kalmak için bizim gibi mücadele etmek zorunda."

Louisa o gece arabasına gelmedi. Jim yokluğunu derinden hissetmiş, onu özlemişti. Hâlâ iki kardeş gibi masumca yatıyorlardı, ama onunla birlikte uyumaya çok alışmıştı. Uyandığında Louisa'nın çoktan kalkmış ve ocağın başına geçmiş olduğunu gördü. Nehir kenarındaki bu duraklama sırasında tavukları eşelenmeleri için serbest bırakmışlardı. Buna duydukları minneti yarım düzine yumurta vererek gösterdiler. Louisa kahvaltı için omlet pişirdi ve hiç gülümsemeden masaya koydu. Önceki günün hayal kırıklığı hâlâ yok olmamıştı.

"Dün gece bir rüya gördüm," dedi Jim'e.

Jim içini çekmemek için kendini tuttu. Louisa'nın rüyalarına alışmak zorundaydı. "Ne gördün?"

"Dostlarımız Bakwatoların başına çok korkunç bir felaket geldiğini gördüm."

"Mücadele etmeden teslim olmazsın, değil mi?" dedi. Louisa ona ancak küçük kabileye doğru yola çıktıktan sonra tekrar gülümsedi. Jim, oraya varana dek Louisa'yı üstlendiği koruyucu rolünden nasıl vazgeçirebileceğini düşündü, ama bir çaresini bulamadı.

Son fersahı, etlerin tütsülendiği ateşin dumanı rehberliğinde kat ettiler. Alçak tepeyi tırmandıklarında dizginleri şaşkınca çektiler. Tegwane'nin kampı, son gördüklerindeki gibi değildi. Dumanlara karışan tozlar görüşü kısıtlıyordu. Alçak buluta telaşla girip çıkan insanlar, kargaşanın büyüklüğünü gösteriyordu. Jim hemen dürbününü çıkardı. Kısa bir göz attıktan sonra bağırdı. "Ulu Tanrım! Nguniler onları bulmuş bile!"

"Biliyordum!" diye haykırdı Louisa. "Başlarına bir felaket geldiğini söylemiştim, değil mi?"

Louisa öne fırlayınca Jim atını hemen peşinden sürdü. Asilyürek'in dizginlerini çekerek onları durdurdu. "Dur! Neye daldığımızı bilmeden ilerleyemeyiz."

"Ama dostlarımız ölüyor!"

"Yaşlı adam ve kabilesi muhtemelen ölmüştür zaten, akıbetimizin onlarla aynı olmasını mı istiyorsun?" Planını Bakkat'la Zama'ya çabucak anlattı.

Neyse ki arabalar fazla gerilerinde değildi. Zama'ya geri dönüp Ufaklık'ı uyarmasını, arabaları savunma pozisyonuna geçirmesini ve tüm hayvanları arabaların arasına almasını söylemesini emretti.

"Kampı emniyete aldıktan sonra Ufaklık'la iki sürücüyü alıp mümkün olduğunca çabuk buraya dön! Her adam için ikişer tüfek getirin. Kurşun torbalarını saçma ile doldurun ve barutluklar için fazladan barut getirin."

Yakın mesafeden ateşlenen saçmalar daha etkili olabilirdi, üstelik tekrar doldurulmaları

daha kolaydı.

Louisa dostlarının yardımına hemen koşmak istiyordu, ama Jim onu Zama ve diğerkleri gelene kadar beklemeye ikna etti. "Bir saat içinde burada olacaklar," diye güvence verdi.

"O zamana kadar hepsi ölmüş olur."

Dürbünü elinden almaya yeltendi, ama Jim vermedi. "Bunu görmesen daha iyi olur."

Dürbünle baktığında gün ışığı altında parlayan keskin çeliğı, savrulan kalkanları ve dans eden tüylü kafaları görebiliyordu. Çıplak bir Bakwato kadınının toz bulutunun içinden bebeğini göğsüne bastırarak can havliyle fırladığını görünce onun bile dehşetle tüyleri ürperdi. Uzun boylu bir savaşçı, kadının hemen peşinden çıkageldi. Kadını yakaladı ve kısa kılıcını sırtına soktu. Assegainin ucu, kadının göğüslerinin arasından çıktı.

Jim, kanla ıslanan çeliğın, yüzeyin hemen altında dönen bir somonun pulları gibi pespembe parladığını gördü. Kadın yere kapaklandı. Savaşçı, kadının üzerine eğildi, sonra bebeğı de alarak doğruldu. Minik beden, elinde sallanıyordu. Savaşçı, bebeğı havaya fırlattı ve assegaisinin ucunu havaya dikerek küçük vücudu kılıca geçirdi. Sonra çocuğun bedenini bir kenara fırlatarak toz bulutunun içine girdi.

Zama sonunda Ufaklık, Klaas, Muntu ve diğerk sürücülerle birlikte geldi, ama aradan geçen süre Louisa'ya bir asır gibi gelmişti. Jim, hemen tüfeklerin doldurulup hazırlanmış olup olmadığını kontrol etti. Adamların hepsi tüfek kullanmada ustalaşmıştı, ama daha önce hiçbir çarpışmada yer almamışlardı. Tek sıra halinde yan yana dizildiler ve atları yormamak için yürüyüş hızında ilerlediler. Jim, Louisa'yı yanından ayırmıyordu.

Aslında onu arabaların yanına göndermeyi tercih ederdi, ama Louisa'nın buna kesinlikle yanaşmayacağını biliyordu.

Yaklaştıkça yükselen sesleri duydular. Kurbanların acı feryatları, Ngunilerin zafer çığlıklarına karışıyordu. Toz ve dumanın altında toprağın üzeri, kadınların ve çocukların cansız bedenleriyle kaplanmıştı.

Hepsi öldürölmüş, diye düşündü Jim ve içini kıpkızıl bir öfke sardı. Louisa'ya baktı. Katliamı izleyen kızın yüzü, duyduğu dehşetle bembeyaz kesilmişti. Sonra gözlerine inanamayarak Bakwatolardan birinin hayatta olduğunu gördü.

Kamp alanının ortasında alçak bir granit çıkıntısı vardı. Doğal bir siper oluşturunuyordu. Tegwane bir elinde sopa diğerkinde mızrakla kayanın arkasında durmuş, saldırılara var gücüyle direniyordu. Bütün vücudu düşmanlarının ve kendi kanıyla kızıla boyanmıştı. Etrafı Nguni savaşçılarıyla çevrilmişti. Yaşlı adamın cesaretiyle eğleniyorlar, onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlardı. Alaycı kahkahalar atarak etrafında dans ediyorlar, silahlarını sallıyorlardı. Tegwane, uzun yıllar öncesinde kalmış gençliğinin gaddarlığı ve kararlılığıyla direniyordu. Tiz savaş çığlıkları atarak saldırdı ve Jim, savaşçılardan birinin sendeleyerek gerilediğini gördü. Yaşlı adamın mızrağı, savaşçıyı yüzünden yaralamıştı. Nguni, ellerini yarasının üzerine kapadı ve parmaklarının arasından kanlar süzöldü. Diğerk savaşçılar dalga geçmeyi bırakıp öfkeyle Tegwane'nin üzerine yürüdüler.

Atlılar şimdi kampa sadece yüz adımlık uzaklıktaydı, ama Nguniler katliamın zevkine öylesine dalmıştı ki yaklaştıklarını fark etmediler.

"Kaç kişiler?" diye sordu Jim, Louisa'ya.

"Görebildiğim kadarıyla yirmi civarı."

"Küçük bir keşif grubu," diye tahmin etti Jim. Sonra adamlarına bağırdı. "Saldırın!

Acımayın! Hepsini kuduz çakallarmış gibi vurun."

Atları eşkin sürerek kamp alanına daldılar. Tam önlerinde bir Nguni, asseagisini genç bir kadına saplamaya çalışıyor, yere düşen kadın, kılıç darbelerinden kaçmak için bir suyılanı gibi kıvrılıp bükülüyordu. Savaşçı kendini bu zalimce oyuna öylesine kaptırmıştı ki, Louisa'yı burnunun ucunda bitene dek fark etmedi. Jim, Louisa'nın niyetini anlamamıştı; genç kadının tüfeğini doğrultup hiç duraksamadan ateş etmesi üzerine şaşırıldı. Saçmalar Nguni'nin terle kaplı göğsüne saplandı ve adam geriye savruldu.

Louisa ikinci tüfeğini kılıfından çekti ve Jim ile beraber etrafı düşmanla çevrilmiş Tegwane'nin yardımına koştu. Louisa tekrar ateş etti ve bir adamı daha indirdi. Jim, bulundukları şartlara rağmen onda gördüğü bu soğuk kararlılık karşısında şaşkınlıkla karışık bir hayranlık duymuştu. Bu, Jim'in tanıdığını sandığı kız değildi. Az önce gözünü kırpmadan iki adam öldürmüştü, hiçbir duygu belirtisi göstermemişti.

Tegwane'ye saldıran savaşçılar, arkalarından gelen tüfek seslerini duymuştu. Gök gürültüsüne benzeyen bu sesler onlar için öyle şiddetli ve yabancıydı ki yaşlı adamı bırakıp şaşkın bakışlarla atlılara baktılar. Kurbanlarının kanlarıyla lekelenmiş yüzlerinde şok ifadesi vardı. Jim, Louisa'nın hemen ardından ateş etti. Saçmalar, ateş ettiği savaşçının çıplak karnına gömülerek adamı yere yıktı ve hemen yanındakinin de kolunu parçaladı. Şaşkınca bakan savaşçının assegaissi yere düştü. Kolu işe yaramaz bir halde omzundan aşağı sarkıyordu.

Yaralı koluna bir anlığına baktıktan sonra eğilip sol eliyle assegaisini yerden aldı ve doğruca cesareti karşısında afallayan Jim'in üzerine koşmaya başladı. Jim, tüfeklerinin ikisi de boş olduğu için eyerinin önünde duran piştovunu çekmek zorunda kaldı. Kurşunu, yaklaşan Nguni'nin boğazına saplandı. Nefes borusu parçalanan savaşçı gargara yapar gibi sesler çıkardı. Boğazından kan fışkırıyordu. Onu gören yoldaşları Tegwane'yi bırakarak atlılara saldırdı. Yüzlerinde kana susamış bir ifade vardı. Çıplak ayaklarının ve silahlarını savuran kollarının her hareketinde bileklerindeki çingiraklar ötüyordu.

Zama ve Bakkat aynı anda ateş ederek birer savaşçı öldürdü. Ufaklıkla diğer sürücülerin ateş etmesiyle iki tanesi daha vuruldu ama ustaca ateş edilmediği için sadece yaralanmışlardı. Yaralı Nguniler, yaralarına aldırmadan atlılara doğru ilerlemeyi sürdürüyor, assegailerini sallayarak savaş çığlıkları atıyorlardı.

"Geri çekilin! Gerileyip tüfeklerinizi doldurun!" diye bağırdı Jim. Atlılar dönerek kamp alanından dörtnala uzaklaştı. Atların hızıyla boy ölçüşemeyeceklerini gören savaşçılar yavaşlayarak durdu. Jim, düzlüğün uzak bir noktasında adamlarını durdurarak durumu tekrar kontrolü altına aldı. "Atlarınızdan inin ve tüfeklerinizi doldurun!" diye emretti. "Atlarınıza sahip olun!"

Adamlar hemen bu emirleri yerine getirdi. Atların dizginlerini omuzlarına geçirdikten sonra tüfeklerinin ağzına barut dökerek üzerine bir avuç saçma eklediler ve sıkıştırdılar.

"Ufaklık ve diğer sürücüler usta atıcılar sayılmaz," diye mırıldandı Jim, Louisa'ya ikinci tüfeğini doldururken. "Ama hiç olmazsa emirlere uyuyorlar."

Tüfekleri doldurma konusunda neredeyse onun kadar hızlı olan Louisa, işini onun hemen ardından bitirdi. Durduklarını gören Nguniler cesaretlenmişti. Vahşi çığlıklar atarak hızla koşturmaya başladılar.

"En azından, onları zavallılardan uzaklaştırmış olduk," dedi Louisa atına binerken. Jim de Ateştopu'nun üzerine atladı, ama diğerleri hâlâ tüfeklerini doldurmakla meşguldü. Jim, Louisa'nın haklı olduğunu gördü. Kalan savaşçıların hepsi atlıların peşine düşmüş, hızla yaklaşıyordu. Kötü yaralanmış, ama hâlâ hayatta olan Tegwane, granit siperin yanında duruyordu.

Tüfeğini doldurma işini bitiren Bakkat, bir maymunun çevikliğiyle eyerin üzerine atladı. Hemen Jim'in yanında yerini aldı, ama diğerleri hâlâ hazır değildi.

"İşinizi bitirince bizi takip edin," diye bağırdı Jim. "Ama acele edin!" Sonra Louisa'yla Bakkat'a döndü. "Haydi! Şunlara günlerini gösterelim." Üç atlı, koşarak yaklaşan savaşçıları karşılamak üzere ilerledi.

"Hiç korkmuyorlar!" dedi Louisa adamları gönülsüzce takdir ederek. Nguniler, hiç duraksamadan doğruca atlılara koşuyordu.

Aralarında sadece yüz adımlık bir mesafe kalmıştı ki Jim atını durdurdu. Eyerlerinin üzerinden ustalıkla ateş ettiler. Savaşçıların ikisi yere kapaklandı, üçüncüsü karnını tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Tüfek değiştirip tekrar ateş ettiler. Jim'le Bakkat birer adam daha indirdiler, ama tüfekler Louisa'ya çok ağır gelmeye başlamıştı. Silahın geri tepmesiyle yüzünü acıyla buruşturdu. İkinci atışında ıskalamıştı. Diğer Nguni, vahşice uluyarak arayı kapattı. Sadece birkaç tanesi ayakta kalmıştı, ama hiç çekinmedikleri, yüzlerindeki ateşli ifadeden anlaşılıyordu. Kalkanlarını kaldırarak hırsla bağırdılar.

"Geriyeye!" diye emretti Jim ve savaşçıların saldırısına ramak kalmışken sonunda tüfeklerini doldurup atlarına binmiş olan Zama, Ufaklık ve diğer sürücülere doğru uzaklaştılar. Birbirleriyle karşılaşp aksi yönlerle doğru yola devam ederken Jim, Ufaklık'a bağırdı. "Sakın fazla yaklaşmalarına izin vermeyin. Geriden ateş edin. Tüfekleri doldurur doldurmaz arkanızdan geleceğiz."

Tüfeklerini tekrar doldurduktan sonra Ufaklık'ın emirlerine uymuş olduğunu gördü. Adamlarıyla Ngunilerin ulaşamayacağı bir mesafeden ateş ediyorlar, fazla yaklaşmalarına izin vermiyorlardı. Artık atışları daha isabetliydi. İki savaşçı daha vurulmuş, cansız bedenleri yere serilmişti. Tüfekleri boşalınca dönerek dörtlüye uzaklaştılar.

O arada Jim, Louisa ve Bakkat tüfeklerini tekrar doldurmuş ve atlarına binmişti. İki grup atlı, yine birbirlerinin yanından geçerek aksi yönlerle doğru ilerledi.

"İyi atış!" diye cesaretlendirdi Jim, Ufaklık'ı. "Şimdi sıra bizde."

Yaklaştıklarını gören Nguni savaşçıları durdu. Bir an için ne yapacaklarını bilemez halde beklediler. Hiçbir insanın hızına yetişemeyeceği acayip hayvanların sırtına binen bu yabancılarla başa çıkamayacaklarını anlamış, ellerindeki gök gürültülü, büyülü, duman çıkaran silahlarla uzaktan da öldürebildiklerini görmüşlerdi. İçlerinden biri dönüp kaçmaya

başladı. Jim, kaçan savaşçının kalkaniyla assegaisini bırakmadığına dikkat etmişti. Teslim olmayı düşünmediği, ilk fırsatta tekrar saldıracağı belliydi. Diğer savaşçılar da ona uyararak dönüp uzaklaştılar.

"Dikkatli olun!" diye uyardı, Jim adamlarına. "Sizi tuzağa çekmelerine izin vermeyin." Kaçar gibi yapmanın, hatta ölmüş numarası yapmanın Ngunilerin en sevdiği taktiklerden biri olduğunu Tegwane'den öğrenmişti.

Düşmanlardan biri, diğerlerine göre daha yavaş olduğu için geride kalmıştı. Jim savaşçının peşinden giderek çabucak yakaladı. Tüfeğini doğrultuyordu ki Nguni aniden ona doğru döndü. Jim, adamın sandığından yaşlı olduğunu gördü; kısa, kıvrıkcık sakalında gümüş teller vardı. Başlığı devede kuşu tüylerinden yapılmıştı ve mızrak tutan kolunun üst kısmına onurunu ve cesaretini belirten inek kuyrukları bağlanmıştı. Beklenmedik bir süratle Jim'in üzerine atıldı. Assegaisiyle Ateştopu'nun yaralaması işten bile değildi, ama Jim son anda adamın suratına doğru ateş etti.

Dönüp baktığında, Louisa'nın emrine itaat etmiş olduğunu gördü. Kaçan savaşçıların peşine düşmemiş, Bakkat ve Zama ile kalmıştı. Bu sağduyu gösterisi Jim'i memnun etti. Adamlarının dağılması, işleri çetin bir noktaya getirebilirdi. Louisa'nın beklediği yere döndü.

Yanına vardığında, genç kadının öfkesinin belirlediği hızla kaybolmuş olduğunu gördü. Yerde yatan ölü Ngunilerden birine bakarken gözlerinde üzüntü ve pişmanlık belirmişti.

"Onları kaçırdık, ama geri döneceklerinden eminim," dedi Jim. Louisa kalan savaşçıların ilerideki hafif tepenin ardında gözden kayboluşunu izliyordu.

"Bu kadarı yeterdi," dedi Louisa. "Gitmelerine izin verdiğine sevindim."

"Savaşmayı nerede öğrendin?"

"Martı'nın top güvertesinde bir yıl geçirmiş olsaydın anlardın."

O sırada Ufaklık ve diğer sürücüler dolu tüfeklerle geri döndü. "Peşlerine düşeceğiz, Somoya!" diye bağırdı hevesle. Kendini savaşın coşkusuna kaptırmıştı.

"Hayır! Bırakın gitsinler!" diye emretti Jim sertçe. "Manatasee ile ordusu, muhtemelen tepenin ardında sizi bekliyordur. Hemen arabaların yanına dönün, hayvanları koruyun ve herhangi bir saldırıya karşı tetikte olun."

Ufaklık ve diğer sürücüler arabaların yanına dönerken Jim ve diğerleri Bakwatuların kamp yerine yöneldi. Yaşlı Tegwane bir kayanın üzerine çökmüş, yaralarını incelerken kabilesinin ölen üyeleri için bir ilahi mırıldanıyordu.

Louisa, yaşlı adama içecek su verir, yaralarını yıkar ve kanamayı durdurmak için tampon yaparken Jim kamp alanını dolaştı. Dolu piştovunu hazır tutarak yerde yatan Ngunilere temkinle yaklaştı. Ama hepsi ölmüştü. Saçmalar vücutlarında korkunç yaralar açmıştı. Çoğu iriyarı, yakışıklı, güçlü kuvvetli gençlerdi. Silahlarının usta demircilerin elinden çıktığı belliydi. Jim, yerden bir assegai aldı. Kılıç eline muhteşem bir dengeyle oturuyordu ve her iki ağzı da kolunun üzerindeki tüyleri tıraş edebilecek kadar keskindi. Ölü savaşçıların hepsinin boynunda kolyeler ve oyulmuş fildişleri asılıydı. Jim, son atışıyla öldürdüğü yaşlıca Nguni'nin boynundaki süslerden birini aldı. Başlığındaki

devekuşu tüylerine ve kolundaki inek kuyruklarına bakılırsa yüksek rütbeli bir savaşçı olmalıydı. Fildişi kolye usta eller tarafından oyulmuştu. Deri şerit üzerine minik insan figürleri dizilmişti.

"Her figür, savaşta öldürdüğü bir kurbanı temsil ediyor olmalı," diye tahmin yürüttü. Ngunilerin fildişine çok değer verdikleri açıktı. İlgisi uyanan Jim kolyeyi cebine attı.

Kamp alanında dolaşırken, savaşçıların işlerini şansa yer bırakmadan yapmış olduklarını gördü. Çocukları öldürmeleri çok kolay olmuş, görünüşe bakılırsa başlarının arkasına indirilen sert bir sopa darbesi amaçlarına ulaşmalarına yetmişti. Tegwane dışında hâlâ hayatta olan tek bir kişi buldular, o da Louisa'nın ilk atışıyla kurtardığı kızdı. Omzunda derin bir mızrak yarası vardı, ama Zama ayağa kalkmasına yardım ettiğinde tek başına yürüyebilecek kadar iyiydi. Louisa, kızın dümdüz karnına ve küçük göğüslerine bakınca bir çocuk doğurmuş olamayacak kadar küçük olduğunu gördü. Kızın hayatta olduğunu gören Tegwane mutlulukla bağırarak kıza doğru sekti.

"Bu Intepe, kalbimin biricik çiçeği, torunum," diye haykırdı.

Louisa kabileyle ilk karşılaşmalarında kıza dikkat etmişti, çünkü kadınlar arasında en güzeli oydu. Intepe uysalca yanına geldi ve Louisa yaralarını temizleyip tedavi ederken kıpırdamadan durdu. Louisa, Tegwane ve torununun tüm yaralarıyla ilgilendikten sonra düzlüğe saçılmış cesetlere baktı.

"Diğerlerini ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Jim'e.

"Burada işimiz bitti," dedi Jim. Sonra başını kaldırıp yükseklerde daire çizen akbabalara baktı. "Gerisini onlara bırakacağız, başka çare yok. Hemen arabaların yanına dönmeliyiz, Ngunilerin tekrar saldırması an meselesi."

Jim, nehir kenarında savunma için en uygun yeri belirledi. Burada, bir dere tepeden inerek nehirle birleşiyor ve dar bir açı oluşturuyordu. Arada kalan küçük burnun bir kenarında derin bir gölcük oluşmuştu. Jim, suyun derinliğinin bir adam boyunu geçtiğini görünce rahatladı.

"Nguniler yüzme bilmez," demişti Tegwane. "Belki de tek korktukları şey sudur. Ne balık, ne su aygırı yerler. Sudan çıkan her şeyden öğrenirler."

"Bu durumda gölcük sayesinde arkamız ve bir tarafımız güvende, olacak." Jim rahatlamıştı. Tegwane'nin verdiği bilgiler çok işine yarıyordu. Yaşlı adam, Nguni dilini ve geleneklerini çok iyi bildiğini söyleyerek böbürleniyordu. Bunlar gerçekten doğruysa Tegwane onlar için bulunmaz bir nimetti.

Jim, nehirle birleşen derenin kenarındaki dik arazinin tepesinde dolaştı. Bulunduğu yerin dereden yüksekliği en az üç metreydi ve kaygan zeminden merdivensiz inmek olanaksız gibi görünüyordu.

"Diğer tarafımız da bu şekilde korunmuş olacak. Tek yapmamız gereken, arabaları nehir ve dere arasındaki bölümün girişine dizmek."

Arabaları uygun pozisyonlara getirdikten sonra tekerleklerini bağlayıp yerlerini

sağlamlaştırdılar. Böylelikle Ngunilerin arabaları iterek kendilerine yol açmasını önlemiş oluyorlardı. Savaşçıların sürünerek geçmemesi için arabaların aralarında kalan boşluklara ve gövdelerinin altına dikenli çalılar yerleştirdiler. Arabaların oluşturduğu barikatin ortasında dar bir geçit bırakmışlardı.

Jim, atların ve diğer hayvanların yakınlarda otlatılmasını emretti, böylelikle herhangi bir saldırı anında kısa sürede dikenli çalıların arkasına toplanabileceklerdi.

"Ngunilerin döneceğine gerçekten inanıyor musun?" Louisa soruyu sorarken korkusunu gizlemeye çalışmıştı. "Önceki çarpışmadan sonra bizimle başa çıkamayacaklarını düşünüyorlar mıdır?"

"İhtiyar Tegwane onları iyi tanıyor. Sırf savaşmaktan alacakları zevk için bile olsa geri geleceklerini söylüyor," diye cevap verdi Jim.

"Toplam kaç kişilermiş? Tegwane biliyor muymuş?"

"İhtiyar sayamıyor. Sadece çok olduklarını söylüyor."

Jim dikkatle gözlemleyip hesaplar yaparak arabaların oldukça ötesinde bir yer seçti. Ufaklık ve adamları buraya alçak bir çukur kazdı. Jim bu çukura yirmi kiloluk dolu bir barut fıçısı yerleştirdi ve fıçıdan ortadaki arabanın arkasına bir ağır yanar fitil çekti. Fıçının üzerine nehir kenarından topladıkları çakıl taşlarını döktüler. Jim, bu taşların patlama anında birer mermi etkisi göstermesini umuyordu.

Adamlara yaptıkları çalı duvarının üzerinde ateş etmek için delikler açtırdı. Bu deliklerin hemen ardında yere yatarak ateş edebileceklerdi. Ufaklık palaları bileyerek el altında hazır bulunmaları için uygun yerlere koydu. Doldurulmuş tüfekler, palaların yanında yerini aldı. Hemen yakınlarına barutluklar ve yedek harbiler kondu. Louisa, çoban çocuklara tüfekleri doldurmayı öğretti ve defalarca prova yaptırdı. Onları iyi bir atış için bir avuç barutun yeteyeğine, iki avucun daha etkili olmayacağına, bunun çok tehlikeli sonuçlar doğurabileceğine ikna etmesi pek kolay olmamıştı.

Ngunilerin eski numarayı uygulayıp arabaların üzerine yanan meşaleler atması ihtimaline karşı ve adamların ihtiyaç duydukları anda susuzluğunu gidermeleri için tüm fıçılar nehir suyuyla doldurulmuştu.

İki çoban çocuk, alçak tepenin üzerinde gözcülük yapmakla görevlendirilmişti. Jim, onlara kilden bir çömlek vermiş, Ngunilerin yaklaştığını görürlerse yeşil yapraklarla bu çömleğin içinde bir ateş yakmalarını emretmişti. Dumanı gören kamp ahalisi hemen yerlerini alacaktı. İki genç de ateşi yakar yakmaz kampa geri dönecekti. Jim çocukların her akşam karanlık çökmeden kampın güvenliğine dönmelerini emretmişti. Onları Ngunilerin sinsi keşif grubunun insafına bırakmak kalpsizlik olurdu.

"Nguniler asla gece saldırmaz," dedi Tegwane, Jim'e. "Karanlığın korkaklar için olduğunu söylerler. Onlara göre gerçek bir savaşçı sadece gün ışığında ölmelidir." Jim yine de kamp çevresine nöbetçiler yerleştirdi ve uyumadıklarından emin olmak için gece boyunca ara ara onları kontrol etti.

"Savaş şarkıları söyleyip kalkanlarına vurarak gelecekler," dedi Tegwane. "Düşmanlarını uyarmak istiyorlar. Şöhretlerinin onlardan önce ilerlediğini, seslerinin ve başlarındaki kara

tüylerin düşmanlarının içine korku saldığını biliyorlar."

"O halde onlara yakışacak bir karşılama hazırlamalıyız," dedi Jim.

Arabaların önündeki yüz adımlık mesafe içindeki tüm ağaçları ve çalıları kestiler. Öküzler, ağaçların gövdelerini çekerek götürdü. Şimdi önlerindeki arazi çıplak kalmıştı. Saldırganlar arabalara ulaşmak için bu ölümcül boşluğu aşmak zorunda kalacaktı. Jim sonra barikatın ötesinde belirlediği yerleri nehir kenarından topladığı beyaz taşlarla işaretledi. Düşman belirlenen yere vardığında yapılacak atışlar en etkilileri olacaktı. Adamları, düşman o çizgiyi geçmeden önce ateş etmemeleri için uyardı.

Tüm hazırlıkları tamamladıktan sonra beklemeye koyuldular. Bu, en zorlu aşamaydı. Kağnı gibi ilerleyen saatler, şevklerini kırıyordu. Jim bu zamanı Tegwane ile konuşup düşman hakkında daha fazla bilgi edinerek değerlendirdi.

"Kadınlarını ve çocuklarını nerede tutuyorlar?"

"Onları savaşa getirmiyorlar. Belki de evlerinde bırakıyorlardır."

"Ellerinde değerli mallar var mı?"

"Bir sürü sığırları var. Fildişlerini ve su aygırı dişlerini de çok seviyorlar."

"Bana sığırlarından bahset."

"Kocaman sürüleri var. Nguniler sığırlarını evlatları gibi sever. Onları etleri için kesmezler. Onun yerine kanlarını alıp sütle karıştırarak içerler. Bu, ana besin kaynaklarıdır."

Dinlerken Jim'in gözlerinde bir ışıltı belirdi. Kolonide iyi bir öküz yüz gulden ediyordu.

"Bana fildişlerinden bahset."

"Onları da çok seviyorlar," dedi yaşlı Tegwane. "Belki onları kuzeydeki Araplar veya Bulamantarilerle ticaret yapmak için kullanıyorlardır." Bu isim, Taş Kırıcılar anlamındaydı ve kayaları kırarak altın arayan Portekizliler kastediliyordu. Jim bu milletlerin kıtanın bu kadar içlerinde bile biliniyor olmalarına şaştı. Tegwane'ye düşündüklerini söyleyince yaşlı adam gülümsedi. "Babamın babası sizi tanıyormuş, timsah büyücüsü. Onun babası da biliyormuş."

Jim başını salladı. Bilmeyeceklerini düşünerek saflık etmişti. Umman Arapları, beşinci yüzyıldan beri Afrika'da köle ve mal ticareti yapıyordu. Vasco da Gama, Mozambik Adası'na ayak basalı ve Portekizliler anakarada kaleler ve ticaret merkezleri inşa etmeye başlayalı yüz elli yıl olmuştu. Bunlarla ilgili dedikoduların en ücra noktadaki en küçük kabileye bile ulaşmış olması pek de şaşırtıcı sayılmazdı.

Jim, yaşlı adama öldürdüğü filin dişlerini gösterdi. Tegwane dişlerin büyüklüğü karşısında büyülenmişti. "Daha önce hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim."

"Nguniler fildişini nereden buluyor? Fil avlarlar mı?"

Tegwane başını iki yana salladı. "Fil çok muazzam bir hayvandır, Nguniler bile assegai'leriyle onları öldüremez."

"O zaman bu fildişleri nereden geliyor?"

"Büyük çukurlar kazarak veya önünden sıklıkla geçtikleri ağaçların üzerine ağırlığı taşlarla arttırılmış bir mızrak asıp üzerlerine düşürerek fillere tuzak kuran bazı kabileler

olduğunu duymuştum. Filin ayağı gerilen ipe takılınca mızrak saplanıp kalbine girmişti." Tegwane durup arabalardan birinin altında uyumakta olan Bakkat'a baktı. "Şu küçük san San maymunlarının zehirli oklarıyla onları öldürdüğünü de duymuştum. Ama bu yöntemle çok az sayıda öldürebiliyorlarmış."

"Öyleyse Nguniler fildişlerini nereden buluyor?" diye üsteledi Jim.

"Her mevsim, özellikle de yağmur mevsiminde bu koca yaratıklar yaşlılık veya hastalıktan ölür. Ya da bir çamur çukuruna saplanıp kalırlar veya bir dağ geçidinden düşerler. Fildişleri herhangi birinin gelip onları alması için öylece bekler. Benim kabilemin de pek çoğunu böyle topladığını görmüştüm."

"Senin kabilenin fildişlerine ne oldu?" Jim hevesle öne eğildi.

"Nguniler genç erkeklerimizi öldürdükten sonra onları bizden çaldı. Alt ettikleri her kabilenin sahip olduğu değerli eşyalara el koyarlar."

"O halde ellerinde büyük miktarda fildişi olmalı," dedi Jim. "Nerede saklıyorlar peki?"

"Yanlarında taşıyorlar," dedi Tegwane. "Yolculuk sırasında fildişlerini sığırlara yüklüyorlar. Sığırlarının taşıyabileceği kadar fildişleri var. Çok sığırları var."

Jim, öğrendiklerini Louisa'ya anlattı. "Şu sürülerden birini bulmak isterdim. Her hayvan sırtında bir servet taşıyor olmalı."

"Sana ait olur muydular?" diye masumca sordu Louisa.

"Savaş ganimeti!" dedi Jim alınarak. "Elbette benim olacaklar." Nguni savaşçılarının gelmesini beklediği tarafa baktı. "Acaba ne zaman gelecekler?"

Bekleme süreleri arttıkça sinirleri geriliyordu. Jim'le Louisa vaktin çoğunu satranç oynayarak geçiriyorlar, oyundan sıkıldıklarında Louisa onun portresini yapıyordu. Jim ona poz verirken Robinson Crusoe'yu yüksek sesle okuyordu. En sevdiği kitap buydu. Kendini içten içe kitabın kahramanı gibi görüyordu. Daha önce pek çok kez okumuş olmasına rağmen Crusoe'nun maceralarına hâlâ gülüyor, yaşadıkları karşısında büyüleniyordu.

Gün içinde iki veya üç kez tepeye gidiyorlar, çoban çocukların uyanık olup olmadığını ve araziyi kontrol ediyorlardı. Ngunilerin sinsice gelip ani saldırılar yapabilecekleri yerler olup olmadığına bakıyorlar, eğer varsa gerekli tüm önlemleri alıyorlardı.

Balkwato kampındaki katliamın on ikinci gününde Jim'le Louisa tek başlarına kamptan ayrıldı. Çoban çocuklar sıkılmışlardı. Jim onlarla ciddi bir konuşma yapıp gözlerini dört açmaları için uyardı.

Tepeden aşağı inip nehri geçtiler. Neredeyse katliamın gerçekleştiği kamp alanına varacaklardı, ama varmadan geri döndüler. Jim, Louisa'nın olay yerini tekrar görüp o günün acılarını hatırlamasını istemiyordu.

Jim arabalar görüş alanlarına girdiğinde dürbününü çıkardı ve savunmalarında herhangi bir gedik olup olmadığını kontrol etti. O bu işle meşgulken Louisa da atından inip rahatlayabileceği kuytu bir yer aradı. Sıkışmıştı ve kampa varana dek bekleyemeyecekti. Açık arazideydiler ve otların boyu, ayak bileklerinin hemen üzerine çıkacak kadardı. Ama yakınlarda, nehre doğru akan erimiş kar sularının toprağı yararak doğal bir çukur oluşturduğunu gördü. Asilyürek'in dizginlerini Jim'in eline tutuşturdu.

"Birazdan dönerim," dedi ve yarığa doğru yürümeye başladı. Jim bir an için seslenip onu uyarmayı düşündü, ama tepkiyle karşılanacağını bildiği için sustu ve başını diğer tarafa çevirdi.

Louisa yarığa yaklaşırken havada titreşen tuhaf bir ses duydu. Adımlarını yavaşlatarak yürümeye devam etti. Kafası karışmış, ama telaşa kapılmamıştı. Akan suyun sesine veya bir böcek sürüsünün uğultusuna benzeyen gürültü giderek arttı. Hangi yönden geldiğini anlayamamıştı.

Dönüp Jim'e bakınca hâlâ dürbünle kampı incelediğini gördü. Sesi duymadığı belliydi. Bir an tereddüt ettikten sonra yarığa bir adım atıp aşağı baktı. O anda tuhaf gürültü bir arı kovanını rahatsız etmiş gibi artarak şiddetli bir uğultuya dönüştü.

Yarığın içi Nguni savaşçılarıyla doluydu. Kalkanlarının üzerinde oturuyorlar, ellerinde tuttukları assegaileri ona doğru sallıyorlardı. Bu hareket, bileklerindeki çingirakların ötmesine sebep oluyordu. Duyduğu uğultunun kaynağı bu çingiraklardı. Silahlarını sallarken vücutlarının hareketiyle başlarındaki siyah tüyler de dans eder gibi oynuyordu. Çıplak göğüsleri iyice yağlanmıştı, ıslak kömürler gibi parlıyorlardı. Louisa'ya dikilmiş gözlerinin akları tüm bu siyahlıkla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Louisa kendisini simsiyah pulları parlayan, çöreklenmiş yatan öfkeli ve zehirli bir ejderhanın yuvasına girmiş gibi hissetti.

Olduğu yerde dönerek koşmaya başladı. "Jim! Dikkat et! Buradalar!"

Louisa'nın haykırışıyla şaşalayan Jim dönüp ona baktı. Görünürde hiçbir tehlike yoktu, ama Louisa dehşetle ona doğru koşuyordu.

"Ne var? Ne oldu?" diye sordu ve o an Louisa'nın arkasında toprak sanki yarıldı ve içinden bir savaşçı sürüsü fışkırdı. Çıplak ayaklarıyla sert adımlar atarak ilerliyorlar, bileklerindeki çingiraklar tüyler ürpertici bir uğultu çıkarıyordu. Assegaileriyle kara kalkanlarına vuruyorlar ve boğazlarını yırtarcasına bağırıyorlardı. "Bulala! Bıdala amathagati! Öldürün! Büyücüleri öldürün!"

Louisa bir tazi gibi hızla koşarak savaşçılardan kaçıyor, ama takipçileri ondan daha hızlıydı. En yakınındaki savaşçı uzun boylu ve panter gibi çevikti. Başındaki tüyler yüzünden boyu olduğundan da uzun görünüyordu. Karnındaki ve omuzlarındaki kaslar koşarken iyice belirginleşmişti. Kalkanını bir kenara fırlatıp daha da hızlandı. Louisa yirmi adım kadar öndeydi, ama savaşçı arayı hızla kapatıyordu. Assegasını kaldırmış, Louisa'nın kürek kemiklerinin arasını hedeflemişti. Jim, tıpkı bu şekilde öldürülen Bakwato kadını ve çeliğin, kadının göğsünden çıkan kanla kaplı ucunu hatırladı.

Asilyürek'i yedeğinde çekerek Ateştopu'nu Louisa'ya doğru dörtlüğe koşturdu. Ama peşindeki savaşçı ona fazlasıyla yakındı. Ata binmesine fırsat vermeden onu yakalardı. Kana susamış assegaissi hedefine kilitlenmişti. Ateştopu'nu hiç yavaşlatmadan genç kadının yanından geçti. O kadar yakınından geçmişti ki rüzgârıyla saçları uçuşmuştu. Geçerken ona Asilyürek'in dizginlerini attı.

"Çabuk bin ve uzaklaş!" diye bağırdı omzunun üzerinden. Bir çatışma beklemediği için kamptan çıkarken yanına sadece bir tüfek almıştı. O tek atışı boşa harcama riskini göze

alamazdı. Piştovun hafif mermisi öldürmeye yetmeyebilir, sadece yaralayabilirdi. Hata yapma lüksü yoktu. Savaşçının kalkanını bir kenara fırlattığını görmüştü. Kılıcını kınından çekti. Aboli ve babasıyla uzun saatler boyunca çalışmış, sonunda silahı kullanmada usta olmuştu. Düşmanını uyarmamak için kılıcını sallamadı ve Ateştöpu'nu doğruca Nguni'nin üzerine sürdü. Assegaisini tutuşunu değiştirdiğini görmüştü. Kara gözleri Jim'in yüzüne kenetlenmişti. Jim bu ifadeden, düşmanının ata değil, doğrudan kendisine saldıracağını anladı. Karşılama üzere hafifçe öne eğilerek assegainin saldırısını bekledi. Nguni saldırınca Jim klasik karşılığı vererek kılıcını indirdi ve assegainin ucunu uzaklaştırdı. Sonra döndü ve geçerken kılıcını dışa doğru indirdi. Ufaklık'ın iyice bilemediği çelik, bir kasabın satırı gibi keskindi. Jim, kılıcı Nguni'nin ensesinden geçirdi ve omuriliğinin kesildiğini hissetti. Adam hemen o anda yere kapaklandı.

Dizlerinin baskısını hisseden Ateştöpu, bir rüzgârgülü gibi döndü. Jim, Louisa'nın atına binmekte güçlük çektiğini gördü. Asilyürek, düşmanın kokusunu almış ve koşarak üzerlerine gelen savaşçıları görmüştü. Huzursuzca kıpırdanıyor, başını deli gibi savuruyordu. Dizginlere yapışan Louisa, onunla birlikte sürükleniyordu.

Jim kanlı kılıcı kınına geri koydu ve Ateştopu'nu çevirdi. Louisa'yı bol pantolonundan kavrayarak eyerin üzerine oturttu. Diz dize geri dönerlerken dengesini koruyabilmesi için kolunu tuttu. Güvenli bir mesafeye varınca kamptakileri uyarmak için piştovuyla havaya ateş etti. Mesajının alındığını görür görmez Louisa'ya seslendi. "Kampa git! Hayvanları toparlayıp içeri almalarını söyle. Bakkat ve Ufaklık'ı onları oyalamak için bana yardıma gönder."

Louisa'nın sağduyulu davranarak karşı çıkmadığını ve tek kelime etmeden son hızla kampa yöneldiğini görünce rahatladı. Hızla yaklaşan düşmanı karşılamak üzere atını çevirdi ve tüfeğini aldı. Ön sırada ilerleyen ve diğerlerine liderlik eden indunayı gözüne kestirdi. Tegwane komutanları nasıl tanıyacağını ona anlatmıştı. "Mutlaka daha yaşlı olurlar, başlarında devekuşu tüyleri, kollarında da inek kuyrukları vardır."

Ateştopu'nun yürüyüşünü hızlandırdı ve indunaya doğru ilerlemeye başladılar. Nguniler artık tüfeğin ne kadar tehlikeli bir silah olduğunu öğrenmiş olmalıydılar, ama hiçbir korku belirtisi göstermiyorlardı. Induna bir savaş çığlığı atarak kalkanını kaldırdı. Yüzünde gaddarca bir ifade vardı.

"Bulala! Öldürün! Öldürün!" Arkasındaki adamları öne atıldı. Jim, biraz daha yaklaşmasına izin verdikten sonra tüfeğini ateşledi. Ona doğru hızla koşmakta olan induna yere yıkıldı ve yuvarlanırken assegaissi elinden fırladı. Saçmalar, adamın hemen arkasındaki iki savaşçıya da isabet ederek ikisini de yere yıkmıştı.

Komutanlarının ve yoldaşlarının vurulduğunu gören savaşçılardan öfkeli bir uğultu yükseldi, ama Jim bu arada tüfeğini tekrar doldurmak için dörtnala uzaklaşmaya başlamıştı bile. Hızına yetişemeyen Nguniler koşmayı bıraktı, ama ilerlemeyi sürdürüyorlardı.

Tüfeğini dolduran Jim, atına atladı ve onları karşılamak üzere tekrar ilerledi. Kaç kişi olduklarını merak ediyordu, ama bir tahmin yürütmek mümkün değildi. Düşmanla arasında yirmi adımdan az bir mesafe kalınca durup tüfeğini ateşledi. Birkaç kişinin sendeleyerek düştüğünü gördü, ama bu, yoldaşlarını bir an bile duraksatmamıştı. Yerdeki bedenler bir saniye içinde üzerlerinden geçen savaşçıların ardında gözden kayboluyordu. Bu kez öfke dolu haykırışlar duyulmadı. Büyük bir kararlılıkla ilerliyorlardı.

Adımlarını biraz yavaşlattılar ve şarkı söylemeye başladılar. Davudi sesleri çok güzeldi, ama Jim'in tüyleri ürpermiş, midesi düğümlemişti. Savaşçılar, barikatlara doğru amansızca ilerliyordu.

Tüfeğini doldurma işini bitiren Jim yaklaşan nal seslerini duyarak başını kaldırdı ve Louisa, Bakkat, Zama ve diğer sürücülerin, arabaların arasındaki dar geçitten çıktığını gördü.

"Tanrım bana sabır ver! Louisa'nın içerde, güvenlikte kalmasını istemiştim," diye mırıldandı, ama artık yapabileceği bir şey olmadığı için bu durumdan olabildiğince yararlanmaya karar verdi. Louisa'nın getirdiği ikinci tüfeği alırken kafası hızla çalışıyordu. "Tıpkı önceki gibi yapacağız, Kirpicik. İkinci bölümün komutası sende. Zama, Bakkat'la Muntu'yu sen al. Ufaklık'la Klaas'ı da ben alacağım."

Kendi küçük bölümünü ilk sıradaki savaşçıların assegailerinin ulaşamayacağı en yakın mesafeye kadar ilerleyerek ateş ettiler. Sonra tüfek değiştirdiler, dönüp ikinci atışlarını da yaptılar ve tüfeklerini doldurmak için dörtlüye uzaklaştılar.

"İndunaları seçin," diye haykırdı Jim yarı yolda Louisa ve diğerleriyle karşılaştıklarında. "Komutanlarını öldürün." İki grup art arda yer değiştirerek ateş etmeye devam etti ve hiçbirisi hedefini ıskalamadı. Ön saflardaki indunaların çoğunun vurulduğunu gören Jim, çıkardıkları işten memnun oldu.

Nguniler bu amansız saldırı karşısında hafif bir şaşkınlık geçirdi, adımları yavaşladı ve söyledikleri şarkı, yerini öfke dolu çığlıklara ve homurtulara bıraktı. Sonunda, arabalara üçyüz adım kala durdular. Atlılar, düzenli bir şekilde ateş etmeyi sürdürüyordu.

Grubunun başında bir sonraki atışlar için Ngunilere yaklaşan Jim, değişikliği gördü. Ön saflardaki savaşçıların bazıları kalkanlarını indirmiş, arkalarına kaçamak bakışlar atmaya başlamışlardı. Jim'le adamları ilk tüfeklerini ateşledikten sonra döndüler ve ikinci tüfeklerini hazırlayarak biraz ilerlediler. Savaşçıların başlıklarındaki tüyler, rüzgârın dalgalandırdığı otlar gibi dans ediyordu. Tüfekler tekrar ateşlendi, savaşçılar yine yere yıkıldı.

Louisa, Bakkat, Zama ve Muntu ile yaklaşırken az önceki atışların yankısı hâlâ devam ediyordu. Ngunilerin ön sırasındaki savaşçılar yaklaştıklarını görünce dağıldı. Geri dönüp kalkanlarını arkalarındakilere dayayarak ittiler. "Emuva! Geri! Geri çekilin!" Ama arkalarındakilerin haykırıışları bunun zıddıydı. "Shikelela! İleri! İlerleyin!"

Kalkanlar çarpışıyor, tüm birlik dalgalanıyordu. Geri dönmek isteyenlerle ilerlemeye kararlı olanlar birbirlerini engelliyordu. Savaşçılar birbirine girmişti. Louisa ve adamları yaklaşıp birbirine girmiş savaşçılara ateş etti. Umutsuzluk yüklü bir homurtunun ardından savaşçılar ölü ve yaralılarını yattıkları yerde bırakarak geldikleri yöne doğru koşmaya başladılar. Louisa'nın grubu atlarını peşlerinden sürerek bir kez daha ateş etti.

Jim bir tuzağın içine çekiliyor olabileceklerini görerek hızla arkalarından gitti. Ateştopu, onları hemen yakalamıştı. " Durun! Takibi bırakın!" Louisa hemen itaat ederek adamlarını durdurdu. Hep birlikte kampa geri döndüler. Arabaların arkasındaki güvenli alana ulaşır ulaşmaz geçidi kapattılar.

Onca insanın bu kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolması imkânsız gibi görünüyordu, ama geçidi kapattıkları sırada tüm Nguniler yok olmuştu. Çarpışmadan geriye kalan tek iz, yerde yatan ölü ve yaralılarıydı. Otlar kanla kızıla boyanmıştı. "Onlara ciddi kayıplar verdirdik. Geri dönerler mi acaba?" diye sordu Louisa endişeyle.

"Sabah güneşin doğacağı nasıl kesinse geri dönecekleri de o kadar kesin," dedi Jim, ufka yaklaşan güneşe doğru başını sallayarak. "Bu, muhtemelen, Manatasee'nin düşmanın durumu hakkında fikir sahibi olmak için gönderdiği bir keşif birliğiydi."

Tegwane'yi çağırdı ve yaşlı adam yaralarına dikkat ederek mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yanına geldi. "Nguniler kampın yakınında pusuya yatmıştı. Welanga onları tesadüfen bulmuş olmasaydı karanlık çöktüğünde saldıracaklardı. Yanıldın, babalık. Geceleri de dövüşüyorlar. "Hatasız olan sadece Kulu Kuludur," dedi Tegwane

yanılığısından dolayı hiçbir eziklik göstermeden.

"Bunu telafi edebilirsin," dedi Jim.

"Ne istersen yaparım," diyerek başını salladı Tegwane.

"Bazı Nguniler hâlâ yaşıyor. Kampa dönerken en az bir tanesinin kıpırdadığını gördüm. Yanına seni koruması için Bakkat'ı al ve oraya git. Hâlâ hayatta olan bir Nguni bul. Kraliçelerinin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ayrıca sığırlarının ve fildişlerinin nerede olduğunu da öğrenmek istiyorum."

Tegwane başını salladı ve eli belindeki bıçağa yöneldi. Jim ona bıçağını kampa bırakmasını söyleyecekti ki yaşlı adamın kabilesinin ölen kadınlarını ve çocuklarını hatırladı.

"Bir an önce git, büyük şef. Karanlık çöküp sırtlanlar yaralı Ngunileri bulmadan git." Sonra Bakkat'a döndü. "Tüfeğini hazır tut. Bir Nguni'ye asla güvenme. Özellikle ölüyse."

Jim kampın güvenliğini bir kez daha kontrol ederken Bakkat'ın tüfeğinin uzaklardan gelen sesini üç kez duydu. Küçük Bushman'ın yaralı düşmanların işini bitirdiğini anladı. Bakkat ve Tegwane, karanlık çökmek üzereyken kampa geri döndü. İkisinin elinde de assegailer ve fildişi süsler vardı. Tegwane'nin ellerine taze kan bulaşmıştı.

"Ölmesinden önce yaralı indunalaıdan biriyle konuştum. Haklıymışsın. Bu sadece bir keşif birliğiymiş. Ama Manatasee ve sığır sürüleri de fazla uzakta değilmiş. İki gün içinde burada olabilirler."

"Sana bunları söyleyen adama ne yaptın?"

"Onu tanıdım," diye cevap verdi Tegwane. "Köyümüze yaptıkları ilk saldırıya o komuta ediyordu. Oğullarımın ikisi o gün öldü." Bir süre sessiz kaldıktan sonra hafifçe gülümsedi. "Onun gibi iyi bir askeri sırtlanlara bırakacak kadar kalpsiz değilim. Ben çok duygusal bir adamımdır."

Sürücüler ve diğer hizmetliler, akşam yemeğinden sonra ateşin başından uzaklaşıp Jim'le Louisa'ya saygılı bir mesafede toplandılar. Sürücüler uzun saplı kil pipolarını tuttürüyorlar, sert Türk tütününün kokusu, gecenin tatlı havasına yayılıyordu. Bu, indaba adını verdikleri gayri resmi bir divandı. Bu toplantılar, aylardır devam eden kamp hayatlarında bir gelenek olup çıkmıştı. Çoğunlukla konuşmaktan ziyade dinleseler de baş sürücü Ufaklık'tan en genç çoban Izeze'ye kadar orada bulunan herkes, isterse kendi fikirlerini dile getirebileceğini biliyordu.

Herkeste bir huzursuzluk vardı. En ufak seste irkiliyorlar, arabaların ötesindeki karanlığa bakıyorlardı. Çakalın uluması, Ngunilerin kendi aralarında kullandıkları bir işaretleşme yöntemi olabilirdi. Ağaçların yapraklarının hışırtısı, Ngunilerin bileklerindeki çingirakların sesi olabilirdi. Aslanların ürküttüğü bir sürünün ayak sesleri, kalkanlara vurulan assegailerin sesiydi belki. Jim, adamlarının güvence arayarak ona sığındığını biliyordu.

Yaşı, Zama haricindekilerden küçük olmasına rağmen onlarla bir baba gibi konuştu. Onlara o güne kadarki çarpışmalarından bahsetti, isimler vererek başarılarını ve

cesaretlerini övdü. Küçük çobanları unutmayıp onlardan da bahsedince çocuklar gururla sırttı. "Disiplinimizi kaybetmeyip dayandığımız sürece Ngunilerin atlarımız ve tüfeklerimiz karşısında hiçbir şey yapamayacağını gördünüz."

Ateşin başından ayrılıp uyumaya gittiklerinde hepsinin ruh hali değişmişti. Kendi aralarında neşeyle sohbet edip gülüşüyorlardı.

"Sana güveniyorlar," dedi Louisa usulca. "Nereye gidersen git, seni takip etmeye dünden razılar." Bir süre sessiz kaldı. Sonra öyle hafif bir fısıltıyla konuştu ki Jim neredeyse ne söylediğini anlayamayacaktı. "Ben de öyle." Kısa bir duraksamadan sonra, "Gel!" dedi ve elinden tutarak Jim'i ayağa kaldırdı. Sesi çok kararlıydı. Daha önce ona hep tüm kamp halkı uyuduktan sonra gizlice geliyordu. Şimdiyse hiç çekinmeden onunla birlikte arabasına yürüyordu. Karanlığın içinden onları izleyen hizmetkârların mırıltılarını duydu, ama hiç tereddüt etmeden yürümeye devam etti.

"Beni kucağına al," dedi arabanın arkasındaki basamaklara vardıklarında. Jim eğilip onu kucağına alınca da kollarını boynuna doladı ve yüzünü omzuyla boynu arasına gömdü. Onun kollarında kendini bir çocuk gibi minik ve hafif hissediyordu. Arabaya girdiler ve girişteki perde arkalarından kapandı. "Sana aitim," diye fısıldadı Jim'e.

"Evet," dedi Jim onu yatağa bırakırken. "Ben de sana."

Yatağın yanında durarak soyundu. Lambanın ışığında vücudu çok soluk ve güçlü görünüyordu. Jim'in tahrik olduğunu gören Louisa hiçbir tiksinti hissetmedi. Hiç utanmadan elini uzatıp erkeklik organını tuttu. Parmakları güçlükle kapanmıştı. Jim'in penisi ağaçtan oyulmuş gibi sertti. Göğüs uçları, ona duyduğu istekle sızlamaya başladı. Doğrulup tuniğinin önünü açtı.

"Sana ihtiyacım var, Jim. Çok ihtiyacım var," dedi gözlerini ondan ayırmadan. Hissettiği ihtiyaç onunkinden şiddetli olan Jim sabırsızca hareket ediyordu. Louisa'nın çizmelerini ve pantolonunu çabucak çıkardı. Sonra durup bacaklarının arasındaki altın rengi tüylerle kaplı üçgene büyülenmiş gibi baktı.

"Dokun bana," dedi Louisa boğuk sesle. Jim, elini genç kadının vücudunun ve ruhunun giriş kapısının üzerine koydu. Louisa bacaklarını ayırınca Jim elinde kavurucu bir sıcaklık hissetti. Sonra bu sıcak, nemli girişi parmaklarıyla hafifçe araladı.

"Çabuk ol, Jim," diyerek ona sarıldı Louisa. "Daha fazla beklemeye gücüm yok." Onu kendine doğru çekince Jim boylu boyunca kızın sıcak bedeninin üzerine uzandı.

"Tanrım, Kirpiciğim, seni öyle çok seviyorum ki," dedi iyice boğuklaşmış bir sesle.

Erkeklik organını her iki eliyle birden kavrayan Louisa onu içine doğru yönlendirmeye çalıştı, ama bir an, onun için fazla dar olduğundan korktu. "Bana yardım et!" dedi soluk soluğa ve onu kalçasından tutup ümitsizce kendine çekti. Yuvarlak kasların elinin altında sertleştiğini ve Jim'in öne doğru bir hamle yaptığını hissederek acı ve zevkle çığlık attı. Sonra Jim ani bir hamleyle sonuna kadar ilerledi. Onu tümüyle içinde hissedenden Louisa tekrar haykırdı. Jim geri çekilmeye çalışınca her iki bacağını da beline dolayarak onu kendine çekti. "Beni bırakma," dedi boğuk sesle. "Sakın bırakma. Sonsuza dek benimle kal."

Jim uyandığında, şafağın ilk ışıkları arabanın arkasındaki perdeyi hafifçe aydınlatıyordu. Louisa başını çıplak göğsüne dayamış, sessizce onu seyrediyordu. Gözlerini açtığı görünce parmağını Jim'in dudakları üzerinde gezdirdi. "Uyurken küçücük bir çocuğa benziyorsun," diye fısıldadı.

"Büyüdüğümü sana ispatlayabilirim."

"İspatlara daima açık olduğumu bilmeni istiyorum, James Archibald." Gülümseyerek doğruldu ve omuzlarına bastırarak onu yatağa yapıştırdı. Sonra ustaca bir hareketle, Asilyürek'e biniyormuş gibi üzerine çıktı.

Mutlulukları öylesine yoğundu ki tüm kampa bulaşarak diğerlerinin ruh halini de etkiledi. Küçük çobanlar bile olağanüstü bir gelişme olduğunu fark etmişti. Jim ve Louisa'ya bakarken kıkırdarak birbirlerini dürtüyorlardı. Yeni bir dedikodu konusu çıkmış, Manatasee ve savaşçıları hakkında duydukları endişeler bile bu yeni gelişmenin gölgesinde kalmıştı.

Kampa yayılan lakayt ruh halini hisseden Jim, herkesi olası bir saldırıya karşı tetikte tutmaya çalışıyordu. Atlı adamlara her sabah alıştırma yaptırıyor, neredeyse şans eseri buldukları taktiği mükemmelleştirmeye çalışıyordu.

Kamp alanının savunmasını tekrar gözden geçirdi. Her adam, ateş edeceği noktayı biliyordu. Çarpışma sırasında her birinin başında, tüfeğini dolduracak iki çoban çocuk olacaktı. Jim, arabasının arkasına bir altın gulden çaktı. "Pazar günü, Welanga'nın İncil okumasını dinledikten sonra bir yarışma düzenleyerek en hızlı takımın hangisi olduğunu göreceğiz," dedi ve Tom ile Sarah'nın ona son doğum gününde hediye ettiği altın köstekli saati cebinden çıkardı. "Süreyi bununlaölçeceğim, şampiyonlar da şu altını almaya hak kazanacak."

Altın bir gulden, çocuklarının hayallerinin ötesinde bir servetti. Bu vaatle iyice şevklendiler ve sonunda tüfek doldurma konusunda neredeyse Louisa kadar hızlandılar. Bazıları harbiyi uzun namlulardan sokup itmek için parmak uçlarına yükselmek zorunda kalacak kadar küçük olduğu için tüfeği gerektiği şekilde yana yatırmayı öğrenmişti. Barutlukları kullanmıyorlar, barutu fıçından avuçlarıyla alıyorlar, saçmaları da ağızlarına alıp namludan içeri tükürüyorlardı. Birkaç gün içinde, dolu tüfekleri neredeyse adamların ateş etme hızıyla hazırlamaya başlamışlardı. Jim, bu sonuca ulaşana dek harcadıkları barutla saçmaya değdiğini düşündü. Çocukların heyecanı tüfek doldurma yarışması yaklaştıkça artıyor, adamlar ise kimin kazanacağına dair ateşli bahislere giriyordu.

Jim pazar sabahı gün ağarmadan uyandı. Bir terslik olduğunu hemen hissetti, ama adını koyamadı. Sonra atların ve öküzlerin huzursuzca kıpırdandığını duydu.

"Aslanlar mı yoksa?" diye düşünerek doğruldu. O sırada köpeklerden biri havlamaya başladı. Diğer köpekler de hemen ona katıldı. Jim yataktan fırlayarak pantolonuna uzandı.

"Ne oldu, Jim?" diye sordu Louisa uykulu bir sesle.

"Köpekler. Atlar. Emin değilim." Çizmelerini giyerek arabadan çıktı ve adamların

çoğunun kalkmış olduğunu gördü. Ufaklık ateşe odun atıyor, Bakkat ile Zama atları sakinleştirmeye çalışıyordu. Jim barikata doğru yürüdü ve soğuktan titreyen iki çocukla yumuşak sesle konuştu.

"Herhangi bir şey gördünüz veya duydunuz mu?" Başlarını iki yana sallayan çocuklar karanlığa doğru baktılar. Hava hâlâ şekilleri seçemeyecekleri kadar karanlıktı. Jim dikkatle kulak verdi, ama duyduğu tek ses, ağaçların arasında esen hafif rüzgârın uğultusuydu. Yine de tedirginliği geçmemişti. Önceki gün günbatımından önce bütün hayvanları içeri aldırıldığına memnun oldu. Kamp alanının etrafı tamamen çevrilmişti ve güvenliydi.

Louisa gelip yanında durdu. Tamamen giyinikti. Omuzlarına bir şal atmış, saçlarını bir başörtüsüyle toplamıştı. Kulak kesilerek yan yana sessizce durup beklediler. Asilyürek kişnedi, diğer atlar yerlerinde huzursuzca kıpırdanıp zincirlerini şıkırdattı. Artık kampta bulunan herkes uyanıktı, ama kimse konuşmuyordu.

Louisa, Jim'in elini aniden tutarak sıktı. Şarkıyı ondan önce duymuştu. Sesler çok hafifti, ama düşmanın şarkısı olduğu şüphe götürmezdi.

Yaraları yüzünden hâlâ topallayarak yürüyen Tegwane, ateşin başından kalkıp yanlarına geldi. Sessizce durup hep birlikte kulak verdiler. "Bu Ölüm Şarkısı," dedi Tegwane yumuşak sesle. "Nguniler atalarının ruhlarından gölgeler diyarında onları karşılamak için bir şölen hazırlamalarını istiyor. Kabilelerini onurlandırmak için bugün savaşarak öleceklerini söylüyorlar." Bir süre sessizlik içinde dinlediler.

"Karılarının bu gece onlar için gözyaşı dökceğini, oğullarının gururlanacağını söylüyorlar."

"Ne zaman gelecekler?" diye sordu Louisa.

"Gün ağarır ağarmaz," dedi Tegwane.

Louisa hâlâ Jim'in elini tutuyordu. Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bunu daha önce söylememiştim, ama şimdi söylemek istiyorum. Seni seviyorum, Jim."

"Daha önce defalarca söylemiştim, tekrar söylüyorum; seni seviyorum, Kirpiciğim."

"Öp beni," dedi Louisa ve birbirlerine sarılıp öpüştüler. Sonra gönülsüzce ayrıldılar.

"Herkes yerini alsın," diye seslendi Jim, adamlarına. "Manatasee geldi."

Çoban çocuklar kahvaltılarını getirdi ve adamlar karanlıkta tetikte bekleyerek yediler. Hava çok çabuk aydınlandı. Önce ağaçların tepeleri belirdi, sonra aydınlanan gökyüzü altında uzak tepeleri seçebildiler. Jim aniden keskin bir soluk aldı ve Louisa yanına gitti.

"Tepeler karanlık," diye fısıldadı Jim'e. Işık kuvvetlendikçe şarkı söyleyen sesler de yükseldi. Artık düzlüğü dev bir gölge gibi kaplayan savaşçıları görebiliyorlardı. Jim hemen dürbününü çıkarıp düşmanı inceledi.

"Kaç kişiler?" diye sordu Louisa yumuşak sesle.

"Tegwane'nin de dediği gibi çok fazlalar. Saymak mümkün değil."

"Biz ise sadece sekiz kişiyiz. " Sesi titremişti.

"Çocukları saymadın," diyerek güldü Jim. 'Onları unutma."

Sonra tüfek sıralarının yanında bekleyen çocuklara doğru yürüdü ve her biriyle konuştu. Yanakları, ağızlarındaki saçmalarla şişmişti. Harbileri de ellerine almışlar hazır

bekliyorlardı. Jim'e gülümseyerek başlarını salladılar. Çocuklar iyi birer asker olabiliyor, diye düşündü Jim. Bunun bir oyun olduğunu sandıkları için hiç korkmuyorlar ve bütün emirlere itaat ediyorlar.

Sonra barikatların gerisindeki yerlerinde bekleyen adamların yanına gitti. Bakkat'a dönerek, 'Nguniler seni çok öteden görmüş olmalılar, çünkü önlerinde granit bir tepe gibi yükselerek yüreklerine korku salıyorsun," dedi.

"Uzun kırbaçlarınızı hazırlayın," dedi sonra Ufaklık'la diğer sürücülere. "Çünkü bu küçük çarpışmanın ardından kıyıya doğru gütmeniz gereken bin sığırımız olacak."

Zama'nın omzunu tutup sıktı. "Her zaman olduğu gibi bugün de yanımda olduğun için çok mutluyum. Sen benim sağ kolumsun, eski dostum."

Louisa'nın yanına döndüğünde şarkı sesleri iyice yükseldi ve yüzlerce ayağın sertçe yere vurulmasıyla aniden kesildi. Ardından çöken sessizlik, afallatıcıydı.

"İşte şimdi başlıyor," diyen Jim, dürbününü kaldırdı.

Kapkara bir böcek sürüsüne benzeyen savaşçılar taş kesilmiş gibi duruyordu. Görünürdeki tek hareket, şiddeti artan sabah rüzgârının oynattığı akbaba tüylerinin dansıydı. Jim, ön sıranın bir gece orkidesinin taçyaprakları gibi açıldığını ve aralarından bir sıra adamın çıkarak kıvrılıp bükülen bir yılan gibi tepeden aşağı, kamp alanına doğru ilerlediğini gördü. Görünüşleri, yığılmış savaşçılarla tam bir tezat oluşturuyordu. Beyaz öküz derisinden etekler giymişlerdi ve başlıkları da kar beyazı balıkçıl tüylerinden yapılmıştı. Sıranın başında yirmi adam vardı. Kalçalarından, içi oyulmuş kütüklerden yaptıkları davullar sarkıyordu. En gerideki gruptaki adamların ellerinde Afrika ceylanı boynuzundan yapılmış borular vardı. Ortadaki adamlar, içi deri perdelerle gizlenen büyük bir tahtirevan taşıyordu. Tahtirevanı yirmi adam yüklenmişti.

Davulculardan biri hızlı bir ritme başladı ve savaşçılar ritme uyarak sallandılar. Diğer davulcular da birer birer katıldı ve ses, kulakları çınlatacak kadar yükseldi. Gerideki adamlar boruları ağızlarına götürüp üfleyince gürültü iyice arttı. Tahtirevanı ortalarına alarak yüzleri kampa dönük bir olarak tek sıra halinde dizildiler. Tekrar çalman boruların sesi bir süre tepelerde yankılandı, soma ortalığa yine tüyler ürpertici bir sessizlik çöktü.

Günün ilk ışıkları, assegailerin keskin ağızlarından yansıyor.

"Şimdi saldırmalıyız," dedi Louisa. "Atlarla üzerlerine giderek ilk saldırıyı biz yapmalıyız."

"Halihazırda fazla yakınlar zaten. Bizi tekrar kampa sürmelerinden önce sadece iki veya üç akın yapabiliriz," dedi Jim ona nazikçe. "Bırak da barikatların üzerine gelsinler. Atları daha sonrası için saklamak istiyorum. İhtiyacımız olabilir."

Borular bir kez daha öttü ve adamlar tahtirevanı yavaşça yere bıraktı. Boruların bir dahaki ötüşünün ardından tahtirevanın deri perdeleri aralandı ve içinden, yuvasından çıkan eşekarisına benzer tek bir koyu şekil çıktı.

"Bayete!" diye gürledi askerleri. "Bayete!" Haykırıışları, davul ve boru seslerini bastırmıştı. Jim hemen dürbününü aldı ve korkunç şekle baktı.

Kadın ince, yılan gibiydi. Boyu, balıkçıl tüylü başlıkları olan korumalarından daha uzundu. Çırılçıplaktı, ama tüm vücudu boyanmış, üzerine çarpıcı şekiller çizilmişti.

Gözlerinin çevresinde parlak beyaz halkalar vardı. Dümdüz bir beyaz çizgi boğazından yukarı çıkıyor, çenesinin ve burnunun üzerinden gözlerinin arasına doğru yükselerek tıraşlı başının gerisine doğru ilerliyor, başını iki eşit parçaya bölüyordu. Başının bir yarısı gök mavisine, diğer yarısı kan kırmızısına boyanmıştı. Sağ elinde küçük bir tören assegaissi tutuyordu. Kılıcın kabzası boncuklarla ve aslan yelesinden tüylerle süslenmişti.

Beyaz boyayla çizilmiş helezonlar, göğüslerini ve kasıklarını çarpıcı bir şekilde belirginleştiriyordu. İnce kolları ve uzun bacakları baklava şekilleri ve üçgenlerle kaplanmıştı.

"İnatasee!" dedi Tegwane yumuşak sesle. "Ölüm Kraliçesi."

Manatasee, saldırmaya niyetli bir kobranın hareketlerine benzeyen yavaş, kıvrak bir dansa başladı. Zarif ve ölüm kokan hareketlerle tepenin üzerinden kamp yönüne doğru yürüdü. Kamptaki erkeklerden hiçbiri konuşmuyor, büyülenmiş gibi hiç kıpırdamadan kadını izliyordu.

Askerleri, o ejderin başı, kendileri de korkunç gövdesiymiş gibi kraliçeyi takip ediyordu. Yükselmekte olan güneş, silahlarını sürüngelemlerin pulları gibi parlatıyordu.

Manatasee, Jim'in işaretlediği çizginin hemen berisinde durdu. Bacaklarını açıp sırtını gererek kalçasını öne çıkardı. Arkasında davullar tekrar çaldı ve borular öttü.

"Şimdi ölüm fermanımızı verecek." Tegwane'nin sesi hepsinin duyabileceği kadar yüksekti, ama Jim, Manatasee'nin uzun, boyalı bacaklarının arasından kendilerine doğru fışkıran idrarı görene dek ne demek istediğini anlamamıştı.

"Üzerimize işiyor," dedi Tegwane.

Manatasee'nin sidiğinin son damlaları da toprağa düştü ve kadın tiz bir çığlık atarak havaya sıçradı. Yere indiğinde assegaisini kamp alanına doğru çevirdi.

"Bulala!" diye haykırdı. "Hepsini öldürün!" Gerisindeki savaşçılardan kulakları sağır eden bir kükreme yükseldi ve hepsi aynı anda ilerlemeye başladı.

Jim Londra yapımı tüfeklerinden birini kaptı ve kraliçeye nişan almaya çalıştı, ama çok geç kalmıştı. Manatasee diğerlerini olduğu gibi onu da büyülemişti. O daha ateş edemeden koşan savaşçıların gerisinde kalarak gözden kayboldu. Sorguçu bir induna kraliçenin önüne geçmişti. Jim öyle sinirlenmişti ki neredeyse adamı vuracaktı, ama son anda kendine hâkim oldu. Tüfek sesinin adamlarını tetikleyeceğini ve düşman menzile girmeden ateş edip ilk atışları boşa götüreceklerini biliyordu. Tüfeğini indirerek adamlarını uyardı. "Hazır olun! Bırakın yaklaşsınlar. Ağgözlülük etmeyin. Hepinize yetecek sayıdalar." Esprisine sadece Ufaklık güldü. Zorlama bir gülüş olduğu çok belliydi.

Jim, çocuklara ve diğer adamlara örnek olacağını umduğu sakın ve emin adımlarla Louisa'nın yanındaki yerine döndü. Ngunilerin ilk sırası, beyaz taşlarla çizdiği sınıra yaklaşıyordu. Şarkı söyleyip dans ediyorlar, çıplak ayaklarını yere vurarak çingiraklarını öttürüyorlar, silahlarını kalkanlarına vuruyorlardı. Yan yana dizilmiş siyah kalkanlar arasında hiç boşluk yoktu.

Fazla yakına gelmelerine göz yumdum, diye düşündü Jim. Çarpışmanın ateşi yüzünden Nguniler gözüne çok yakındaymış gibi görünüyordu. Sonra henüz beyaz taş sırasına

varmamış olduklarını fark etti. Kendini toparlayarak adamlarına seslendi. "Bekleyin! Ateş etmeyin!"

Hâlâ ön sırada olan indunayı gördü. Adamın korkunç yara izleri vardı. Saçsız başından gözüne ve yanağına doğru inen, baltayla açıldığı belli olan yaranın izi düzgün ve pürüzsüzdü. Boş göz çukuru, kalkanının üzerinden doğruca Jim'e bakıyor gibiydi.

"Bekleyin!" dedi Jim tekrar. "Bırakın yaklaşsınlar." Artık indunanın yanaklarından aşağı süzülen ter damlacıklarını görebiliyordu. Adamın çıplak ayakları Jim'in dizdiği beyaz taşlara çarptı.

"Şimdi ateş!" diye bağırdı Jim ve aynı anda ateşlenen tüfeklerin sesi gök gürültüsü gibi yükseldi. Dumanlar gri bir bulut gibi fışkırdı.

Hayvan derisinden yapılmış kalkanlar bu kadar yakın mesafeden yapılan atışlar karşısında hiçbir koruma sağlamıyordu. Saçmalar kalkanları delerek asıl hedeflerine ulaştı. Korkunç bir yıkım olmuştu. Savaşçıların ilk sırası, dumanların içinde eriyip yok olmuş gibiydi. Kurşun saçma taneleri et ve kemiği parçalayarak diğer taraftan çıkmış ve arka sıradakilerin vücutlarına ve kalkanlarına çarpmıştı. İkinci sıradaki savaşçılar, ölen veya ölmek üzere olanlara takılıp sendelediler. Arkadan gelenler, assegai menziline girmek için sabırsızlanıyordu. Kalkanlarıyla iterek öndeki şaşkın savaşçıların dengesini bozmuşlardı.

Küçük çobanlardan biri Jim'in elindeki dumanı tüten silahı kapıp dolu bir tüfeği eline verdi. İkinci atışlar da ilki gibi aynı anda yapılmıştı ama sonra bu uyum bozuldu, zira bazı çocuklar tüfekleri diğerlerinden daha hızlı dolduruyordu.

Ölü ve yaralılar barikatların önünde giderek yükselen bir yığın oluşturmuştu. Geriden gelen savaşçılar, tırmanarak bu yığının üzerinden geçmek zorunda kalıyordu. Gevşek bedenler üzerinde yürümek zor olduğu için hızları kesilmişti. Öte yandan hızla doldurulan tüfeklerin atışları aralıksız devam ediyordu.

Ngunilerin en azimlileri barikatlara ulaştı ve çıplak elleriyle dikenli çalılardan yapılmış engeli aralamaya çalıştı, ama tüfekler hiç durmaksızın ateşleniyordu. Diğerlerinin ölü bedenleri üzerine basarak ön tarafa ulaşanlar, arabaların yan taraflarına tırmanmaya çalıştı, ama amansız saçmalardan kaçamayarak yere serildiler.

Nehir kenarındaki gölcük ve dere arasında kalan dar toprak parçası, kampa doğru yaklaşan Ngunilerle dolmuştu. Tek vücut halinde azimle ilerliyorlardı. Tüfeklerin ateşlendiği her sefer, ön sıradaki savaşçılar telef oluyordu.

Rüzgâr, nehirden Ngunilere doğru esiyor, tüfeklerden fışkıran dumanı üzerlerine doğru taşıyarak onları yoğun bir sise gömüyordu. Görüş mesafeleri azalan savaşçıların akılları karışıyor, saldırıları etkinliğini kaybediyordu. Aynı rüzgâr, kamptakilerin önünü açıyor, menzillerini temizliyordu.

Savaşçılardan biri, tekerlek parmaklarını merdiven olarak kullanıp ortadaki arabanın üzerine tırmanmayı başardı. Louisa'nın çığlığı, dikkatini hâlâ kampa doğru ilerlemeyi sürdüren askerlere odaklamış olan Jim'i uyardı. Arkasına döndüğü sırada, Nguni'nin arabanın üzerinden Louisa'nın üzerine doğru atladığını gördü. Louisa geriye sıçradı, ama assegainin keskin ucu, tuniğinin önünü kesmişti.

Jim tüfeğini bırakarak elinin altında durması için arabanın gövdesine hafifçe sapladığı kılıcını çekip aldı. Adamın kaldırdığı kolunun alt tarafını hedef alarak derin bir hamle yaptı. Savaşçı bu ölümcül yarayla yere yıkılırken Jim kılıcını tekrar arabanın gövdesine sapladı ve çoban çocuktan dolu tüfeğini aldı.

"Aferin sana!" diye homurdanarak arabaya tırmanmaya çalışan bir başka savaşçıyı vurdu. Sağına bir göz attığında Louisa'nın yine yanındaki yerini almış olduğunu gördü. Assegainin yırttığı yerden çıplak teni görünüyordu.

"Yaralanmadın, değil mi?" Onu cesaretlendirmeye çalışarak gülümsedi. Louisa'nın duman yüzünden kararmış yüzü ve kollarıyla masmavi gözleri çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Gülümsemeden başını salladı ve yanındaki küçük çobandan dolu tüfeğini aldı. Nişan alarak hedefinin çizgiyi geçmesini bekledi ve ateş etti. Geri tepen tüfek onu arkaya doğru hafifçe savurdu, ama yüzünden ve boğazından vurulan adam sırtüstü yere yığıldı.

Jim zaman kavramını yitirmişti. Her şey duman, ter ve baruttan ibaretti. Duman nefeslerini sıkıştırıyor, akan terleri yüzünden gözleri yanıyor, tüfek sesleri kulaklarını çınlatıyordu. Sonra kovana üşüşen arılar gibi üzerlerine gelen savaşçılar aniden yok oldu.

Nişan alacak bir hedef arayan savunmacılar, şaşkınca etraflarına baktı. Yoğun duman dağılınca Ngunilerin yaralılarını yanlarında sürükleyerek tepenin üzerine doğru kaçtığını görerek hayrete düştüler.

"Atlara! Binip peşlerine düşmeliyiz!" dedi Louisa, Jim'e.

Bu saldırgan ruh ve kurnazca taktik anlayışı Jim'i şaşırttı. "Bekle! Henüz yenilmediler." Geri çekilen savaşçıları gösterdi. "Bak! Manatasee'nin bir bu kadar askeri daha var." Louisa eliyle gözlerini gölgeleyerek baktı. Tepenin hemen altında büyük bir grup savaşçı, kalkanlarının üzerine oturmuş saldırı emrini bekliyordu.

Çoban çocuklar koşarak su şişelerini getirdi. Suyu hevesle alıp içtiler, sonra yutkunup soluklanarak tekrar içtiler. Jim hemen adamlarını kontrol etti.

"Yaralanan var mı? Herkes iyi mi?" İmkânsız gibi görünmesine rağmen hiç kimsenin kılına zarar gelmemişti. Tehlikeye en çok yaklaşan Louisa olmuştu.

Arabasına girip kısa bir süre sonra tekrar çıktı. Elini yüzünü yıkamış, yeni bir tunik giymiş ve saçını kolalanıp ütülenmiş bir başörtüsüyle toplamıştı. Ateşi yeniden yakmak ve hızlı bir öğün hazırlamak için Zama'nın yanına koştu. Jim'e ekmek, dilimlenmiş ızgara geyik eti ve turşuyla tepeleme dolu bir tabak getirdi.

"Şanslıydık," dedi Jim'in tabağa yumulmasını izlerken. "Pek çok kez sayıları karşısında ezileceğimizi düşündüm."

Jim başını iki yana salladı ve yarı dolu ağızla konuştu. "En cesur adamlar bile ateşli silahlara üstünlük sağlayamaz. Korkma, Kirpicik. Zor olacak, ama sonunda başaracağız."

Jim'in bu sözleri inançtan çok onu cesaretlendirmek için söylediğini anlayan Louisa gülümsedi. "Karşımıza ne çıkarsa çıksın onunla omuz omuza mücadele edeceğiz."

O konuşurken tepenin eteklerinden tekrar şarkı sesleri yükselmeye başladı. Arabaların gölgesinde dinlenen adamlar hemen ayağa fırladı ve barikattaki yerlerini aldı. Yeni

birlikler, savaş alanına saçılmış ölü ve yaralılar arasından yürüyerek kampa yaklaşıyordu. Etrafı tamtamlılarla çevrili olan Manatasee, yaklaşan savaşçıların önünde dans ediyordu.

Jim, Londra yapımı tüfeklerinden en iyisini aldı ve barutunu kontrol etti. Louisa onu izliyordu.

"Liderlerini öldürürsem cesaretlerini kaybedeceklerdir," dedi Jim, ona.

Arabanın yan tarafına geçerek aradaki mesafeyi hesapladı. Hedefi bu tüfek için bile menzile dışıydı. Rüzgârın şiddeti artmıştı, ağır kurşunu bile hedefinden saptırabilirdi. Bunun yanı sıra tozlar görüşü bulanıklaştırıyor, Manatasee de bir yılan gibi kıvrılarak dans ediyordu. Jim dürbünü Louisa'ya verdi.

"Atışımın sonucunu söyle," dedi ve tüfeğini alarak uygun anı beklemeye koyuldu. Rüzgâr hızlanarak terle ıslanmış yanağını serinletti ve yine hafifledi. Tam o sırada tozlar arasında bir boşluk belirdi ve Manatasee kollarını havaya kaldırarak bu etkileyici pozda bir süre bekledi. Jim tüfeğini doğrultarak arpacığın gerisinde kadının uzun bedenini gördü ve kurşunun uzun mesafede nasıl yol alacağını hesaplayıp namluyu hafifçe kaldırarak tetiği çekti.

Geri tepme ve duman yüzünden bir süre neler olduğunu göremedi, sonra bakışlarını tekrar odakladı. Ağır kurşunun mesafeyi kat etmesi bir kalp atışı kadar sürmüştü. Manatasee olduğu yerde aniden dönerek yere yıkıldı.

"Onu vurdun!" diye heyecanla bağırdı Louisa. "Yere devrildi."

Savaşçılardan öfkeli bir kükreyiş yükseldi.

"Bu cesaretlerini kıracaktır," diye sevindi Jim. Sonra şaşkınlıkla homurdandı. "Ulu Tanrım, gözlerime inanamıyorum!"

Manatasee tekrar ayağa kalkmıştı. Jim, kadının boyalı vücudundan akan kanı o mesafeden bile görebiliyordu.

"Kaburgalarını sıyırıp geçmiş," dedi Louisa dürbünü indirmeden. "Hafif bir yara sadece."

Manatasee hâlâ hayatta olduğunu göstermek için askerlerinin önünde şöyle bir döndü. Savaşçılar neşeye haykırdılar ve kalkanlarını havaya kaldırıp kraliçelerini selamladılar.

"Bayete!" diye bağıryorlardı.

"Zee!" diye çığlık attı kraliçe. "Zee, Amadoda!" Ve ulumaya başladı. Askerleri bu sesle çığına dönmüştü.

"Zee!" diye vahşice bağırdılar ve bir volkanın ağzından dökülen lavlar gibi barikatlara doğru ilerlemeye başladılar. Manatasee hâlâ dans ediyordu.

Jim diğer tüfeği alarak yaklaşan siyah dalga arasından kadının ince bedenini bulmaya çalıştı ve tekrar ateş etti. Kraliçenin yanındaki sorguçlu induna vuruldu ve kollarını savurarak yere yıkıldı, ama Manatasee dans etmeye devam ediyordu. Öfkesiyle birlikte gücü de her geçen an artıyor gibiydi.

"Sağlam durun ve uygun anı bekleyin," dedi Jim, adamlarına.

Savaşçıların ilk sırası düzlüğe indi ve yaralılarla ölülerin bedenleri üzerinden geçti.

"Şimdi!" diye bağırdı Jim. "Ateş!"

İlk sıra, bir duvara çarpmış gibi yere yıkıldı, ama artlarından gelen savaşçılar yeni

bedenlerle yükselmiş yığını tırmanarak ilerlemeye devam etti. Tüfeklerin ateş gibi olmuş namluları dokunan silahşörlerin ellerini yakıyordu. Çelik o kadar ısınmıştı ki barut içine döküldüğü anda bile ateş alabilirdi. Çoban çocukların soğutmak için su fışıklarına soktuğu tüfekler bir buhar bulutu yükselmesine neden oluyordu. O telaş içindeyken bile çakmaktaşlarını ıslatmayacak kadar dikkatliydi.

Tüfekleri soğutma gereği, tekrar doldurma işini yavaşlatmıştı. Adamlar umutsuzca, dolu tüfeklerin getirilmesini haykırıyor, savunmaları giderek etkinliğini yitiriyordu. Küçük çocuklardan bazıları yorucu iş yüzünden bitkin düşmüştü ve paniğe kapılmak üzerelerdi. Louisa barikatlardaki yerinden ayrılarak çocukların yanına gitti ve onları sakinleştirip cesaret verdi. "Yaptığınız talimleri unutmayın! Acele etmeyin!"

Jim yoğun duman ve yaklaşan savaşçı yığını arasından Manatasee'yi tekrar gördü. Askerlerinin hemen arkasındaydı ve ilerlemeleri için onları cesaretlendiriyordu. Vahşi çığlıkları ve uluması, askerlere olağanüstü bir güç veriyordu. Ölü ve yaralı yığınlarının üzerinden barikatlara doğru daha fazla sayıda savaşçı yaklaşıyordu. Kan kokusunu alıyorlar, taze bir hırsla ilerliyorlardı. Haykırışları savunmacıların ruhlarını donduruyor, kollarının dermanını kesiyordu.

Üzerlerine yağın saçmalar yüzünden arabaların üzerine tırmanamayan savaşçılar ortadaki arabayı sallamaya başladı. Elli adamın gücüyle sallanan araba her an devrilecekmiş gibi görünüyordu. Jim, korktuğunun çok yakında başına geleceğini gördü. Savaşçılar, arabanın devrilmesiyle ortaya çıkacak boşluktan içeri dalacak, assegaileri kanla kaplanacak ve savaş birkaç dakika içinde sona erecekti.

Manatasee fırsatı görmüş, zaferin çok yakınında olduğunu anlamıştı. Arka sıradaki savaşçılara yaklaşıp olanları daha iyi takip etmek için bir kaya yığınının üzerine tırmandı.

"Zee!" diye haykırdı. "Zee!" Askerleri ona karşılık verdi ve arabayı daha büyük bir güçle omuzladılar. Araba devrilme noktasına geldikten sonra tekrar dört tekerleği üzerine düştü.

"Shikekela!" diye bağırды induna. "Tekrar!" Savaşçılar tekrar itmek için hazırlandılar. Birkaçı eğilip tekerleklerin parmaklarını kavradı.

Jim tekrar Manatasee'ye döndü. Kadının üzerine çıktığı kayalar, Jim'in barut fıçısını gizlemek için oraya yığılmış olduğu kayalardı. Arabanın ön tekerleklerinin altına bir göz attı. Yavaş yanan fitilin bir ucu hâlâ parmaklardan birine bağlıydı. Fitol, Nguni cesetlerinin yığınları altından Manatasee'nin üzerinde durduğu kayalara kadar uzanıyordu. Jim, fitili ince bir toprak katmanı altına gömmüştü. Savaşçıların basıp geçtiği bazı yerlerde açığa çıkmış olduğunu gördü. Belki fitilin diğer ucu fıçından uzaklaşmıştı.

"Bunu öğrenmenin bir tek yolu var," dedi kararlı bir şekilde. Çoban çocuğun getirdiği dolu tüfeği aldı ve horozu kaldırarak arabanın sallanan gövdesinin arkasına çöktü. Araba şimdi devrilecek olursa bir böcek gibi ezilirim, diye düşünerek fitilin ucunu buldu ve tüfeğin falya tavasının üzerine yerleştirdi. Fitili tek eliyle orada tutarak tetiği çekti. İnen çakmaktaşının çıkardığı kıvılcımlar falya tavasındaki barut tozunu ateşledi, tüfek sarsıldı ve kurşun ayaklarının hemen dibinde yere gömüldü. Barutun tutuşmasıyla fitil de alev almıştı. Ucu tıslayarak karardı ve üzerindeki alev, yuvasına giren bir yılan misali toprağın

altında gözden kayboldu.

Jim şiddetle sarsılan arabanın arkasından hızla çekildi ve Manatasee'ye baktı. Kadının yarısından akan kanlar, bedeninin yan tarafını kaplamıştı. Jim'i gören kraliçe, assegaisinin ucunu ona yöneltti. Korkunç bir şekilde boyanmış yüzü nefretle çarpıldı. Haykırarak Jim'e lanet okurken tükürükleri fışkırıyor, güneşin ışıklarıyla pırıldıyordu.

Jim sonra son bir metresini toprağın altına gömmediği fitilin üzerindeki alevin, Manatasee'nin üzerinde durduğu kayalara doğru yaklaştığını gördü. Fitilin geride kalan yanan bölümleri kararmış ve kıvrılmıştı. Dişlerini sıkan Jim, patlamayı bekledi. Hiçbir şey olmadı ve tam o sırada araba devrilerek barikatta büyük bir delik oluşturdu. Jim bulunduğu yerden savrulmuş, bedeninin yarısı arabanın altında kalmıştı. Saldıran savaşçılar zafer dolu bir çığlık atarak boşluktan içeri daldılar.

"Bulala" diye haykırıyorlardı. "Öldürün!"

Sonra Manatasee'nin ayaklarının altındaki barut fıçısı infilak etti. Büyük bir taş ve toz bulutu, ağaçların boyunu bile aşan bir yüksekliğe ulaştı. Patlama, kraliçenin vücudunu üç parçaya ayırdı. Bacaklarından biri döne döne havaya yükseldi. Hâlâ gövdesine bağlı olan diğer bacağı, ilerleyen savaşçıların üzerine uçtu ve hepsini kana buladı. Başıysa bir top güllesi gibi uçararak barikatları aştı ve gerideki boş alana düştü.

Patlama, devrilen arabanın üzerinden içeri doluşmaya çalışan savaşçıları da vurdu. Ağır yaralarla kaplı cesetleri, daha önce ölen savaşçıların bedenleri üzerine yığıldı.

Jim, arabanın devrilen gövdesi sayesinde patlamanın şiddetinden etkilenmemişti. Sersemlemiş bir halde ayağa kalktı ve ilk işi, Louisa'nın durumunu kontrol etmek oldu. Çoban çocukların yanında olan Louisa patlama yüzünden dizlerinin üzerine kapaklanmıştı ama iyiydi. Jim'i görünce kalkarak ona doğru koştu.

"Jim! Yaralanmışsın!" Jim bunun üzerine burnundan ağzına doğru sıcak bir şeylerin aktığını hissetti. Tuzlu ve metalimsi bir tadı vardı. Uçan bir kaya parçası burun kemerini sıyrıp geçmişti.

"Sadece bir çizik!" diyerek Louisa'yı bağrına bastı. "Ama Tanrı'ya çok şükür ki sen yaralanmamışsın. " Arabanın devrilmesiyle açılan boşluktan patlamanın sonucu olan yıkıma baktılar. Üst üste yatan Nguniler, bel hizasına dek yükselen bir yığın oluşturmuştu. Manatasee'nin kalan askerleri, arkalarına bile bakmadan tepenin ötesine doğru kaçıyorlardı. Pek çoğu kalkanını ve silahını bir kenara fırlatmıştı. Gördükleri olağanüstü olay onları ölümüne korkutmuş, akılları başlarından gitmişti.

"Büyücüler ölümsüz!"

"inanatasee öldü."

"Büyücülerin yıldırımı onu öldürdü."

"Büyük kara inek büyücülere kurban oldu."

"Kaçın! Gücümüz onlara yetmez."

"Bunlar insan değil, timsahların hayaleti."

Jim, adamlarına baktı. Ufaklık bitkince bir yere dayanmış, kaçan düşmana bakıyordu. Diğer adamlar tüfekleri hâlâ ellerinde olduğu halde yere çökmüştü; bazıları dua ediyordu.

Bitkin düşmeyen sadece Bakkat'tı. Arabalardan birinin üzerine tırmanmış, kaçan düşmana küfürler yağdırıyordu.

"Tohumlarına işediğim kafaları kopasica herifler. Oğulları iki kafayla doğasicalar. Karılarınızın sakalı çıksın, karıncalar yumurtalıklarınızı kemirsin!"

"Küçük şeytan onlara ne diyor?" diye sordu Louisa.

"Onlara ömür boyu mutluluk dileyerek veda ediyor," dedi Jim ve Louisa'nın kahkahasını duyunca içi enerjiyle doldu.

"Atlara!" diye bağırdı adamlarına." Binin! Bizim sıramız geldi."

Üzerine çevrilen donuk bakışları görünce kulaklarının tüfek sesleri yüzünden ağır işittiğini ve onu duymadıklarını düşündü.

Haydi!" dedi Louisa'ya. "Öncülük etmemiz gerekiyor." Atların yanına koştular. Arabanın üzerinden yere atlayan Bakkat peşlerinden gitti. Atlar önceden eyerlenmişti. Hepsi bu an için bekletiliyordu. Jim'le Louisa atlarına binerken diğerleri koşarak geldi.

Manatasee'nin kafasını alan Bakkat, bir assegainin ucuna geçirmişti. Havaya kaldırdığı silahın ucundaki kafanın korkunç bir görüntüsü vardı. Gözlerinin biri kapalıydı ve açık olan gözünün de beyazı görünüyordu. Mor dili ağzının kenarından sarkıyordu.

Tüfeklerini de alan atlılar, Ngunilerin barikatta açtığı boşluktan dışarı çıktılar. Omuzlarına kurşun kemerlerini geçirmişler, barutluklarını eyer kaşına bağlamışlardı. Hemen arkalarından yedeklerinde barut fıçıları, saçma torbaları ve su şişeleri taşıyan birer at çeken çoban çocuklar geliyordu.

"Bir arada kalın!" diye uyardı Jim, onları. "Birbirinizden ayrılmayın. Nguniler, köşeye sıkıştırılmış çakallar kadar tehlikeli olabilir."

Cesetleri ve kalkanları nalları altında ezerek açık araziye vardılar. Jim tekrar seslendi. "Yavaş! Önümüzde uzun saatler var. Atların gücünü hemen tüketmeyelim."

Yan yana sıralanarak tepeyi aştılar ve kısa bir süre sonra tüfekleri güremeye başladı. Kaçan Ngunileri yakalamışlardı. Savaşçıların çoğu silahlarını atmış, başlığını kaybetmişti. Nal seslerinin yaklaştığını duyunca güçleri elverdiğince koşmaya devam ettiler. Daha fazla ilerleyemeyecek hale gelince diz çöküp çaresizce beklemeye başladılar.

"Yapamam," dedi Louisa, Jim'e umutsuzca.

"Yapmazsan yarın dönüp onlar seni öldürecek," diye uyardı Jim.

Ufaklık'la adamları, avın tadını çıkarıyordu. Çoban çocuklar barutluklarını tekrar dolduruyor, saçma torbalarını değiştiriyordu. Manatasee'nin başını havada sallayan Bakkat, atını bir başka savaşçı grubuna doğru sürerken heyecanla bağıırıyordu.

"Kana susamış ifrit," diye mırıldandı Louisa, küçük adamın arkasından giderken. Kraliçelerinin kafasını gören Nguniler umutsuzca feryat ederek kendilerini yere attılar ve teslim oldular.

Önlerinde bir dizi alçak tepe vardı ve kalan savaşçılar da onlara doğru koşuyordu. Jim, adamlarının hızlarını arttırmasına izin vermiyordu. Sabit hızla tepeye doğru ilerlerlerken tüfek sesleri de azalmıştı.

Tepenin üzerinde dizginleri çekip altlarındaki geniş vadiye baktılar. Vadinin içinden bir

başka nehir geçiyordu. Nehrin iki yanında ulu ağaçlar göğe yükseliyor, hemen dışlarındaki yemyeşil otlara kaplı düzlükler tepelere doğru uzanıyordu. Hava, geniş kampta yakılmış ateşlerden yükselen mavi dumanla dolmuştu. Sazlardan yapılmış yüzlerce küçük kulübe, ordu intizamıyla düzlükte dizilmişti. Hepsi boştu. Savaşçıların geri kalanı kaçmıştı. Küçük ordunun son bölümü de vadinin diğer yamacında gözden kaybolmak üzereydi.

"Manatasee'nin kampı!" diye bağırdı Louisa. "Bize saldırmadan önce burada toplanmışlar."

"Ve tüm kutsal varlıklar aşkına, işte sürüler de burada!" diye işaret etti Jim. Nehrin her iki tarafındaki ağaçların altı ve yeşil düzlükler kümelenmiş sığırlarla doluydu.

"Manatasee'nin hazinesi. Kabilesinin tüm varlığı. Tek yapmamız gereken vadiye inip onları toplamak." Hayvanlara bakan Jim'in gözleri parlıyordu. Her sürü, aynı renkteki sığırlardan oluşuyordu. Siyahlar, kahverengilerin biraz uzağında, benekliler de nehrin diğer yakasındaydı.

"Ne kadar da çoklar," diyerek başını iki yana salladı Louisa. "Bu büyüklükte bir sürüyü idare edemeyiz."

"Sevgili Kirpiciğim, insanın asla yeterince sahip olamadığı şeyler vardır. Aşk, para ve sığırlar bunların birkaçıdır." Üzengiler üzerinde ayağa kalkarak dürbününü sürülere ve kaçmakta olan son savaşçı grubuna çevirdi. Sonra indirdi. "Nguniler bozguna uğradı. Takibi bırakıp ganimetleri sayabiliriz."

Ölü Nguniler araziye saçılmıştı, ama parmağını tüfeğin kilidine sıkıştırıp ilk eklemine kaybeden küçük Izeze haricinde Jim'in adamlarının burnu bile kanamamıştı. Louisa çocuğun yarasına pansuman yapmış, Jim de ona artık bir gazi olduğunu söylemişti. Izeze bandajlı parmağını gururla kaldırıyor ve herkese gösteriyordu.

Jim ele geçirdikleri sürülerin arasında atıyla ilerlerken deneyimli bir hayvan bakıcısı olarak hayvanlara değer biçiyordu. Sığırların hepsi besili ve güçlüydü. Tümü de evcildi ve Jim aralarında dolaşırken hiçbir korku belirtisi göstermemişlerdi. Her biri çok iyi durumdaydı. Derileri parlak, vücutları yağlı ve çok sağlıklıydılar. Jim, ilk incelemesinde hiçbir hastalığa rastlamadı, ama hayvanların üzerlerindeki izlerden, daha önce başka hastalıklar atlatmış olduklarını anladı.

"Bunlar, Avrupa'dan getirilen bütün hayvanlardan daha değerli," dedi Louisa'ya. "Afrika'daki hastalıklara karşı bağışıklıkları var ve Nguniler tarafından özenle bakılmışlar. Tegwane'nin dediğine göre sığırlarını öz evlatlarından bile fazla seviyorlarmış."

Zama diğer atlılardan ayrılıp terk edilmiş kulübelere doğru ilerledi ve sonra aniden dörtnala geri döndü. Heyecandan konuşamıyordu. Jim'e kendisiyle gelmesini işaret etti.

Taze dallardan yapılmış kulübelerin yanına varınca atlarından inip birinin içine girdiler ve solukları kesilerek bakakaldılar. Manatasee'nin hazine deposuna girmişlerdi. Fildişi yığınları, bir insanın yetişebileceği noktaya kadar yükseliyordu. Dişler, uzunluklarına ve kalınlıklarına göre gruplara ayrılmıştı. Sonra kendi içlerinde, sığırların taşıyabileceği başka

küçük gruplar halinde iplerle bağlanmışlardı. Bazıları çok büyüktü, ama Jim hiçbirinin avladığı filin dişleri kadar büyük olmadığını gördü.

Ufaklık'la diğer sürücüler, atların eyerlerini çıkarıp yorgun hayvanları nehir boyuna su içmeye götürdüler. Jim'le Louisa da o arada fildişleri arasında geziniyordu. Jim'in suratındaki ifadeye bakan Louisa, Noel sabahı hediyelere boğulmuş küçük bir çocuğa benziyor, diye düşündü. Jim sonra gelerek elini tuttu.

"Louisa Leuven," dedi büyük bir resmiyetle. " Nihayet zengin bir adam oldum."

"Evet. " Louisa gülümsememeye çalışıyordu. "Farkındayım. Ama buna rağmen çok da sevimlisin."

"Bunu fark ettiğine sevindim. Bu konuda fikir birliğine vardığımıza göre; benimle evlenip bana ait olan her şeyi paylaşır mısın?"

Louisa'nın gülümsemesi yüzünde dondu. "Ah, Jim!" diye fısıldadı. Sonra çarpışmanın ve ardından gelen kovalamacanın da etkisiyle kendini daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı. Gözyaşları, yanaklarını kaplayan toz ve is tabakasının üzerinde yollar açıyordu. "Evet, Jim! Hiçbir şey beni karın olmaktan daha mutlu edemez."

Jim, ona sıkıca sarıldı. "O halde bu hayatımın en mutlu günü. " Onu tüm sevgisiyle öptü. 'Gözyaşlarını sil, Kirpicik. Bu sene olmasa da önümüzdeki sene bir yerlerden bir rahip bulacağımızdan eminim."

Bir kolu Louisa'nın omzunda, diğer eli fildişi yığınının üzerindeyken yeni sahip olduğu, vadinin yarısını dolduran sürülere baktı. Sonra zenginlerin tarih kadar eski ikilemine düştü ve yüzündeki ifade yavaşça değişti.

Afrika'daki her insan ve vahşi hayvan bu zenginlikleri ellerinden almaya çalışırken onları nasıl koruyacaklardı?

Jim ele geçirdiği hazinelerden ancak günbatımında ayrılabilirdi. Zama ve adamların yarısını ganimetlerin başında nöbetçi bırakarak kampa döndüler. Olağanüstü parlaklıktaki yıldızların ışığı önlerini aydınlatıyordu. Ngunilerin cesetlerinin arasından geçerlerken sırtlanlar ve çakallar önlerinden kaçıştı.

Kamp tam görüş alanlarına girmeden önce atların dizginlerini aniden çektiler ve gökyüzüne şaşkınca bakakaldılar. Doğu ufkundan gizemli bir ışıltı yükselmiş ve dünyayı birbirlerinin şaşkın yüzlerini seçebilecekleri kadar aydınlatmıştı. Sanki güneş yanlış taraftan doğuyordu. Dev gibi bir ateş topu ufuktan yükselerek gökyüzünde sessizce ilerledi. Çoban çocuklardan bazıları korkuyla inleyerek battaniyelerini başlarına çektiler.

"Sadece kayan bir yıldız." Jim, güven vermek için uzanıp Louisa'nın elini tuttu ve sıktı. "Afrika semalarında sıkça görülürler. Bu sadece diğerlerinden biraz daha büyüktü."

"Bu Manatasee'nin ruhu," diye bağırdı Ufaklık. 'Gölgeler diyarına yaptığı yolculuğa başladı."Kralların ölümü," diye sızlandı Bakkat. "Kabilelerin yıkımı. Savaş ve ölüm."

"Alametlerin en kötüsü," diye başını iki yana salladı Zama.

"Sizi medenileştirdiğimi sanıyordum," diyerek güldü Jim. "Ama hâlâ batıl inançlara sahip

vahşilersiniz."

Dev ateş topu peşinde ısıltılı bir iz bırakarak batıya doğru indi ve ufkun ötesinde kayboldu. O gecenin geri kalanında ve sonraki pek çok gece boyunca gökyüzünü aydınlatmaya devam etti.

Hayaletimsi aydınlıkta kampa vardılar. Elinde mızrağıyla Tegwane ile güzel torununu cingöz birer nöbetçi köpek gibi kampı korur buldular.

Oldukça yorgun olmalarına rağmen Jim kamp ahalisini şafaktan önce uyandırdı. Öküzleri bağlayarak devrik arabayı tekerleklerinin üzerine kaldırdılar. Arabada çok az hasar vardı. Dağılan eşyaları tekrar üzerine yüklediler. Jim çarpışma alanını bir an önce terk etmeleri gerektiğini biliyordu. Cesetler güneşin kızgın ışıkları altında çok geçmeden çürüyecek ve etraflarına hastalık saçacaktı.

Adamlar, emirleri doğrultusunda öküzleri arabalara koştular ve sürücüler Ufaklık'ın önderliğinde kafiyeleyi açık düzlüğe çıkardı.

O gece, terk edilmiş Nguni kulübelerinin arasında kamp kurdular. Arabalarla çevreledikleri fildişleri güvendedeydi. Jim, ertesi sabah kahvaltıdan sonra bütün adamlarını topladı. Onlara planlarını anlatmak ve bir sonraki duraklarının neresi olacağını söylemek istiyordu. Önce Tegwane'ye Ngunilerin yolculuk sırasında fildişlerini sığırlara nasıl yüklediklerini açıklamasını istedi.

"Hayvanların üzerine fildişlerini nasıl yerleştirip sağlamlaştırdıklarını anlat," diye emretti.

"Onu bilemiyorum," dedi Tegwane. "İlerleyişlerini sadece uzaktan gördüm."

"Ufaklık bir çaresini bulabilir," dedi Jim. "Ama sığırların alışık olduğu yöntemi kullansak daha iyi olurdu." Sonra küçük çobanlara döndü. "Siz erkekler. . ." Kendilerine erkek denmesinden çok hoşlanıyorlardı ve barikatlarda hepsi birer erkek olduğunu ispat etmişti zaten. "Siz erkekler bu kadar büyük bir sürüyle başa çıkabilecek misiniz?"

Tüm vadiyi kaplayan kocaman sürüyü şöyle bir düşündüler.

"O kadar da çok değil," dedi sözcüleri olan en büyükleri.

"Bundan daha büyük bir sürüyü bile güdebiliriz," dedi bir başkası. "Ngunileri savaşta yendik," dedi Izeze tiz bir sesle. İçlerinde en küçüğü oydu ve sesi henüz kalınlaşmamıştı. "Sığırlarını ve ele geçirdiğimizde kadınlarını da halledebiliriz."

"Bence, Izeze," dedi Jim. Küçük Pire anlamına gelen ismi çocuğa o vermişti. "Ne kırbacın, ne de ısığın bu dediklerini yapmaya yetmeyebilir." Diğer çocuklar kahkahalara boğuldu. "Gösterece!" diye bağırarak onu yakalamaya çalıştılar, ama Izeze, ismini aldığı böcek gibi hızlı ve çevikti. "Bize Nguni kadınlarını dehşete düşürecek silahını göster." Izeze itibarını korumaya çalışarak peştamalını sıkıca yakaladı ve arkadaşlarından kaçtı.

Yatmadan önce kamp alanını son bir kez kontrol ederlerken, "Sorunumuzun çözümünü hâlâ bulmuş değiliz," dedi Jim, Louisa'ya.

Nguni birlikleri dağılmış, sağ kalanlar da kaçmıştı, ama Jim hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Nöbetçiler gece boyu kampı gözettiler.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı Jim sabahın ilk ışıkları kuvvetlenirken. "Geri dönmüşler!"

Louisa'nın kolunu tuttu ve barikatların ötesinde, tüfek menzilinın hemen dışında sıralanmış olan gölgeler içindeki figürleri gösterdi.

"Kim bunlar?" diye fısıldadı Louisa, ama aslında cevabı biliyordu. "Ngunilerden başka kim olabilir?"

"Savaşın ve ölümlerin artık sona erdiğini sanıyordum. Tanrı biliyor ya, yeterinden fazlasını yaşadık."

"Yakında öğreniriz," diyen Jim, Tegwane'yi çağırdı. "Onlara seslen," diye emretti yaşlı adama. "Manatasee'ye yaptığım gibi onlara da yıldırımlar göndereceğimi söyle."

Tegwane bir arabanın üzerine titrekçe tırmandı ve adamlara seslendi. Ngunilerden biri ona cevap verdi ve böylece karşılıklı bağırışlar başladı.

"Ne istiyorlarmış?" diye sabırsızca sordu Jim. "Kraliçelerinin öldüğünü ve ordularının dağıldığını bilmiyorlar mı?"

"Çok iyi biliyorlar," dedi Tegwane. "Assegainin ucundaki kafasını ve gece gölgeler diyarına uçan kızgın ruhunu görmüşler."

"O halde ne istiyorlar?"

"Yıldırımıyla kraliçelerini öldüren büyücüyle konuşmak istiyorlar."

"Bir görüşme talebi," diye açıkladı Jim, Louisa'ya. "Görünüşe bakılırsa bunlar çarpışmadan sağ kurtulanlardan bir bölümü."

"Konuş onlarla, Jim," dedi Louisa. "Belki daha fazla kan dökülmesini önleyebilirsin. Her şey kan dökülmesinden iyidir."

Jim tekrar Tegwane'ye döndü. "Indunalarına, liderlerine tek başına ve silahsız olarak buraya gelmesini söyle. Ona bir zarar vermeyeceğim."

Adam, başlıksız ve silahsız olarak geldi. Üzerinde sadece deri bir etek vardı. Çikolata renginde geniş bir yüzü olan, atletik yapılı, orta yaşlı bir adamdı. Arabaların arasındaki korunaklı bölgeye girer girmez Jim'i tanıdı. Onu çarpışma alanında görmüş olmalıydı. Hemen saygı göstergesi olarak bir dizinin üzerine çöktü ve ellerini kavuşturarak övgüler yağdırmaya başladı. "Savaşçıların en güçlüsü! Büyük suların ötesinden gelen yenilmez büyücü! Orduları yok eden fırtına! Manatasee'nin celladı!"

"Onu selamladığımı ve yaklaşabileceğini söyle," diye buyurdu Jim. Görüşmenin ne kadar önemli olduğunu anlamış, mağrur bir tavır takınmıştı. Induna emekleyerek yanına geldi. Jim'in sağ ayağını alarak neredeyse yere değen başının üzerine koydu. Şaşırın Jim neredeyse dengesini kaybedecekti, ama kendini çabucak toparladı.

"Büyük beyaz erkek fil," diye devam etti induna. "Yaşı az, ama gücü ve bilgeliği fazla olan savaşçı, bana merhamet et."

Jim, babasıyla amcasından kendini idare edecek kadar Afrika protokolü öğrenmişti. "Değersiz hayatın benimdir," dedi. "İster alırım, ister bağışlarım. Neden seni de Manatasee'ye yaptığım gibi öldürmeyeyim?"

"Ben anası babası olmayan bir çocuğum. Bir öksüzüm. Siz de evlatlarımı benden aldınız."

"Neden bahsediyor bu?" diye sordu Jim sinirlenerek. "Biz çocuk falan öldürmedik."

İnduna sesinin tonunu duymuş ve onu kızdırdığını anlamıştı. Yüzünü toprağa yapıştırdı. Tegwane'nin sorularını cevaplarken sesi toz yüzünden boğuklaşmıştı. Jim bu fırsattan istifade ederek ayağını adamın başından çekti. Tek ayak üzerinde durmak rahatsız edici ve biraz da gülünçtü.

Sonunda Tegwane tekrar ona döndü. "Bu adam Manatasee'nin sığır sürüsünün başbakıcısıymış. Sığırları evlatları gibi görüyor. Onu öldürmen veya sürünün bakıcılığını yapma onurunu vermen için sana yalvarıyor."

Jim, adama şaşkınca bakakaldı. "Başbakıcım olarak emrim altında çalışmak mı istiyor?"

"Çocukluğundan beri sığırlarla birlikte yaşıyormuş. Her bir hayvanı tanıyor, ismini biliyor. Her birinin yaşını ve karakterini biliyor. Sürüde baş gösterebilecek tüm hastalıkların çaresini de biliyormuş. Assegaisiyle sığırlara saldıran beş aslan öldürmüş. Başka ne vardı. . ." Tegwane soluklanmak için durdu.

"Yeter." Jim, onu durdurdu. "Söylediklerine inanıyorum, ama ya diğerleri?" Arabaların ötesinde bekleyen adamları işaret etti. "Onlar kimmiş?"

"Çobanları. Onlar da bu adam gibi çocukluklarından beri sığırlarla iç içeymiş. Sığırlar olmadan hayatlarının bir amacı yokmuş."

"Onlar da mı kendilerini sunuyor?" Jim şansına inanamıyordu.

"Her biri emrin altına girmek istiyor."

"Benden ne bekliyorlar?"

"Görevlerini yerine getirmez veya en ufak bir hata yaparlarsa onları öldürmeni bekliyorlar," dedi Tegwane. "Manatasee öyle yaparmış."

"Kastettiğim o değildi," dedi Jim İngilizce. Tegwane'nin kafası karışmış bir şekilde baktığını görünce hemen devam etti. "Yaptıkları işin karşılığında ne bekliyorlar?"

"Hoşnutluğunun ışığını," dedi Tegwane. "Tıpkı benim gibi."

Jim düşünceli bir edayla kulağını çekti. Talebinin reddedileceğinden ve kafasının ölen kraliçesi gibi koparılacağından korkan induna yüzünü yerden kaldırıp endişeyle beyaz büyücüye baktı. Jim, indunayı ve sayıları elli altmışı bulan diğer Ngunileri sayısı halihazırda fazla olan adamlarının arasına katmanın maliyetini hesaplıyordu. Görünüşe bakılırsa fazladan harcama gerekmeyecekti, zira Tegwane'nin söylediğine göre bu adamlar, sığırların kanı ve sütüyle besleniyordu. Av etlerinden de yiyebilirlerdi. Adamlardan olağanüstü bir sadakat ve adanmışlık göreceğini biliyordu. Bunlar, iş bilir hayvan bakıcıları ve korkusuz mızrakçılardı. Kendine ait bir savaşçı kabilesi olabilirdi. Hotanto silahşorlar ve Nguni mızrakçılarla bu vahşi topraklarda hiç kimseden çekinmesine gerek kalmazdı. Bir kral olurdu. 'Bu adamın ismi nedir?' diye sordu Tegwane'ye. 'İnkunzi. Çünkü kraliyet bakıcılarının en güçlüsüymüş. "İnkunzi'ye taleplerini kabul ettiğimi, adamlarının ve kendisinin artık emrimde olduğunu söyle. Hayatları benim elimde."

"Bayate!" diye coşkuyla haykırdı bunu duyan İnkunzi. 'Sen benim efendim ve güneşimsin. " Jim'in sağ ayağını başının üzerine bir kez daha koydu ve bunu gören diğerleri taleplerinin kabul edildiğini anladı.

Ayağa kalkıp assegaileriyile kalkanlarına vurdular ve hep bir ağızdan bağırdılar. "Bayate!

Emrindeyiz! Sen bizim güneşimizsin!"

"Onlara güneşin insanı ısıttığını, benimse onları yakarak öldürebileceğimi söyle," diye ciddi bir ifadeyle uyardı Jim. Sonra Louisa'ya dönerek olan biteni açıkladı.

Louisa, daha birkaç gün önce ölüm çığlıkları atarak onlara saldıran korkunç savaşçılara baktı. "Onlara güvenebilir miyiz, Jim? Silahlarını almamız gerekmez mi?"

"Bu insanların törelerini biliyorum. Bağlılık yemini ettikten sonra onlara hayatımı emanet edecek kadar güvenebilirim."

"Ve benim hayatımı."

Jim ertesi gün, güneşin konumunu inceleyerek bulundukları yeri hesapladı ve babasının haritasına işaretledi. 'Tahminlerime göre Nativity Koyu'ndaki Courtney ticaret noktasının bulunduğu enlemin sadece birkaç derece güneyindeyiz. Yaptığım hesaplara göre doğuya üç aylık bir yolculukla varırız. Bin fersahtan az bir mesafe var. Orada gemilerimizden biriyle karşılaşabiliriz ya da en azından posta kayalarından birinin altında ailemden bir mesaj bulabiliriz."

"Oraya mı gidiyoruz, Jim?" diye sordu Louisa. Jim gözlerini haritadan çekerek ona baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Daha iyi bir önerin var mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Benim için hepsi uygun."

Ertesi sabah toparlandılar. İnkunzi ile adamları, kraliyet sürüsünü getirdiler. Jim, fildişlerinin hayvanların üzerine yüklenmesini ilgiyle izledi. Kullandıkları deri koşum takımı basitti, ama mükemmel bir işlevi vardı. Fildişi yığınları sığırların iki yanından dengeli bir şekilde sarkıyor, hayvanın hareketlerini hiçbir şekilde kısıtlamıyordu. İnkunzi ve adamları, yükleri her bir hayvanın gücüne ve ağırlığına göre paylaşıyordu. Sığırlar sırtlarındaki yükün hiç farkında değilmişçesine geniş vadide kendilerinden emin bir şekilde otlanıyordu. Tüm sürü hareket halindeyken altı yedi fersahlık bir bölgeyi kaplıyordu.

Jim pusulasını çıkardı ve ilerlemesi için İnkunzi'ye ufukta bir hedef nokta gösterdi. İnkunzi, deri pelerinine sarınmış halde sürünün önünde yürüyordu. Assegaisi ve kalkanı sırtına asılıydı. Kaval çalıyor, bu hoş ama monoton sesi duyan sığırlar onu sadık köpekler gibi uysalca takip ediyordu. Araba kafilesi en geriden ilerliyordu.

Jim, Louisa ve Bakkat her sabah atlarına binip herhangi bir tehlike olup olmadığını görmek için önlerindeki araziye keşfe çıkıyordu. Bir başka amaçları ise fil sürülerine ait taze izler olup olmadığına bakmaktı. Yavaş ilerleyen sürüyle arabaların çok ötesine giderek tepelerden ve nehirlerden geçebilecekleri en uygun noktaları belirliyorlardı. Vahşi av hayvanı sürülerinin bolluğu onları şaşırtıyordu. Nguniler bölgedeki tüm insanları katletmişti. Köyler yakılıp yerle bir edilmişti ve çevrelerindeki arazinin üzeri insan kemikleriyle kaynıyordu. Hayatta olan tek bir kişi bile yoktu.

"Mefecane," dedi Tegwane bu hunharca katliama. "Kabileler iki değirmen taşı arasındaki mısır taneleri gibi öğütülmüş."

İnkunzi kendisini kanıtlayıp kamp hiyerarşisinde üst düzeyde bir yeri hak edince kamp

atesinin etrafında yapılan toplantılara katılması gayet doğal karşılandı. Bu korkunç olayları onlara kendi açısından anlattı. Kabilesi aslında kuzeyde, çok uzaklarda Her Şeyin Başlangıcı dediği efsanevi bir vadiden geliyordu.

Nesiller önce kendi kabilesi bir felaketle, bir başka mefecane ile karşı karşıya kalmıştı. Doğal olarak felaketi açlık takip etmişti. Güneye doğru bir göçe başlamışlar, önlerine çıkan tüm kabileleri öldürüp yağmalamaları. Bir yere yerleşmemiş, sürülerine yeni otlaklar bulmak, daha fazla yağmalamak ve daha fazla kadın için sürekli ilerlemeye devam etmişlerdi. Trajik bir destandı.

"Bu güzelim topraklarda kaç insanın ruhunun yok olduğunu asla bilemeyeceğiz," dedi Louisa yumuşak sesle.

Kıtayı kara veba gibi süpüren trajedinin büyüklüğü karşısında Jim bile sus pus olmuştu. "Bunlar vahşi topraklar," dedi sonunda. "Gelişip güzelleşmesi için insan ve hayvan kanıyla sulanması gerekiyor."

Jim önlerindeki araziye keşfe çıktıklarında hep Ngunilerin geri kalanından izler arıyor, onlarla karşılaşabilecekleri ihtimalini göz ardı etmiyordu. Adamlarını çeşitli savunma taktikleri üzerine eğitti. Herhangi bir saldırıya uğramaları durumunda hazırlıklı olmalıydılar.

Bir başka aradığı ise fil sürüleriydi, ama haftalar geçiyor, ayak basılmamış kilometrelerce toprak geride kalıyor, ne Ngunilere, ne de fillere rastlıyorlardı. Doğuya yönelmelerinin üzerinden neredeyse üç ay geçmişken arazi aniden dikleşti ve derin bir boşluğa açıldı.

"Dünyanın sonuna gelmiş gibiyiz," diye mırıldandı Louisa. Büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Güneş öylesine parlak, hava o kadar temizdi ki dünyanın sonunu gerçekten görebiliyorlarmış gibiydi. Dürbününü çıkarıp bakan Jim, ufukta gökyüzünün inanılmaz bir mavilikte olduğunu gördü. Çok parlak, yarı saydam, lapis mavisiydi.

Neye baktığını anlaması birkaç dakikasını aldı. Sonra gün ışığının açısı hafifçe değişti ve Jim haykırdı. "Kutsal ve güzel olan her şey adına, Kirpicik, sonunda okyanusa vardık." Dürbünü ona uzattı. "Sizi filler diyarından Nativity Koyu'na hatasızca getirdim, yön bulma işinde ne kadar iyi olduğumu böylece görmüş oldun."

Tom ve Dorian Courtney, atları üzerinde kalenin ana kapısına vardılar. Gelişlerini bekleyen nöbetçi çavuş onları selamladı ve hemen iç avluya aldı. Atlarından inerlerken seyisler koşarak geldiler ve atları aldılar.

Courtney kardeşler böyle saygıyla karşılanmaya alışık. Koloninin kalburüstü iki sakini ve en zengin tüccarları olarak Vali van de Witten'i sık sık ziyaret ederlerdi. Valinin, önemli bir VOC memuru olan sekreteri onları karşılamak için odasından telaşla çıktı ve iki kardeşi valinin özel dairesine götürdü.

Bekleme odasında hiç vakit geçinmeyerek derhal geniş toplantı salonuna kabul edildiler. Ortadaki uzun masa ve çevresindeki yirmi sandalye, köle Malay marangozların

mahir ellerinde şekil bulmuşlardı. Yerdeki ahşap döşemeler cam gibi parlayana dek cilalanmıştı. Salonun körfeze bakan yüksek pencerelerinin camları Hollanda'dan getirilmişti. Pencerelerin ötesinde Masa Körfezi ve Aslan Kafası Dağı tüm ihtişamlarıyla gözler önüne serilmişti.

Lambri duvarlarda V O C yönetim kurulu üyelerinin portreleri asılıydı.

Düğmeleri iliklenmiş dik yakalı siyah ceketleri olan siyah şapkalı, ciddi suratlı, bembeyaz dantel yakalı bu adamların sayısı on yediydi.

İki adam, gelenleri karşılamak üzere sandalyelerinden kalktı. Albay Keyser üzerinde kendi tasarımı olan üniformasını giymişti. Sırmalı ipekten kırmızı üniformanın her iki omzunda apoletler vardı. Geniş kuşağının üzerinde altın kabartmalı bir kılıç kemeri asılıydı. İnce kılıcının kabzası ise yarı değerli taşlarla işlenmişti. Göğsüne iğnelenmiş üç büyük, parlak yıldız vardı. En büyükleri, Aziz Nicholas Tarikatı nişanıydı. Parlak çizimleri, dizlerinin üzerine kadar çıkıyordu. Geniş kenarlı şapkası, devekuşu tüyleriyle süslenmişti.

Vali van de Witten, albayın aksine oldukça sade bir kıyafet içindeydi. Çoğu üst düzey VOC yöneticisinin üniforması sayılabilecek kıyafeti siyah bir kep, dantel yaka ve siyah, dik yakalı bir ceketten oluşuyordu. İnce bacakları, siyah, ipek çoraplar içindeydi. Köşeli burunlu siyah ayakkabılarının tokaları saf gümüşlendi.

"Varlığınızla bizi şerefendiriyorsunuz, beyler," dedi vali. Yüzü solgun ve kasvetliydi.

"O şeref bize ait. Davetinizi alır almaz geldik," dedi Tom. İki kardeş eğilerek selam verdi. Tom, Londra'da en kaliteli kumaştan dikilmiş bir ceket giyiyordu. Dorian'ın üzerinde yeşil ipekli ceket ve şalvar vardı. Sandaletleri deve derisindendi. Ceketle uyumlu türbanını zümrüt bir iğne süslüyordu. Kısa, kızıl sakalı düzgünce şekillendirilip kıvrılmıştı. Tom'un gür, gümüş tellerle karışık uzun sakalıyla tam bir tezat oluşturuyordu. İkisini bir arada gören hiç kimse kardeş olduklarını tahmin edemezdi. Albay Keyser onları selamlamak için öne çıktığında tekrar eğildiler.

"Her zamanki gibi hizmetinizdeyiz, albay," dedi Tom.

"Selamünaleyküm, albay," diye mırıldandı Dorian. High Weald'da ailesiyle birlikteyken çoğunlukla unutuluyordu, ama yolculuklar sırasında, özellikle de böyle resmi ortamlarda Maskat Halifesi Sultan Abd Muhammed el-Malik'in evlatlık oğlu olduğunu hatırlatmaktan hoşlanıyordu. "Barış üzerinize olsun, albay." Sonra selamın devamıymış gibi Arapça ekledi. "Şişman olanın yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi. Tıpkı bir kaplan köpekbalığı gibi gülümsüyor." İki adamın söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadığını biliyordu.

Vali van de Witten, parlak masanın diğer ucunda duran, tam karşısındaki sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun, beyler. " Ellerini çırpınca gümüş yemek tabakları ve şarap sürahileri taşıyan Malay köleler toplantı salonuna girdi.

Yemekler ve şaraplar servis edilirken vali ile konukları, karşılıklı iltifatlara devam edip havadan sudan konuştular. Tom da, Dorian da masanın ortasında duran gizemli nesneye bakmaktan kaçınıyordu. Üzeri kenarları boncuklu, kadife bir kumaş parçasıyla örtülmüştü. Tom, dizini hafifçe Dorian'inkine bastırdı. Dorian ona bakmadı, ama nesneyi gördüğünü anlatmak için burnunun kenarına dokundu. Yıllarca birlikte yaşadıkları için birbirlerini çok

iyi tanıyorlar ve neredeyse birbirlerinin düşüncelerini okuyorlardı.

Köleler sonunda işlerini bitirip salondan çıktılar. Vali, Tom'a döndü. "Bay Courtney, oğlunuz James Archibald Courtney'in üzücü ve tekdiri hak eden davranışları üzerine Albay Keyser ile zaten konuşmuştunuz."

Tom'un vücudu gerildi. Bunu bekliyordu, ama yine de kendini valinin söyleyeceklerine hazırladı. Acaba Keyser şimdi nasıl bir numara peşinde, diye düşünüyordu. Albayın suratında, Dorian'ın da belirttiği gibi kendini beğenmiş ve sinsi bir zevk ifadesi vardı. "Evet, sayın vali," dedi. "O konuşmayı çok iyi hatırlıyorum."

"Oğlunuzun yaptıklarını hiçbir şekilde onaylamadığınıza dair bana güvence vermişsiniz. Oğlunuz kanunlara karşı gelerek bir kadın mahkûmu kaçırdı ve VOC mülkünü çaldı."

"Çok iyi biliyorum," dedi Tom çabucak. Suç listesini kısa kesmek istiyordu.

Van de Witten buna rağmen sözlerine hiç acımadan devam etti. "Oğlunuzun yeri hakkında bir bilgi edindiğiniz takdirde beni derhal haberdar edeceğinize söz vermişsiniz. Oğlunuzla Louisa Leuven'in, işledikleri suçların hesabını şahsıma vermek üzere kaleye getirilmesi ve karşıma çıkarılması için elinizden geleni ardınıza koymayacağınıza dair güvence vermişsiniz. Bu konuda anlaşılmaya varmamış mıydık?"Evet, öyle, ekselans. Ayrıca hatırladığım kadarıyla dürüstlüğümün bir göstergesi ve VOC'un zararlarının karşılığı olarak size yirmi bin altın guldenlik bir ödeme yapmıştım."

Van de Witten bu söyleneni duymazdan geldi. Yapılan ödemeyi resmi kayıtlara geçirmemişti. Paranın yüzde onu da Albay Keyser'in kesesine girmişti. Sözlerine devam ederken yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Anlaşmanın üzerinize düşen kısmını yerine getirmediğinize inanmak için kuvvetli bir sebebim var, Bay Courtney."

Tom ellerini kaldırarak şaşkınlık ve inkâr belirten sesler çıkardı, ama suçlamayı reddedecek kadar ileri gitmedi.

"Sözlerimi doğrulamamı ister miydiniz?" diye sordu van de Witten. Tom başını sallayınca devam etti. "Soruşturmayı yürüten sorumlu memur Albay Keyser olduğu için keşfini açıklamasını ondan rica edeceğim." Albaya baktı. "Beyleri aydınlatma lütfunda bulunur musunuz, albay?"

"Elbette, ekselans, bu görevimiz olduğu kadar benim için bir ayrıcalıktır." Keyser masaya eğilerek boncuklu kadife örtü altındaki gizemli nesneye dokundu. Tüm gözler nesneye yönelmişti. Sonra elini alay edercesine örtünün üzerinden çekti ve tekrar arkasına yaslandı.

"Öncelikle size şunu sorayım, Bay Courtney; son üç ay içinde size ve kardeşinize ait hiçbir araba koloniyi terk etti mi?"

Tom bir süre düşündükten sonra kardeşine döndü. "Ben böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum, ya sen, Dorry?"

"Araçlarımızdan hiçbiri VOC'dan koloniden ayrılma izni almadı," diye sakince cevapladı Dorian.

Keyser masaya tekrar eğilerek kadife örtüyü çekti ve herkes kırık tekerlek parmağına baktı. "Tahtanın üzerindeki sizin şirketinizin arması mı?"

"Bunu nerede buldunuz?" diye masumca sordu Tom.

"Bir VOC memuru onu koloniyi terk eden dört arabanın geride bıraktığı izlerin yanında, Gariiep Nehri'nin yakınında bulmuş. İzler kuzeye doğru ilerliyormuş."

Tom başını iki yana salladı. "Buna bir açıklama getiremiyorum." Sakalını sıvazladı. "Ya sen, Dorian?"

"Geçen yıl mart ayında eski yük arabalarından birini bir Hotanto avcıya satmıştık, adı neydi? Oompie mi? Fildişi bulmak için ıssız topraklara gideceğini söylemişti."

"Tabii ya!" dedi Tom. "Onu unutmuştum."

"Elinizde satışa dair resmi bir kayıt var mı?" Keyser hayal kırıklığına uğramış ve öfkelenmişti.

"İhtiyar Oompie'nin okuma yazması yok," diye mırıldandı Dorian.

"O halde durumu açıklığa kavuşturalım. Ağır yüklü dört arabayla koloni sınırları dışına çıkmadınız ve söz konusu arabaları kanun kaçağı James Courtney'ye teslim etmediniz. Ve onları VOC izni olmaksızın koloni dışına kaçmaları için cesaretlendirmediniz. Bana söylediğiniz bu mu?"

"Evet." Tom masanın üzerinden ona baktı. Gözlerini hiç kaçırmıyordu. Keyser sırtıttı ve devam izni almak için Vali van de Witten'e baktı. Vali onaylayarak başını sallayınca Keyser ellerini çırpıttı. Salonun çift kanatlı kapısı savrularak açıldı ve üniformalı iki VOC onbaşı içeri girdi.

Aralarında birini sürüklüyorlardı.

Bir an için adamı ne Tom, ne de Dorian tanıyabildi. Üzerinde sadece kan ve kendi dışkılarıyla kirlenip kaskatı kesilmiş leş gibi bir pantolon vardı. El ve ayak parmaklarındaki tırnaklar kerpetenle sökülmüştü. Sırtı yediği kırbaç darbelerinden kanlı bir et yığınınna dönmüştü. Yüzü korkunç bir şekilde şişmişti. Bir gözü tamamen kapalıydı, diğeryse şişmiş mor eti arasında ince bir yarıktan ibaretti.

"Hoş bir görüntü," diyerek gülümsedi Keyser. Vali van de Witten, kurutulmuş kokulu bitkiler ve çiçek yapraklarıyla dolu küçük bir keseyi burnuna doğru kaldırdı. 'Bağışlayın, ekselans," dedi bu hareketi fark eden Keyser. "Hayvanlara ancak bu şekilde davranılır." Tekrar Tom'a döndü. "Bu adamı tanıyorsunuz, elbette. Sürücülerinizden biri."

"Sonme!" Tom ayağa fırlayacak gibi oldu, ama kendini tutarak arkasına yaslandı. Dorian çok üzgün görünüyordu. Sonnie ayık olduğu anlarda en iyi adamlarından biriydi. Bir haftadan fazla bir süredir kayıptı. Ucuz içki ve ucuz kadın kokusu saçarak döndüğü o alemlerden birinde olduğunu sanmışlardı. Sonnie her seferinde bunun son olduğuna dair babasının mezarının üzerine yemin ederdi.

"Ah, evet!" dedi Keyser. "Onu gerçekten de tanıyorsunuz. Bize siz ve ailenizin yaptıkları üzerine oldukça yararlı bilgiler verdi. Söylediklerine göre, geçen eylül ayında, Bay Dorian Courtney'in oğlu Mansur tarafından yönlendirilen iki araba kıyı yolundan kuzeye doğru ilerlemiş. Bunu ben de doğrulayabilirim, zira bütün birliğimle bu arabaların peşine düşmüştüm. Şimdi anlıyorum ki bu, beni daha önemli gelişmelerden uzak tutmak için hazırlanan bir tuzakmış." Keyser, Dorian'a baktı. "Mansur gibi iyi bir delikanlı böyle

aşğılık bir oyunun parçası olduğı için çok üzgünüm. Davranışlarının sonuçlarına o da katlanmak zorunda kalacak." Öylesine söylenmiş gibiydi, ama cümlenin altında sert bir tehdit vardı.

Courtney kardeşler sessiz kaldı. Tom, kontrolünü kaybedeceğı korkusuyla Sonnie'ye bakamıyordu. Ara sıra aşırılıklar yapardı, ama Sonnie, Tom'un en sevdiği adamlarından biriydi ve kendini bir baba gibi ondan sorumlu hissediyordu.

Keyser dikkatini tekrar Tom'a yöneltti. "Bu adamın söylediklerine göre yem olarak kullanılan iki araba High Weald'ı terk eder, siz de onların peşine düştüğümüzden emin olur olmaz karınız Bayan Courtney ile ağır yüklü dört araba, çok sayıda at ve başka hayvanlarla Gariep Nehri'ne doğru gizlice yola çıkmışsınız. Oğlunuz James Courtney ve kaçak kadın mahkûm dağlardan gelip sizinle buluşana dek orada birkaç hafta beklemişsiniz. Arabalarla hayvanları onlara vermişsiniz. Onlar vahşi topraklara doğru kaçarken siz de hiçbir şey olmamış gibi koloniye dönmüşsünüz."

Keyser arkasına yaslandı ve ellerini kemerinin tokası üzerinde kavuşturdu. Salona bir sessizlik hâkim olmuştu ki Sonnie atılıp sessizliğı bozdu. "Özür dilerim, Klebe." Dudakları yarılmış ve şişmiş olduğı için sözleri zorlukla anlaşılmıştı. Ön dişlerinin olması gereken yerde kara bir boşluk vardı. "Onlara söylemek istemedim, ama beni dövdüler. Önce beni, sonra da çocuklarımı öldüreceklerini söylediler."

"Senin bir suçun yok, Sonnie. Herkes aynısını yapardı."

Keyser gülümsedi ve başını Tom'a doğru eğdi. "Çok yüce ruhlusunuz, bayım. Yerinizde olsam bu kadar bağışlayıcı olamazdım."

Vali van de Witten araya girdi. "Artık bu adamı def edebilir miyiz, albay?" diye sordu rahatsızlığını gizlemeyerek. "İğrenç koktuğı yetmezmiş gibi kanı ve diğer mide bulandırıcı sıvıları döşemeyi mahvediyor."

"Çok üzgünüm, ekselans. Görevini yerine getirdi." Üniformalı askerlere başıyla bir işaret verdi ve adamları gönderdi. Sonnie'yi çift kanatlı kapıdan dışarı sürüklediler ve kapı arkalarından kapandı.

"Bir kefalet miktarı belirlediyseniz, ödeyip zavallıyı High Weald'a geri götürmek istiyorum," dedi Tom. "Bu sözlerinizden High Weald'a dönmeyi düşündüğünüzü anlıyorum," dedi Keyser. 'Ama dönseniz bile ne yazık ki yanınızda bir görgü tanığını götürmenize izin veremem. Adamınız, oğlunuz James ve kaçak mahkûm, vali önünde mahkemeye çıkana dek kale zindanlarında kalacak." Ellerini çözerek masaya eğildi. Gülümsemesi silinmiş, yüzünde acımasız, buz gibi bir ifade belirmişti. 'Ve bir de, sizin bu işteki yeriniz açıklığa kavuşana dek."

"Bizi tutukluyor musunuz?" diye sordu Tom. 'Bir Hotanto araba sürücüsünün doğrulanmamış ifadesine dayanarak mı?" Tom, Vali van de Witten'e baktı. 'Ekselansları, Amsterdam'daki yetkililerin hazırladığı Suç Muamele Kanunu'nun 152. maddesine göre bir yerli veya kölenin bir koloni sakininin aleyhine verdiği ifade hiçbir şekilde geçerli kabul edilemez."

"Yanlış meslek seçmişsiniz, bayım. Kanunları çok iyi bildiğiniz açık," diyerek başını

salladı van de Witten. "Bu maddeyi dikkatime sunduğunuz için teşekkür ederim." Ayağa kalkarak pencerelere doğru yürüdü. Sıska kollarını göğsünde kavuşturarak körfeze baktı. "Görüyorum ki her iki geminiz de limana dönmüş."

Kardeşlerden hiçbirisi buna cevap vermedi, bir cevaba gerek de yoktu zira her iki Courtney gemisi de bulundukları yerden açık seçik görülüyordu. Körfeze iki gün önce gelmişlerdi ve yükleri henüz boşaltılmamıştı. Hem York Bakiresi, hem de Allah'ın Lütfulu çok güzel ıskunalardı. İkisi de Tom'un tasarımıydı. Çekişleri alçak, hızlı, iyi silahlanmış, mükemmel ticari gemilerdi.

Sarah York'ta doğduğu için Tom gemilerden birine onun adım vermişti. Diğer geminin ismini ise Dorian'la Yasmini koymuştu.

"Çok kazançlı bir yolculuk olmuş, öyle mi?" diye sordu van de Witten. "En azından benim duyumlarım o doğrultuda."

Tom'un yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. "Sahip olduklarımız için Tanrı'ya şükrediyoruz, ama biraz daha fazlası, bizi daha mutlu ederdi."

Van de Witten bu ince espri üzerine soğukça gülümsedi ve sandalyesine döndü. "Tutuklanıp tutuklanmadığınızı sormuştunuz. Bunun cevabı, hayır, Bay Courtney." Başını iki yana salladı. "Buradaki küçük toplumumuzun en önemli parçası, itibarı son derece yüksek, saygıdeğer beyefendilersiniz. Vergilerinizi aksatmadan ödüyorsunuz. Teknik açıdan özgür bir Hollandalı değil, yabancı bir ülkenin vatandaşısınız. Bununla birlikte oturma izni ücretlerinizi ödüyorsunuz, dolayısıyla bir koloni vatandaşıyla aynı haklara sahipsiniz. Sizi tutuklamak aklımın ucundan bile geçmez." Bu olasılık üzerinde uzun tartışmalar yaşandığı, Albay Keyser'in yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu.

"Teşekkürler, ekselans." Tom ayağa kalktı ve Dorian da onu takip etti. "Değerli kanaatleriniz bizim için çok önemli."

"Lütfen, beyler!" Van de Witten onları durdurmak için elini kaldırdı. "Buradan ayrılmadan önce tartışmamız gereken ufak tefek meseleler var." İki kardeş tekrar oturdu.

"Bu sorun tamamen çözülmünceye dek sizin veya ailenizden birinin iznim dahilinde olmaksızın koloni dışına çıkmasını istemiyorum. Buna, VOC süvarilerinin koloninin kuzey sınırlarına doğru yararsız bir takibe çıkmasından sorumlu olan oğlunuz Mansur Courtney de dahildir." Bakışlarını Dorian'a dikti. "Anlaşıldı mı?" Dorian başını salladı.

"Hepsi bu mu, ekselans?" diye sordu Tom abartılı bir nezaketle. "Hayır, bayım. Pek sayılmaz. İleri sürdüğüm şartlara uyacağınızın teminatı olarak bana bir ödeme yapmanızı talep ediyorum."

"Ne miktarda bir ödeme?" Tom, kendini alacağı cevaba hazırladı.

"Yüz bin gulden." Van de Witten, altın rengi Maderia şarabının bulunduğu sürahiye uzandı. Helezon ayaklı kadehleri doldurmak için tekrar masaya döndü. Salonu yoğun bir sessizlik sarmıştı. "Yabancı olduğunuz için belki de dediğimi anlamadınız." Arkasına yaslandı. "Tekrar edeyim. Sizden yüz bin guldenlik bir teminat istiyorum."

"Bu çok ciddi bir miktar," dedi Tom sonunda.

"Evet, sanırım bu kadarı yeterli olacak," diyen vali başını salladı. "Ancak bu, son ticari

gezinizin kârı göz önüne alınırsa oldukça alçakgönüllü bir rakam."

"Bu kadar büyük miktarda nakit bulabilmek için zamana ihtiyacım olacak," dedi Tom. Yüzü ifadesizdi. Öfkesini belli eden sadece sağ gözündeki hafif seğirmeydi.

"Evet, anlıyorum," dedi van de Witten. "Ancak teminatı denkleştirirken oturma izni yenileme ücretlerinizi de birkaç hafta sonra ödemeniz gerektiğini unutmayın. Her ikisini aynı zamanda ödeseniz daha iyi olur."

"Yani elli bin gulden daha," dedi Tom ümitsizliğini gizlemeye çalışarak.

"Hayır, bayım. Bu beklenmedik gelişmeleri göz önüne alınca oturma izni ücretlerinizi artırmak durumunda kaldım. Oturma izni ücreti yüz bin gulden oldu."

"Bu yaptığınız korsanlık," dedi Tom sertçe. Sükûnetini bir anlığına kaybetmişti. Sonra kendini hemen toparladı. "Çok üzgünüm, ekselans. Sözümü geri alıyorum."

"O kelimeyi kullanırken dikkat etmelisiniz, Bay Courtney. "Van de Witten üzgünce içini çekti. "Büyükbabanız o suçla idam edilmişti." Pencerelerin ötesini işaret etti. "Orada, bu odanın görüş alanı içinde olmuştı. Ailenizin bir başka üyesinin böyle trajik bir sonu olmaması için dua etmeliyiz." Bu üstü kapalı tehdit, salonun havasını buz gibi yapmıştı.

Dorian ilk kez söze karıştı. "Teminat ve oturma izni ücreti şirketimizi çok zor bir durumda bırakacaktır."

Van de Witten ona döndü. "Sanırım beni hâlâ yanlış anlıyorsunuz," dedi üzgünce. "İzin ücreti kardeşinizin ailesi için yüz bin gulden. Sizin ailenizin oturma izni için yüz bin gulden daha gerekiyor. Ve elbette bir de teminat var."

"Üç yüz bin," diye bağırdı Tom. "Bu mümkün değil."

"Mümkün olduğundan eminim," dedi van de Witten. "Son çare olarak gemilerinizi ve depodaki mallarınızı satabilirsiniz. Eminim ondan sonra gerekli miktarı denkleştirmiş olursunuz."

"Gemileri satmak mı?" Tom ayağa fırladı. "Ne tür bir delilik bu? Onlar bizim şirketimizin kanı, canı!"

"Delilik olmadığına sizi temin ederim." Van de Witten başını iki yana salladı ve Albay Keyser'a gülümsedi. "Sanırım durumu beylere sizin açıklamanız daha iyi olacak."

"Elbette, ekselans. " Keyser sandalyesinden kalkarak pencerelere yöneldi. "Ah, güzel! Göstermek için en doğru zaman."

Kalenin önündeki kıyıda iki bölük VOC askeri vardı. Tüfeklerinin süngülerini takmışlardı. Yeşil üniformaları, beyaz kumlarla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Tom ve Dorian'ın bakışları altında dizlerine kadar suya girerek kıyıda bekleyen iki tekneye yöneldiler.

"Bir önlem olarak her iki geminize de muhafızlar yerleştiriyorum," dedi Keyser. "Bu, sayın vali ile yaptığınız anlaşmaya uyacağınızdan emin olmak için." Tekrar yerine oturdu. "Bir sonraki emre kadar her ikiniz de her gün öğle vaktinden önce merkezdeki odama gelip rapor verecek ve koloniden ayrılmaya niyetli olmadığınızı göstereceksiniz. Gerekli parayı getirip Vali van de Witten'den izin aldığınız takdirde ayrılmakta serbestsiniz elbette. Ama korkarım bir dahaki sefer dönüşünüz o kadar kolay olmayabilir."

"Eh, belki de misafirliğı fazla uzattık," dedi Tom ve odadakilere gülümsedi. Aile, High Weald'in ambarlarındaki sayım odasında toplanmıştı.

Sarah Courtney yüzüne sert bir ifadeyle oturarak onaylamadığını göstermeye çalıştı, ama tevekkülü, yarı kapanmış gözkapaklarının altındaki gözlerinden okunuyordu. Kocam beni şaşırtmaya her zaman devam edecek, diye geçirdi içinden. Başka adamların mahvolacağı koşullardan zevk alabiliyor.

"Bence Tom haklı. " Dorian, piposundan çektiğı nefesler arasında söze karıştı. 'Biz Courtney'ler daima okyanuslarda ve kıtalarda yolculuk etmişizdir. Bu dünyada aynı yerde yirmi yıl çok fazla."

"Yuvamdan bahsediyorsunuz," diye itiraz etti Yasmini. "Hayatımın yarısını geçirdiğim ve biricik oğlumun doğduğu yer."

"Sizi mutlu edecekse Sarah'ya da sana da yeni bir yuva ve yeni oğullar verebiliriz," dedi Dorian.

"Sen de ağabeyin kadar kötüsün," diyerek ona döndü Sarah. "Bir kadının kalbinden neler geçtiğini hiç anlamıyorsun."

"Veya kafasından," diyerek güldü Tom. "Haydi ama güzelim, burada kalıp van de Witten'in bizi son kuruşumuza kadar soymasına göz yumamayız. Daha önce de tüm düzenini bırakıp kaçmak zorunda kalmıştın. Zeyn el-Din'in adamlarının yaklaştığını öğrenince Fort Providence'dan beş dakika içinde nasıl ayrıldığımızı hatırlamıyor musun?"

"Asla unutamam. Nehrin ağzındaki sığ noktalardan geçebilmek için gemiyi hafifletmeye karar vermiş ve klavsenimi suya atmıştın."

"Ah, ama sana yenisini aldım," dedi Tom ve herkesin bakışları odanın köşesinde duran üçgen enstrümana çevrildi. Sarah ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Tuşları örten kapağı açtı ve oturarak İspanyol Harunlarına ilk notalarını çalmaya başladı. Tom, nakarat kısmını mırıldanıyordu.

Sarah kapağı aniden indirip ayağa kalktı. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "O çok uzun zaman önceydi, Tom Courtney. O zamanlar genç, aptal bir kızdım."

"Genç? Evet. Aptal? Asla!" Tom çabucak karısının yanına gitti ve ona sıkıca sarıldı.

"Her şeye tekrar başlamak için çok yaşıyım, Tom," diye fısıldadı Sarah.

"Saçmalama, güzelim. Her zamanki gibi genç ve güçlüsün."

"Fakir olacağız," dedi Sarah kederli bir ifadeyle. "Evsiz dilenciler."

"Gerçekten bu şekilde düşünüyorsan beni sandığın kadar iyi tanıımıyorsun demektir." Karısına sarılmaya devam ederek kardeşine döndü. "Onlara gösterelim mi, Dorry?"

"Göstermezsek bize huzur yok," diyerek omuz silkti Dorian. "Kadınlarımız despot birer cadaloğ."

Yasmini uzanarak kocasının kızıl sakalını hafifçe çekti. "Senin için her zaman hürmetkar bir Müslüman eş oldum, el-Salil." Çekilmiş Kılıç anlamına gelen Arapça ismini kullanmıştı. "Beni ne cesaretle saygısızlıkla suçlarsın? Sözünü hemen geri al, yoksa

Ramazan'a kadar tüm ayrıcalıklarından mahrum kalırsın."

"O kadar iyisin ki, hayatımın dolunayı. Her geçen gün daha da tatlı ve uysal oluyorsun."

"Sözünü geri aldın sayıyorum." Gülümsedi ve iri kahverengi gözleri ışıldadı.

"Yeter!" dedi Tom. "Bu tartışma hem ailemizi, hem de kalplerimizi parçalıyor." Sözlerine kadınlar bile güldü. Bunu fırsat bilen Tom hemen devam etti. "Dorian ile benim VOC'un yönetiminde bulunan haydut çetesine güvenecek kadar aptal olmadığımızı bilirsiniz."

"Kolonideki varlığımızın istenmediğini, sadece tahammül edildiğimizi biliyorduk," diye devam etti Dorian. "Hollandalılar bizi sağmal inek gibi görüyorlardı. Son yirmi yıldır kan emen sülükler gibi paramızı alarak bizi kuruttular."

"Eh, tam anlamıyla kurutmuş sayılmazlar," diye itiraz eden Tom, odanın diğer ucundaki, yerden tavana kadar yükselen kitaplığa doğru yürüdü. "Bana yardım et, Dorry. " Kardeşi yardımına gitti. Rafları deri kaplı ağır kitaplarla dolu olan kitaplığın altında gözlerden kurnazca gizlenmiş çelik tekerlekler vardı. İki kardeş aynı anda çekince tekerlekler gıcırdayarak döndü ve kitaplığın arkasında küçük bir kapı ortaya çıktı. Kapının üzerinde demir sürgüler ve kocaman, bronz bir asma kilit vardı.

Tom, üzerinde altın işlemeli harflerle Güney Okyanuslarının Canavarları yazan bir kitaba uzandı. Sayfalarının arasına asma kilidin anahtarı gizlenmişti.

"Feneri getir," dedi Sarah'ya, anahtarı kilide sokup çevirirken. Sonra sürgüleri çekti ve küçük kapıyı açtı.

"Burayı bunca yıldır bizden nasıl gizlediniz?" diye sordu Sarah.

"Çok zor oldu." Tom, Sarah'nın elini tuttu ve onu küçücük bir odaya soktu. Dorian'la Yasmini onları takip etti. Odaya güçlükle sığınışlardı. Dipteki duvarın önünde düzenli bir şekilde dizilmiş sandıklar vardı.

"Aile serveti," diye açıkladı Tom. "Yirmi yılın kârı. Kazancımızı Amsterdam'daki eski dostlarımıza, yani VOC'a ait olan Batavia Bankası'na yatırmayacak kadar sağduyulu davrandık." En üstteki sandığı açtı. İç, kalın bezden yapılmış keselerle tepeleme doluydu. Tom, kadınlara birer kese uzattı.

"Ne kadar ağır!" diye bağırان Yasmini keseyi az kalsın düşürüyordu. "Daha ağır hiçbir şey yok," diye onayladı Tom.

Sarah kesenin ağızını açınca yutkundu. "Altın sikkeler mi? Üç sandık da altınla mı dolu?"

"Evet, öyle, güzelim. Masraflarımızı gümüşle karşılıyor, kârımızı altın olarak saklıyoruz."

"Tom Courtney, sana inanamıyorum. Neden bize bundan hiç bahsetmedin?"

"Şimdiye kadar bahsetmem için bir sebep yoktu." Bir kahkaha attı. "Altının varlığı seni huzursuz edebilirdi, ama bak, şimdi üzerinden bir yük kalktı."

"Dorry ile burada ne kadar biriktirdiniz?" diye şaşkınca sordu Yasmini.

Tom, parmak eklemleriyle üç sandığa da vurdu. "Görünüşe bakılırsa hepsi de hâlâ dolu. Bunlar, tasarruflarımızın en büyük kısmı. Altınların yanı sıra Seylan safirlerinden ve Hindistan'ın Krişna Nehri üzerindeki Kollur madeninden çıkma muhteşem elmaslardan oluşan büyük bir koleksiyonumuz var." Tekrar güldü. "Hepsi bu da değil. Körfezde demirli iki gemimizin zengin yükü de var."

"Güvertelerindeki iki VOC bölüğünü de göz önüne alıyorsundur elbette, değil mi?" diye sordu Sarah küçük odadan çıkarken.

"Evet, bu ilginç bir sorun teşkil ediyor," dedi Tom kapıyı kilitlerken. Sonra Dorian'ın yardımıyla kitaplığı tekrar yerine itti. "Ama çözümü imkânsız değil." Gidip tekrar yerine oturdu ve yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. "Gel yanıma otur, Sarah Courtney. Şimdi o keskin zekâna ve meşhur bilgeliğine ihtiyacım var."

"Bence Mansur'u aile toplantılarına dahil etmenin vakti geldi," diye önerdi Dorian. "Artık yeterince büyüdü ve Masa Körfezi'nden çıktığımızda onun hayatı da bizimkiler gibi temelden değişecek. Çocukluğunun geçtiği yerden ayrılmak onu muhtemelen çok etkileyecek."

"Çok haklısın!" dedi Tom. "Ama şu an hızlı davranmamız daha önemli. Kaçışımız van de Witten ve Keyser için sürpriz olmalı. High Weald'i ve içindeki her şeyi terk edeceğimizi tahmin edemezler. Halletmemiz gereken pek çok iş var ve kendimize bir süre belirlemeliyiz." Dorian'a baktı. "Üç gün nasıl?"

"Bir anı bile boşa harcamamalıyız. " Dorian. kaşlarını çatarak düşündü. "Ama evet, üç gün içinde yelken açmaya hazır olabiliriz."

Sonraki üç gün, dış dünyadan özenle gizlenen yoğun bir hareketlilik içinde geçti. Asıl niyetlerinin en güvenilir hizmetkârlardan bile gizlenmesi çok önemliydi. Sadakat içinde her zaman ihtiyatlılık barındırmayabiliyordu. Bazı hizmetçi kızlar çok dedikoducuydu. Oda hizmetlileri onlardan da beterdı. Çoğunun kasabadaki adamlarla romantik bir ilişkisi vardı. Birkaçı da kaledeki düşük rütbeli askerler veya önemsiz memurlarla görüşüyordu. Sarah ile Yasmini, herhangi bir şüphe uyanmasını önlemek için mevsim değişikliğini bahane etmişlerdi. Giysilerin ve eşyaların toplanıp paketlenmesi bu yüzden pek dikkat çekmemişti. Tom'la Dorian ise ambardaki stoklama işlerini her zamankinden üç ay önceye almıştı.

Körfezde kaptanı Tom'un eski ve güvenilir bir dostu olan bir İngiliz gemisi vardı. Son yirmi yıldır birbirleriyle iş yapıyorlardı. Tom kaptanı akşam yemeğine davet etti ve gizlilik yemini ettirerek Ümit Burnu'ndan ayrılma planlarını açıkladı. Sonra High Weald'in depolarında bulunan bütün malları gerçek değerlerinin altında bir fiyata adama sattı. Kaptan Welles bunun karşılığında malları iki Courtney gemisi körfezden ayrılmadan almayacağına dair söz verdi. Malların ücretini, Londra'ya döner dönmez CKTŞ'nin Picadilly'deki Bay Coutt's Bankası'nda bulunan hesabına yatıracaktı.

Koloninin zenginlerinden olan Bayvan de Velde, High Weald'in bulunduğu araziye ve binaları satın almak için yıllardan beri Tom ve Dorian'ın kapısını aşındırıyordu.

İki kardeş gece yarısından sonra siyahlar giyinip yüzlerini gizlemek için geniş kenarlı şapkalarını takarak atlarına atladılar. Adamın Black Nehri kıyısındaki malikânesine gittiler ve yatak odasının penceresini tıklattılar. Van de Velde, ilk paniğin ardından küfürler savurarak pencereye geldi. Üzerinde geceliğiyle perdeleri açtı ve elindeki feneri yüzlerine doğru kaldırdı.

"Ulu Tanrım, siz ha!" diye bağırdı ve iki kardeşi ofisine aldı. Günün ilk ışıkları gökyüzünü

aydınlatır, güvercinler pencerenin hemen dışındaki meşe ağacının dallarında öterken pazarlığı sonuçlandırıp el sıkıştılar. Tom ve Dorian, High Weald'ın tüm haklarının ona ait olduğunu belirten evrakı imzalarken başına talih kuşu konmuş gibi sırttan van de Velde onlara Batavia Bankası'na ait bir gayri kabili rücu akreditif belgesi verdi. Birkaç ay önce ödemeye hazır olduğu miktardan çok daha azı, High Weald'ı almasına yetmişti.

Planlanan ayrılış gününde, güneş batıp ortalık kararmaya yüz tutunca kumsaldan veya kale pencerelerinden görülmeyeceklerinden emin olan Mansur'la küçük bir grup adam, gemilere doğru kürek çekmeye başladı. Keyser, her gemiye altışar Hotanto savaşçısı yerleştirmişti. Hotantoların başında birer onbaşı vardı. Dalgalar yüzünden sallanıp sarsılan gemilerde geçirdikleri beş günün ardından bazıları deniz tutması yüzünden perişan olmuş, mideleri sağlam olanlar ise sıkıntıdan patlamıştı. Üstüne üstlük, kıyadaki meyhanelerin ışıklarını görebiliyorlar, neşe dolu haykırışlar ve şarkılar kulaklarına kadar geliyordu.

Mansur'un gelişi askerler için hoş bir değişiklik oldu. Yaklaştıklarını fark edince küpeşteden sarkarak keyifle kürekçilere ve ona sataştılar. Mansur, kolonideki Hotantolar arasında çok sevilirdi. Kızıl saçları yüzünden ona Ağaçkakan adını takmışlardı.

"Güverteye çıkman yasak, Ağaçkakan," dedi onbaşı ciddi bir ifadeyle. "Albay Keyser'in emirleri böyle. Ziyaretçilere izin yok."

"Çeneni boşuna yorma. Güverteye gelmiyorum. Sizin gibi serserilerle aynı ortamda görülmek istemem," diye bağırdı Mansur, ona.

"Öyle diyorsun da, sevgili Ağaçkakan, burada ne işin var öyleyse? Kasabadaki kızlara naai dersleri veriyor olman gerekirdi." Onbaşı kendi esprisine güldü. Naai kelimesinin iki anlamı vardı; biri dikiş dikmek, diğeryse zina yapmak. Kızıl saçları ve yakışıklı yüzüyle Mansur, karşı cins için karşı konulamaz bir erkekti.

"Bugün doğum günüm," diye seslendi Mansur. "Ve size bir hediye getirdim." Teknede duran şarap fıçısını tekmeledi. "Bir yük ağı indirin." Şarap fıçısı bir iki dakika içinde güverteye doğru yükselmeye başlamıştı bile.

Allah'ın Lütфу gemisinin Müslüman kaptanı, peygamber tarafından yasaklanan şeytan işi şarabın gemiye getirilmesine itiraz etmek için kamarasından çıktı.

"Barış ve huzur üzerine olsun, Batula," diyerek Arapça selamladı onu Mansur. "Bu adamlar benim arkadaşım." Batula, çölde geçen günlerinde Dorian'ın mızrak taşıyıcılığını yapmıştı. Hayatlarının büyük bir bölümünü bir arada geçiren iki adamın arasındaki bağ çelikten de sağlamdı. Batula, Mansur'u doğduğu günden beri tanıyordu. Sesini tanıyınca öfkesi biraz dindi. Tüm adamlarının dini bütün Müslümanlar olduğunu ve günah dolu sıvının çekimine kafir askerler gibi kapılmayacaklarını düşünerek kendi kendini avuttu.

Hotantolu onbaşı fıçının tıpasını açarak kendine bir kupa doldurdu. Şarabın tadına baktıktan sonra keyifle haykırdı. "Yis maar! Dis lekker! Bu harika!"

Adamları kupalarını kaparak şaraptan paylarını almak için onbaşının etrafına üşüştü. Sıkıntısı şarapla uçup giden onbaşı emirleri boş vererek Mansur'a seslendi. 'Hey, Ağaçkakan! Güverteye gel de birlikte içelim."

Mansur, diğer gemiye yönelirlerken özür dilercesine el salladı. "Şimdi olmaz, belki

sonra. York Bakiresi'ndeki adamlarınız için de bir hediyem var."

Kocaları, Sarah'la Yasmini'yi, eşyalarını ikişer büyük seyahat sandığına yerleştirmeleri ve daha fazla yük çıkarmamaları için uyarmıştı. Tom, Sarah'nın klavsenini gemiye yükletmesini kesinlikle yasaklamıştı. İki kadın, kocalarının dikkati başka tarafa yönelir yönelmez uşaklara hazırladıkları on büyük sandığı bekleyen arabaya yerleştirmelerini emretti. Klavsen de bu ağır yükün hemen üzerine yerleştirilmişti. Arabanın tekerlekleri ağırlık yüzünden dışa doğru meyletmişti.

"Sarah Courtney, beni şaşırtıyorsun. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Tom geri dönmüş ve arabanın halini görmüştü. Klavsene ters ters baktı.

"O halde hiçbir şey söyleme, Tom, ben de benim için inşa edeceğin yeni evimize varınca sana İspanyol Harunlarını daha önce hiç duymadığın kadar güzel çalacağım. " Bu, Tom'un en sevdiği şarkıydı. Yenilgiyi kabul ederek diğer arabaların yüklenme işini kontrol etmeye gitti.

Bu son saatte ayrılıklarının haberinin Albay Keyser'in kulağına gitmemesi mümkün değildi. Bu yüzden Tom ve Dorian hizmetlileri toplayarak High Weald'dan sonsuza dek ayrıldıklarını duyurdular. High Weald'da bulunan hizmetlilerin ve özgür kılınmış kölelerin tümünün iki gemiye sığabilmesi imkânsızdı. Aileyle gitmek üzere seçilenlerin itiraz edip kolonide kalma hakkı vardı. Hiçbiri bu seçeneği yeğlemedi. Toplanmaları için bir saat süre verildi. Geride bırakılanlar perişan halde geniş verandanın ucunda toplandılar. Kadınlar sessizce ağlıyordu. Bütün Courtney'ler bu tanıdık, sevilen simalarla vedalaşmak için hizmetlilerin yanına gittiler. Onlara sarılıp konuştular. Tom'la Dorian, her birine dolu bir kese ile tavsiye mektubu verdi.

"Susie nerede?" diye sordu Sarah sıranın sonuna vardığında. Kadını görebilmek için etrafına bakındı. Susie, yaşı biraz daha büyük hizmetçilerden biriydi. Hâlâ kale zindanlarında hapis olan Sonnie'nin karısıydı.

Diğer hizmetliler şaşkınca etraflarına baktılar. "Buradaydı," diye cevapladı biri. "Onu verandanın ucunda görmüştüm."

"Belki de gidişimizin şoku ağır geldi," diye tahmin yürüttü Yasmini. "Kendini toparlayınca geleceğinden eminim."

Daha yapılacak o kadar çok şey vardı ki Sarah, Susie'nin yokluğu üzerinde daha fazla duramadı. "Vedalaşmadan gitmemize izin vermeyeceğini biliyorum," dedi ve özel eşyalarını taşıyan arabanın kumsala gittiğinden emin olmak için aceleyle o tarafa yürüdü.

Arabalar yola çıkmaya hazır olduğunda ay çoktan doğmuştu ve ışığı, hızla kaleye doğru koşan Susie'yi aydınlatıyordu. Şalını başına sarmış, ucuyla yüzünün alt kısmını gizlemişti. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve koşarken kendi kendine mırıldanıyordu. "Beni ve Sonnie'yi hiç düşünmüyorlar. Kocamı dövölüp öldürölmesi için onların elinde bırakıyorlar. Onlar

çekip gidecek, ama üç çocuğumla biz açlıktan öleceğiz. Bizi hiç umursamıyorlar." İşverenin zalimliğini düşünüp gözyaşlarına boğulurken Sarah Courtney'den yirmi yıl boyunca gördüğü iyilikler ve sıcak tavır aklından uçup gitmişti.

Daha da hızlı koşmaya başladı. "Eh, onlar Sonnie, beni ve çocuklarımızı umursamıyorsa ben onları niye umursayayım?" Sesi kararlılıkla sertleşti. 'Adamlarla bir pazarlık yapacağım. Sonnie'nin zindanlardan çıkmasına izin verirlerse onlara Klebe ile karısının niyetlerini anlatacağım."

Susie, Albay Keyser'ı bulmak için kaleye gitmekle vakit kaybetmedi. Doğruca Şirket bahçelerinin gerisindeki kulübeye gitti. Hotantolar birbirleriyle çok yakındı ve Albay Keyser'ın metresi Shâlâ, Susie'nin kardeşinin en küçük kızıydı. Albayla olan ilişkisi, Shâlâ'ya aile içinde büyük prestij sağlıyordu.

Susie, kulübenin arka tarafındaki panjurları tıklattı. Karanlık odada bir hareketlilik oldu ve homurtular duyuldu. Hemen ardından pencerede fenerin ışığı belirdi ve Shâlâ uykulu bir sesle sordu. 'Kim var orada?"

"Benim, Shâlâ. Tannie Susie."

Shâlâ panjurları açtı. Çırlçıplak bir halde pencereye doğru eğildi ve göğüsleri iri kavunlar gibi sallandı. "Teyze? Saatten haberin var mı? Gecenin bu vaktinde ne istiyorsun?"

"O burada mı, çocuğum?" Susie'nin sorusu gereksizdi. Keyser'ın gök gürültüsüne benzeyen horultusunu duymamak imkânsızdı. "Uyandır onu."

"Uyandırırsam beni döver," diye itiraz etti Shâlâ. "Seni de parçalar."

"Ona çok önemli haberlerim var," dedi Susie sertçe. "Duyunca ikimizi de ödüllendirecek. Enişten Sonnie'nin hayatı buna bağlı. Onu hemen uyandır."

Araba kafilesi High Weald'dan ayrılıp kumsala doğru yola çıktığında aileyle gitmeyecek olanlar bile onların yanı sıra yürümeye başladı. Kumsala vardıklarında sandıkların kıyıda beklemekte olan şalupalara yüklenmesine yardım ettiler. Her iki şalupa da tüm arabalar kum tepelerini aşıp sahile gelemeden dolmuştu.

"Daha fazla yüklersek bu dalgada alabora riskini arttırırız," dedi Tom. 'Dorian ile gemilere gideceğiz ve yükü boşaltıp muhafızları halledeceğiz." Sarah ve Yasmini'ye döndü. "inansur'un götürdüğü şarapla kendilerinden geçmediyseler güvertede küçük bir çarpışma olabilir. Buna dahil olmanızı istemiyorum. Siz ikiniz burada bekleyin. İkinci yüklemede sizi gemiye alırım."

"Bizim eşyalarımızı taşıyan araba henüz gelmedi." Sarah karanlık kum tepelerine endişeyle baktı.

"Birazdan gelirler," diye güvence verdi Tom. 'Şimdi, lütfen Yassie ile burada bekleyin. Bir yere ayrılmanızı istemiyorum." Karısına sarılıp kulağına fısıldadı. "Bir kerecik olsun dediğimi yaparsan çok mutlu olacağım."

"Kendi karın hakkında nasıl böyle düşünebiliyorsun?" diye fısıldadı Sarah da. "Haydi git.

Döndüğünde burada olacağım, göreceksin."

"İşte benim karım."

Adamlar şalupalara binerek küreklerin başına geçti. Gemilere kadar oldukça zorlu bir yolculuk yapacaklardı, zira yükleri çok ağırdı. Pruvayı aşan dalgalar kürekçileri iliklerine kadar ıslatıyordu. Sonunda Allah'ın Lütü'nün rüzgâr altındaki nispeten sakin sularına vardıklarında gemiden hiçbir müdahale olmadı. Tom, onun hemen ardından da Dorian'la Mansur ip merdiveni tırmanarak güverteye çıktı. VOC askerlerinin saldırısına karşı kılıçlarını hemen çektiler, ama karşılarında sadece onları beklemekte olan Kaptan Batula'yı buldular.

"Allah'ın rahmeti üzerinize olsun," diyerek derin bir saygıyla selamladı gemi sahiplerini. Dorian ona sevgiyle sarıldı. Birlikte at üzerinde binlerce fersah aşmışlar, daha da uzun mesafelere yelken açmışlardı. Bir krallığın kazanıldığı savaşlarda yan yana çarpışmışlar, ekmek ve tuzu paylaşmışlardı. Aralarında kaya gibi sağlam ve sarsılmaz bir dostluk vardı.

"Muhafızlar nerede, Batula?" diye sordu Tom selamlaşma faslını kısa keserek. "Baş kasarasındalar," dedi Batula. 'Hepsi de körkütük sarhoş.'

Tom açık duran merdiven girişine yöneldi ve aşağı atladı. Kamaraya şarap ve pek de hoş olmayan maddelerin kokusu sinmişti. VOC askerleri ve onbaşlıları kendi kusmuklarının içinde baygın halde yatıyordu.

Tom kılıcını tekrar kınına soktu. "Bu beyler uzun bir süre bize sorun yaratmayacak gibi görünüyor. Onları bağlayın ve bırakın misafirperverliğimizin tadını çıkarsınlar. Hadi altın kasalarını ve diğer yükleri gemiye çıkaralım."

Altın kasaları güvenli bir şekilde yerleştikten sonra Tom, geri kalan yüklerin yerleştirilmesi işini Dorian'la Mansur'un gözetimine bırakarak ikinci şalupaya bindi ve York Bakiresi'ne doğru kürek çekmeye başladılar. VOC askerlerinin durumunun Allah'ın Lütü'ndakilerden pek farklı olmadığını gördüler.

"Güneş sekiz saat sonra doğacak. O zamana kadar görüş alanından çıkmamız gerek," dedi Tom, Arap kaptan Kumrah'a. "Kargoyu mümkün olduğunca çabuk bir şekilde gemiye yükleyin." Mürettebat hemen işe koyuldu. Tom, son balya yerleştirilirken diğer gemiye baktı ve Dorian'ın kararlaştırdıkları gibi kolombire tek bir fener asmış olduğunu gördü. Bu, ilk şalupanın yükünü boşalttığını ve kadınlarla kalan yükleri almak için sahile döndüğünü belirtiyordu.

Bütün yük boşaltılınca Tom elleri ayakları bağlı ve hâlâ baygın olan VOC askerlerini birer patates çuvalı gibi boş şalupaya istifletti. O sırada biraz kendine gelen birkaç asker ağızları tıkalı olduğu için tepkilerini boğuk homurtularla dile getirdi.

Geminin gövdesini iterek uzaklaştılar ve Tom yekenin başına geçti. Dorian'ı takip ederek kumsala döndü. Kıyıya vardıklarında diğer şalupanın orada olduğunu, ama etrafında yükleme işinde çalışan kimsenin olmadığını gördü. Bir grup hizmetli ve tayfa endişeli bir halde kum tepelerinin yanında bekliyordu. Tom sığ suya atlayarak kıyıya yürüdü. Kumsala varınca kalabalığa doğru koştu ve Dorian'ın sürücü başıyla tartıştığını

gördü.

"Ne oldu?" Sonra Sarah ve Yasmini'nin ortalıkta görünmediğini fark etti. "Kadınlar nerede?"

"Bu aptal geri dönmelerine göz yummuş," dedi Dorian umutsuzca.

"Geri mi?" Tom olduğu yerde kalakaldı ve ona baktı. "Nasıl yani?"

"Eşyalarını taşıyan araba kum tepelerinde kalmış. Dingili kırılmış. Sarah'la, Yasmini de boş bir arabayla eşyaları almaya gitmiş."

"Çıldırılmış bu kadınlar!" diye gürledi Tom. Sonra gözle görülür bir çabayla öfkesini kontrol etti. "Pekâlâ, işe koyulalım. Mansur, askerleri şalupadan indirin ve suların erişemeyeceği bir noktaya bırakın. Bağlarını çözmeyin. Bırakın Keyser sabah onları orada bulsun. Sonra bu eşyaları ilk şalupaya yükleyin." Geri kalan kutularla kasaları gösterdi. "York Bakiresinin tayfasıyla onları gemilere gönder. Tanrı'ya şükür ki altın kasalarını zamanında yüklemişiz."

"Sonra ne yapayım?" diye sordu Mansur. "Burada sorumluluk sende. Biz kadınlarla döner dönmez yükleme işine başlamaya hazır halde bekle. " Mansur hemen işe koyuldu. Tom, Dorian'a döndü. "Gel, kardeşim, biz de seninle kümeden kaçan tatlı tavukları bulup getirelim."

Atlarına doğru seğırttiler. "Kılıcını çekmeye hazır ol ve her iki piştovun da dolu olsun, Dorry. Planlardaki bu değişiklik hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Tom atlarına binerlerken. Kendi önerisine uyarak mavi kılıcını kınında çekmeye hazır hale getirdi ve eyerdeki kılıflarında duran piştovlarının dolu olup olmadığını kontrol etti.

"Gel!" dedi ve iki kardeş kumlu yolda dörtnala ilerlemeye başladı. Tom, yolda kalmış arabayı her an görmeyi bekliyordu, ama kum tepelerini aşmışlar, High Weald'a olan yolun çoğunu almışlar, buna rağmen hiçbir şeyle karşılaşmamışlardı.

"Araba fazla ilerleyemediyse sürücünün bir kabahati yok demektir," diye mırıldandı Dorian. "Araba kadınların dağ gibi yüküne dayanamamış olmalı."

"Eşyaları daha büyük bir arabaya yüklemeliydik."

"Hanımlar buna karşı çıkardı," diye hatırlattı Dorian. "Hazinelerinin sıradan eşyalarla birlikte gitmesine tahammül edemezlerdi."

"Alaycılığın sırası değil. Zamanımız daralıyor," diyerek doğu göğüne baktı Tom ama şafaktan henüz hiçbir işaret yoktu.

"İşte oradalar!" Bir fenerin zayıf ışığı ve yan yana duran iki arabanın silueti seçilebiliyordu. Atlarını son hızla arabalara doğru sürdüler. Onlar yaklaşıırken Sarah, elinde fenerle yola çıktı. Yasmini de hemen gerisindeydi.

"Geç kalmış olmak için tam vaktinde geldin, kocacığım," diyerek güldü Sarah. "Her şey sağ salim diğer arabaya yüklendi."

Tom tam o sırada Sarah'nın arkasındaki sürücünün uzun kırbacını öküzlerin sırtına indirmek üzere olduğunu gördü. "Sakın yapma, Henny, seni aptal. Kırbacının şaklaması kaleden bile duyulur. Albayın ve adamların aslan sürüsü gibi üzerimize çökmesini mi istiyorsun?"

Henny suçlulukla kırbacını indirdi. Yardımcısıyla öküzlerin yanı sıra yürümeye, gereken anlarda hayvanları sırtlarına indirdikleri şaplaklarla yönlendirmeye başladılar. Araba kum tepelerine doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Klavsen, sandıklarla kasaların üzerinde gururla duruyordu. Tom enstrümana tersçe baktı. "Umarım düşer ve bin parçaya ayrılır!" diye homurdandı.

"Bunu hiç söylemediğini farz ediyorum," dedi Sarah çenesini havaya dikerek. "Çünkü öyle demek istemediğini biliyorum."

"Arkama gel, güzelim. " Tom onu kaldırmak için eyerinin üzerinden eğildi. 'Seni sahile götürüp gemiye bindireyim."

"Teşekkür ederim, ama olmaz, sevgili kocacığım. Eşyalarım göz kulak olmak için arabanın yanında kalacağım."

Tom kılıcının kınını hayal kırıklığıyla karışık bir öfkeyle öküzlerin sırtına indirdi. İlk kum tepesine ulaşmışlardı ki dönüp arkasına baktı ve zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. Sadece dakikalar önce zifiri karanlık olan çiftlik ve arazide şimdi hafif bir aydınlık vardı.

"Şuraya bak," diye mırıldandı Dorian'a. "Neler oluyor dersin?"

Dorian eyerinin üzerinde dönerek baktı. " Meşaleli atlılar," dedi sonra heyecanla. "Koloni tarafından geliyorlar. Şu an tepeyi tırmanıyorlar. Süvariler olmalı. "Keyser!" dedi Tom. 'Stephanus Keyser! Başkası olamaz. Niyetimizi bir şekilde öğrenmiş olmalı. "Çiftliği terk ettiğimizi görünce doğruca kıyıya inecektir. "Bu eşyaları teknelere yükleyemeden yakalar bizi," dedi Tom. 'Arabayı bırakıp kumsala kaçmalıyız."

Öküzlerin peşi sıra yürümekte olan Sarah'la Yasmini'nin yanına gitti. İki kadın yol kenarından buldukları sopalarla hayvanları gütmeye yardım ediyordu.

"Fenerin ışığını azaltın," diye bağırdı Tom ve geldikleri yönü işaret etti. "Çok yakında peşimize düşecektir."

"Arabayı bırakın. Kaçmamız gerek," dedi Dorian, Tom'un yanına gelerek.

Sarah üfleyerek lambayı söndürdü ve kocasına döndü. "Keyser olduğundan emin olamazsın," diye meydan okudu.

"Başka kim gecenin bu saatinde bir süvari birliğiyle High Weald'a gidiyor olabilir?"

"Kumsala gittiğimizden haberi yok."

"Şişman olabilir, ama bu kör veya aptal olduğu anlamına gelmez. Elbette peşimizden gelecektir."

Sarah yolun ilerisine baktı. "Çok az bir yolumuz kaldı. Kıyıya ondan önce varabiliriz."

"Bir süvari birliğine karşı ağır yük çeken öküzler, ha? Saçmalama, kadın!"

"O halde bir çare bulmalısın," dedi Sarah ona tüm kalbiyle güvenerek. "Her zaman bulursun."

"Evet, bir çare düşündüm bile. Arkama bin ve şeytan kovalıyormuşçasına kaçalım."

"Çok doğru bir teşbih!" dedi Dorian ve sonra Yasmini'ye döndü. "Gel, sevgilim. Bir an önce uzaklaşmalıyız."

"Sen gidebilirsin, Yassie," dedi Sarah. "Ama ben kalıyorum."

"Seni bırakamam, Sarah, çok uzun bir süredir birlikteyiz. Seninle kalacağım," dedi

Yasmini ve yanına iyice sokuldu. Son derece kararlı oldukları anlaşılıyordu. Tom sadece bir an daha tereddüt etti, sonra Dorian'a döndü.

"Hayatımda hiçbir şüpheye yer bırakmaksızın öğrendiğim bir şey varsa o da bu kadınların eşyalarını bırakmayacağıdır." Piştovlarından birini eyerin üzerindeki kılıfından çekip aldı. "Barutunu kontrol et, Dorry." Dönüp ciddi bir ifadeyle Sarah'ya baktı. "Hepimizin ölümüne sebep olacaksın. Belki o zaman tatmin olursun. Acele edin. Sahile vardığınızda Mansur'un boş şalupanın yanında sizi beklemekte olduğunu göreceksiniz. Eşyaları yükletin ve açılın. Dorry ve beni bir dahaki görüşünüzde biraz acele içinde olabiliriz." Tam yola koyulacaktı ki aklına bir fikir geldi. Eğilerek arabanın arkasında asılı olan yedek çekme zincirini aldı. Her arabada bu zincirden bulunurdu.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Dorian. "Ağırlığı atını zorlayacak."

"Belki hiçbir şey. " Tom zinciri eyer topuzuna doladı. "Belki de çok şey."

Karılarına son sürat kıyıya ilerlemelerini tekrar tembih ederek tepeyi dörtnala tırmanmaya başladılar. Yaklaştıkça meşalelerin aydınlığı belirginleşir ve manzara netleşti. Çiftliğin hemen yanındaki otlığın başlangıcında durdular ve atlarını çekerek ağaçların altındaki koyu karanlığa doğru yürüdüler. Ziyaretçilerin üniformalı süvariler olduğunu bir bakışta gördüler. Çoğu atından inmiş, binalara koşarak girip çıkıyordu. Kılıçlarını çekmişler, odaları arıyorlardı. Tom'la Dorian, adamların yüzünü açık seçik görebiliyordu.

"İşte Keyser orada," dedi Dorian. "Ve peygamberimizin sakalı aşkına, yanındaki de Susie."

"Demek ihbarcımız o!" Tom'un sesi sertti. "Bize ihanet etmek için ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Bazen en çok sevip güvendiklerimiz bunun için hiç beklemediğimiz sebepler bulur," dedi Dorian.

"Keyser çiftliği aramakla fazla vakit kaybetmeyecektir," diye söylendi Tom eyerinin topuzuna doladığı zinciri çözerken. "Bak şimdi, Dorry. . ."

Planını kısaca anlattı. Dorian o konuşmaya başlar başlamaz niyetini anlamıştı zaten.

"Büyük ağılın önündeki kapı," diyerek onayladı.

"İşin bitince açık bırak," diye uyardı onu Tom.

"Şeytani bir zekân var, Tom," diyerek güldü Dorian. "Böyle zamanlarda düşmanın değil de yandaşın olduğuma seviniyorum."

"Acele et," dedi Tom. "Keyser boş ahırları gördü ve kuşların yuvadan kaçmış olduğunu anladı."

Dorian, Tom'u ağaçların arasında bırakarak yol ayrımından lagünün hemen üst tarafındaki ağıla giden tarafa saptı. Tom, kardeşinin akıllıca davranarak otların üzerinde ilerlediğini gördü. Otlar, nalların sesini boğuyordu. Dorian'ı karanlığın içinde kaybolana dek izledi, sonra dikkatini High Weald'daki binaların çevresinde olup bitenlere yöneltti.

Süvariler sonunda arama işini bitirmiş, aceleyle atlarına biniyordu. Susie ona bağırmakta olan Keyser'ın karşısında korkuyla büzülmüştü. Albayın öfkeli sesi Tom'un bulunduğu yere kadar ulaşıyordu, ama ne söylediğini anlamak mümkün değildi.

Belki de Susie yaptığına pişman olmuştur, diye düşündü Tom. Keyser kırbacını kadının suratına indirince Susie dizlerinin üzerine çöktü. Keyser, kırbacını bu kez sertçe kadının sırtına indirdi. Susie tiz bir çığlık atarak kum tepelerinin olduğu tarafı işaret etti.

Süvariler telaşla liderleri Keyser'ı takip etti. Tom, meşalelerinin aydınlığında yaklaşmalarını izliyordu. Karabinalarının ve kınlarına sürten kılıçlarının sesi giderek arttı. Atlarının nefesini duyabileceği kadar yaklaştıklarında Tom atını mahmuzladı ve karanlığın içinden tam önlerine çıktı.

"Keyser, seni kalleş domuz pisiği! O fesat kalbin lanetlensin, buruşuk aletin frengiyle çürüsün!" diye bağırdı. Keyser o kadar şaşırılmıştı ki atının dizginlerini sertçe çekti. Arkasından gelen süvariler birbirlerine çarptı. Bir an için yoğun bir kargaşa yaşandı.

"Beni asla ele geçiremeyeceksin, peynir tekerleği kılıklı Keyser! Hele o at dediğin eşekle beni yakalamaya niyetliysen çok gülerim!"

Tom çift namlulu piştovu doğrultup Keyser'in şapkasındaki devekuşu tüylerinin cesaret edebildiği kadar yakınına nişan aldı. Keyser, kurşun kulağının yanından vızıldayarak geçerken başını eğdi.

Tom atını çevirdi ve son hızla ağıla doğru ilerlemeye başladı. Arkasından ateşlenen piştovların sesini ve Keyser'in öfkeli haykırışlarını duyabiliyordu. "Yakalayın! Peşini bırakmayın! Onu bana mümkünse canlı getirin, ama mecbur kalırsanız gebertin. Ölü ya da diri, o adamı istiyorum!" Süvari birliği Tom'un peşine düştü. Bir süvari karabinasından çıkan saçmalar bir keklik sürüsü gibi yakınından geçince Tom öne eğildi ve dizginlerin serbest ucunu boynuna doladı.

Takipçileriyle arasındaki mesafeyi görebilmek için koltukaltından geriye baktı. Arayı açtığını görünce atını yavaşlattı ve Keyser'in yaklaşmasına izin verdi. Süvarilerin heyecanlı haykırışlarını duyunca hâlâ görüş alanları içinde olduğundan emin oldu. Birkaç saniyede bir silah sesi duyuyor, saçmalar yanından geçip gidiyordu. Biri, kalçasının sadece birkaç santim ötesinde eyerine isabet etti ve gecenin karanlığına doğru sekti. İsabet etmiş olsaydı her şey o an, oracıkta sona erebilirdi.

Kapının nerede olduğunu ve her an karşısına çıkabileceğini bilmesine rağmen karanlığın içinde aniden görünce şaşırdı. Dorian'ın istediğini yapıp kapıyı ardına kadar açık bıraktığını hemen fark etti. Girişin iki yanındaki sık ve dikenli çalılar omuz hizasına kadar yükseliyordu. Tom'un çok kısa bir süre içinde yön değiştirip atını çalılara doğru sürmesi gerekiyordu. Atını atlayışa hazırlamak için dizleriyle hafifçe baskı yaptığı sırada göz ucuyla çeliğin pırlıltısını gördü. Dorian, zincirin iki ucunu kapının yanındaki direklere sıkıca bağlamıştı. Gergin zincir, bel hizasına dek yükseliyordu.

Tom, atlayış anma atının karar vermesine izin vererek ağırlığını hayvana yardımcı olmak için hafifçe öne verdi. Sık çalılardan oluşan çitin üzerinden rahatlıkla atladılar. Tom kendini toparlayıp dengesine tekrar kavuşur kavuşmaz dönüp arkasına baktı. Süvarilerden biri Tom'un ardından çiti geçmeye yeltenmiş, ama atı son anda kişneyerek durunca çitin üzerinden diğer tarafa uçmuştu. Yere sertçe düştü ve boş bir çuval gibi olduğu yerde kaldı.

Adamının akıbetini gören Keyser kılıcını başının üzerinde sallayarak haykırdı. "Beni takip edin! Kapıya!"

Adamları albayın peşine düştü ve hep birlikte son sürat kapıya yöneldiler. Hayvanlar olanca ağırlıklarıyla zincire çarpınca çelik halkalar sakırdayarak gerildi. Atlar bir anda üst üste yığıldı. Zincire çarpan bacakları kuru dallar gibi çtırtıdayarak kırıldı. Kapının önünde bir yığın meydana getiren hayvanlar tiz sesler çıkarıp kişniyor, havayı gılgınca tekmeliyor, kıvranıyordu. Hayvanların iri vücutlarının altında kalarak ezilen adamların feryatları kişnemelere karışıyordu.

Tüm bunları planlamış olmasına rağmen gördükleri karşısında Tom bile afallamış kalmıştı. Atını içgüdüsel bir şekilde döndürdü ve kurbanlara yardım edecek oldu. Dorian gizlendiği yerden çıktı ve atını Tom'un yanına sürdü. Önlerindeki manzaraya dehşetle bakakaldılar.

Tuzağa ilk düşen atın üzerinde olan Keyser atının zincire takılmasıyla sapanla fırlatılmış bir taş gibi eyerinin üzerinden uçmuştu. Yere sertçe düşüp yuvarlanmıştı, ama mucize eseri kılıcı hâlâ elindeydi. Sendeleyerek ayağa kalktı ve iç içe geçmiş atlarla adamların oluşturduğu kargaşaya inanmaz gözlerle baktı. Sonra öfke ve ümitsizlikle bağırdı. Kılıcını kaldırarak Tom'un üzerine atıldı.

"Bu yaptığın için derini yüzüp kalbini yerinden sökeceğim!" diye uludu. Tom, kılıcının ucuyla hafif bir fiske vurarak albayın kılıcını on adım öteye düşürdü. "Aptallık etme, adam. Bir gün için yeterince zarar verildi. Git de adamlarınla ilgilen." Tom, Dorian'a baktı. "Haydi, Dorry, gidelim." Atlarını çevirdiler. Keyser hâlâ yarı sersem bir halde tekrar kılıcına uzandı ve arkalarından bağırdı. "Seninle işimiz daha bitmedi, Tom Courtney! VOC'un sahip olduğu tüm gücü kullanarak peşine düşeceğim. Gazabımdan kaçamayacaksın." Ne Tom, ne Dorian dönüp ona baktı. Albay nefesi kesilene dek peşlerinden koşup tehditler yağdırdı. Sonunda soluk soluğa durarak kılıcını onlara doğru salladı. "Sizi bulacağım ve soyunuzun kökünü kurutacağım!"

Tam gözden kaybolurlarken Keyser son kozunu oynayarak haykırdı. "Koots oğlun olacak o piçi yakaladı bile. Jim Courtney ve o mahkûm fahişenin kafası yakında bir fıçı içinde elime ulaşacak."

Tom durup gözlerini ona dikti.

"Evet, Koots onu yakaladı," diye bağırdı Keyser vahşice gülerek.

"Ona inanma, ağabey. Seni incitmek için yalan söylüyor." Dorian uzanıp Tom'un koluna dokundu. "Orada olanları Keyser nereden bilecek?"

"Tabii, haklısın," diye fısıldadı Tom. "Jim kaçıp kurtulmuş olmalı."

"Kadınların yanına dönüp sağ salim gemiye bindiklerinden emin olmalıyız," dedi Dorian. Yollarına devam ettiler ve Keyser'in haykırıışları giderek duyulmaz oldu.

Keyser soluk soluğa adamlarıyla atların yanına koştu. Süvarilerden birkaçı ayağa kalkmaya uğraşıyor, diğerleri başlarını tutuyor veya yaralarıyla ilgileniyordu.

"Bir at bulun bana!" diye bağırdı Keyser.

Çoğu gibi kendi atının da bacakları zincire çarpınca kırılmıştı. Geriden gelen atların birkaçı bu hazin sondan kurtulmuş, tekrar ayağa kalkmayı başarmış, titreyerek duruyordu. Keys er birinden diğerine koşarak bacaklarını kontrol etti. Aralarında en güçlü kuvvetli görüneni seçerek bindi ve yürüyebilen adamlarına bağırdı. "Haydi! Kendinize bir at bulun ve beni takip edin. Kumsalda onları yakalayacağız."

Tom ve Dorian onlara yetiştği sırada araba son kum tepesini aşıyordu. Kadınlar da hemen yanında yürüyordu. Feneri tekrar yakan Sarah, nal seslerini duyunca başının üzerine kaldırdı.

"Acele etsene, kadın!" Tom öylesine tedirgindi ki kendini tutamayıp uzaktan bağırmıştı.

"Ediyoruz zaten," diye cevapladı Sarah. "Bağırıp çağırman daha hızlı ilerlememizi sağlamayacak."

"Keyser'ı kısa bir süre için durdurduk, ama her an tekrar peşimize düşebilir." Tom az önceki yaklaşımının yanlışlığını anladı ve tüm tedirginliğine ve endişesine rağmen sesine nazik bir ton vermeye çalıştı. "Kumsala vardık sayılır, tüm eşyalarınız da güvende." İleriye işaret etti. "Artık sizi gemiye bindirmemize izin verir misiniz, güzelim?"

Kocasına bakan Sarah, Tom'un yüzündeki endişeyi fenerin solgun aydınlığında bile fark etti ve insafa geldi. "O halde kaldır beni, Tom." Babasına uzanan küçük bir kız gibi kollarını ona doğru kaldırdı. Tom, onu yukarı çekip arkasına oturtunca beline sıkıca sarıldı ve fısıldadı. "Sen Tanrı'nın yarattığı en iyi kocasın ve ben de dünyanın en şanslı kadınıyım."

Dorian da Yasmini'yi aldı ve Tom'u takip ederek Mansur'un boş şalupanın başında beklediği yere doğru ilerlediler. İki kadını şalupaya bindirdiler. Araba kumsalda yavaşça ilerlemeye başladı, kıyıya vardığındaysa dingiline kadar ıslak kuma battı. Ama bu işlerine gelmiş, bu şekilde üzerindeki eşyaları nakletmeleri kolaylaşmıştı. Bütün yük boşalınca öküzler arabayı kolayca çekerek saplandığı yerden kurtardılar.

Tüm bunlar sırasında Tom'la Dorian, Keyser'ın tehditlerini gerçekleştireceği endişesiyle sık sık karanlığa bakıyordu, ama son eşya olan klavsen de hiçbir sorun çıkmadan şalupaya yerleştirildi ve sudan korunması için üzerine muşamba örtüldü.

Kum tepelerinden öfkeli haykırışlar ve karabinaların kıvılcımlar saçan ateşi duyulduğunda tekneyi açığa iten Mansur'la diğer tayfalar hâlâ bellerine kadar suyun içindeydi. Bir kurşun teknenin aynalığına çarptığı sırada Mansur içeri atladı.

Bir başka atış duyuldu ve teknenin gövdesi yine isabet aldı. Tom kadınların omuzlarından bastırarak onları birkaç santimlik sintine suyunun içine oturttu. Bu şekilde aceleyle yüklenmiş kutular ve sandıklarla korunmuş oluyorlardı.

"Rica ediyorum başlarınızı aşağıda tutun. Bu ricam üzerine daha sonra tartışabiliriz. Bununla birlikte bunların gerçek kurşunlar olduğuna sizi temin ederim."

Kıyıya dönüp baktığında, açık renk kumlar üzerinde duran Keyser'in silüetini seçebildi.

Albayın gür haykırışları açık seçik duyuluyordu. "Benden kaçamayacaksın, Tom Courtney. O korsan büyükbaban gibi kale meydanında asıldığını göreceğim. Bundan hiç şüphen olmasın. Bundan böyle bu dünyada Hollanda'ya ait hiçbir limana giremeyeceksin."

"Söylediklerine aldırma," dedi Tom, Sarah'ya. Keyser'in Jim için yaptığı korkunç planları da anlatacağından korkuyordu. 'Tek yapabildiğı yalan söylemek. Gel haydi, şuna bir veda şarkısı söyleyelim."

Keyser'in sesini bastırmak için 'İspanyol Hanımlar'ı detone ama gür ve kalpten bir sesle söylemeye başladı. Diğerleri de hemen ona katıldı. Dorian'ın sesi her zamanki gibi harikuladeydi. Mansur da babasının tenor sesini almıştı. Yasmini'nin soprano sesi şarkıya tatlı bir ton katıyordu. Sarah da kocasının güçlü göğsüne yaslanıp söylemeye başladı.

"Hoşça kalın, elveda size, güzel İspanyol hanımlar,
Hoşça kalın, elveda size, İspanya'nın hanımları
Yaşlı İngiltere'ye doğru yelken açma emri aldık
Ama sizi çok yakında yine görmeyi umuyoruz. . .

Haydi o halde herkes kadehini kaldırsın
Kaldırsın içki dolu kupasını şerefine
Geride kalan her neşeli ve dürüst ruhun,
Sağlığınıza içelim, mutluluk ve hüznle. . . '

Yasmini gülerek ellerini çırpı. 'Bu Dorry'nin bana öğrettiğı ilk şarkı. Sana ilk söylediğim zamanı hatırlıyor musun, Tom?"

"Elbette, asla unutamam." Teknenin yönünü York Bakiresi'ne. doğru çevirirken kendi kendine güldü. "Dorry'yi kaybettiğim onca yıldan sonra bana geri getirdiğin gündü." York Bakiresi'ne tırmanan Tom, geminin kaptanına emirler verdi. "Kaptan Kumrah, Tanrı aşkına bu son eşyaları gemiye Mümkün olduğunca çabuk yükleyim." Küpeşteye gitti ve hâlâ şalupanın içinde olan Dorian'a baktı. "Allah'ın Lütfunu biner binmez bütün ışıkları söndür ve demir al," diye seslendi. "Şafak vaktinden önce karadan uzaklaşmış olmalıyız. Keyser'le kaledeki Hollandalı gözcülerin hangi yöne doğru ilerliciliğimizi görmesini istemiyorum. Doğuya mı, batıya mı, hatta güneye, kutba doğru mu ilerlediğimizi bırakalım onlar tahmin etsin."

Mavnadan gemiye yüklenen son eşya Sarah'nın klavseniydi. Geminin yan tarafından sallanırken Tom enstrümanı yukarı çeken adamlarına seslendi. "Şu lanet şeyi suya düşürene benden bir gine var."

Onu duyan Sarah dirseğini kocasının kaburgalarına sertçe indirdi ve tayfalar duraksayıp birbirlerine baktı. Tom'un şaka yapıp yapmadığını hiçbir zaman anlayamıyorlardı. Tom kolunu karısının omzuna attı. "Elbette bir ginenizi verdikten sonra karımın hislerine hürmeten sizi de suya atmak zorunda kalacağım."

Tayfalar hafifçe gülerek klavseni güverteye aldı. Tom küpeşteye yürüdü. "Yolun açık

olsun, kardeşim," diye seslendi Dorian'a.

"Karanlıkta birbirimizi kaybedersek her zamanki gibi Hangklip Burnu'nda mı buluşacağız?"

"Her zamanki gibi, Dorry."

İki gemi birkaç dakika arayla yelken açtı ve ilk bir saat boyunca birbirlerini kaybetmediler. Sonra rüzgâr şiddetini arttırdı ve ay bulutların arkasında tamamen gözden kayboldu. İki gemi zifiri karanlıkta birbirini göremez oldu.

Şafak söktüğünde, York Bakiresi kendini uluyan güneydoğu rüzgârı önünde yalnız buldu. Kara, kuzey ufkunda incecik, mavi bir çizgiden ibaretti. Dalgalar yüzünden neredeyse görünmüyordu.

"Hollandalıların bu havada bizi görmesi çok zor," diye bağırdı Tom, Kumrah'a muşamba pardösüsünün etekleri güçlü rüzgârla bacaklarına yapışırken. Gemi, fırtınanın itmesiyle yana yatmıştı. "Hangklip Burnu için volta et."

Fırtınaya karşı orsa çekerek ertesi sabah burna ulaştılar ve Allah'ın Lütü'nün dalgaların üzerinde salınmakta olduğunu gördüler. Bir kez daha arka arkaya açılarak Afrika'nın en güney ucu olan Agulhas Burnu'na ulaştılar ve doğuya yöneldiler. Rüzgâr, doğu yönünden düzenli bir şekilde esiyordu. Agulhas'ı koruyan tehlikeli sığıklardan kaçınarak zorlu günler boyunca doğuya ilerlediler. Sonunda burnu dolaşarak hiç de konuksever sayılmayacak Afrika sahili boyunca kuzeye ilerlediler.

High Weald'dan ayrılmalarından üç hafta sonra, sonunda Filler Lagünü'ne bekçilik eden büyük gri kayaların arasından geçtiler. Tanrı'nın bir lütü olan sakın sulara demir attilar. Kristal berraklığındaki suda gezen balık sürüleri rahatça görülebiliyordu.

"Burası, büyükbabam Frankie Courtney'in Hollandalılarla son savaşını yaptığı yer. Burada onu esir alarak Ümit Burnu'na götürdüler ve idam ettiler," dedi Tom, Sarah'ya. "Atalarım çok çetin cevizmiş," dedi göğsü gururla kabarak.

Sarah ona gülümsedi. "Onlarla karşılaştırılınca kendinin hanım evladı olduğunu mu söylüyorsun?" Sonra eliyle gözlerini gölgeleyerek kıyıya baktı. "Meşhur posta kayanız şu mu?"

Tepenin yamacının ortalarında, üzerine kırmızı boyayla P harfi çizilmiş, saman yığını büyüklüğünde gri bir kaya vardı. Kırmızı harf, lagüne demir atmış gemilerce rahatlıkla görülebilecek kadar büyük ve belirgindi.

"Haydi, hemen kıyıya çıkalım. Jim'in bizim için bir mektup bıraktığından eminim."

Tom, karısının ellerinin boş kalmaya mahkûm olduğunu biliyordu ama yine de filikaya binip kıyıya kürek çektiler. Sarah diz hizasındaki suya hevesle atlayıp kıyıya doğru yürümeye başladı. Tepeyi telaşla tırmandı. "Bak! Kayanın dibine dizilmiş bir taş kümesi var. Bu kesinlikle bir mektup olduğuna işaret."

Büyük kayanın önündeki taşları çekerek elini altındaki boşluğa soktu. Kalın muşambayla sarılıp ziftle mühürlenmiş bir paket bulduğunda ise neşeyle haykırdı. "Biliyordum! Bizim için bir mektup olduğunu biliyordum."

Ama üzerini okuyunca tüm neşesi uçup gitti ve paketi tek söz etmeleri Tom'a uzattı.

Yazım hatalarıyla dolu, çok bozuk bir yazıydı. "Selam sana eyii kalbli dost! Bu peketi Londra'ya götürün ve Doğu Hindia Limanında yakınındaki Wacker Ceddesi 51 numarada olan Nicolas Whatt Beyefendi'ye ver. Mu zahmedin için size bir gine verir o. Sakın peketi açma! Peketı mutlak götür! Götürmessen hayalarını kesecem ve gözlerini oyacam!" Notun sonuna imza ve tarih atılmıştı; Kaptan Noah Calder, 21 Mayıs 1731.

"Özenle seçilmiş sözcükler ve coşkuyla ifade edilmiş vaatler," diyerek gülümsedi Tom ve paketi kayanın altına geri koydu. "Londra'ya gitmediğime göre paketi alıp kendimi tehlikeye atmayayım bari. Paket o tarafa giden daha cesur birini beklemek zorunda."

Tepeden aşağı inmeye başladı. Yarı yolda Sarah'yı bir kayanın üzerinde mahzun mahzun oturur halde buldu. Kocası yanına oturunca Sarah hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak diğer tarafa döndü. Tom, karısının yüzünü iri elleriyle kavrayarak kendine çevirdi. "Hayır, aşkım, yapma. Oğlumuzun iyi olduğundan eminim."

"Ah, Tom. Ondan bir mektup bulacağımızdan öylesine emindim ki. Onun yerine bulduğumuz şeye bak! Ahmak bir denizcinin işe yaramaz paketi."

"Buraya gelmiş olma ihtimali çok düşüktü zaten, bir tanem. Eminim kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürmüştür. Nativity'ye gittiğine bahse girerim. Görürsün bak, onu ve küçük Louisa'yı orada bulacağız. Jim'imize hiçbir şey engel olamaz. O bir Courtney. Üç metre uzunluğunda ve vücudu da fil derisiyle kaplı demirden yapılmış."

Sarah gözyaşları arasında güldü. "Tom, seni sersem adam. Sahnede gösteriler yapıyor olmalıydın."

"Ücretimi Usta Garrick bile karşılayamazdı." Karısıyla birlikte güldü. "Gel hadi, tatlı sevgilim. Burada kalmanın bir anlamı yok. Bu gece kıyıda uyuyacaksak yapılacak pek çok işimiz var."

Kumsala vardıklarında Dorian'la Lüfun'dakilerin kıyıya inmiş olduğunu gördüler. Mansur, şalupadan su fıçılarını indiriyordu. Fıçıları tatlı kaynak suyuyla dolduracaktı. Dorian ve adamları genç dalları örerek ormanın kıyısında korunaklar yapıyordu. Üzerlerini su kıyısından kestikleri taze sazlarla örtüyorlardı. Bitkilerinin özsuyunun tatlı kokusu havayı sarmıştı.

Denizin sert koşullarında geçirilmiş zorlu haftaların ardından, kadınların dinlenip enerji toplayabilecekleri kuru bir alana ihtiyacı vardı. Kardeşlerin Afrika sahillerinin bu kesiminde yaptıkları son ticari gezinin üzerinden bir yıldan fazla bir zaman geçmişti. O zaman yaptıkları kulübeleri ayrıldıkları sırada yakmışlardı, zira bırakmış olsalar hepsi akrepler, eşekarıları ve bunlara benzer başka nahoş böceklerle sürüngenlere yuva olurdu.

Lagünün diğer ucundan tüfek sesleri gelince şaşırıp alarma geçtiler ama Dorian onları hemen sakinleştirdi. "İnansur'a taze et getirmesini söylemiştim. Bir sürüye rastlamış olmalı."

Mansur, tatlı suyla dolu fıçılar ve öldürdüğü genç bizonla kıyıya döndü. Hayvan, yaşının küçüklüğüne rağmen neredeyse bir yetişkin kadar iriydi. Eti tütsülenip tuzlandıktan sonra hepsine haftalarca yetecek kadar çoktu. Sonra Tom'un balık avlamaları için kanal ağzına gönderdiği beşstayfa, balıkla dolu bir kayıkla geri döndü.

Sarah ile Yasmini, varışlarını kutlamak üzere bir ziyafet hazırlamak için hizmetkârlarla birlikte kolları sıvadı. Nefis yemekleri yıldızların altında yediler. Kamp ateşinden çıkan kıvılcımlar gökyüzüne doğru uçuşuyordu. Yemek faslı sona erince Tom, Batula ile Kumrah'ı çağırttı. Kaptanlar, demir atmış gemilerinden ayrılarak kumsala geldiler. Seccadelerini kamp ateşinin etrafına serip bağdaş kurarak oturdular.

"Herhangi bir saygısızlık olduysa affedin," dedi Tom iki kaptana. "Getirdiğiniz haberleri daha önce dinlemeliydik. Ancak Ümit Burnu'ndan olağanüstü şartlar altında, aceleyle ayrıldık ve fırtına yüzünden şimdiye kadar bunun için uygun bir an bulamadık."

"Biliyoruz, efendi," dedi kıdemli kaptan Batula. "Biz sizin adamlarınız ve hiçbir saygısızlık söz konusu değil."

Hizmetkârlar ateşin başından pirinç çaydanlıklar içinde kahve getirdi. Dorian'la Araplar nargilelerini yaktı. Kokulu Türk tütününü içlerine çektikçe sular fokurduyordu.

Önce, kaptanların o sahillerde yaptıkları son yolculukta elde edilen mallar ve yaptıkları ticaret «üzerine konuştular. Arap kaptanlar, Hristiyanlara yasak olan limanlara rahatlıkla girebiliyordu. Hürmüz Boğazı'nı geçip Kızıldeniz'e bile girmişler, peygamberin kenti kutsal Medine'ye kadar uzanmışlardı.

Dönüş yolunda ayrılmışlar, Bakirenin kaptanı Kumrah, Moğol İmparatorluğu'na ait limanlara giderek Kollur madenlerinden gelen elmas tacirleriyle pazarlık yapmak ve Bombay'la Delhi'deki çarşılardan ipek halılar almak için doğuya yönelmişti. Bu arada Batula da Coromandel Sahili boyunca yelken açarak gemisini baharat ve çayla doldurmuştu. İki gemi, Seylan'daki Trincomalee Limanı'nda tekrar buluşmuştu. Oradan da karanfil, safran, kahve çekirdeği ve safir alarak birlikte Ümit Burnu'na dönmüşlerdi.

Batula, aldıkları her kalem malın miktarını, her biri için ödediği ücreti ve çeşitli bölgelerdeki pazar durumunu ayrıntılarıyla ezberden anlattı.

Tom'la Dorian, onları ayrıntılı sorulara boğar, tam bir rapor alırken Mansur da anlatılanları CKTŞ defterine kaydediyordu. Bunlar, ticari hayatları için çok önemli bilgilerdi. Pazarlardaki en ufak dalgalanma, arz ve taleplerdeki en küçük artış veya düşüş, şirketleri için muazzam bir kâr anlamına gelebileceği gibi bir felaket de olabilirdi.

"Aslan payını yine köle tacirleri alıyor," diye özetledi durumu Kumrah. Bunu söylerken iki kaptan da gözlerini Tom'dan kaçırmıştı. Köle ticareti hakkındaki fikirlerini ve bu ticaretten ne denli iğrendiğini biliyorlardı.

Tom, beklendiği şekilde tepki vererek ona döndü. "Satacağım tek insan parçası senin o kıllı kığın olur. Hem de beş rupi verecek ilk adama salarım."

"Efendi!" diye dehşet ve sitemle bağırdı Kumrah. "Tek bir köleye bile para vermektense sakalımı kesip patlayana dek domuz eti yerim."

Tom, ona Courtney Kardeşler için çalışmaya başlamadan önce en büyük işinin köle ticareti olduğunu hatırlatacaktı ki, Dorian arabulucu rolünü üstlenerek yumuşak bir sesle araya girdi. "Eski yuvamdan haberler alabilmek için sabırsızlanıyorum. Bana Umman, Maskat, Zanzibar ve Lamu hakkında öğrendiklerinizi anlatın."

"Bizden bunu isteyeceğinizi bildiğimiz için haberleri sona sakladık. Söz konusu yerler

hakkında çok ciddi gelişmeler var, el-Salil." Onları Tom'un gazabından koruyan Dorian'a minnetle döndüler.

"Sevgili kaptanlar, lütfen bize bildiklerinizi anlatın," dedi Yasmini. Of ana kadar saygılı bir Müslüman eş gibi davranarak kocasının yanı başında sessizce oturmuştu. Ama artık kendisini daha fazla tutamamıştı, çünkü bahsettikleri onun vatani ve ailesiydi. Dorian ile Zanzibar sahilinden kaçmalarının üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti, ama orayı ve kayıp çocukluğunu hiçbir zaman unutmamıştı.

Elbette bütün anıları mutlu değildi. Maskat Halifesi Sultan Abd Muhammed el-Malik'in kızı, yani bir prenses olarak doğmuş olmasına rağmen kadınlar arasında, tecrit altında pek çok yalnız ve mutsuz yıl geçirmişti. Babasının elliden fazla karısı vardı. Tüm ilgisi oğullarına yönelmiş olduğu için kızlarına önem vermezdi. Yasmini, babasının varlığının farkında olmadığını biliyordu. Hayatı boyunca Yasmini'ye tek kelime etmemiş, sevecen bir baba gibi saçını okşamamıştı. Yasmini onu sadece zenanadaki karılarını ziyarete geldiği sıralarda birkaç kez görmüştü. Onu oldukça uzaktan görmüş olmasına rağmen haşmeti ve tanrısal varlığıyla titremiş, ellerini korkuyla yüzüne kapatmıştı. Buna rağmen, tüm Afrika ölüm haberiyle çalkalandığında babası için derin bir keder duyarak kırk gün boyunca oruç tutmuştu.

Annesi, Yasmini daha çok küçükken ölmüştü, onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Büyüdükçe, simsiyah saçlarının ortasından gümüş bir nehir gibi geçen şaşırtıcı gümüş rengi saçları ondan miras aldığını öğrenmişti. Yasmini'nin bütün çocukluğu Lamu Adası'ndaki zenanada geçmişti. Ana şefkatini sadece Dorian ve ona dadılık eden ihtiyar Tahi'den görmüştü.

Babasının evlatlık oğlu Dorian'la başlarda onunla birlikte zenanada kalıyordu. Ergenliğe ulaşip sünnet olunca zenanadan da ayrılması gerekmişti. Üvey ağabeyi olarak Yasmini'yi diğer erkek kardeşlerinin eziyetlerinden korumuş, bunun için çoğunlukla yumruklarını kullanması gerekmişti. Yasmini'ye en çok zulmeden Zeyn el-Din'di. Dorian, Yasmini'yi korurken Zeyn el-Din azılı bir düşman haline gelmişti. Aralarındaki düşmanlık ömür boyu sürmüştü. Yasmini, iki oğlan arasındaki kavgayı o gün bile tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

Dorian'la Zeyn'in ergenliklerine sadece birkaç ay kalmıştı. Çok yakında zenanadan ayrılıp erkeklığe adım atacaklar ve orduya katılacaklardı Yasmini, o gün zenanenin bahçesinin sonundaki eski evliya türbesinin in asında tek başına oynuyordu. Kabadayı erkek kardeşlerinin eziyetlerinden kaçabildiği, çocukça hayaller kurup gönlünce oynayabileceği nadir yerlerden biriydi burası. Yanında küçük maymunu Jinni vardı. Yarım kan ağabeyleri Zeyn el-Din ve Ebubekir, Yasmini'nin gizli sığınağını keşfetmişti.

Şişman, kurnaz ve acımasız olan Zeyn, yanında bir destekçisi varken pek cesur olurdu. Küçük maymunu Yasmini'nin kollarından zorla alıp açık sarnıca atmıştı. Yasmini avazı çıktığı kadar bağırmış ve yumruk atıp tırmalamaya çalışarak Zeyn'in sırtına atlamıştı. Zeyn, onun bu cılız çabalarına aldırımıyordu. Jinni'nin başını her yüzeye çıkışında tekrar suya batırarak hayvanı boğmaya başlamıştı.

Yasmini'nin çığlıklarını duyan Dorian, bahçeden terasa yükselen merdiveni uçarcasına

tirmanmıştı. Olan biteni bir bakışta anlamış, hemen iki oğlanın üzerine atılmıştı. Ağabeyi Tom, Dorian Arapların eline düşmeden önce ona boksun inceliklerini öğretmişti, ama Zeyn ve Ebubekir ilaha önce hiç yumruk dövüşü görmemişti. Ebubekir, bu korkunç saldırı karşısında tabanları yağlamış, ama ilk yumruktan kaçamayan Zeyn'in burnu kırılmış, oluk gibi kan fışkırmaya başlamıştı. Yediği ikinci yumruğun şiddetiyle merdivenlerden aşağı yuvarlanmış, zemine sertçe çarpınca sağ ayağındaki kemiklerden biri kırılmıştı. Kemik yanlış kaynayınca ömür boyu topallamaya mahkûm olmuştu.

Dorian, çocukluğunu ve zenanadaki günlerini ardında bırakmış, bir süre sonra şöhretli bir savaşçı ve gerçek bir prens olmuştu. Bununla birlikte Yasmini zenanada, haremağası Kuş'un insafına kalmıştı. Adamın canavarlara yakışacak gaddarlığı, aradan geçen onca yıldan sonra bile Yasmini'nin tüylerini ürpertiyordu. Dorian kuzeyde, Arap çöllerinde babasının düşmanlarıyla savaşırken Yasmini büyüyüp serpilmiş, çok güzel bir genç kadın olmuştu. Büyük bir zaferin ardından Lamu'ya dönen Dorian, üvey kardeşi ve çocukluk aşkı olan Yasmini'yi neredeyse unutmuştu. Sonra dadısı olan köle Tahi, saraya gelerek ona Yasmini'nin hâlâ zenanada olduğunu hatırlatmıştı.

Tahi vasıtasıyla haberleşerek tehlikeli bir maceraya atılmışlardı. Birbirlerinin olduklarında, Dorian'ın ayrıcalıklı konumunun bile bertaraf edemeyeceği iki suç işlemişlerdi. Tanrı'nın, Halife'nin ve mollalar konseyinin gözünde hem zina, hem ensest suçlarını işlemişlerdi.

Kuş sırlarını keşfedince Yasmini'ye öylesine merhametsizce bir ceza vermişti ki şimdi bile hatırlayınca korkuyla titriyordu. Neyse ki Dorian onu bu korkunç cezadan kurtarmayı başarmıştı. Kuş'u öldürüp hadımağasını Yasmini için hazırlattığı mezara gömmüştü. Sonra Yasmini'yi erkek kılığına sokarak haremden kaçırmıştı. Birlikte Lamu'yu terk etmişlerdi.

Yıllar sonra, babaları Abd Muhammed el-Malik zehirlenerek ölmüş, Dorian'ın yol açtığı yara yüzünden hâlâ topallamakta olan Zeyn, Umman'ın Fildişi Tahtı'na geçmişti. Halife olarak ilk işi, Ebubekir'i Dorian'la Yasmini'yi bulmaya göndermek olmuştu. Ebubekir sevgilileri bulduğunda korkunç bir çarpışma olmuş, Dorian onu öldürmüştü. Sonra Yasmini ile kaçarak Tom'la buluşmuşlardı. Bununla birlikte Zeyn el-Din hâlâ Fildişi Tahtı'nda oturuyordu ve hâlâ Umman Halifesi'ydi. Onun nefreti sürdükçe asla tam anlamıyla güvende olamayacaklardı.

Yasmini, elini Dorian'a uzattı. Kocası, aklını okumuş gibi aynı anda uzanarak elini tuttu ve sıktı. Yasmini, ondan kendisine akan güç ve cesaretle canlandığını hissetti.

"Anlatın!" diye buyurdu Dorian kaptanlara. "Maskat'tan getirdiğiniz tüm havadisleri dinlemek istiyorum. Halife Zeyn el-Din'den hiç haber var mı?"

"Bütün haberler Zeyn el-Din ile ilgili. Allah da şahittir, Zeyn el-Din artık Maskat Halifesi değil."

"Ne diyorsun?" Dorian şaşkınca dikleşti. "Sonunda öldü mü?"

"Hayır, prensim. Şeytanı öldürmek zordur. Zeyn el-Din hâlâ hayatta."

"O halde nerede? Bu konuda her ayrıntıyı bilmeliyiz." Bağışlayın, efendi." Batula önce dudaklarına, sonra kalbine dokunarak derin bir saygı belirten hareketi yaptı. "Tüm bunlar

hakkında benden çok daha fazla bilgisi olan biri var. Bir zamanlar Zeyn el-Din'in sırdaşı ve en güvendiği vekillerinden biriymiş."

"O halde benim düşmanımdır. Efendisi beni ve karımı öldürmeyi defalarca denedi. Sürgüne gitmemizin sebebi Zeyn'dir. O benim ebedi düşmanımdır. Aramızda kan davası var."

"Bunları çok iyi biliyorum, lordum," diye cevap verdi Batula. "Çünkü o zamanlar Halife olan sevgili babanız el-Malik'in beni mızrak taşıyıcınız yaptığı o kutlu günden beri sizinle birlikteyim. Maskat savaşında hain Zeyn el-Din'i esir alarak devenizin arkasına bağladığınız bir ipin ucunda babanızın karşısına getirdiğiniz gün yanınızda olduğumu unuttunuz mu yoksa?"

"Bana bunca yıldır sunmuş olduğun sadakat ve üstün hizmetleri unutmadığım gibi onu da unutmadım." Dorian'ın yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Ne yazık ki babamın gazabı çok kısa süreli oldu ve merhameti üstün geldi. Zeyn el-Din'i bağışlayarak her şeye rağmen bağrına bastı."

"Allah şahittir!" Batula da en az efendisi kadar öfkeliydi. "Babanız merhameti yüzünden canından oldu. Zeyn onu kendi kadınısı elleriyle zehirledi."

"Ye babam ölünce Fildişi Tahtı'na geçen de Zeyn'in şişko kızı oldu." Dorian'ın yakışıklı yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Şimdi de gelmiş bu canavarın yordakçılarında birini kampıma almamı mı istiyorsun?"

"Hayır, majeste. Bu adam bir zamanlar Zeyn el-Din'e çok yakınmış, ama artık değil. Onu tanıyan herkes gibi gerçek yüzünü görünce canavarlıkları ve acımasızlığı karşısında midesi bulanmış ve yakınında olmaya daha fazla tahammül edememiş. Zeyn, ülkenin tüm değerlerini parçalayıp ayaklar altına almış. Zeyn'in köpekbalıklarını, asil ve onurlu insanların ederiyle hayvanlar şişkinlikten neredeyse yüzemeyecek hale gelinceye dek beslemesini izlemiş. Doğuştan gelen hakkını Babıali'ye, İstanbul'daki Türklere sattığını görünce itiraz etmeye çalışmış ve sonuçta, Zeyn'i tahttan indirip Maskat'tan kovan gruba katılmış."

"Zeyn tahttan mı indirilmiş?" Dorian, Batula'ya şaşkınca baktı. "Yirmi yıldır Halife'ydi. Yaşlılıktan ölene dek tahtta kalacağını sanıyordum." 'Kalbi kötülükle kararmış olanlar, kurtların vahşiliğinin yanı sıra hayvanın hayatta kalma içgüdülerine de sahiptir. İzin verirsiniz hikâyenin kalanını size Kadim el-Cürf adındaki bu adam anlatsın."

Dorian, her bir kelimeyi büyük bir dikkatle dinlemekte olan Tom'a döndü. "Ne dersin, kardeşim?"

"Şu adamı bir dinleyelim bakalım," dedi Tom.

Kadim el-Cürf çağrılmayı bekliyor olmalıydı ki mürettebatın orman kıyısında kurdukları kamptan birkaç dakika içinde çıkageldi. Hepsi de Ümit Burnu'ndan oraya yaptıkları fırtınalı yolculukta onu sıkça görmüş olduğunu fark etti. İsmi bilmiyorlardı, ama adamın, Batula'nın yeni işe aldığı kâtip olduğunu anlamışlardı.

"Kadim el-Cürf?" diyerek selamladı Dorian, onu. "Kampımda konuksun ve korumam altındasın."

"İyiliğiniz beni güneş gibi aydınlatıyor, Prens el-Salil ibn el-Malik." Kadim, Dorian'ın ayaklarına kapandı. "Allah'ın rahmeti ve son peygamberin sevgisi uzun ve ışıltılı ömrünüz boyunca sizinle olsun."

"Bu isimle çağrılmayalı uzun yıllar oluyor." Dorian başını hoşnutça salladı. "Ayağa kalk, Kadim. Kalk ve toplantımızda yerini al." Kadim, kefil Batula'nın yanına oturdu. Hizmetkârlar ona hemen gümüş bir kupa içinde kahve getirdi, Batula da nargilesini uzattı. Konuk ikramların tadını çıkarırken Tom'la Dorian onu dikkatli bakışlarla inceledi.

Kadim el-Cürf çok gençti, Mansur'dan sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Asil yüz hatlarına sahipti. Görünüşü, Dorian'a manevi babasını hatırlattı. Kadim'in saltanat piçlerinden biri olması muhtemeldi elbette. Halife, güçlü bir erkekti ve tohumları da çok verimliydi. Toprağı beğenirse tohumlarını bırakmaktan kaçınmazdı.

Dorian hafifçe gülümsedi, sonra dikkatini tekrar Kadim'e çevirdi. Genç adamın cildi, iyice cilalanmış tik ağacı rengindeydi. Kaşları uzun ve kalın, kara gözleri parlak ve etkileyiciydi. Dorian'ın delici bakışlarına sakince karşılık veriyordu. Dorian, bu bakışlarda bir fanatiğe mahsus o huzursuz edici pırıltıyı gördü: Bu adam sadece Allah'ın sözleri üzerine yaşıyor, diye düşündü. Kısıtlı değerleri insanların kanunlarının ve fikirlerinin yerine koyuyor. Dorian, böyle adamların ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Bir sonraki sorusunu hazırlarken Kadim'in ellerine baktı. Parmaklarında ve sağ avucunda nasırlar vardı. Kılıç sapı tutmak ve yayı germekle oluşan bu nasırlar, Kadim'in bir savaşçı olduğunu gösteriyordu. Genç adamın omuzlarına ve kollarına bakınca kaslarının uzun süreli kılıç ve atıcılık talimleri yüzünden gelişip güçlenmiş olduğunu gördü. Dorian, bu düşüncelerinin yüzüne yansımaya izin vermeyerek ciddi bir ifadeyle sordu. "Halife Zeyn el-Din'in hizmetinde miydin?"

"Çocukluğumdan beri, efendim. Bir öksüzdüm, Halife beni koruması altına aldı."

"Ona sadakat yemini ettin," diye ısrar etti Dorian. Kadim'in gözlerinde ilk kez bir huzursuzluk ifadesi belirdi. Söylenene cevap vermedi. "Ve bu yemininden döndün," diye devam etti Dorian. "Batula artık Halife'ye bağlı olmadığını söyledi. Doğru mu bu?"

"Majesteleri, o yemini on iki yıl önce, sünnet olduğum gün etmiştim. Herkes artık bir erkek olduğumu söylese de o günlerde aslında hâlâ bir çocuktum ve gözlerim gerçekler karşısında kördü."

"Görüyorum ki artık bir erkek olmuşsun." Dorian, genç adamı ölçüp biçmeye devam ediyordu. Kadim sözde dünyası mürekkep, kâğıt ve yazmaktan ibaret bir adamdı, ama görünüşü hiç de öyle demiyordu. Tünemiş bir şahinin yırtıcılığına sahipti. Dorian meraklanmıştı. Devam etti. "Ama Kadim el-Cürf, bu sadakat yeminini geçersiz kılar mı?"

"Majesteleri, sadakatin iki ağız keskin bir hançere benzediğine inanırım. Sadakati kabul edenin, sadakati sunana karşı bir sorumluluğu vardır. O bu görevi ve sorumluluğunu ihmal ederse ortada bir borç kalmaz."

"Bunlar dolambaçlı sözler, Kadim. Kavranmak için fazla karmaşıklar. Benim için yemin, yemindir."

"Lordum beni ayıplıyor mu?" Kadim'in sesi ipek gibi yumuşak, ama bakışları volkanik

kayalar kadar sertti.

"Hayır, Kadim el-Cürf. Ben yargılamayı ve ayıplamayı Allah'a bırakırım."

"Bismillah!" dedi Kadim makamla. Batula ve Kumrah yerlerinde kıpırdandılar.

"Allah'tan başka ilah yoktur," dedi Batula.

"Allah'ın hikmeti her şeyin üzerindedir," dedi Kumrah.

Kadim fısıldadı. "Zeyn el-Din'in kanlı düşmanınız olduğunu biliyorum. Size gelişim bu yüzden, el-Salil."

"Evet, Zeyn benim üvey kardeşim ve düşmanımdır. Yıllar önce beni öldürmeye ant içti. O günden sonra o uğursuz etkisini hayatımın birçok döneminde hissettim," diye kabul etti Dorian.

"Ayağının total kalmasının sorumlusunun siz olduğunuzu anlattığını duymuştum," diye devam etti Kadim.

"Dahası var," dedi Dorian gülümseyerek. "Boynuna bir ip geçirerek onu Halife babamızın gazabıyla karşılaşmak üzere devemin arkasında sürüklemeye zevkini de tattım."

"Zeyn el-Din ve o günü yaşayanlar bu yaptığınızı da çok iyi hatırlamakta," diyerek başını salladı Kadim. "Size gelmeyi seçmemizin bir sebebi de bu."

"Daha önce 'ben' idi, şimdi 'biz' demeye başladın."

"Zeyn el-Din'e ettiği sadakat yemininden tek dönen ben değilim. Abd Muhammed el-Malik'in kalan son varisi olduğunuz için size geldik."

"Nasıl olur?" diye sordu Dorian birden öfkelenerek. "Babamın sayısız karısı, düzinelerce oğlu ve torunları vardı."

"Artık yok. Zeyn babasının kanından olan herkesi katletti. Ramazan'ın ilk gününde öyle büyük bir katliam yaptı ki İslam alemi şaşırıp kaldı. Kardeşleriniz ve kuzenlerinizden oluşan iki yüz kişi Zeyn el-Din'in orakçıları tarafından toplandı. O ödleğin en sevdiği araç olan zehir, çelik, ip ve suyla öldürüldüler. Kanlarıyla çölün kumları ıslandı, denizin suyu pembeleşti. O kutsal ayda, Maskat'ın Fil Tahtı üzerinde hak edebilecek herkes katledildi. Can alma günahı, bu küfürle katlandı."

Dorian, ona dehşet ve inanmazlıkla bakakalmıştı. Yasmini hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. Kardeşleri ve diğer akrabaları da ölmüş olmalıydı. Dorian, karısını teselli etmek için kendi kederini bir yana bıraktı. Sağlarındaki gümüş rengi yolu okşadı ve Kadim'e döndü. "Bunlar çok acı haberler," dedi. "İnsan böylesine muazzam bir kötülüğü kavramakta güçlük çekiyor."

"Lordum, böylesi bir kötülüğe biz de tahammül edemedik ve yeminlerimizden dönerek Zeyn el-Din'e başkaldırdık."

"Bir ayaklanma mı oldu?" Batula bunun haberini vermişti, ama Dorian, Kadim'in haberi doğrulamasını istemişti. Olanlar, kolayca kabul edilemeyecek kadar muazzamdı.

"Şehrin surları içinde günlerce süren bir çarpışma oldu. Zeyn el-Din Ve yandaşları kaleye sürüldü. Kalenin duvarları içinde mahsur kaldıkları İçin öleceklerini düşündük, ama ne var ki kaleden eski limana kadar uzanan tünelin varlığından bihaberdik. Zeyn tünelden kaçtı ve gemilerine binerek uzaklaştı."

"Nereye kaçmış?" diye sordu Dorian.

"Doğduğu yer olan Lamu Adası'na. Portekizliler ve İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin Zanzibar'daki kodamanlarının yardımıyla oradaki büyük kaleyi ve Umman Sultantığı'nın Ateş Sahili boyunca sahip olduğu bölgeleri zapt etti. Emrindeki İngiliz kuvvetleri yüzünden bu bölgelerdeki halk ona sadık kaldı ve zorbayı devirme çabalarımıza karşı direndiler."

"Maskat'taki cunta, Zanzibar ve Lamu'ya Allah adına saldırıp bu kuvvetleri dağıtmayı planlıyor olmalı, değil mi?" diye sordu Dorian.

"Prensım, askerlerimizin kuvveti fikir ayrılıkları yüzünden bölünmüş durumda. Cuntanın başına geçecek saltanat soyundan kimse yok. Bu yüzden Umman ordusundan destek alamıyoruz. Özellikle de çöl kabileleri, Zcyn'e karşı bizimle birlik olmak konusunda ayak direliyor."

Kadim'in varacağı noktayı anlayan Dorian'ın yüzündeki ifade donuklaştı.

"Bir liderimiz olmadığı için gücümüz azalıyor ve her geçen gün daha da bölünüyoruz. Öte yandan Zeyn gün geçtikçe kuvvetleniyor ve eski pozisyonuna sahip olmaya yaklaşıyor. Zanzibar sahili tamamen komutası altında. Moğol İmparatorluğu'na, Delhi'deki imparatora ve İstanbul'daki Babıali'ye elçiler gönderdiğini öğrendik. Eski müttefikleri derhal yardımına koşacaktır. Çok yakında tüm İslam ve Hristiyan dünyası bize karşı birleşecek. Zaferimiz sıcak çöl kumlarına akan bir avuç su gibi buharlaşıp yok olacak."

"Benden istediğiniz nedir, Kadim el-Cürf?" diye yumuşak sesle sordu Dorian.

"Fil Tahtı üzerinde hak iddia edebilecek bir lidere ihtiyacımız var," diye cevap verdi Kadim. "Çöl kabileleri Saar, Dahm, Karab, Bait Kathir ve Awamir'i, en önemlisi de Maskat düzlüklerinin en etkin kabilesi Harasis'i tarafımıza çekecek güçlü bir savaşçıya ihtiyacımız var. Onların desteği olmaksızın zafere ulaşmamız imkânsız."

Dorian sessizce oturuyordu, ama Kadim tüm o aşına isimleri sıralarken kalp atışları hızlanmıştı. Zihninde çölde katıldığı savaşlar ve çeliğin kızgın güneş altındaki pırıltısı canlandı. Binicilerin savaş çığlıklarını duyar gibi oldu. "Allahu ekber! Tanrı uludur!" Develerin Umman çöllerinde birbirleriyle yarış edencesine koşusunu hatırladı.

Kocasının kolunu tutan Yasmini, Dorian'ın hafifçe titrediğini hissetti ve yüreğine bir ağırlık çöktü. Karanlık günleri artık geçmişte bıraktığıma inanıyordum, diye geçirdi içinden. Savaş çığlıklarını bir daha asla duymayacağımızı sanıyordum. Kocamın daima yanımda olacağını, savaşa gitmeyeceğini ümit ediyordum.

Herkes düşüncelere daldığı için kamp ateşinin çevresine derin bir sessizlik çökmüştü. Kadim pırıltılı, zorlayıcı bakışlarını Dorian'a dikmişti.

Dorian silkinerek düşüncelerden sıyrıldı. 'Tüm bunların doğru olduğundan emin misin?' diye sordu. "Hepsi bir hezeyanla üretilmiş hayaller olmasın?"

Kadim, gözlerini hiç kaçırmadan doğrudan yanıtladı. "Çöl şeyhleriyle toplantılar yaptık. Her zaman aralarında anlaşmazlıklar yaşayan şeyhler bu kez tek bir konuda birleşmişti. 'El-Salil, ordularımızın komutasına geçerse onu ne pahasına olursa olsun izleriz,' diyorlar."

Dorian aniden kalktı ve kamp ateşinin başından ayrıldı. Hiç kimse, Tom ve Yasmini bile peşinden gitmedi. Ay ışığı altında parlayan suların önünde, kıyı da yürümeye başladı.

Tom ve Sarah aralarında fısıldaşılar, ama diğerleri sessizdi.

"Gitmesine izin veremezsin," dedi Sarah, Tom'a usulca. "Yasmini'nin ve bizim iyiliğimiz için. Onu bir kez kaybetmiştin zaten. Tekrar gitmesine göz yumamazsın."

"Ama gitmesine engel de olamam. Bu Dorian'la inandığı Tanrı arasında."

Batula, nargilenin lülesine tütün ekledi. Dorian kamp ateşinin başına döndüğünde tütünün neredeyse tamamı küle dönüşmüştü. Bağdaş kurarak oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini ellerinin arasına alarak dans eden alevleri dalgın bakışlarla izlemeye başladı.

"Lordum," diye fısıldadı Kadim. 'Cevabınızı bekliyorum. Ticaret rüzgârları lehimize esiyor. Eğer hemen yelken açarsak çok yakında Maskat'taki Fil Tahtı'na çıkmış olabilirsiniz."

Dorian hâlâ sessizliğini bozmamıştı. Kadim konuşmaya devam etti. Sesinin tonu ısrarcı değil, kendinden ve amacından emindi. "Majesteleri, Maskat'a dönerseniz mollalar cihat açacak. Zorbaya karşı kutsal bir savaş. Allah ve Umman arkanızda olacak. Kaderinize karşı gelemesiniz. " Dorian başını yavaşça kaldırdı. Yasmini derin bir nefes alarak içinde tuttu. Tırnakları, kocasının koluna gömülmüştü.

"Kadim el-Cürf," dedi Dorian. "Bu çok çetin bir karar. Bu kararı tek hasıma veremem. Bana yol göstermesi için Allah'a dua etmeliyim."

Kadim, Dorian'ın ayaklarına kapandı. Bacakları ve kolları açıldı. "Allahu ekber!" dedi. "O'nun yardımı olmaksızın zafere ulaşılmaz. Cevabınızı bekleyeceğim."

"Cevabımı yarın gece burada, bu saatte söyleyeceğim."

Yasmini soluğunu yavaşça bıraktı. Bunun sadece bir erteleme olduğunu biliyordu.

Tom ve Sarah ertesi sabah erkenden lagünü koruyan gri kayalıklara tırmandılar ve rüzgâr almayan, güneşli, kuytu bir köşe buldular.

Hint Okyanusu ayaklarının altında uzanıyordu. Bir deniz kuşu, rüzgârı kullanarak yeşil suların üzerinde bir uçurtma gibi süzülüyordu. Aniden kanatlarını katladı ve suya daldı. Dalmasıyla çıkması bir olmuştü. gagasında pulları güneş altında pırıl pırıl parlayan bir balık vardı. Oturdıkları yerin biraz ötesinde tavşana benzeyen kahverengi tüylü yaban fareleri onları merak dolu, iri gözlerle izliyordu.

"Seninle ciddi bir konuşma yapmak istiyorum," dedi Sarah.

Tom sırtüstü uzanarak ellerini başının altında kenetledi ve ona sırtıttı. "Ne aptalmışım, buraya beni kötü emellerine alet etmek için getirdiğini sanmıştım."

"Tom Courtney, sen hiç ciddi olamayacak mısın?"

"Elbette, şu an seni ilgilendiren çok ciddi niyetlerim var," diyerek ona uzandı, ama Sarah eline vurarak itti.

"Seni uyarıyorum, çığlık atmaktan hiç çekinmem."

"Pekâlâ bir dakikalığına vazgeçip geri çekiliyorum. Benimle konuşmak istediğin neydi?"

"Dorry ile Yassie."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?"

"Yassie, Dorry'nin teklifi kabul edip tahta çıkmak için Maskat'a gideceğinden emin."

"Eminim sultan olmak onun da hoşuna gider, hangi kadının hoşuna gitmez ki?"

"Hayatı mahvolacak. Bana anlattı. Saltanatta güllük gülistanlık bir hayat olduğunu sanıyorsun. Dönen entrikalar ve hazırlanan komplolar hakkında hiçbir fikrin yok."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Seninle geçirdiğim yirmi yıl bana bu konularda epey deneyim kazandırdı, güzelim."

Sarah o hiç konuşmamış gibi sözlerine devam etti. "Sen kardeşlerin büyüğüsün. Gitmesini yasaklamalısın. Bu Fil Tahtı vaadi zehirli bir armağan. Hem onları, hem de bizi yok edecek."

"Sarah Courtney, Dorian'a herhangi bir şeyi yasaklayabileceğime gerçekten inanıyor musun? Bu, onun vermesi gereken bir karar."

"Onu yine kaybedeceksin, Tom. Köle olarak satıldığı zamanlar nasıldı, hatırlamıyor musun? Öldüğünü sanmıştın ve onunla birlikte senin de bir parçan ölmüştü."

"Hem de çok iyi hatırlıyorum. Ama bu kölelik veya ölüm değil. Bu taht ve sınırsız kudret."

"Galiba gitmesi fikri sana zevk vermeye başladı," diye suçladı onu Sarah.

Tom hızla doğruldu. "Tabii ki hayır, kadın! O benim kanım, canım. Ben sadece onun için en iyisini istiyorum."

"Sence bu en iyisi mi?"

"Eğitimi gördüğü hayat ve kaderi bu. Benimleyken bir tacir oldu, ama yüreğinin başka yerler için attığını hep biliyordum. Beni mutlu etmek için et ve şarap yeter. Ama Dorry sahip olduklarımızdan fazlasına özlem duyuyor. Manevi babasından ve Umman ordusuna komuta edişinden nasıl bahsettiğini bilmiyor musun? Bazen gözlerinde beliren pişmanlık ve özlemi görmüyor musun?"

"Gerçekte var olmayan alâmetler uyduruyorsun, Tom," diye itiraz etti Sarah.

"Beni çok iyi tanıyorsun, aşkım." Bir anlık duraksamanın ardından devam etti. "Etrafımdakilere hükmetmeye çalışmak doğamda var. Sana bile."

Sarah neşeyle güldü. "Evet, en azından deniyorsun, bunu inkâr edemem."

"Dorry'ye de hükmetmeye çalışıyorum ve o konuda seninle olduğumdan daha başarılıyım. Yıllar boyu görevlerini bilen, güvenilir erkek kardeşim oldu ve ben de ona öyle davrandım. Belki de yıllardır içten içe Maskat'tan gelen bu çağrıyı bekliyordu. "Onu tekrar kaybedeceksin," diye tekrarlardı Sarah. "Hayır, aramızda sadece biraz su olacak, benimse çok hızlı bir gemim var." Tekrar sırtüstü uzandı ve şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. "Ayrıca doğunun yasak limanlarına giriş izni verebilecek bir kardeşim olması işler açısından da fevkalade iyi olacak."

"Tom Courtney, seni paragöz canavar. Senden gerçekten nefret ediyorum." Kocasının üzerine biner gibi oturdu ve göğsünü yumruklamaya başladı. Tom neredeyse hiç çaba sarfetmeden onu çimlerin üzerine yatırdı ve eteklerini sıyırdı. Sarah'nın bacakları hâlâ bir genç kızinki gibi güçlü, kasları sıkıydı. Ayak bileklerini üst üste koyarak bacaklarını iyice

kapattı. "Benden ne kadar nefret ettiğini göster bakalım, Sarah Courtney." Tom tek eliyle onu yere mıhladı ve diğer eliyle kemerinin tokasını çözmeye koyuldu. "Hemen kes şunu, seni şehvet düşkünü zampara. Bizi izliyorlar." Sarah kurtulmak için debelendi, ama fazla çaba göstermemiştir. "Kim?"

"Onlar!" Sarah gözlerini dikmiş onlara bakan yabani fareleri gösterdi.

"Haaa!" diye bağırdı Tom hayvanlara ve korkan yaratıklar çil yavrusu gibi dağıldı. "Artık izlemiyorlar," dedi karısına dönerek.

Sarah gülümseyerek bacaklarını araladı.

O akşam kamp ateşinin çevresinde oturanlarda beklenti, endişe, belirsizlik ve gerginlik hâkimdi. Dorian'ın kararını aileden kimse bilmiyordu. Kocasının yanında sessizce oturan Yasmini, ateşin diğer tarafındaki Sarah'nın kaş göz işaretleriyle sorduğu soruya omuzlarını bitkince silkerek cevap verdi.

Sadece Tom neşeliydi. Taze ekmekle ızgara balıklarını yerken büyükbabası Francis Courtney'in neredeyse altmış yıl önce Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'ne ait kalyonu kaçırış hikâyesini tekrar anlattı. Francis'in ganimeti lagüne dökülen derenin üst kısmındaki mağaraya nasıl gömdüğünü anlattı. Mağara, Mansur'un önceki gün bizonu vurduğu yere çok yakındı. Defineyi bulmaya çalışan Hollandalıların sonuçsuz çabalarını anlatırken keyifle güldü. "Onlar kan ter içinde çalışıp küfürler savururken babamız Hal Courtney defineyi çoktan götürmüştü," dedi, ama diğerleri bu hikâyeyi şaşkınlık göstermeyecek kadar çok dinlemişti. Sonunda Tom bile sessizliğe yenik düştü ve daha fazla gevezelik etmektense kadınların balığın ardından sunduğu baharatlı bizon etine yumuldu.

Dorian pek az yemiştir. Gümüş kahve kabı ateşin üzerinden alınıp getirilmeden önce Tom'a döndü. "Sen de uygun görürsen Kadim'le şimdi konuşup kararımı bildirmek istiyorum, ağabey."

"Hay hay, Dorry," dedi Tom. "Bir an önce açıklığa kavuşturman en iyisi. Hanımlar dünden beri karınca yuvasının üzerinde oturuyorlarmışçasına huzursuz." Batula'ya seslendi. "Kadim'e bize katılabileceğini söyle."

Kadim, kumsaldan kamp ateşine doğru yürüdü. Atletik yapılı, uzun bacaklıydı ve bir çöl savaşçısı gibi yürüyordu. Dorian'ın önüne varınca tekrar ayaklarına kapandı.

Mansur hevesle öne eğildi. O gün daha erken saatlerde Dorian ile kamptan ayrılıp ormanda uzun saatler geçirmişlerdi. Neler konuştuklarını sadece ikisi biliyordu. Oğlunun ışıldayan yüzünü gören Yasmini'nin yüreği sıkıştı. Öyle genç, güçlü, zeki ve yakışıklıydı ki. Elbette bunu büyük bir macera olarak görüyordu. Savaşı bire bir yaşamamış, sadece zafer türkülerinde dinlemişti. Olağanüstü başarılar, güç ve taht hayalleri kuruyordu, zira Dorian'ın o akşam vereceği karara bağlı olarak Umman'ın Fil Tahtı bir gün onun olabilirdi.

Yasmini korkusunu gizlemek için peçesiyle yüzünü örttü. Oğlum tacın ona getireceği acılardan habersiz, diye düşündü. Zehirli bir yemeğin veya bir suikastçının hançerinin hayatını sona erdirmek için fırsat kollayacağını bilmiyor. Halifeliğin, Monomatapa'daki

bakır madenlerinde çalışan, zincire vurulmuş insanlarınkinden farksız bir kölelik olacağını düşünemiyor.

Düşünceleri, Kadim'in Dorian'ı selamlamasıyla kesildi. "Allah'ın rahmeti ve peygamberimizin sevgisi üzerinize olsun, majesteleri."

"Bana bu şekilde hitap etmen için henüz erken, Kadim el-Cürf," diye uyardı onu Dorian. "Kararımı duyana kadar beklesen daha iyi olacak."

"Kararınız kehanet ve Molla el-Al lama tarafından verilmişti, prensim. Molla son nefesini doksan dokuz yaşında, Lamu Adası'ndaki camide verdi. "Öldüğünden haberim yoktu," dedi Dorian üzüntüyle. "Ama ilerleyen yaşını göz önüne alarak buna hazırlıklı olmam gerekirdi. Aziz bir insandı. Onu iyi tanırdım. Beni o sünnet etmişti. Benim için bir akıl hocası, ikinci bir babaydı. Allah rahmet eylesin."

"Son günlerinde sizi düşünerek bir kehanette bulunmuştu."

Dorian başını kaldırdı. "Aziz molların sözlerini bizimle paylaşabilirsin."

Genç adamda Tanrı vergisi bir hitabet yeteneği vardı. Sesi güçlü ve hoştu. "Denizden gelen ve babası için Fil Tahtı'nı ele geçiren öksüz, babasının ölümünün ardından tahta oturacak ve başında kızıl altından bir taç olacak." Kadim kollarını iki yana açtı. "Majesteleri, kehanette sözü geçen öksüz sizden başkası olamaz. Başınızda kızıl altından bir taç var ve manevi babanız Abd Muhammed el-Malik'i tahta oturtan savaşın galibi sizsiniz."

Bu etkileyici konuşmanın ardından ateşin başına uzun süren, derin bir sessizlik çöktü. Kadim, hâlâ kolları açık bir şekilde duruyordu.

Sonunda Dorian sessizliği bozdu. "Söylediklerini dinledim, şimdi Umman şeyhlerine iletmen için kararımı sana bildiriyorum. Ama öncelikle bu karara nasıl vardığımı açıklayacağım."

Elini Mansur'un omzuna koydu. "Bu benim oğlum, sahip olduğum tek evlat. Kararım onu fazlasıyla ilgilendiriyor. Onunla bugün her şeyi en ince ayrıntısına dek konuştuk. Genç, coşkulu kalbi tıpkı onun yaşlarındayken benim kalbimin olduğu gibi imparatorluk ateşiyle yanıyor. Şeyhlerin teklifini kabul etmemi istedi."

"Oğlunuzun zekâsı yaşının çok önünde," dedi Kadim. "Allah dilerse sizin ardınızdan Maskat'ı o yönetecek."

"Bismillah!" dedi Batula ile Kumrah bir ağızdan. "İnşallah!" dedi Mansur coşkuyla.

Dorian sağ elini kaldırıncı herkes yine sessizleşti. "Kararımdan çok etkilenecek biri daha var." Yasmini'nin elini tuttu. "Prenses Yasmini, çocukluğumdan beri yoldaşım, uzun yıllardır da karımdır. Seneler önce ona bir yemin etmiştim." Karısına döndü. "Evlilik yeminimizi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, efendi kocam," dedi Yasmini yumuşak sesle. "Ama senin unuttuğunu sanmıştım."

"Sana iki söz vermiştim. İlki, şariat kanunlarının izin vermesine rağmen üzerine bir başka eş almayacağımdı. Bu sözümü tuttum."

Konuşmakta güçlük çeken Yasmini sessizce başını salladı. Bu hareketle kirpiğinin ucundaki gözyaşı damlası ipek elbisesinin üzerine düşerek ıslak bir leke oluşturdu.

"O gün sana verdiğim ikinci söz, elimden geldiği sürece acı çekmene izin vermeyeceğimdi." Yasmini başını tekrar salladı. "Buradaki herkesin şunu bilmesini isterim; eğer şeyhlerin davetini kabul edip Fil Tahtı için mücadele etmeye gidersem Prenses Yasmini, ölümünden beter acılara gark olacaktır."

Sessizlik, bir yaz fırtınası öncesi gibi yoğunlaşıp neredeyse elle tutulur hale geldi. Dorian ayağa kalkarak kollarını açtı. "İşte cevabım. Allah da sözlerime şahit olsun. Bütün kutsal resuller sözlerime şahit olsun."

Tom, kardeşindeki değişim karşısında büyülenmişti. İşte şimdi karşısında bir kral duruyordu. Ama Dorian'ın sonraki sözleri bu imgeyi yok etti. "Onlara, sevgimin ve saygımın Maskat'taki savaştan bu yana baki olduğunu ve daima da olacağını söyle. Ancak omuzlarıma yükleyecekleri sorumluluk, yüreğim ve omuzlarım için fazla ağır. Fil Tahtı için

bir başkasını bulmak zorundalar. Prenses Yasmini'ye verdiğim söze, halifeliği kabul ederek sadık kalmam mümkün değil."

Mansur kendini tutamayarak hayal kırıklığıyla inledi. Aniden ayağa fırladı ve koşarak karanlığın içinde gözden kayboldu. Dorian başını olumsuzca sallamasaydı Tom kalkıp yeğeninin peşinden gidecekti. "Bırak gitsin, ağabey. Şu an hissettiği düş kırıklığı çok yoğun, ama zamanla hafifleyecektir." Tekrar yerine oturdu ve Yasmini'ye dönerek gülümsedi. Karısının yüzü, ona duyduğu hayranlık ve aşkla parlıyordu. "İki sözümü de tuttum," dedi Dorian. "Efendim," diye fısıldadı Yasmini. "Kalbimin sahibi."

Kadim, ifadesiz bir yüzle tekrar ayağa kalktı. İki büküm olacak kadar eğilerek Dorian'ı selamladı. "Prensım nasıl buyurursa," dedi yumuşak sesle. "Size 'Majesteleri' diyebilmeyi çok isterdim, ama ne yazık ki bu onura erişemeyeceğim. Allah ne isterse o olur." Dönüp Mansur'un gittiği istikâmetin tersine yöneldi ve karanlıkta kayboldu.

Kendine Kadim el-Cürf diyen adam, akşam namazı vakti geldiğinde lagünün tuzlu sularıyla abdest aldı. Temizliğini bitirdiğinde kayalıklar üzerinde okyanusa bakan yüksek bir noktaya tırmandı. Seccadesini yere serdi ve namaza başladı.

İbadet etmek ve Allah'ın iradesine tamamen teslim olmak, ilk kez olarak içindeki öfkeyi dindirip onu sakinleştirmeye yetmedi. Namazı içinde fırtınalar estiren duygulara kapılmadan tamamlayabilmek için iradesini son damlasına kadar kullanması gerekti. Namazı kıldıktan sonra tepenin eteklerinden topladığı çalı çırpıyla bir ateş yaktı. Parlak alevler yükselmeye başlayınca bağdaş kurarak oturdu ve gözlerini ateşin üzerinde bir noktaya dikti. Kur'an'dan on iki sure okudu ve sesleri bekledi. Sesler, sünnet olduğu günden beri onunlaydı. Her zaman namazdan ve oruçtan sonra gelirlerdi. Bu seslerin Allah'ın meleklerine ve peygamberlerine ait olduğunu biliyordu. Duyduğu ilk ses, en çok korktuğu ses oldu.

"Görevinde başarısız oldun." İntikam meleği, başmelek Cebrail'in suçlaması karşısında olduğu yerde büzüldü.

"Yücelerin yücesi, el-Salil'in dikkatle hazırladığımız yemi yutmaması için hiçbir sebep yoktu," diye mırıldandı.

"Bana kulak ver, Kadim ibn Ebubekir," dedi başmelek. "Başarısızlığının en büyük sebebi, duyduğun aşırı kibirdir. Gücünden fazla emindin."

Melek, Kadim'e gerçek adıyla hitap etmişti. Kadim, Dorian'ın yirmi yıl önce Lunga Nehri yataklarındaki çarpışmada öldürdüğü Ebubekir Paşa'nın oğluydu.

Ebubekir, Umman Halifesi Zeyn el-Din'in üvey kardeşi ve en sadık yandaşıydı. Lamu Adası'ndaki zenanaâa birlikte büyümüşler, Dorian ve Yasmini'yle kaderleri orada çakışmıştı.

Zeyn el-Din çok daha sonra, babaları ölüp Fil Tahtı'na çıkınca Ebubekir'e paşalık rütbesi vermiş ve ordularının başkumandanı yapmıştı. Sonra Ebubekir'i, Dorian ve Yasmini'yi bulup öldürmesi için ordusuyla Afrika'ya göndermişti.

Ebubekir onları, Tom'un küçük gemisi Kırlangıç ile Lunga Nehri'nden açık denize ulaşmaya çalışırken yakalamış, nehrin ağzında bir sığılta karaya oturdukları sırada da başında olduğu süvari birliğiyle gemiye saldırmıştı. Şiddetli ve kanlı bir çarpışma olmuştu. Dorian, geminin toplarından birini ateşleyerek Ebubekir'in kafasını koparınca liderlerinden yoksun kalan atlılar dağılıp kaçmıştı.

Kadim, babası öldüğü sırada henüz küçük bir çocuktuktu. Zeyn el-Din onu koruması altına almış, ona bir yeğen gibi değil, kendi oğullarından biriymiş gibi muamele etmişti. Kadim, böylelikle onun en ateşli taraftarı ve sağ kolu olmuştu. Zeyn'e duyduğu bağlılık, çelikten de kuvvetliydi. Kamp ateşinin başında Dorian'a söylediklerinin aksine ettiği sadakat yeminine, kanının son damlasına kadar bağlıydı. Zeyn'e duyduğu sadakatle sadece babasını öldüren adamdan intikam alma hırsı boy ölçüşebilirdi.

Pek az insanı seven Zeyn el-Din, yeğeni Kadim'e şaşırtıcı bir sevgi duyardı. Onu daima kollamış, bir savaşçı olduğundaysa saltanat muhafızlarının komutanlığına getirmişti. Kan bağları olmasına rağmen Ramazan ayındaki katliamda sadece Kadim'i öldürtmemişti. Kadim, katliamı takip eden ayaklanma sırasında efendisini korumak için aslanlar gibi savaşmış ve sonunda Zeyn'i kalenin altındaki gizli tüneli kullanarak Maskat limanındaki gemiye kaçırarak da o olmuştu. Sonra efendisini güven içinde Ateş Sahili'ndeki Lamu Adası'na götürmüştü.

Maskat'taki cuntayla işbirliği yapan kıyı bölgelerindeki ayaklanmaları bastıran komutan da Kadim'di. Zanzibar'daki İngiliz konseyiyle pazarlığa oturup ittifak yapmalarını sağlayan, efendisini destek istemek üzere İstanbul'a ve Delhi'ye elçiler göndermeye ikna eden yine oydu. Ateş Sahili boyundaki çarpışmalar sırasında Kadim, Zeyn'e başkaldıran pek çok lideri esir almıştı. Esirler işkenceyle sorgulanıp işe yarar her tür bilgi sağılmıştı.

İşte bu işkenceler sırasında Kadim'in eline son derece değerli bir bilgi geçmişti: Ebubekir Paşa'nın katili ve Halife Zeyn el-Din'in kanlı düşmanı el-Salil'in yeri.

Bu bilgiyi eline geçiren Kadim, intikamını almasına izin vermesi için Zeyn el-Din'e yalvarmıştı. Zeyn ona izin vermiş, Kadim bu kutsal görevden kimseye bahsetmemişti. El-Salil'i Maskat yönetimini elinde tutan cuntanın bir habercisiymiş gibi kandırarak Halife'nin kucağına çekme fikrini kendisi bulmuştu.

Planlarını açıklayınca Halife zevkten dört köşe olmuş, uygulaması için onay vermişti. Kadim'e babası gibi paşalık rütbesi vaat etmiş, el-Salil ile iffetsiz karısını gazabıyla karşılaşmak üzere Lamu Adası'na getirdiği takdirde ne isterse alabileceğini söylemişti. Kadim tek bir şey istemişti; vakti geldiğinde el-Salil'i çıplak elleriyle boğma şerefine nail olmak. Zeyn'e, el-Salil'in ölümünün çok yavaş ve acılı olacağına dair söz vermişti. Zeyn, bu ödülü vermeyi kabul ederek memnuniyetle gülümsemişti.

Kadim, sorgu memurlarından, Ateş Sahili'ndeki limanlara sık sık uğrayan Allah 'ın Lütfü adlı geminin el-Salil'e ait olduğunu öğrenmişti. Geminin Zanzibar'a bir sonraki gelişinde Kadim, el-Salil'in eski mızrak taşıyıcısı Batula'yı ustaca kandırarak, güvenini kazanmıştı. Planı da o akşama kadar gayet başarılı bir şekilde ilerlemişti. Tam hedefine ulaşmak üzereyken el-Salil yemi yutmayı reddetmişti. Kadim şimdi de başmeleğin suçlamalarına

cevap vermek zorundaydı.

"Yücelerin yücesi, gerçekten de kibirlenerek günah işledim." Ellerini yüzüne kapayıp günahları defeder gibi aşağı kaydırarak tövbe etti.

"Günahkâra cezasını ilahi müdahale olmaksızın, tek başına verebileceğini sandın. Bu, kendini beğenmişlik ve büyük aptallıktı."

Bu suçlamalar Kadim'in beyninde gök gürültüsü gibi yankılandı. Kulak zarlarının yırtılacağı sanan Kadim acıyla feryat etti. "Merhametli efendim, hiçbir ölümlünün bir tahtı reddedebileceğini düşünemedim." Ateşin ve meleğin önünde yere kapandı. "Küstahlığımı ve aptallığımı telafi etmek için ne yapabilirim, söyleyiniz, efendim. Emredin, eyyücelerin yücesi."

Cevap yoktu. Duyulan tek ses, kayaları döven dalgalara ve gökyüzünde süzülen martılara aitti.

"Konuşun benimle, efendimiz," diye yalvardı Kadim. "Emirlerinizi yerine getirdiğim onca yılın ardından beni şimdi terk etmeyin." Kemerinden ucu kıvrık hançerini çekti. Şahane bir silahtı. Bıçağı, Şam çeliğindendi. Gergedan boynuzundan yapılmış kabzası altın kakmalıydı. Kadim, hançerin ucunu başparmağına bastırdı ve parmağı bir anda kanla kızıla boyandı.

"Allah! Allah!" diye bağırdı. "Sana kanımla yalvarıyorum, bana yol göster, Allah'ım."

Duyduğu keskin acı, diğer sesi duymasını engellemedi. Bu ses, meleğin gök gürültüsünü andıran gürlemesinden farklı, sakın, ölçülü ve melodikti. "Kadim, sadeliğin içindeki bu ürkütücü sesin diğer meleğe ait olduğunu biliyordu. Tir tir titreyerek kulak kesildi.

"Şanslısın, Kadim ibn Ebubekir," dedi melek. "Çünkü sözlerini dinledim ve tövben yüreğimi yumuşattı. Sana kefareti için son bir şans veriyorum."

Bu sese cevap vermeye cesaret edemeyen Kadim, kendini huşuyla yüzüstü yere attı. Ses yine konuştu. "Kadim ibn Ebubekir! Ellerini babanın katilinin, o günahkâr kâfirin, el-Salil'in kalbinin kanıyla yıkamalısın."

Meleğin gösterdiği merhamet yüzünden duyduğu mutlulukla gözyaşları döken Kadim başını toprağa vurdu. Sonra ağırlığını topuklarına vererek oturdu ve parmaklarını açarak elini kaldırdı. Başparmağındaki kesikten hâlâ kan damlıyordu. "Tanrı uludur," diye fısıldadı. "Sana yalvarıyorum, bana lütfunun bir işaretini göster." Elini dans eden alevlerin ortasına uzattı. "Allah! Tek ve biricik olan yüce varlık!"

Kesikten akan kan, alevlerin sıcaklığıyla kurudu. Sonra yara, bir deniz lalesinin dokunaçlı ağzı gibi mucizevi bir şekilde kapandı. Eti, gözlerinin önünde iyileşiyordu.

Dua okumaya aralıksız devam ederek elini ateşin içinden çekti ve havaya kaldırdı. Kesikten eser kalmamıştı. En ufak bir kızarıklık veya su toplama belirtisi de yoktu. Cildi düzgün, kusursuzdu. Aradığı işaret buydu işte.

"Allahu ekber!" dedi coşkuyla. "Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed onun peygamberidir!"

Dorian'la Yasmini, ailenin geri kalanıyla birlikte yemek yedikten sonra kamp ateşinin başından ayrıldı. Yasmini önce Sarah'ya, sonra oğlu Mansur'a sarıldı. Gözlerini öperek erimiş bakır gibi parlayan saçlarını okşadı.

Tom, Dorian'a öylesine kuvvetli sarılmıştı ki neredeyse kaburgalarını çıtırdacaktı. "Sonunda senden kurtulup eşyalarla Umman'a postalayacağımızı sanarak sevinmiştim, Dorian Courtney."

Dorian da ona sarıldı. "Ne şanssızsın, değil mi? Benden öyle kolayca kurtulamazsın, kardeşim."

Mansur babasını kısaca kucakladı, ama ne gözlerine baktı, ne de konuştu. Dudakları, hissettiği düş kırıklığının etkisiyle ince bir çizgi halini almıştı. Dorian başını üzgünce iki yana salladı. Mansur'un hayal ettiği büyük zaferi elinden almıştı, biliyordu. Oğlunun acısı, henüz kelimelerle giderilemeyecek kadar tazeydi. Dorian onu daha sonra teselli etmeye çalışmanın en iyisi olduğunu düşündü.

Kamp ateşinin başından uzaklaşan Dorian'la Yasmini, kumsala doğru yürümeye başladı. Dorian, alevlerin kızıl aydınlığından çıkar çıkmaz karısının beline sarıldı. Hiç konuşmadılar. Gereken her şey dile getirilmişti zaten. Fiziksel temasları, aşklarını bütün sözcüklerden daha iyi ifade ediyordu. Kanalin kumsala vardığı sığıla ulaştıklarında Dorian entarisini çıkardı ve türbanını çözdü. Giysilerini Yasmini'ye verdikten sonra çıplak suya girdi. Akıntı güçlü, su soğuktu. Dorian kanalın derinliklerine dalıp soğuk yüzünden yutkunarak tekrar yüzeye çıktı.

Yasmini, kumların üzerine oturmuş, onu izliyordu. Soğuk suyu Dorian kadar sevmiyordu. Kocasının giysileri, kucağında tortop halde duruyordu. Giysileri yüzüne yaklaştırdı ve gizlice kokladı. Kocasının erkeksi kokusunu büyük bir hazla içine çekti. Aradan geçen bunca yıla rağmen kokusundan hiç bıkmamıştı. Bu koku, kendisini emniyette hissetmesini sağlıyordu. Dorian gün boyu giyip gece yatarken çıkardığı entariyi karısının gecelik niyetine üzerine geçirmesini daima gülümseyerek izlerdi.

"Mümkün olsaydı üzerime derini giyerdim," diye ciddi bir ifadeyle yanıtlamıştı Yasmini ona hafifçe takılan kocasını. "Bu şekilde sana bedeninin bir parçasıymışım gibi yakın oluyorum."

Dorian sonunda sudan çıktı. Minik planktonların fosforları bedeninin üzerinde parlıyordu. Yasmini keyifle seslendi. "Doğa bile seni elmaslara boğuyor. Allah seni seviyor, el-Salil, ama benim sevdiğim kadar değil."

Dorian, karısının yanına gelerek tuzlu dudaklarıyla onu öptü, sonra türbanını alıp vücudunu kuruladı. Türbanı bir peştamal gibi beline sardı ve uzun, ıslak saçlarını olduğu gibi bıraktı.

"Gece esintisi kulübemize varana dek işin kalanını tamamlayacaktır," dedi karısına ve birlikte kampa doğru yürümeye başladılar. Yanlarından geçtikleri nöbetçi onları selamlayarak iyi dileklerde bulundu. Kulübeleri, Tom'la Sarah'ninkinden epey uzaktı. Mansur, mürettebatla birlikte uyumayı tercih ediyordu.

Dorian, lambaların fitilini yaktı. Yasmini, birini alıp odanın diğer ucundaki paravanın

ardına gitti. Kulübeye İran halıları sermiş, ipek perdeler asmış, kaz tüyüyle doldurulmuş minderler koymuştu. Dorian, leğene dolan suyun sesini ve Yasmini'nin yıkanırken mırıldandığı şarkıyı duydu. Kasıklarının sertleşmeye başladığını hissetti; bu, Yasmini'nin sevişme hazırlığıydı. Entarisini ve nemli türbanını bir kenara atıp döşegün üzerine uzandı. Yattığı yerden, karısının kuş ve çiçek desenli Çin paravanının üzerine düşen gölgesini izlemeye koyuldu. Yasmini, izlendiğini bildiği için lambayı en uygun açıyı oluşturacak noktaya yerleştirmişti. Dorian, karısının hazırlanışını en ince ayrıntılarına dek anlayabiliyordu.

Yasmini sonunda paravanın ardından çıktı ve başını hafifçe eğerek gümüş sırmalı siyah ipeksi saçlarının yüzüne düşmesini sağladı. Bacaklarının arasındaki bölgeyi iki eliyle birden örtüyordu. Başını hafifçe oynattı ve siyah ipeksi saç perdesinde açılan boşluktan tek gözle baktı. Tutkuyla irileşmiş gözü pırıl pırıl parlıyordu.

"Seni şehvet düşkünü, körpe huri," dedi Dorian iyice tahrik olmuş bir halde. Erkeğinde yarattığı etkiyi gören Yasmini neşe dolu bir kahkaha attı. Ellerini iki yana sarkıttı ve tamamen tıraş edilmiş cinsel bölgeyi kocasının gözleri önüne serdi. Fildişi rengindeki pürüzsüz karnının altında çekici bir çıkıntı oluşturuyordu. Göğüsleri küçük ve dik, vücudu hâlâ bir genç kızinki gibi diriye.

"Yanıma gel," diye buyurdu Dorian ve Yasmini bu emre seve seve uydu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Yasmini kocasının hafifçe kıpırdandığını hissetti ve hemen uyandı. Dorian'ın ihtiyaçlarına ve isteklerine karşı daima çok duyarlıydı. "İyi misin?" diye fısıldadı. "İstediğin bir şey var mı?"

"Uyumaya devam et, küçüğüm," diye fısıldadı Dorian. "Sadık hayranın ve dostun biraz ilgi istiyor, hepsi bu." Yattığı yerden doğruldu.

"Lütfen dostuma saygılarımı ve selamlarımı ilet," diye muzipçe fısıldadı Yasmini. Dorian mahmurca güldü ve karısının dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak döşekten kalktı. Kulübedeki oturağı ancak çok acil durumlarda kullanmayı tercih ederdi. Çömelmek, kadınlara göre idi. Arka kapıdan dışarı süzüldü ve elli metre uzaklıktaki hela çukuruna yöneldi. Çukur, ağaçlarla perdeleniyor, işlerini gören insanlar başkalarının görülmüyordu. Çıplak ayakları altında kumlar serin, taze gece havası orman çiçeklerinin kokularıyla yüklüydü. Dorian, işini görüp rahatlayınca kulübeye doğru yürümeye başladı. Ama kulübenin arka kapısına vardığında durdu. Gece öylesine güzel, yıldızlar öylesine göz alıcıydı ki adeta büyülenmişti. Gökyüzüne baktı ve içinin huzurla olduğunu hissetti.

İçindeki şüphelerden o ana dek kurtulamamıştı. Fil Tahtı'nı reddetmesi bencilce bir karar ve Mansur'a yapılmış bir haksızlık mıydı? Zeyn el-Din'in boyunduruğu altında zulüm gören Umman halkını yüzüstü mü bırakmıştı? Babalarını Zeyn'in öldürdüğünü hissediyordu. İnsanların ve Tanrı'nın yasaları bu korkunç baba katilinin cezasını kesme görevini onun omuzlarına yüklemiyor muydu?

İşıldayan yıldızların altında dururken tüm sorular ve kuşklar aklından silindi gitti. Gece havası soğuk, o ise anadan doğma çıplaktı ama hayatı boyunca sevdiği tek kadının kollarının sıcaklığı onu hâlâ ısıtıyordu. Katıksız bir tatmin hissiyle iç geçirdi. Ben öncelikle

ölölere değil, yaşıayanlara karşı sorumluyum, diye düşündü. Yasmini'nin bana duyduğu ihtiyaç, herkesten fazla.

Tekrar kulübeye doğru yürümeye koyuldu ve Yasmini'nin çığlığını o an duydu. Dehşet ve acı yüklü bu çığlık bir anda kanını dondurdu.

Yasmini, Dorian'ın çıkmasının ardından doğrularak titredi. Gece havası olması gerekenden de fazla soğumuştı. Bunun doğal bir serinlik mi yoksa kötölüğün soğuğu mu olduğunu merak etti. Belki de üstlerine uğursuz bir ruh çöreklenmişti. İçinde şeytanların, cinlerin ve meleklerin olduğu, yaşanan dünyayla iç içe bir başka dünya daha olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu. Tekrar titredi. Bu kez titreyişinin sebebi soğuktan ziyade korkuydu. İşaret ve başparmağıyla kem gözü kovan işareti yaptı. Sonra döşekten kalkıp lamtoanın ışığını biraz daha açtı. Böylece Dorian döndüğünde içeriyi yeterince aydınlık bulacaktı. Paravanaya yürüdü ve Dorian'ın entarisini alıp çıplak teninin üzerine geçirdi. Döşegin üzerine tekrar oturdu ve kocasının türbanını başına dolamaya başladı. Kurumuştı, ama üzerinde hâlâ Dorian'ın saçlarının kokusu vardı. Entarinin kolunu burnuna yaklaştırdı ve kokusunu derin derin içine çekti. Bu çok sevdiği koku içini biraz olsun rahatlatı ve hissettiği korkuyu azalttı. Geride sadece belli belirsiz bir huzursuzluk kaldı.

"Dorry nerede kaldı?" diye fısıldadı. "Şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi." Tam saz duvarların ardına seslenmek üzereydi ki arkasında sinsice bir ses duydu. Arkasını döndüğünde simsiyah giysiler içinde, başı ve yüzü siyah bir örtüyle gizlenmiş, uzun boylu birini buldu. Bir insandan çok bir şeytanı veya bir cini andırıyordu. İçeri diğer kapıdan girmiş olmalıydı. Kulübenin içi bir anda soluk kesecek kadar yoğun bir uğursuzlukla dolmuştu. Yabancınn elinde ucu kıvrık, uzun bir hançer vardı. Lambanın ışığı, keskin çelik üzerinden yansıyordu.

Yasmini canhıraş bir çığlık attı ve kalkmaya davrandı, ama kötü yaratık aniden öne fırladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki Yasmini hançerin vücuduna doğru hamle yaptığını göremedi bile. Keskin çeliğin hiç zorlanmadan, etine yağ gibi girdiğini hissetti. Hançer, göğsünün derinliklerine kadar ulaşmıştı.

Suikastçı, aniden dermanı kesilen bacaklarının üzerine yığılan kurbanını izledi. Uzun hançeri geri çekmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Aksine bıçağı daha da iterek bileğini çevirdi. Hançerin ucu, yukarı dönmüştü. Ustura keskinliğindeki çeliğin kasları, damarları ve arterleri keserek yarığı genişletmesine izin verdi. Hançer sonunda bedeninden ayrıldı ve Yasmini döşegin üzerine sırtüstü yığıldı. Karanlık şekil, orada bulunması gereken erkeği görebilmek için etrafına bakındı, ama ikinci kurbanı kulübede değildi. Az önceki kurbanının kadın olduğunu ancak çığlık attığında anlayabilmişti ama artık çok geçti. Eğilerek türbanı Yasmini'nin yüzünden çekti. Kadının fildişinden oyulmuşçasına solgun ve cansız hatlarına, güzel yüzüne baktı.

"Allah adına başladığım işimin sadece yarısını tamamladım," diye fısıldadı. "Dişi tilkiyi öldürdüm, ama erkeğini kaçırdım."

Topukları üzerinde dönerek içeri girdiği kapıya yöneldi. Tam o sırada Dorian da gırlıçplak halde diğer kapıdan içeri dalmıştı. "Muhafızlar!" diye bağırdı. "Saldırıya uğradık! Yetişin!"

Dorian'ın sesini tanıyan Kadim ibn Ebubekir anında geri döndü. Aradığı kurban buydu, onun giysilerini giymiş olan kadın değil. Tepki vermekte geciken, darbeyi savuşturmak için son anda sağ kolunu kaldırabilen Dorian'ın üzerine atladı. Keskin hançer, Dorian'ın kolunu omzundan dirseğine kadar kesti. Kolundan oluk gibi kanlar akmaya başladı. Dorian tekrar bağırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kolları vücudunun iki yanında sallanıyor kendisini öldürmeye çalışan adama hazin bir ifadeyle bakıyordu.

Kadim, kurbanının ondan iki kat yaşlı olduğunu, yılların tepkilerini yavaşlattığını ve şu an çaresiz durumda olduğunu biliyordu. Bu işe çabucak son vermek için hevesle öne atıldı. Ama el-Salil'in amansız bir savaşçı olduğunu unutmaması aleyhine oldu. Hançeri kurbanının göğsüne indirmek için kolunu indirmişti ki çelik gibi iki kol, zehirli yılanlar gibi şimşek hızıyla hareket ederek darbeyi önledi. Kadim, hançeri tutan kolunun klasik bilek kapanına kısıldığını gördü.

Dorian, kolundan akan kanı etrafa sıçratarak ayağa kalktı ve iki adam birbirinin etrafında döndü. Kadim, kolunu bir an önce kurtararak hançeri tekrar indirmek istiyordu. Dorian'sa bir yandan umutsuzca bunu engellemeye çalışıyor, bir yandan da yardım için var gücüyle sesleniyordu. "Tom!" diye bağırdı. "Tom! Yetiş!"

Kadim, topuğunu Dorian'ın ayak bileğinin arkasına çengel gibi takarak vücudunun tüm ağırlığını kurbanının üzerine verdi ve onu yere yıkmaya çalıştı. Ama Dorian ağırlığını zarif bir hareketle diğer ayağının üzerine vererek döndü. Aynı anda hasmının hançeri tutan bileğini çevirerek sinirlerin ve tendonların gerilmesini sağladı. Kadim acıyla homurdandı ve bu dayanılmaz baskıyı hafifletmek için bir adım geriledi. Dorian kıstırdığı bilek üzerindeki baskıyı arttırmak için öne doğru bir hamle yaptı ve tekrar seslendi. "Tom! Allah aşkına çabuk ol!"

Kadim, direnmeyi aniden bırakınca Dorian bir anlığına afalladı. Kadim bu fırsattan yararlanarak kalçasını Dorian'a dayadı ve kurbanını savurdu. Bileğini kurtarır kurtarmaz da yere düşen kurbanının üzerine atıldı. Dorian düşmek üzereyken hançeri tutan bileği son anda yakaladı. Bir kez daha göğüs göğse mücadeleye başladılar, ama bu kez Kadim üstteydi ve aralarındaki yaş farkı kendini göstermeye başlamıştı. Kadim, ucu kıvrık hançeri Dorian'ın göğsüne doğru amansızca bastırıyordu. Suikastçının yüzü hâlâ siyah kumaşın ardında gizliydi. Yüzünün açıkta kalan tek bölümü, Dorian'ın kollarının birkaç santim ötesindeki parlak gözleriydi. "Babamın anısına borçlu olduğum görevimi yerine getiriyorum," dedi Kadim harcadığı çabayla sıkıdığı dişlerinin arasından.

Bütün ağırlığıyla hançerin üzerine abanıyordu. Dorian daha fazla direnemeyecekti. Dermansız kalan kolu yavaşça büküldü. Hançerin ucu, göğsünün çıplak derisine battı, yavaşça ilerledi, ilerledi ve kabzasına kadar gömüldü. "Adalet yerini buldu!" diye haykırdı Kadim muzaffer bir edayla.

Haykırışı son bulmuştu ki Tom, kara yeleli bir aslan gibi öfkeyle kulübeden içeri daldı.

Olan biteni bir bakışta kavradı ve sağ elindeki ağır piştovu doğrulttu. Ancak kardeşini vuracağından korktuğu için ateşleyemedi. Ağır kabzayı saldırganın kafatasına indirmesiyle siyahlar içindeki adamın Dorian'ın üzerine yığılması bir oldu.

Tom suikastçı Arap'ın külçeye dönmüş vücudunu kardeşinin hareketsiz bedeni üzerinden çekerken Mansur içeri daldı. "Allah aşkına, neler oluyor?"

"Bu kahrolası domuz Dorry'ye saldırdı."

Mansur, babasını oturur pozisyona getirmesi için amcasının yardımına koştu. "Baba! Yaralı mısın?" Sonra çıplak göğsündeki korkunç yarayı görerek dehşetle bakakaldılar.

"Yassie!" dedi Dorian hırıltılı bir sesle. "Onunla ilgilenin."

Tom'la Mansur, döşeğin üzerine yığılmış narin bedene döndü. İkisi de o ana dek onu fark etmemişti.

"Yassie'nin bir şeyi yok, Dorry," dedi Tom. "Uyuyor."

"Hayır, Tom, ağır yaralı." Dorian ağabeyiyle oğlunun kollarından kurtulmaya çalıştı. "Yardım edin. Onunla ilgilenmem gerek."

Mansur ayağa fırlayarak Yasmini'nin yanına gitti. "Anne!" diyerek onu kaldırmaya çalıştı. Sonra annesinin kanıyla kızıla boyanan ellerine inanmaz gözlerle bakarak geriye sıçradı.

Dorian sürünerek döşeğe geldi ve karısını kollarının arasına alarak kaldırdı. Yasmini'nin başı cansızca sallanıyordu. "Yassie, ne olur bırakma beni." Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Gitme, sevgilim."

Yakarışları boşunaydı. Yasmini'nin ruhu bedenini çoktan terk etmişti.

Çıkan hengameyle uyanan Sarah, hemen Tom'un yanına koştu. Kısa bir muayene, Yasmini'nin nabzının durmuş olduğunu gösterdi. Artık ona yardım edebilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yüreğine taş basarak hayata pamuk ipliğiyle bağlı olan Dorian'a döndü ve onunla ilgilenmeye koyuldu.

Batula ile Kumrah, Tom'un yağırdığı sert emirler üzerine Kadim'i kulübeden dışarı sürüklemişti. Ham deriden şeritlerle dirseklerini ve bileklerini arkasında bağladılar. Sonra bacaklarını dizlerinden bükerek ayak bileklerini el bileklerine bağladılar. Omurgası, acı verecek bir şekilde yay gibi bükülmüştü. Sonra boynuna çelikten bir köle tasma geçirerek kamp alanının ortasındaki ağaca zincirlediler. Acı haberler kampa yayılınca kadınlar Kadim'in başına toplanıp tükürmeye ve beddualar etmeye başladılar. Yasmini'yi hepsi de çok severdi.

"Dikkat edin. Henüz ölmesini istemiyorum. Ben emredene dek bir zarar verilmeyecek. Kadınları ondan uzak tut," dedi Tom, Batula'ya sertçe. "Bu katili ocağımıza sen getirdin. Bu sorumluluğu hayatın pahasına yerine getireceksin."

Sonra elinden gelen yardımı yapmak üzere kulübeye geri döndü, ama yapabileceği pek fazla şey yoktu. Sarah, kontrolü eline almıştı. Tıp alanında son derece yetenekliydi. Hayatının büyük bölümünü yaralıları tedavi etmeye çalışarak geçirmişti. Tom'un yardımına sadece bandajları kanamayı durdurmak için Dorian'ın göğsüne sıkıca sarma konusunda

ihhtiyacı oldu. Tom geri kalan zamanda kulübede öfkeyle volta atıp bunun olacağını önceden kestiremediğı ve önlemler almadığı için kendi aptallığına lanetler yağdırdı.

"Ben saf bir çocuk değilim ki. Bunun olacağını tahmin etmeliydim." Bu ağlayışlar yardımcı olmaktan ziyade işini engellediğı için Sarah, onu kulübeden kovdu.

Dorian'ın yarasına pansuman yaptıktan ve durumunun nispeten iyi olduğunu gördükten sonra Tom'un tekrar içeri girmesine izin verdi. Kocasına, kardeşinin yarasının çok ağır olduğunu, ama hançerin mucize eseri kalbi bulmamış olduğunu söyledi. Tahminine göre sol akciğeri yaralamıştı, Dorian'ın dudaklarındaki kanlı köpüklerin sebebi buydu.

"Dorry kadar dirençli olmayan adamların daha ağır yaraları atlattığına tanık oldum. Bundan sonrası Tanrı'ya ve zamana kalıyor." Tom'a söyleyebileceklerinin en iyisi buydu. Dorian'a iki kaşık afyon tentürü verdi. İlaç etkisini göstermeye başlayınca Tom ve Mansur'u başında bırakarak kulübeden ayrıldı. İçi kan ağlasa da artık Yasmini'nin bedenini gömülmeye hazırlama işine başlaması gerekiyordu.

Müslüman Malay hizmetkâr kızlar ona yardım etti. Yasmini'yi, Sarah'nın kamp alanının ucundaki kulübesine taşıdılar, alçak masanın üzerine yatırdılar ve etrafına bir paravan yerleştirdiler. Kanlı entariyi alarak nöbetçi ateşinde yaktılar. Gözkapaklarını indirerek ferî sönmüş muhteşem kara gözlerini örttüler. Yasmini'nin çocuksu bedenini baştan ayağı yıkayarak kokulu yağlar sürdüler. Kalbine saplanan hançerin açtığı korkunç yarayı bandajladılar. Saçlarını tarayıp fırçaladılar. Simsiyah teller arasındaki gümüş yol, her zamanki gibi parlıyordu. Ona tertemiz, bembeyaz bir elbise giydirerek cenaze sedyesinin üzerine yatırdılar. Uyuyan bir çocuğı andırıyordu.

Onu Dorian'dan sonra en çok seven kişiler olan Mansur'la Sarah, Yasmini'nin gömülmesi için ormanda bir yer belirlediler. Mansur, Allah'ın Lütü'nun mürettebatıyla kalarak mezarın kazılmasına yardım etti. İslam kanunlarına göre Yasmini'nin bedeninin öldüğü gün günbatımından önce gömülmesi gerekiyordu.

Kadınların Yasmini'yi taşıyan sedyenin kulübeden çıkarılmasıyla başlayan feryatlarıyla uykusundan uyanan Dorian cılız bir sesle Tom'u çağırdı ve o da hemen kardeşinin yanına koştu. "Yassie'yi bana getirmelisin," diye fısıldadı Dorian.

"Hayır, Dorry, hiç kıpırdamamalısın. En ufak hareket kanamaya sebep olabilir."

"Sen onu getirmezsensin ben ona giderim." Dorian doğrulmaya çalışınca Tom, onu nazikçe iterek Mansur'a seslendi ve sedyeyi kulübeye taşımalarını söyledi.

Dorian'ın ısrarları üzerine karısının dudaklarına son bir öpücük kondurabilmesi için onu doğrulttular. Sonra Dorian, takarken evlilik yeminini ettiği alyansı parmağından çıkardı. Daha önce hiç çıkarmadığı için biraz zorlanmıştı. Mansur, babasının alyansı karısının narin parmağına takmasına yardım etti. Dorian, büyük gelen yüzüğün kayıp düşmesini önlemek için karısının parmaklarını büktü.

"Huzur içinde git, aşkım. Allah seni cennetine alsın."

Harcadığı çabayla bitkin düştüğü için döşeğı tekrar uzanmak zorunda kaldı. Göğsündeki sargı bezi, taze kanla kıpkırmızı olmuştu.

Yassie'yi mezarına götürerek nazikçe çukura yatırdılar. Tom'la Mansur, üzerini toprakla

örtme görevini kimseye bırakmadan yerine getirdi. Sarah, sessiz gözyaşları dökerek onları izliyordu. Sonra bir eliyle Tom'un, diğeriyle Mansur'un elini tuttu ve kamp alanına geri döndüler.

Tom'la Mansur doğruca Kadim'in zincirlendiği ağacın yanına gitti. Tom, yüzünde kapkaranlık bir ifadeyle esirin başında dikildi. Kadim'in kafasının arkasında, yediği darbeden ötürü koca bir şişlik belirmişti. Yarılan kafasından akan kan kuruyup koyulaşmıştı. Bununla birlikte bilinci yerindeydi. Tom'a bir fanatiğin çılgın bakışlarıyla, gözünü hiç kırpmadan bakıyordu.

Batula yanlarına gelerek Tom'un önünde eğildi. "Lord Klebe, gazabınızı hak ediyorum. Vereceğiniz her cezaya razıyım. Bu katile kefil olup kampa getirmekle affedilmez bir suç işledim."

"Evet, Batula. Bunun suçu gerçekten de sana ait. Yaptığını telafi etmek için ömrünce çabalaman gerekecek. Bu sonunda hayatına bile mal olabilir. "Lordumun buyurduğu gibi, cezamı çekmeye hazırım," dedi Batula. "Bu domuz eti düşkününü şimdi öldüreyim mi?"

"Hayır, Batula. Önce bize gerçekte kim olduğunu ve bu korkunç görevi ona kimin verdiğini söylemesi gerekiyor. Ancak bu konuda zorlanabileceğimizi görüyorum. Gözlerine bakılırsa bu adam başka bir alemde yaşıyor."

"Onu iblisler kontrol ediyor," diye onayladı Batula. "Konuşmasını sağla, ama dikkat et, sakın istediğimiz bilgileri vermeden eşekler cennetini boylamasın."

"Emredersiniz, lordum."

"Onu kadınların çığlıklarını duyup etkilenmeyeceği uzak bir yere götür."

"Ben de Batula ile birlikte gideceğim," dedi Mansur.

"Hayır, evlat. Bu pis bir iş olacak. Seyretmek isteyeceğini sanmıyorum. "Prenses Yasmini benim annemdi," dedi Mansur. "Seyretmekle kalmayıp, duyduğum her çığlıktan da zevk alacağım ve dökülen her damla kanının tadını çıkaracağım."

Tom, ona hayretle baktı. Karşısındaki, doğumundan beri tanıdığı şirin çocuk değil, bir saat içinde büyüüp olgunlaşmış yetişkin bir erkekti.

"O halde Batula ve Kumrah ile git," diye razı oldu sonunda. "Ve Kadim el-Cürf ün verdiği cevapları aklında iyi tut."

Kadim'i şalupaya bindirerek derenin bir buçuk kilometre kadar yukarısına götürdüler ve buldukları bir başka ağaca zincirlediler. Alnına deri bir şerit dolayarak başını ağaca sıkıca bağladılar. Derisini kesecek kadar sıkılmış şerit, başını oynatmasına engel oluyordu. Mansur, esire gerçek adını sordu, ama Kadim cevaplamak yerine ona tükürdü. Mansur, Batula'yla Kumrah'a baktı.

"Artık yapacaklarımıza hakkımız var. Allah'ın adıyla işimize başlayalım," dedi Mansur.

"Bismillah!" dedi Batula.

Mansur'u esirin başında bırakarak ormana girdiler. Nereyi aramaları gerektiğini biliyorlardı. Bir saat içinde bir asker karınca yuvası buldular. Bir piring tanesinden büyük

olmayan bu böceklerin rengi parlak kırmızıydı. Başlarında, zehirli kısıkaçları vardı. Batula, zarar vermemeye ve kısıkaçlarından kaçınmaya çalışarak böcekleri bir çift bambu maşayla yuvalarından topladı.

Geri döndüklerinde Kumrah dere kenarından bir kamış kesti ve dikkatle, tüpün bir ucunu Kadim'in kulağına olabildiğince soktu.

"Bu minik böceğe iyi bak." Batula, maşanın ucuyla tuttuğu karıncayı gösterdi. "Zehrinin bir damlası, koca bir aslanın acıyla kıvranmasına yol açar. Kendine Kadim diyen katil, söyle bakalım gerçek ismin ne ve kimin için çalışıyorsun?"

Kadim, bacaklarını oynatan böceğe baktı. Kısıkaçlarının ucundaki zehir damlasını görebiliyordu. Keskin, kimyasal bir kokusu vardı. Kokuyu alan diğer karıncalar bir anda saldırganlaşırdı.

"Ben peygamberimizin ümmetinden sadık bir kulum," diye cevap verdi Kadim. "Allah beni ilahi bir görev için gönderdi."

Mansur, Batula'ya başını salladı. "Bırakalım da karınca sorumluluğunu bu sadık kulun kulağına açık seçik söylesin."

Kadim'in gözleri yuvalarında dönerek Mansur'u bulmaya çalıştı. Adam tekrar tükürmeye yeltendiyse de ağzı kupkuru olduğu için başaramadı. Batula, karıncayı adamın kulağına sokmuş olduğu kamışın içine bıraktı ve açık ucu, yontulmuş bir tahta parçasıyla tıkadı.

"Karıncanın ilerleyişini duyacaksın," dedi Batula, Kadim'e. "Ayak sesleri sana bir atın nal sesleri gibi gelecek. Sonra kulak zarının üzerinde yürüdüğünü hissedeceksin. İçkulak zarını kısıkaçlarıyla yoklayacak. Sonrada seni ısıracak."

Üçü de gözlerini dikmiş, Kadim'i izliyordu. Adamın dudakları kıvrıldı, sonra gözleri sadece akları görünecek şekilde yuvalarında döndü ve yüz hatları korkunç bir şekilde çarpıldı.

"Allahım!" diye fısıldadı. "Bana bu kafirlere karşı güç ver!"

Ter, Muson yağmurlarının ilk damlaları gibi gözeneklerinden boşandı. Kulak zarındaki karıncanın ayak seslerinin şiddeti bin misli artınca başını iki yana sallamaya çalıştı, ama deri şerit, başını ağaca mıhlamıştı.

"Cevap ver, Kadim," dedi Batula. "Karıncayı ısırmadan önce yıkayıp çıkarabilirim. Ama hemen cevap vermelisin." Kadim, Batula'nın yüzünü görmemek için gözlerini kapattı.

"Kimsin? Seni kim gönderdi?" Batula yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Çabuk söyle, Kadim. Yoksa hissedeceğin acı, o hezeyanlarla bulanmış aklının bile hayal edemeyeceği kadar dayanılmaz olur."

Kulağın derinliklerindeki kıvrımların içindeki karınca sırtını kamburlaştırdı ve kıvrık kısıkaçlarının arasında taze bir damla zehir belirdi. Karınca, dikenli kısıkaçlarını, duyma sinirinin yüzeye en yakın olduğu noktada yumuşak dokuya batırdı.

Kadim el-Cürf, üst üste gelen acı dalgalarıyla kıvranmaya başladı. İstirabı, Batula'nın uyarısında belirttiğinden de fazlaydı. Bir çığlık attı. Sesi, bir insana ait değilmiş, bir karabasanın içinden kopup gelmiş gibiydi. Sonra acı boğazındaki kasları ve ses tellerini kaskatı etti. Çenesi öylesine büyük bir kuvvetle kenetlendi ki arkadaki çürük bir diş

parçalandı. Ağzı bir anda küçük kırıntılar ve irinin acımsı tadıyla doldu. Gözleri, kör bir adaminkiler gibi yuvalarında iyice geriye döndü. Sırtı öylesine büküldü ki Mansur, omurgasının kırılacağından korktu. Sonra tüm vücudu şiddetle sarsıldı. "Ölecek," dedi Mansur endişeyle.

"Bir şeytan öyle kolay kolay ölmez," dedi Batula. Kadim'in karşısında yere çömelerek durumunu incelediler. Önlerindeki görüntü korkunç olmasına rağmen hiçbirinin içinde en ufak bir merhamet kırıntısı bile yoktu.

"Bakın, efendim!" dedi Kumrah. "İlk kasılmalar geçiyor." Haklıydı. Kadim'in kasları yavaş yavaş gevşedi ve yay gibi olmuş sırtı, normal haline döndü. Bedeni hâlâ sarsılıyordu, ama artık eskisi gibi şiddetli değildi.

"Bitti," dedi Mansur.

"Hayır, efendim. İlahi adalet varsa karınca tekrar ısıracaktır," dedi Batula yumuşak sesle. "Bu kadar kolay kurtulamayacak." Cümlesi bittiği an söyledikleri gerçekleşti ve böcek tekrar soktu.

Bu sefer Kadim'in dili, aniden kapanan dişlerinin arasında kalmıştı. Dilini şiddetle ısırınca çenesinden aşağı kanlar süzölmeye başladı. Vücudu sarsıldı ve zincirleri zorlayarak öne atılmaya çalıştı. Mesanesi gevşedi ve bir şapırtıyla altına etti. Tüm bunlar karşısında Mansur'un intikam alma hevesi bile azalmıştı. Nefret ve kederin gözlerine indirdiği kara perdeler aralandı ve insanlığı yüzeye çıktı. "Yeter, Batula. Buna bir son ver. Karıncayı çıkar."

Batula, kamışın ucundaki tıpayı çıkardı ve ağzını suyla doldurdu. Suyu, kısa kamışın ucundan içeri püskürttü ve boğulan böceğin kırmızı vücudu suyla beraber kamışın içinden döküldü.

Kadim'in acıyla kasılmış bedeni yavaşça gevşedi ve zincirlerinden sarkarak yığıldı kaldı. Sık ve kısa soluklar alıyor, birkaç dakikada bir inlemeyle karışık iç geçirmeye benzer uzun bir soluk koyuveriyordu.

Diğerleri bir kez daha karşısında çömelerek esirlerinin durumunu dikkatle inceledi. Öğleden sonra ilerleyen vakitlerde, güneş ormandaki ağaçların tepelerine değerken Kadim tekrar inledi. Gözleri yavaşça açıldı ve bakışları Mansur'u buldu.

"Ona su ver, Batula," diye emretti Mansur. Kadim'in ağzı kan yüzünden kapkara ve kuruydu. Yaralı dili, dudaklarının arasından çürük bir karaciğer parçası gibi sarkıyordu. Batula, mataradaki suyu yavaşça dudaklarına döktü ve Kadim öksürüp yutkunarak içti. Duraklayıp yuttuğu kanı kustuktan sonra içmeye devam etti.

Mansur, Kadim'in günbatımına kadar dinlenmesine izin verdi, sonra Batula'ya tekrar su vermesini emretti. Gücünü biraz toplamış olan Kadim artık bakışlarıyla onları takip ediyordu. Mansur, kan dolaşımının düzelmesi için Batula ve Kumrah'a esirin bağlarının gevşetilmesini emretti. Kangren olmak üzere olan el ve ayaklarına kan hücum eden Kadim, acıya büyük bir metanetle katlandı ve canının yandığını belli etmedi. Bir süre sonra bağları tekrar sıkılaştırıldı.

Mansur gelerek Kadim'in başında dikildi. "Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun;

öldürdüğü'nün Prenses Yasmini'nin oğluyum," dedi. "Allah'ın ve kullarının gözünde öç hakkına sahibim. Hayatın bana ait."

Kadim gözlerini ona dikmişti. "Sorularımı cevaplamazsan Batula'ya kulağına bir karınca daha koymasını emredeceğim."

Kadim gözlerini kırptı ama yüzü ifadesizdi. "Soruma cevap ver," dedi Mansur. "Kimsin ve seni evimize kim gönderdi?"

Kadim'in şiş dili ağzını dolduruyordu, bu yüzden söyledikleri güçlkle anlaşılıyordu. "Ben, peygamberimizin ümmetinden sadık bir kulum," dedi. "Allah beni ilahi bir görev için gönderdi."

"Bu, daha önce verdiğin cevabın aynısı, ama benim istediğim değil," dedi Mansur. "Batula, bir karınca daha seç. Kumrah, Kadim'in kulağına kamışı yerleştir." Söylediklerini yaptıklarında Kadim'e döndü. "Bu kez acı seni öldürebilir. Ölmeye hazır mısın?"

"Şehitlik en yüce mertebedir," dedi Kadim. "Allah'ın beni cennetine alması için dua ediyorum."

Mansur, Batula'yı bir kenara çekti. "Pes etmeyecek."

Batula şüpheli görünüyordu. Cevapladığında sesi tereddütlüydü. "Başka bir yolu yok, efendim."

"Sanırım var. " Mansur, Kumrah'a döndü. "Kamışa ihtiyacımız olmayacak. " Sonra ikisine birden baktı. "Başından ayrılmayın. Geri döneceğim."

Kayığa atladı ve küreklere asılarak kumsala döndü. Kampa vardığında hava kararmak üzereydi, ama doğudan yükselmekte olan ay, geceye altın sarısı parlaklığını yaymaya başlamıştı bile. "Ay bile amacımız doğrultusunda bize yardımcı oluyor," diye mırıldandı Mansur. Babasının kulübesindeki lambanın yanmakta olduğunu fark edince hemen o tarafa seğırtti.

Amcası Tom ve yengesi Sarah, babasının yattığı döşegın yanı başında oturuyordu. Mansur, babasının yanında diz çökerek solgun alnını öptü. Dorian hafifçe kıpırdandı, ama gözleri açılmadı.

Mansur, Tom'un kulağına eğilerek fısıldadı. "Katilin ağzından laf alamadık, amca. Yardımına ihtiyacım var."

Tom ayağa kalktı ve Mansur'a peşinden gelmesi için başıyla bir işaret yaptı. Mansur, ona ne istediğini çabucak anlattıktan sonra "Kendim yapardım, ama dinim İslam bunu yasaklıyor," dedi.

"Anlıyorum." Tom başını salladıktan sonra aya baktı. "Yeterince aydınlık. Geceleri ormanın buraya yakın bir köşesine geldiklerini görmüştüm. Sarah Yenge'ne nereye gittiğimi ve ne yapacağımı anlat. Söyle ona endişelenmesin, işim fazla uzun sürmez."

Tom, cephaneliğe gitti ve çift namlulu büyük bir Alman tüfeğı seçti. Tüfeğı doldurduktan sonra çakmaktaşını ve falyayı kontrol etti. Sonra bıçağının kemerinde olduğundan emin oldu ve kılıfını gevşeterek gerektiğinde çekmeye hazır etti.

On adam seçti, onları çağırmasını beklemelerini emretti ve kamptan tek başına ayrıldı. Başarısı için sessizlik ve gizlilik hayati bir önem taşıyordu. Dere boyuna vardığında su

kenarındaki çamurlu topraktan bir avuç alıp suratına sıvadı. Avı zeki ve sinsiydi, bu yüzden tüm tedbirleri almalıydı. Çamur, yüzünün ay ışığında parlamasını önleyecekti. Avlayacağı hayvan oldukça iriydi, buna karşın pek az kişi onu görmüştü, zira bu hayvan geceleri daha hareketliydi.

Tom, derenin yatağı boyunca neredeyse bir buçuk kilometre ilerledi. Hayvanları daha önce gördüğü bataklık araziye yaklaştığında adımlarını yavaşlattı ve elli adımda bir durup etrafı dikkatle dinlemeye başladı. Bataklığın kıyısına varınca çömeldi ve tüfeğini kucağına yerleştirdi. Başının etrafında vızıldayan sivrisinekleri kovmak için bile hareket etmeden sabırla beklemeye koyuldu. Ay giderek yükselip parlaklaştı. Öyle ki, dalların ve yaprakların yere düşen gölgelerinin kenarları artık çok keskindi.

Aniden çok yakından homurtular ve tiz sesler duyuldu ve Tom'un nabızı hızlandı. Sessizlik tekrar çökerken devrik bir ağaç gövdesi gibi kıpırdamadan durdu. Sonra çamurlu toprak üzerinde ayak sesleri duydu. Homurtular, eşelemeler, sertçe kapanan çenelerin sesi arttı.

Tom, seslere doğru dikkatle ilerledi. Hayvanların çıkardığı sesler başladığı gibi aniden kesilince olduğu yerde donakaldı. Bunun, çalı domuzlarının doğal davranışı olduğunu biliyordu. Hepsi birden durup yaklaşan yırtıcı hayvanları duyabilmek için kulak kesilirdi. Tom, tek ayak üzerinde olmasına rağmen sessizlik süresince bir heykel gibi kıpırdamadan durmayı başardı. Sonra homurtular ve eşinmeler tekrar başladı.

Baldırındaki kaslar yanan Tom, rahat bir nefes alarak tekrar ilerlemeye koyuldu. Sonra sürünün tam karşısında olduğunu gördü. Sayıları birkaç düzine vardı. Koyu renk, kambur dişilerin ayaklarının dibinde yavrular vardı.

Tom, toprağın daha sert bölümlerine basmak için azami dikkat göstererek bataklığın kıyısında ilerledi ve çökerek iri erkeklerin ormandan çıkıp gelmesini bekledi. Bir bulut ayı örttü ve Tom aniden karanlıkta, çok yakınında bir varlık hissetti. Tüm dikkatini ona yöneltince iri hayvanın neredeyse tüfeğinin namlusunun ucunda olduğunu fark etti. Tüfeğin dipçliğini omzuna yerleştirdi, ama horozları kaldırmaya cesaret edemedi. Hayvan fazla yakınındaydı. Çıkan sesi mutlaka duyacaktı. Gördüğünün gerçek mi, yoksa hayalinin bir ürünü mü olduğundan emin olamayarak gözlerini karanlığa dikti. Sonra bulut ayın önünden çekildi ve ay ışığı ortalığı tüm parlaklığıyla aydınlattı.

Önünde dev gibi bir domuz vardı. Bir dağ gibi yükselen sırtı sert ve dik tüylerle kaplıydı. Çenesinin iki yanındaki iri dişler yukarı doğru kıvrılmıştı.

Bir adamın karnını parçalayıp oracıkta öldürecek kadar keskinlerdi.

Tom ve domuz birbirini aynı anda gördü. Tom tüfeğinin horozlarını kaldırırken hayvan tiz bir ses çıkararak doğruca adamın üzerine atıldı. Tom, ilk atışı domuzun göğsüne yaptı ve kurşun et ve kemikler arasına daldı. Domuz sendeledi ve ön bacakları büküldü. Ama hemen tekrar doğruldu ve tekrar atıldı. Tom, ikinci kurşunu da ateşledikten sonra tüfeğin dipçliğini üzerine gelen hayvanın kafasına doğru savurarak kendini yana attı. Domuzun dişlerinin biri ceketine takıldı ve kumaşı bir ustura gibi yırttı, ama etini sadece sıyırmıştı. Hayvanın omzunun ağır darbesi Tom'u çamurların içine yuvarladı.

Hemen ayağa fırlayan Tom, bıçağını çekerek yeni bir saldırıyı karşılamaya hazırlandı. Tüfeğin sesiyle alarma geçen diğer hayvanlar tiz çığlıklar atarak etrafında koşuyordu.

Uzaklaşmalarının ardından ortalığa yoğun bir sessizlik çöktü. Sonra Tom hafif bir ses duydu. Zorlukla alınıp verilen solukların ve can çekişen hayvanın kasılan bacaklarının bataklıktaki sazlara çarpmasının sesiydi. Dikkatli adımlarla bu seslere doğru yürüdü ve ölmek üzere olan domuzu gördü. Çamurun içinde yatan hayvan, bakışları altında son nefesini verdi ve hareketsiz kaldı.

Tom aceleyle kamp yerine döndü ve daha önceden belirlediği on adamın emirlerini beklediğini gördü. Hiçbiri Müslüman değildi, bu yüzden bir domuzla dokunmanın onlar için bir sakıncası yoktu. Hep birlikte bataklığa döndüler ve adamlar, hayvanın kötü kokulu cesedini bir sıraya bağladı. On adam, koca hayvanı Kadim'in bağlı olduğu ağacın yanına taşırken oldukça zorlanmıştı. Mansur, Batula ve Kumrah, esirin yanında durmuş, onları bekliyordu.

Şafak söküyordu artık. Kadim, önüne bırakılan leşe bakakaldı. Hiçbir şey söylemedi, ama duyduğu dehşet ve tiksinti yüzünden okunuyordu.

Leşi taşıyanlar, yanlarında beller getirmişlerdi. Mansur hemen adamlara leşin yanında bir mezar kazmalarını emretti. Adamların hiçbiri Kadim'le konuşmuyor, kazarken onun bulunduğu tarafa bile bakmıyordu. Bununla birlikte, onları izlemekte olan Kadim'in huzursuzluğu iyice arttı. Tekrar terlemeye ve titremeye başladı, ama bu kez sebep karıncanın zehri değildi. Mansur'un onun için hazırladığı akıbeti anlamaya başlamıştı.

Mezar yeterince derin olduğunda, adamlar, Tom'un emri üzerine kazmayı bıraktı ve domuz leşinin etrafına toplandı. İşlerinden ikisi deri yüzmekte kullandıkları bıçakları bilerken diğerleri leşi sırtüstü çevirdi ve yüzme işini kolaylaştırmak için hayvanın bacaklarını tuttu. İşlerinde usta oldukları için sert kıllarla kaplı kalın deriyi kısa sürede pembe ve mor kaslarla beyaz yağlardan ayırdılar. İki adam, iki uçtan tutarak deriyi yere serdi.

Mansur'la iki kaptan, değersiz hayvanın kanının üzerlerine damlamaması için güvenli bir mesafede durmuş, diğerlerini izliyordu. Esirlerinin yüzündeki tiksintinin aynısı, onların yüzünden de okunuyordu. İri hayvanın yağlı etinin kokusu, sabahın taze havasını ağırlaştırıyordu. Mansur, Kadim'le konuşmadan önce ağzındaki tattan kurtulmak için yere tükürdü. Leşin getirilmesinden sonra onunla ilk konuşması olacaktı bu.

"Ey peygamberimizin ümmetinden sadık bir kul olduğunu ve Allah'ın seni ilahi bir görevle gönderdiğini söyleyen meçhul kişi, artık sana ve kalleşliklerine ihtiyacımız yok. Bu dünya üzerindeki hayatın sona eriyor." Kadim, karıncanın ısırmasının acısına gösterdiği tepkinin çok daha fazlasını sergilemeye başladı. Bir geri zekâlı gibi abuk sabuk sözler geveliyor, gözleri bir o yana bir bu yana devriliyordu. Mansur bunlara aldırmayarak sözlerine merhametsizce devam etti. "Emrim üzerinde bu ıslak, leş kokulu domuz derisinin içine sarılacaksın ve postun kenarları dikilecek. Sonra kazılan bu mezara diri diri gömüleceksin. Domuzun etlerini parçalayarak üzerine yerleştireceğiz ki suratına akan kanı ve yağıyla boğulasın. Domuzla birlikte çürüyeceksiniz ve bedenlerinizin sıvıları iç içe

gececek. Böylece tek bir varlık haline geleceksiniz. Sonsuza dek haram kalacaksın. Allah ve tüm peygamberleri için daima değersiz bir varlık olacaksın."

Mansur, emrini bekleyen adamlarına başıyla bir işaret yaptı ve adamlar esirin zincirlendiği ağaca yaklaştı. Mansur, zincirleri çözdü, ama elleriyle ayaklarını birbirine bağlayan deri şeritleri çözmedi. Adamlar Kadim'i taşıyarak ıslak postun içine bıraktı. Geminin yelkencisi, iğneye ip geçirerek postu dikmek üzere çömeldi.

Islak, yağlı derinin tenine dokunuşunu hisseden Kadim, sonsuz karanlığa mahkûm edilmiş bir ruh gibi acı acı feryat etti. "Adım Kadim ibn Ebubekir. Süleyman Ebubekir Paşa'nın en büyük oğluyum. Buraya babamın katilinden öç almak ve efendim Halife Zeyn el-Din ibn elMalik'in emirlerini yerine getirmek için geldim."

"Efendinin emirleri neydi?" diye sordu Mansur.

"Prenses Yasmini ve ensest suçu işleyen aşığı el-Salil'in öldürülmesi." Mansur, biraz ötede çömelmiş duran Tom'a döndü. "Bilmek istediğimiz buydu. Artık onu öldürebilir miyim, amca?"

Tom ayağa kalkarak başını iki yana salladı. "Hayatı bana değil, babana ait. Ayrıca annenin intikamını almak için ileride bu katile ihtiyaç duyabiliriz."

Kulak zarı zedelenmiş olan Kadim, postun üzerinden kaldırılıp bilekleri çözüldüğünde dengesini koruyamayarak sendeledi ve yere kapaklandı. Tom, adamlara onu domuz leşini taşıdıkları sırığa bağlamalarını emretti. Adamlar, Kadim'i avladıkları bir hayvan gibi kampa geri taşıdı.

"Gemiden kaçmak onun için daha zor olacaktır. Esiri Allah 'ın Lütü'na götürün," dedi Tom, Batula'ya. "Alt güverteye zincirleyin, başına da en güvenilir adamlarını dik. Gece gündüz nöbet tutsunlar."

Yasmini'nin yasını tuttukları kırk gün boyunca lagünün yanında kurdukları kampta kaldılar. Dorian, ilk on gün boyunca ölüm ve yaşam arasında gidip geldi. Tom, Sarah ve Mansur sırayla başında bekliyordu.

Dorian, onuncu günün sabahında gözlerini açıp Mansur'a baktı ve zayıf ama net bir sesle konuştu. "Annen gömüldü mü? Duaları ettin mi?"

"Gömüldü ve mezarının başında her ikimiz için de dua ettim, baba."

"Aferin, oğlum." Dorian tekrar kendinden geçti, ama bir saat sonra yine uyandı ve yemekle su istedi.

"Yaşayacaksın," dedi Sarah, ona bir kâse et suyu getirdiği sırada. "Ölümün kıyısından döndün, Dorian Courtney, ama yaşayacaksın."

Kardeşinin durumunun iyiye gittiğini görünce rahatlayan Tom, döşeğin başında nöbet bekleme işini Sarah ve diğer kadın hizmetlilere bırakarak Mansur ile birlikte diğer işlerle ilgilenmeye başladı.

Tom, Kadim'in her gün alt güverteden getirilip açık havada, güneş altında egzersiz yapmasını emretmişti. İyi beslendiğinden ve kafasındaki yaranın iyileştiğinden emin

olmak istiyordu. Bunları yapmasının sebebi ona merhamet duyması falan değildi, iyi durumda olmasını istiyordu, çünkü Kadim, gelecekteki planlarının önemli bir parçası olacaktı.

Domuz postunun tuzlanıp Allah'ın Lütü'nün donanımına asılmasını istedi. Kadim'i her gün postun gölgesinde akıcı bir Arapça ile sorguya çekiyor, cevap vermediği takdirde onu bekleyen kaderi unutmamasına bir an için bile izin vermiyordu.

"Bu geminin kardeşimle bana ait olduğunu nasıl öğrendin?" diye sordu ve Kadim, ona bilgiyi veren tacirin adını söyledi. Zanzibarlı tacir, bu bilgiyi verdikten sonra idam edilmişti.

Tom, yardımsız oturabilecek kadar iyileşen kardeşine bu bilgiyi aktardı. "Bu durumda, kimliğimiz Zeyn el-Din'in Ümit Burnu'ndan Hürmüz'e ve Karadeniz'e kadar her limanda bulunan casusları tarafından biliniyor demektir."

"Hollandalılar da biliyor," dedi Dorian onaylayarak. "Keyser, VOC'un doğudaki tüm limanlarının bize kapalı olacağını söylemişti. Gemilerin görünümünü değiştirmeliyiz."

Tom bu konuşmalarının üzerine işe koyuldu. Önce bir gemiyi, sonra diğerini kumsala çektiler. Tom, gel-gitten faydalanarak gemileri karina etti. Önce gövdeye yapışmış olan yosun ve midye tabakasıyla ahşabı sarmış olan teredo kurtlarını temizlediler. Bu iğrenç yaratıkların bazıları parmak kalınlığında ve kol boyundaydı. Gövdeyi kemirerek delik deşik ederler, sert bir fırtınada kolayca parçalanmasına sebep olabiliyorlardı. Geminin tabanını ziftle kapladılar ve yerinden çıkıp kurtların girmesine sebep olan bakır kaplamaların yerine yenilerini taktılar. En etkin önlem buydu. Tom sonra direkleri ve donanımı değiştirtti. Allah'ın Lütü'na bir mizana direği ekletti. Bu, Dorian ile önceden tartıştıkları bir konuydu; eklenen direk, geminin görünümünü ve performansını tamamen değiştirmişti. Denemek için gemiyi açık denize çıkardığında, geminin rüzgâra tam bir kerte daha yakın ilerlediğini ve hızının iki knot artmış olduğunu gördü. Keyiften ağızları kulaklarına varan Tom ve Batula, güzel haberi Dorian'a vermek için hemen yanına koştular. Söylediklerini dinleyen Donan, kumsala çıkıp gemiye bakmak için ısrar etti.

"Allah adına, bir bakire gibi tazelenip yenilenmiş."

"Ona yeni bir isim bulmalıyız, Dorry," dedi Tom. "Bir isim düşündün mü?"

Dorian cevap vermekte hiç tereddüt etmedi. 'İntikam.'

Kardeşinin ne düşündüğünü yüzündeki ifadeden anlayan Tom, hiç tartışmadı. "Bu tanıdık, ünlü bir isim." Başını salladı. "Büyük-büyük-büyükbabamız, Sir Richard Grenville ile İntikam isimli gemiyle denize açılmış."

Geminin gövdesini, gök mavisine boyadılar. Yanlarında getirdikleri boya bu renkti. Lombar kapaklarını da koyu maviye boyadılar. Bu, İntikam'a şık bir hava vermişti.

Sonra York Bakiresi üzerinde çalışmaya başladılar. Şiddetli rüzgâr altında ilerlerken hep broş atmak eğilimi vardı. Tom bu fırsattan istifade, ana direğe üç metrelik bir ek yaptırdı ve beş derecelik daha çalım verdi. Ayrıca cıvadrayı uzatarak fok ve veleni yelkeninin ıstralyasını birazcık öne aldı. Trimini değiştirmek için kıça yakın su fıçısı beşiklerinin yerini değiştirdi. Bu, geminin profilini değiştirmekle kalmamış, dümene daha iyi cevap vermesini sağlamıştı.

Tom, İntikam 'in aksine gövdeyi koyu maviyle, lombar kapaklarını ise gök mavisiyle boyattı.

"Eski ismini sana ithaf etmiştim," diye hatırlattı Tom, Sarah'ya. "Yeni ismini de sen vermelisin."

"Su Perisi" dedi Sarah hiç duraksamadan. Tom gözlerini kırptırdı.

"Nasıl aklına geldi? İlginç bir isim."

"Ben de ilginç bir kadınıym zaten," diyerek güldü Sarah.

"Ona şüphe yok," dedi Tom da gülerek. "Ama sadece Peri daha iyi olabilir."

"Ona ismini sen mi veriyorsun, ben mi?" diye tatlı tatlı sordu Sarah. "Birlikte veriyoruz diyelim," dedi Tom ve Sarah kollarını teslim olurcasına kaldırdı.

Yasmini için yas tuttukları kırk gün sona erdiğinde Dorian yardımsız kumsalın ucuna yürüyebilecek ve kanalın diğer ucuna yüzebilecek kadar iyileşmişti. Gücüne kavuşuyor olmasına rağmen, hissettiği yalnızlık ve üzüntünün yarattığı çöküntü kendini gösteriyordu. Mansur, ne zaman görevleri arasında boşluk bulsa babasının yanına gidiyor, birlikte oturup sessizce sohbet ediyorlardı.

Tüm aile, planlarını tartışmak için her akşam kamp ateşinin başında bir araya geliyordu. Lagünü yeni yuvaları yapmak istemedikleri kısa süre sonra anlaşıldı. Tom'la Mansur, atları olmadığı için yaya yaptıkları keşif gezilerinde karanın fazla içlerine gidemediler. Daha önce oralarda yaşayan hiçbir kabileyle karşılaşmadılar. Rastladıkları eski köyler yakılmış ve terk edilmişti.

"Mal alıp satacağın kimse yoksa ticaret de yoktur," dedi Tom. "Burası uğursuz bir yer. Ayrıca hastalıklı. İnsanlarımızdan birini yüksek ateşten kaybettik bile," diye destekledi onu Sarah. 'Oğlumuz Jim'i burada görebileceğimizi ummuştum, ama şimdiye kadar ondan hiçbir iz yok. Daha kuzeye ilerlemiş olmalı. " Jim'i görememiş olmalarının başka yüzlerce sebebi olabilirdi, ama Sarah onları düşünmeyi reddediyordu. "Onu kuzeyde bulacağız," dedi inançlı bir sesle.

"Ben de burada kalamam," dedi Mansur. Son haftalarda aile konseyindeki yerini doğal bir şekilde almıştı. "Babamla benim kutsal bir görevimiz var. Annemin ölüm emrini veren adamı bulmalıyız. Bu adamın kim olduğunu biliyorum. Kaderim kuzeyde, Umman'da yatıyor." Sorarcasına babasına baktı.

Dorian başını yavaşça sallayarak onayladı. "Yasmini'nin öldürülmesi her şeyi değiştirdi. Şimdi senin kutsal intikam görevini paylaşıyorum. Birlikte kuzeye ilerleyeceğiz."

"O halde karar verildi," dedi Tom hepsinin adına konuşarak. "Nativity Koyu'na vardığımızda tekrar düşünürüz."

"Ne zaman yelken açabiliriz?" diye hevesle sordu Sarah. "Bir gün söyle!" Gemiler de biz de neredeyse hazırız. On gün sonra. Kutsal Cuma'nın ertesi günü," diye önerdi Tom. "Hayırlı bir gün."

Sarah, Jim'e bir mektup yazdı. Güzel, sık yazısıyla on iki sayfayı doldurmuştu. Mektubu çadır bezine sarıp dikti ve üzerini gemileri boyadıkları gök mavisine boyadı. Sonra kızgın ziftle mühürledi. Üzerine beyaz boyayla oğlunun ismini yazdı: James Archibald Courtney.

Sonra paketi tepenin üzerine taşıyıp kendi elleriyle kayanın altına yerleştirdi. Jim'in dikkatini çekmesi için önüne üst üste taşlar yığdı.

Mansur, vadinin üst kesimlerinde avlanarak beş bizon daha vurdu. Kadınlar eti tuzlayıp kuruttular, sonra önlerindeki yolculuk için baharatlı sosisler yaptılar. Denizciler, Mansur'un denetimi altında tüm su fıçılarını doldurup gemilere yüklediler. Bu iş de bitince Tom ile Arap kaptanlar gemilerin çevresinde kürek çekerek trimlerini kontrol ettiler. İyice yüklü ve dolayısıyla ağır olmalarına rağmen her iki gemi de hızlıydı. Yeni boyalarıyla çok zarif görünüyorlardı.

Kadim el-Cürf, her gün zincirlenmiş halde, başında gardiyanlarla birkaç saatliğine güverteye çıkabiliyordu. Tom'la Dorian, sırayla onu sorguya çekiyordu. Kurumuş domuz postunun gölgesinde yaptıkları bu sorgulamalarda Kadim, gönüllü bir şekilde olmasa da belirli bir ölçüde saygıyla cevaplıyordu sorularını. Bununla birlikte, o tuhaf, çılgınca bakış gözlerini hiçbir zaman terk etmiyordu. Tom ve Dorian aynı soruları farklı şekillerde soruyorlar, ama tuzaklarına düşmeyen Kadim, ikisine de tutarlı cevaplar veriyordu. Kendisini bekleyen sonun ne olacağını biliyor olmalıydı. Kanunlar, Dorian ve Mansur'a bu hakkı veriyordu. Kadim, baba oğlun gözlerine baktığında kendi ölümünü görebiliyordu. Tek umabileceğı, vakti geldiğinde sonunun çabuk ve şerefli olmasına izin vermeleri, domuz derisiyle gömülmek gibi bir cezayı reva görmemeleriydi.

Haftalar geçtikçe Kadim'in alt güvertedeki hapis hayatı monoton bir ritim kazandı. Üç Arap denizci, dörder saatlik nöbetlerle bütün gece başında bekliyordu. Batula tarafından dikkatle seçilmişlerdi ve ilk günlerde görevlerini büyük bir itaatle getiriyorlardı. Kendileri hiç konuşmuyor, Kadim'in her söylediğini kaptanlarına rapor ediyorlardı. Ancak geceler uzun ve tekdüze, dikkatli ve uyanık kalabilmekse zordu. Kadim, diyalektik ve dini tartışmalar üzerine Umman'ın en meşhur mollaları tarafından eğitilmişti. Mürettebatın geri kalanı kıyıdayken veya üst güvertede uyuyorken gecenin karanlığında gardiyanlarına fısıldadığı sözler, bu adanmış genç adamlar için çok etkileyiciydi. Anlattığı hakikatler, Batula'ya rapor edemeyecekleri kadar tesirli ve dokunaklıydı. Kulaklarını söylediklerine tıkayamamışlar, kendilerini onu dinlemekten alamamışlardı. Allah'ın yolunun doğruluğunu ve güzelliğini anlattığında önce onu büyülenmiş gibi dinlemişlerdi. Sonra kendi istekleri dışında onlar da fısıldamaya, Kadim'in sözlerine karşılık vermeye başladı. Gözlerindeki ateş yüzünden onun kutsal biri olduğunu düşünüyorlardı. Kayıtsız şartsız adanmışlığı ve sözlerindeki sarsılmaz mantık, ikna olmalarını sağlamıştı. Yavaşça Kadim ibn Ebubekir'in ağına düştüler.

Bu arada, denize açılma günü yaklaştıkça diğerkleri arasında heyecanın dozu artıyordu. Ormanın kıyısındaki kulübelerden son eşyalar da çıkarılıp gemilere taşındı. Kutsal Cuma günü, Tom'la Mansur, boş kulübeleri ateşe verdi. Kuru sazlar şenlik ateşi gibi alev aldı. Ertesi sabah şafak söker sökmez denize açıldılar. Lagünün girişinde bekçilik eden kayalıklardan geçerek açık denize vardılar. Rüzgâr, amaçlarına uygun esiyordu.

Tayfalardan biri sıkıntılı bir telaşla alt güverteden geldiğinde gün ortasıydı ve kara, batı ufkunda ince bir çizgiden ibaret kalmıştı. Tom ve Dorian, kışüstü güvertesindeydi. Önce ikisi de adamın telaşlı bağırışlarını anlayamadı:

"Kadim!" Tom, işin özünü anlamıştı. Hemen alt güverteye koştu. Kadim, marangozların yaptığı ahşap kafesin içinde, saz döşeğin üzerinde uyuyordu. Zincirleri güvertedeki halkalara bağlıydı. Tom, esirin üzerini baştan ayağa örten battaniyeyi bir ucundan tutarak çekti ve altından çıkan kuklaya tekmeyi bastı. Üstü�yle doldurulmuş iki çuvalın çeşitli yerleri iplerle kurnazca bağlanarak battaniyenin altında bir insan olduğu görünümü yaratılmıştı.

Gemiye baştan kışa çabucak aradılar. Tom ve Dorian kılıçlarını çekmişler, her kuytuyu kontrol etmişlerdi.

"Üç adamımız kayıp," dedi Batula utanç dolu bir ifadeyle.

"Kimler?" diye sordu Dorian.

Batula cevap vermeden önce hafifçe duraksayarak cesaretini topladı. "Raşid, Pinna ve Habban," dedi çatlak bir sesle. "Tutuklunun başına diktiğim muhafızlar."

Tom rotasını değiştirip İntikama yaklaştı. Konuşma borusunu kullanarak diğer gemiye komuta eden Mansur'a seslendi. Her iki gemi de tiramola attı ve lagünün girişine yöneldi. Ama denize kolayca açılmalarını sağlayan rüzgâr, şimdi de girişlerini engelliyordu. Kayalıkların arasından lagüne girmek için günlerce uğraştılar. Tom sinirlenip şansını zorlamaya kalkınca iki kez mercan kayalıklarına bindirme tehlikesi atlattılar.

Ayrılışlarından altı gün sonra nihayet lagüne girebildiler ve demir attilar. Denize açılmalarından sonra yağın yağmurlar kaçakların izlerini yıkayıp yok etmişti. "Ama gidebilecekleri tek bir yön var," dedi Tom vadiyi işaret ederek. "Ne var ki bizden neredeyse dokuz gün ilerideler. Onları yakalamak istiyorsak hemen yürümeye başlamalıyız."

Kumrah ve Batula'ya silah dolaplarını ve cephaneliği kontrol etmelerini emretti. Kıyıya döndüklerinde yüzlerinde üzgün bir ifade vardı. Dört tüfeğin, aynı sayıda palanın, kurşun torbalarının ve barutlukların eksik olduğunu bildirdiler. Tom kendini tutarak iki kaptana fazla söylenmedi. Kendilerini çok kötü hissettikleri belliydi.

Tom, onlar kaçakların peşinden giderken geride kalarak gemilere ve Sarah'ya göz kulak olmasını isteyince Dorian şiddetle karşı koydu. Sarah, onu uzun süren zorlu yürüyüş ve olası bir çarpışma için yeterince kuvvetlenmediğine ikna edince boyun eğmek zorunda kaldı. Tom, adamlarından en iyi on tanesini seçti. Bu adamların hepsi de kılıç, tüfek ve piştov kullanmakta ustaydı. .

Kıyıya adım atmalarının üzerinden bir saat geçmişti ve takip için her şey hazırdu. Tom, Sarah'yı öptü ve küçük grup, karanın içlerine doğru ilerlemeye başladı. Tom'la Mansur en önde ilerliyordu.

"Keşke Bakkat yanımızda olsaydı," diye mırıldandı Tom. "Onları kanatlanıp yerin üç metre üzerinden ilerleseler bile bulurdu."

"Sen meşhur bir fil avcısısın, Tom Amca. Bunu söylediğini çocukluğumdan beri

duyarım."

"O bir iki yıl önceydi." Tom hüzünle gülümsedi. "Ve söylediklerimin hepsini hatırlamamalısın."

Üçüncü gün öğle vakti, kuzeyden güneye hiç kesilmeksizin uzanan dağların üzerinden karanın içlerine baktılar. Altlarındaki yamaçlar mor funda yığınlarıyla doluydu. Bu, kıta kabuğunun iç platosunun kıyı kesiminden ayrıldığı yerd. Arkalarında, sık orman örtüsü yemyeşil bir halı gibi okyanusa kadar uzanıyordu. Önlerinde sert, kayalık, göz korkutan tepeler ve mesafe yüzünden maviye dönmüş ufuklara doğru uzanan uçsuz bucaksız düzlükler vardı. Vahşi hayvan sürülerinin kaldırdığı toz bulutları ılık esintiyle savruluyordu.

"Takip ettiğimiz adamlar herhangi bir yöne ilerlemiş olabilir. Hayvanların ayak izleri, kaçakların izlerini örtmüş olmalı," dedi Tom, Mansur'a. "Yine de ıssız bölgeye gitmiş olacaklarını hiç sanmıyorum. Kadim, başka insanları bulmaya çalışacak kadar kurnaz davranacaktır."

"Ümit Burnu kolonisine yönelmiş olabilir mi?" Mansur güneye baktı.

"Muhtemelen Ateş Sahili boyundaki Arap kalelerine veya Portekizlilerin kontrolündeki Mozambik'e ulaşmaya çalışacaktır."

"Çok büyük bir bölge," dedi Mansur suratını asarak. "Herhangi bir yere gitmiş olabilirler."

"Bir sonraki adımımıza karar vermeden önce keşif gruplarının dönmesini bekleyeceğiz."

Tom kuzeye ve güneye en iyi adamlarını göndermiş, Kadim'in izini bulmalarını istemişti. Henüz Mansur'a söylemek istemiyordu, ama kaçakları yakalama şanslarının yok denecek kadar az olduğunu biliyordu. Kadim yola koyulalı çok uzun bir süre olmuştu ve bölge, Mansur'un da belirttiği gibi çok büyüktü.

Tom keşif gruplarıyla buluşma noktası olarak yirmi fersah öteden, her açıdan rahatlıkla görülebilecek şapka şeklinde bir tepeyi seçmişti. Güney yamacında, ağaçların başladığı noktada kamp kurdular. Tom'un gönderdiği adamlar gece yarısı döndü. Hiçbiri insan izine rastlayamamıştı.

"Paçayı kurtardılar, delikanlı," dedi Tom, yeğenine. "Sanırım gemilere dönmekten başka bir seçeneğimiz kalmadı. Ama senin de onayını almak isterim. Bir sonraki adımımızı, annene karşı duyduğün sorumluluk belirleyecek."

"Kadim sadece bir maşaydı," dedi Mansur. "Benim kan davam, Lamu'daki efendisi Zeyn el-Din ile. Sana katılıyorum, Tom Amca. Daha fazla devam etmemizin anlamı yok. Enerjimizi daha faydalı işlere harcayalım."

"Şunu da düşün, evlat. Kadim, yuvasına dönen bir güvercin gibi doğruca efendisine koşacaktır. Zeyn'i bulduğumuzda, Kadim'in de hemen yanı başında olduğunu göreceğiz. Daha önce aslanlara yem olmazsa elbette."

Mansur'un yüzü aydınlandı ve omuzları dikleşti. "Tabii ya, bunu düşünmemiştim, amca! Haklısın, elbette. Ama Kadim'in vahşi topraklarda ölüp gideceğini hiç sanmıyorum. Onda yırtıcı bir hayvanın yaşama içgüdüğü ve bir fanatiğin inancı var. Onunla tekrar karşılaşacağımızdan eminim. Elimden kurtulamayacak. Haydi, hemen gemilere dönelim."

Sarah, Perideki küçük kamarasındaki ranzadan günün ilk ışıklarından önce kalktı. Sonra, Tom'un gidişinden beri her sabah yaptığı gibi kıyıya çıkıp lagünün gerisindeki tepeye tırmandı. Tepenin zirvesinde durup kocasının yolunu gözledi. Çok uzaklarda, adamlarının önünde yürümekte olan Tom'un iri vücudunu görünce görüşü sevinç ve rahatlama gözyaşlarıyla bulandı. "Dualarımı duyup karşılık verdiğin için sana şükürler olsun, Tanrım," diye bağırdı. Tepeyi koşarak indi ve kendini doğruca kocasının kollarına attı. "Sana göz kulak olmak için yanında olmadığım için başının derde gireceğinden çok korktum, Tom Courtney. "Başımı derde sokacak fırsatım olmadı, Sarah Courtney." Karısına sıkıca sarıldı. Sonra Mansur'a döndü. "Sen benden hızlısın, evlat. Koşup babana geri döndüğümüzü haber ver. Gemileri güverteye ayak basmamla yelken açmaya hazır etsin." Mansur hemen yola koyuldu.

Sarah, duyuş mesafesinden çıkar çıkmaz, "Çok kurnazsın, Thomas," dedi. "Dorry'ye Yasmini'nin ölümünün intikamının alınamadığını söyleyen kişi olmak istemedin."

"Bu benden çok Mansur'un görevi," dedi Tom karısının eleştirisine hiç aldırmadan. "Dorry de öylesini tercih ederdi. Bu lanet olayın tek iyi yönü, zaten yakın olan baba oğlu iyice yakınlaştıracak olması."

Suların çekilmesiyle yelken açıldılar. Rüzgâr lehlerine esiyordu, karanlık çökmeden açık denizde epey yol aldılar. Gemiler arasında iki palamar boyu mesafe vardı, taze rüzgâr tam istedikleri gibi kıçtan esiyordu. İntikam yeni kazandığı hız yetisini gösterdi ve Peri'nin önüne geçti. Tom bu yüzden gece için yelkenlerin sarılıp küçültülmesi emrini gönülsüzce verdi. Onları Nativity Koyu'na böyle çabucak götüren rüzgârdan faydalanmamak yazık olacaktı.

"Ama ben bir savaşçı değil, tacirim," diye avuttu kendini. Yelkenlerin küçültülmesi emrini verirken İntikam'daki Mansur'un veleni yelkenini katladığını gördü. Karanlıkta yerlerini bilmek için her iki gemi de grandi çanaklıklarına fenerler astı.

Tom kıçüstü güvertesini Kumrah'a bırakıp yemek için aşağı inmeye hazırdı. Sarah'nın pişirdiği baharatlı yemeğin ağız sulandıran kokusunu alabiliyordu. Yelkenleri ve dümencinin seyir açısını kontrol ederek birkaç dakika daha geçirdi. Sonunda tatmin olarak basamaklara yönelmişti ki olduğu yerde kaldı.

Karanlık doğu ufkuna baktı ve büyülenmişçesine mırıldandı. "Çok büyük bir yangın çıkmış olmalı. Yanan bir gemi mi? Hayır, daha büyük bir şey. Bir yanardağın alevleri mi yoksa?"

Tayfalar da görmüş, şaşkın şaşkın bakıp heyecanlı sesler çıkararak küpeşteye yığılmıştı. Sonra Tom hayretle irileşmiş gözlerle ufuktan dev bir ateş topunun yükseldiğini gördü. Denizin karanlık yüzeyi ve İntikam'ın yelkenleri, bu hayaletimsi parlaklıkla hafifçe aydınlanmıştı.

"Ulu Tanrım, bir kuyruklu yıldız!" diye bağırdı Tom şaşkınca ve ayağını sertçe yere vurdu. "Sarah Courtney, hemen buraya gel. Böyle bir şeyi ne gördün, ne de bir daha göreceksin."

Sarah, ardında Dorian ile merdiveni uçarcasına tırmandı. Manzaranın ihtişamı karşısında nefesleri kesilmiş bir halde ufka bakakaldılar. Sarah sonra Tom'un yanına gelerek kocasının koruyucu kolları arasına sığındı. "Bu bir işaret," diye fısıldadı. "Ardımızda, Ümit Burnu'nda bıraktığımız hayatın ve önümüzdeki yepyeni yaşamın kutsanması."

Dorian yanlarından ayrıldı. Pruvaya varıncaya dek yavaşça yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Yas günleri geçip gitti," dedi. "Bu dünya üzerinde benimle olan vaden sona erdi. Git, Yasmini, benim küçük sevgilim. Seni Allah'ın kollarına teslim ediyorum ama bil ki kalbim ve tüm sevgim seninle birlikte."

Karanlık suların ötesindeki Mansur Courtney, kuyruklu yıldız görür görmez ana çarmıklara koştu ve üzerlerine atladı. Grandi çanaklığına varana dek hızla tırmandı. Geminin sallantısına karşı dengesini korumak için bir kolunu babafingo çubuğuna doladı. Deniz yüzeyinden on sekiz metre yüksekte olduğu için, bulunduğu yerde sallantıların şiddeti çok daha fazla hissediliyordu. Yüzünü göğse kaldırdı ve sırtına inen uzun, gür saçları dalgalandı. "Kralların ölümü!" diye haykırdı. "Zorbaların sonu! Tüm bu olağanüstü olaylar Allah tarafından müjdelendi." Sonra rüzgâra doğru avazı çıktığı kadar bağırdı. "Bana kulak ver, Zeyn el-Din! Ben Nemesis'im (Hak edilen ve kaçınılmaz aza; güçlü rahip.) ve senin için geliyorum."

İki geminin kuzeye doğru yol aldığı geceler boyunca kuyruklu yıldız onlara eşlik etti. Gökyüzünde giderek yükseldi ve yollarını aydınlattı. Sonunda bir gece, dev bir balinanın sırtı gibi yükselen karaya ulaştılar. Dağlık burnun kuzey ucunda balinanın ağzı açılıyordu. Bu boşluğun içinden geçerek kocaman bir koya girdiler. Filler Lagünü'nden daha büyüktü. Arazinin bir tarafında dik bir yamaç, diğer tarafında bataklıklarla kaplı bir düzlük vardı, ama aralarında tatlı suyuyla güzelim bir nehrin denize ulaştığı harika bir konaklama yeri bulunuyordu. Eğimli kumsal, kıyıya çıkmaya çok müsaitti.

Tom, kıyıya doğru ilerleyip üç kulaç derinlikte demir attıkları sırada, "Bu, buraya ilk gelişimiz değil. Dorian ile daha önce buraya defalarca gelmiştik. Buranın yerlileri bu nehre Umbilo adını vermiş," dedi Sarah'ya. Su öylesine berraktı ki demirin uçlarının kuma gömülmesini ve kaçışan balık sürülerini tüm ayrıntılarıyla görebiliyorlardı.

Her iki gemide de tüm yelkenler indirilip sarıldı ve gemiler dinlenmeye bırakıldı. Tom'la Sarah, küpeştenin kenarında durarak keşif hevesiyle hemen kıyıya doğru kürek çekmeye başlayan Mansur'u izledi. "Gençliğin pervasızlığı," dedi Tom. "Pervasızlık yaş göstergesiye sen hâlâ bir çocuk sayılırsın, Efendi Tom," dedi Sarah.

"Bana haksızlık ediyorsun," diyerek güldü Tom. "Ama üzerinde durmayacağım."

Sarah eliyle gözlerini gölgeleyerek kıyıya baktı. "Posta kayası nerede?"

"Orada, dik kayalığın dibinde, ama bence fazla umutlanma."

"Elbette!" diye tersledi onu Sarah. Ama içinden, beni hayal kırıklığından korumaya çalışmasına gerek yok, diye geçiriyordu. Analık içgüdülerim bana Jim'in yakında olduğunu söylüyor. Daha gelmemişse de çok yakında gelecek, biliyorum. Tek yapmam gereken sabretmek, oğlum bana gelecek.

Tom yatıştırıcı bir ses tonuyla konuyu değiştirerek zeytin dalı uzattı. 'Burası hakkında ne

düşünüyorsun, Sarah Courtney?"

"Çok güzel görünüyor. Belki bir gün dinlenmeme izin verirsen daha da çekici görünür." Sarah, barış girişimini bir gülümsemeyle kabul etmişti.

"O halde Dorian ile yeni evimizin ve ticarethanemizin yerini hemen belirleyelim." Tom dürbününü kaldırıp kıyıyı inceledi. Dorian ile Nativity Koyu'na son gelişlerinde bu işin çoğunu tamamlamışlardı. Dürbünü, o zaman belirledikleri yere çevirdi. Nehrin menderesinin içinde, yüksek bir burundu. Umbilo'nun suları üç tarafını çevrelediği için savunulması kolaydı. Her zaman taze su temini garantisi vardı ve her yöne rahatlıkla ateş edilebilirdi. Dahası, demirli gemilerin toplarının koruması altındaydı. Bir saldırıya uğramaları durumunda gemilerden de yararlanabileceklerdi.

"Evet!" Başını memnun bir ifadeyle salladı. "Amacımız için yeterince uygun bir nokta. En geç yarın işe koyuluruz. Bize ait bölümlerin tasarımını yirmi yıl önce Fort Providence'da olduğu gibi yine sen yaparsın."

"O balayımızdı," dedi Sarah, içinde uyanan taze bir heyecanla. "Öyleydi." Tom, karısına gülümsedi. "Bu da ikinci halayımız olacak."

İçinde bulunduğu uçsuz bucaksız arazinin iyice minikleştirdiği küçük atlı grubu, düzlükler üzerinde yavaşça ilerliyordu. Yüklü hayvanları yedeklerinde çekiyorlardı. Binekleri de yürüyüş hızında. ilerletiyorlardı. Yolculuk, hem hayvanları, hem adamları zayıflatmış, yıpratmıştı. Adamların giysileri paralanmış, yer yer yamanmıştı. Çizmeleri çoktan aşınıp parçalanmış, yerlerini antilop derisinden acemice yapılmış botlar almıştı. Atların koşum takımları dikenli çalılar arasında yaptıkları yolculukta aşınmış, eyerler binicilerin teriyle cilalanmıştı.

Üç Hollandalının kolları ve yüzleri güneşten öylesine yanmıştı ki, tenleri Hotanto savaşçılar kadar koyulaşmıştı. Bushman Xhia'nın ardından sessizce yürüyorlardı. Sonsuzluğa dek uzanan bir çift yılan benzeyen tekerlek izlerini düzlükler ve tepeler boyunca takip ediyorlardı.

Süvariler, grubu terk edip koloniye dönme fikrinden uzun zaman önce vazgeçmişti. Bunun sebebi liderlerinin ödün vermez kararlılığının yanı sıra, artlarında bıraktıkları kilometrelerce yabancı araziydi. Bir atlının tek başına koloniye dönebilmesinin imkânsız olduğunu biliyorlardı. Hayatta kalabilmek için birbirlerine muhtaç sürü hayvanları gibiydiler. Hem Yüzbaşı Herminius Koots'un saplantısının, hem de uçsuz bucaksız toprakların esiriydiler.

Koots'un deri ceketi ve pantolonu yer yer yamanmış, ter, yağmur ve kızıl toz lekeleriyle kaplanmıştı. İnce telli düz saçları omuzlarına dökülüyordu. Güneş yüzünden renkleri iyice açılmış, neredeyse beyaza dönmüştü. Uçları bir av bıçağıyla kabaca kırılmıştı. Teni karardığı için soluk renkli gözleri iyice belirginleşmişti. Ruhu ele geçirilmiş birine benziyordu.

Koots için alacağı ödülün çekiciliği çoktan yok olmuştu. İlerlemesini sağlayan, avına

duyduğu nefret ve kanını dökme tutkusuydu. Amacına ulaşmasına hiçbir şeyin engel olmasına izin vermeyecekti. Hiçbir insan, hayvan veya zorlu mesafe onu yolundan döndüremezdi.

Çenesi göğsüne dayanmıştı. Başını kaldırıp ileriye baktı. Renksiz kirpikli gözleri kısılmıştı. Ufukta koyu renkli bir bulut vardı. Bulut gökyüzüne doğru yükseldi ve düzlüğün üzerinden bulundukları yere doğru yaklaştı. Atının dizginlerini çekerek Xhia'ya seslendi. "Bu gökyüzünü dolduran şey de ne böyle? Toz veya dumana benzemiyor."

Xhia neşeli bir kahkaha atarak dans etmeye başladı. Kollarını savuruyor, ayaklarını sertçe yere vuruyordu. Yolculuğun güçlükleri ve kat ettikleri mesafe onu etkilememişti; onun hayatı buydu. Dört duvar arasında kalmak içindeki ruhu öldürür, onu sarartıp soldururdu. Onun evi vahşi topraklar, evinin çatısıysa gökyüzüydü.

Yine sadece kendisinin anlayacağı dilde konuşarak kendine methiyeler düzmeye, çılgın, zalim efendisini aşağılamaya başladı. "Seni sümüksü beyaz kurtçuk, irin ve kesilmiş süt rengi derili yaratık, bu topraklar hakkında zerre kadar bilgin yok mu? Muhteşem avcı, fillerin korkulu rüyası Xhia sana zırlayan kör bir bebekmişsin gibi yol göstermek zorunda mı?" Xhia yükseğe sıçrayarak gaz çıkardı. Öyle şiddetliydi ki etekliğinin arka kısmı rüzgârından havalandı. Bunun Koots'u öfkeden çılgına çevireceğini biliyordu. "Uzun boyu yüzünden gölgesi düşmanlarını korkutan Xhia sana hep öncülük etmek zorunda mı? Burnunun ucunu bile göremiyor, hiçbir şey anlamıyorsun."

"Şu geveze maymunu hemen susturun," diye bağırdı Koots. Söylediklerini anlayamıyor, ama sesinin tonundaki alayı duyabiliyordu. Xhia'nın sırf onu kışkırtmak için osurduğunun da farkındaydı. "O leş ağzını kapat ve bana doğru dürüst cevap ver."

"Ağzımı kapatırsam size nasıl cevap vereceğim, yüce efendim?" Xhia kolonide konuşulan, pek çok dilin karışımı olan lisana dönmüştü. "Büyücü müyüm ben?" Aylar süren mecburi birlikteliklerinde birbirlerinin hem sözlerini, hem de niyetlerini daha iyi anlar olmuşlardı.

Koots, hipopotam derisinden yapılmış uzun şjambokunun sapına dokundu. Bu da her ikisi tarafından son derece iyi bilinen hareketlerden biriydi. Sesinin tonunu ve yüz ifadesini tekrar değiştiren Xhia, kırbacın yetişebileceği alanın hemen dışında dans etmeye devam etti. "Lordum, bu Kulu Kulu'dan bize bir armağan. Bu gece karınlarımız dolu uyuyacağız."

"Kuşlar mı?" diye sordu Koots ve yaklaşan koyu renkli buluta baktı. "Kuş değil," dedi Xhia, ona. 'Bunlar çekirge.'

Öfkesini unutan Koots, eyerinin üzerinde öne eğildi ve yaklaşan büyük karaltıya daha bir dikkatli baktı. Sürü, ufku tamamen kapatmıştı. Kanat sesleri, bir ormanda ağaçların yüksek dallarındaki yaprakların esintiyile dalgalanmasını andırıyor, ama giderek şiddetleniyordu. Önce bir mırıltıydı, sonra yükselen bir homurtuya, en sonunda da gök gürültüsüne döndü. Böceklerin oluşturduğu devasa sürü, etek uçları toprağı süpüren dev bir perdeyi andırıyordu. Alçaktan uçan birkaç böcek yüzüne ve göğsüne çarpınca Koots'un şaşkınlığı telaşa döndü. Haykırarak eğildi. Çekirgelerin arka bacaklarında sivri, keskin çıkıntılar vardı. Biri, yanağını çizerek kıpkırmızı, kanlı bir iz bıraktı. Atı şaha kalkınca

hemen üzerinden atlayarak dizginleri tuttu. Yere yatırdığı atının gövdesini, çekirge sürüsüne siper etti ve adamlarına bağırarak aynı şeyi yapmalarını söyledi. "Yüklü atların ve yedeklerin kaçıp gitmesine izin vermeyin."

Adamlar, atların dizginlerini hayvanlar isteksizce yere uzanana dek çektiler. Atının gövdesi arkasına saklanan Koots, şapkasını kulaklarına kadar çekti ve deri ceketinin yakasını kaldırdı. Atının korumasına rağmen böcekler öyle çoktu ki açıkta kalan her noktaya çarpıyorlar ve canını yakıyorlardı.

Adamların geri kalanı da onu örnek alarak düşman kurşunlarından korunmaya çalışıyormuşçasına atlarının arkasında yere uzandı. Uçuşan böceklerin sert darbelerine maruz kalmıyormuş gibi rahat görünen Xhia ise açık arazide keyifle oturmuş, vücuduna çarpıp sersemlemiş çekirgeleri alıyor, bacaklarıyla kafalarını kopardıktan sonra gövdelerini ağzına atıyordu. Böceklerin kabukları o çiğnerken çıtırdıyor, tütün rengi sular çenesinden aşağı süzülüyordu. "Yiyin!" diye bağırdı diğerlerine, çiğnemeye devam ederek. "Çekirgelerden sonra kıtlık gelir."

Çekirge sürüsü, öğle vaktinden günbatımına kadar sel sularıyla kabaran bir nehir gibi üzerlerinden akıp geçti. Gökyüzünü öylesine kaplamışlardı ki alacakaranlığın çöküşü vaktinden erken oldu. Xhia'nın iştahı doymak bilmiyordu. Çekirge gövdelerini karnı şişinceye kadar hapır hupur yuttu. Onu izleyen Koots, bu ağgözlülüğü yüzünden çatlayıp öleceğini düşünmeye başlamıştı. Ne var ki Xhia, vahşi bir hayvanın sindirim sistemine sahipti. Karnı iyice gerilip bir top gibi şiştiğinde ayağa kalktı ve sendeleyerek birkaç adım öteye gitti. Sonra doğruca Koots'un üzerine esen rüzgârın önünde durarak etekliğinin arkasını kaldırıp çömeldi.

Görünüşe bakılırsa yedikleri, bağırsaklarının hareketlerini arttırmıştı. Gök gürültüsüne benzer sesler eşliğinde bağırsaklarını boşaltırken bir yandan da etrafta bulunduğu sersemlemiş böcekleri midesine indirmeye devam ediyordu.

"Seni iğrenç yaratık," diye bağıran Koots, piştovunu çekti, ama Xhia koloniden ve medeniyetten bu kadar uzakken Koots'un onu öldürmeyi göze alamayacağını biliyordu.

"Çok güzel!" dedi ve Koots'u ziyafete davet edercesine bir hareket yaptı.

Silahını kılıfına geri koyan Koots, burnunu koluna gömdü. "Ona ihtiyacım kalmadığında küçük şempanzeyi ellerimle boğacağım," diye kendi kendine söz verdi ve öğürdü.

Çekirge sürüsü karanlığın çökmesiyle ilerlemeyi bıraktı ve böcekler buldukları her yere konmaya başladı. Koots, kanatların kulakları sağır eden vızıltısı kesilince ayağa kalkıp irileşmiş gözlerle etrafına baktı.

Etrafı, dört bir yana göz alabildiğince uzanan böceklerle doluydu. Bel hizasına kadar yükselen kaynaşan çekirgeler, toprağın üzerini kalın bir halı gibi örtüyordu. Batan güneş, renklerini kızılımsı kahverengiye çevirmişti. Ormandaki ağaçlar, dallarına konan sürüler nedeniyle şekil değiştirmişti. Üzerlerine konmaya devam eden böcekler yüzünden giderek büyüyorlar, kaynaşmalarından dolayı hareket ediyor gibi görünüyorlardı. Dallardan biri böceklerin ağırlığıyla tüfek sesine benzer bir çıtırtı eşliğinde kırıldı ve yere düştü, ama çekirgeler üzerine konmaya devam ediyordu.

Etoburlar inlerinden çıkarak kendilerine ziyafet çekmeye koyuldu. Koots, çekirgeleri iştahla midelerine indiren sırtlanları, çakalları ve leoparları şaşkınca izliyordu.

On bir aslandan oluşan bir sürü bile ziyafete katıldı. Koots'un bulunduğu yerin çok yakınından geçmişler, ama ilgileri çekirgelerin üzerinde olduğu için ne insanlarla, ne de atlarla ilgilenmişlerdi. Burunları yerde, koca çeneleriyle çekirge yığınlarını midelerine indiriyorlardı. Karınlarını iyice doyuran yavrular, arka ayakları üzerine kalkmışlar, rahatsız olup uçuşan çekirgelere pati atarak oynuyorlardı.

Koots'un adamları toprağın üzerinde küçük bir alanı böceklerden temizleyerek bir ateş yaktı. Tava olarak bellerinin uçlarını kullandılar ve çekirgeleri çıtır çıtır kızarttılar. Sonra böcekleri Xhia gibi zevkle yediler. Koots bile onlara katılıp karnını kızarmış çekirgelerle doyurdu. Gece çöktüğünde yatıp uyumaya niyetlendiler, ama böcekler üzerlerinde kaynaşıyordu. Yüzlerine konuyorlar, tırtıklı bacakları derilerini çiziyordu.

Ertesi sabah güneş doğduğunda kızıl kahve bir denizin ortasında olduklarını gördüler. Çekirgeler gecenin ilerleyen saatlerinde kaynaşmayı keserek kıpırtısız kalmışlardı. Güneşin doğmasıyla yeniden hareketlenmeye başladılar. Sonra tümü birden, bir işaret verilmişçesine aniden havalandı ve sabah esintisiyle gök gürültüsü gibi bir ses eşliğinde doğuya doğru uçtu. Güneş en tepe noktaya ulaşana kadar üstlerinden uçmaya devam ettiler. Sonra sürü bölgeyi tamamen terk etti ve ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Gökyüzünün mavisini sonunda tekrar görebildiler.

Ama bulundukları yer tanınmayacak kadar değişmişti. Bitki örtüsü yok olmuş, geride sadece kayalar ve çıplak toprak kalmıştı. Ağaçların tüm yaprakları yenmiş, bazılarının dalları kırılmıştı. Etrafta yeşillik namına hiçbir şey kalmamıştı. Toprağı sarı bir okyanus gibi örten otlar yok olmuştu. Geriye taşlık, çorak bir arazi kalmıştı.

Atlar, taşların arasını kokladıktan sonra pes ederek başlarını kaldırdı. Mide gazlarının yol açtığı gurultuları duymak mümkündü. Koots en yakın tepeye tırmandı ve çevrelerini saran çıplak araziye dürbünüyle inceledi. Önceki gün başını çevirdiği her yerde karşısına çıkan antilop ve bizon sürüleri artık görünmüyordu. Koots, çok uzaklarda, hayvanların kaldırmış olabileceği toz bulutunu gördü. Tüm sürüler, çekirgeler tarafından mahvedilmemiş otlaklar bulmak üzere güneye yönelmişti.

Tepeden inip adamlarının yanına gitti. Harareti bir şekilde tartışan adamlar yaklaştığını görünce sus pus olmuştu. Koots, isle kararmış çaydanlıktan kendine bir kupa kahve doldururken adamlarının yüzlerine baktı. Son şeker zerresini haftalar önce tüketmişlerdi. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra sert bir sesle sordu. "Ja, Qudeman? Seni endişelendiren bir şey mi var? Suratında basur memesi kanayan bir ihtiyar kadının acılı ifadesi görünüyor."

"Atların beslenmesi için hiç ot yok," diye patladı Qudeman.

Koots'un yüzünde abartılı bir hayret ifadesi belirdi. "Çavuş Oudeman, bu konuyu bana anımsattığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Muhteşem zekânız ve keskin algı yeteneğiniz olmasaydı bu önemli noktayı gözden kaçırabilirdim."

Qudeman bu iğneleyici sözler üzerine somurttu. Kelime oyunlarında Koots ile başa

çıkacak kadar zeki veya eğitimli değildi. "Xhia vahşi hayvan sürülerinin otlakları bulacağını söylüyor. Onları takip edersek biz de bulurmuşuz."

"Lütfen devam edin, çavuş. Zekânızın pırıltıları gözlerimi kamaştırıyor."

"Xhia, sürülerin dün gece güneye doğru ilerlemeye başladığını söylüyor."

"Evet. " Koots sıcak kahveye doğru gürültülü bir şekilde üfledi. "Xhia haklı. Sürüleri tepenin üzerindeyken gördüm." Kupayla tepeyi işaret etti.

"Atların otlayabileceği yerler bulabilmek için güneye yönelmeliyiz," diye inatla üsteledi Qudeman.

"Peki sana bir soru, çavuş. Jim Courtney'in arabalarının izleri hangi yöne doğru gidiyor?" Yine kupayla otların yokluğunda iyice belirginleşmiş olan tekerlek izlerini işaret etti.

Qudeman şapkasını kaldırarak kel kafasını kaşdı. "Kuzeydoğu," diye söylendi.

"Söyle bakalım, güneye doğru gidersek Courtney'yi yakalayabilir miyiz?" diye sordu Koots nazikçe.

"Hayır ama. . . " Qudeman'ın sesi giderek zayıfladı.

"Ama ne?"

"Yüzbaşım, atlar olmadan koloniye dönmemiz mümkün değil."

Koots ayağa kalkarak kahvesinin son yudumunu içti. "Qudeman, burada bulunuşumuzun amacı koloniye dönmek değil, Jim Courtney'yi yakalamak. Atlarınıza binin!" Xhia'ya döndü. "Haydi küçük maymun! İzleri takip et ve rüzgârı iç."

Geçtikleri dereler ve nehirlerde su vardı, ama düzlüklerde hiç yeşillik kalmamıştı. Hiçbir otağa rastlamadan yüz fersah yol kat ettiler. Büyük nehirlerde, suyun altında yetişen bitkiler bulabiliyorlardı. Bu su bitkilerini toplayıp atlarını beslemeye çalışıyorlardı. Dar, dik bir vadide çekirgelerin ağaçların yapraklarının tümünü öğütmemiş olduğunu gördüler. Ağacın dallarına tırmanıp üzerinde hâlâ yaprak olan dalları kestiler. Atlar, yaprakları oburca yedi, ama elbette bu miktar dişlerinin kovuğuna bile yetmemişti.

Hayvanlar artık açlığın yıkıcı belirtilerini göstermeye başlamışlardı, ama Koots Nuh diyor, peygamber demiyordu. Çaresiz, çıplak arazide ilerlemeyi sürdürüyorlardı. Atlar güçten öylesine düşmüştü ki biniciler hayvanların son enerjisini de harcamamak için eğimli arazilerde yürüyorlardı.

Av hayvanlarının güneye yönelmesiyle adamlar da açlığın pençesine düşmüştü. Bir zamanlar sürülerle kaynayan düzlükler artık bomboştı. Deri torbaların içinde kalan son birkaç avuç yiyeceği de tükettiler.

Xhia sapanıyla kayaların arasında yaşayan mavi başlı kertenkelelerden avladı. Toprağı kazıp yer altındaki köklerle beslenen köstebekleri yakaladılar. Hayvanları içlerini temizlemeden, hatta derilerini bile yüzmeden pişirip yediler. Bunları yaparak çok değerli besinlerden olabiliyorlardı. Hayvanların leşlerini oldukları gibi ateşin üzerine attılar. Tüylerinin yanıp derilerinin kararmasını, sonra iyice pişerek yarılmasını beklediler. Yarı pişmiş etleri kemiklerden parmaklarıyla sıyırdılar. Xhia, bir kenara atılan kemikleri

sırtlanlar gibi yedi.

Sonra terk edilmiş bir devekuşu yuvasında bir hazine keşfetti. Sert toprağın hemen altında yedi tane fildişi renginde yumurta vardı. Her biri neredeyse kafası iriliğindeydi. Heyecanla çılgınlık atarak yuvanın etrafında dans etmeye başladı. "İşte zeki avcı Xhia'dan size bir başka armağan. Bunu totemim olan devekuşu benim için bırakmış." Totemini yeni bir kadın alır gibi hiçbir vicdan azabı hissetmeden değiştirivermişti. "Xhia olmasaydı çoktan ölüp gitmiştiniz."

Devekuşu yumurtalarından birini seçti ve kumun üzerine yerleştirdi. Sonra yayını halka yapıp bir okun sapına geçirdi. Okun ucunu, kabuğun üzerine yerleştirdi. Yayını bir testere gibi ileri geri hızla oynatarak oku döndürdü. Okun ucu, kabuğun üzerinde düzgün bir delik açmıştı. Kabuğun delinmesiyle bir tıslama duyuldu ve yumurtanın içinden gaz ile birlikte sarı bir sıvı, çalkalanmış şampanya gibi fışkırdı. Xhia ağzını deliğe dayadı ve yumurtayı içti.

Yanında duran adamlar keskin kokunun etraflarını sarmasıyla tiksinti ve telaşla bağırıp uzaklaştılar.

"Kuduz köpeklerin anası!" dedi Koots. "Bu şey çürümüş."

Xhia'nın gözleri duyduğu zevkle yuvarlanıyordu. Ağzını delikten hiç ayırmamış, sarı sıvının toprağa dökülüp ziyan olmasına izin vermemişti. Açgözlülükle yutkunuyordu.

"O yumurtalar son üreme mevsiminden beri orada yatıyor. Kızgın güneş altında neredeyse altı ay. O kadar fena çürümüşler ki bir sırtlanı bile zehirleyebilirler." Qudeman öğürerek diğer tarafa döndü.

Xhia sadece geçirip keyifle kıkırdamak için durarak iki yumurtayı daha içti. Sonra kalanları deri heybesinin içine yerleştirdi. Heybeyi omzuna asarak tekrar Jim Courtney'in izini takip etmeye koyuldu.

Atlar ve adamlar günden güne zayıflayıp bitkin düşüyordu. İçlerinde zinde ve sağlıklı görünen sadece Xhia'ydı. Derisi ıslık ıslık parlıyor, poposu ihtişamla salınıyordu. Çürük devekuşu yumurtaları, baykuşların, aslanların ve çakalların dışkıları, acı kökler ve bitkiler, sinek kurtçukları, eşekarısı larvaları dahil olmak üzere ne bulursa yiyordu.

Grup, bitkince bir tepeyi daha tırmandı ve adamlar, Jim Courtney'in kamp yaptığı yeni bir bölgeye vardıklarını gördü. Ancak bu seferki, daha önce rastladıkları yüzlerce kamp alanından farklıydı. Araba kafilesi, burada otlardan kulübeler inşa etmeye yetecek kadar uzun süre konaklamıştı.

"Somoya burada ilk filini öldürmüş," dedi Xhia terk edilmiş kampta yaptığı kısa bir incelemenin ardından.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Koots, sertleşen kasları yüzünden tutuk hareketlerle atından inerken. Yumruklarını ağrıyan beline bastırarak etrafına baktı.

"Biliyorum, çünkü ben akıllıyım, sense ahmağın tekisin," dedi Xhia kendi dilinde.

"Maymun dilinde konuşmayı kes," diye hırladı Koots. Ancak kesmese de onu kırbaçlayamayacak kadar yorgundu. "Doğru düzgün cevap ver!"

"Burada dağ gibi et tütsülenmiş. Şunlar da yahnisini yaptıkları fil kemikleri. Eklemlerine

ait." Otların üzerinden bir kemik aldı. Sözüne devam etmeden önce üzerinden sarkan sinir parçalarını kemirdi. "Hayvanın leşinin kalanını bu yakınlarda bulurum."

Sarı bir duman gibi ortadan kayboluvermesi Koots'u her zaman olduğu gibi şaşırttı. Bir saniye önce görüş alanının içinde olan-Xhia'yı bir an sonra göremez oluyordu. Bir ağacın dibine çöktü, ama fazla beklemesi gerekmedi. Xhia kaybolduğu gibi aniden ortaya çıktı. Elinde, bir erkek file ait kocaman bir kaval kemiği vardı.

"Çok iri bir fil!" dedi. "Somoya, tıpkı babası gibi büyük bir avcı olmuş. Fildişlerini kafatasından ayırmış. Çene kemiğindeki yuvalarına bakılırsa dişlerin her biri iki adam boyundaymış. Kalınlıkları da göğsümün çevresi kadar var." Göstermek için göğsünü şişirdi.

Konu Koots'un pek ilgisini çekmemişti. Başıyla terk edilmiş kulübeleri işaret etti. "Somoya burada ne kadar kalmış?"

Xhia, çukurlardaki küllerin derinliğine, çöp yığınlarına, kulübeler arasındaki patikalara baktı ve her iki elinin parmaklarını iki kez gösterdi. "Yirmi gün."

"O halde arayı epey kapatmış olmalıyız," dedi bu gelişmeden memnun olan Koots. "Yola devam etmeden önce bize yiyecek bir şeyler bul."

Adamlar, Xhia'nın rehberliğinde bir düzine kadar köstebek avladı. Qudeman da tek bir atışla iki karga vurdu. Köstebeklerin tadı tavuğa benziyordu, ama kargalar leş de yediklerinden tatları mide bulandırıcıydı. Karga etini sadece Xhia zevkle yedi.

Yorgunluktan kendilerini hasta gibi hissediyorlar, eyer üzerinde uzun süre kalmaktan tüm kasları ağrıyordu. Yemeklerini yedikten sonra güneş batarken battaniyelerinin üzerine kıvrıldılar. Xhia, onları heyecanlı çığlıklarla uyandırdı. Şaşkınca yerinden fırlayan Koots'un bir elinde piştovu, diğerinde kılıcı vardı. "Silahlarınızı çekin! Saldırıya uğradık!" diye bağırdı tam uyanamadan. "Süngülerinizi takın!"

Sonra olduğu yerde kalarak doğu göğüne baktı. Gökyüzü, tuhaf bir ısıltıyla aydınlanmıştı. Hotantolar batıl inançlarının etkisiyle korkarak battaniyelerinin altına saklandı. "Bu bir uyarı," dediler birbirlerine Koots'un duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bu delice takipten vazgeçip koloniye dönmemiz için bir uyarı."

"Kulu Kulu'nun yanan gözü." Xhia bir yandan şarkı söylüyor, bir yandan da bu ilahi gösterinin etkisiyle dans ediyordu. "Yukardan bizi izliyor. Bize yağmur ve sürülerin dönüşünü müjdeliyor. Tatlı, yemyeşil otlar ve bol bol kırmızı et olacak. Yakında, çok yakında."

Üç Hollandalı içgüdüsel olarak birbirine sokuldu.

"Bu, Bethlehem'e giden üç bilgeye rehberlik eden yıldız." (Hristiyan inanışında, İsa'nın doğumundan sonra üç bilgenin bir yıldızın rehberliğinde, develer üzerinde çölü aşarak ona hediyeler götürdüğü rivayet edilir.) Koots ateistti, ama diğer ikisinin inançlı olduğunu biliyordu. Durumu kendi lehine kullanmakta tereddüt etmedi. "İlerlememizi istiyor."

Qudeman homurdandı, ama yüzbaşıyla tartışmak istemiyordu. Richter, belli etmemeye çalışarak istavroz çıkardı.

Kuyruklyıldızın gökyüzünde ilerleyişini kimi korkuyla, kimi neşe dolu bir beklentiyle izliyordu. İhtişamı karşısında yıldızlar önce soldu, sonra yok oldu.

Şafaktan önce, kuyruklu yıldızın gökyüzünde bıraktığı parlak iz bir ufuktan diğerine uzanıyordu. Sonra parlak iz aniden doğudan, ılık Hint Okyanusu'ndan gelen yoğun bulutlarla örtüldü. Puslu bir gün doğdu ve şimşekler eşliğinde gök gürültüleri duyulmaya başladı. Hemen ardından yağmur boşaldı. Atlar birbirlerine sokulurken adamlar buz gibi damlalardan kaçmak için muşambaların altına girdi. Yağmurdan kaçmayan sadece Xhia'ydi. Peştamalıni çıkarmış, çırılçıplak dans ediyor, başını geriye atmış, ağzına dolan yağmur sularını içiyordu.

Yağmur bir gün bir gece aralıksız yağdı. Toprak altlarında eridi, her derecik coşkun bir ırmağa dönüştü, tüm çukurlar birer gölcük oldu. Yağmur damlaları toprağı aralıksız dövüyor, gök gürültüleri top ateşlerinin patlaması gibi kulakları çınlatıyordu. Hepsi ıslanmış, soğuktan titriyordu. Mideleri açlıktan buruluyor, salgıladıkları asitler yüzünden ekşiyordu. Bazen damlalar yeryüzüne inmeden önce donuyor, ceviz büyüklüğündeki dolu taneleri muşambayı gürültüyle dövüyor, atları çılgına çeviriyordu. Bazıları yularlarını koparmış, dört nala koşarak yağmurun oluşturduğu gri duvarın ardında kaybolmuştu.

İkinci gün bulutlar dağıldı ve kızgın güneş yüzünü gösterdi. Adamlar büzüştükleri yerden kalkıp atlarına bindiler ve fersahlarca öteye kaçan diğer atları aramaya koyuldular. Hayvanlardan biri, bir çift genç aslanın kurbanı olmuştu. Koca kediler hâlâ avlarının başındaydı. Koots ile Qudeman hayvanları öfkeyle takip ederek onları vurdu. Koots'un tekrar takibe koyulması ancak üç gün sonra mümkün olabilmişti. Yağmur, arabaların izlerini bazı yerlerde silikleştirmiş, bazı yerlerdeyse tamamen silmişti, ama Xhia yine önlerine düştü ve onlara yolu hiç zorlanmadan gösterdi.

Yağmur ve ardından yüzünü gösteren güneş, düzlüklerde mucizevi bir etki yaratmıştı. Daha ilk günden tepelerin üzerinde taze otlar filizlenmiş, ağaçların ölgünce sarkan dalları dirilip yükselmişti. Yüz fersah daha ilerlediklerinde atların karnı, yedikleri otlarla şişmiş, adamlar da uzun bir zamandan sonra ilk kez av hayvanı sürülerine rastlamıştı.

Kadim, yağmurun kabarttığı dereciğin yanındaki devrilmiş kütüğün ardında diz çöktü. Tüfeğini, çıkarıp bir yastık gibi kütüğün üzerine yaydığı türbanın üstüne koydu. Aksi halde tüfek sert kütüğün üzerinden kayabilir ve kurşun hedefini şaşabilirdi. Elindeki, intikam'ın cephaneliğinden aldıkları tüfeklerden biriydi. Raşid, sadece dört torba barut çalabilmişti. Bir gün ve gece boyunca hepsini iliklerine kadar ıslatan şiddetli yağmur kalan barutun çoğunu da sıırıslam etmiş ve katılaştırmıştı. Kadim, barutu ufalayarak işe yarar kısımlarını ayırmış, ama değerli maddeden geriye pek azının kaldığını görmüştü. Bu yüzden tüfeği gereken ölçünün yarısıyla doldurmuştu.

Dere kıyısındaki çalıların arasından, otlayan bir impala sürüsünü gözlüyordu. Çekirge sürüsünün istilasının ardından gördükleri ilk sürüydü bu. Bir süredir karınlarını yağmurun ardından filizlenen otları yiyerek doyurmaya çalışıyorlardı. Kadim, sürüden kadifemsi kahverengi bir erkeği gözüne kestirdi. Atıcılıkta ustaydı, ama tüfeğe çok az barut koymuş, üzerine de sadece birkaç saçma tanesi sıkıştırmıştı. Atışının etkili olabilmesi için hayvanı

yakın mesafeden vurması gerekiyordu. İmpala, bulunduğu yere biraz daha yaklaşıncı Kadim tüfeğini ateşledi. Çıkan duman bulutunun arasından hayvanın sendelediğini, acı acı melediğini, ön bacaklarından biri yaralı omzundan sarkar halde sekerek bir daire çizdiğini gördü. Tüfeği bırakan Kadim, palasını çekerek hayvana doğru atıldı. Palanın ağır, piring kabzasıyla başına vurarak avını sersemletti, sonra can çekişen hayvanın boğazını kesti.

"Allah'ın adıyla!" Dua ederek av etini helal kıldı. Artık yemelerinde bir mahsur yoktu. Hafif bir ıslık çaldı ve adamları saklandıkları dere yatağının ardından çıkarak yanına geldi. Hayvanın derisini çabucak yüzüp etlerini parçaladılar. Sonra, Kadim'in yakmalarına izin verdiği küçük ateşte pişirdiler. Kadim, etler pişer pişmez ateşin söndürülmesini emretti. Bu ucu bucağı belirsiz yabani topraklarda bile gizliliğe azami önem gösteriyordu. Bunun eğitimini, neredeyse her kabilenin bir başka kabileyle kan davalı olduğu çöllerde almıştı.

Etleri hızla yediler ve kalan pişmiş soğuk eti türbanlarına sarıp bellerine bağladılar. "Allah'ın adıyla, yola devam edeceğiz. " Kadim ayağa kalktı ve adamlarına öncülük ederek dere yatağı boyunca ilerledi. Önlerine dik, zorlu bir tepe silsilesi çıktı. Entarileri lekelerle kaplanmıştı. Dizlerini anca örten uçlarıysa öylesine yıpranmış ve paralanmıştı ki fareler tarafından kemirilmiş gibi görünüyordu. Çekirgelerin gelmesinden önce avladıkları hayvanların derilerini kullanarak kendilerine çarık yapmışlardı. Ayaklarının altında toprak sert ve taşlıktı. Bazı bölgeler, üç uçlu dikenlerle kaplıydı. Bu keskin dikenler eti kemiğe dek yarabilirdi.

Yağmur, çekirge sürüsünün ardında bıraktığı zararı hızla tamir ediyordu. Bununla birlikte atlarının olmayışı işlerini çok zorlaştırıyordu. Her gün, şafaktan günbatımına kadar durmaksızın yürüyorlardı. Kadim, kuzeye yönelmeye karar vermişti. Amacı, barutları tükenmeden Pongola Nehri'nin ötesindeki Umman ticaret merkezlerinden birine varmaktı. Hedeflerine hâlâ en az bin fersah mesafe vardı.

Öğle vakti, namazlarını kılmak için durdular. Yanlarında seccadeleri yoktu. Kadim, öğle güneşinin pozisyonuna bakarak kibleyi tahmin etti ve çıplak toprağın üzerinde namazlarını kıldılar. İmamlığı Kadim yapıyordu. Allah'tan başka ilah olmadığını ve Muhammed'in onun son peygamberi olduğunu bir kez daha söylediler. İnançlarına karşılık olarak ne bir ödül ne de ihsan bekliyorlardı. Namazlarını kıldıktan sonra gölgede çömelip türbanlarına sardıkları soğuk etleri yediler. Alçak sesli sohbeti Kadim yönlendiriyordu. Sonra diğerlerine dini, felsefi öğütler ve buyruklar verdi. Sözleri bitince başını kaldırıp tekrar güneşe baktı. "Allah'ın adıyla yolumuza devam edelim."

Tam ayağa kalkmışlardı ki uzaklardan gelen bir tüfek sesi duyarak oldukları yerde dondular. Bu sesi bir başka sesle karıştırmaları mümkün değildi. "İnsanlar! Tüfekleri ve barutu olan uygar insanlar!" diye fısıldadı Kadim. "Kıtanın içlerinde bu kadar ilerleyebildiklerine göre atları da olmalı. Bu korkunç yerde ölüp gitmekten kurtulabilmemiz için bize gereken her şeye sahipler."

Bir tüfek sesi daha duyuldu. Kadim, sesin kaynağını kestirmeye çalışarak başını hafifçe yana eğdi ve çılgın bakışlı gözlerini kıstı. Sonra o tarafa döndü. "Beni takip edin. Tıpkı rüzgâr gibi hızla ve görülmeden hareket edin. Burada olduğumuzu bilmemeleri gerek."

Kadim o öğleden sonra kuzeye doğru giden pek çok atın izlerini buldu. Çelik nallar, yağmur yüzünden hâlâ nemli olan toprağın üzerinde belirgin izler bırakmıştı. Sıcak yüzünden dalgalanıyormuş gibi görünen geniş düzlükte izleri hızlı adımlarla takip ettiler. Akşamüstü, ileride bir noktada kurulmuş olan kampın ateşinden yükselen koyu renk dumanı fark ettiler. Daha temkinli adımlarla ilerlemeyi sürdürdüler. Çöken alacakaranlıkta, kamp ateşinin turuncu parlaklığını seçebiliyorlardı. Daha da yaklaştıklarında Kadim, ateşin başında dolanan adamları gördü. Sonra günün rüzgârı kesildi ve gece esintisi bir başka yönden üzerlerine esti. Kadim havayı kokladı ve gözleri parladı.

"Atlar!" diye fısıldadı heyecanla.

Koots sırtını bir ağacın gövdesine yasladı ve kilden yapılmış piposunu dikkatle doldurdu. Tütün torbası, bir erkek bizonun yumurtalıklarından yapılmıştı. Ağzı da bir sinir parçasıyla büzülüyordu. Kesenin yarısından çoğu boştu, bu yüzden tütünü idareli kullanmaya çalışıyordu. Ateşten aldığı bir kor parçasıyla piposunu yaktı. Sert dumanı içine çektiği ilk nefesin ardından hoşnut hoşnut öksürdü.

Diğer adamlar civardaki ağaçların altına dağılmıştı. Her biri kürk örtülerini sermek için bir yer belirlemişti bile. Karınları av etiyle iyice şişmişti. Böyle tıka basa yemeyeli bir aydan fazla bir süre oluyordu. Koots, bu mükellef ziyafetin tadını çıkarabilmeleri için o gün erken mola vermişti. Günbatımına daha neredeyse bir saat vardı. Normal şartlarda takibi, alacakaranlık çöküp araba izleri görünmez oluncaya dek sürdürürlerdi.

Gözünün ucuyla bir hareket fark eden Koots, hızla etrafına bakındı, sonra tekrar rahatlayarak arkasına yaslandı. Xhia'ymış, dedi içinden. Küçük Bushman, gözlerinin önünde, karanlığa gömülen düzlükte tekrar kayboldu. Bir Bushman, hiçliğin ortasında bile olsa asla ardında bıraktığı izleri silmeden uyumazdı. Koots, küçük adamın geldikleri arazi üzerinde geniş bir daire çizeceğini biliyordu. Onları takip eden bir düşman varsa kafası karışacaktı.

Koots, keyifle içtiği piposundan son bir nefes çekti. Sonra içindeki külü üzgünce boşalttı. İç geçirerek battaniyesinin üzerine uzandı ve gözlerini kapadı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu, ama yanağında hissettiği hafif bir dokunuşla uyandı. Yerinden doğrulacakken Xhia alçak sesle bir şeyler mırıldanarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Ne var?" Koots, içgüdüsel olarak fısıldamıştı.

"Yabancılar," dedi Xhia. "Bizi takip ediyorlar."

"İnsanlar mı?" Koots, uyku mahmurluğundan hâlâ sıyrılamamıştı. Xhia bu soruya cevap vermeye tenezzül etmedi. "Kim? Kaç kişiler?" diye sordu Koots doğrularak.

Xhia çabucak bir tutam kuru ot kopardı. Otları yakmadan önce Koots'un battaniyesinin ucunu kaldırarak alevin görülmesini önledi. Sonra otları ölmek üzere olan ateşe tuttu. Kömürlerin üzerine üflemesiyle otlar tutuştu. Vücudunu siper ederek yanan otlarla Koots'a döndü. Diğer elinde bir şey tutuyordu. Koots, Xhia'nın avucuna baktı. Tozlu bir parça

beyaz kumaştı.

"Dikenlere takılıp yırtılmış," dedi Xhia. Sonra diğer hazinesi olan tek tel siyah saç gösterdi. İnsan saç olduğunu Koots bile ilk bakışta anladı. Ama telin rengi bir kuzey Avrupalıya ait olamayacak kadar koyu, kendisi de bir Afrika yerlisine ait olamayacak kadar düzdü.

"Bu kumaş parçası Müslümanların giydiği o uzun giysilerden kopmuş. Saç da ona ait."

"Müslüman mı?" diye sordu Koots şaşkınca. Xhia başını onaylarcasına salladı. Koots, Bushman'ın yanılmayacağını bildiği için daha fazla tartışmadı.

"Kaç kişiler?"

"Dört."

"Şimdi neredeler?"

"Yakında gizleniyorlar. Bizi gözetliyorlar." Xhia alevi cılızlaşan otları toprağın üzerine bıraktı ve çocuksu eliyle üzerine bastırarak iyice söndürdü. "Atlarını nerede bırakmışlar?" diye sordu Koots. "Bizimkilerin kokusunu alınca kişnemeleri gerekirdi."

"Atları yok. Yürüyerek gelmişler."

"Yaya Araplar! O halde niyetleri belli." Koots çizmelerini ayaklarına geçirdi. "Atlarımızı istiyorlar." Yere mümkün olduğunca yakın kalmaya çalışarak hafifçe horlamakta olan Qudeman'a doğru emekledi ve adamı sarsarak uyandırdı. Uykulu halinden derhal sıyrılan Qudeman, Koots'un anlattıklarını ve emirlerini hemen kavradı.

"Ateş edilmeyecek!" diye tekrarladı Koots. "Karanlıkta atları vurma tehlikesi var. İşlerini kılıçlarınızla bitirin."

Koots'la Qudeman, emekleyerek diğerlerinin yanına gitti ve emirleri tekrarladı. Battaniyelerinin üzerinden kalkan adamlar birer birer atların bulunduğu tarafa yöneldi. Kılıçlarını çekmişler, çalılar ardına saklanarak ilerliyorlardı.

Koots, sönmek üzere olan kamp ateşinin güneyinde, kamp alanının en uzak noktasında yerini aldı. Toprağın üzerine dümdüz uzanmıştı, böylece atlara yaklaşmaya kalkan biri olursa yıldızların ve artık yok olmaya yüz tutmuş kuyruklyıldız izinin aydınlığında silüetini görebilecekti. Kuyruklyıldızın parlaklığıyla görünmez olan Büyük Ayı, tekrar görünmeye başlamıştı. Koots, gece görüşünü geliştirmek için gözlerini kapadı. Tüm dikkatiyle kulak kesildikten sonra ışık yüzünden aldanmamak için gözlerini kısa bir süreliğine açtı.

Zaman, tüm yavaşlığıyla ilerledi. Başka biri için konsantrasyonu böyle uzun bir süre koruyabilmek son derece güç olabilirdi, ama Koots bir savaşçıydı. Bir tutam ot koparan veya ağırlığını bir taraftan öbürüne geçiren atların çıkardığı sıradan seslere kulak tıkamalıydı.

Koots, iki çakıl taşının birbirine çarpışını duyduğunda kuyruklyıldızın son ısıltıları batı ufkunda kaybolmak üzereydi. Sesi duyunca bedenindeki tüm sinir uçları alarma geçti. Bir dakika sonra, bu kez çok daha yakından deri bir sandaletin yumuşak toprağa sürtünmesini duydu. Başını kaldırmadan baktığında koyu renkli bir şeklin yıldızların önünden geçmekte olduğunu gördü.

Yaklaşıyor, diye düşündü, bırakayım da dikkati iplere yönelsin.

Yabancı, atların sıralandığı yere varınca duraksadı. Koots, kulak kesilen adamın başının hafifçe döndüğünü gördü. Yabancı'nın başında bir türban vardı. Gür, kıvrıkcık sakalı karanlıkta belli oluyordu. Uzun bir dakikanın ardından atların çelik halkalara bağlanmış iplerine uzandı. İpleri halkalardan kayarak kurtulan iki at, başını geriye attı.

Koots yabancı'nın bir sonraki düğümle uğraştığından emin olur olmaz ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. Ama eğilip ufuk çizgisinin altına girince onu kaybetti. Yabancı artık Koots'un onu bulmayı beklediği yerde değildi. Aniden karanlıkta adama çarptı. Adamlarını uyarmak için hemen haykırdı. Bu arada iki adam göğüs göğse mücadeleye başlamıştı. Aralarında hiç mesafe olmaması, Koots'un işini zorlaştırıyor, kılıcını kullanmasına engel oluyordu.

Koots, rakibinin çok usta bir güreşçi olduğunu hemen anladı. Kollarının arasında bir yılanbalığı gibi kıvrılıyordu ve kasları çok güçlüydü. Koots, adamın apış arasına dizini gömmek istedi, ama yumuşak hayalar yerine adamın bacağındaki çelik gibi kaslara çarpan dizkapağı, neredeyse yerinden çıkacaktı. Yabancı, çok hızlı bir karşı hamleyle sağ avucunun dibini Koots'un çenesine geçirdi. Başı geriye savrulan Koots, otların üzerine yuvarlanırken boynunun kırıldığını sandı. Yabancı bir an sonra tepesine dikildi. Koots, başına indirmek niyetiyle kaldırdığı kılıcın pırıltısını görebiliyordu. İçgüdüsel bir hareketle kendi kılıcını kalkan olarak kaldırdı ve çelik çeliğe çarptı.

Yabancı, çarpışmayı birden bıraktı ve karanlığın içinde kayboldu. Hâlâ yan sersem bir durumda olan Koots, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Her yönden haykırışlar ve darbe sesleri duyuluyordu. Qudeman ve Richter'ın diğerlerini cesaretlendirmek için bağırıklarını ve emirler yağdırdıklarını duydu. Sonra bir tüfek, kulakları sağır edercesine ateşlendi. Bu ses, Koots'u kendine getirdi."

"Ateş etmeyin, aptallar! Atlar! Atlara dikkat edin!" Ayağa kalktı ve aynı anda, arkasından yaklaşan nal seslerini duydu. Hemen döndü ve bir atlının, hayvanın üzerine eğilmiş, dörtnala üzerine gelmekte olduğunu gördü. Bir kılıç, yıldızların ışığı altında hafifçe parladı ve Koots son anda eğildi. Kılıç, ısığa benzer bir sesle başının üzerinden geçti. Koots, yanından geçerken binicinin türbanını ve sakalını görebilmişti.

Çılgınca etrafına bakındı. Gri kısırağın çok yakınında olduğunu gördü. Ellerindeki atların içinde en hızlı ve güçlüsü oydu. Kısırağa doğru koşarken kılıcını kınına soktu ve belindeki piştovu çekip kontrol etti. Atın üzerine biner binmez nal seslerinin geldiği yönü anlamak için kulak kesildi. Sonra kısırağı dizleriyle o yöne çevirerek dörtnala koşturmaya başladı.

Sonraki birkaç saat boyunca nal seslerine kulak vermek için her birkaç dakikada bir durmak zorunda kaldı. Arap, Koots'tan kurtulmak için sürekli yaylar ve zikzaklar çiziyor olsa da daima kuzeye doğru ilerliyordu. Koots, şafaktan bir saat önce adamın izini tamamen kaybetti. Artık nal seslerini de duyamaz olmuştu. Ya tekrar dönmüş, ya da atını iyice yavaşlatmış olmalıydı.

Kuzeye! Kuzeye gidiyor, diye geçirdi içinden kendinden emin bir şekilde.

Kısırağı yormayacak bir ritim tutturarak kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürdü. Şafak, şaşırtıcı bir hızla söktü. Karanlık eriyip giderken Koots'un görüş alanı da genişledi ve bir

atış mesafesinden de yakın bir noktada İlerleyen karaltıyı görünce kalp atışları hızlandı. Binicinin şeklini seçebildiği için gördüğünün irice bir antilop olmadığından emindi. Kısrağı hızlandırdı ve adamlar arasındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Yaklaştığının farkında olmayan adam, atını hâlâ yürüyüş hızında ilerletiyordu. Koots, neredeyse kendi kısrağı kadar güçlü olan doru atı tanımıştı.

"Orospu çocuğu!" Koots zafer dolu bir kahkaha attı. "At sakatlanmış. Yavaşlamak zorunda kalmasına şaşmamalı." Hava tam anlamıyla aydınlanmamış olmasına rağmen hayvanın aksadığını görebiliyordu. Sivri bir taş veya sert bir dikene basmış olmalıydı. Koots onlara hızla yaklaştı ve onu duyan adam birden arkasına döndü. Koots, adamın şahin gagası gibi kıvrık burunlu, gür sakallı bir Arap olduğunu gördü. Koots'a kısaca göz atıp durumu kavradıktan sonra atını dörtmala koşmaya zorladı.

Koots, piştovunu ateşleyecek ve bu işe çabucak son verebilecek kadar yakındı. Silahını çekip adamın geniş sırtına nişan aldı ve ateşledi. Kurşun çok yakınından geçmiş olmalıydı ki adam eğilerek bağırdı. "Kılıçla, gavur! Erkek erkeğe!"

Koots, VOC ordusuyla birlikte doğuda uzun yıllar boyunca kalmıştı. Günlük Arap dilini çok iyi konuşurdu. "Ne hoş sözler!" diye bağırdı. "Pekâlâ! Karşımda dur da kılıcımı boğazından geçireyim."

Arap, iki yüz adım ötede atını durdurmuştu. Adam üzerinden inip yüzünü Koots'a döndü. Sağ elindeki pala günün ilk ışıklarıyla parlıyordu. Koots, adamın ateşli silahının olmadığını gördü. Kampı bastıkları sırada varırsa da kaybetmiş olmalıydı. Tek silahı palasıydı. Ve elbette bir de hançeri olmalıydı. Bir Arap'ın daima hançeri olurdu. Koots'un büyük bir avantajı vardı ve kahramanlık yapmaya hiç niyeti yoktu. Elindeki avantajdan sonuna kadar faydalanmalıydı. Atının üzerine eğilip kılıcını ileri uzatarak dörtmala Arap'ın üzerine gitti.

Ancak Arap, sandığından çevikti. Koots'un niyetini anlar anlamaz kendini yana atmış, sonra da son anda kılıcı tutan kolunun altına doğru hamle yaparak koşan kısrağın gövdesini bir boğaya saldıran matador zarafetiyle çizmişti. Aynı anda Koots'un deri ceketinin eteğine yapışıp tüm ağırlığını vererek asıldı. O kadar hızlı ve beklenmedik bir hareket ki Koots gafil avlandı. Atının üzerinde ileri uzanmıştı. Dengesini korumasına yardım edecek dizginler veya üzengiler yoktu. Kısrağın üzerinde kalmayarak yuvarlandı.

Ama o da bir savaşçıydı. Kılıcını hiç bırakmadan bir kedi gibi ayakları üzerine düştü. Arap kılıcını yine rakibinin kafasına indirmek için bir hamle yaptı, hemen ardından döndü ve aşil tendonunu hedef alarak kılıcını aşağıdan savurdu. İlk atağı kılıcını kaldırıp bileğinin bir hareketiyle savuşturan Koots, çok hızlı olan ikinci atak karşısında zıplayarak savrulan kılıcın üzerinden atlamaktan başka çare bulamadı. Ayakları yere basar basmaz dengesini buldu ve kılıcını Arap'ın parlak gözlerinin arasına doğru itti. Arap, başını ani bir hareketle eğince kılıç omzunun üzerinden geçti. Ama öylesine yakındı ki kulağının alt kısmında sakalından bir tutamı kesmişti. Geriye doğru sıçrayıp birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. İkisi de formda birer savaşçı olduğu için solukları hızlanmamıştı bile.

"Adın ne senin sahtekâr peygamberin takipçisi?" diye sordu Koots havadan sudan

konuşur gibi. "Kurbanımın adını bilmek isterim. ""

"Adım, Kadim ibn Ebubekir el-Cürf, gavur," dedi Arap yumuşak sesle. Ama Koots'un hakareti üzerine gözlerinde bir ışıltı yanıp sönmüştü. "Peki sana Bok Yiyici'den başka hangi isimle hitap ediyorlar?"

"Ben VOC ordusundan Yüzbaşı Herminius Koots."

"Ah!" dedi Kadim. "Şöhretin senden hızlı ilerliyor. Ümit Burnu'na giden her erkeğin düzdüğü Nella adındaki güzel küçük orospuyla evlisin, değil mi? Kısa bir süre önce kolonideyken ben de birkaç gulden harcayıp karının tadına baktım. Şirket bahçelerinin arkasında iş tuttuk. Seni takdir ettim doğrusu. Karın işini çok iyi biliyor."

Hakaretler öylesine ağır ve beklenmedikti ki Koots ona bakakaldı. Arap, karısının ismini bile biliyordu. Duyduğu şaşkınlıkla kılıç tutan kolu hafifçe indi. Bunu gören Kadim hemen üzerine atıldı. Koots, saldırıyı savuşturmak için gerilemek zorunda kaldı. Birbirlerinin etrafında döndüler ve tekrar hamle yaptılar. Koots bu kez Kadim'in sol omzunu hedef almış, ama tek elde ettiği hafif bir çizik olmuştu.

Karşılıklı ustaca savuşturdıkları bir düzine hamle daha yaptılar. Sonra Kadim, Koots'un kalçasında bir kesik açmayı başardı, ama çok sığ bir kesikti. Kanama, olduğundan kötüymüş izlenimi veriyordu. Yine de Koots ilk kez buna fırsat vermiş, kılıç tutan kolu da ağrımaya başlamıştı. Iskaladığı piştov atışına yanıyordu. Kadim'in yüzünde buz gibi bir gülümseme vardı ve sol elinde aniden Koots'un tahmin ettiği gibi ince, ucu kıvrık bir hançer belirdi.

Kadim, kılıcını uzatıp sağ ayağını öne alarak hızla Koots'un üzerine geldi. Gerileyen Koots, ayağı bir tutam dikene takılınca düşecek gibi olduysa da son anda kendini toparladı ve omurgasını zorlayan bir hareketle vücudunun üst kısmını yana attı. Kadim tekrar üzerine atıldı ve sol tarafına doğru ilerledi. Koots'un hareketlerini iyi okumuş, solunun zayıf tarafı olduğunu anlamıştı. Kadim bilmiyordu, ama Koots yıllar önce bir çarpışmada sol dizinden yaralanmıştı. Dizinde şimdi dayanılmaz bir ağrı vardı ve soluk soluğa kalmıştı. Kadim amansızca tekrar saldırdı.

Koots artık kılıcı üzerindeki eski hâkimiyetini kaybetmişti. Yeterince düzgün ve kuvvetli hamleler yapamıyordu. Kendi nefesi kulaklarında çınılıyordu. Sonunun fazla uzak olmadığını biliyordu. Alnından akan terler gözlerini yakıyor, Kadim'in görüntüsünü bulanıklaşıyordu.

Kadim aniden geri çekilerek elindeki palayı indirdi. Koots'un omzunun üzerinden bir yere bakıyordu. Koots, bunun bir aldatmaca olabileceğini düşünerek bakmadı. Gözlerini Kadim'in sol elindeki hançere dikmiş, kendini bir sonraki saldırıyı karşılamaya hazırlıyordu.

Sonra arkasından yaklaşan nal seslerini duydu. Yavaşça döndüğünde tüm silahlarını kuşanmış halde atlarının üzerinde yaklaşan Richter'la Qudeman'ı gördü. Xhia da önlerine düşmüş onlara yol gösteriyordu. Kadim palayı ve hançeri elinden bıraktı, ama omuzları hâlâ dik, çenesi gururla havadaydı.

"Bu domuzu öldüreyim mi, yüzbaşı?" diye sordu Qudeman atının üzerinde yaklaşırken. Karabinası, eyerinin önünde duruyordu. Koots neredeyse öldürmesini emredecekti.

Sarsılmış ve öfkelenmişti. Ölümüne ne denli yaklaştığını biliyordu. Dahası, Kadim, Nella'ya orospu demişti. Bu doğrudu, ama Koots'un duyabileceği kadar yüksek sesle söyleyen herkes ölüm fermanını imzalamış demektir. Sonra soğukkanlılığını tekrar kazandı. Adam, Ümit Burnu'ndan bahsetmişti. İşe yarar bilgiler verebilirdi. Koots onu daha sonra kendi elleriyle öldürebilirdi nasılsa. Hem bu, işi Qudeman'a bırakmaktan daha zevkli olurdu. "Söyleyeceklerini bir duyalım bakalım. Onu atın arkasına bağlayın."

Kampa kadar neredeyse iki fersahlık yolları vardı. Kadim'in bileklerini bağladılar ve ipin diğer ucunu Qudeman'ın eyerinin topuzuna doladılar. Yürüyüş hızında ilerliyor, Kadim'i hızlı adımlar atmaya zorluyordu. Kadim düşecek olursa Qudeman ipi çekerek onu tekrar ayağa kaldırıyor. Ama Kadim'in her düşüşünde sert toprağa sürten dirseklerindeki ve dizlerindeki deriler sıyrılıyor. Qudeman onu kampa sürüklediğinde üzeri toz, kan ve terle kaplanmıştı.

Koots, gri kısırağın üzerinden inerek Qudeman'ın yakaladığı üç Arap esirin yanına gitti. "İsimleriniz?" diye sordu yaralanmamış görünen ikisine.

"Raşid, efendi."

"Habban, efendi." Saygı ve itaat göstergesi olarak alınlarına ve göğüslerine dokundular. Koots, yaralı olan üçüncü esirin yanına gitti. Arap, rahimdeki cenin gibi kıvrılmış, acıyla inliyordu.

"İsim?" diye sorarak adamın karnına bir tekme attı Koots. Yaralı adam daha yüksek sesle inledi ve karnını tuttuğu yerde parmaklarının arasından taze kan süzölmeye başladı. Koots, Qudeman'a baktı.

"Salak Goffel," diye açıkladı Qudeman. "Heyecana kapılmış. Emirlerinizi unutup adamı vurmuş. Karnından. Yarına çıkmaz."

"Neyse ki atlardan biri değil de bu vurulmuş," dedi Koots ve piştovunu çekti. Horozu kaldırarak namluyu adamın kafasının arkasına yöneltti.

Ateş etmesiyle esirin vücudu kaskatı kesildi ve gözleri yuvalarında döndü. Bacakları spazmlarla titredi, sonra hareketsiz kaldı.

"Barut israfı," dedi Qudeman. "İşini bıçakla bitirmeme izin verseydiniz."

"Henüz kahvaltı yapmadım ve sen de midemin ne kadar hassas olduğunu bilirsin." Koots kendi espri anlayışına gülümseyerek dumanı tüten piştovu tekrar kılıfına soktu. Elini diğer esirlere doğru salladı. "Onları biraz neşelendirelim. Ayak tabanlarına onar kırbaç vurun. Kahvaltımı bitirir bitirmez onlarla tekrar konuşacağım."

Koots, Qudeman ve Richter'in adamları yatırıp kırbaçlayışını izlerken bir kâse yahni yedi.

"Sert adamlarmış." Araplardan tek çıkan ses hafif bir homurtuydu. Koots, dayanıklılıklarını gönölsüzce de olsa takdir etti. Çekmekte oldukları acıyı biliyordu. Kâseyi sıyırdığı parmağını emdi ve Kadim'in yanına giderek karşısında çömeldi. Yırtık pırtık giysilerine ve yara berelerine rağmen Kadim'in liderleri olduğu o kadar barizdi ki diğerleriyle vakit harcamaya değmezdi. Qudeman'a baktı ve başıyla Raşid'le Habban'ı işaret etti. "Şu domuzları buradan uzaklaştır."

Qudeman, esirleri Kadim'in sorgulanmasını duyamayacakları bir yere götürmesinin

emredildiğini anlamıştı. Koots daha sonra diğerlerini de sorguya çekecek ve cevaplarını karşılaştıracaktı. Hotantolar şiş ayakları üzerinde seken esirleri ötedeki bir ağacın yanına sürükleyip gövdesine bağladı. Koots, bunun üzerine Kadim'e döndü. "Demek Ümit Burnu'ndaydın, Allah'ın sevgili kulu?"

Kadim, çılgın bakışlı gözleri tozlu yüzünde parlayarak dik dik ona baktı. Bununla birlikte yerin isminin telaffuz edilmesi, Qudeman'ın uyuşuk beyninde bir kıvılcım çakmasına sebep olmuştu. Araplardan aldıkları tüfeklerden birini kaparak yüzbaşısına gösterdi. Koots'un ilk bakışı üstünkörüydü. "Dipçik," dedi Qudeman dikkatini o yöne çekmeye çalışarak. "Ahşabın üzerindeki amblemi görüyor musunuz?"

Ahşabın üzerine kızgın demirle damgalanmış amblemi görünce Koots'un gözleri kısıldı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. Amblemdede, iki tekerlekli kundağı üzerinde uzun namlulu bir top vardı. Altındaki kurdelenin üzerindeki harfler ise çok belirgindi: CKTŞ.

"Güzel!" Koots gözlerini Kadim'e dikti. "Demek Tom ve Dorian Courtney'in adamlarındasınız."

İsimleri telaffuz etmesinin ardından Kadim'in kara gözlerinin derinliklerinde bir alevin parladığını gördü, ama o kadar çabuk gizlenmişti ki gerçekten görüp görmediğinden emin olamadı. Ancak içinde bir duygunun belirdiği muhakkaktı. Bu sadakat, adanmışlık veya başka bir şey olabilirdi. Koots oturarak dosdoğru ona baktı. "Karımı tanıyorsun," diye hatırlattı. "Ondan o şekilde bahsettiğin için seni hadım edebilirim. Ama Tom ve Dorian Courtney'yi tanıyorsan hayaların kurtulabilir."

Kadim, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Koots, Qudeman'a, "Çavuş, şunun eteklerini kaldır da ne büyüklükte bir bıçağa ihtiyaç duyacağımızı görelim."

Qudeman sırtarak esirin yanında diz çöktü, ama daha ona dokunamadan Kadim konuştu.

"Dorian Courtney'yi tanıyorum, ama Arap ismi el-Salil'dir."

"Kızıl saçlı olan," diye onayladı Koots. "Evet, ona böyle seslenildiğini duymuştum. Ya ağabeyi Tom? Klebe, yani şahin dedikleri adamı tanıyor musun?"

"İkisini de tanıyorum," dedi Kadim.

"Onların hizmetinde misin? Kızlarını yalayanlardan biri misin?" Koots, onu kışkırtmaya çalışıyordu.

"Ben onların en azılı düşmanıyım." Gururunun pençesine düşen Kadim doğruca tuzağa düşmüştü. "Allah yardım ederse bir gün cellatları olacağım."

Bunu öylesine ateşli bir inançla söylemişti ki Koots ona inandı. Hiçbir şey söylemedi. Sessizlik, çoğunlukla en etkin sorgulama yöntemi olurdu.

Kadim sözlerine heyecanla devam etti. "Umman Sultanı Halife Zeyn el-Din ibn el-Malik tarafından verilen kutsal fetvayı yerine getirmekle yükümlüyüm."

"Böylesine asil ve kudretli biri neden bu önemli görevi senin gibi bir domuza versin?" diye sordu Koots alaycı bir kahkaha atarak. Arapça bilmemesine rağmen Qudeman da güldü.

"Ben saltanat soyundan bir prensim," dedi Kadim öfkeyle. "Babam Halife'nin kardeşiydi."

Ben yeğeniyim. Halife bana güveniyor, çünkü kendimi savaş ve barış dönemlerinde ona yüzlerce kez kanıtladım."

"Ama kutsal fetvayı yerine getirmekte başarısız oldun," dedi Koots alayla. "Düşmanların hayatta ve keyifleri yerinde. Sense paçavralar içinde ve acınacak haldesin. Umman savaşçıları hep böyle mi olur?"

"Halife'nin enstest suçu işleyen günahkâr kız kardeşini öldürdüm, bu da bana verilen görevin bir parçasıydı. El-Salil'i ise çok ağır yaraladım, ölmüş olabilir. Ölmediyse görevimi tamamlayana kadar bana rahat yüzü yok. "Bunlar deli bir adamın abuk sabuk sözlerinden başka bir şey değil," dedi Koots dudak bükerek. "Eğer bu kutsal görevle yola çıktıysan niye bu vahşi topraklarda paçavralar içinde bir dilenci gibi dolaşıyor ve at hırsızlığına kalkıyorsun? Üstelik yanında Courtney amblemlili tüfekler taşıyorsun."

Koots, esiri ustaca konuşturarak istediği tüm bilgileri öğrendi. Kadim, Allah'ın Lütü'na nasıl bindiğini böbürlenerek anlattı. Nasıl fırsat kolladığını, zamanı geldiğinde nasıl harekete geçtiğini, Prenses Yasmini'yi nasıl öldürdüğünü, el-Salil'i de öldürmeye ne kadar yaklaştığını anlattı. Sonra diğer üçünün de yardımıyla lagünde demirli olan Courtney gemisinden nasıl kaçtığını, peşlerine düşenleri nasıl atlattıklarını ve Koots'un grubuyla nasıl karşılaştıklarını anlattı.

Tüm bu anlatılanlar içinde Koots için yeni pek çok haber vardı. Mesela Courtneylerin koloniden kaçtıklarını bilmiyordu. Koots'un Jim Courtney'in peşine düşmesinden çok sonra gerçekleşmiş olmalıydı. Bununla birlikte anlatılanların çoğu akla uygundu ve hikâyede zayıf bir nokta göremiyordu. Kadim'in onu aldatmaya çalıştığını da sanmıyordu. Keyser'i ve niyetlerini biliyor, bu anlatılanlar da onlarla örtüşüyordu.

Kadim'in anlattıklarına inanıyordu, ama yine de temkinli olmalıydı.

Hiçbir zaman birine tam anlamıyla güvenmezdi. Evet! dedi içinden. Düşündüklerinin yüzünden belli olmamasına dikkat ediyordu. Talih yüzüme güldü, hedefime bir fetva ve benim kararlılığımı bile gölgede bırakacak bir nefretle kenetlenmiş bir yandaş buldum.

Koots, gözlerini Kadim'in üzerinden ayırmadan kararını verdi. Müslümanlar arasında yaşamış, onlarla ve onlara karşı, İslam'ı ve onları bağlayan kuralları öğrenecek kadar çarpışmıştı.

"Ben de Courtneylerin azılı bir düşmanıyım," dedi sonunda. Kadim'in gözlerindeki çıplak tutku anında perdelenmişti.

Hayati bir hata mı yaptım yoksa, diye sordu kendi kendine. Amacımı açıklamakta acele edip avımı ürküttüm mü? Kadim'in şüphelerinin giderek kuvvetlendiğini görebiliyordu. Bununla birlikte artık geri adım atması için çok geçti. Qudeman'a dönüp emretti. "Bağlarını gevşet. Ve ona yıkanacak su ile yiyecek getir. Ama gözünü üzerinden ayırma. Kaçmaya kalkacağını sanmıyorum, ama neme lazım. Fırsat vermeyelim."

Qudeman bu emirler karşısında şaşırılmış görünüyordu. Tereddütlü bir ifadeyle sordu. "Ya adamları?" Elleri ve ayakları bağlı kalsın. Başlarına da bir nöbetçi dik," dedi Koots. "Kadim'in onlarla konuşmasına izin verme. Yanlarına gitmesin."

Koots, Kadim'in temizlenip karnını doyurmasını ve öğle namazını kılmasını bekledi.

Daha sonra konuşmalarına devam etmek için onu tekrar çağırttı.

Birbirlerini kibarca selamladılar. Kadim'in kamptaki konumu değişmiş, esirlikten misafirliğe yükselmişti. Koots söze başladı. "Medeniyetten çok uzaktaki bu vahşi topraklarda bulunuş nedenim, seninkiyle aynı. Şu tekerlek izlerini görüyor musun?" Kadim, işaret edilen izlere baktı. Atlara gizlice yaklaşmaya çalışırken izleri fark etmişti elbette. "Görüyor musun?" diye üsteledi Koots.

Kadim'in yüzü taştan oyulmuş gibi ifadesizleşti. Daha önce anlattıkları yüzünden pişman olmuştu bile. Duygularına kapılarak dilinin çözülmesine izin vermemeli, gavura onları asla anlatmamalıydı. Koots'un çok tehlikeli ve zeki bir adam olduğunu anlamıştı.

"Bu izler, Klebe adıyla da bilinen Tom Courtney'nin tek oğlu Jim Courtney'in sahip olduğu dört arabaya ait." Kadim gözlerini kırptı, ama duygularını kesinlikle belli etmedi. Koots, söylediklerini sindirip düşünmesi için ona biraz süre tanıdıktan sonra Jim Courtney'in koloniden ayrılmak zorunda kalışının sebebini anlattı.

Sessizlik içinde dinlemesine ve gözleri bir kobraninkiler gibi duygusuz görünmesine rağmen Kadim'in akli hızla çalışıyordu. Allah'ın Lütü'nda tayfaların bu konudan bahsettiğini sıkça duymuştu. Jim Courtney'in Ümit Burnu'ndan kaçış hikâyesini biliyordu.

"Bu araba izlerini takip etmeyi sürdürürsek er geç baba ile oğlun buluşma noktasına varacağız. Bundan emin olabiliriz," diye sözlerini tamamladı Koots ve aralarına tekrar sessizlik çöktü.

Kadim, Koots'un anlattıklarını düşündü. Değerli bir taşı inceleyen bir sarraf gibi konuyu kafasında evirip çevirerek her yönüyle tarttı. Koots' un anlattıklarını gemide duyduklarıyla karşılaştırdı arada hiçbir tutarsızlık olmadığına karar verdi. "Benden istediğin nedir?" diye sordu sonunda.

"Hedefimiz ortak," dedi Koots. "Bir ittifak öneriyorum. Allah'ın ve peygamberin huzurunda ortak hareket edeceğimize ant içelim. Kendimizi ortak düşmanlarımızın ortadan kaldırılışına adayalım."

"Kabul ediyorum," dedi Kadim ve büyük bir dikkatle maskeleyiği o çılgınca pırıltı gözlerine geri döndü. Bu pırıltı, Koots'u adamın palasından veya hançerinden daha fazla huzursuz etmişti.

Çekirge sürülerinin yıkıcı etkisiyle çıplak kalan dallarında yeni yeni yapraklar filizlenen ağacın altında, Kadim'in Şam çeliğinden yapılmış hançerinin bıçağı ve kabzası üzerine ittifak yemini ettiler. Birbirlerinin dili üzerine bir tutam tuz koydular. Birer lokma alarak bir dilim eti paylaştılar. Ustura keskinliğindeki hançerin kıvrık ucuyla sağ bileklerindeki damarı kestiler ve kollarına, avuçları sıcak ve parlak kanla dolana dek masaj yaptılar. Sonra elleri birleşti ve kanları birbirine karıştı. Kadim Allah'ın isimlerini sayarken ellerini birbirinden ayırmadan durdular, sonra da birbirlerine sarıldılar.

"Artık kan kardeşimsin," dedi Kadim. Sesi, ettikleri yeminin birleştirici gücüyle titremişti.

"Artık kan kardeşimsin," dedi Koots da. Sesi sakindi ve Kadim'in gözlerine diktiği bakışlarını bir anlığına bile kaçırmamıştı. Belli etmiyordu, ama bu yeminin onun için pek bir bağlayıcılığı yoktu. Koots, Tanrı'ya, özellikle de koyu tenli adi bir ırkın taptığı Tanrı'ya

inanmazdı. İşine geldiğinde bu anlamsız yeminden dönebilir, hatta gerekirse kan kardeşini kendi elleriyle öldürebilirdi. Öte yandan, Kadim'in yeminine ölene dek sadık kalacağını biliyordu.

Kadim, ettikleri yeminin aralarında oluşturduğu bağın ne kadar kırılgan olduğunu yüreğinin derinliklerinde hissedebiliyordu. Kamp ateşinin başında birlikte yemek yedikleri o akşam ne kadar kurnaz olduğunu gösterdi. Koots'a, onun için herhangi bir dini yeminden çok daha önemli olacak bir vaatte bulundu. "Halife amcamın en sevdiği yeğeni olduğumu söylemiştim. Umman Sultanlığı'nın gücünün ve zenginliğinin de farkındasıdır herhalde. Hükümrانlığına koca bir okyanus, Kızıldeniz ve Pers denizleri dahil. Amcam, fetvasını başarıyla yerine getirecek olursam bana bir ödül vereceğine söz verdi. Seninle bu yolda birlikte ilerleyeceğimize dair yemin ettik ve kan kardeş olduk. Görevimizi yerine getirdikten sonra Halife'nin Lamu Adası'ndaki sarayına gideceğiz. İslam'ı kucaklayacaksın. Amcamdan seni Afrika'daki birliklerin başına geçirmesini isteyeceğim. Seni, altının ve Opet kölelerinin diyarı olan Monamapoata'nın valisi yapmasını rica edeceğim. Büyük bir zenginliğe ve güce kavuşacaksın."

Bunları duyan Herminius Koots'un kanı damarlarında daha hızlı akmaya başlamıştı.

Arabaların izlerini tazelenmiş bir kararlılıkla sürüyorlardı artık. Xhia bile atmosferden etkilenip daha da hevesle ilerlemeye başlamıştı. İki kez, kuzeyden gelen fil sürüleriyle karşılaştılar. Filler belki de güneydeki düzlüklere yağın bereketli yağmurdan bir şekilde haberdar olmuştu. Koots, devasa gri hayvanlardan oluşan koca sürünün geçişini dürbünüyle bir süre izledi, ama ilgisi çabucak söndü. Ona göre birkaç fildişi için ava kalkışıp asıl hedeflerinden sapmaya ve vakit kaybetmeye değmezdi.

Xhia'ya sürülerin çevresinden dolaşmasını emretti ve yollarına devam ettiler. Koots da Kadim de en ufak bir gecikmeye tahammül edemiyor, atları ve adamları güçlerinin son damlalarını harcayana dek ilerlemeye zorluyordu.

Çekirgelerin mahvettiği toprakları ve geniş düzlükleri artlarında bırakarak, tatlı sulu ırmaklar ve zengin ormanlarla dolu muhteşem bir bölgeye girdiler. Hava, ipbani çiçeklerin olağanüstü kokusuyla dolmuştu. Güzellik ve ihtişam etraflarını sardı, zafer ve zenginlik hayalleri ilerlemelerine yardım etti.

"Artık arabaların çok yakınındayız," diye güvence verdi Xhia. "Her geçen gün daha da yaklaşıyoruz."

Sonra büyük bir ırmağın bir dereyle birleştiği bölgeye vardılar. Orada buldukları, Xhia'yı şaşkına çevirip büyülemişti. Koots'la Kadim'e, sırtlanlar ve diğer leş yiyiciler tarafından parçalanıp güneş altında katılaşmış insan cesetlerinin arasından yol gösterdi. Yerlere saçılmış mızrakları, assegailer ve çoğu tüfek kurşunlarıyla delinmiş hayvan derisinden kalkanları göstermeye gerek görmemişti. "Burada büyük bir savaş olmuş," dedi onlara. "Bu kalkanlar ve silahlar vahşi Nguni kabilesine ait."

Koots başını salladı. Afrika'da yaşamış ve seyahat etmiş herkes efsanevi savaşçı kabile

Ngunilerin adını en az bir kez duymuş olurdu mutlaka. "Güzel!" dedi. "Bize burada gördüklerini anlat."

"Nguniler, Somoya'nın buraya, iki ırmağın arasında kalan burna çektiği arabalara saldırmış. İyi bir yer seçmiş, her iki tarafı ve arkası sular tarafından korunuyormuş. Nguniler cepheden saldırmak zorunda kalmış. Somoya onları tavuklar gibi öldürmüştü." Xhia kıkırdadı ve başını hayranlıkla iki yana salladı.

Koots arabaların önündeki mahvolmuş bölgenin ortasında kalan kratere yürüdü ve çukurun başında durarak sordu. "Nedir bu? Burada ne olmuş?"

Xhia, toprağın hemen altından kararmış bir parça ağır yanar fitil çıkardı ve salladı. Daha önce fitiller ve patlayıcılar görmüş olmasına rağmen kelime haznesi ifade etmekte yetersiz kalıyordu. Fitilin ucunu yakıyormuş gibi bir hareket yaptı ve tıslama sesi çıkarıp fitilin alevi boyunca koşuyor gibi yaptı. Kratere vardığındaysa bağırdı. "Bomm!" Patlamayı tarif etmek için havaya sıçradı. Sonra sırtüstü yere düştü ve havaya tekmeler savurarak katılırcasına güldü. Öyle canlı bir anlatımdı ki Koots bile güldü.

"Vay anasına!" diyerek kahkahayı bastı. "Courtney piçi üzerlerine saldıran Ngunilerin altına bir tuzak kurmuş. Onları yakaladığımızda çok dikkatli olmalıyız. Küçük Courtney de tıpkı babası gibi kurnaz."

Xhia, günün geri kalanında çok geniş bir alanı kapsayan savaş meydanının sırlarını açığa çıkarmak için uğraştı. Koots'a, kaçan savaşçıların ne yöne gittiğini, Jim Courtney ve adamlarının at üstünde onları nasıl kovalayıp vurduğunu anlattı.

Sonunda terk edilmiş Nguni kampına vardılar. Jim'in ele geçirmiş olduğu sığır sürüsünün büyüklüğünü anlayınca Xhia heyecanla gevelemeye başladı. "Otlar kadar çok! Çekirgeler kadar!" diye bağırdı tiz bir sesle. Biryandan da sürünün ardında bıraktığı izleri işaret ediyordu.

"Bin baş mı?" diye sordu Koots. "Beş bin mi? Yoksa daha mı çok?"

Sürüleri Ümit Burnu'na götürdüğü takdirde değerlerinin ne kadar olacağını kestirmeye çalıştı.

Batavia Bankası'nda bunun için yeterli gulden yok, diye karar verdi sonunda. Kesin olan bir şey var; firarileri yakaladığımda Qudeman'a ve bu aşağılık Hotantolara zırnık koklatmayacağım. Yapacağım ilk iş, hepsini gebertmek olacak. Buradaki işimi bitirdiğimde Vali van de Witten yanımda dilenci gibi kalacak.

Ama bu kadarla kalmıyordu. Kampa girdiklerinde Xhia, onları kampın diğer ucundaki kulübelere götürdü. Birbirine bağlanmış kütüklerden oluşan bu kulübeler depo amaçlı kullanılıyordu.

Koots daha önce yerleşik kabilelerin köylerinde bile bu kadar dayanıklı bir yapı görmemişti. Bir tahıl ambarı mı acaba, diye düşündü atından inip içeri girerken. Kulübenin içindeki kurutma veya tütsüleme sıralarını görünce aklı daha da karıştı. Ancak altlarında hiç kül yoktu. Ayrıca içeride dizili raflar, kulübenin duvarlarıyla aynı kütüklerden yapılmıştı. Etten daha ağır bir şeyin yüklenmesi için inşa edilmiş gibiydiler.

Xhia, ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Kalın kütüklerin üzerinde sığıyor, durmadan

'tavuk' diyordu. Koots sinirlenerek kaşlarını çattı. Burası bir tavuk kümesi değildi. Devekuşu kümesi bile olamazdı. Başını iki yana salladı. Xhia bir kolunu suratının önünde uzun bir burun gibi tuttu, diğer elini de koca bir kulak gibi başının yanında sallıyordu. Koots önce ne anlatmaya çalıştığını anlamadı. Sonra San dilinde 'tavuk' ve 'fil' kelimelerinin neredeyse aynı şekilde telaffuz edildiğini hatırladı. .

"Fil mi?" diye sordu belindeki fil derisinden yapıma kemere dokunarak.

"Evet! Evet! Seni geri zekâlı," dedi Xhia başını şiddetle sallayarak.

"Delirdin mi sen?*" dedi Koots Felemenkçe. "O kapıdan fil sığar mı hiç?"

Xhia sürünerek sıranın altına girdi ve bir şey aradı. Bulup tekrar dışarı süründü. Aldığı şeyi Koots'a gösterdi. Yavru sayılabilecek bir filden alınmış, gelişmemiş bir fildişiydi. Xhia'nin kolunun yarı boyundaydı ve öyle inceydi ki kavradığı sırada başparmağı ve işaret parmağını birbirine değebiliyordu. Kulübe boşaltıldığı sırada gözden kaçmış olmalıydı. Xhia fildişini Koots'un suratına doğru salladı. "Fildişi mi?" Koots anlamaya başlıyordu. Beş yıl önce, Batavia valisinin korumalığını yaptığı sırada vali, Zanzibar Sultanı'na resmi bir ziyaret yapmıştı. Sultan, fildişi koleksiyonuyla gurur duyuyordu. Valiyi ve müstahdemini hazinesini görmeleri için davet etmişti. Koots, o zaman fildişlerinin yerin neminden korunmaları için bunlara benzer raflara konduğunu görmüştü. "Fildişi!" dedi nefesi kesilerek. "Bunlar fildişi rafları!" Rafların tepeleme dolu olduğunu düşünerek böylesi bir hazinenin değerini tahmin etmeye çalıştı. "Kara melek adına, sığır sürüleriyle boy ölçüşebilecek bir başka hazine!"

Dönerek hızlı adımlarla kulübeden çıktı. "Çavuş!" diye haykırdı. "Çavuş Qudeman, hemen atlara binin. Arap dostlarımızın kara sırtlarını tekmeleyin ve hazır olmalarını sağlayın. Hemen yola çıkıyoruz. Jim Courtney'yi kıyıya ulaşıp babasının gemilerinin koruması altına girmeden yakalamalıyız."

Sığır sürüsünün izini takip ederek doğuya yöneldiler. Sürünün geçtiği alan neredeyse bir buçuk kilometre genişliğindeydi. Ezilmiş ve koparılmış otları takip etmeleri yeterliydi.

"Bu izleri aysız bir gecede kör bir adam bile takip edebilir," dedi Koots, atını hemen yanı başında süren Kadim'e.

"Bu domuz yavrusu tuzağımız için mükemmel bir yem olacak," dedi Kadim amansız bir kararlılıkla. Arabalara ve sığır sürüsüne her an yetişeceklerini düşünüyorlardı. Bununla birlikte günler günleri takip etti ve neredeyse durmaksızın ilerlemelerine rağmen kafiye yetişemediler. Koots dürbünüyle arazinin ötelerini tarıyor ama hiçbir belirti göremiyordu.

Xhia her geçen gün onlara daha da yaklaştıklarına dair Koots'a güvence veriyordu. El kol işaretlerinin de yardımıyla Jim Courtney'in kafiye ilerlerken fil avladığını anlattı.

"Bu onu yavaşlatıyor mu?" diye sordu Koots.

"Hayır, arabaların çok ilerisinde avlanıyor."

"O halde ava çıktığı bir gün korunmasız kalan kafiye baskın yapabiliriz."

"Önce onları yakalamamız lazım," dedi Kadim. Xhia, Koots'u kafiye ve tam anlamıyla hazırlanmadan baskına kalkıştırlarsa Bakkat'ın varlıklarını hemen fark edeceğine dair uyardı. "Tıpkı benim bu kahverengi maymunların varlığını fark ettiğim gibi," diyerek Kadim

ve diğer Arapları işaret etti küçümsemesine, "Bakkat, usta avcı ve büyücü Xhia ile kesinlikle boy ölçüşemez, ama aptal da değildir. Her akşam arabaların kamp kurmasından önce ardındaki izleri sildiği yerlerdeki ayak izlerini ve bıraktığı işareti gördüm. "Gördüğünün Bakkat'ın işareti olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Koots.

"Bakkat benim düşmanım. Onun ayak izlerini nerede, hangi koşullar altında olursam olayım tanırım." Xhia sonra Koots'un daha önce düşünmediği konulara parmak bastı. İzlere bakılırsa, Jim Courtney, kfilesine sadece sığırlar eklemekle kalmamıştı. Arabaların yanında pek çok adam vardı. Xhia, kfileye saldırdıkları sırada karşılarında en az yüz adam bulacaklarını düşünüyordu. Tüm ustalığını ve etkili büyülerini kullanarak karşılaşacaklarının nasıl adamlar olduğunu açığa çıkarmaya çalıştı.

"Hepsi de iri, mağrur adamlar. Vücutlarını taşıma biçimlerinden, ayak izlerinin büyüklüğünden ve adımlarının uzunluğundan bunu anlayabiliyorum," dedi Koots'a. "Esir veya köle değil, özgür adamlar bunlar. Üzerlerinde silahlar da taşıyorlar. Somoya'yı gönüllü olarak takip ediyor, sürülerini koruyup ilgileniyorlar. Bana öyle geliyor ki bunlar savaşçı Nguniler." Giderek deneyim kazanan Koots, küçük Bushman'ın söylediklerini tartışmaması gerektiğini öğrenmişti. Xhia böyle konularda o ana dek hiç yanılmamıştı.

Atlı adamlarına eklenen bu güçlü kuvvetli savaşçılarla Jim Courtney'in elinde hiç de hafife alınmayacak tehlikeli bir birlik oluşmuştu. Koots, bu gerçeği göz ardı edecek kadar aptal değildi. "Sayıları bizden kat kat fazla. Zorlu bir çarpışma olacak. " Koots, yeni koşulları kafasında değerlendiriyor, durumlarını kıyaslıyordu. "Sürpriz," dedi Kadim. "Elimizde sürpriz faktörü var. Saldıracağımız yeri ve zamanı seçebiliriz."

"Evet," diye onayladı Koots. Arap'ın üstün bir savaşçı olduğuna dair kanısı o zamana dek daha da kuvvetlenmişti. "Bu avantajı mutlaka değerlendirmeliyiz."

On bir gün sonra derin bir yamacın kıyısına vardılar. Güneyde, zirveleri karlarla kaplı dağlar vardı, ama önlerindeki arazi dik bir eğimle tepeler, ormanlar ve vadilerle dolu bir bölgeye uzanıyordu. Koots atından inerek dürbünüyle Xhia'nın omzu üzerinden önlerindeki araziye inceledi. Ufuktaki masmavi çizgiyi fark edince haykırdı. "Evet! Haklıymışım. Jim Courtney babasıyla buluşmak için Nativity Koyu'na gidiyormuş. Kıyı yüz fersahtan yakın. " Tahminlerinin doğrulanmasından duyduğu memnuniyet, daha çekici bir şeyin gözüne çarpmasıyla iyice arttı.

Ormanlarla bezenmiş geniş düzlükler üzerinde solgun bir toz bulutu vardı. Dürbününü bulutun aşağısına çevirdiğinde toprağın üzerinde koca bir leke oluşturan sürüyü gördü.

"Şeytanın anası!" diye bağırdı. "İşte oradalar! Sonunda onları yakaladık." Atına atlayıp doğruca üzerlerine gitme dürtüsünü bastırmak için büyük bir çaba sarf etmesi gerekti. Kadim ile son birkaç gündür dürüstçe konuşmakta oldukları koşulları ve olasılıkları göz önünde bulundurması gerektiğini düşünüp onu uyardı.

"Otlayan sığırlara uyarak yavaşça ilerliyorlar. Adamlarımızı ve atları dinlendirerek saldırıya hazırlanmak için yeterince vaktimiz var. Bu arada Xhia'yı Jim Courtney'in kafilesi üzerine göndereceğim. İlerleyişleri, yeni adamlarının niteliği ve atlılarının durumu hakkında bize bilgi toplayacak."

Önlerindeki araziyi incelemekte olan Kadim, başını sallayarak bu fikri onayladı. "Çevrelerinden dolaşıp önlerinde pusuya yatabiliriz. Dar bir vadide veya bir nehir geçidinde olabilir. Xhia'ya böyle bir yer olup olmadığını araştırmasını da emret."

"Koyda onları bekleyen gemilerle buluşmalarını ne pahasına olursa olsun önlemeliyiz," dedi Koots. "Buna mutlaka engel olmalıyız yoksa mızraklar ve tüfeklerin yanı sıra top ateşleriyle de mücadele etmek zorunda kalacağız."

Koots dürbününü indirdi ve durumun ciddiyetini göstermek için Xhia'yı ensesinden yakalayarak emirlerini sıraladı. Xhia, Koots'un homurdanarak verdiği buyrukları dikkatle dinleyerek başını salladı.

"Döndüğümde sizi burada bulurum," dedi lafını bitiren Koots'a. Sonra arkasına hiç bakmadan dik yamaçtan aşağı koşar adım yürümeye başladı. Yola çıkmak için hazırlık yapmasına gerek yoktu, zira ihtiyaç duyabileceği her şeyi üzerinde taşıyordu.

Öğle vaktinden hemen önce yürümeye başlamıştı. Sürüye, sığırların uzaktan gelen böğürtülerini duyacak kadar yaklaştığındaysa vakit öğle sonrasını bulmuştu. İzlerini örtmeye ve fazla yaklaşmamaya dikkat etti. kibri, gözlerini, Bakkat'ın yeteneklerini küçümsemesine neden olacak kadar kör etmemişti. Somoya'nın arabalarının tam yerini öğrenebilmek İçin sürünün etrafından dolaştı. Sığırlar tekerlek izlerini öylesine dağıtmıştı ki takip etmek onun için bile neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Arabalarla aynı hizaya geldiğinde aniden durdu. Kafiyle aynı hizada, ancak bir fersah kuzeydeydi. Kalbi, koşan bir zebra sürüsünün ayak sesleri gibi çarpmaya başladı. Toprağın üzerindeki ince, küçük ayak izine bakakalmıştı.

"Bakkat," diye fısıldadı. "Ebedi düşmanım. Yüreğime dağlanmış izini nerede görsem tanırım."

Tüm dikkatini ize odakladı ve Koots'un tüm emirleriyle uyarıları aklından uçup gitti. "Bir amacı varmış gibi hızla ilerliyor. Hiç duraksamadan, tereddüt etmeden doğruca ilerliyor. Tedbiri elden bırakmış. Onu şaşırtmak için bundan uygun bir fırsat bulamam."

Başka hiçbir şey düşünmeden asıl hedefinden saptı ve dünya üzerinde en nefret ettiği insan olan Bakkat'ın izlerinin peşine takıldı.

Bakkat, bal kılavuzunun sesini sabahın erken saatlerinde duydu. Ağaçların üst dalları arasında cıvıldıyor, tek bir anlama gelecek o sesleri çıkarıyordu. Bakkat'ın ağzı sulandı.

"Selam olsun sana, benim tatlı arkadaşım," diye seslendi ve kuşun cıvıladığı ağacın altına koştu. Bakkat'ın dikkatini çektiğini gören kuşun hareketleri daha da hızlandı. Üzerinde durduğu daldan ayrılarak bir sonraki ağaca kondu.

Tereddüt eden Bakkat, bir kilometre ötede ormanın hemen kıyısında konaklamış olan kafiye baktı. Somoya'ya gittiği yeri haber vermek için arabaların yanına dönecek olursa kuşun cesaretikırılabilir ve o dönmeden uçup gidebilirdi. Ayrıca Somoya kuşun peşinden

gitmesine izin vermeyebilirdi. Balın tadını ağzında hissedenden Bakkat özlemle yutkundu.

Bal kılavuzunun çağrısına karşı koyamıyordu. "Hemen dönerim," diye teselli etti kendini. "Somoya gittiğimi fark etmeyecek bile. Muhtemelen Welanga ile oturmuş, o ahşap bebeklerle oynuyorlardır." Bakkat, çiftin etraflarından soyutlanarak kendilerini kaptırdığı satrancın taşlarını ahşap bebekler olarak görüyordu. Böylece kararını verdi ve kuşun peşinden koşmaya başladı.

Geldiğini gören bal kılavuzu, cıvıdayarak bir sonraki ağaca, sonra bir sonrakine kondu. Bakkat onu takip ederken bir yandan da şarkı söylüyordu. "Beni tatlılığa götürüyorsun ve bu yüzden seviyorum seni. Baykuştan bilge, kartaldan kudretlisin. Sen kuşların efendisisin." Bu doğru değildi elbette, ama bunu duymak, bal kılavuzunun hoşuna gidecekti.

Bakkat, sabahın geri kalanı boyunca ormanda koşmayı sürdürdü. Ormanın iyiden iyiye ısındığı, hayvanların sessizleşip uyuşuklaştığı öğle vaktinde kuş sonunda durdu ve şakıması değişti.

Bakkat, kuşun mesajını anlamıştı. "Demek geldik. Altın rengi balla dolup taşan kovan burada. Şimdi seninle payımıza düşeni alma vakti geldi."

Bakkat, kuşun üst dallarından birine konduğu ağacın altında durarak başını geriye attı. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı altında kovanın bulunduğu ağaç kovuğunun etrafında altın tozlar saçar gibi uçuşan arıları görebiliyordu. Bakkat, yayını ve sadağını omzundan indirdi. Baltasını ve deri heybesini de çıkararak ağacın dibine dikkatle koydu. Bunları gören bal kılavuzu, mutlaka geri döneceğini bilecekti. Bakkat bununla birlikte bir yanlış anlama olmaması için kuşa bir açıklama yaptı.

"Beni burada bekle, küçük dostum. Hemen döneceğim. Arıları uyuşturmak için asma yaprağı toplamalıyım."

Aradığı bitkiyi yakınlardaki bir nehrin yatağında buldu. Bir ağacın gövdesine yılan gibi sarılmıştı. Yaprakları gözyaşı şeklinde, minik çiçekleri kırmızıydı. Bakkat, ona gereken yaprakları değerli bitkiye zarar vermemeye özen göstererek nazikçe kopardı. Bitkiyi öldürürse hem doğaya, hem de Sanlara karşı büyük bir günah işlemiş olurdu.

Yaprakları belindeki keseye dikkatle yerleştirdikten sonra bir grup sıtma ağacı bulana kadar ilerledi. Gövde kalınlığı ihtiyacına uyan bir tanesini seçti ve kabuğunu halka şeklinde soydu. Sonra kıvrıp bir tüp haline getirerek bağladı. İş bitince kovanın olduğu ağaca koştu. Döndüğünü gören bal kılavuzu rahatlayarak heyecanla şakımaya başladı.

Bakkat, ağacın dibinde çömelerek kabuktan tüpün içinde minik bir ateş yaktı. Cereyan yaratmak için tüpün bir tarafından üfleyince kömürler kızıl kızıl parladı. Asma yapraklarını ve çiçekleri kömürlerin üzerine attı. Yapraklar ve çiçekler, kızgın kömürlerin sıcaklığıyla yoğun bir koku saldı. Bakkat ayağa kalkıp baltanın bıçağını omzuna taktı ve ağaca tırmanmaya başladı. Bir vervet maymunu gibi çevikti. Kovanın bulunduğu kovuğun hemen altında uygun bir dal bularak oturdu. Kovanın balmumu kokusunu derin derin içine çekti ve bir süre kovuğun derinliklerindeki arıların vızıltısını dinledi. Kovanın girişini inceleyerek ilk kesiği açtı. Sonra ağaç kabuğundan tüpün bir ucunu yarıktan içeri sokarak dumanı

hafifçe üfledi. Uyuşan arıların vızıltısı bir süre sonra kesildi.

Tüpü bir kenara bırakan Bakkat, ince dal üzerinde dengesini rahatlıkla sağladı ve baltasını kavradı. İlk darbeyi indirmesi üzerine birkaç arı kovuktan çıkarak başının etrafında uçtu, ama üzerlerine çöken uyuşukluk, savaşçı içgüdülerini köreltmmişti. Bir iki tanesi yine de Bakkat'ı soktu, ama küçük Bushman onlara aldırış etmedi. Çabuk, güçlü balta darbeleriyle ağacın boş gövdesindeki kovuğun girişini genişletti ve balla dolup taşan kovayı açığa çıkardı.

Sonra yere inerek baltasını bıraktı. Deri heybesini omzuna asarak kovuğun altındaki dala geri tırmandı. Ateş tüpünün içine birkaç asma yaprağı daha koydu ve dumanı, genişlettiği girişe doğru üfledi. Vızıltıların yine kesilmesi üzerine elini kovuktan içeri soktu. Kolunun etrafında uçuşan arılara aldırmadan petekleri birer birer heybesine yerleştirdi. Peteklerin hepsini aldığı anda arılara cömertlikleri için teşekkür etti ve zalimce davranışından ötürü özür diledi. "Dumanın etkisini çok yakında üzerinizden atarsınız ve kovanınızı tamir ederek yine balla doldurursunuz. Bakkat daima dostunuz olarak kalacak ve size minnettar olacak," dedi arılara.

Ağaçtan indi ve kabuğundan bir parça kesti. Küçük bal kılavuzu için bir tepsi olarak kullandığı kabuğun üzerine baldan onun payına düşeni koydu. Balı en az kendisi kadar sevdiğini bildiği için küçük dostu ve suç ortağına peteklerden en dolgun ve ağır olanını seçmişti.

Ağacın dibine yerleştirdiği eşyalarını toplayıp yüklendi ve şişkin heybeyi omzuna astı. Bal kılavuzuna bir kez daha teşekkür ederek veda etti.

Kuş, ağaçtan öteye adımını attığı anda tünediği daldan ayrılarak peteğin üzerine kondu ve balın tadını çıkarmaya koyuldu. Bakkat yüzünde müşfik bir gülümsemeyle bir süreliğine onu izledi. Kuşun balın tümünü, hatta balmumunu bile yiyeceğini biliyordu. Bal kılavuzu, balmumunu sindirebilen yegâne yaratıktı.

Küçük kuşa, kovayı silip süpüren ve kuşa hiç bal bırakmayan ağgözlü San'la ilgili efsaneyi hatırlattı. Adam daha sonra kuşun peşine takılıp kovana gidince kovukta bal yerine çöreklenmiş koca bir yılan bulmuştu. Yılan, ağgözlü San'ı sokup öldürmüştü.

"Bir daha karşılaşsak sana adilane davrandığımı hatırla," dedi Bakkat kuşa. "Seni tekrar arayacağım. Kulu Kulu seni korusun." Arabaların bulunduğu yere doğru yürümeye başladı. Yürürken bir yandan da elini heybesine sokuyor, petekten parçalar koparıp ağzına atarak büyük bir zevkle yiyordu.

Bir kilometre kadar sonra nehrin üzerinde bir geçitte aniden durdu ve nehir yatağındaki ayak izlerine hayretle bakakaldı. Çok kısa bir süre önce oradan insanlar geçmiş, izlerini gizlemek için hiçbir çaba da göstermemişlerdi. Bakkat'ın kabilesindendiler.

Küçük San'ın yüreği bir ceylan gibi yerinde sıçradı. Taze izleri görmeden önce insanlarına böylesine yoğun bir özlem duyduğunu fark etmemişti. İzleri heyecanla inceledi. Üçü kadın, ikisi erkek, toplam beş kişiydiler. Adamlardan biri yaşlı, diğeri çok daha gençti. Bunu, adımlarının uzunluğundan ve canlılığından anlamıştı. Kadınlardan biri çok yaşlıydı. Yamrı yumru olmuş ayaklar üzerinde ilerliyordu. Diğer kadınlardan biri en

verimli çağındaydı. Adımları güçlü kuvvetli ve kararlıydı. Ailenin lideri o gibiydi.

Bakkat sonra gözlerini beşinci San'ın ayak izlerine çevirdi ve yüreğinin özlemle sıkıştığını hissetti. Kabilesinin sanatçıların yaptığı resimlerdeki gibi narin, büyüleyici izlerdi. Bakkat, izlerin güzelliği karşısında ağlayacakmış gibi oldu. Üzerindeki etkisinden kurtulmak için gözlerini izlere dikip bir süreliğine oturmak zorunda kaldı. Bu izleri bulması için ona bırakan kızı zihninde canlandırabiliyordu. Kızın çok genç, zarif, kıvrak ve güzel olduğundan adı gibi emindi. Sonra ayağa kalkarak narin ayak izlerini ormanın içlerine doğru takip etti.

Nehir yatağının ilerideki bölümünde erkeklerin kadınlardan ayrılmış ve avlanmak için ormana girmiş olduğunu gördü. O noktadan sonra kadınlar düzlükte yenebilir bitkiler toplamaya başlamıştı. Bakkat, dallardaki meyvelerin koparılmış, kadınların toprağı yanlarında taşıdıkları kazıklarla eşeleyip kökler toplamış olduğunu gördü.

Kızın izlerini incelediğinde çabuk ve temiz bir iş çıkardığını fark etti. Yanlış yerleri eşeleyerek vakit kaybetmemişti. Bitkileri çok iyi tanıdığı belliydi. Zehirli ve yavan olanları es geçmiş, leziz ve besleyici olanları toplamıştı.

Bakkat takdirle kıkırdadı. "Zeki bir kız. Dereyi geçtikten sonra topladıklarıyla tüm ailesi doyar. Bir erkek için ne eş olur ama!"

Sonra çalışırken birbirleriyle konuşan kadınların ormandan gelen seslerini duydu. Birinin sesi, sariasma kuşununki gibi tatlı ve melodikti. Bakkat, bu sesin kime ait olduğunu hemen anladı.

Karşı koyamadığı bu ses, bal kılavuzu gibi onu peşinden sürükledi.

Sessizce ve görülmeden kıza doğru ilerledi. Kız, sık bir çalılığın önündeydi. Elindeki kazığın toprağı inişini duyabiliyordu. Sonunda, sık yapraklar ve dallar arasından hareketlerini seçebilecek kadar yaklaşabildi. Sonra kız aniden yer değiştirerek Bakkat'ın rahatça görebileceğı bir konuma geldi. Küçük Bushman'ın içinde yıllardır biriken yalnızlık, yepyeni duyguların bir sel gibi yüreğine akmasıyla silindi gitti.

Kız muhteşem bir yaratıktı. Narin, güzel, kusursuzdu. Teni, öğle güneşi altında pırıl pırıl parlıyordu. Yüzü altın bir çiçektir. Taçyaprağı şeklindeki dudakları dolgundu. Zarif ellerinden birini kaldırıp düzgün kaşının üzerinde beliren ter damlacıklarını sildi. Ter damlacıkları havada uçuşurken pırıltılar saçtı. Bakkat o kadar yakındaydı ki damlalardan biri tozlu bacağının üzerine düştü. Varlığını fark etmeyen kız uzaklaşmaya başladı. Sonra diğer kadınlardan biri, yakınlardan bir yerden ona seslendi. "Susadın mı, Letee? Dere başına dönelim mi?" Kız durup ardına baktı. Üzerinde sadece devekuşu yumurtası kabuklarıyla süslenmiş küçük bir deri önlük vardı. Önlüğün üzerindeki desenler, kızın bir bakire olduğunu ve henüz hiçbir erkeğın ona talip olmadığını gösteriyordu.

"Ağzım çöldeki bir taş gibi kurudu. Haydi gidelim," dedi Letee, annesine gülerek. Dişleri küçük ve bembeyazdı.

Bakkat'ın tüm varlığı o an değişti. Letee yürürken küçük memeleri neşeyle sallanıyor, çıplak, dolgun poposu bir o yana bir bu yana salınıyordu. Bakkat onu durdurmak veya geciktirmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Onu nerede ve ne zaman olursa olsun tekrar

bulabileceğini biliyordu.

Kız gözden kaybolunca saklandığı yerden yavaşça doğruldu. Neşeyle havaya sıçradıktan sonra kendine bir aşk oku yapmak üzere koşarak uzaklaştı. Nehir boyunda mükemmel bir kâş buldu ve tüm sanatkârca yeteneklerini üzerinde uyguladı. Üzerine mistik desenler ve şekiller çizdi. Boya dolu boynuzlarından, sarı, beyaz, kırmızı ve siyah renkli boyalar seçti. Mor renkli tüyler taktı ve ucunu, kuş tüyleriyle doldurulmuş antilop derisinden yaptı. Böylece ok, isabet ettiğı insanın canını hiç yakmayacaktı.

"Güzel oldu mu?" diye sordu kendi kendine eserini süzerek. "Evet ama Letee kadar değil."

O gece Letee ve ailesinin kamp alanını buldu. Geçici olarak nehrin üst kısmındaki kayalık yamaçta bir mağarada kalıyorlardı. Karanlıkta mağaranın girişine yaklaştı ve yaptıkları havadan sudan sohbeti dinledi. Bu konuşmalar sırasında yaşlı adamla kadının Letee'nin büyükannesiyile büyükbabası olduğunu öğrendi. Diğer çift de annesi ve babasıydı. Ablası, kısa bir süre önce kendine iyi bir koca bulmuş ve ailenin yanından ayrılmıştı. Diğerleri Letee'ye takılıyordu. İlk âdetini üç ay önce görmüş olmasına rağmen hâlâ evlenmemişti ve bakireydi. Letee, kendine bir erkek bulamamış olmanın utancını yaşıyordu.

Bakkat, mağaranın ağzından ayrılarak kendine uyumak için nehir yatağına yakın bir yer buldu, ama şafaktan önce mağaranın girişine geri döndü. Kadınlar mağaradan ayrılıp ormana gittiklerindeyse onları belli bir mesafeden takip etti. Yiyecek toplamaya başladıktan sonra ara sıra birbirlerine seslenip bağlantılarını koparmadılar, ama Letee bir süre sonra diğerlerinden ayrı düştü. Bakkat, tüm ustalığıyla belli etmeden ona yaklaştı.

Letee, bir tür yabani manyok olan Tiski bitkisinin kökünü çıkarmaya uğraşıyordu. Bacakları açık bir halde öne eğilmiş, kazığın ritmine uyarak sallanıyordu. Dişiliğinin yuvası, bacaklarının arasında gözler önüne serilmiş, diri kalçaları gökyüzüne doğru dönmüştü.

Bakkat sessizce daha da yaklaştı. Küçük törensel yayı gerip aşk okunu hedefine doğru çevirirken elleri titriyordu. Ama ok, tam hedefini buldu ve Letee okun kalçasına çarpmasıyla bir çığlık atarak havaya sıçradı. Kalçasını iki eliyle birden tutarak bulunduğu yerde döndü. Yüzünde öfke ve şaşkınlık vardı. Sonra ayaklarının dibinde yatan oku gördü ve sessiz çalılıklara doğru baktı. Bakkat bir duman bulutu gibi yok oluvermişti. Kızın kalçasındaki yanına hafifledi ve duyduğu utanç yavaşça diğer hisleri bastırdı.

Sonra Bakkat aniden ortaya çıktı. Öyle yakınındaydı ki Letee şaşkınca yutkundü. Gözlerini dikip ona baktı. Göğsü geniş ve güçlüydü. Kolları ve bacakları dayanıklıydı. Silahlarını taşıyışından usta bir avcı olduğunu ve ailesini aç bırakmayacağını hemen anladı. Kemerinde bir sanatçıya has boya boynuzları vardı; bu, tüm San kabileleri arasında üstün bir mertebeye ve prestije sahip olduğunu gösterirdi. Başını çekingence öne eğdi ve fısıldadı. "Boyun öyle uzun ki seni çok uzaklardan fark ettim."

"Ben de seni çok uzaktan gördüm," dedi Bakkat. "Güzelliğın ormanı doğan güneş gibi aydınlatıyor."

"Geleceğini biliyordum," dedi Letee. "Çünkü yüzün doğduğum gün kalbime işlenmişti."

Sonra çekingen adımlarla yanına gitti, elini tuttu ve onu annesinin yanına götürdü. Diğer elinde de aşk okunu tutuyordu. "Bu Bakkat," dedi annesine ve oku gösterdi. Annesi bir çığlık atınca sesini duyan büyükannesi de geldi ve heyecanla tavuk gıdıklamasına benzer sesler çıkardı. İki kadın önlerinde el çırparak, şarkı söyleyerek ve dans ederek mağaraya yürüdü. Hâlâ el ele olan Bakkat'la Letee onları sessizce izliyordu.

Bakkat, Letee'nin büyükbabasına bir kese bal verdi. Daha makbul bir hediye getiremezdi. Hepsinin tatlıya düşkünlüğü bir yana bu, Bakkat'ın karısına ve çocuklarına bakabileceğinin de bir kanıtıydı. Tüm aile balı iştahla yedi, ama Bakkat hiç dokunmadı, çünkü veren oydu. Letee her lokmasında dudaklarını yalıyor ve ona gülümsüyordu. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kamp ateşinin başında konuştular. Bakkat onlara kim olduğunu, kabilesinin totemini ve atalarının listesini söyledi. Aralarından çoğunu bilen büyükbaba, tanıdık isimleri duydukça el çırpıyordu. Letee diğer kadınlarla birlikte sessizce oturuyordu, erkeklerin konuşmasına katılmıyorlardı. Letee sonunda kalktı ve iki adamın yanına gitti. Bakkat'ı elinden tutarak mağaranın gerisindeki döşegine götürdü.

Sabah erkenden ayrıldılar. Letee'nin sahip olduğu her şey, rulo yapıp başının üzerinde zahmetsizce taşıdığı döşegın içine yerleştirilmişti. Bakkat önden giderek yol gösteriyordu. Koşar adım ilerliyorlardı. Bu tempoyu sabahtan akşama dek aralıksız sürdürebilirlerdi. Bakkat koşarken kabilesinin avcılık üzerine yakılmış türkülerini söylüyor, Letee tatlı ve çocuksu sesiyle nakaratlarda ona katılıyordu.

Xhia, mağaranın girişinin biraz uzağındaki sık çalıların arkasına gizlenmişti. Çiftin günün ilk ışıklarıyla mağaradan çıkıp yola koyulusunu izledi. Bakkat'ı günlerdir izliyordu, tüm olan bitene tanık olmuştu. Bakkat'a duyduğu nefrete rağmen, çok eskiden kalma evlilik töreni ilgisini çekmişti. Kadınla erkeğın, üzerlerine düşen bölümleri yerine getirmesini izlerken şehvet yüklü bir heyecan duymuştu. Müdahale edip öcünü almadan önce çiftleşmenin son safhasını da izlemek istemişti.

"Bakkat güzel bir çiçek daha koparmış." Düşmanına ait olması kadını Xhia'nın gözünde kat be kat çekici kılıyordu. "Ama tadını uzun süre çıkaramayacak."

Xhia kendi kendine neşeyle sarıldı ve çiftin koşarak ormana girmesini izledi. Onları fazla yakından izlemeyecekti. Sahip olduğu yeni eş yüzünden dikkati dağılmış olabilirdi, ama Bakkat hâlâ çok tehlikeli bir düşmandı ve" Xhia bunu göz ardı etmeyecek kadar kurnazdı. Acelesi yoktu. O bir avcıydı ve avcıların en önemli özelliğı, sabırlarıydı. Bakkat'la kızın kısa süreliğine bile olsa er geç birbirinden ayrılacağını biliyordu. İşte o zaman harekete geçecekti.

Bakkat öğleye az bir vakit kalmışken bir bizon sürüsüne rastladı. Xhia düşmanının eşyalarını Letee'ye emanet ederek sinsice sürüye yaklaşmasını izledi. Bakkat, eti taze ve yumuşak bir dişiyi gözüne kestirmişti. Hayvan tam bir yetişkin kadar iri olmadığı için zehir etkisini daha çabuk gösterecekti. Rüzgârı karşısına alarak son derece dikkatli bir şekilde yaklaştı. Hayvanın anüsünün ve cinsel organlarının bulunduğu bölgede derisinin ince

olduğunu biliyor, oraya isabet ettirebilmek için arkasından yaklaşıyordu. Diğer bölgelerde hayvanın derisi çok kalın olacağından narin okun saplanması güçtü. Atışı hedefi tutturdu ve hayvan diğerleriyle birlikte telaş içinde koşmaya başladı. Okun sapı kırılmıştı, ama zehirli ucu hâlâ içerideydi. Kısa bir mesafe koştu ve zehrin kalbine ulaşmasıyla birden yavaşladı.

Bakkat ve Letee hayvanı sabırla takip ediyordu. Bizon, güneş gökyüzünde birkaç parmak ilerledikten sonra tamamen durdu ve yere yattı.

Bakkat ile küçük kadını hayvanın yakınında çömeldi. Hayvan sonunda böğürerek cansız geriye yığıldı. Bakkat'la Letee, karınlarını doyurduğu için minnetlerini belirten bir şarkı söyledi ve sonra hayvanı parçalamaya koyuldu.

O akşam, hava hâlâ aydınlıkken cesedin yanında kamp kurdular. Etin sıcakta alacağı hal önemsizdi, tüm etleri tüketene kadar oradan ayrılmayacaklar, leşi akbabalardan ve diğer leş yiyici hayvanlardan koruyacaklardı. Letee ateş yakarak hayvanın karaciğerinden kesilmiş parçaları pişirdi. Yemekten sonra Bakkat onu döşeği serdiği yere götürdü ve seviştiler. Xhia onları daha iyi görebilmek için daha da yaklaştı. Sonunda, Bakkat'la Letee, zevklerinin doruğuna ulaşip tek bir yürekle haykırırken Xhia da aynı anda iki büküm olup sarsılarak doyuma ulaştı. Bakkat'ın kendisine gelmesinden önce hemen çalıların ardına sığıştı.

"Tamam," diye fısıldadı Xhia kendi kendine. "Artık Bakkat'ın ölme vakti geldi. Aşkla uyuşup yumuşadı. Bundan daha iyi bir fırsat bulamam."

Letee şafak vakti kocasının yanından kalkıp ateşi canlandırmak için çömelip üflerken Xhia onu izliyordu. Parlak alevler yükselmeye başlayınca Letee ateşin başından ayrılıp Xhia'nın saklandığı çalılıklara yaklaştı. Dikkatle etrafına bakındıktan sonra işli önlüğünü çözüp çömeldi. O rahatlamakla meşgulken Xhia sinsice yaklaştı. Yerinden doğrulduğu sırada da arkasından üzerine atladı. Çok hızlı ve güçlüydü. Önlüğüyle Letee'nin ağzını ve burnunu çığlık atmasına fırsat bırakmadan örtüverdi. Önceki gece ördüğü iple bileklerini bağlar ve ağzını tıkarken hiç zorluk çekmedi. Letee'nin gücü onunkiyile boy ölçüşemezdi. Xhia sonra onu omzuna atarak götürdü. İzlerini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemişti. Kızı yem olarak kullanacaktı. Bakkat onu takip edecek, Xhia ise hazır halde onu bekleyecekti.

Xhia önceki akşam bölgeyi keşfe çıkmıştı, kızı nereye götüreceğini tam olarak biliyordu. Kamp alanından fazla uzak olmayan bir tepe seçmişti. Kenarındaki yüksek yamaçtan yaklaşanları hemen görebilecekti. Zirveye çıkan tek bir patika vardı ve o da tepede duran bir okçunun görüş alanı içindeydi.

Kız ufak tefek ve çok hafıftı. Xhia onu taşıyarak rahatça koşabiliyordu. Önceleri Letee kıvranıp tekmelemeye uğraşmıştı. Bunun üzerine Xhia gevrek gevrek gülmüş ve, "Bir daha yaparsan seni cezalandıracağım," demişti. Ama Letee bu tehdide aldırmayarak bacaklarını çılginca savurmaya devam etmişti. Çığlık atmaya çalışıyor, ancak ağzı tıkalı olduğu için sadece boğuk iniltiler çıkarıyordu.

"Xhia kıpırdamaman için seni uyarmıştı," dedi kıza ve tırnaklarıyla meme uçlarından

birini çimdikledi. Çakmaktaşıdan bıçaklar kadar keskin olan tırnakların açtığı yaradan kan süzölmeye başladı. Çığlık atmaya çalışan kızın surati, gösterdiği çabadan ötürü çarpılmıştı. Kıvranıp debelendi, kafasıyla Xhia'nın yüzüne vurmaya çalıştı. Xhia bunun üzerine diğer meme ucunu tırnakları neredeyse birbirine değecek kadar sıkıştırdı. Letee duyduğu keskin acıyla donakaldı ve Xhia tepeyi tırmanmaya başladı. Zirvenin hemen altında, iki kaya arasında bir yarık vardı. Kızı oraya yatırdıktan sonra bağlarını kontrol etti. Aceleyle bağlamıştı. El ve ayak bileklerindeki düğümleri sıkıştırdı. Yeterince sıkı olduklarına kanaat getirdikten sonra kızın ağzına tıktığı deri önlüğü çıkardı. Kız, tıkaçtan kurtulur kurtulmaz ciğerlerinin tüm gücüyle çığlık atmaya başladı.

"Evet!" diyerek güldü Xhia. "Ben de tam olarak bunu yapmanı istiyordum. Yaralı bir ceylanın bağırıışları bir leoparı nasıl çekerse çığlıkların da Bakkat'ı öyle çekecek."

Kız tıslayarak ona tükürdü. "Kocam çok usta bir avcı. Bu yaptıkların yüzünden seni öldürecek."

"Kocan hem korkak, hem de palavracı. Bugün günbatımından önce seni dul bırakacağım. Bu gece döşeğimi benimle paylaşacak, yarın ise tekrar evleneceksin." Dans ederek önlüğünü kaldırdı ve tahrik olmuş organını kızı gösterdi.

Baltasını, yayını ve sadağını kayaların arasında sakladığı yerden aldı. Yayını iyice gerip sınıadı. Sonra sadağından oklarını çıkardı. Uçlarına kartal tüyleri takılmış narin oklardı. Ok başlan bir parça deriye sarılmıştı. Xhia deri parçalarını çıkardı. Büyük bir özenle hareket ediyordu. Ok başları kemikten yapılmıştı ve son derece keskinlerdi. Özel bir böceğin larvalarının bal gibi yoğun ve yapışkan hale gelene dek kaynatılmasıyla elde edilmiş zehir, okların ucunu kapkara etmişti. Bu zehirli oklarla açılacak bir çizik bile acıyla kıvrandıran korkunç bir ölüme sebep olabilirdi. Xhia bu yüzden ok başlarını deri parçalarına sarıyordu. Kazara bir yerini çizebilirdi.

Letee bu ölümcül silahları biliyordu. Babasının ve büyükbabasının bu oklarla en iri av hayvanlarını alt ettiğini görmüştü. Okların bulunduğu sadağa bile dokunmaması konusunda çocukluğunda defalarca uyarılmıştı. Şimdi zehirli oklara korkuyla bakıyordu. Xhia bir oku alarak Letee'nin yüzüne yaklaştırdı. "Bunu Bakkat için seçtim." Ani bir hareketle oku kızın yüzüne saplayacakmış gibi yaptı. Gözlerine sadece bir parmak mesafe kala durmuştu. Letee kayaların arama korkuyla büzüldü ve tekrar tüm gücüyle çığlık attı.

"Bakkat, kocam! Dikkat et! Bir düşman seni bekliyor!"

Xhia yayını kaslı omzuna takarak ayağa kalktı. Okları da hemen elinin altındaydı. "Adım, Xhia," dedi Letee'ye. "Ona ismimi söyle ki kimin beklediğini bilsin."

"Xhia!" diye haykırdı kız. "Xhia!" Sesi yankılanarak geri döndü.

"Xhia! Xhia!"

"Xhia!" Bakkat ismi duyunca daha önceki tespitleri doğrulanmış oldu. Letee'nin sesi yüreğini hem mutluluk, hem de korkuyla doldurmuştu. Mutluydu, çünkü hâlâ hayatta olduğunu anlamıştı. Korkuyordu, çünkü korkunç bir düşmanın eline düşmüştü. Başını

kaldırıp çığlıkların geldiği tepeye baktı. Zirveye hemen çıkabileceği bir patika görünce bir an önce tırmanmaya başlamamak için kendini zor tuttu. Yumruklarını, tırnakları derisine batıp canını acıtacak kadar çok sıkı. Kendini biraz toparladıktan sonra tepenin çıplak yamaçlarını incelemeye başladı.

"Xhia yeri çok iyi seçmiş," dedi yüksek sesle. Zirveye çıkan patikayı tekrar düşündü ve ölümcül bir tuzak olduğunu gördü. Çok avantajlı bir konumda olan Xhia'nın oklarına hedef olması işten değildi.

Tepenin çevresini dolaşan Bakkat, öteki yamaçta alternatif bir yol keşfetti. Çok zor bir yoldu, bazı yerleri öylesine dik ve tehlikeliydi ki neredeyse aşamaz görünüyordu. Ayağı kayarsa aşağıdaki kayalara çakılmak da vardı. Bununla birlikte patika zirveden neredeyse tepeye varıncaya dek gizleniyordu. Sadece son bölümde gizlenmesi mümkün olmayacaktı.

Bakkat koşarak kamp alanına döndü. Yayıyla sadağını bir kenara koydu. Zirveye vardığında Xhia ile aralarında yayını kullanamayacağı kadar az bir mesafe olacaktı. Yakın dövüş için çok daha uygun olan bıçağıyla baltasını yanına aldı. Sonra ıslak bizon derisini yere serdi, çarçabuk başını ve omuzlarını örtecek bir pelerin kesti. Kalın deri, güneş altında kokuşmaya başlamıştı bile, ama zehirli oklara karşı çok elverişli bir zırh olacaktı. Ağır deriyi rulo yaparak sırtına astı ve koşarak tepeye döndü. Doğruca arka tarafa, daha önce gözünü kestirdiği tehlikeli patikaya yöneldi. Çalıkların arasından hızla geçip tepenin eteğine vardığında görülmediğinden neredeyse emindi. Söz konusu Xhia olduğunda bir açık kapı bırakması gerektiğini biliyordu.

Birkaç dakikalığına dinlenip kendini tırmanışa hazırladı, ama daha başlayamadan Letee'nin canhıraş çığlığı kulaklarında çınladı. Sonra Xhia'nın sesi duyuldu. "Seyret, Bakkat. Kadınına neler yaptığımı gör. Ah, evet! İşte! Parmaklarım kadınının içinde. Çok sıkı ve kayganmış."

Bakkat kulaklarını bu tahrik edici sözlere tıkamaya çalıştı, ama yapamadı. "Kadınının sesini dinle, Bakkat. Şimdi içinde sadece parmaklarım var, ama sonra sırayı çok daha iri bir şey alacak. Onu hissedince nasıl da bağırarak!"

Xhia'nın kahkahaları Letee'nin hıçkırıkları ve çığlıklarına karışıyordu. Tepenin kayalık yamaçları bu korkunç sesleri kat kat büyütüyordu. Bakkat sessiz kalmak için tüm iradesini kullandı. Xhia'nın amacının farkındaydı. Onu çileden çıkarıp bağırtarak yerini belli etmesini umuyordu. Bakkat'ın tepeye tırmanmak için hangi yolu kullanacağından emin değildi.

Bakkat kayalık yamacı tırmanmaya başladı. Önceleri tepeyi bir kertenkele gibi hızla tırmanıyordu. Sonra zirvenin altındaki çıkıntıya vardı ve adımlarını büyük bir dikkatle atmaya başladı. Parmaklarını sokmak için en ufak girintileri bile kullanıyor, kollarının gücüyle kendini yukarı çekiyor, dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Balta ve deri pelerinin ağırlığı işini zorlaştırdığı için ilerleyişi iyice yavaşlamıştı. Tehlikeli kayalıklar ayaklarının altında gözdağı verircesine yükseliyordu. Düşmesi halinde vücudunun parçalanması işten değildi.

Bir diğer çıkıntıya tutundu, ama ağırlığını vermesiyle kaya yerinden çıktı. Onun tetiklemesiyle iki katı büyüklüğünde koca bir kaya yerinden kurtuldu ve Bakkat'ın başını

siyirarak yamaçtan aşağı paldır küldür yuvarlandı. Bir toz bulutu yükselirken gürültüler de yankılanarak büyüdü.

Bakkat'ın vücudu, tek elinin parmaklarıyla tutunduğu çıkıntıdan korkunç saniyeler boyunca sallandı. Diğer eliyle kayalığı umutsuzca yokluyor, tutunacak bir çıkıntı arıyordu. Sonunda bir yer buldu ve tutunarak kendini toparlamaya çalıştı.

Xhia'nın sesi kesilmişti. Bakkat'ın tam olarak nerede olduğunu artık biliyordu. Zehirli okunu hazırlamış, tepeye varacağı noktada onu bekliyor olacaktı mutlaka. Bakkat'ın başka seçeneği yoktu. Kopan kaya yamacın şeklini değiştirmiş, dönüşünü imkânsız hale getirmişti. Artık önünde yukarı tırmanmaktan başka seçenek yoktu. Xhia'nın kucağına düşecekti.

Bakkat, acı verecek kadar yavaş hareketlerle kaya çıkıntısını tırmadı. Zirveyi her an görebilirdi, ama bu, Xhia'nın da onu göreceği anlamına geliyordu. Sonra zirvenin hemen altında küçük bir oyuk görerek rahat bir nefes aldı. Oyuğun içine girdi ve uyuşmuş, takati kalmamış kollarına güç gelmesini bekledi. Sonsuzluk kadar uzun gibi gelen bir süre sonra kendini iyice toparladı ve bizon derisinden pelerini dikkatle açıp omuzlarıyla başına örttü. Baltasının ve bıçağının kemerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra ayağa kalktı ve dar çıkıntıda durup vücudunu kayaya yapıştırdı. Kaya çıkıntısına ayak parmaklarını takmıştı, topukları boşluktaydı. Boyu yettiğince uzandı ve yamacın kıyısını her iki eliyle birden yokladı. İki elinin de sığacağı bir girinti buldu. Buraya tutunup kendini yukarı çekti ve çıkıntıdan ayrıldı. Ayakları korkutucu saniyeler boyunca kayada destek alacak bir çıkıntı aradı. Sonra kendini biraz daha yukarı çekerek bir kolunu kayanın üzerine attı.

Başı yukarı çıkınca hemen az ilerideki zirveye baktı. Xhia onu izliyordu. Zehirli oku yerleştirdiği yayı germiş, gözlerini kısmış, sırtarak ona bakıyordu. Okun ucu Bakkat'ın yüzüne çevrilmişti. O kadar yakınındaydı ki Bakkat ok başının üzerindeki ölümcül çıkıntıları görebiliyordu. Dışkı rengindeki zehir, çıkıntıların üzerinde kurumuş kalmıştı.

Xhia oku bıraktı. Bakkat ne eğilebiliyor, ne de kaçabiliyordu. Ok doğruca derinin korumadığı boğazına saplanacakmış gibi görünüyordu, ama son anda yön değiştirerek pelerinin örttüğü omzuna çarptı ve kırıldı. Okun başı deriye saplanıp kalmıştı. Korkunç ölümle yüz yüze gelmek Bakkat'a taze bir güç vermişti. Vücudunu kayanın üzerine çekti, ama bu arada Xhia yayına bir başka ok yerleştirmişti. Aralarında sadece birkaç adımlık bir mesafe vardı. Xhia yayını hızla kaldırıp nişan aldı.

Bakkat'ın öne atılmasıyla Xhia'nın ikinci oku bırakması bir oldu. Zehirli ok yine üzerindeki kalın deri pelerine isabet etti. Okun başı yine saplanıp kalırken sapı kırılarak sekti. Xhia yeni bir ok almak için sadağına uzanmıştı ki, Bakkat tüm ağırlığıyla düşmanının üzerine atıldı ve dengesini kaybetmesine sebep oldu. Xhia yayı bırakarak bıçağını çekmesine fırsat vermeden Bakkat'a sarıldı. Birbirlerini yere yıkmaya çalışarak göğüs göğüse bir mücadeleye başladılar. Letee, Bakkat'ın yerinden oynattığı kayanın yuvarlanmasıyla çıkan gürültüyü duyan Xhia'nın bıraktığı yerde yatıyordu. Elleri ve ayakları hâlâ bağlıydı ve Xhia'nın parmaklarıyla zorladığı bölge kanıyordu. Uzun ve sert tırnakları hassas bölgeyi zedelemişti. Kocasına yardım edememenin çaresizliğiyle güreşen

iki adamı izledi. Sonra Xhia'nın baltası gözüne ilişti. Yerde hızla iki kere yuvarlanarak baltanın yanına vardı. Çıplak ayak parmaklarını kullanarak baltanın keskin ağzını kaldırdı. Sonra baltanın sapını ayaklarıyla sıkıca kavrayarak bileklerini sıkıca saran ipi keskin ağza sürtmeye başladı.

Birkaç saniyede bir başını kaldırarak olup bitene göz atıyordu. Xhia'nın Bakkat'a çelme takarak sırtüstü yere yığıldığını gördü. İki adam tüm ağırlığıyla kayaların üzerine düştü, ama Bakkat, Xhia'nın kaslı bedeninin ağırlığı altında kısılıp kalmıştı. Düşmanını üzerinden atamıyordu. Çaresiz gözlerle olanları izleyen Letee, Xhia'nın belindeki bıçağa uzandığını gördü. Xhia sonra hiç beklenmedik bir şekilde haykırdı ve parmakları gevşedi. Bakkat'tan uzaklaşarak şaşkın gözlerle göğsüne baktı.

Bakkat'ın olanları anlaması birkaç saniye sürdü. Deri pelerine saplanan okun başı onlar güreşirken aralarında kalmış ve zehirli çıkıntıları Xhia'nın göğsüne batmıştı.

Xhia hemen ayağa fırlayarak okun başından kurtulmaya çalıştı, ama sivri çıkıntılar derisine adeta tutunuyordu. Her denemesinde çıplak göğsünde taze kan damlacıkları belirliyordu.

"Artık ölü bir adamsın, Xhia," dedi Bakkat doğrulup dizlerinin üzerinde dururken çatlak sesle.

Xhia tekrar haykırdı, ama sesi korku değil, öfkeyle doluydu. "Seni de yanımda gölgeler diyarına götüreceğim!" Kemerinden bıçağını çekti ve hâlâ dizlerinin üzerinde durmakta olan Bakkat'a doğru atıldı. Düşmanının bıçağını kaldırarak üzerine geldiğini gören Bakkat hamleyi savuşturmak için yana sıçramaya yeltendi, ama bacakları pelerine dolanınca sırt üstü düştü.

"Sen de benimle birlikte öleceksin!" diye bağırarak Xhia bıçağı düşmanının göğsüne indirdi. Bakkat kendini son anda yana attı, ama bıçak, kolunun üst kısmını çizmişti. Xhia kendini bir sonraki hamleye hazırlarken Letee arkasında belirdi. Ayak bilekleri hâlâ bağlıydı, ama baltayı tutan elleri artık serbestti. Hoplayarak yaklaştı ve baltayı başının üzerine doğru kaldırıp aşağı savurdu. Baltanın keskin bıçağı Xhia'nın kafa derisinden kalın bir parçayı ve tek kulağını koparıp bıçağı tutan koluyla omzunun birleştiği noktaya indi. Bıçak, Xhia'nın hissizleşen parmaklarının arasından kayıp düştü. İşe yaramaz hale gelen kolu omzundan cansızca sarkıyordu. Yaralı kafasını bir eliyle tutarak şaşkınca arkasına döndü. Parmaklarının arasından oluk oluk kan boşalıyordu.

"Kaç!" diye bağırdı Bakkat, Letee'ye. Bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Kaç, Letee!"

Letee, ona kulak asmadı. Ayak bilekleri bağlı olmasına rağmen doğruca Xhia'nın üzerine hopladı ve baltayı korkusuzca tekrar savurdu. Xhia geriledi ve kendini korumak için diğer kolunu kaldırdı. Balta tam dirseğinin altına çarptı ve kemik çatırdayarak kırıldı.

İki kolu da yararsızca iki yanından sarkan Xhia, sendeleyerek geriledi. Letee eğilerek bileklerindeki bağlardan çabucak kurtuldu. Sonra Bakkat'ın müdahale etmesine fırsat vermeden Xhia'nın üzerine atıldı. Xhia, öfkeyle güçlenmiş ufak tefek kızın yaklaştığını görebiliyordu. Ağır yaralı halde dik yamacın kıyısında sarsakça yürüyordu. Bir sonraki

saldırıdan kaçmaya çalışırken dengesini kaybetti ve geriye doğru düştü. Tutunmak için kollarını kullanamazdı. Ardında kanlı bir iz bırakarak kayalıklara yuvarlandı ve görülmez oldu. Kayalara çarpan bedeninin boğuk sesini ve giderek cılızlaşan çığlıklarını dinlediler.

Bakkat hemen Letee'nin yanına koştu. Baltayı bırakan küçük kadın kendini kocasının kollarına attı. Letee'nin titremesi geçene dek uzun süre birbirlerine sıkıca sarılmış halde durdular. Sonra Bakkat sordu. "Artık aşağı inelim mi, karıcığım?" Letee başını sabırsızca salladı.

El ele tutuşarak patikanın başına gittiler ve tepeden aşağı indiler. Xhia'nın cesedinin yanında bir an durakladılar. Cansız gözleri irileşmiş, gökyüzüne dikilmişti. Ok başı hâlâ göğsündeydi. Kırılan kolu vücudunun altında tuhaf bir açıyla kıvrılmıştı.

"Bu adam da bizler gibi bir San. Neden bizi öldürmeye çalıştı?" diye sordu Letee.

"Bir gün sana sebebini anlatırım," diye söz verdi Bakkat. "Şimdi onu totemi olan sırtlanlara bırakalım." Cesedin başından ayrıldılar ve hiç arkalarına bakmadan rüzgârı içtiler.

Bakkat, kadını Somoya ve Welanga ile tanıştırmaya götürüyordu.

Jim Courtney, şafağın hemen öncesindeki loşlukta yavaşça uyandı ve yatağında keyifle gerindi. Sonra içgüdüsel olarak Louisa'ya uzandı. Louisa hâlâ uyuyordu, ama dönerek kolunu Jim'in göğsünün üzerine attı. Sevgi sözcükleri veya uyandırılmaya itiraz olabilecek bir şeyler mırıldandı.

Jim gülümseyerek onu kendine çekti, sonra gözlerini aniden tamamen açarak ayağa kalkmaya davrandı. "Tanrı aşkına, nerelerdeydin sen?" diye kükredi. Louisa da yerinden hızla doğruldu ve çitin üzerine konmuş bir çift serçe gibi yatağın ayakucuna çıkmış ufak tefek iki şekle bakakaldı.

Bakkat neşeyle güldü. Geri dönmek ve Somoya'nın bağırışını duymak öyle güzeldi ki. "Welanga'yı ve seni çok uzaktan gördüm," diye selamladı onları.

Jim'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Aslanlara yem olduğunu sandım. Atıma atlayıp ardından geldim, ama tepelerde izini kaybettim."

"Sana iz sürme üzerine hiçbir şey öğretememişim," diyen Bakkat başını üzgünce iki yana salladı.

Jim ve Louisa'nın dikkati Bakkat'ın yanındakine çevrildi. "O da kim?" diye sordu Jim.

"Bu benim kadını, Letee," dedi Bakkat onlara.

Adının telaffuz edildiğini duyan Letee'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Çok güzel, ne kadar da uzun," dedi Louisa. Koloniden ayrılmalarından beri San gelenekleri ve nezaket kuralları hakkında epey fikir sahibi olmuştu.

"Hayır, Welanga," diye karşı çıktı Bakkat. "Letee çok ufak tefek. Uzun olduğuna inanmaması benim için çok daha iyi. Aksi bir durumda halim nice olur?"

"Ama güzel, değil mi?" diye ısrar etti Louisa.

Kadını bakan Bakkat başını ciddi bir ifadeyle salladı. "Evet, hem de çok güzel. Bir gün

bir aynaya bakacak ve ne kadar güzel olduğunu keşfedecek diye ödüm kopuyor. O gün dertlerimin başlangıcı olabilir."

Letee o sırada tatlı bir sesle bir şey söyledi.

"Ne diyor?" diye sordu Louisa.

"Daha önce seninki gibi bir ten ve saç görmediğini söylüyor. Bir hayalet olup olmadığını merak ediyor. Ama bu kadar gevezelik yeter." Bakkat, Jim'e döndü. "Somoya, tuhaf ve korkunç bir şey oldu."

"Ne oldu?" Jim anında ciddileşmişti. "Düşmanlarımız burada. Bizi bulmuşlar."

"Anlat," diye buyurdu Jim. "Çok düşmanımız var. Hangilerinden bahsediyorsun?"

"Xhia," diye cevap verdi Bakkat. "Letee ile beni gizlice izlemiş. Bizi öldürmeye çalıştı."

"Xhia!" Jim'in yüzünde son derece ciddi bir ifade belirmişti. "Keyser ve Koots'un av köpeği, ha? Bu mümkün olabilir mi? Onu son görüşümüzden bu yana üç bin fersah yol kattik. Bizi buraya kadar takip etmiş olabilir mi?"

"Etmiş. Keyser ile Koots'u da getirdiğinden emin olabiliriz."

"Bu iki adamı da gördün mü?"

"Hayır, Somoya. Ama fazla uzakta olmadıklarından eminim. Xhia tek başına bu kadar uzağa gelmiş olamaz."

"O nerede şimdi?"

"Öldü, Somoya. Onu öldürdüm."

Jim şaşırarak gözlerini kırptırdı ve sözlerine İngilizce devam etti. "O halde sorularımıza cevap veremeyecek." Sonra tekrar yerli diline döndü. "Güzel küçük kadını alıp çık da, Welanga'yla gözleriniz üzerimizde olmadan giyinebilelim. Pantolonumu giyer giymez konuşmamıza kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Jim birkaç dakika sonra arabadan çıktı ve Bakkat'ın kamp ateşinin başında oturmakta olduğunu gördü. Ona seslendi ve kimsenin kulak misafiri olamayacağı ormana doğru yürümeye başladılar.

"Bana olan biten her şeyi anlat," diye emretti Jim. "Xhia size nerede ve ne zaman saldırdı?" Bakkat'ın anlattıklarını can kulağıyla dinledi. Küçük adam hikâyesini anlatıp bitirdiğinde Jim'in duyduğu gönül rahatlığından eser kalmamıştı. "Bakkat, Keyser'in adamları peşimizdeyse onları mutlaka bulmalısın. Xhia'nın izlerini takip ederek geldiği yeri bulabilir misin?"

"Geldiği yeri biliyorum zaten. Dün Letee ile buraya doğru gelirken Xhia'nın eski izlerine rastladık. Beni günlerdir takip ediyormuş. Kamptan ayrılıp bal kılavuzunun peşine düştüğüm günden beri."

"Ya ondan önce?" diye sordu Jim. "Seni takip etmeye başlamadan önce nereden gelmiş?"

"Şu taraftan," dedi Bakkat eğimli araziye göstererek. "Arabaların izinden gelerek Gariep Nehri'nden beri bizi bir gölge gibi takip ediyormuş."

"Geri git!" diye emretti Jim. "Keyser ve Koots'un onunla gelip gelmediğini öğren. Gelmişlerse şu an nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Xhia'nın gidişinin üzerinden sekiz gün geçti," dedi Yüzbaşı Herminius Koots sıkıntılı bir ifadeyle. "Artık kaçtığından hiç şüphem kalmadı."

"Niye kaçsın ki?" diye sordu Qudeman mantık yürüterek. "Takipte geçirdiğimiz onca zorlu aydan ve eziyetten sonra zafere bu kadar yaklaştığımız neden kaçsın? Ona vaat ettiğin ödül artık avuçlarının içinde sayılır. " Qudeman'ın gözlerinde bilmiş bir bakış belirdi. Koots'a ödülü hatırlatmanın tam zamanıydı. "Hepimiz payımıza düşecek ödülü hak ettik. Xhia bu noktada cayıp ödülünü feda etmeyecektir elbette."

Koots'un kaşları çatıldı. Ödül bahsi hiç hoşuna gitmiyordu. Son birkaç aydır bu konudaki vaatlerini yerine getirmemek için neler yapabileceğini düşünüp duruyordu. Kadim'e döndü. "Burada daha fazla bekleyemeyiz. Kaçaklar uzaklaşıp elimizden kurtulabilir. Takibe Xhia'sız devam etmeliyiz. Sence de öyle değil mi?" Bu ikili, karşılaştıkları günden sonra çıkarları için sağlam bir ortaklık kurmuştu. Koots, Umman Halifesi'nin emri altına girince elde edeceği nüfuzu ve serveti bir an için bile unutmuyordu.

Kadim ise, Koots'un Dorian Courtney'yi bulmak için elindeki son şans olduğunu biliyordu. "Haklısın, yüzbaşı. O küçük barbara daha fazla ihtiyacımız yok zaten. Düşmanı bulduk. Yolumuza devam edip onlara saldıralım."

"O halde anlaştık," dedi Koots. "Hızla ilerleyip Jim Courtney'in önüne geçeceğiz. En avantajlı noktada da pusuya yatacağız."

Jim Courtney'in kafilesinin izlerini sürüp, varlığını belli etmeksizin yaklaşmak Koots için hiç de zor bir mesele değildi. Sığırların kaldırdığı toz bulutu fersahlarca öteden görülebilirdi. Kendi kendini Xhia'ya daha fazla ihtiyaç duymadığına ikna ettikten sonra adamlarına toparlanmalarını emretti ve eğimli araziden inerek güneye doğru temkinli bir dönüş yaptılar. Amaçları, dışarıdan dolaşarak kafilenin on fersah kadar önüne geçmekti. Bu şekilde Jim Courtney'in Bushman'ına takip edecek iz de bırakmamış olacaktı.

Arazi, ilerlemeleri için son derece elverişliydi. Jim Courtney'in bir nehri takip ederek vadi içinden okyanusa doğru ilerlediği apaçıktı. Bu şekilde sığırlar için bol su ve yiyecek de sağlanmış oluyordu. Bununla birlikte, nehir bir noktada iyice daralıyor ve dik yamaçlı tepeler arasına giriyordu. Kadim'le Koots tepelerin üzerinden şişe ağzına benzeyen bölgeyi inceledi.

"Arabalarla buradan geçmek zorunda kalacaklar," dedi Koots memnun bir ifadeyle. "Bu tepeleri aşmanın diğer yolu güneye doğru dört günlük bir seyahat."

"Arabaların dar geçidi aşması uzun süreceğinden, en az bir gece konaklamaları gerekecek," diye onayladı Kadim. "Gece saldırma fırsatımız olacak. Bunu beklemeyeceklerdir. Yanlarındaki Nguni savaşçılar geceleri dövüşmez. İşimizi kümese giren tilkiler gibi bitireceğiz. Şafak sökmeden önce her şey hallolmuş olur."

Yüksek arazide beklediler ve araba kafilesinin nehrin daraldığı bölgeye yavaşça girdiğini gördüler. Koots, atları üzerinde en öndeki arabanın önünde ilerleyen Jim Courtney ile kadını tanıyınca yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Kamp kurup bölgeye

yerleşmelerini izledi. Arabaları savunma pozisyonunda dizmeyip nehir yatağındaki ağaçların altında rasgele bıraktıklarını görmek Koots'u rahatlatmıştı. Arabalar birbirlerinden kopuk kopuk yerleşmişti. Kafilenin ardından gelen sığır sürüsü dar ağızdan geçerek araziye yayıldı. Nehirden su içtiler ve Nguniler hayvanların sırtındaki fildişi kasalarını indirdi.

Koots daha önce, kafiye ganimetin büyüklüğünü görece kadar yaklaşmamıştı. Sığırları saymaya çalıştı, ama kalkan tozlar arasında, o kargaşada bu mümkün olmadı. Sığ denizde yüzen bir sürüdeki balıkları saymaya çalışmaya benziyordu. Vazgeçerek dürbününü nehir boyuna yığılan fildişlerine çevirdi. Karşısında, aklının hayalini alamayacağı kadar büyük bir hazine vardı.

Nguni çobanlar tarafından gözaltında tutulan sığırların geceyi geçirmek üzere yerleşmesini izledi. Kadim'le Koots, güneş batıp hava kararmaya yüz tutunca bulundukları yüksek noktadan indiler ve atlarla bekleyen Çavuş Qudeman'ın yanına gittiler.

"Çok iyi, Qudeman," dedi Koots atına binerken. "Saldırı için çok uygun bir pozisyondayız. Şimdi diğerlerinin yanına dönelim."

Bakkat uzaklaşmalarını izliyordu. Boğazın diğer tarafındaki tepenin üzerinde gizlendiği yerden ayrılmak için güneşin alt kenarının ufka değmesini bekledi. Bulunduğu yerden onları rahatlıkla görebilmişti. Alacakaranlıkta sessiz ve hızlı adımlarla ilerleyerek boğazın kenarındaki dik yamaçtan indi ve Jim'e rapor vermeye gitti.

Jim, Bakkat'ı büyük bir dikkatle dinledi. "Tamam işte," dedi sonunda memnun bir ifadeyle. "Koots bu gece saldıracak. Sığırları ve fildişlerini gördü. Artık hareketlerini ağgözlülüğü yönlendirecektir. İzle onları, Bakkat. Her hareketlerini takip et. İşaretlerini bekleyeceğim."

Jim, tepelerin üzerindeki gözcüler tarafından görülmeyecekleri kadar karanlık olduğunda öküzleri arabalara koşturdu ve arabaları tepelerin arasındaki dar bir girintiye çekti. Üç tarafları dik yamaçlarla çevriliydi. Kırbaçları kullanmıyor, bağırıyorlar, mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışıyorlardı. Güvenli görünen girintide arabaları kare oluşturacak şekilde dizip tekerleklerini birbirine bağladılar. Yedek atları arabaların ortasındaki boşluğa sürmüşlerdi. O gece binecekleri atlar eyerlenmiş, üzerlerine dolu tüfekler ve kınları içinde kılıçlar yerleştirilmiş, her an harekete geçmeye hazır halde bekliyordu.

Jim bunları ayarladıktan sonra, başbakıcı İnkunzi ile diğer Ngunilerin beklediği yere gitti. Adamlar, Jim'in emirleri üzerine hayvanları toparlayıp Koots'un günbatımında kampı gözetlediği noktadan üç palamar boyu öteye sessizce gittiler. Çobanlarla konuşan Jim, tam olarak ne yapmalarını istediğini açıkladı. Sığırları, evlatları gibi görüp el üstünde tutan çobanlardan itiraz mırıltıları yükseldiyse de Jim'in kararlılığı hepsini bastırdı.

Çobanların ruh halini hisseden sığırlar huzursuzca kıpırdanıyordu. İnkunzi hayvanların arasında dolaşarak, kavalıyla onlara bir ninni çalıyordu. Sığırlar biraz rahatlayıp

sakinleştiller, ama birbirlerinden uzaklaşmıyorlardı. Bir arada olmanın verdiği güvene ihtiyaçları vardı.

Jim arabaların yanına döndü ve adamlarının karınlarının iyice doyup doymadığını sordu. Hepsi de toktu ve silahlarını hazırlamış, harekete geçmek için tetikte bekliyordu. Jim, sonra Louisa ile beraber arabaların arkasındaki tepeye biraz tırmandı. Oradan Bakkat'ın sinyallerini duyabileceklerdi. Gecenin kendini aniden gösteren serinliğinden korunmak için omuzlarına yn örtüler atmışlar, sessizce konuşuyorlardı. "Ay doğmadan gelmeyeceklerdir," diye tahmin yürüttü Jim.

"Ne zaman doğacak?" diye sordu Louisa. O akşam birlikte almanağı incelemişlerdi, sadece sesini duymak için soruyordu.

"Saat ondan birkaç dakika önce. Dolunaya yedi gün var. Yeteri kadar aydınlık olacaktır." Sonunda doğu ufku ay ışığıyla aydınlandı. Jim gerginleşti ve örtüyü üzerinden attı. Boğazın diğer tarafındaki tepelerde bir kartal baykuşu iki kere öttü. Kartal baykuşlarının asla iki kere tmeyeceğini bilen Jim, "Bu Bakkat," dedi. "Geliyorlar."

"Nehrin hangi tarafından?" diye sordu Louisa, onunla birlikte ayağa kalkarken. "Arabaları günbatımında gördükleri yere, nehrin bu tarafına geleceklerdir." Kartal baykuşu daha yakından öttü.

"Koots hızla ilerliyor." Jim arabalara giden patikaya yöneldi. "Atlara binme zamanı." Adamlar hazır halde atların yanında bekliyordu. Jim usulca her biriyle kısa bir konuşma yaptı. oban çocuklardan bazıları ata binip tüfek kullanacak kadar büyümüştü. En küçükleri olan Izeze ise ağır bir çarpışma olasılığına karşı yedek barut, kurşun ve su mataralarıyla peşlerinden gidecekti. Yirmi Nguni, Tegwane'nin komutası altındaydı ve arabaları korumakla yükümlüydüler.

Tegwane'nin torunu Intepe, Zama'nın yanında duruyor, malzemelerini Karga'nın sırtına yüklemesine yardım ediyordu. Bu ikili, o günlerde zamanlarının çoğunu birlikte geçirmeye başlamıştı. Jim, Zama'nın yanına giderek alçak sesle konuştu. "Zama, sen benim sağ kolumsun. Birimiz sürekli Welanga'nın yanında olmalı. Sakın gözünü üzerinden ayırma."

"Welanga diğer kadınlar gibi arabaların yanında kalmalı," diye karşılık verdi Zama. "Haklısın, eski dostum," diyerek sırttı Jim. "Ona söylediklerimi yapmalı, ama şimdiye kadar onu ikna etmenin bir yolunu bulamadım."

Kartal baykuşu bu sefer üç kez öttü. "Artık çok yakındalar." Jim, tepelerin üzerindeki aya baktı. "Atlara!" diye emretti. Adamlar ne yapacaklarını çok iyi biliyorlardı. Atlarına sessizce bindiler. Ateştopu ve Asilyürek'in sırtındaki Jim ve Louisa, diğer atlılara öncülük ediyordu. Sığırları koruyan İnkunzi ile diğer savaşların beklediği yere gittiler.

"Hazır mısınız?" diye sordu Jim atının üzerinde yaklaşırken. İnkunzi'nin kalkanı omzundaydı. Assegaisi ay ışığı altında parlıyordu. Adamları hemen arkasında toplanmışlardı.

"Bu akşam a silahlarınız kana doycak. Kendinizi gösterin," dedi Jim. "Yapmanız gerekeni biliyorsunuz. Artık başlayalım."

Savaşlar sessizce ve disiplinli bir süratle yamaç duvarından nehir yatağına, boğazın

genişliğı boyunca iki sıra oluşturdu. Atlılar hemen arkalarında yerini aldı. "Hazırız, efendimiz!" diye haykırdı İnkunzi. Jim eyerinin önünden piştovunu çekti ve havaya ateş etti. Gecenin sükûneti bir anda yerini gürültü ve kargaşaya bıraktı. Nguniler assegailerini kalkanlarına vuruyor, savaş çığılıkları atıyordu. Atlılar tüfeklerini ateşliyor, çılgınlar gibi bağıırıyordu. İleri fırladılar ve sığırlar şaşkınca hareketlendi. Çobanların ruh haline karşı çok hassas olan boğalar böğürmeye başladı. Tüm sürüde bir panik baş gösterdi. Kalkanlarına vuran ve haykıran savaşçıların üzerilerine gitmesiyle telaşla koşmaya başladılar.

Hepsi de besili, çok iri, ağır hayvanlardı. Boynuzlarının arasının genişliğı iki kulaçtı. Nguniler onları aslanların veya diğeri yırtıcıların saldırması olasılığına karşı eğıtmişlerdi. Vahşi antiloplar gibi koşarlar, gerektiğinde kendilerini iri boynuzlarıyla savunabilirlerdi. Kapkara bir yığın halinde vadiden aşağı hızla ilerlemeye başladılar. Koşan savaşçılar ve atlılar peşlerinden ilerliyordu.

Koots sessizce yaklaştıkları ve Jim Courtney'in nöbetçileri tarafından fark edilmedikleri için gayet memnundu. Ay ışığının aydınlığı tam ihtiyaç duydukları kadardı. Gece kuşlarının ara sıra duyulan sesleri dışında ortalığı sessizlik hâkimdi. Sakin bir geceydi.

Koots'la Kadim atlarını yan yana sürüyordu. Arabaların nehir yatağında yayıldığı bölgeye kadar daha iki kilometreye yakın yollan olduğunu biliyorlardı. Bütün Hotantolar ve üç Arap, ne yapacaklarını çok iyi biliyorlardı. Kamptakiler alarma geçmeden arabaların arasına girerek Jim Courtney'in adamlarını öldürecekler, sonra Ngunilerle ilgileneceklerdi. Nguniler sayıca onlardan üstün olmalarına rağmen, silah olarak sadece mızrakları vardı. Bu sebeple pek büyük bir tehdit sayılmazlardı.

"Merhamet etmeyin," dedi Koots. "Hepsini öldürün."

"Ya kadınlar?" diye sordu Qudeman. "Koloniden ayrıldığıımızdan beri kadın yüzü görmedik. Sansın kızın tadına bakabileceğimizi söylemiştin."

"Bir fırsatını bulup iş tutabilirsen ne âlâ. Ama pantolonunu indirmeden önce tüm erkeklerin geberdiğinden emin ol. Yoksa bir kılıç kığına girip sana yardım edebilir." Bu sözler üzerine hepsi güldü. Koots yeri geldiğinde onlarla anladıkları dilde konuşmayı çok iyi biliyordu.

Artık daha büyük bir hevesle ilerliyorlardı. O gün erken saatlerde yüksek bir tepenin üzerinden sığırlara, fildişlerine ve kadınlara bir göz atma fırsatı bulmuşlardı. Yağma ve tecavüz vaadi, hepsini ateşlemiş, daha bir şevklendirmişti.

Gecenin sessizliğı bir tüfek sesiyle aniden bozuldu. Adamlar, emir beklemeksizin dizginleri çekip atlarını durdurdular. Huzursuzca ileri bakıyorlar, kendilerini neyin beklediğini görmeye çalışıyorlardı.

"Orospunun evladı!" diye küfretti Koots. "O da neydi?" Cevap için uzun süre beklemesi gerekmedi. Haykırışlar, çığılıklar ve gürültü bir anda geceyi sarmıştı. Kalkanların sesini daha önce hiçbir duymamıştı. Bu yabancı ses adamların huzurunu iyice kağırdı. Haykırışlar, çığılıklar ve kalkan seslerine sığırların böğürtüsü ve harekete geçmeleriyle

yükselen gök gürültüsünü andıran ayak sesleri eklendi.

Yer, ay ışığının aydınlığında hareket ediyor gibiydi. Dik yamaçlardan nehre kadar her yeri kaplayan simsiyah bir lav ırmağı üzerlerine doğru akıyordu. Sürünün gök gürültüsünü andıran ayak sesleri kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Boynuzları ay ışığı altında parlayan hayvanlar giderek artan bir hızla yaklaşıyordu.

"Ezileceğiz!" diye bağırdı Qudeman korkuyla. Diğerleri de dehşete kapılmıştı. "Ezileceğiz!"

Adamlar atlarını panik içinde çevirerek can havliyle kaçıştılar. Goffel'in atı on metre kadar sonra bir karınca yuvasına çarptı ve bacağı kırıldı. Öne fırlayan Goffel, omzu üzerine sertçe düştü. Hemen ayağa fırladı. Parçalanmış omzundan sarkan kolu işe yaramaz halde sallanıyordu. Ayağa kalkmasıyla sığırların ilk sırasıyla burun buruna gelmesi bir oldu. Boğalardan biri geçerken boynuzunu ona geçirdi. Boynuzun ucu kaburgalarının altından girip böbreklerinin arasından çıkmıştı. Boğa başını savurunca Goffel boynuzundan kurtulup arkadan gelen sığırların ayaklarının altına düştü ve kemikleri un ufak olana dek ezildi. Atlılardan üçü, dik yamacın kıyısında sıkışıp kalmıştı. Dönmeye çalıştılar, ama sığırlar her yanlarını sarmıştı. Ürküp çılgına dönen atlar şaha kalkarak binicilerini üzerlerinden attı. Atlar ve adamlar birkaç saniye içinde boğucu sürünün boynuzlarına hedef olup ayakları altında ezildi.

Habban'la Raşid yan yana hızla ilerliyordu. Habban'ın atı bir deliğe basınca bacağı kırıldı ve binicisiyle birlikte yere yuvarlandı. Olanları gören Raşid son anda döndü ve sürünün biraz ötesindeki Habban'ı eyerinin arkasına çekti. İlerlemeye devam ettiler, ama sığırlar, yükü ağır olan atla arayı hızla kapadı ve iki adam böğüren hayvanlar denizi arasında kaldı. Bacağı bir boynuzla parçalanıp attan aşağı çekilen Habban tutunamayarak düştü.

"Devam et!" diye haykırdı Raşid'e sert toprağa düşerken. "Beni bırak. Kendini kurtar!" Raşid buna rağmen döndü, ama atı boynuz darbelerine dayanamayarak yıkıldı. Raşid, tozlar ve çılgına dönmüş sığırlar arasında emekleyerek ilerlemeye çalıştı. Art arda darbeler alıyor, sırtındaki ve belindeki kaslarla sinirlerin yırtıldığını, kaburgalarının kırıldığını hissediyordu, ama yine de arkadaşının yanına vardı ve onu büyükçe bir ağacın dibine çekmeyi başardı. Sürü, gök gürültüsü eşliğinde geçerken kalkan toz bulutu yüzünden öksürüp nefesleri tıkanarak ağacın dibinde birbirlerine sokuldular.

Sürü geçip gittikten sonra yerlerinden ayrılamadılar, çünkü sığırların hemen ardından uluyarak mızrak sallayan Nguniler gelmişti. İki Arap'ı tam bulacaklardı ki atından düşmüş bir Hotanto gizlendiği yerden çıkarak kaçmaya çalıştı. Nguniler, tilki kovalayan av köpekleri gibi Hotanto'nun peşine düştü ve Raşid'le Habban'dan uzaklaştı. Nguniler, Hotanto'yu mızraklarıyla delik deşik ettikten sonra koşmaya devam ettiler.

Koots'la Kadim, sürüyle arayı açabilmek için atlarını nehir yatağı boyunca dörtnala sürüyordu. Qudeman da hemen arkalarındaydı. Koots'un vahşi bir hayvanın hayatta kalma içgüdülerine sahip olduğunu biliyor, bu umutsuz durumdan kurtulmanın bir yolunu bulacağına inanıyordu. Atların karşısına aniden sık çalılıklar çıkınca yavaşlamak zorunda kaldılar. Öte yandan, sığırlar için çalılıklar hiçbir engel teşkil etmiyordu. Karşılarına ne

çıkarsa ezip geçiyorlardı. Arayı kapamaya başladılar.

"Nehre!" diye haykırdı Koots. "Ardımızdan nehre girmeyeceklerdir."

Bağırırken atını çevirdi ve nehir yatağının yüksek duvarından suya atladı. Üç buçuk metre yükseklikten suya düştüler. Kadim'le Qudeman da onu takip etti. Yüzeye çıktıklarında Koots'un karşı kıyıya kadar olan mesafenin yarısını almış olduğunu gördüler. Atlarının yanında yüzerek Koots'un ardından nehir yatağının güney tarafına ulaştılar.

Sudan çıkıp karşı yakada delirmiş halde ilerleyen sığırları bitkince izlemeye koyuldular. Sonra Jim Courtney ve adamlarının tüfeklerini ateşleyerek sürünün peşinden geldiğini gördüler. Koots'un adamlarından hayatta kalanları vuruyorlardı. "Barutumuz islandı," diyerek yutkundu Koots. "Karşılarına çıkıp çarpışanlayız."

"Ben tüfeğimi kaybettim," dedi Qudeman.

"Bu iş burada bitti," dedi Kadim de. "Ama sadece bugünlük. Başka bir gün, başka bir yerde yine karşılaşacağız." Atlarına bindiler ve nehirden, düşmandan ve çılgına dönmüş sürüden uzaklaşarak doğuya doğru ilerlediler. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Qudeman sonunda, ama bir karşılık alamadı.

Nguni çobanlar, vadi boyunca dağılmış sığırları toparlamak için günlerce uğraşmak zorunda kaldı. Hayvanlardan otuz ikisinin öldüğünü veya çok kötü sakatlanmış olduğunu tespit ettiler. Bazıları koşarken çukurlara girmiş, tümseklere takılmış, yardan düşmüş, nehirde boğulmuş ya da sürüden ayrılıp aslanlara yem olmuştu. Nguniler kaybettikleri hayvanların ardından yas tuttu. Korkunç geceden sağ çıkanları büyük bir şefkatle kampa geri getirdiler. Sakinleştirmek için yumuşak sesle konuşup okşayarak aralarında dolaşıyorlardı. Birbirlerinin boynuzları veya ağaçların sivri dalları yüzünden oluşmuş yaralarına pansuman yaptılar ve her birinin durumunu dikkatle incelediler.

Başbakıcı İnkunzi, öfkesini Jim'e cesaret edebildiği ölçüde belirtmeye kararlıydı. "İlerlemeye tüm hayvanlar dinlenene kadar ara vererek burada kalmalarını isteyeceğim," diye güvence verdi diğer çobanlara. Nguniler onu kararlılıkla destekledi. İnkunzi taleplerini Jim'e iletince beklemediği bir yumuşaklıkla karşılaştı ve istekleri kabul edildi.

Jim'le adamları, gün ağarır ağarmaz savaş meydanına döndü. Koots'un ekibinden dört atı ölü buldular. Buldukları diğer iki at öyle kötü yaralanmıştı ki onları ortadan kaldırmaktan başka seçenekleri kalmamıştı. Bununla birlikte, sapasağlam veya ufak tefek yaraları olan on bir at daha buldular ve Jim'in elindeki sürüye eklediler.

Buldukları arasında Koots'un beş adamının cesedi de vardı. Üçü öyle kötü parçalanmıştı ki tanınması imkânsızdı. Ama yanlarındaki eşyalardan ve üzerlerindeki kilerden VOC askerleri oldukları anlaşılıyordu. "Bunlar Keyser'in adamları. Kendisi gelmemiş, ama adamlarını göndermiş," dedi Jim, Louisa'ya.

Ufaklık'la Muntu bazı cesetleri tanımıştı. Ümit Burnu kolonisi, herkesin birbirini tanıdığı ufak bir yerleşimdi.

"Goffel! Gerçekten de çok kötü bir adamdı," dedi Ufaklık parçalanmış cesetlerden birini ayağıyla dörterken. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Cesede bakarken başını iki yana sallıyordu. Ufaklık da melek sayılmazdı. Jim, o bile kötü diyorsa Goffel gerçek bir canavar olmalı, diye düşündü.

"Beşi hâlâ kayıp," dedi Bakkat ona. " Koots, kel çavuş ve üç Arap'tan bir iz yok. Nehrin diğer yakasını incelemem gerek. " Karşıya geçti ve bir iz bulmaya çalışarak kıyıyı araştırdı. Jim, bu arada gözlerini küçük Bushman'dan ayırmıyordu. Kuş kokusu alan bir av köpeği gibi aniden durduğunu gördü.

"Bakkat! Ne buldun?" diye bağırdı karşı tarafa.

"Hızla uzaklaşan üç at," diye seslendi Bakkat.

Jim, Louisa ve Zama nehrin karşısına geçerek dörtnala uzaklaşan atların izlerine baktı. "Binicilerinin kimler olduğunu çıkarabilir misin, Bakkat?" diye sordu. İmkânsız görünüyordu, ama Bakkat çok basit bir soruymuş gibi davrandı. İzlerin yanında çömeldi. "Bunlar Koots ve kel çavuşun dün bindiği atların izleri. Diğeriyse yeşil türbanlı Arabın atı," dedi kesin bir ifadeyle.

"Nasıl anlıyor?" diye sordu Louisa şaşkınca. "Hepsinin de nalları var. Nal izleri birbirinin aynı değil midir?"

"Bakkat için değil," dedi Jim. "Nalın üzerindeki kertikler ve çentikler onun için ayrıştırıcı unsurlar oluyor. Onun gözünde her atın izi başkadır ve izleri hiçbir zaman karıştırmaz."

"Demek ki Koots'la Qudeman paçayı kurtarmış. Şimdi ne yapacaksın, Jim? Peşlerine düşecek misin?"

Jim hemen cevap vermedi. Kararını geciktirmek için Bakkat'a izlerin ne tarafa yöneldiğini bulmasını emretti. İzler, bir kilometre kadar sonra kararlı bir şekilde kuzeye yöneliyordu. Jim, Bakkat'la Zama'nın fikirlerini öğrenmek istedi. Uzun bir tartışma oldu.

"Hızlı ilerliyorlar," dedi Bakkat. "Neredeyse bir buçuk günlük bir avantajları var. Onları yakalamak günler sürecektir, yakalayabilirsek elbette. Bırak gitsinler, Somoya."

"Bence bozguna uğradılar," dedi Zama. "Koots geri dönmeyecektir. Ama onu yakalarsan kapana kısılmış bir leopar gibi dövülecektir. Adamlarından bazılarını kaybedebilirsin."

Louisa bunun üzerine düşündü. Ölenler veya yaralananlar arasında Jim de olabilirdi. Araya girmeyi düşündü, ama bunun Jim'in kararını kuvvetlendireceğini bildiği için sessiz

kaldı. Kalması için yalvarmak istiyordu, ama dudaklarını ısırıldı. "Peşlerinden gidersen ben de geleceğim," dedi.

Jim ona baktı. Gözlerindeki savaşçılara has pırıltı söndü ve yerini mağlubiyet aldı, ama bu, şartlı bir teslimiydi. "İçimde, Bakkat'ın her zamanki gibi haklı olduğuna dair bir his var. Koots bize karşı düşmanca niyetlerini en azından şimdilik bir kenara bırakmış görünüyor. Adamlarının çoğu helak oldu. Ama şu an sahip olduğu gücü de küçümsememek gerek. Hâlâ beş tehlikeli düşmanımız var: Koots, Qudeman ve üç Arap. Onları köşeye sıkıştırdığımız takdirde canlarını dişlerine takıp savaşacaklardır. Zama da haklı. İkinci karşılaşmamızı da kayıpsız atlatmamız mucize olur. Onları yakalayacak olursak adamlarımızdan bazılarının ölmesi veya yaralanması kaçınılmaz. Diğer yandan kaçış gibi görünen bu gelişme, bizi arabalardan uzaklaştırmak için hazırlanmış bir tuzak olabilir. Koots'un ne kadar kurnaz olduğunu biliyoruz. Peşlerine düşersek Koots bir daire çizip geri dönebilir ve biz müdahale edemeden savunmasız kalan kampa saldırabilir." Derin bir soluk aldı ve kararını açıkladı. "Yolumuza devam edip Nativity Koyu'nda bizi neyin beklediğini göreceğiz." Nehrin karşısına dönerek kampa dönüş yoluna koyuldular.

Jim'in kararıyla endişeleri yok olup neşesi yerine gelen Louisa keyifle çene çalıyordu. Kampa bir an önce dönmek isteyen Zama, önden ilerliyordu. Neredeyse ağaçların altında gözden kaybolacaktı. "Sevgili çiçeğinin yanına dönmek için sabırsızlanıyor," diyerek güldü Louisa.

"Kime?" Jim'in aklı karışmıştı.

"Intepe'ye."

"Tegwane'nin torunu mu? Yoksa Zama. . ."

"Evet, öyle," diye cevapladı Louisa dillendirilmemiş soruyu. "Erkekler bazen gerçekten kör oluyor. Nasıl olur da fark etmezsin?"

"Gözlerim senden başkasını görmüyor ki, Kirpiciğim."

"Çok güzel sözler bunlar, aşkım," diyen Louisa eyerinin üzerinden ona yaklaşıp dudaklarını uzattı. "Ödül olarak bir öpücük alabilirsin."

Jim öpücüğünü alamadan ileriden haykırışlar ve bir el tüfek sesi duyuldu. Zama'nın bindiği Kırağ'ının kişneyerek şaha kalktığını gördüler.

"Zama'nın başı dertte!" diye bağırarak Jim atını mahmuzladı. Yanına yaklaştığında, Zama'nın yaralı olduğunu gördü. Sırtında giderek genişleyen kıpkırmızı bir leke vardı ve eyerin üzerinden düşmek üzereydi. Jim yanına varamadan düştü ve hareketsizce yere yığıldı.

"Zama!" diye haykıran Jim bir an önce arkadaşının yanına varma niyetiyle atını tekrar mahmuzlamıştı ki göz ucuyla yan tarafında bir hareket fark etti. Orada bir tehlike vardı. Ateştopu'nu hemen o tarafa çevirdi. Üzerinde kurumuş kan ve tozla kaplı yırtık pırtık bir entari olan bir Arap, bir ağacın gövdesinin ardında pusuya yatmıştı. Uzun namlulu tüfeğini telaşla doldurmaya uğraşıyordu. Başını kaldırdı ve üzerine gelen ata ve binicisine baktı. Jim onu hemen tanıdı. "Raşid!" diye bağırdı. Ailenin gemilerinden biri olan Allah'ın Lütü'nün mürettebatındandı. Jim onunla birkaç kez denize açılmıştı ve adamı iyi

tanıyordu. Ya da öyle sanıyordu. Adamlarından biri düşmanla bir olup üzerlerine saldırmış ve Zama'yı vurmuştu.

Raşid de Jim'i aynı anda tanımıştı. Tüfeği bırakıp ayağa fırladı ve kaçımaya başladı. Jim kılıcını kınından çekerek Ateştopu'nun üzerinde adamın peşinden gitti. Raşid kaçamayacağını anlayınca dizleri üzerine çöktü ve teslim olduğunu anlatmak için kollarını iki yana açtı.

Jim, üzengiler üzerinde dikildi.

"Seni hain, piç kurusu katil!" O kadar öfkeliydi ki kılıcını indirip adamın başını olgun bir kavun gibi ikiye ayırabilirdi, ama kendini son anda kontrol etti ve kılıcın yassı kısmını Raşid'in şakağına indirdi. Kafatası öyle bir çatırdadı ki Jim adamı yine de öldürmüş olabileceğinden korktu. Raşid yüzüstü yere kapaklandı.

"Sakin öleyim deme!" dedi Jim sıkılı dişleri arasından. Atın üzerinden çevik bir hareketle indi. "İşini sorularıma cevap aldıktan sonra bitireceğim."

Louisa'nın yaklaştığını görerek seslendi. "Zama ile ilgilen. Sanırım yarası ağır. Bu domuzu bağlar bağlamaz yanına geleceğim."

Louisa, Bakkat'ı yardım çağırması için arabaların yanına gönderdi. Zama'yı bir sedye üzerinde kampa geri götürdüler. Eğimli bir açıdan göğsüne giren kurşun ciddi bir yara açmıştı. Louisa, Zama'nın hayatı için endişe duyuyordu, ama belli etmemek için elinden geleni yaptı. Kampa varır varmaz Intepe yardım için yanına koştu. "Yaralandı, ama yaşayacak," dedi Louisa, ağlayan kıza. Zama'yı yedek arabadaki saz yatağa yatırdılar. Louisa, Gariep Nehri'nden ayrıldıkları günden bu yana Sarah Courtney'in verdiği kitaplar ve yolculuk sırasında edindiği tecrübeler sayesinde çok becerikli bir hekim olup çıkmıştı. Yarayı iyice muayene ettikten sonra rahat bir nefes aldı. "Kurşun hiçbir hayati organa isabet etmeden girip çıkmış. Çok talihliyiz. Kurşunu çıkarmak için kesmemiz gerekmeyecek ve kangren riski de çok düşük."

Jim, Zama'yı kadınların ilgisine bırakarak öfkeyle Raşid'in yanına gitti. Adamın kollarını ve bacaklarını denizyıldızı gibi açarak bir arabanın büyük arka tekerleklerinden birine bağlamışlar, tekerleği hafifçe havaya kaldırarak yerle temasını kesmişlerdi. Jim, Raşid'in kendisine gelmesini bekledi.

Bu arada Ufaklık da Raşid'le karşılaştıkları yerde buldukları diğer Arap'ın cesedini getirmişti. Adam kan kaybından ölmüştü. Karnına giren bir boynuz, oradaki arteri yırtmıştı. Cesedi sırtüstü çevirdiklerinde Jim yine tanıdık bir yüzle karşılaştı. Lütü'nün mürettebatından bir başka tayfaydı.

"Habban bu," dedi. "Gerçekten de o," dedi Ufaklık. "Burnuma çok kötü kokular geliyor. Bakalım tüm bunların altından ne çıkacak," dedi Jim. "Cevapları bu adamdan öğreneceğiz," diyerek hâlâ baygın halde tekerlekten sarkan Raşid'e döndü. "Suratına bir kova su çarpın." Adamı kendine getirmek için üç kova su gerekti.

"Selam, Raşid," diye selamladı Jim, gözlerini açan adamı. "Yüzünün güzelliği yüreğimi

eritiyor. Ailemin hizmetkârlarından birisin. Neden arabalarımıza saldırıp dostum olduğunu çok iyi bildiğin Zama'yı öldürmeye çalıştın?"

Raşid uzun saçlarından ve sakalından süzülen sulardan kurtulmak için başını iki yana salladı. Sonra gözlerini Jim'inkilere dikti. Bakışları ödün vermezdi. "Peygamberin sevgilisi, sanırım dilini bizim çözmemiz gerekecek." Jim gerileyerek başıyla Ufaklık'a işaret verdi. "Tekerleği yüz kere çevir."

Avuçlarına tüküren Ufaklık'la Muntu, tekerleğin kenarını kavradı ve çevirmeye başladı. Ufaklık dönüşleri sayıyordu. Tekerlek, Raşid'in vücudunun hatları belirsizleşene dek hızlandı. Ufaklık elliden sonra sayıyı şaşırdığı için baştan başladı. Sonunda yüze ulaştı ve tekerleği durdurdular. Raşid terden sıırıslam olmuş, bağlandığı yerlerden güçsüzce sarkıyordu. Gözleri odaklanamıyor, başı şiddetle dönüyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. "Koots'un yanında ne arıyordun, Raşid? Onlara neden katıldın? Yanınızdaki yeşil türbanlı Arap kimdi?"

Raşid, içinde bulunduğu sıkıntılı duruma rağmen başını ona çevirdi ve bakışlarını odaklamaya çalıştı. "Gavur!" diye bağırdı. "Kafir! Maskat Halifesi Zeyn el-Din'in kutsal fetvası doğrultusunda paşası, General Kadim ibn Ebubekir'in komutasında hareket ediyorum. Paşa usta bir savaşçı, kutsal bir adam ve Allah'ın sevgili kuludur!"

"Demek yeşil türbanlı Arap bir paşa? Şu fetvadan bahset," diye buyurdu Jim.

"Bu kutsal meseleyi bir kafire anlatıp kirlenmesine sebep olamam."

"Raşid yobaz biri olmuş çıkmış," diyerek başını üzgünce salladı Jim. "Daha önce böyle bağnazca saçmalıklar söylediğini hiç duymamıştım." Ufaklık'a başıyla işaret verdi. "Yüz kere daha çevirin de saçmalamayı kessin."

Tekerlek yine hızla dönmeye başladı, ama yüze ulaşamadan Raşid şiddetle kustu. Ufaklık, Muntu'ya homurdanarak, "Sakin durma!" dedi. Birkaç saniye sonra Raşid'in mesanesi boşaldı. Bir yandan dışkı, diğer yandan kusmuk saçmaya başladı.

Yüzüncü dönüşte tekerleği durdurdular, ama iyice sersemlemiş olan Raşid bunu anlayabilecek durumda değildi. Midesi tamamen boşalana dek kustu ve inledi. Sonra acı verici bir şekilde kuru kuru öğürmeye devam etti.

"Şu fetvanın şartları neymiş?" diye üsteledi Jim.

"Zina yapanlara ölüm." Raşid'in sesi zorlukla duyulabiliyor, sarı safra dudaklarının kenarından sakalına doğru süzülüyordu. "El-Salil ve Prenses Yasmini'ye ölüm."

Çok sevdiği iki insanın adını duyan Jim afalladı. "Amcam ve yengem mi? Yoksa öldüler mi? Bana hâlâ hayatta olduklarını söyle, yoksa tekerleği o kararmış ruhun bedenini terk edene dek çevirtirim."

Biraz kendine gelmiş olan Raşid sorulara cevap vermeyi reddetti ama tekerleğin birkaç dönüşünden sonra direnci kırıldı ve dili çözüldü. "Prenses Yasmini, paşa tarafından infaz edildi. Zina aşkıyla dolu kalbine saplanan hançer canını aldı." Raşid bu durumda bile sözcükleri büyük bir hazla söylüyordu. "Ve el-Salil ölümcül bir yara aldı." Jim'in öfkesi ve üzüntüsü öylesine büyüktü ki o gün için daha fazla cezalandırma hevesi yok oldu. Raşid, bağlı tekerleğin üzerinden alınıp yakındaki bir ağacın gövdesine zincirlendi. Başına gece

boyu gözünü üzerinden ayırmayacak bir nöbetçi dikildi. "Sorgulamaya sabah devam edeceğiz," dedi Jim. Sonra korkunç haberleri vermek üzere Louisa'nın yanına gitti.

"Yengem Yasmini iyilik ve güzellik timsali, olağanüstü bir kadındı. Keşke onunla tanışabilseydin," dedi o gece birbirlerinin kollarında yatarlarken. Gözyaşları, Louisa'nın geceliğini ıslatıyordu. "Tanrı'ya şükür ki amcam Dorian, Kadim ibn Ebubekir adındaki bu manyağın saldırısından kurtulmuş."

Jim ertesi gün ilk iş olarak arabanın Louisa'nın çığlıkları duyamayacağı kadar uzağa çekilmesini emretti. Raşid tekrar tekerleğin üzerine bağlandı. Ancak Jim daha çevirme emrini veremedi adam yalvarmaya başladı. "Merhamet et, efendi. Yeter, Somoya! İsteddiğiniz her şeyi anlatacağım, yeter ki beni bu lanetli tekerleğin üzerinden indirin."

"Tüm sorularıma doğru dürüst cevap verene dek tekerleğin üzerinde kalacaksın. Duraksar veya yalan söylersen çevrilecek. Kadim denen yaratık Prenses Yasmini'yi ne zaman öldürdü? Olay nerede gerçekleşti? Amcama ne oldu? İyileşti mi? Ailem şimdi nerede?"

Raşid her bir soruyu hayatı ona bağlıymış gibi cevapladı ki, gerçekten öyleydi. Jim, bu konuda çok kararlıydı.

Ailesinin Ümit Burnu'ndan kaçış öyküsünü dinleyip Filler Lagünü'nden sonra kuzeye yöneldiklerini öğrenmek Jim'in, yengesi Yasmini için duyduğu kederi biraz hafifletti. Ailesiyle yakında bir arada olabileceği beklentisiyle heyecanlandı ve sabırsızlığı arttı.

"Artık anneleri, amcam Dorian'ı ve kuzenim Mansur'u koyda bulacağımı biliyorum. Kavuşacağımız günü iple çekiyorum. Yarın günün ilk ışıklarıyla tekrar yola çıkacağız."

Jim Nativity Koyu'na ulaşmak için öyle sabırsızlanıyordu ki arabaların ve otlayan sürünün yavaş ilerleyişi onun için dayanılmaz bir işkenceye döndü. Kıyıya bir an önce ulaşmak için kafilenden ayrılıp yola çıkmak istiyordu. Louisa'nın da kendisiyle gelmesini istedi, ama Zama'nın yarası çok yavaş iyileşiyordu. Louisa hâlâ bakımına ihtiyaç duyduğu için onu bırakmamakta kararlıydı.

"Sen önden git," dedi Jim'e. Jim, Louisa'nın reddedeceğini düşündüğünü, onu bırakamayacağını sandığını ve bu yüzden böyle söylediğini bildiği halde gitmek için inanılmaz bir istek duyuyordu. Ama sonra Koots, Qudeman ve Arap katil Kadim'in hâlâ civarda olabileceğini ve kafileye saldırmak için fırsat kolluyor olabileceklerini düşünerek içinden yükselen dürtüye karşı koydu. Louisa'yı bırakamazdı. Her sabah Bakkat ile keşif gezisine çıkıyorlar, önlerindeki araziye inceliyorlardı, ama günbatımından önce Louisa'nın yanına dönmeye gayret ediyordu.

Vadideki dar boğazdan çıktıktan sonra kendilerini geniş otlaklar, alçak tepeler ve aralarma serpiştirilmiş gür ormanlarla kaplı bir arazide buldular. Bakkat her gün fil izlerine rastlıyordu, ama hiçbirini takip etmeye degecek kadar taze değildi. Boğazdan ayrılımlarının

beşinci gününde taze izlere rastladılar. Bakkat her zamanki gibi, Jim'in biraz ötesinde ilerliyor, herhangi bir izi gözden kaçırmamak için önünde uzanan araziye inceliyordu. Aniden Karga'nın dizginlerini çekti ve hayvanı durdurdu. Jim, Bakkat'ın yanına gelerek sordu. "Ne oldu?" Bakkat hiçbir şey söylemeksizin nemli toprak üzerindeki dev gibi ayak izlerini gösterdi. Jim nabzının aniden hızlandığını hissetti. "Filler mi?"

"Üç büyük erkek," diye onayladı Bakkat. "İzler çok taze. Bu sabah şafak vakti buradan geçmişler." İzlere bakarken Jim'in Nativity Koyu'na bir an önce ulaşmak için duyduğu sabırsızlık da yok olmaya yüz tutmuştu. "Çok büyükler," dedi.

"Biri tüm fillerin kralı," dedi Bakkat. "Öldürdüğün ilk fil kadar iri olabilir."

"Çok fazla uzağımızda olamazlar," dedi Jim umutla. Manatasee'nin askerleriyle çarpışmalarından bu yana başarıyla pek çok fil avlamıştı. Her öldürdüğü fil servetine ve tecrübesine katkıda bulunmuş, dev hayvanları daha iyi tanımasını sağlamıştı. Bir avcı olarak yeteneklerini iyice geliştirmiş, bu asil hayvanları avlamaya duyduğu tutku günden güne artmıştı. "Onlara yetişmemiz ne kadar sürer?" diye sordu Bakkat'a.

"Bir yandan karınlarını doyurdukları için yavaş ilerliyorlar." Bakkat, ağaçların kopmuş dallarını gösterdi. "Bizimle aynı yönde, kıyıya doğru ilerliyorlar. Onları takip etmek için yolumuzu değiştirmemize gerek olmayacak." Bakkat düşünceli bir ifadeyle yere tükürdü ve gökyüzüne baktı. Sağ elini kaldırdı ve açık parmaklarını güneşe doğru tutarak açısını ölçtü. "Av tanrıları cömert davranırsa onları öğleden önce yakalayabilir, karanlık çökmeden önce kampa dönmüş olabiliriz." Bakkat o günlerde geceyi arabalardan uzak geçirme konusunda en az Jim kadar isteksiz davranıyor, Letee'ye bir an önce dönebilmek için sabırsızlanıyordu.

Jim karar veremiyordu. Filleri takip etmek için çok güçlü bir istek duyuyor, ama Louisa'ya duyduğu aşk ağır basıyordu. Av sırasında her şeyin olabileceğini biliyordu. Hayvanların peşine düştükleri takdirde kıyıya varışları birkaç gün gecikebilirdi. Kampa karanlık çökmeden önce dönemeyebilirlerdi. Öte yandan Koots ve yanındakilerden, saldırdıkları geceden beri hiçbir iz yoktu. Artık takip edilme olasılıkları çok düşüktü. Yine de Louisa'yı o kadar uzun bir süre için yalnız bırakmaya gönlü elverir miydi?

Fillerin izlerini takip etmeyi çok istiyordu. Aradan geçen aylar boyunca izleri okumakta öyle ustalaşmıştı ki hayvanları tüm ayrıntılarıyla gözlerinin önünde canlandırabiliyordu ve izlerin sahiplerinin muhteşem hayvanlar olduğunu biliyordu. Bakkat dev izlerin yanında çömelmiş, kararını vermesini sabırla bekliyordu. Jim uzun bir süre düşündü.

Sonra aklına Louisa ve kafiye korumaları için arabaların yanında bıraktığı, küçük bir ordu sayılabilecek silahlı adamlar geldi. Koots'un adamları bozguna uğramıştı. Bu kadar kısa zamanda geri dönmesi pek muhtemel değildi. Sonunda Koots'la yanındakilerin Portekiz veya Umman topraklarına yöneldiklerine ve geri dönmeyeceklerine kanaat getirdi.

"Burada kara kara düşünmekle harcadığım her dakika filler benden uzaklaşıyor. Kararını vermişti. "Bakkat, izi takip et ve rüzgârı iç."

Atlarını hızla sürerek aradaki mesafeyi kapattılar. İzler, kıyı yolu üzerindeki alçak

tepelere ve ormanlara doğru ilerliyordu. Fillerin dişleriyle kabukları soyulmuş çıplak ağaç gövdeleri, bir palamar boyu öteden aynalar gibi parlayarak onlara yol gösteriyor, Ateştopu ile Karga'yı eşkin sürebiliyorlardı. Öğle vaktinden hemen önce önlerine çoğunluğu yarı sindirilmiş ağaç kabuklarından oluşmuş dağ gibi dışkı yığını çıktı. Henüz tamamı toprak tarafından emilmemiş bir idrar gölcüğünün ortasında duruyordu. Üzeri beyazlı, sarılı, turunculu kanatları olan muhteşem kelebeklerle kaplanmıştı.

Bakkat atından indi ve ısını ölçmek için ayak parmağını yumuşak dışkı yığınının içine soktu. Kelebekler rengârenk bir bulut halinde havalandı. "Hâlâ sıcak," dedi Bakkat. Jim'e bakıp sırttı. "O kadar yakınımızda ki ismini seslensen seni duyabilir."

Lafını tam bitirmişti ki bir ses duyup donakaldılar. Aynı anda başları sesin geldiği yöne döndü. "Aha!" diye homurdandı Jim. "Konuştuğunu duymuş olmalı."

Filin sesi ormanda, fazla uzaklarında sayılmayacak bir noktadan tekrar duyuldu. Bakkat bir çekirge gibi çevik hareketlerle atına atladı.

"Onları uyaran ne olabilir?" diye sordu Jim dizinin altındaki kılıftan Alman yapımı tüfeğini çekerek. "Neden bağırdı? Rüzgârda kokumuzu mu aldı?"

"Rüzgâr bize doğru esiyor," dedi Bakkat. "Kokumuzu almış olamazlar. Başka bir sebep olmalı."

"Ulu Tanrım!" diye şaşkınca bağırdı Jim. "Bu tüfek sesi!"

Kulak çınlatan sesler, etraflarını saran alçak tepelerde yankılanarak geri dönüyordu.

"Koots olabilir mi?" diye sordu Jim. Sonra kendi sorusunu cevapladı. "Olamaz. Bu kadar yakında olduğumuzu bile bile kendini ele verecek bir şey yapmaz. Bunlar yabancı ve bizim sürümüze saldırıyorlar." Jim'in içi öfkeyle doldu. Bu filler ona aitti, yabancıların araya girip avını elinden almaya hakkı yoktu. Hızla ormana atılmamak için kendini zor tutuyordu. Diğer avcılar kim olduğunu bilmeden kendini göstermesi çok tehlikeli olabilirdi. Yabancıların sayısının birden fazla olduğunu tüfek seslerinden anlamıştı. Vahşi topraklarda karşılaştıkları her yabancı, potansiyel bir tehlike anlamına gelirdi. Aniden dalların çatırdadığını ve dev bir cüssenin üzerlerine doğru yaklaştığını duydular.

"Hazır ol, Somoya!" dedi Bakkat endişeyle. "Hayvanlardan biri doğruca üzerimize geliyor. Yaralı ve çok tehlikeli olabilir."

Jim, tam Ateştopu'nun üzerine atlamıştı ki önlerindeki yemyeşil orman duvarı yarıldı ve dev hayvan tüm süratiyle üzerlerine atıldı. Bu tehlike anında zaman, bir karabasanda olduğu gibi yavaşlamıştı sanki. Bir katedralin tavanının ana kirişleri kadar büyük, kıvrık dişler ve bir geminin çarpışmadan sonra yırtık pırtık olmuş ana yelkeni büyüklüğünde kulaklar bir anda tüm görüş alanını kapladı. Hızla Jim'e yaklaşan hayvanın yarasından kan sızıyor, küçük gözleri hiddetle parlıyordu.

Bakkat'ın tahmini doğruydı. Devasa yaratık yaralı ve son derece öfkeliydi. Jim kaçmaya çalışmanın ölüm fermanını imzalamak olacağını bir bakışta anladı. Sık çalılar Ateştopu'nu engelleyecek, fil ise önüne çıkan her şeyi hızı azalmaksızın ezip geçecek ve onları hemen yakalayacaktı. Jim, eyerin üzerinden ateş edemezdi. Ateştopu başını geriye savurarak daireler çiziyordu. Onun hareketleri Jim'in nişan almasını imkânsız kılacaktı. Tüfeği tek

eliyle kaldırarak bacağını eyerin üzerinden attıve bir kedi gibi yere atladı.

Ayakları toprağa değer değmez tüfeğin horozunu kaldırdı. Korkusu buhar olup uçmuş, yerini buz gibi bir sükûnete bırakmıştı. Kendine bedeninin dışından bakıyormuş gibi tüfeğin namlusunun yükselişini izledi.

Kurşunu hayvanın kalbine gömerse hızının hiç kesilmeyeceğini, gelip kendisini paramparça edeceğini biliyordu. Fil her uzvunu tavuğu parçalayan bir kasap gibi koparacak, takati kesilip yere yığılmadan önce bir iki kilometre daha ilerleyecekti.

Kafatasına yaptığı ilk atıştan sonra yaşadıkları üzerine Jim bu konuya ayrı bir önem vermiş, avladığı fillerin kafatası yapılarını büyük bir dikkatle incelemişti. Artık beynin, dev kafatasının tam olarak hangi noktasında olduğunu hayvanın kemikleri ve derisi şeffafmış gibi görebiliyordu. Tüfeğin dipçliğini omzuna dayadığında tek gördüğü hedefiydi.

Tüfek, gök gürültüsü gibi bir sesle patladı. Çıkan duman, görüş alanını bir anda perdelemiş, geri tepme yüzünden topukları üzerinde sallanmıştı. Sonra duman bulutunun ortasından gri bir çığa benzeyen fil çıktı ve ona çarptı.

Ağır tüfek elinden uçarak yere düştü, Jim ise rüzgârda uçan bir yaprak gibi geriye doğru savruldu. Alçak bir çalı kümesine varıp durana dek iki takla attı. Hızla yerinden doğruldu ve görüşünü engelleyen dumanın dağılmasıyla dev yarattığı gördü. Fil tam önünde dizleri üzerine çökmüştü. Uçları gökyüzüne çevrilmiş koca dişleri yere dayanmıştı. Üzerine binilmesini bekleyen eğitimli bir fil gibi boyun eğmiş görünüyordu. Granit bir kaya bloku gibi kıpırtısızdı. Gözlerinin ortasında kocaman, yuvarlak, kara bir delik vardı. Öyle yakınındaydı ki, Jim işaret parmağını bu deliğe girdiği kadar sokabildi. Kalayla sertleştirilmiş ağır kurşun kafatasını kırıp beyne gömülmüştü. Parmağını geri çektiğinde üzerine hardal sarısı beyin dokusunun bulaşmış olduğunu gördü.

Ayağa kalkan Jim, dişlerden birine yorgunca dayandı. Tehlikenin geçmesiyle nefesi daralmaya, dizleri pelteleşip titremeye başlamıştı. O dev dişe tutunup ayakta durmaya çalışırken Bakkat geldi ve kaçmak üzere olan Ateştopu'nun dizginlerini yakaladı. Aygırı Jim'in yanına getirerek dizginleri uzattı. "Öğrettiklerimin meyvelerini alıyoruz," diyerek kıkırdadı. "Şimdi avına hakkı olan saygıyı göstererek teşekkür etmelisin."

Jim'in kendine, avın tarihi merasimini yerine getirecek kadar gelebilmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. Bakkat'ın onaylayan bakışları altında dalları bol bir dalı kopararak filin dudakları arasına yerleştirdi. "Bu son öğünün, gölgeler diyarına yapacağın yolculuk için sana kuvvet versin. Saygılarımla git," dedi. Sonra hayvanın kuyruğunu babasının yaptığı gibi kesti. Duyduğu diğer tüfek seslerini unutmuş değildi. Tüfeğini almak için eğildiğinde hayvanın kalın derisi üzerindeki kanı ve sağ omzundaki kurşun yarasını tekrar gördü.

"Bu hayvan ben ateş etmeden önce yaralanmış, Bakkat," diye sertçe seslendi. Bakkat tam cevap verecekti ki yakınlardan meydan okuyan veya soru soran bir başka insan sesi duyuldu. O kadar umulmadık, aynı zamanda o kadar tanıdık bir sesteki ki, Jim ormandan çıkıp gelen uzun boylu adama nutku tutularak bakakaldı. Avrupa tarzı pantolon, ceket, çizmeler ve geniş kenarlı hasır şapka giymiş bir beyazdı.

"Hey, dostum. Ne yaptığını sanıyorsun? Hayvanın kanını ilk döken benim. Bu benim avım." Ses, Jim'in kulaklarında kilise çanları gibi mutluluk vererek çınliyordu. Adamın kızıl sakalı, geniş kenarlı şapkasının altında çarpıcı bir görüntü sergiliyordu.

Jim şaşkınlığını üzerinden hemen atarak aynı şekilde karşılık verdi.

"Yok canım, kim demiş?" dedi kavgacı bir sesle. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Ona sahip olmak istiyorsan önce benimle dövüş ki kafanı daha önce defalarca yaptığım gibi kırıvereyim!"

Hasır şapkalı adam olduğu yerde kalakaldı ve Jim'e baktı. Sonra neşeyle haykırarak üzerine atıldı. Tüfeğini bırakan Jim de aynı mutlulukla ona koştu. Birbirlerine öyle şiddetli sarıldılar ki dişleri takırdadı.

"Jim! Gözlerime inanamıyorum! Bu ne mutluluk. Seni asla bulamayacağımızı sanıyordum."

"Mansur! Yüzünü kaplayan koca sakal yüzünden seni zor tanıdım. Hangi cehennemden çıktın sen?"

Birbirlerine defalarca sarılırken aynı anda konuşuyorlar, birbirlerine yağmur gibi sorular yöneltiliyorlar, sakallarını ve saçlarını çekiştiriyorlardı. Bakkat başını şaşkınca iki yana sallayarak onları izliyordu.

"Ve sen, seni küçük sersem!" Mansur onu kaldırarak kolunun altına aldı ve Jim'e tekrar sarıldı. Akıllı başında insanlar gibi davranmaları biraz zaman aldı, ama sonunda kendilerini kontrol etmeyi başardılar. Mansur, Bakkat'ı yere bıraktı, Jim de Mansur'un boynuna doladığı kollarını çekti.

Dev filin cesedine sırtlarını dayadılar ve gölgesinde omuz omuza Ulin arak konuşmaya başladılar. Sürekli birbirlerinin sözünü kesiyorlar, sordukları sorunun cevabını almadan bir başkasını yöneltiliyorlardı. Ara sıra birbirlerinin saçını ve sakalını çekiyorlar, göğüslerine ve kollarına şefkat dolu yumruklar atıyorlardı. İkisi de dile getirmemişti, ama ayrı oldukları sürede birbirlerinde meydana gelen değişimler ikisini de şaşkına çevirmişti. İkisi de artık birer erkek olmuştu.

Sonra Mansur'un yanındaki adamlar ormandan çıkageldi. Hepsi de High Weald'daki hizmetkârlar veya aile gemilerindeki tayfalardan tanıdık simalardı. Efendilerinin yanında Jim'i görünce gözlerine inanamadılar. Jim onları sevgiyle karşıladıktan sonra Bakkat'ı başlarına dikerek dev cesetle ilgilenmelerini istedi. Adamlar, koca dişleri filin kafatasından ayırma işine koyuldu. Sonra Mansur ile ayrı kaldıkları yaklaşık iki yıllık sürede neler olduğunu konuşmaya devam ettiler. "Birlikte kaçtığın kız, Louisa nerede? Yoksa akıllı başına geldi de sana tekmeyi bastı mı?" diye sordu Mansur. "Tanrım, kuzen, o eşi bulunmaz biri. Seni hemen arabaların yanına götürüp onunla olması gerektiği gibi tanıştıracam. Onu görünce gözlerine inanamayacaksın. O bir deri bir kemik kızdan eser kalmadı. " Jim sustu ve yüzündeki ifade değişti. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, kuzen. Ama sadece birkaç hafta önce Allah 'ın Lütfü'nün mürettebatından bir kaçak yakaladım. Onu hatırlıyor olmalısın. İsmi Raşid. Ağzından zorla aldığım hikâye çok garip ve korkunçtu."

Mansur'un kanı yüzünden çekildi ve bir süre konuşamadı. Sonra aniden patladı. "Yanında bizim mürettebattan iki tayfa daha olmalıydı. Üç kişiler. Yanlarında bir de Arap vardı."

"Kadim ibn Ebubekir el-Cürf."

Mansur ayağa kalkmaya davrandı. 'Nerede o? Annemi öldürdü, babamı da öldürmesine ramak kaldı. "Biliyorum. Raşid'e bütün hikâyeyi zorla anlattırdım. " Jim, kuzenini sakinleştirmeye çalıştı. "Ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Yassie Yenge'yi senin kadar severdim. Ama katil kaçmayı başardı."

"Bana her şeyi anlat," dedi Mansur. "En ufak ayrıntıyı bile atlama." Anlatacak o kadar çok şey vardı ki Jim sözlerini bitirip ayağa kalktığı anda güneş batı ufkuna doğru iyice alçalmıştı bile. "Karanlık çökmeden önce arabaların yanına dönmeliyiz, yoksa Louisa çok merak edecek."

Louisa, Jim'e kampın yerini göstermek için fenerler yakıp ağaçlara asmıştı. Atların sesini duyar duymaz Intepe ile birlikte başında nöbet tuttukları Zama'nın yattığı arabadan dışarı fırladı. Sıkıca sarıldığı Jim'den ayrılana dek içten sevgi gösterisini sessizce izleyen yabancıyı fark etmedi.

"Yanında biri mi vardı?" Başlığının altından çıkan ipeksi telleri geri sokuşturmaya ve Jim'in buruşturduğu kıyafetlerine bir çeki düzen verine ye çalıştı.

"Yabancı değil," dedi Jim, onu rahatlatmaya çalışarak. "Sana bahsettiğim ve senin de daha önce görmüş olduğun kuzenim, Mansur. Bu da Louisa Leuven. Nişanlandık."

"Onu överken abarttığını sanmıştım," dedi Mansur, Louisa'nın önünde eğilip selam verirken. Sonra fenerlerin ışığında yüzüne dikkatle baktı. "Ama anlattığından da güzelmiş."

"Jim bana senden çok bahsetti," dedi Louisa utangaçça. "Onun için kardeşten de ötesin. Şanslı Martı'nın güvertesinde görüştüğümüzde doğal olarak seni daha iyi tanıma fırsatım olmamıştı. Umarım gelecekte birbirimizi tanıyabiliriz."

Louisa, iki genç adamın önüne mükellef bir sofraya kurdu ve yemeklerini yer yemez de rahatça konuşmalarına ve özlem gidermelerine fırsat verebilmek için yanlarından ayrıldı. Jim arabaya girip soyunarak yanına uzandığında vakit gece yarısını geçiyordu. "Bu gece seni ihmal ettiğim için beni affet, Kirpiciğim."

"Kuzeninin senin için önemini ve birbirinize ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum, erken gelmeni istemezdim zaten," diye fısıldadı Louisa kollarını ona uzatırken. "Ama sana yakın olma sırası şimdi bende."

Tüm kamp ahalisi gündeğumundan önce ayaktaydı. Louisa, Mansur'un gelişini kutlamak için özel bir kahvaltı hazırlatırken Mansur da Zama'nın ziyaretine gitmişti. Bir süre sonra Jim de onlara katıldı ve üç kafadar eski günlerdeki gibi koyu bir sohbete daldı. Mansur'un

gelişiyse moral bulan Zama, hasta yatağından kalkmaya hazır olduğunu ilan etti.

Ufaklık'la Muntu, öküzleri arabalara koştı ve katile tekrar yola koyuldu. Louisa, Zama'nın bakımını Intepe'ye devretti ve Asilyürek'i dostlarının yaralanmasından sonra ilk kez eyerleyerek Jim'le Mansur'a katıldı. Kafilenin önünde ilerlemeye başladılar ve sığırların arasından geçtiler. Mansur hayvanların sayısı ve taşıdıkları fildişlerinin miktarı karşısında şaşkına dönmüştü.

"Tom Amca ile babam, koloniden kaçarken servetlerinin çoğunu almayı başardı, ama senin ele geçirdiğin bu zenginlik yanında o servet devede kulak kalır. Bana bu zenginliği nasıl elde ettiğini anlat. Nguni Kraliçesi Manatasee ve birlikleriyle çarpışmanızı tüm ayrıntılarıyla bilmek istiyorum."

"Dün gece anlattım ya," diye itiraz edecek oldu Jim. "Sadece bir kez anlatılmak için fazla iyi bir hikâyeye bu," diye üsteledi Mansur. "Haydi, tekrar anlat."

Jim abarttığını söyleyip itiraz eden Louisa'ya rağmen genç kadının savaşdaki rolünü iyice süsleyip püsleyerek anlattı. "Seni uyarıyorum, kuzen, sakın bu hanımı kızdırayım deme. Öfkelendiğinde gerçek bir savaşçıya dönüşüyor. Bu topraklarda Korkunç Kirpi olarak tanınması boşuna değil."

Bir sonraki tepenin zirvesine tırmanarak önlerinde beliren uçsuz bucaksız okyanusa doğru baktılar. "Nativity Koyu'ndan ne kadar uzaktayız?" diye sordu Jim. "Yürüyerek üç günden az bir mesafe," dedi Mansur. "Ama altımda bu iyi atla bu akşam orada olabilirim."

Jim'in kendisine hasretle baktığını gören Louisa gülümsedi. "Aklından neler geçtiğini biliyorum, James Archibald."

"Aklımdan geçenler hakkında ne düşünüyorsun peki, Kirpiciğim?"

"Zama'yı, arabaları ve sürüyü olabildiğince hızlı gelmeleri için ardımızda bırakarak rüzgârı içmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Jim coşkuyla bir nara attı. "Beni takip et, aşkım. Nativity Koyu bu tarafta."

Geniş koyu çevreleyen tepelere varmaları Mansur'un öngördüğünden de kısa sürdü. Güneş henüz batmamıştı, hatta havanın kararmasına epey vardı. İki iskuna Umbilo Nehri'nin ağzında demirlenmişti. Jim, sudan yansıyan güneş ışınlarından korunmak için şapkasını gözlerine siper etti.

"Fort Auspice," dedi Mansur nehir yatağına inşa edilen yeni binaları işaret ederek. "İsmi annen seçti. Aslında Fort Good Auspice olsun istemişti ama Tom Amca, 'Bu isim çok uzun,' diyerek itiraz etti. Böylece adı Fort Auspice oldu."

Yaklaştıkça, kalenin inşa edildiği yüksek araziye çevreleyen ucu sivriltilmiş kazıklardan oluşan duvarı gördüler. Yaklaşabilecek tehditlere karşı yerleştirilen topların etrafındaki toprak hâlâ yumuşaktı. "Babalarımız, Keyser veya başka düşmanlarımızdan gelebilecek saldırılara karşı her tür önlemi aldı. Gemilerdeki topların çoğunu karaya taşıdık," diye açıkladı Mansur.

Duvarların içindeki binaların çatıları dışarıdan görülüyordu. "Hizmetkârların kalması için barakalar inşa edildi. Ailelerimiz de kendilerine ait evlerde kalabilecekler." Mansur, tepeden aşağı inerken bir yandan da anlatıyordu. "Şuradakiler, ahırlar. Şurası ambar,

depo ve sayım evi."

Tüm çatılar yepyenyidi. "Babam kendine bir ticaret noktası değil, koca bir şehir inşa etmiş," dedi Jim gülerek.

"Sarah Yenge de onu caydırmaya pek uğraşmadı," dedi Mansur. "Hatta çoğu zaman cesaret verdiği bile söylenebilir." Şapkasını çıkararak başının üzerinde salladı. "Ve işte kendisi de orada!" Kalenin girişinde bir kadın belirmiş, yaklaşan atlılara dikkatle bakıyordu. Jim'in el salladığını görür görmez dersten kurtulmuş küçük bir kız çocuğu gibi neşeye onlara doğru koşmaya başladı.

"Jim! Ah, evladım benim! Jim!" Neşe dolu sesi tepelerin yamaçlarında yankılandı. Jim, onunla buluşmak için Ateştopu'nu dörtlüyle koşturmaya başladı. At hâlâ hızla koşarken eyerin üzerinden atladı ve annesine hasretle sarıldı.

Ateştopu'nun ayak seslerini duyan Tom'la Dorian da kalenin girişinde belirdi. Mansur ve Louisa biraz geride durmuş, buluşmanın coşkusunu izliyordu. Neşeli sesler yamaçlarda çınlıyor, kahkahalar gözyaşlarına karışıyordu.

Arabaların ve sürünün Fort Auspice'e varması beş gün sürmüştü. Tüm aile, duvarın üzerindeki atış platformunda durmuş, kfileyi izliyordu. Yedek atlar en önde ilerliyordu. Önlerinden dörtlüyle geçen atlara bakan Tom'la Dorian neşeye tezahürat yaptı. "Tekrar at üstünde olmak çok iyi gelecek," dedi Tom. "İyi bir binekten yoksun olunca içimde büyük bir eksiklik hissediyorum. Artık araziye keşfe çıkabileceğiz."

Sığır sürüsünün tepelerin yamaçlarını kara bir lav dalgası gibi kaplamasını şaşkınlık dolu bir sessizlikle izlediler. İnkunzi ve diğer Nguni çobanlar, fildişlerini kapıların önündeki meydana boşaltmaya başlayınca Tom aşağı indi ve fildişi yığınlarının arasında hayranlıkla dolaşmaya başladı. Bazılarının iriliği karşısında şaşkına dönmüştü. Sonra geri dönüp asık suratla Jim'e baktı. "Tüm kutsal varlıklar adına, evlat! Sende hiç tevazu yok mu? Tüm bunları nereye koyacağımızı düşünmedin mi? Şimdi bir depo daha inşa etmek zorunda kalacağız ve bunun yegâne sorumlusu sensin." Çatık kaşları düzeldi ve ağzı kulaklarına vararak oğlunu kucakladı. "Sanırım bunca ganimetten sonra seni şirkete tam ortak yapmaktan başka seçeneğimiz kalmadı."

Sonraki aylar boyunca herkes harıl harıl çalıştı ve planlar yapıldı. Kaledeki ana işler, inanılmaz miktardaki fildişleri için depoya yapılan ek de dahil olmak üzere tamamlanmıştı. Sarah sonunda mobilyalarını sahile getirtebilmişti. Klavsenini her iki ailenin de yemek yiyeceği ve toplanabilecekleri büyük salona yerleştirdi. O akşam herkesin favori şarkılarını çaldı ve hep bir ağızdan söylediler. Şarkıları notalarına göre söyleyemeyen Tom, bu yöndeki eksikliğini sesinin gürlüğüyle telafi ediyordu. Neyse ki Sarah, ona nota defterinin sayfalarını çevirme görevini vererek bu işkenceye bir son verdi."

Bu büyüklükte bir sürünün beslenmesi sorun olacağından kalenin yakınında tutmak imkânsızdı. Jim hayvanları yedi küçük sürüye böldü ve İnkunzi'ye, sığırları Fort Auspice'in etrafındaki yirmi fersahlık arazi içinde, su ve otlar yönünden zengin bölgelerde

otlatmalarını emretti. Nguni çobanlar yeni köylerini otlakların yakınında kurdular.

"Kalenin etrafında bir tampon bölge oluşturacaklar," dedi Jim, Tom'la Dorian'a. "Ayrıca yirmi fersahlık bölgeye giren düşmanları bize hemen haber verecekler." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. "Elbette belirli aralıklarla gidip onları kontrol edeceğim."

"Bu şekilde fil avlamak için de çok iyi bir mazeretin olacak," diye bilgiççe başını salladı Tom. "Şirket çıkarlarına gösterdiğin duyarlılık göz yaşartıcı, evlat."

Ancak birkaç seferden sonra filler o bölgedeki tehlikeyi kavrayarak karanın içlerine doğru ilerlediler.

Fort Auspice'e geldikleri ilk ay içinde bir gün, Jim, Sarah ve Louisa mutfakta uzun bir konuşma yaptı. Sarah, iki kadının mutluluk gözyaşları dökmesine sebep olan duygusal konuşmanın ardından doğruca Tom'un yanına gitti. "Tanrım, Sarah Courtney, ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Tom, yüzünde Sarah'nın çok iyi bildiği sahte şaşkınlık ifadesiyle. "Yanılıyor olamaz mı?"

"Louisa kesinlikle emin. Kadınlar bu tür konularda nadiren yanılır," dedi Sarah.

"Bu işi resmileştirmek için birine ihtiyacımız var." Tom endişeli görünüyordu.

"Eh, sen bir gemi kaptanısın," diye alayla belirtti Sarah. "Elinde gerekli yetki var."

Bir erkek toruna sahip olma fikri, üzerinde düşündükçe Tom'a çekici gelmeye başladı. "Eh, görünüşe bakılırsa Louisa eksiksiz bir eş olduğunu evlenmeden göstermiş," dedi kayıtsız bir ifadeyle.

Sarah'nın yüzünde bir fırtınanın yaklaştığını gösteren bir ifade belirdi ve yumruk yaptığı ellerini kalçasına dayadı. "Bu söylediklerin iltifat anlamındaysa hedefini bulmadığını söylemeliyim, Thomas Courtney Lourheuen tüm dünya tarafından bakire bir gelin olarak bilinecek."

Tom hemen alttan aldı. "Aksini söyleyen olursa karşısında beni bulur. Senin de çok iyi bildiğin gibi erken doğuma bizim ailede çok sık rastlanır. Ayrıca Louisa alımlı, mükemmel bir kız. Jim ondan iyisini bulamazdı."

"Yani yapacak mısın?" diye sordu Sarah. "Galiba yapana kadar bana huzur yok."

"Doğru tespit," diyen Sarah, kocasını iki yanağından öptü.

Tom onları Peri'nin kıçüstü güvertesinde evlendirdi. Güverte tıklım tıklım dolu olduğundan kale ahalisinin ve mürettebatın geri kalanı töreni İntikam'ın güvertesinden ve kale duvarlarının üzerinden izledi. Jim ve Louisa yeminlerini edip geminin seyir defterini imzaladı. Jim, geliniyle birlikte kıyıya çıkınca Mansur kutlamak için yirmi bir pare top atışı yaptırdı ve Nguniler korkuyla kaçıştı. Bakkat, Letee'yi gökyüzünün üzerlerine çökmediğine ikna etmek için epey uğraştı.

"Eh!" dedi Tom belirgin bir memnuniyetle. "Bu onları nikâhı doğru düzgün kıyacak bir rahip bulana dek idare eder." Sonra başındaki kaptan şapkasını çıkardı ve kutlamalara dahil olup koloniden getirdikleri brendiyi keyifle içmeye koyuldu.

Ufaklık bir öküz kesti ve iri hayvanı kumsalda yaktıkları ateş üzerinde çevirerek bütün halde kızarttılar. Kutlamalar tüm etler tükenene ve brendi fıçısı boşalana dek devam etti.

Jim'le Louisa, kale duvarlarının arasında, sadece onlara ait olacak yeni evin inşası için

çalışmaya başladı. Yardım edecek pek çok kişi olunca aylar boyu evleri olarak kullandıkları arabaları boşaltmaları ve güneşte pişmiş tuğlalarla örülmüş ve çatısı sazlarla örtülmüş yeni yuvalarına taşınmaları bir haftadan kısa sürdü.

Sonra sıra daha ciddi meselelere geldi. Raşid, mahzen olarak inşa edilmiş hücrelerinden elleri ayakları zincirlenmiş halde çıkarıldı. İslam kanunlarına göre yargıç ve infazcı konumunda olan Dorian'la Mansur, esiri ormanın derinliklerine, herkesin gözünden uzak, duyulmayacakları bir köşeye götürdü. Sadece birkaç saatliğine gitmişlerdi, ama döndüklerinde yüzlerinde sert bir ifade vardı ve Raşid yanlarında değildi.

Tom ertesi gün bir aile toplantısı düzenledi. Ailenin taze üyesi Louisa Courtney, toplantıda ilk kez yerini aldı. Tom, en yaşlı üye olarak karşı karşıya oldukları zorlu kararlar hakkında bir açıklama yaptı. "Jim'le Louisa sayesinde fildişi stoklarımız ummadığımız kadar arttı. Fildişinin en gözde olduğu pazarlar Zanzibar, Coromandel Sahili'ndeki fabrikalar veya Moğol İmparatorluğu sınırları içindeki Bombay. Zanzibar, Halife Zeyn el-Din'in elinde olduğu için o limanda ticaret yapmamız mümkün değil. Ben şirketin işlerini yürütmek için Fort Auspice'de kalacağım, Jim'in de yardımına ihtiyacım olacak. Dorian, gemilere taşıyabilecekleri kadar fildişi yükleyerek kuzeye yönelecek ki bu miktar stoklarımızın çeyreği kadar bile etmeyecektir. Fildişlerinin satışının ardından Maskat'ta çok acil işleri olacak." Susup kardeşine baktı. "Bu konuda açıklamayı Donan yapacak."

Dorian, nargilenin fildişi marpuçunu bembeyaz, düzgün dişlerinin arasından çekti. Masanın etrafına sıralanmış çok sevdiği yüzlere baktı. "Zeyn el-Din'in Maskat'taki devrimci cunta tarafından tahttan indirildiğini biliyoruz. Batula ile Kumrah, Umman'a yaptıkları son seyahatte bu bilgiyi doğrulama fırsatı buldu. Kadim ibn Ebubekir," Yasmini'nin katilinin adını söylerken yakışıklı yüzünün hatları katılaşmıştı. "Bana cuntanın Zeyn el-Din'in yerine ve orduların başına geçmeme yönelik davetini iletmiyormuş gibi davrandı. Cuntanın beni gerçekten arayıp aramadığını, bunun bana hazırlanmış bir tuzak olup olmadığını bilmiyoruz. Her neyse, bu daveti Yasmini'nin iyiliğini düşünerek reddetmiştim, ama onu korumaya çalışarak ölümüne sebep oldum."

Dorian'ın sesi kederle zayıfladı ve Tom araya girdi. "Kendine bu kadar yüklenme, Dorry. Olacakları hiç kimse tahmin edemezdi."

"Bu şekilde düşünmek sonucu değiştirmiyor. Yasmini, Zeyn'in emirleri doğrultusunda Kadim'in kanlı ellerinde can verdi. Yasmini'nin intikamını almak için Umman'a yelken açıp Maskat'taki devrimcilere katılacağım."

Mansur, uzun masanın ucundaki sandalyesinden kalkarak Dorian'ın yanına geldi. "İzin verirsen ben de seninle gelip sağ kolun olarak yerimi alacağım, baba."

"İzin vermekle kalmayacak, seni tüm kalbimle bağrıma basacağım, Oğlum."

"O halde her şey açıklığa kavuşturuldu," dedi Tom kararlı bir ifadeyle. "Jim ve Louisa burada kalıp Sarah'ya ve bana yardım edecek, bu şekilde Mansur'un yokluğundan etkilenmeyeceğiz. Ne zaman yelken açmayı düşünüyorsun, Dorian?"

"Ticaret rüzgârları yerini altı hafta içinde Muson rüzgârlarına bırakacak. Önümüzdeki ayın sonlarına doğru yelken açabiliriz," diye karşılık verdi Dorian. "Bu şekilde hazırlıklar

için de yeterli zamanımız olacak."

"Daha fazla fildişi yükleyebilmen için gemilerdeki tüm topları çıkaracağız," dedi Tom. "Topları buranın savunması için kullanabiliriz. Keyser'in sağı solu belli olmaz, hazırlıklı olmalıyız. Jim'e katılmamış vahşi Ngunileri de unutmamak lazım. Fildişlerinin satışından elde ettiğiniz parayla Hindistan'dan yeni toplar alabilirsiniz. Pencap'ta çok iyi silah ustaları var. Çıkardıkları işleri görmüştüm, neredeyse kusursuzlar. Gemilerimizin gövdeleri için ideal büyüklükte toplar yapıyorlar."

Gemilerdeki toplar, gülleler ve barut, şalupalarla kıyıya taşındı ve öküzlerce kaleye çekilerek en etkin olacakları noktalara yerleştirildi.

"Evet, şimdi tam istediğim gibi oldu," dedi Tom memnuniyetle. "Bizi yenmek için kuşatma makinelerine sahip koca bir ordu gerekecek. Civardaki vahşi kabileler, hatta kokumuzu aldığı takdirde Keyser'in göndereceği kuvvetler bile savunmamızı yıkamaz."

Topların ağırlığından kurtulan gemilerin gövdeleri yükselmişti. "Çok yakında trimleri yeni safralarla düzelecek," diyerek fildişlerinin yüklenmesini ve su fıçılarının doldurulmasını emretti Dorian.

Yasmini'nin ölümünden beri ruh halinde ani değişiklikler görülmeye başlamıştı. Birdenbire derin bir melankoliye kapılıyordu. Kederle vaktinden önce yaşlanmış gibiydi. Parlak kızıl saçlarında ve sakallarında gümüş teller, kaşlarının arasında çizgiler belirmişti. Ama şimdi önünde yepyeni bir amaç, yanındaysa Mansur vardı. İçi yaşama gücüyle dolmuş, adeta gençleşmişti.

Fildişlerini gemilere yüklemeye başladılar. Onları, önlerindeki yolculuk için doldurdukları su fıçıları izledi. Turşu varilleri yeni sürüden seçilip kesilen sığırların ederiyle tika basa doldurulmuştu. Gemilerin gövdeleri, yükleri arttıkça suya gömülüyordu. Dorian ve iki geminin kaptanları Kumrah ile Batula, gemilerin yükünü ve durumunu dikkatle gözlemliyordu. "Düşmanlarımız karşısında kendimizi savunacak yeni toplar alana dek hızımıza bel bağlamak zorundayız. Korsanlar, babamızın ve Tom'un yirmi yıl önce gösterdiği çabalara rağmen maalesef hâlâ Hint Okyanusu'nda cirit atıyor. "Afrika kıyılarının uzağından geçmeye dikkat edin. Orada yuvalanmışlar," diye öğüt verdi Tom. "Muson rüzgârları yelkenlerinizi doldurduğu sürece hiçbir korsan zambuğu (Kızıldeniz, İran Körfezi ve Hint Okyanusu'nda kullanılan tek direkli, latin yelkenli, yüz elli, iki yüz tonluk teknelere verilen isim. Daha sonraları bu isim, kaç direkli olduğuna bakılmaksızın bu sularda kullanılan, bu ağırlıktaki tüm tekneler için kullanılmıştır.) sizi yakalayamaz."

Herkes öyle yoğundu ki günler su gibi geçip gidiverdi. Kadınlar yeni evlerini düzenliyorlar, Tom'la Jim sığırlar ve atlarla ilgileniyor, Dorian'la Mansur yolculuk hazırlığı yapıyordu.

"Altı hafta su gibi geçti," dedi Jim, Mansur'la kumsalda durmuş yelken açmaya hazır gemilere bakarken. Mürettebat kumsaldan ayrılıp gemilerde yerini almıştı. Ertesi gün yola çıkmaları için her şey hazırды.

"Birbirimize kavuşur kavuşmaz ayrılmak kaderimiz olmuş gibi," dedi Mansur.

"İçimde bu seferki ayrılığın pek de kısa sürmeyeceğine dair bir his var, kuzen," dedi Jim

üzgünce. "Yepyeni bir hayatın ve türlü maceraların mavi ufkun ötesinde seni beklediğine inanıyorum."

"Söylediklerin senin için de geçerli, Jim. Artık bir kadının var, çok yakında bir de oğlun olacak ve burayı yuvan ilan ettin. Ben yalnızım ve hâlâ yuvam olacak ülkeyi arıyorum."

"Aramıza ne kadar mesafe girerse girsin seni daima yanı başımda hissedeceğim," dedi Jim.

Mansur, böyle duygusal bir ifadede bulunmanın kuzeni için ne kadar güç olduğunu biliyordu. Onu kendine çekerek sıkıca sarıldı. Jim de ona aynı şevkle karşılık verdi.

İki gemi şafak vakti gelgitle birlikte yelken açtığında tüm aile İntikam'daydı. Koyun ağzından çıkana dek gemide kaldılar, sonra Tom, Sarah, Jim ve Louisa şalupaya inerek iki geminin ufka doğru uzaklaşmasını izledi. Sonunda ufkun ötesinde kayboldular ve Jim şalupayı koya çevirdi.

Kale, Dorian'la Mansur'un yokluğunda tuhaf bir şekilde boş görünüyor, iki adamın billur gibi sesini şarkı söyledikleri akşamlarda çok arıyorlardı.

Hint Okyanusu'ndaki yolculukları süratli ve neredeyse olaysızdı. Peri, Mansur'un, İntikam ise Dorian'ın komutasındaydı. İki gemi birbirlerini oldukça yakın seyrediyor, Muson rüzgârları lehlerine esiyordu. Keyser'in, Trincomalee'deki Hollanda hükümetini uyaracağına dair tehdit ettiğini göz önüne alarak Seylan Adası'nın açığından geçtiler ve mevsim değişiminden önce varma niyetiyle güney Hindistan'daki Coromandel Sahili'ne doğru ilerlediler. Gerçek kimliklerini belli etmeden İngiliz, Fransız ve Portekizlilerin elindeki ticaret merkezlerini ziyaret ettiler. Dorian da Mansur da Araplara özgü kıyafetler giyiyor, toplum içinde Arapça konuşuyordu. Dorian, uğradıkları her limanda fildişine olan talebi ölçüyordu. Tüm fildişlerini birden pazara sürdüğü takdirde fiyatların düşeceğini bildiği için temkinli davranıyordu. Sonuçta, Tom ile yaptıkları hesaplarda öngördüklerinden çok daha fazla gelir elde ettiler. Gemilerin kasaları gümüş rupiler ve altın mohurlarla (On beş rupi değerinde eski altın Hint parası.) dolmuştu. Fildişlerinin dörtte biri hâlâ satılmamıştı. Güneye yönelip Hindistan'ın güney ucunu geçtiler ve anakarayla Seylan Adası arasından geçip batı kıyısı boyunca kuzeye ilerleyerek Moğol topraklarına vardılar. Kalan fildişlerini, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin merkez bürosunun bulunduğu Bombay'da ve Moğol İmparatorluğu'nun batıdaki diğer limanlarında sattılar.

Bir zamanların en zengin, en kudretli imparatorluğu olan ve tüm kıtaya yayılan Moğol İmparatorluğu, Babür ve Ekber kadar üstün olamayan imparatorların kötü yönetiminde giderek zayıflamış ve dağılması an meselesi haline gelmişti. Siyasi karışıklığa rağmen Delhi'deki yeni Pers etkisi, bölgeyi ticaret için çekici kılıyordu. Persler, iliklerine kadar tacirdi ve fildişi fiyatları, Carnatic'deki imalathanelerden aldıklarını aşıyordu.

Dorian artık iki gemiyi de rahatlıkla silahlandırarak maddi imkâna sahipti. Toplar, güller ve barut alabilir, ticaret gemilerini savaş gemilerine çevirebilirdi. Kuzeye doğru ilerleyerek İndüs Nehri'nin Arap Denizi'ne döküldüğü Haydarabad'da demir attılar.

Dorian'la Mansur, Batula komutasındaki bir grup silahlı adamla kıyıya çıktı. Şehrin ana caddesinde bir araba kiralayıp bir de tercüman tuttuktan sonra kalabalık sokaklarda ilerlemeye başladılar. Tüm Pencap'ın ve İndüs havzasının, yani Hindistan'ının meşhur silah yapımcısının dökümhanesi, bu özelliksiz alüvyonlu düzlükte bulunuyordu. Sahibi, Pandit Singh adında bir Sih'ti.

Dorian'la Mansur, sonraki haftalarda her gemi için bir düzine top seçti. Toplar uzun namlulu, on santim kalibreliydi. Üç buçuk metrelik namlular, dört kilogram ağırlığında güller için idealdi. Namlunun uzunluğu göz önüne alındığında dar kalibre daha isabetli, uzun menzilli atışların yapılmasını sağlıyordu.

Dorian, aynı büyüklükteki güllerin hepsinde kullanılabileceğinden emin olmak için her bir topun namlu uzunluğunu ve kalibresini ölçtü ve çentikler olup olmadığını kontrol etti. Sonra, bunu işçiliğine bir hakaret olarak gören silah yapımcısının tüm itirazlarına rağmen satın aldığı her bir topu deneme amaçlı ateşlemeye karar verdi. İki topun namlusu atışlar esnasında parçalandı. Pandit Sing, bunun işçiliğiyle hiçbir ilgisi olmadığını, şeytanların en kötüsü olan goppanın marifeti olduğunu iddia etti.

Dorian, bölgeden marangozlar tutarak kendi tasarımı olan top kundaklarını yaptırdı. Sonra toplar öküzlerle kendi kundakları üzerinde kıyıya çekilip gemiye taşındı. Pandit Singh, salkımların yanı sıra yeni toplara uygun birkaç yüz güller döktü. Ayrıca en iyi kaliteden olduğuna şahsen garanti verdiği barut da temin edebileceğini söyledi. Dorian her bir barut fıçısını açıtırıp sıkı bir kontrolden geçirdikten sonra yarısından fazlasını beğenmeyerek geri gönderdi.

Sonra dikkatini, bu denizlerde en az silah teçhizatı kadar önemli olan filotillasının görünümüne yöneltti. Mansur'u kıyıya göndererek Haydarabat çarşısından en iyi kaliteden yeşil ve bordo yelken bezleri aldırdı ve yepyeni yelkenler diktirerek yıpranmış ve solmuş eskilerle değiştirdi. Çarşıdaki terzilere gemilerin mürettebatı için aynı renklerde üniformalar sipariş edildi. Elde edilen sonuç göz kamaştırıcıydı.

Umman'a çok yakın olan Haydarabat, siyasi ve askeri dedikodularla çalkalanıyordu. Dorian'la Mansur, tüccarlarla pazarlık ederken bir yandan da kahvelerini yudumlayarak dedikodulara kulak veriyordu. Dorian, devrimci cuntanın hâlâ Maskat yönetiminde olduğunu, ama Lamu, Zanzibar ve diğer Umman topraklarını elinde bulunduran Halife Zeyn el-Din'in giderek kuvvetlendiğini öğrendi. Zeyn'in cuntayı etkisiz hale getirmek ve tahtını geri almak için Maskat'a saldıracağı dedikodusu dilden dile dolaşıyordu. Zeyn, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi ve Osmanlı İmparatorluğu'nun kalbi olan Babıali'nin desteğini arkasına alarak büyük bir güce kavuşmuştu.

Dorian, Maskat'taki yeni yöneticilerin adını öğrenmeyi de başarmıştı. On kişilik konseyin üyelerinin çoğunun ismi tanıdıktı. Yıllar önce birlikte ekmek ve tuz yediği, omuz omuza savaşa girdiği adamlardı. Nihayet tekrar denize açılmaya hazır olduklarında içi içine sığmıyordu.

Haydarabat'dan ayrılmalarından sonra yedi yüz milden kısa bir mesafede, Yengeç Dönencesi üzerinde, Umman Körfezi'nde olmasına rağmen doğruca Maskat'a yönelmedi.

Karadan görülmeyecek bir mesafede ileri geri giderek mürettebata yeni toplanla atış talimi yaptırdı. Baruta ve güllelere acımıyordu. Tayfaları, neredeyse İngiliz Kraliyet Donanması'nın topçuları kadar ustalaşana dek zorlu bir eğitimden geçirdi.

Sonunda Maskat Limanı'na varan filotilla, yepyeni yelkenleri, yelkenlerle aynı renk üniformalar içindeki mürettebatıyla limana oldukça gösterişli bir giriş yaptı. Gemilerin direklerinin ucunda, Umman'ın saltanat renkleri olan altın ve mavi flamalar dalgalanıyordu. Dorian, saraya ve hisarlara selam vermek amacıyla gabya yelkenlerinin mayna edilmesini ve yeni toplanın ateşlenmesini emretti. Topçular, artık top gürültüsünü kanıksamıştı.

Limana gelen yeni gemiler ve tüm bu patırtı, kıyıda bir kargaşa yaratmıştı. Dorian, dürbünüyle limanda koşuşturan habercileri ve hisarlardaki yerlerine koşan topçuları izliyordu. Cuntanın bu tuhaf savaş gemileri filotillasının gelişine nasıl bir tepki göstereceğine karar vermesinin zaman alacağından emin olduğu için demir attırıp beklemeye koyuldu.

Mansur filikayı suya indirdi ve İntikam'a doğru kürek çekerek babasının yanına geldi. Baba oğul, küpeştenin gerisinde yan yana durarak limanda demirlenmiş diğer gemilere göz gezdirdi. İngiliz Kraliyeti Başkonsolosluğu flandralı, üç direkli, bakımlı gemi hemen dikkatlerini çekti. Dorian önce böyle güzel bir geminin İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'ne ait olacağını düşündü, ama rengi atmış mavi bayrağı, kendisinininkiler gibi şahsa ait özel bir gemi olduğuna işaret ediyordu. "Zengin bir gemi sahibi. Bu oyuncak en az beş bin sterline mal olmuş olmalı." Kıçtaki ismi okudu. "Arctarus. Elbette, Maskat'ta John Şirketi'ne ait bir gemiyle karşılaşamazdık zira Şirket'in Zeyn el-Din'le müttefik olduğunu sağır sultan bile biliyor," diye açıkladı oğluna.

Arctarus'un güvertesindeki mavi üniformalı memurlar da dürbünlerini onlarınkine eşit bir ilgiyle üzerlerine çevirmişti. Tenleri koyu, çoğuda sakallı olduğu için Hintli ya da Arap olmaları kuvvetle muhtemeldi. Dorian, eğilmiş şapkası, sırmalı kol ağızlarıyla kaptanı hemen fark etti. Kızarmış yüzü, temiz tıraşıyla diğerleri arasından hemen göze çarpan bir Avrupalıydı. Dürbünü kışüstü güvertesinden pruvaya çeviren Mansur, şaşkınlıkla donakaldı. "Gemide beyaz kadınlar var."

İki hanım, redingotu ve yüksek, siyah şapkasıyla modaya uygun giyinmiş bir beyefendi eşliğinde güvertede yürüyordu. Ara sıra bastonunun altın başıyla bahsettiği bir şeyi veya yeri işaret ediyordu.

"Varlıklı gemi sahibi bu olmalı," dedi Mansur gözünü dürbünden ayırmayarak. "Züppe görünümlü, belli ki kendini beğenmişin teki."

"Bu mesafeden karakter tahlili mi yaptın?" diye sordu Dorian gülümseyerek, ama bir yandan da tüm dikkatini adama çevirmişti. Onu daha önce görmüş olma ihtimali yok denecek kadar azdı elbette, ama yine de züppe görünümlü adam tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Mansur neşeyle güldü. "Nasıl da baston yutmuş gibi yürüdüğünü görmüyor musun? Tıpkı bir penguene benziyor. Yanındaki şatafatlı kıyafetler içindeki şişman kadının karısı

olduğu belli. Tencere yuvarlanmış, kapağını. .!" Mansur'un sesi aniden kesildi. Dürbününü indiren Dorian, oğluna baktı. Mansur'un gözleri kısılmış, bronzlaşmış yanaklarına bir kızılık yayılmıştı. Dorian, oğlunun kızardığına çok nadir şahit olmuştu ve şimdi de o nadir anlardan biri yaşanıyordu. Dürbününü tekrar kaldırdı ve oğlunun sessizliğinin nedeni olduğu açıkça anlaşılan ikinci kadını incelemeye koyuldu. Boyu oldukça uzun ama bir kadın değil, daha çok bir kız, diye geçirdi içinden. Vücudunun şekli kum saati gibiydi, ama hatlarının doğal olup olmadığından emin olamadı. Ne de olsa pahalı bir Fransız korsesine yetecek paraları varmış gibi görünüyordu. Vücudunu zarifçe taşıyan kızın kıvrak bir yürüyüşü vardı. Mansur'a sordu. "Diğeri için ne planlıyorsun?"

"Hangisi?" diye sordu Mansur aldırmaz görünmeye çalışarak.

"Lahana rengi elbisesi olan sıska şey."

"Sıska değil, elbisesi de zümrüt rengi," dedi Mansur ani bir öfkeyle. Anlından yakalandığını anlayarak alttan almaya çalıştı. "Şey, umurumda olduğundan değil ya."

Siyah şapkalı şık adam, açık açık izlenmekten duyduğu rahatsızlıkla onlara tersçe baktı ve yanındaki şişman kadını kolundan tutarak Arctarus'un sancak güvertesinin küpeştesine doğru çekti. Yeşil elbiseli kız duraksayarak arkasını döndü ve onlara baktı.

Mansur, onu doyamıyormuş gibi izliyordu. Geniş kenarlı hasır şapka kızı kızgın tropik güneşten korumuş olmalıydı. Yine de teni yumuşak bir şeftali tonundaydı. Ayrıntıları seçemeyecek kadar uzakta olmasına rağmen, kızın yüz hatlarının düzgün ve orantılı olduğunu anlayabilmişti. Açık kahverengi saçları bir fileyle toplanmış, omuzlarına değiyordu. Saçlarının gürlüğü, fileyi doldurmasından anlaşılıyordu. Kaşları uzun, gözleri iri, yüz ifadesi sakin ve zeki. Nefesinin kesildiğini hissetti ve buna bir anlam veremedi. Keşke gözlerinin rengini seçebilseydi. Kız başını sabırsızca geriye atıp yeşil eteklerini topladı. Sonra adamla kadının peşinden giderek Mansur'un görüş alanından çıktı.

İçinde garip bir boşluk hissedenden Mansur, dürbününü indirdi.

"Eh, gösteri şimdilik sona erdi," dedi Dorian. "Aşağı iniyorum. Bir değişiklik olursa bana haber ver."

Aradan iki saat geçmişti ki Mansur aşağı seslendi. "Sarayın önündeki iskeleden bir tekne ayrıldı."

Latin donanımlı, altı mürettebatı olan bir felukaydı (Yelken ve kürekle idare edilen, daha çok Akdeniz'e özgü bir çeşit gemi.). Kıç ıskotasında bir yolcu taşıyordu. Adamın üzerinde kar beyazı bir entari, başındaysa göz alıcı beyazlıkta bir türban vardı. Belinde, gösterişli altın kını içinde bir pala asılıydı. Feluka yaklaşıncı Dorian adamın türbanındaki iri yakutu gördü. Gelenin önemli bir şahsiyet olduğu açıktı.

Feluka İntikam'a yanaştı. Ziyaretçi kısa bir süre sonra iskele tarafına yöneldi. Muhtemelen Dorian'dan birkaç yaş büyüktü. Yüzünün keskin hatlarından ve ufka dikilmeye alışmış gözlerindeki bakıştan, bir çöl kabilesine mensup olduğu anlaşılıyordu. Uzun adımlarla Dorian'a doğru yürüdü. "Allah'ın rahmeti üzerine olsun, bin-Şibam," diye selamladı Dorian onu birlikte savaştan çöl savaşçıların sözleriyle. "Parlak Ceylan Geçidi'ni savunup hiçbir düşmanın geçmesine izin vermediğimiz günlerin üzerinden pek çok yıl

geçti."

Uzun boylu savaşçı olduğu yerde kaldı ve Dorian'a inanmaz gözlerle baktı. "Görüyorum ki Allah seni korumuş. Hâlâ gençliğimizdeki gibi güçlüsün. Mızrağını hâlâ zorbalığa karşı kullanıyor musun?" diye devam etti Dorian.

Savaşçı neşeyle haykırarak Dorian'ın ayaklarına kapandı. "El Salil! Halife Abd Muhammed el-Malik'in saltanatının gerçek prensi! Allah dualarımıza karşılık verdi. Molla el Allama'nın kehaneti gerçekleşti. En çok ihtiyaç duydukları bu acılı günlerde halkına döndün."

Dorian, bin-Şibam'ı ayağa kaldırıp içtenlikle sarıldı. "Senin gibi bir çöl şahini şehrin hisarları arasında ne arıyor?" Bir kol boyu uzaklaşarak ona baktı ve gülümsedi. "Bir paşa gibi giyinmişsin. Sen ki bir zamanlar Umman'ın en vahşi ve güçlü kabilesi olan Saar'ın savaşçı şeyhiydin. Şimdi ise şehirdesin, ha?"

"Kalbim çöl özlemiyle dolu, el-Salil. Altımda hızla koşan bir deveyi hissetmek istiyorum," diye içini döktü bin-Şibam. "Elimde mızrağım ile devemi koşturup çöl rüzgârını yüzümde hissetmek varken burada sonu gelmez tartışmalarla vakit harcıyorum."

"Gel, eski dostum." Dorian'ın kamarasına doğru yürümeye başladılar. "Rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Kamarada, üst üste yığılmış halılara yaslanarak oturdular ve hizmetkârın küçük bakır fincanlarda sunduğu kahveleri yudumlamaya başladılar.

"Bu gelişme yüzünden çok üzgünüm, ama gönülsüzce de olsa cuntanın savaş konseyi üyelerinden biri oldum. Toplam on kişiyiz. Umman'daki on kabileden birer kişi seçildi. O kana susamış canavar Zeyn el-Din'i Fil Tahtı'ndan indirdiğimizden beri Maskat'tayım ve vaktimi çenem uyuşana, karnıma ağırlar girene dek konuşmakla geçiriyorum."

"Bana konuştuğunuz konulardan bahset," dedi Dorian ve bin-Şibam, sonraki birkaç saat boyunca Dorian'ın neredeyse hepsini bildiği gelişmeleri anlattı.

Bin-Şibam, Zeyn el-Din'in Dorian'ın manevi babası olan Halife el-Malik'in tüm vârislerini nasıl katlettiğini anlattı. Halkına ettiği zulümlerden ve işkencelerden bahsetti. 'Kabileler, Zeyn el-Din denen katilin zorbalıklarına karşı ayaklandı. Askerleriyle savaşıp bozguna uğrattık. Zeyn el-Din şehirden kaçıp Ateş Sahili'ne sığındı. Ona karşı başlattığımız hareketi sonuna kadar götürmeliydik, ama liderimizin kim olacağına dair fikir ayrılıkları baş gösterdi. Halife el-Malik'in soyundan hiç kimse kalmamıştı, dolayısıyla Fil Tahtı için bir aday yoktu." Bin-Şibam bu sözlerinin ardından susup Dorian'ın önünde eğildi. "Allah bizi affetsin, el-Salil ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Hâlâ hayatta olduğuna dair söylentileri son birkaç yılda duymaya başladık. Seni aramak için Hint Okyanusu'ndaki tüm limanlara haberciler gönderdik."

"Çok uzaktan ve belirsiz olmalarına rağmen çağrılarınızı duydum ve bu yolda size katılmaya geldim."

"Allah'ın rahmeti üzerine olsun, zira çok ciddi koşullarla karşı karşıyayız. On kabileden on ayrı ses çıkıyor. Her kabile, kendi şeyhinin Halife olmasını istiyor. Zeyn kaçarken donanmanın büyük bölümünü götürdüğü için peşinden Zanzibar'a gidemedik. Sonuçsuz

kalan uzun tartışmalar gücümüzü azaltırken Zeyn el-Din gün geçtikçe kuvvetlendi. Bozguna uğrattığımız askerler kaçıp ona katıldı. Zeyn, Afrika kıtasındaki limanları fethetti ve o bölgelerde bizi destekleyenleri öldürdü."

"Düşmana gücünü toplama fırsatını asla vermemeliydiniz, bu yapılabilecek en büyük hatalardan biri," diye hatırlattı Dorian.

"Haklısın, el-Salil. Zeyn çok güçlü müttefikler de edindi." Bin-Şibam yerinden kalkarak kamaranın lombozuna yürüdü ve perdeyi çekti. "Bu müttefiklerden biri, sözde arabulucu olarak tüm küstahlığıyla bize geldi, ama gerçekte bize sunduğu sadece ultimatoom ve ölümcül bir tehdit." Limanda demirlemiş olan Arctunis'u işaret etti.

"Gemide kim var? Başkonsolos flandrası çekmiş olduğunu gördüm."

"İngiltere kralının temsilcisi, kraliyetin Doğu Başkonsolosu. Bu denizlerdeki en kudretli adamlardan biridir. Zeyn el-Din ile aramızı bulma amacıyla gelmiş gibi davranıyor, ama bu adamın ününü duymuştuk. Tacirlerin halı ticareti yaptığı gibi ülke, ordu ve silah ticareti yapıyor. İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin Bombay'daki özel toplantı salonundan Moğol İmparatorluğu'nun Delhi'deki sarayına, Babıali'nin koynundan Pekin'deki kabineye gizlice ziyaretler yapıyor. Serveti onlarınkine eş. Bu serveti pazarlıkları kara gücü, savaşı ve insan hayatlarını kullanarak elde etti." Bin-Şibam ellerini umarsızca açtı. "Kumların evlatları olan bizler böyle biriyle nasıl başa çıkabiliriz?"

"Şartlarını öğrendiniz mi? Nasıl bir mesaj getirmiş olduğundan haberiniz var mı?"

"Henüz onunla bir görüşme yapmadık. Ramazan'ın ilk gününde görüşeceğimizi bildirdik. Ama korkuyoruz. Onunla yapacağımız her anlaşmanın aleyhimize olacağını biliyoruz." Gelip Dorian'ın önünde diz çöktü. "Belki de içten içe senin bize gelmeni ve savaşa girerken daha önce pek çok kez yaptığın gibi bize liderlik etmeni bekliyorduk. İzin ver de konseye dönüp onlara kim olduğunu ve geliş amacını açıklayayım."

"Git, eski dost. Onlara el-Salil'in konseyle görüşmeyi dilediğini ilet."

Bin-Şibam, karanlık çöktükten sonra geri döndü. Kamaraya girer girmez tekrar Dorian'ın ayaklarına kapandı. "Daha önce gelirdim, ama konsey, İngiliz konsolosun kıyıya çıktığını görmesini istemiyor. Sana en derin saygılarını iletmemi ve ailene daima sadık olacaklarını söylememi istediler. Şimdi sarayın taht odasında bekliyorlar. Lütfen benimle gel de seni onlara götüreyim, el-Salil. Öğrenmek istediğin tüm bilgileri onlardan alabilirsin."

Dorian, filotillayı Mansur'un komutasına bıraktı. Omuzlarına başını da örten deve tüyü bir pelerin atarak bin-Şibam'ın ardından felukaya indi. Saray iskelesine doğru ilerlerken Arctarus'un yakınından geçtiler. Kaptanı güvertede idi. Dorian, pusula dolabından yayılan ışığın aydınlığının da adamın yüzünü seçebildi. Nöbetçi subaya emirler veriyordu. Ağır bir Batı Ülkesi aksanıyla konuşuyordu, ama konuşma, Dorian'ın kulaklarına tuhaf bir şekilde yabancı geliyordu. Çocukluğumun alışkanlıklarına ve yaşam biçimine dönüyorum bile, diye düşündü. Sonra akıllı başka bir konuya kaydı. Keşke Yasmini de benimle olup eve dönüşümüzü kutlayabilseydi.

Taş iskelede muhafızlar bekliyordu. Felukadan inen Dorian'ı ağır bir demir kapıdan geçirip dar, sarmal merdivenlerden ve uzun koridorlardan geçirdiler. Taş bloklarla örülmüş

kalın duvarlara meşaleler yerleştirilmişti. Havaya küf ve kemirgen hayvanların kokusu sinmişti. Sonunda ağır barikat yapılmış bir kapıya vardılar. Yanındaki muhafızlar mızraklarının sapıyla kapıya vurarak geçiş talebinde bulundu. Kapı açıldığında karşlarına daha geniş koridorlar ve yüksek kubbe tavanlı büyük salonlar çıktı. Yerlerde hasır örtüler, duvarlarda ipek ve yün halılar vardı. Önünde silahlı muhafızlar bulunan bir başka kapıya vardılar. Sert ifadeli muhafızlar, geçişi engellemek için mızraklarını kapı önünde çaprazlamıştı.

"Umman savaş konseyinin huzuruna çıkmak isteyen kim?"

"Prens el-Salil ibn el-Malik."

Muhafızlar saygıyla eğilerek iki yana çekildi. "Geçin, majesteleri. Konsey sizi bekliyor."

Menteşeleri gıcırdayan ağır kapılar yavaşça açıldı ve Dorian geniş salona adımını attı. İçerisi yüzlerce seramik lambayla aydınlatılmıştı. Fitiller, seramik lambaların içine konan hoş kokulu yağın üzerinde yüzüyordu. Ama lambaların alevi, kuytulardaki gölgeleri ve yüksek kubbe tavanı aydınlatmada yetersiz kalıyordu.

Bir grup entarili adam, alçak bir masanın etrafındaki minderlere bir daire oluşturacak şekilde oturmuştu. Masanın üst kısmı, İslam sanatından geometrik motiflerle süslenmiş saf gümüşlendi. Adamlar, Dorian yanlarına varınca ayağa kalktı. Konseyin en yaşlı ve kıdemli üyesi olduğu ilk bakışta anlaşılan adam öne çıktı. Bembeyaz sakalı gümüş pırıltılar saçan adamın saygı uyandıran bir yürüyüşü vardı. Yaklaşarak gözlerini Dorian'ın yüzüne dikti. "Allah'ın rahmeti üzerine olsun, Mustafa Zindara," diye selamladı onu, Dorian. "Babamın en güvendiği kurul üyesi olduğunu hatırlıyorum."

"Bu o. Allah'a şükür, bu ta kendisi," diye bağırdı yaşlı adam ve Dorian'ın ayaklarına kapanarak eteğini öptü. Dorian onu ayağa kaldırarak sarıldı.

Diğer konsey üyeleri de teker teker öne çıktı. Çoğuna ismiyle hitap eden Dorian ailelerinin hatırını sordu ve çölde yan yana savaştıkları günleri yad etti.

Sonra her biri bir lamba aldı. Dorian'ın etrafını sardılar ve uzun salonun diğer ucuna götürdüler. Uçta, çok büyük ve yüksek bir yapı lambaların ışığı altında inci gibi ihtişamla parlıyordu. Dorian, babasının orada oturduğunu çok defa gördüğü için bunun ne olduğunu biliyordu. Dorian'ı basamaklardan çıkararak yüksek yapının tepesini kaplayan kaplan derilerinin ve altın ve gümüş telkari ipek minderlerin üzerine oturtular. Yapı, üç yüz yıl önce, yüz elli devasa fildişi oyularak yapılmıştı. Dorian, Umman Halifeliği'nin Fil Tahtı'nda oturuyordu.

Dorian sonraki günler ve haftalar boyunca şafaktan gece yarısına kadar bakanlarıyla ve konsey üyeleriyle oturup önemli meseleleri uzun uzun tartıştı. Halkın ve çöl kabilelerinin ruh halinden hazinenin durumunu, donanmanın içinde bulunduğu koşullardan ordunun gereksinimlerine varıncaya dek her konuda ayrıntılı raporlar aldı. Üyeler, Dorian'a ticaret hacmindeki gözle görülür düşüşten bahsederek önlerindeki diplomatik ve politik ikilemleri açıkladılar.

Dorian, içinde bulundukları umutsuz şartları hemen kavradı. Umman'ı denizlerde söz sahibi kılan güçlü donanmadan geri kalan, Zeyn Din ile birlikte Ateş Sahili'ne gitmişti. Kabilelerin çoğu, konseyin biktırıcı oyalama çabaları yüzünden içlerindeki mücadele arzusunu kaybetmiş ve destek birliklerinin çoğu ortadan kaybolmuştu. Zeyn kaçmadan önce iyice boşalttığı için hazine de tamtakırdı.

Dorian hepsini dinledikten sonra emirlerini verdi. Emirleri kısa ve özdü. Her şey sanki her zaman tahttaymış gibi doğal ve tanıdık geliyordu. Politik ve askeri zekâsı şehrin caddelerinde ve çarşılarında dilden dile dolanıyor, şöhreti büyüyordu. Çok yakışıklı ve asil bir görünümü vardı. Doğal bir otoriteye sahipti. Özgüvenli hali ve metaneti bulaşıcı gibiydi. Zeyn'in hazinede bıraktığı az miktarda parayı dondurarak kendi teminatıyla uzun vadeli senetler hazırlattı. Tahıl ambarlarını kontrolü altına aldı, yiyecek stoklarını karneye bağladı ve şehri bir kuşatmaya hazırladı.

Hızlı develer üzerindeki habercilerle çöl kabilelerinin şeyhlerine mesajlar gönderdi ve bağlılık yemini etmek üzere ona geldiklerinde çöle gidip onlarla görüştü. Sonra savaş hazırlıklarını tamamlamaları için geri gönderdi.

Onu örnek alarak enerjiyle dolan komutanlar, şehrin savunması için yeni fikirler üretmeye başladılar. Dorian, yetersiz gördüğü komutanları görevden alıp yerlerine güvenilir adamlarını tayin etti. Onlara güvenebileceğini tecrübeleri sayesinde biliyordu.

Dorian şehrin savunmasını gözden geçirip gerekli tamiratın yapılmamı emrederken halkın coşkulu tezahüratıyla karşılaştı. Artık bir efsane olmuş el-Salil'i bir kerecik olsun görebilmeleri için çocuklarını başlarının üzerine kaldırıyorlar, önlerinden geçen Dorian'ın entarisine dokunmaya çalışıyorlardı.

Dorian, Arctarus'taki başkonsolosa çok kısa bir süre önce Halife olduğu için sarayın işlerini henüz tam anlamıyla kontrolü altına alamadığını belirten, bu yüzden özürlerini kabul etmesini ve hoşgörü göstermesini rica eden mesajlar göndermişti. Kaçınılmaz görüşmeyi mümkün olduğunca ertelemeye çalışıyordu. Erteleyebildiği her gün daha da güçleniyordu.

Arctarustan bir tekne, sonunda saray iskelesine yanaşarak İngiliz başkonsolosundan bir mektup getirdi. Çok düzgün bir Arapça ile yazılan mektubu gören Mansur, mektupta bir kadının dokunuşu olduğunu seze rek kimin yazdığını anladı. Mektup Halife'ye değil, Umman Devrimci Konseyi'nin Geçici Başkanı'na yazılmış, İngiliz konsolosun casuslarının tüm olanları öğrenip ona bildirdiği gün gibi apaçık ortadayken ne Dorian'ın varlığından, ne de unvanı olan Halife el-Salil ibn el-Malik isminden söz edilmişti.

Mektup nezaketten ve diplomatik süslü anlatımlardan yoksundu. İngiltere'nin Doğu başkonsolosu, konseyin kendisiyle görüşmesinin mümkün olmamasından duyduğu üzüntüyü belirtiyordu. Başkonsolos bir takım acil meseleler yüzünden yakın zamanda Zanzibar'a yelken açacaktı ve Maskat'a bir daha ne zaman döneceği belirsizdi.

Mektubun içeriğindeki örtülü tehdit Dorian'ı endişelendirmemişti, ama sonundaki imzayı görünce altüst oldu. Mektubu tek söz etmeden Mansur'a uzattı ve altındaki imzayı gösterdi.

"Adı bizimkiyle aynı," dedi Mansur şaşkınca. Kafası karışmıştı. "Sir Guy Courtney."

"Evet, aynı isim." Şoku hâlâ atlatamamış olan Dorian'ın yüzü kireç gibiydi.

"Damarlarında da bizimle aynı kan dolaşüyor. Onu gördüğüm an tanıdık gelen bir şey olduğunu düşünmüştüm. Guy, amcan Tom'un ikiz kardeşi, benim de üvey ağabeyimdir. Yani o da senin amcan."

"Daha önce ondan bahsedildiğini hiç duymamıştım," dedi Mansur inanmakta zorlanarak. "Anlamıyorum."

"Guy Courtney'in ismini daha önce duymamış olmanın çok iyi sebepleri var."

"Bu sebepleri şimdi öğrenebilir miyim?" diye sordu Mansur.

Dorian bir süre sessiz kaldıktan sonra içini çekti. "Bu, ihanet, yalan, kıskançlık ve kin üzerine üzücü bir hikâyledir."

"Anlat bana, baba," diye usulca ısrar etti Mansur.

Dorian başını salladı. "Bu acı olayları hatırlamak benim için hoş olmasa da anlatmak zorundayım sanırım. Bilmek hakkın." Nargilesine uzandı ve lüledeki köz kıpkırmızı olana dek konuşmadı.

"Otuz yıldan fazla bir zaman önce Tom, Guy ve ben, Plymouth'dan Ümit Burnu'na yelken açmıştık. Büyükbaban Hal ile birlikte Serap'taydık. Ben daha on yaşındaydım, neredeyse bir bebektim, ama Tom'la Guy yetişkin birer erkek sayılırdı. Gemide bir aile daha vardı. John Şirketi'nde yüksek bir makama atanan Bay Beatty ve ailesini Bombay'a götürüyorduk. Yanında kızları da vardı. En büyükleri olan Caroline, on altı yaşında, güzel bir kızdı."

"Arctarus'un güvertesinde gördüğümüz cafcaflı şişko kadından bahsediyor olamazsın, değil mi?" diye atıldı Mansur. "Görünüşe bakılırsa öyle." Dorian başını salladı. "İster inan, ister inanma, bir zamanlar güzeldi. Zaman her şeyi nasıl da değiştiriyor."

"Bağışla, baba, araya girmemeliydim. Ailenin diğer kızlarından bahsediyordun."

"En küçükleri, aynı zamanda en sevimlileri olan Sarah'ydı."

"Sarah mı?" diye kuşkuyla sordu Mansur. "Aklından geçeni biliyorum, tahminin doğru. Evet, o kız yengen Sarah, ama bekle, susup da fırsat verirsen oraya daha sonra geleceğim." Mansur yüzünde pişman bir ifadeyle sustu. Dorian, anlatmaya devam etli "Guy, Serap daha Plymouth Limanı'ndan çıkmadan Caroline'a sırlıslıkam âşık olmuştu. Ama Caroline, Tom'a göz koymuş, Tom da onu memnun etmek zorunda kalmıştı. Amcan, Caroline'ın şöminesini karıştırdı, topunu doldurdu, tahtalarını sarstı ve sonunda küçük, sıcak fırınına büyük bir meyveli kek yerleştirdi."

Mansur, konunun ciddiyetine rağmen gülümsemesine engel olamadı "Babamın ağzından bu kaba sözleri duyacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Hassas duygularını incittiysem affet, nerede kalmıştım? Guy, sırlıslıkam âşık olduğu, taptığı kıza nasıl davrandığını öğrenince Tom'u düelloya davet etti. Tom o genç yaşında bile kılıç kullanmakta çok ustaydı, Guy ise değildi. Tom ne kardeşini öldürmek, ne de Caroline'ın fırınında ki meyveli kek ile uğraşmak istiyordu. Tom için olan biten basit bir eğlenceden ibaretti. O zamanlar küçük bir çocuktum, olanlar hakkında pek bir fikrim

yoktu, ama aileyi sarsıp bölen fırtınayı hâlâ hatırlayabiliyorum. Guy'ın şansına, babamız düello etmelerine izin vermedi."

Mansur, duygularını aldırılmaz bir tavır ardına gizlemeye çalışmasına rağmen anıların babasına acı verdiğini görebiliyordu. Babasının hislerine saygıyla sessiz kaldı.

Dorian sonunda devam etti. "Sonuç olarak Guy bizden ayrıldı. Ümit Burnu'na vardığımızda Caroline ile evlendi ve Tom'un piçini üzerine aldı. Sonra bizi bırakıp Beatty ailesiyle Hindistan'a gitti. Arctarus'un güvertesinde Caroline ile görene dek onunla bir daha hiç karşılaşmadım." Tekrar sustu ve nargilesini tüttürdü.

"Hikâye bununla bitmiyor. Guy, Bombay'da, kayınpederinin nüfuzunu kullanarak büyük bir hızla konsolosluğa yükseldi. Tom, on iki yaşında kaçırılıp köle tacirlerinin eline düştüğümde, beni bulup kurtarabilmek için Guy'dan yardım istedi. Guy, onun isteğini reddedip Tom'u cinayet ve işlemediği başka suçlardan mahkûm ettirmeye çalıştı. Tom tekrar görünce âşık olduğu Sarah'yla birlikte kaçmayı başardı. Bu gelişme, Guy'ın nefretini daha da alevlendirdi. Kindarlıkta, İngiltere'nin Doğu Başkonsolosu Sir Guy Courtney'in üstüne yoktur. Kardeşim olabilir, ama bunun sebebi sadece aynı ismi taşıyor oluşumuz. Aslında en azılı düşmanımız ve Zeyn el-Din'in bir müttefikidir. Şimdi senin de yardımınla ona bir mektup yazacağız."

Mektup üzerinde titizlikle uğraştılar. Süslü püslü iltifatlar ve iyi niyet iddialarıyla dolu, Arap tarzında yazılmış bir mektuptu. Bir yanlış anlama olduğu belirtilerek kasıtsızca gücenikliğe yol açıldığı için özürler yağdırılıyordu. Başkonsolosluğun kudretine, itibarına ve yüceliğine duyulan sonsuz saygı ifade ediliyordu. Son olarak da Halife'nin, başkonsolosun belirlediği bir gün ve saatte, tercihen ilk uygun fırsatta görüşmeyi rica ettiği belirtiliyordu.

"Arctarus'a bizzat giderdim, ama bu diplomatik açıdan doğru olmaz elbette. Mesajı sen iletmelisin. Kan bağımız olduğundan ve İngilizce bildiğinden şüphelenmelerine her ne pahasına olursa olsun izin verme. Ruh halini iyice gözlemleyip niyetlerini anlamaya çalışmanı istiyorum. Ona gemisi için su, et veya taze ürünler tedarik etmemizi dileyip dilemediğini sor. Onun ve mürettebatının şehrimizi şereflelendirmesinin bizi mutlu edeceğini belirt ve kıyıya indikleri takdirde en iyi şekilde ağırlanacaklarını söyle. Gemiden ayrılmalari halinde, casuslarımız adamların ağzından bilgi almayı başarabilir. Onu, Zeyn el-Din ile çarpışmaya hazır olana dek burada tutmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Mansur, ziyaret için özenle giyindi. Umman Halifesi'nin büyük oğluna yaraşır bir görünümü olmalıydı. Başına yeşil türbanını sarıp üzerine Zeyn el-Din'in hazinede bıraktığı nadir gösterişli taşlardan biri olan zümrüt iğnesini taktı. Beyaz entarisinin üzerine tabaklanmış deve derisinden altın telkari yeleğini giydi. Şehrin mahir kuyumcuları tarafından özenle altın sirmalar işlenen sandaletleri, kılıç kemeri ve kını göz alıcıydı.

Arctarus 'un güvertesine ayak bastığında giysileri, gün ışığıyla parlayan sakalı ve mağrur duruşuyla öyle etkileyici bir görüntü oluşturmuştu ki, kaptan ve tayfalar birkaç dakika boyunca ona şaşkınca bakakaldı.

İngiliz kaptan, çat pat Arapçasıyla kendini tanıttı. "Ben bu geminin kaptanı William Cornish, efendim, saygılarımı sunarım. Acaba kiminle konuştuğumu öğrenme şerefine nail

olabilir miyim?" Ona Yakut lakabının takılmasının sebebi olan kıpkırmızı geniş suratı güneş altında parlıyordu. "Ben, Prens Mansur ibn el-Salil el-Malik," diye cevapladı Mansur mükemmel Arapçasıyla ve elini önce göğsüne, sonra dudaklarına götürerek selam verdi. "Burada Halife babam el-Salil ibn el Malik'i temsilen bulunuyorum. Majesteleri İngiltere Kraliyeti Doğu Başkonsolosu'na bir mesaj getirme onuruna sahibim."

Ruby Cornish huzursuz görünüyordu. Mansur'un söylediklerini güçlükle anlayabilmişti ve bu Umman asilerine herhangi bir saltanat unvanıyla hitap etmemek konusunda çok sıkı tembihlenmişti. "Lütfen, hizmetkârlarınıza saltanat kayığında kalmalarını söyleyin," dedi. Mansur ricasını bir el hareketiyle yerine getirince devam etti. Bu taraftan, efendim." Mansur'u, bir yelkenin gölgelik amaçlı kullanılmak üzere üzerine gerildiği üst güverteye götürdü.

Sir Guy Courtney, leopar postuyla kaplı konforlu bir koltukta oturuyordu. Şapkası, yanındaki masanın üzerinde, kılıcı ise dizlerinin arasındaydı. Mansur yaklaşırken koltuğundan kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadı. İnce pamuklu kumaştan, altın düğmeli, dik yakalı bordo bir ceket giymişti. Burnu köşeli ayakkabılarının tokaları gümüşlendi. Ceketiyse tıpa tıpa aynı renkte jartiyerlerle tutturulmuş beyaz ipek çorapları, dizlerine kadar yükseliyordu. Beyaz pantolonu modaya uygun ve oldukça dardı.

Mansur onu kibarca selamladı. "Lütfunuz beni onurlandırdı, majesteleri."

Guy Courtney başını sinirle iki yana salladı. Mansur, amcasının ikizi olan bu adamın kırklı yaşların sonlarında olması gerektiğini düşündü ama Guy daha genç görünüyordu. Saçları seyrelemiş olmasına rağmen vücudu ince, karnı düzdü. Bununla birlikte gözlerinin altında mor torbalar vardı ve ön dişlerinden birinin rengi koyulaşmıştı. Yüzünde hiç de dostça görünmeyen sinirli bir ifade vardı. "Kızım tercüme edecek," dedi İngilizce ve koltuğunun arkasında ayakta duran kızı gösterdi. Mansur anlamamış gibi yaptı. Kızın varlığını güverteye adım atar atmaz hissetmiş, ama daha önce ona hiç bakmamıştı. Gözlerini koltuğun arkasındaki kıza çevirdi.

Yüzünü ifadesiz tutabilmek için tüm iradesini kullanması gerekmişti. İlk dikkatini çeken kızın iri, hayat dolu, yeşil gözleri oldu. Akları lekesiz, kirpikleri gür ve kıvrıktı.

Mansur gözlerini kızıdan güçlükle çekerek Sir Guy'a döndü. "Cehaletimi bağışlayın, ama İngilizce bilmiyorum," dedi özür dilercesine. "Majestelerinin ne söylediğini anlayamadım."

Klasik Arapçayı son derece güzel konuşan kız, Mansur'un kulaklarına hoş bir melodi gibi gelen sesiyle araya girdi. "Babam Arapça bilmez. Tercümeyi hoşgörünüze sığınarak ben yapacağım."

Mansur tekrar eğildi. "Söylemem gerekir ki dilimizi mükemmel konuşuyorsunuz, leydim. Ben Prens Mansur ibn el-Salil el-Malik ve Halife babamdan bir mesaj getirmek üzere buradayım."

"Ben, başkonsolosun kızı, Verity Courtney. Babam, Arctunts'a hoş geldiniz dileklerini iletiyor."

"Böylesine kudretli, ünü kıtalara yayılmış bir kraliyetin değerli temsilcisini ağırlamaktan şeref duyuyoruz." Karşılıklı iltifatlara ve saygı ifadelerine bir süre daha devam ettiler.

Verity, konuşurken hiçbir saltanat unvanı kullanmamaya özen gösteriyordu. Mansur'u, en az genç adamın, onu olduğu kadar dikkatle tartıyordu. Dürbünle gördüğünden çok daha güzeldi. Hatları güçlü ve kararlı, ama aynı zamanda çok düzgün ve kadınsıydı. Uzun boynu son derece zarifti. Nazikçe gülümsediğinde taç yaprakları gibi açılan dudakları dolgundu. Üst ön dişlerinin hizaları arasında çok hafif bir fark vardı, ama bu kusur, onu çok daha çekici kılıyordu.

Mansur herhangi bir ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Sir Guy, Verity'ye,"Suyumuz bitmek üzere, ama bunu ona söyleme," dedi.

Kız isteği tercüme etti. "Bir geminin su ihtiyacı asla bitmez, efendi. Acil bir ihtiyaç değil, ama babam bu cömertliğiniz için size minnettar kalacaktır." Sonra Mansur'un sözlerini babasına ilettiler.

"Prens en kısa sürede su tedarik edeceğini söylüyor."

"Ona prens deme. Beş para etmez bir asiden başka bir şey değil, Zeyn, onu çok yakında köpekbalıklarına yem edecek. Bize göndereceği suyun yarısının deve sidiği olacağından eminim."

Verity, babasının sözleri karşısında gözlerini bile kırpmadı. Ondan bu tür konuşmalar duymaya alışık olduğu belliydi. Tekrar Mansur'a dondu. "Su temiz ve içilebilir olacak elbette, değil mi, efendi? Bize deve sidiği göndermeyeceksiniz, değil mi?" Arapça değil, İngilizce sormuştu. O kadar doğal bir tavırla sorulmuştu ve Verity'nin yeşil gözlerinde öyle içlen bir ifade vardı ki Mansur hazırlıklı olmasa tongaya düşebilirdi. Yine ile karşısındaki hanımefendinin ağzından bu beklenmedik sözleri duymak onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Yüzünü ifadesiz tutabilmek için olağanüstü bir çaba gösterdi. Sonra başını sorarcasına hafifçe yana eğdi. Verity, "Cömertliğiniz babamı çok mutlu etti," dedi küçük sınavın ardından tekrar Arapçaya dönerek.

"Sizin gibi değerli konukların ricası bizim için emirdir," dedi Mansur.

"İngilizce bilmiyor," dedi Verity, babasına.

"Hıyarın ne istediğini öğren bakalım. Bu insanlar yılanbalıkları gibi dönektir."

"Babam, babanızın sağlığının nasıl olduğunu soruyor." Verity, yasak kelime olan 'Halife'yi kullanmaktan özellikle kaçınıyordu.

"Halife, on sıradan adamın gücüne ve dayanıklılığına sahip." Mansur, babasının unvanını üzerine bastırarak söylemişti. "Umman'ın saltanat soyuna has bir özelliktir."

"Ne diyor?" diye sordu Sir Guy. "Babasının yeni hükümdar olduğunu kafama kakmaya uğraşıyor." Verity gülümseyerek başını salladı. "Uygun cevabı ver."

"Babam, babanızın fevkalade sağlığının Tanrı'nın koruyuculuğunda daha yüz yaz boyunca devam etmesini ve vicdanının onur ve sadakat yolundan ayrılmamasını diliyor."

"Halife babam, babanızın yüz güçlü ve asil erkek evlada sahip olmasını ve kızlarının hepsinin de şu an karşımda duran kızı gibi güzel ve zeki olmasını diliyor." İncelikten yoksun ve küstahlık sınırına yakın bir cümleydi, ama Mansur bir prens olarak bu tür özgürlüklere sahipti. Yeşil gözlerin derinliklerinde minik bir öfke pırıltısı gördü.

Aha! diye düşündü zafer dolu gülümsemesini bastırarak. İlk kanı ben akıttım.

Ama kızın karşı hamlesi çok çabuk ve isabetliydi. "Sizin babanızın tüm oğulları da terbiyeli ve kibar olsun, kadınlara karşı saygıda kusur etmesin umarım," diye cevap verdi. "Bu doğalarına aykırı olsa bile."

"Neler konuşuyorsunuz?" diye sordu Sir Guy.

"Sağlığınız için endişeleniyor."

"Babası olacak serseri ziyaretime ne zaman gelecekmiş, öğren. Onları daha fazla saçmalık dinlemeyeceğime dair uyar."

"Babam iyi dileklerini ve saygılarını babanıza bizzat ne zaman sunabileceğini merak ediyor."

"Halife böyle bir görüşmeyi dört gözle bekliyor. Bu fırsattan istifade ederek başkonsolosun kızının peygamberin dilini nasıl böyle bal gibi tatlı bir şekilde konuşabildiğini de sormak isteyecektir."

Verity neredeyse gülümseyecekti. Genç adam son derece yakışıklıydı. Hakaretlerinde bile tatlı bir yan vardı ve öyle etkileyici biriydi ki, Verity ona kızmayı bir türlü başaramıyordu. İma ettiği sorunun cevabı çok basitti. Verity, babasının işi dolayısıyla bir süre yaşadıkları Zanzibar'daki çocukluk günlerinden beri doğuya ait her şeye hayranlık beslemiş, gördükleriyle büyülenmişti. Arap dilinin şiirselliği, zengin kelime haznesi onu bir başka dünyaya çekmiş, dili öğrendikçe daha da sevmişti. Ama daha önce bir Doğu'luyu çekici bulduğu olmamıştı. "Saygıdeğer babanız, babamla beni huzuruna kabul ederse sorularının yanıtını oğlu aracılığıyla vermektense şahsen yüzüne söylemekten mutlu olurum."

Mansur, küçük atışmalarını kaybettiğini kabul ederek eğildi. Mektubu entarisinin kol ağzından çıkarıp ona uzatırken gülümsemedi, ama gözlerinde bir pırıltı vardı.

"Oku," diye buyurdu Sir Guy ve Verity mektupta yazılanları İngilizceye tercüme etti. Babasının cevabını dinledikten sonra Mansur'a döndü. Kadınsı ağırbaşlılığı bir tarafa bırakarak dosdoğru gözlerinin içine baktı.

"Başkonsolos tüm konsey üyelerinin toplantıda boy göstermesini diliyor," dedi Mansur'a.

"Halife bu dileği yerine getirmekten sonsuz mutluluk duyacaktır. Danışmanlarının öğütlerine çok değer verir. "Bu toplantının ayarlanması ne kadar sürer?" diye sordu Verity. Mansur bir süre düşündü. "Üç gün. Şahinlerini toy kuşuna karşı uçuracağı, çöl gezisine katılma şerefini bahşederseniz Halife babam size minnettar kalacaktır."

Verity, Sir Guy'a döndü. "Asilerin lideri sizinle çöle gidip şahin uçurmak istiyor. Bunun güvenli olacağını sanmıyorum."

"Bu yeni salak bana karşı şiddet uygulayacak kadar çılgın olamaz." Sir Guy başını iki yana salladı. "Amacı mutlaka benimle baş başa görüşerek desteğimi kazanmaktır. Sarayın bir entrika ve ihanet yuvası olduğundan hiç şüphelenmesin. Çölde ağzından işe yarar bir bilgi alabilirim belki. Ona gideceğimizi söyle."

Mansur, Verity'nin kibar sözlerini Sir Guy'ın anlattıklarının tek kelimesini anlamamış gibi dinledi. Sonra dudaklarına dokundu. "Tüm hazırlıklarla şahsen ilgilenecek, her ayrıntının bu toplantının önemine layık olmasını sağlayacağım. Yarın sabah eşyalarınızı alması için

bir saltanat kayığı gönderirim. Eşyalarınız, av kampına önden götürülecek ve sizi orada hazır bekleyecek."

"Pekâlâ," dedi Verity, Sir Guy'ın onayını aldıktan sonra. "Şeref duyduk. Yüzünüzü tekrar görebileceğim günü kilometrelerce koşmuş bir atın suya duyduğu özlem gibi hasretle bekleyeceğim," diye mırıldandı. Zarif bir vedanın ardından güverteden ayrıldı.

"Yüzün kızardı." Sir Guy, kızı için bir nebze endişelenmişti. "Sıcak yüzünden. Annen de sıcaktan etkileniyor."

"Çok iyiyim. İlgin için teşekkür ederim, baba," diye sakince cevapladı Verity Courtney. En güç şartlarda bile soğukkanlılığını yitirmemekle ovunurdu, bu yüzden o an yaşadığı duygu karmaşasıyla nasıl başa çıkacağını bilememiştir.

Saltanat kayığına inen prensin arkasından gözünü dikerek bakmak istemiyordu. Bununla birlikte babasını küpeştede tek başına bırakıp ayrılamazdı. . Mansur ona öyle ani baktı ki, Verity gözlerini suçluymuş gibi görünmeden başka yöne çeviremedi. Meydan okurcasına ona baktı, ama sonra saltanat kayığının yelkeni rüzgârla şişerek bir perde gibi aralarına girdi.

Verity soluk kesici bir öfke, aynı zamanda coşkun bir mutluluk duyuyordu. Ben beyinsiz bir huri, hevesini aldıktan sonra bir kenara atacağı bir oyuncak değilim, diye düşündü. Ben bir İngiliz hanımefendisiyim ve öyle muamele göreceğim, diye söz verdi kendi kendine. Sonra derin bir nefes alarak babasına döndü. "Sen asilerle ava çıkarken ben de annemle kalsam iyi olur belki. Kendini gerçekten hiç iyi hissetmiyor. Tercümanlığı Kaptan Cornish üstlenebilir. " O dans eden yeşil gözler ve gizemli gülümsemenin büyüüne kapılmak ve alay konusu olmak istemiyordu. "Saçmalama, çocuk. Cornish saatin kaç olduğunu sormayı bile bilmiyor. Sana ihtiyacım var. Benimle geliyorsun. Konu kapanmıştır."

Verity hem sevinmiş, hem de rahatsız olmuştu. En azından yakışıklı küçük prens ile atışmak için bir fırsatım daha olacak, diye düşündü. Bakalım kim daha hazırcevapmış?

Halife'nin saltanat kayığı, üçüncü gün şafaktan önce, konukları Mansur'un atlı muhafızlar ve küçük bir uşaklar ordusuyla birlikte beklediği saray rıhtımına getirdi. Karşılıklı uzun iltifatlar silsilesinin ardından Mansur, Sir Guy'ı, tüyleri parlayan simsiyah bir Arap aygırının yanına götürdü. Seyisler, Verity için kestane rengi bir kısrak getirdi. Uysal, aynı zamanda çok dayanıklı ve hızlı bir hayvandı. Verity, deneyimli bir binicinin rahatlığıyla ata bindi. Eyere yanlamasına değil, karşıya bakacak şekilde oturmuştu. Surları aşip şehirden çıktıklarında gün hâlâ ağarmamıştı. Muhafızların birkaçı, ellerinde meşalelerle önden gidiyor, arkadan gelenlerin yolunu aydınlatıyordu. Mansur, İngiliz av giysileri içinde çok şık olan Sir Guy'a yakın ilerliyordu. Verity de babasının hemen sol tarafındaydı.

Üzerinde İngiliz ve Doğu tarzı av giysilerinin ilginç bir karışımı vardı. Şapkası, uzun, mavi, ipek bir eşarpla başına tutturulmuş, eşarbin uçları omuzlarının arkasına atılmıştı. Mavi ceket, dizlerinin altına kadar iniyor, hem gerekli örtünmeyi sağlıyor, hem de yırtmacı sayesinde rahat hareket etme imkânı veriyordu. Altına yumuşak pamuklu kumaştan bol

bir pantolon ve dizlerine dek yükselen yumuşak deri çizmeler giymişti. Mansur, onun için mücevher kakmalı, yüksek kaşlı ve topuzlu bir eyer seçmişti. Verity iskelede onu buz gibi bir sesle selamlamış, babasıyla sohbet ederken ona hiç bakmamıştı. Sohbetten dışlanan Mansur, onu açık açık inceleme fırsatı bulmuştu. Tropik bölgeleri seven nadir İngiliz kadınlarındandı. Sıcaktan hiç etkilenmiyor, aksine zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Tek bir damla bile ter dökmemişti ve çok rahat bir havası vardı. Başkası üzerinde paspal görünebilecek kıyafeti bile onun üzerinde son derece şık ve zarif görünüyordu.

Şehirden ayrıldıktan sonra, ilk olarak hurma ve palmiye ağaçlarıyla kaplı düzlüklerden ve tarlalardan geçtiler. Peçeli kadınlar, günün ilk ışıkları eşliğinde derin kuyulardan su çekiyorlar, suyu başlarının üzerindeki kilden çömleklerle evlerine taşıyorlardı. Develer ve güzel atlardan oluşan sürüler, sulama kanallarının başında birlikte su içiyordu. Çölün kıyısına vardıklarında, Halife'nin çağrısı üzerine şehre birlik gönderen kabilelerin askerlerinin kamplarıyla karşılaştılar. Çadırlarından çıkan adamlar, prenslerini coşkuyla selamlayarak havaya ateş ettiler.

Küçük kafiye kısa süre sonra gerçek çöle vardı. Güneş, kum tepelerinin ardından yükseldiğinde manzaranın ihtişamı karşısında her birinin soluğu kesildi. İncecik kumlardan oluşan toz bulutları güneş ışınlarını yansıtıyor, Doğu ufkunun alevler içindeymiş gibi görünmesine sebep oluyordu. Verity, bu olağanüstü manzarayı izlemek için başını kaldırmış, yüzünü karşıya çevirmişti, ama her hücresi, prensin onu seyrettiğinin farkındaydı. Küstahlığı artık Verity'yi o kadar da rahatsız etmiyordu. Aksi için gösterdiği tüm çabalara rağmen gösterdiği ilgiden hoşlanmaya başlamıştı. Onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmamaya kararlıydı elbette, ama artık eskisi gibi öfkelenmiyordu.

Kalabalık bir atlı grubu onları karşılamak üzere kum tepelerinin ötesinden geldi. Avcılar önden ilerliyordu. Atlarının eyerlerinin üzerinde hilafet renkleri olan mavi ve altın rengi örtüler vardı. Bileklerine tünemiş şahinlerin gözleri özel bir başlıkla örtülmüştü. Hemen arkalarından müzisyenler, yedek atları çeken seyisler, su taşıyan hizmetkârlar ve diğer uşaklar geliyordu. Başkonsolosu naralar atarak, havaya ateş ederek ve davullar çalarak büyük bir gürültüyle karşıladıktan sonra prensin grubunun arkasından ilerlemeye başladılar.

Birkaç saatlik yolculuğun ardından, Mansur, onları dik bir yamacın kuru bir nehir yatağıyla birleştiği kurak bir düzlüğe ulaştırdı. Yamacın üst kısmında yekpare kayalardan oluşmuş tuhaf anıtlar vardı. Verity biraz daha yaklaştıklarında kayaların uzun zaman önce unutulmuş bir ticaret yolunu koruyan eski bir kentin kalıntıları olduğunu anladı. "Bu kalıntılar nedir?" diye sordu Mansur'a. O sabah ilk kez doğrudan genç adama hitap ediyordu. "Oraya İskenderabad deriz, İskender'in Şehri. Makedonlar üç bin yıl önce bu yoldan geçermiş. Bu kaleyi onun ordusu inşa etmiş."

Kudretli orduların bir zamanlar zafer kutlamaları yaptığı yıkılmış duvarlar ve anıtlar arasından geçtiler. Şehirde artık sadece kertenkeleler ve akrepler yaşıyordu.

Bununla birlikte, kalıntılara önceki günlerde gelmiş olan hizmetkârlar, fatihin belki de bir zamanlar hüküm sürdüğü geniş avluya kampı kurmuştu. Bir saray lüksüyle donatılmış

rengârenk çadırlar her tür konforu sağlıyordu. Uşaklar, konukların tüm ihtiyaçlarını karşılamak üzere hazır bekliyordu. Konuklar, altın ibriklerden dökülen hoş kokulu sularla yolculuğun tozundan arındı.

Sonra Mansur, onları büyük çadırların en görkemlisine götürdü. Verity, içeri girdiklerinde çadırın mavi ve altın rengi ipek perdeler, değerli halılar ve minderlerle kaplı olduğunu gördü.

Halife ile konsey üyeleri onları karşılamak üzere ayağa kalktı. Verity'nin tercümedeki ustalığı, karşılıklı iltifatlar ve iyi dilekler sırasında sınandı. Bu sırada Halife el-Salil'i de dikkatle inceleme fırsatı bulmuştu.

Oğlu gibi o da kızıl sakallı ve yakışıklıydı. Kına yakmadığı kızıl sakalındaki gümüş teller ve yüzündeki keder çizgileri yaşını belli ediyordu. Kesinlikle anlamlandıramadığı bir şey daha vardı. Halife'nin gözlerine baktığında içinde garip bir déjà vu hissi uyanıyordu. Bunun sebebi sadece Prens Mansur'la olan inanılmaz benzerliği miydi? Sanmıyordu. Bundan başka bir şeydi. Bu akıl karıştırıcı izlenimin yanı sıra babası ve el-Salil arasında da tuhaf bir şeyler oluyordu. Birbirlerine, ilk kez karşılaşan yabancılar değillermişçesine bakıyorlardı. Aralarında hassas bir gerginlik vardı. Sanki bir yaz fırtınası öncesinde hava nemle ağırlaşmış, bulutlar toplanmıştı ve şimşekler her an çakmaya başlayabilirdi.

El-Salil, çadırın ortasına kadar babasına eşlik etti ve onu yumuşak minderlere buyur etti. Konuştu oturduktan sonra onun yanında yerini aldı. Hizmetkârlar altın kadehler içinde anasonlu şerbetler, hurma ve nar sundu.

İpek perdeler çöl sıcağını büyük ölçüde engelliyordu. Serin çadırda nazik bir sohbet başladı. Saltanat aşçıları öğle yemeğini sundu. Dorian, Bil Guy'a, dev gümüş tepsiler içindeki safranlı pilavdan, yumuşak kuzu etinden, balık buğulamadan kendi elleriyle ikram ettikten sonra hizmetkara eliyle işaret verip kalanların maiyete sunulmasını emretti.

Konuşmalar artık biraz daha ciddileşmişti. Sir Guy, Verity'ye başıyla işaret ederek gelip el-Salil ile arasına oturmasını istedi. Güneş gökyüzünde en yüksek noktaya varıp çadırın dışındaki dünya sıcaktan bunalırken alçak sesle konuşmaya devam ettiler. Sir Guy, çöl kabilelerinden oluşturmaya çalıştığı ittifakın ne derece hassas olduğunu belirterek el-Salil'i uyardı. "Zeyn el-Din, İstanbul'daki Babıali'nin desteğini arkasına aldı. Zenzibar'da yirmi bin Türk askeri var. Onları taşıyacak gemiler ise Mümin rüzgârları değişir değişmez gelecek."

"Ya İngiliz Şirketi? Onlar da Zeyn'in tarafını mı tutacak?" diye sordu el-Salil.

"Henüz bir karara varmış değiller," dedi Sir Guy. "Sizin de muhtemel bildiğiniz gibi, Bombay valisi karar vermeden önce benim tavsiyemi bekliyor." Tavsiye yerine 'emir' de diyebilirdi. El-Salil ve konsey üyeleri valinin iplerinin kimin elinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Verity tercüme görevine fazlasıyla kapıldığı için Mansur, onu rahatlıkla seyretme fırsatı buldu. Kız ve babası arasındaki garip derinlikleri ve dip akıntılarını yeni fark etmişti. Babasından korkuyor olabilir miydi? Emin olmak zordu, ama kendini iç karartan, tüyler ürperten tuhaf bir duyguya kapılmasına engel olamadı.

Dorian, giderek koyulaşan sohbetle geçen sıcak öğleden sonra saatleri boyunca dinledi,

başını salladı ve Sir Guy'ın yürüttüğü mantıktan etkilenmiş gibi yaptı. Aslında, Verity'nin tercüme ettiği süslü püslü cümlelerin ardındaki anlamı kavramaya çalışıyordu. Üvey kardeşinin gücüne ve bunca servete nasıl sahip olduğunu konuşma ilerledikçe anladı.

Tıpkı bir yılan gibi kıvrılıp bükülüyor ve zehirli olduğunu karşısındakine bir anlığına bile unutturmuyor, diye düşündü. Sonunda başını bilgece salladı ve cevap verdi. "Söylediklerinizin tümü doğru. Tanrı'dan dileğim, bilgeliğinizin ve Umman'ın içinde bulunduğu sıkıntılı duruma gösterdiğiniz bu iyi niyetli ilginin bizi adil ve kalıcı bir çözüme ulaştırması. Daha ileri gitmeden önce size şahsen duyduğum minneti ifade etmek isterim. Halkımın da benimle aynı duyguları paylaştığından hiç şüpheniz olmasın. Umarım bu hislerimizi size uçup giden basit kelimelerden daha elle tutulur bir vasıta ile ifade etme fırsatımız olur." Üvey kardeşinin bakışlarındaki tamahkâr parıltı gözünden kaçmamıştı. "Burada bulunuş sebebim maddi bir kazanç beklentisi değil," dedi Sir Guy. "Ama ülkemde bir değiş vardır; çalışan kazandığını hak eder."

"Bizim ülkemizde de buna benzer deyimler yaygın şekilde kullanılır," dedi Dorian. "Sıcaklığın etkisi azaldı. Yarın tekrar konuşmak için bol vaktimiz olacak. Şimdi şahinlerimi uçurmaya gidebiliriz."

Yüz atlıdan oluşan şahin grubu İskenderabad'dan ayrılarak metrelerce ötede kuru nehir yatağıyla birleşen dik yamacın kıyısından ilerlemeye başladı. Alçalan güneş, yıkıntıların, yamaçların ve yılankavi vadilerin muhteşem kargaşası üzerinde gizemli mavi gölgeler oluşturunuyordu. "İskender neden bu ıssız ve vahşi bölgeye bir şehir kurmuş?" diye yüksek sesle düşündü Verity.

"Üç bin yıl önce buradan coşkun bir ırmak geçiyormuş, vadi ise yemyeşilmiş," dedi Mansur. "Geride bu kadar azının kalması ne üzücü. İnşa ettirdiklerinin tümü bir insan ömrü süresinde, yaptıklarını ondan miras alan beceriksizlerce mahvedilmiş. "İskender'in mezarının nerede olduğu bile bilinmiyor." Mansur, onu bir sohbetin içine çekmeyi sonunda başardı. Verity kalkanlarını giderek indiriyor, söylediklerine daha büyük bir hevesle karşılık veriyordu. Mansur, tarih aşkını paylaşan birini bulduğu için çok mutlu olmuştu. Sohbetleri ilerledikçe Verity'nin çok bilgili olduğunu, hatta bu açıdan kendisinden ileride olduğunu anladı. Kendi fikirlerini belirtmekten ziyade onu dinlemeyi tercih ediyordu. Verity'nin sesini, Arapçayı konuşma tarzını seviyordu.

Avcılar çölü günler öncesinden keşfe çıkmış olduğu için Halife'yi doğrudan av hayvanlarına rastlayabilecekleri bölgelere götürüyorlardı. Göz alabildiğine uzanan geniş bir düzlüğe vardılar. Serinleyen hava bir dağ pınarının suyu gibi tatlı ve temizdi. Verity içinin yaşam enerjisiyle dolduğunu hissetti. İçinde olağanüstü bir şey, hayatını sonsuza dek değiştirecek bir olay gerçekleşmek üzereymiş gibi bir his vardı.

El-Salil, aniden atını dört nala koşturmaya başladı ve borular çalındı. Bir süvari birliği gibi hepsi birden ilerlemeye başladı. Güneşin pişirdiği sert kumlar üzerinde koşan atların ayak sesleri gök gürültüsüne benziyor, genç kadın oluşan rüzgârı kulaklarında hissediyordu. Binddiği kısrak uçarcasına ilerliyordu. Verity neşeyle bir kahkaha attı. Yakınında ilerlemekte olan Mansur'abaktı ve gençliğin yaşama duyduğu coşku ve heyecanla güldüler.

Aniden borulardan daha tiz bir ses yükseldi. Avcılar arasında heyecanlı bağışlar oldu. Bir çift toy kuşu, yaklaşan ayak seslerinin gürültüsüyle bir çalılığın ardından fırlamıştı. Boyunlarını uzatmışlar, başlarını yere yaklaştırmışlar, hızla koşuyorlardı. Yaban kazından da büyük, iri kuşlardı. Tüyleri tarçın kahverengisi, mavi ve bordo olmasına rağmen çöle öyle kurnazca karışıyorlardı ki birer hayalet gibi görünüyorlardı.

Boruların sesini duyan atlılar dizginleri çekti. Koşmayı sürdürmek isteyen atlar oldukları yerde daireler çiziyorlar, kıpırdanıyorlar, ama daha ileri gitmiyorlardı. El-Salil bileğindeki şahinle atını hızla sürerken herkes geride kalmış, izlemeye koyulmuştu. Cinsinin en güzel ve vahşî türü olan bir çöl şahiniydi.

Bu şahin, Umman'da olduğu kısa süre içinde Dorian'ın gözdesi olmuştu. Bir alaca şahindi, türünün en güzel örneklerinden biriydi. Üç yaşındaki şahin, hızının ve gücünün zirvesindeydi. Dorian ona öfkeli çöl rüzgârı Hamsin'in ismini vermişti.

Atlılar durunca toy kuşları koşmayı bırakmıştı. Tekrar çalıların ardına sığındılar. Boyunlarını uzatmış, toprağın üzerine dümdüz uzanmış olmalıydılar. Tüylerinin rengi sayesinde çöle karışıyorlar, aralarına saklandıkları kayalar gibi kıpırtısız duruyorlardı.

El-Salil, atını kuşları son gördüğü yere doğru yürüttü. İzleyenler arasında heyecan giderek yükseliyordu. Verity bir şahinciyle aynı tutkuyu paylaşmamasına rağmen kalbi hızla çarpıyor, dizginleri tutan eli hafifçe titriyordu. Göz ucuyla Mansur'a bakınca mest olmuş bir halde olanları seyrettiğini gördü. Verity ilk kez aynı duyguları paylaştıklarını hissetti.

Aniden tiz bir çığlık duyuldu ve el-Salil'in atının ayaklarının dibinden bir kuş havalandı. Verity, toy kuşunun havaya ne kadar hızlı yükseldiğini görünce şaşkına dönmüştü. Kanat çırpma sesleri sessizlikte net bir şekilde duyuluyordu. Uçları küt kanatlarının genişliği bir kulaç kadar vardı.

Halife, şahinin başlığını çıkarırken izleyenler yumuşak sesle bir şarkıya başladı. Şahin sarıgözlerini kırptırdı ve gökyüzüne baktı. Davulcu, hem izleyicileri, hem şahini heyecanlandıran yavaş bir ritme başladı.

"Hamsin! Hamsin!" diye bağııyorlardı. Şahin toy kuşunu görünce hemen havalanmaya çalıştı, ama kösteği, ona engel oldu. Kanat çırparak kurtulmaya çalıştı. Halife şahini havaya kaldırdı, kösteği çıkardı ve kuşu gökyüzüne doğru itti.

Şahin bıçak keskinliğindeki kanatlarını hızla çırparak yükseldi, yükseldi ve daireler çizmeye başladı. Altında kalan iri kuşu izlerken başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. Davulların ritmi hızlandı. İzleyicilerin sesi yükseldi. "Hamsin! Hamsin!"

Şahin, koyu mavi gökyüzünde minik bir benek haline gelene dek yükseldi. Sonra kanatlarını birdenbire katlayarak bir cirit gibi yeryüzüne yaklaşmaya başladı. Davullar çılınca bir ritimle ötüyordu, sonra aniden sustular.

Ortalığa çöken sessizlikte kanat seslerini duyabiliyorlardı. Şahin öyle hızlı dalıyordu ki, izleyenler onu gözden kaçırmamak için tüm dikkatlerini odaklamak zorunda kalmıştı. Şahin, toy kuşuna, dövüşen erkek geyiklerin birbirlerine tosladıklarında çıkardıklarına benzer bir sesle çarptı. Toy kuşu aniden havada uçuşan bir tüy bulutuna döndü.

İzleyenlerin boğazından zafer dolu bir çığlık koptu. Verity nefesini uzun zamandır tutmakta olduğunu fark etti. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

El-Salil şahinini aldı, toy kuşunun ciğeriyle besledi ve şahin ciğeri yutarken kuşu okşadı. Sonra bir başka kuş istedi. Getirilen şahini bileğine alarak Sir Guy ve konsey üyelerinin çoğuyla birlikte ilerledi. Hepsi de av tutkusunun esiri olmuş, tartışmalar o an için unutulmuştu. Tercümanlık görevinden bir süreliğine kurtulan Verity, Mansur ile dolaşmaya başlamıştı. Sohbeta öyle dalmışlardı ki diğer atlılardan giderek uzaklaştıklarını fark etmediler.

Konuştukça aralarındaki mesafe azaldı ve yakınlıklarından giderek daha fazla zevk almaya başladılar. Verity'nin kahkahası, Mansur'un hayatta duyduğu en güzel seslerden biriydi. Gülerken yüzünde hayat dolu bir ifade belirliyordu.

Etraflarını saran renkli kalabalıktan yavaşça sıyrılıp kendilerine ait küçük bir dünya yarattılar. Uzaklardan gelen bir haykırış ve davul sesleri iki genci aniden gerçek dünyaya döndürdü. Mansur üzengilere basıp kalkarak heyecanla bağırdı. "Bak! Onları görmüyor musun?" Adamlar bağılıyor, borular ötüyor, davul sesleri düzlüğü sarıyordu. "Nedir? Ne oluyor?" Ruh halindeki değişiklik bulaşıcıydı. Verity, ona yaklaştı. Sonra kargaşayı neyin başlattığını gördü. Vadinin diğer tarasında, el-Salil'in liderliğini yaptığı bir grup avcı atlarını dörtnala koşturuyordu. Toy kuşlarının peşine düştüklerinde karşılarında çok daha tehlikeli bir hayvan çıkmıştı. "Aslanlar!" diye bağırdı Mansur. "En az on tane! Gel, beni takip et. Bunu kaçırmamalıyız." Verity, kısırağı hızlandırdı ve birlikte vadinin diğer tarafına doğru ilerlemeye başladılar.

El-Salil ile avcılarının önlerine katıp sürdüğü aslan sürüsü, çalılar arasında görünüp kaybolan, dik yamaçlı vadilerde bir o yana bir bu yana şimşek gibi koşan sarımsı kahverengi, hızlı noktacılar halindeydi.

Halife, şahinini avcılardan birine vermişti. Hepsi de mızrak taşıyıcılarından uzun silahlarını almıştı. Aslan sürüsünü dörtnala takip ediyorlardı. Haykırışları mesafe yüzünden cılızlaşmıştı. El-Salil atının üzerinde eğilip mızrağını süratli şekillerden birine sapladı ve öfke ve acıyla dolu korkunç bir kükreme duyuldu. Verity, mızrağı yiyen aslanın bir toz bulutu kaldırarak yuvarlandığını gördü. El-Salil, ustaca bir çekişle silahını saplandığı yerden kurtardı ve ciğerlerinden gelen kanı çenesinden süzülen aslanı bırakıp bir sonraki kurbanının peşine düştü. Arkasından giden atlılar mızraklarını can çekişen aslana defalarca sapladı.

Sonra bir başka avcı bir aslanı yere indirdi, sonra bir başkası. Av, hızla koşan atlar ve kaçan sarı kedilerin oluşturduğu çılgınca bir kargaşaya dönüşmüştü. Avcılar kaydettikleri her isabette haykırıyordu. Aslan kanının kokusu ve vahşi kedilerin kükreyişiyle çılgına dönen atları, tiz sesler çıkararak kışniyordu. Borular ötüyor, davullar gümbürdüyor, toz bulutu her şeyi kaplıyordu.

Mansur, hemen yanındaki taşıyıcıdan bir mızrak kaptı ve atını babasına doğru dörtnala sürmeye başladı. Verity hemen ardından ilerliyordu. Avcılar, daha yanlarına varamadan tepenin diğer yanına geçmişti.

Çalılıklar arasında yatan iki ölü aslanın yanından hızla geçtiler. Leşleri korkunç yaralarla doluydu. Atlar kanlarının kokusunu alınca şaha kalktı. Zirveye ulaşp diğer yana baktıklarında avcıların koca düzlüğe yayılmış olduğunu gördüler. Avın liderliğini yapan, dalgalanan bembeyaz giysileri içindeki el-Salil'in bir kilometre kadar ötede olduğunu görebiliyorlardı, ama aslanlardım hiçbir iz yoktu. Çölün enginliğinde kahverengi bir toz bulutu gibi yok olmuşlardı.

"Geç kaldık," dedi Mansur üzgünce ve dizginleri çekerek atını durdurdu. "Çok fazla uzaklaşmışlar. Peşlerine düşersek atları bir hiç uğruna tüketmiş olacağız. "Ekselans!" Anın heyecanına kapılan Verity, Mansur'a unvanıyla hitap etmişti. "Aslanlardan birinin şu sırttan kaçtığını gördüm." Sol tarafını işaret etti. "Nehre dönüyor gibi görünüyordu."

"Gel o halde, leydim. Mansur atını geri döndürdü. "Bana onu en son gördüğün yeri göster."

Verity öne düşerek aslanı son gördüğü noktaya doğru ilerlemeye başladı. Yarım kilometre kadar ilerlediler. Diğerlerinin görüş alanından çıkmışlar, vahşi topraklarda atlarını eşkin sürüyorlardı. İkisi de son derece heyecanlıydı ve sebepsizce gülüyorlardı. Verity'nin şapkası başından uçlu. Mansur almak için atını döndürmeye niyetlenince seslendi. "Bırak kalsın! Daha sonra alırız." Mavi eşarbını havaya fırlattı. "Bu, yerini bulmak için bir işaret."

Saçlarını savurarak ilerlemeye devam etti. O ana dek saçlarını hep ipek bir fileyle toplamıştı. Akşam güneşinin yumuşak ışığında bal rengi, gür, uzun saçları pırıl pırıl parlıyordu. Mansur gözlerini Verity'den alamıyordu. Saçlarını serbest bırakan genç kadının görünümü tamamen değişmişti. Toplum kurallarından kurtulup özgürlüğüne kavuşmuş vahşi bir ruh gibiydi. Mansur, biraz geriye düşmüştü, ama onu seyretme fırsatı bulduğu için halinden memnundu. İçinde yoğun bir özlemin biriktiğini hissediyordu. Bu benim kadını, diye düşündü. Aradığım, özlediğim kadın o. Bunları düşünürken Verity'nin atının biraz ötesinde ani bir hareket görür gibi oldu. Kanat çırpın bir kuş olabilirdi, ama Mansur olmadığını biliyordu.

Tüm dikkatini topladı ve durumu bütün açıklığıyla gördü. Bu bir aslandı: Onu alarma geçiren, kuyruğunun hareketi olmuştu. Tam Verity'nin yolu üzerinde sığ bir hendekte pusuya yatmıştı. Vücudunu, kürküyle aynı renkte olan toprak üzerine yapıştırmıştı. Kulaklarını geriye yatırmıştı. Saldırmak üzere olan dev bir yılanı andırıyordu. Sapsarı gözleri altın gibi parlıyordu İnce siyah dudaklarında kan vardı. Bir mızrak dev kediye

omzundan yaralamıştı.

"Verity!" diye haykırdı. "Orada, tam önünde! Geri dön! Tanrı aşkına hemen geri dön!"

Verity, iri yeşil gözlerinde şaşkın bir bakışla ona döndü. Mansur İngilizce seslendiğini fark etmemişti. Verity bu beklenmedik değişim karşısında öyle şaşırmıştı ki söylenenlerin manasını kavrayamamıştı. Atını durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı ve aslana doğru dörtlü ile ilerlemeye devam etti.

Mansur atını mahmuzlayarak son hızla koşturmaya başladı, ama vaktinde yetişemeyecek kadar geride kalmıştı. Kısarak, aslanın varlığını son anda fark ederek korkuyla şaha kalktı. Verity neredeyse yere düşecekti, ama son anda eyer topuzuna tutunarak atın üzerinde kalmayı başardı. Ama eyerin üzerine oturamamıştı ve tek ayağı üzengiden kurtulmuştu. Kısrağın boynuna her iki koluyla birden sarıldı. Kısarak başını şiddetle geriye atınca dizginler de elinden kaydı. Artık atın kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Aslan, kısrağa yan tarafından saldırdı. Homurtuları boğuktu. Ciğerlerinden yaralandığı için her nefeste burun deliklerinden kan fışkırıyordu. Kısarak ani bir dönüş yapınca tek ayağı üzengiye takılı kalan Verity atın yan tarafına doğru savruldu. Aslan keskin tırnaklı koca pençelerini uzatarak öne doğru sıçradı.

Kısrağa öyle sert çarptı ki at sendeleyerek sağrısı üzerine düştü. Aslanın pençeleri kısrağın sağrısına gömülmüştü. Acı ve dehşetle kişneyen at, çifteler savurmaya başladı. İki hayvan arasında kalan Verity'nin çığlıkları Mansur'u kahrediyordu. Verity hayati bir yara almış olabilirdi.

Altındaki aygır son sürat koşuyordu. Mansur mızrağını başının üzerinde sıkıca tutuyor, aslanı kusursuz bir açıyla vurmak niyetiyle atını dizleriyle yönlendiriyordu. Mızrağın parlak ucu dans eden gümüş bir böceğe benziyordu. Aslan, pençelerini iyice gömerek vücudunun tüm ağırlığıyla kısrağın arkasına abandı. Kükremesi hiç kesilmiyordu. Güçlü kasları ve geniş göğüs kafesi derisinin altından belli oluyordu. Mansur, aslanın gerilmiş omzunu hedef aldı. Mızrak, tam hedef aldığı noktayı bularak hayvanın vücuduna gömüldü. Mansur, aygırın da ağırlığını kullanarak çeliği daha derinlere itti. Dev kedinin bedeni acıyla gerildi ve mızrağın sapı ince bir dal parçasıymış gibi ikiye ayrılıverdi. Kısarak kendini pençelerden kurtarıp can havliyle koşmaya başladı. Sağrısı, yaralarından akan kanla ıslanmıştı. Bedeni şiddetle titreyerek kasılan aslan hendeğe yuvarlandı.

Tek ayağı üzengiye takılmış olan Verity atın gövdesinin altında sayılırdı. Kısrağın boynuna bütün gücüyle sarılmıştı. Kolları çözülürse yere düşecek, ayağı üzengiye takılı olduğu için kısrağın ardı sıra sürüklenecek, başı, kafatası yumurta kabuğu gibi parçalanana dek yere çarpacaktı. Artık çığlıklara harcayacak nefesi kalmamıştı. Hızla koşan kısrağın boynuna umutsuzca sarılmış, tüm enerjisini buna odaklamıştı.

Kısarak, sağrısındaki yaralara rağmen çok hızlı koşuyordu. Dehşet içinde kaçıyor, gözleri yuvalarında fır fır dönüyor, ağzının kenarından salyalar akıyordu. Verity eyerin üzerine çıkmaya çalıştı, ama genç kadının çabaları kısrağı daha da hızlandırdı. Duyduğu korku hayvana taze bir güç vermiş gibiydi.

Mansur mızrağın kırık sapını bırakarak aygıra bağırdı. Olabildiğince hızlı gitmesi için dizginlerin gevşek bölümleriyle hayvana vurup topuklarını böğrüne geçiriyordu, ama kısrağı yakalayacak gibi değildi. Dik yamaçtan aşağı indiler ve kısrağ kuru nehir yatağına doğru koşmaya başladı. Mansur hemen aygırı o tarafa yöneltti.

Aralarındaki mesafe, kısrağın yaraları etkisini göstermeye başlayana dek hiç kapanmadı ve bu şekilde yaklaşık bir kilometre kadar ilerlediler. Sonra kısrağın adımları kısaldı ve arka ayakları koşu çizgisinin dışına savrulmaya başladı. "Dayan, Verity!" diye bağırdı Mansur cesaret vermek için. "Arayı kapatıyorum. Sıkı tutun!"

Sonra kısrağın tam önündeki uçurumu gördü ve altmış metre aşağıdaki nehir yatağına inen dik kaya duvarına baktı. Kısrağla kızın uçurumdan aşağı düşebileceğini anlayınca yüreğini kapkara bir umutsuzluk dalgası sardı.

Aygırı kollarının ve bacaklarının tüm gücüyle, sarsılmaz bir kararlılıkla koşturdu. Kısrağın giderek güçten düştüğünü görebiliyor, aralarındaki mesafe kapanıyordu, ama kapanış hızı çok yavaştı. Kısrağ önündeki uçurumu son anda görerek yön değiştirmeye çalışırken kıyıdaki gevşek topraklar ön ayakları altında parçalandı. Panikle kıyıda durmaya çalışan kalkan kısrağ, sendeleyerek geriye düştü.

Kısrağ uçuruma düştüğü sırada Mansur aygırın üzerinden atlayarak kendini kıyıda yüzüstü yere attı ve aynı anda Verity'nin ayak bileğini yakalamayı başardı. Tam onunla birlikte aşağı yuvarlanacaktı ki, Verity'nin ayağını kurtaramadığı üzenginin deri kayışı koptu ve bacağı serbest kaldı. Genç kadının ağırlığı Mansur'u uçuruma doğru çekiyordu, ama delikanlı tüm gücüyle direndi. Panik ve dehşetle kişneyen kısrağın altmış metre aşağıdaki kayalara çarptığını duydular.

Verity bir sarkaç gibi baş aşağı uçurumdan sallanıyordu. Ceketinin eteği başına geçmişti, ama Mansur'un elinden kaymamak için kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Uçurumun kenarından gelen sık nefeslerini duyuyor, ama başını kaldırıp ona bakmaya korkuyordu. Sonra Mansur'un sesini duydu. "Kıpırdamadan dur. Seni yukarı çekeceğim." Sesi, harcadığı çaba yüzünden çatallanmıştı.

Mansur'un hâlâ İngilizce konuşmakta olduğu, o dehşet dolu koşullar altındayken bile Verity'nin dikkatinden kaçmamıştı. Konuşması aksansız, ona yuvasını hatırlatan sesi çok tatlıydı. Eğer öleceksem son duyacağım ses bu olsun, diye düşündü. Mansur'a cevap vermeyi aklından geçirdi ama sesine güvenemiyordu. Altındaki baş döndüren korkunç boşluğa baktı. Sonra gözlerini sıkıca yumarak tüm dikkatini çizmesinin yumuşak derisi üzerinden bileğini tutan parmaklara yöneltmeye çalıştı. Mansur, harcadığı çabayla hırıltılı bir ses çıkardı ve Verity beş on santim kadar yukarı çekildiğini hissetti.

Mansur bir bacağını arkasına doğru uzatarak yokladı ve kayanın üzerinde dar bir yarık buldu. Bacağının dizden aşağı bölümünü yarığa iyice soktu. Bu sayede destek alıp diğer elini tutunduğu yerden ayırarak Verity'yi iki eliyle birden çekebilirdi. Uçurumun kenarından sarkarak Verity'nin bileğini iki eliyle kavradı.

"Artık seni iki elimle birden tutuyorum," dedi boğuklaşan sesiyle. "Dayan, Verity!" Kızı daha kararlı bir şekilde yukarı çektikten sonra kendini toplamak için biraz duraksadı.

"Şimdi tekrar!" dedi yutkunarak. Hem onu, hem kendini cesaretlendirmeye çalışıyordu. Verity, ona çığlık çığlığa bağlamak, nefesini harcamayıp gücünü çekmek için kullanmasını söylemek istedi. İşin zor kısmını hâlâ atlatmadıklarını biliyordu. Mansur'un onu üzerinden aşırması ve uçurumun kıyısından geriye itmesi gerekecekti. Tekrar çekti ve Verity kıyıya birkaç santim daha yaklaştı. Kısa bir duraksama oldu. Mansur'un kalçalarını kullanarak gerilediğini ve pozisyonunu kuvvetlendirmek için yarığa diğer bacağını da sokmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Konumunu sağlamlaştıran Mansur bu kez daha güçlü bir şekilde çekti ve Verity yükseldi.

"Tanrı seni sevip korusun," diye fısıldadı ancak duyabileceği kadar yüksek sesle. Mansur öyle bir güçle çekti ki, Verity bacağının kalçasından çıkacağını sandı, "Neredeyse başardık, Verity," diyerek tekrar çekti Mansur, ama bu kez Verity yükselmedi. Uçurum duvarında küçük bir çalı vardı. Verity'nin pantolonu bu çalıya takılmıştı. Mansur tekrar denedi, ama bir santim bile çekemedi. Çalı, Verity'yi bırakmıyordu.

"Seni çekemiyorum," diye homurdandı Mansur. "Bir şey engel oluyor."

"Bacağım bir çalıya takıldı," diye fısıldadı Verity. "Uzanmaya çalış," dedi Mansur.

"Sıkı tut!" Verity iki elini birden uzatarak doğrulmaya çalıştı. Çalıyı parmaklarının ucunda hissedince hemen yakaladı. "Yakaladın mı?"

"Evet!" Ama sadece tek eliyle tutabilmişti ve yeterince güçlü kavrayamamıştı. Birden çizmesinin ayağından kaydığını hissetti ve yüreği buz kesti.

"Çizme çıkıyor!" diye hıçkırdı.

"Bana diğer elini ver," diye soludu Mansur. Verity itiraz etmek üzeydi ki bileğindeki ellerden birinin ayrılıp bacağı boyunca aşağı uzandığını hissetti. Çizme ayağından biraz daha kaydı.

"Elini ver!" dedi Mansur yalvarırcasına. Parmakları, bacağına takılan çalının tarafından umutsuzca uzanmıştı. Verity çizmenin arkasının topudundan kaydığını hissetti.

"Çizme çıkıyor! Düşeceğim."

"Elini ver! Tanrı aşkına elini uzat!"

Verity can havliyle yukarı doğru bir hamle yaptı ve parmakları kilitlendi. Diğer eliyle hâlâ çalıyı tutuyordu. Mansur bir eliyle çizmenin bileğini, diğer eliyle sıkıca Verity'nin elini tutuyordu. Uçurumdan sarkan Verity'nin vücudu iki büklüm olmuştu. Ceketinin etekleri yüzünü örtmediği için artık görebiliyordu. Mansur'un yüzü şişmiş ve kıpkırmızı kesilmişti, terle ıslanan sakalının rengi koyulaşmıştı. Ter damlacıkları Verity'nin yüzünene düşüyordu. İkisi de kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu ama karar, Mansur'un cevap vermesine kalmadan belirlenmişti bile. Çizme ayağından çıktı. Vücudunun alt kısmı tüm ağırlığıyla aşağı savruldu. Şimdi elleri yukarıdaydı, ayaklarıysa uçurum dibine doğru sarkıyordu. Çalıyı tutan parmakları vücudunun ağırlığıyla hafifçe gevşemişti, ama bırakmamayı başarmıştı.

İkisi de ter içinde kalmış, tenleri kayganlaşmıştı. Parmakları yavaşça kaymaya başladı.

"Tutunamıyorum," diye yutkundu Verity.

"Çalı," dedi Mansur. "Sakın çalıyı bırakma."

Verity, eli kemikleri kırılıyormuşçasına sıkı tutuluyor gibi hissetse de parmakları ayrıldı ve genç kadın tekrar düştü. Çalı, ağırlığıyla çıtırdarak eğildi.

"Beni taşımayacak," diye haykırdı Verity.

"Sana yetişemiyorum." Mansur her iki eliyle birden ona uzanıyor, Verity serbest elini uzatıp tutunmaya çalışıyordu, ama arada acı verecek kadar az bir mesafe kalıyordu.

"Sana ulaşabilmem için kendini yukarı çekmelisin," dedi Mansur dişlerinin arasından. Kalbini saran buzlar Verity'nin kaslarını pelteleştirmişti. Her şeyin sona erdiğini biliyordu. Mansur, Verity'nin gözlerindeki umutsuzluğu ve parmaklarının çalıdan kaymasını gördü. Pes ediyordu.

Son bir çareye başvurarak ona bağırdı ve şok etmeye çalıştı. "Çek kendini seni zayıf yaratık! Çeksene, seni çıtkırıldım karı!"

Bu hakaretlerin etkisi oldu ve Verity öfkenin verdiği güçle bir kez daha denedi. Ama çabalarının boşa olduğunu biliyordu. Mansur'a uzanabilseydi bile terli elleri tekrar kayacaktı. Diğer elini can havliyle uzatarak çalıya iki eliyle tutunmayı başardı, ama çalı ağırlığını daha fazla taşıyamayacaktı. Çatırdarak yerinden ayrılmaya başladı.

"Düşüyorum!" diye hıçkırdı Verity.

"Hayır, kahrolası, hayır!" diye bağırdı Mansur, ama çalı uçurum duvarından ayrıldı. Verity düşmeye başladı, ama aniden bileklerinin kavrandığını hissetti. Düşüşü, omuzlarını sızlatacak bir şiddetle kesildi.

Mansur umutsuzca son bir deneme yapmıştı. Bacaklarını kayalar arasındaki yarıktan çıkararak kendini uçurum kenarından aşağı atmıştı. Verity'yi son anda yakalayabildi. Kenardan baş aşağı sarkıyor, tüm ağırlığını yarığa geçirdiği ayak parmakları taşıyordu, ama elleri tekrar kaymadan önce Verity'yi yukarı kaldırmalıydı. Dirseklerini uçurum duvarına dayayarak kollarını yavaşça büktü ve genç kadını yüzleri aynı hizaya gelene dek kaldırdı. Baş aşağı durduğu için yüzüne kan hücum etmiş, yüzü ve gösterdiği olağanüstü çaba yüzünden çarpılmıştı. "Seni daha yükseğe kaldıramıyorum," dedi soluk soluğa. Dudakları neredeyse birbirine dokunacaktı. "Vücutuma tırman. Beni bir merdiven olarak kullan."

Verity bir kolunu onunkine geçirdi ve büktü. Kolları olabildiğince sağlam bir şekilde birbirine geçmişti. Mansur'un diğer eli bu sayede serbest kaldı. Uzanıp Verity'nin deri kemerini tuttu ve kızı biraz daha yukarı çekti. Verity de onun kemerinin tokasını tutarak kendini yukarı çekti, Mansur daha aşağı uzanarak Verity'nin bol pantolonunun kalça kısmını yakaladı. Verity diğer kolunu genç adamın bacağına geçirdi ve biraz daha yükseldi. Artık yüzü Mansur'un kalçasıyla aynı hizaya gelmişti ve ucunun kıyısını görebiliyordu. Mansur parmaklarını birbirine geçirerek Verity'nin çıplak ayağını basması için bir üzengi yaptı. Bunun büyük faydası oldu ve genç kadın kendini uçurumun kenarına çekti.

Tüm vücudunu boşluktan kurtarır kurtarmaz geri döndü. "Çıkabilecek misin?" diye sordu yutkunarak. Neredeyse tüm vücudu sarktığı için Mansur'un kendini yukarı çekebilecek bir hamle yapma imkânı kalmamış, dahası gücü tamamen tükenmişti.

"Atı getir," dedi güçlkle konuşarak. "Eyerde ip var. Atı kullanarak çek beni."

Verity etrafına bakınınca aygırın dört yüz metre kadar ötede, vadiye doğru yürümekte olduğunu gördü. "Atın gitmiş."

Mansur uzanarak kayaların üzerinde parmaklarını geçirebileceği bir boşluk aradı, ama bulamadı. Bir ayağının başparmağı hafif bir sürtünme sesi çıkararak yarıktaki hareket etti. Uçurum kıyısına doğru birkaç santim kaydı. Verity korkuyla donakaldı. Mansur'un düşmesini sadece ayak parmakları engelliyordu. Genç adamın bileğini iki eliyle kavradı, ama hiç umut olmadığını biliyordu. O irilikte bir adamı taşımaya mümkün değildi. Mansur'un ayak parmakları kayadaki yarıktan kurtuldu ve bileği Verity'nin ellerinin arasından kayıp gitti.

Mansur haykırarak uçuruma yuvarlandı. Verity, düşerken entarisi rüzgarla dalgalanan, kolları ve bacakları savrulan genç adamı görmeyi bekleyerek dehşetle kenardan aşağı baktı. Soma inanmazca kalakaldı.

Beyaz entarisi bir taş çıkıntısına takılmıştı. Genç adam biraz aşağıda bir sarkaç gibi sallanıyordu. Verity aşağı uzanarak ona yetişmeye çalıştı.

"Bana elini ver!" diye bağırdı. Gücü öylesine tükenmişti ki uzattığı eli yaprak gibi titriyordu.

"Beni tutamazsın." Başını kaldırarak ona bakan Mansur'un gözlerinde korkudan eser yoktu, av bitti."

Bunu görmek Verity'yi çok etkiledi. "Bırak hiç olmazsa deneyeyim," diye yalvardı, "Olmaz. Her ikimiz değil, sadece birimiz düşecek. "Lütfen!" diye fısıldadı Verity. Tam o sırada Mansur'un entarisinin eteği biraz yırtıldı ve genç adam aşağı kaydı. "Benim için ölmene dayanmam."

"Buna değer," dedi Mansur. Verity ağlamaya başladı ve çaresizce arkasına baktı. Sonra yüreğinde aniden bir umut ışığı belirdi. Uçurumun kıyısından uzaklaştı ve bacaklarını kayaların arasındaki yarığa takarak duruşunu sağlamlaştırdı. Ellerini omuzlarının üzerinden geriye uzatarak gür, kahverengi saçlarından ikiye ayırıp öne çekti ve uçurum kıyısına dümdüz uzandı. Kıyının ötesini ancak görebiliyordu. Saçlarının oluşturduğu halat aşağı sarkıyordu. "Saçıma tutun," diye bağırdı. Mansur başını kaldırmaya çalışarak ona baktı.

"Sıkı tutundun mu? Ağırlığımı taşıyabilecek misin?"

"Evet, yarıktan güç alıyorum." Sesinin güvenli çıkmasına uğraşıyordu. Başaramazsak hiç olmazsa beraber düşeceğiz, diye düşündü. Mansur'un saçlarını tutmasıyla entarinin eteğinin tamamen yırtılıp kaya çıkıntısından kurtulması bir oldu. Verity genç adamın ağırlığını karşılamak için kendini son anda hazırlamıştı, ama yine de saç diplerindeki gerilim onu afallattı. Başı öne çekeldi ve yanağı, dişlerini takırdatan bir şiddetle yere yapıştı. Boynunun darağacından sallanıyormuş gibi kırılacağını sandı. Yere tamamen yapışmıştı.

Mansur kısacık bir an sallanıp kendini toparladıktan sonra Verity'nin saçlarına tutunarak hızla tırmanmaya başladı. Kafa derisi yüzölüğüymüş gibi hissedenden Verity kendini tutamayarak çığlık attı. Ama Mansur kısa bir süre sonra yanına vardı ve kaya üzerinde bir

gıkıntı bularak kendini uçurum kenarından yukarı çekti.

Hemen dönerek Verity'yi kucakladı ve güvenli bir yere çekti. Kafa erişinde hissettiği dayanılmaz acıyı tahmin ederek Verity'yi göğsüne yasladı ve yüzünü başına dayadı. Genç kadın Mansur'un kollarında sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu. Mansur anlaşılmaz teselli ve minnet sözcükleri mırıldanıyor, onu kucağında nazikçe sallıyordu. Verity bir süre sonra kıpırdanınca Mansur kollarının arasından uzaklaşmak istediğini sandı. Gitmesine izin vererek kollarını iki yana açtı, ama Verity uzanarak boynuna sarıldı. Terden sıırsıklam kesilen vücutları erimiş balmumu gibi birbirine yapıştı. Verity'nin hıçkırıkları sonunda kesildi. Mansur'un kollarından uzaklaşmadan başını kaldırıp genç adamın gözlerine baktı. "Hayatımı kurtardın," diye fısıldadı.

"Sen de benimkini," diye karşılık verdi Mansur. Gözyaşları hâlâ dinmeyen Verity'nin dudakları titriyordu. Mansur onu öptü ve hiçbir itirazla karşılaşmadı. Gözyaşlarında tuz, ağzında güzel kokulu otların tadı vardı.

Saçları onları bir çadır gibi sardı. Dudakları ancak nefes almak zorunda kaldıklarında ayrıldı.

"Sen bir Ârap değilsin," diye fısıldadı Verity. "Bir İngilizsin."

"Sırrımı öğrendin," dedi Mansur onu tekrar öpmeden önce.

Ayrıldıklarında Verity, "Kafam çok karıştı," dedi. "Kimsin sen?"

"Anlatacağım," diye söz verdi Mansur. "Ama sonra." Dudakları tekrar birleşti.

Verity bir süre sonra ellerini omuzlarına koyarak onu hafifçe itti. "Lütfen, Mansur, buna bir son vermeliyiz. Aksi halde bir şeyler olacak ve her şey daha başlamadan berbat olacak."

"Çoktan başladı, Verity."

"Biliyorum."

"Seni Arctarus 'ta gördüğüm an başladı."

"Biliyorum," dedi Verity tekrar ve çabucak ayağa kalktı. Gür, uzun açlarını yüzünden çekerek omuzlarının gerisine attı.

"Geliyorlar," dedi ve vadiden inen atlıları gösterdi.

El-Salil ve Sir Guy, İskenderabad'a dönerken önce Verity'yi dinlediler. El-Salil, olanları Mansur'a sorunca genç adam çok doğal bir şekilde Arapça cevap verdi ve Verity, Mansur'un İngilizce bilmediği yalanını sürdürmek zorunda kaldı. Genç adamın cesaretine ve zekâsına yağdırdığı övgüleri babasına tercüme etti. Mansur'un her bir kelimeyi anladığını bildiği için abartılı bulduğu kısımları tercüme ederken kesip atamıyordu.

Sir Guy sonunda soğukça gülümseyerek Mansur'a başım salladı. "Ona borçlu olduğumuzu söyle, lütfen." Sonra yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Hatalı davrandım. Onunla kesinlikle yalnız kalmamalıydın, kızım. Rezilce davrandın. Bu bir daha tekrarlanmayacak." Mansur, Verity'nin gözlerinde bir kez daha korkuyu gördü.

Kampa vardıklarında güneş batmış, hava neredeyse kararmıştı. Verity çadırının hoş

kokulu yağların üzerinde yüzen fitillerin aleviyle aydınlanmış ve gemiden getirilen giysilerinin düzenlice yerleştirilmiş olduğunu gördü. Kadın hizmetkârlar ona yardım etmek için bekliyordu. Yıkanmaya hazır olduğunda üzerine ibriklerce hoş kokulu ılık su döktüler ve teninin olağanüstü beyazlığı ve güzelliği karşısında şaşkına dönerek kıkırdadılar.

Akşam yemeği göz kamaştıran yıldızlar altında sunuldu. Çöl havası serinlemişti. Müzisyenler hafif bir melodi çalarken konuklar bağdaş kurarak minderler üzerine oturdu. Uşaklar, herkesin yerine yerleşmesinin ardından el-Salil ve Sir Guy'a nargile getirdiler. Sir Guy reddederken el-Salil ikramı kabul etti. Sir Guy, Verity'nin onun için taşıdığı altın kutudan bir puro alıp yaktı. Verity, nazikçe Mansur'a da ikram etti. "Teşekkür ederim, leydim, ama tütünün tadını hiçbir zaman sevemedim."

"Ben de öyle. Kokusunu da son derece nahış buluyorum." Babası Arapça bilmiyor olmasına rağmen sesini içgüdüsel olarak alçaltmıştı.

Mansur, Verity'nin Sir Guy'dan korktuğundan artık emindi. Verity'nin korkusunun tek sebebi Sir Guy'ın sert, hoş görüşüz ve asabi olması değildi. Mansur, aklından geçenler konusunda çok tedbirli davranması gerektiğini biliyordu. Konuştuğunda sesi yine aynı tondaydı. "Bu yolun sonunda Afrodite için yapılmış eski bir tapınak var. Putperestlerce bir tanrıça için inşa edilmiş olsa da ay ışığında muhteşem görünüyor."

Verity, onu duymamıştı ya da hiç tepki vermediği için öyle görünüyordu. Sir Guy'ın söylediği bir şeyi el-Salil'e tercüme etti ve iki adam sohbetlerini sürdürdü. Tartışmalarının konusu, Halife'nin, Şirket ve İngiliz Hükümeti'ne müdahalesi için Sir Guy'a duyduğu minneti nasıl ifade edebileceğiydi. Halife minnetini en iyi nasıl gösterebilirdi? El-Salil bunu solunca Sir Guy, beş lakh (Hindistan'da yüz bin rakamı; yüz bin rupi; çok büyük miktar) altın rupinin uygun olacağını söyledi. Elbette yıllık bir lakhlık ödeme de onu takiben yapılacaktı.

Halife, ağabeyinin servetini nasıl kazandığını anlamaya başlıyordu. Bu miktarda altını taşımak için iki öküz arabası gerekirdi. Maskat'taki hazinede bu miktarın onda biri bile yoktu, ama Sir Guy'a bundan bahsetmedi. Onun yerine konuyu kapatmayı tercih etti. "Bizi varlığınızla daha pek çok gün şereflendireceğinizi umuyorum. Bu meseleyi daha sonra da konuşabiliriz. Ama sabah gün doğmadan uyanmak istiyorsak çadırlarımızı çekilmeliyiz. Tatlı rüyalar dilerim."

Çadırlarına dönerken meşale taşıyan uşaklar konukların yollarını aydınlattı. Verity, babasının koluna girmişti. Mansur, genç kadının gidişini bir duygu karmaşası içinde izledi. Verity, tapınağa gelip gelmeyeceğine dair hiçbir ipucu vermemişti.

Mansur siyah pelerinini omuzlarına atarak gecenin ilerleyen saatlerinde tapınağa gitti. Harap olmuş tavandaki delikten süzülen ay ışığı tanrıçanın heykelini aydınlatıyordu. İncimsi mermer, içinde hayat barındırıyormuş gibi parlıyordu. Aradan geçen uzun yılların etkisiyle her iki kolu | kaybolmuştu ama hafifçe tahrip olmuş yüzündeki gülümseme baki kalmıştı.

Mansur, Peri'nin serdümeni olan en güvenilir adamı Istaph'ı gözcülük etmesi için çatıya yerleştirmişti. Istaph işaret vermek için hafifçe ısıklık çaldı. Mansur'un nabızı bir anda

hızlandı ve soluğu kesildi. Devrilmiş sunağın üzerinden kalktı ve Verity'nin onu görebilmesi için tapınağın ortasına doğru yürüdü. Üç bin yıllık kalıntıların üzerinden geçerek dar sokaktan yaklaşan kızın elindeki lambanın cılız ışığını görebiliyordu.

Verity girişte duraksadı ve ona baktı. Sonra elindeki lambayı eşikte bir oyuğa koyarak pelerininin başlığını geri itti. Kalın saç örgüsü omzu erinden göğsüne doğru iniyordu. Ay ışığı altında yüzü, tanrıçanınki kadar solgundu. Mansur da pelerininin başlığını indirdi ve ona doğru yürüdü. Yaklaşınca Verity'nin yüzünde çok ciddi ve mesafeli bir ifade olduğunu gördü. Aralarında bir kol boyu mesafe kalmıştı ki Verity tek elini kaldırarak onu durdurdu. "Bana dokunmaya kalkarsan giderim," dedi. "Babamın beni nasıl payladığını duydun. Seninle yalnız kalmam kesinlikle yasak."

"Evet, duydum. Durumunu anlıyorum," dedi Mansur. "Geldiğin için için minnettarım."

"Bugün olanlar yanlıştı."

"Kabahatli biri varsa o da benim."

"İkimizin de kabahati yok. Ölümle burun buruna gelmiştik. Duyduğumuz rahatlamayı ve minneti birbirimize o şekilde ifade edişimiz doğaldı. Bununla birlikte aptalca şeyler söyledim. Söylediklerimi unutmalısın. Bir daha böyle buluşmamalıyız."

"İsteklerine uyacağım."

"Teşekkür ederim, ekselans."

Mansur İngilizceye geçti. "Beni en azından arkadaşın olarak kabul edip dudaklarında eğreti duran o unvan yerine Mansur diye hitap edemez misin?"

Verity gülümsedi ve aynı lisanda karşılık verdi. "Eğer gerçek adın buysa. Göründüğünden çok daha fazlasıymışsın gibi geliyor bana, Mansur."

"Açıklayacağıma söz vermiştim, Verity."

"Evet, öyle. Ben de bu yüzden buradayım." Sonra kendi kendini ikna etmek ister gibi ekledi. "Başka bir sebebi yok."

Arkasını dönerek üzerine sadece kendisinin sığabileceği bir taş bloka oturdu ve yeterince uzak olduğunu düşündüğü bir başka taşı işaret etti. "Oturup rahatına bak istersen. Görünüşe bakılırsa hikâyeni anlatman pek kısa sürmeyecek." Mansur, yüzü ona dönük şekilde oturdu. Verity dirseğini dizine, çenesini de avucuna dayayarak ona baktı. "Kulağım sende."

Mansur güldü ve başını iki yana salladı. "Nereden başlasam? Bana inanmanı nasıl sağlayacağım?" Düşüncelerini toparlamak için duraksadı. "En akıl almaz olanla başlayayım. Eğer seni bu konuda ikna etmeyi başarırsam geri kalanını hazmetmen daha kolay olacaktır."

Verity başını hafifçe kaldırarak beklediğini belirtti ve Mansur derin bir nefes aldı. "Soyadını seninki gibi Courtney. Ben senin kuzenimim."

Verity kahkahalara boğuldu. "Hakkını vermek lazım, beni uyarmışsın. Ama fazla ileri gittin." Kalkmaya niyetlendi. "Görünüşe bakılırsa aptalca bir oyun oynuyor, beni de bu saçmalığın bir parçası yapmaya çalışıyorsun."

"Dur!" dedi Mansur yalvarırcasına. "Lütfen hiç olmazsa dinle." Verity tekrar taşın üzerine

çöktü. "Thomas ve Dorian Courtney isimlerini uymuş muydun?" Verity'nin gülümsemesi yüzünden siliniverdi. Tek söz etmeden başını salladı. "Ne duydun peki?"

Verity akli karışmışçasına bir süre düşündü. "Tom Courtney korkunç bir haydutmuş. Babamın ikiz kardeşiymiş. Diğer kardeşi William'ı öldürüş ve İngiltere'den kaçmak zorunda kalmış. Sonra da Afrika'nın ücra bir köşesinde ölmüş. Ne bir mezarı varmış, ne de arkasından ağlayanı."

"Hakkında tüm bildiklerin bunlar mı?"

"Dahası var," dedi Verity. "Çok daha iğrenç bir suç daha işlemiş."

"Öz kardeşini öldürmekten daha kötü ne olabilir?"

Verity başını iki yana salladı. "Ayrıntıları bilmiyorum, ama öylesine kötü bir şey yapmış ki adına ve anısına sonsuza dek silinmeyecek kara bir leke sürülmüş. Ne yaptığını bilmiyorum. Ama o ismi anmamız çocukluğumuzdan beri yasak."

"Biz dediğin kim, Verity?"

"Ağabeyim Christopher ve ben."

"Bunu sana söyleyen kişi olmak bana acı veriyor, ama Tom Courtney hakkında duydukların, gerçeklerin haksızca çarpıtılmış hali," dedi Mansur. "Ama bu konuya geçmeden önce bana Dorian Courtney hakkında bildiklerini anlat."

Verity omuz silkti. "Bilinecek pek az şey varmış. Babamın ayrı bir anadan olma en küçük kardeşiymiş. Çok trajik gelişen olaylar sonucu on, on iki yaşlarındayken Arap korsanların eline düşmüş. Kaçırılmanın baş sorumlusu aşağılık haydut, Tom Courtney imiş, ama olanları engellemek veya kardeşini kurtarmak adına kılını bile kıpırdatmamış. Korsanların ininde esir olan zavallı Dorian yüksek ateş ve ihmal yüzünden ölmüş."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Babam anlattı. Dorian'ın Lamu Adası'ndaki mezarını da gözlerimle gördüm. Üzerine çiçekler koydum ve zavallı küçük ruhu için dua ettim. İsa'nın 'küçük çocuklar bana gelmek için acı çeker' sözleri beni rahatlatıyor. Şimdi İsa'nın kollarının arasında olduğunu biliyordum." Verity'nin yanağından bir damla yaş yuvarlandı.

"Lütfen Dorian için ağlama," dedi Mansur usulca. "Bugün onunla ava çıktın ve akşam da sofrasında yemek yedin."

Verity irkilerek gözlerini ona dikti. "Anlamıyorum."

"Halife, Dorian'dır."

"Bu doğruysa ki olamaz, biz kuzeniz."

"Bravo, kuzen! Konuşmaya başladığımız noktaya varmayı basardın."

Verity başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. . . ama sende bir şey. . ." Bir süre sustuktan sonra devam etti. "İlk karşılaşmamızda bir türlü anlam veremediğim bir yakınlık, bir bağ hissetmiştim." Perişan görünüyordu. "Tüm bunlar bir şakaysa çok zalimce olduğunu söylemeliyim."

"Şaka değil, yemin ederim."

"İkna olmak için bundan fazlasına ihtiyacım var."

"Fazlası var zaten. Arzu ettiğin kadarını duyabilirsin. Önce Dorian'ın korsanlar tarafından

onu daha soma çok sevip manevi oğlu ilan edecek Halife el-Malik'e nasıl satıldığını mı anlatayım? Yoksa Dorian'ın manevi babasının kızlarından biri olan Prenses Yasmini'ye nasıl âşık olduğunu ve birlikte nasıl kaçtıklarını mı? Yasmini'nin ona nasıl Mansur isminde bir oğul doğurduğunu mu? Yasmini'nin üvey kardeşi Zeyn el-Din'in el Malik'i n ölümünden sonra nasıl Halife olduğunu mu? Zeyn el-Din'in bir yıldan kısa bir süre önce annem ve babamı öldürmesi için bir katil göndermesini ve annem Yasmini'nin nasıl öldüğünü anlatayım istersen."

"Mansur!" Verity'nin yüzü Afrodite heykelinin yüzü gibi bembeyaz olmuştu. "Annen? Zeyn el Din onu öldürttü mü?"

"Babamla Umman'a dönüşümüzün asıl nedeni bu. Annemin ölümünün intikamını almak ve halkımızı zorbalıktan kurtarmak. Ama sana önce amcam Tom hakkındaki gerçekleri anlatmalıyım. O sandığın gibi bir canavar değil."

"Babam bize dedi ki. . ."

"Tom Amca'mı son gördüğümde bu yana neredeyse bir yıl geçti. Ailesiyle birlikte Afrika'daydı. Çok da zinde ve sağlıklıydı. Nazik, cesur ve dürüst bir insandır. Teyzen Sarah ile evli. Annenin küçük kardeşi."

"Sarah öldü!" dedi Verity.

"Yaşıyor, Verity. Eminim tanışan sen de onu benim sevdiğim kadar severdin. Sana çok benziyor, güçlü ve mağrur. Görünüşünüz bile benziyor. Uzun boylu ve çok güzel." Gülümseyerek yumuşak sesle ekledi. "Burnunu ondan almışsın." Burnuna dokunan Verity hafifçe gülümsedi.

"Burnu benimkine benziyorsa o kadar güzel olamaz." Gülümsemesi silindi. "Annem ve babam bize hepsinin öldüğünü söyledi. Tom, Dorian, Sarah. . ." Verity, öğrendiklerini hazmetmekte zorlanıyordu. Bir eliyle gözlerini kapadı.

"Tom Courtney hayatında iki hata yaptı. Kara Billy'nin onu öldürmeye çalıştığı adil bir dövüşte ağabeyi William'ı öldürdü."

"Tom'un William'ı uykusunda sinsice bıçakladığını duymuştum." Verity elini indirerek gözlerini ona dikti.

"Tom'un diğer hatası ise ağabeyin Christopher'ın babası olmasıydı. Annen ve babanın ondan bu derece nefret etmesinin sebebi bu."

"Olamaz!" diye ayağa fırladı Verity. "Ağabeyim bir piç değil! Annem bir fahişe değil!"

"Annen bebeğini âşık olduğu için doğurdu. Bu fuhuş değildir," dedi Mansur ve Verity yerine tekrar oturdu. Sonra uzanarak Mansur'un kolunu tuttu. "Bu benim kaldırabileceğimden çok daha fazla, Mansur! Sözlerin dünyamı altüst ediyor."

"Bunları sana eziyet etmek için değil, iyiliğimiz için anlatıyorum, Verity."

"Anlamıyorum."

"Sana âşık oldum," dedi Mansur. "Bana kim olduğumu sordun. Seni sevdiğim için gerçekleri anlatmaya mecburum."

"Kendini de beni de kandırıyorsun," diye fısıldadı Verity. "Aşk öyle damdan düşer gibi tam ve olgunlaşmış halde bulmaz insanı. İki insan arasında zamanla gelişir. . ."

"Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilir misin, Verity?"

Bir cevap alamadı. Verity ayağa kalkarak bir kaçış yolu arıyormuşçasına gökyüzüne baktı. "Gün ağarıyor. Babam seninle olduğumu öğrenmemeli. Hemen çadırıma dönmeliyim."

"Gitmeden önce sorumu yanıtla," diye üsteledi Mansur. "Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söylersen seni rahat bırakacağım."

"Ne hissettiğimi kendim bile bilemezken sana nasıl söyleyeceğim? Sana hayatımı borçluyum, ama ötesini bilmiyorum."

"Verity! Bana bir umut kırıntısı olsun ver!"

"Hayır, Mansur. Gitmem gerek! Tek bir söz daha etme."

"Yarın gece benimle yine burada buluşur musun?"

"Babamı tanı mıyorsun. . ." Daha fazlasını söyleyecekti ki sustu. "Sana hiçbir şey için söz veremem."

"Sana söylemem gereken pek çok şey var."

Verity kısa bir kahkaha attı. "Bana ömür boyu yetecek kadarını anlatmadın mı zaten?"

"Gelecek misin?"

"Deneyeceğim. Ama sadece hikâyenin kalanını dinlemek için." Eşikteki lambayı aldı, pelerininin başlığını kafasına geçirdi ve tapınaktan koşarak uzaklaştı.

Halife, şafakta konukları ve maiyetiyle birlikte şahin uçurmaya gitti. Sıcak tüm boğuculuğuyla çöküp onları çadırların koruyuculuğuna dönmek zorunda bırakmadan önce üç kez avlandılar.

Sir Guy, öğle sıcağı boyunca konsey üyelerine Umman'ı zorbadan, Türklerden ve Moğollardan nasıl kurtarabileceğini anlattı. "İngiliz krallığı ve Şirket hükümdarlığı altına girmelisiniz."

Çöl kabilelerinin şeyhleri onu dinlediler ve kendi aralarında tartıştılar. Mağrur, özgür adamlardı. Sonunda Mustafa Zindara hepsi adına konuştu. "Koyun sürüsünün içinden çakalı çıkardık. Şimdi yerini leoparın almasına göz mü yumacağız? Bu İngiltere kralı gelip el-Salil'in yaptığı gibi savaşta bize öncülük edecek mi?"

"İngiltere kralı üzerinizde sağlam bir kalkan olup sizi tüm düşmanlarınızdan koruyacak." Sir Guy dolambaçlı bir cevabı tercih etmişti.

"Peki bu korumanın altın olarak karşılığı nedir?" diye sordu Mustafa Zindara.

El-Salil, Zindara'nın öfkesinin dışarıdaki ısı gibi hızla arttığını görebiliyordu. Verity'ye dönerek nazikçe konuştu. "Babandan bize biraz anlayış göstermesini rica ediyorum. Bize anlattıklarını tartışmalıyız, ben de söylediklerinin bizim için ne anlama geldiğini açıklamalı ve şüphelerini gidermeliyim. " Konsey üyelerine döndü. "Sıcaklık düştü. Avcılar, nehrin ötesindeki yüksek topraklarda bol av hayvanı olduğunu söylüyor. Konuşmamıza yarın devam ederiz."

Mansur, Verity'nin onunla karşılaşmaktan ustalıkla kaçındığını fark etmişti. Genç kadın, onun bulunduğu tarafa bakmıyordu bile. Mansur'un yaklaştığını fark eder etmez tüm ilgisini babasına veya Halife'ye yöneltiyordu. Mansur, Verity'nin amcası olduğunu bildiği Dorian'a bakışının farklılaştığını görmüştü. Onunla konuştuğunda dosdoğru yüzüne bakıyor, gözlerini takip ediyordu. Onun her hareketini dikkatle izliyor, ama Mansur'a dönüp bakmıyordu bile. Öğleden sonra av sırasında Sir Guy'ın yanından hiç ayrılmamıştı. Mansur sonunda kaderine razı olarak beklemeye başladı. Kampa dönüşün ardından yenen yemek faslı hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ve karnı aç bile değildi. Verity ile sadece bir kez göz göze gelebildi ve başının hareketiyle sessiz bir soru sordu. Genç kadın tek kaşını gizemli bir ifadeyle kaldırarak sorusunu karşılıksız bıraktı.

Halife yemeğin sona erdiğini ilan edip huzurundan ayrılacaklarını söyleyince Mansur bir oh çekerek hemen çadırına gitti ve kamptaki tüm seslerin kesilmesini bekledi. Verity'nin de bunu bekleyeceğini, daha önce çadırından ayrılmayacağını biliyordu. O gece kamp çok hareketliydi. Adamlar bir o tarafa bir bu tarafa yürüyor, yüksek sesler ve şarkılar kesilmiyordu. Mansur çadırından ayrılıp tapınağa yöneldiğinde vakit gece yarısını geçmişti. Istaph taş eşikte onu bekliyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Mansur.

Istaph yaklaşarak fısıldadı. "Bu gece kampta yabancılar var."

"Kimler?" Halife ile konukları yemekten çölen iki adam geldi. Atların arasına gizlendiler. İngiliz efendi ve kızı huzurdan çekildiklerinde kız dün gece olduğu gibi yapmadı ve kendi çadırına gitmek yerine babasınıninkine gitti. Sonra iki yabancı gizlice çadıra girdi."

"Kötü bir niyetleri mi var?" diye sordu Mansur korkuyla. Yoksa Verity de annesi gibi bir katilin elinde can mı verecekti?

"Hayır!" diyerek hemen yatıştırdı onu Istaph. "İçeri girdiklerinde efendinin onları selamladığını duydum. O zamandan beri de birlikteler."

"Bu adamları daha önce hiç görmediğinden emin misin?"

"Yabancı adamlar. Tanımıyorum."

"Kıyafetleri nasıldı?"

"Arap giysileri içindeydiler, ama sadece biri Umman'dan idi."

"Diğeri nasıl görünüyordu?"

Istaph omuz silkti. "Sadece bir anlığına gördüm. Söyleyecek pek fazla bir şey yok ama bir Frenkti."

"Avrupalı mı?" diye şaşkınca sordu Mansur. "Emin misin?"

Istaph tekrar omuz silkti. "Emin değilim. Bana öyle geldi."

"Hâlâ konsolosun çadırındalar mı? Kadın da onlarla birlikte mi?" diye sordu Mansur.

"Sizinle buluşmak için buraya gelirken hepsi hâlâ çadırdaydı," diye cevap verdi Istaph.

"Benimle gel, ama kesinlikle görülmemeliyiz," dedi Mansur kararlı bir sesle.

"Nöbetçilerin tümü kampın hemen dışında," dedi Istaph.

"Yerlerini biliyoruz. Onlara görünmeden ilerleyebiliriz." Mansur dönerek geldiği yolda sessizce ilerlemeye başladı. Bir süre çadırına dönüyormuş gibi yürüdükten sonra bir duvar

yıkıntısının gerisine çöktü ve kimsenin onu görmediğinden ve izlemediğinden emin olana dek bekledi. Sonra Istaph ile Sir Guy'ın çadırına sessizce sokuldular. İçeride ışık vardı ve Mansur sesler duyuyordu.

Verity'nin sesini hemen tanıdı. Babasıyla konuşuyordu. Tercüme ettiği açıktı. "Geri kalanının bir hafta içinde geleceğini söylüyor."

"Bir hafta mı!" Sir Guy'ın sesi daha yüksekti. "Ay başında burada olmalıydılar."

"Sesini alçalt, baba. Yoksa tüm kamp seni duyacak."

Sesler bir süre boyunca bir mırıltıya döndü. Bir konu üzerinde hararetle konuştukları belliydi, ama söyledikleri anlaşılmıyordu. Sonra bir başka ses Arapça konuştu. Mansur adamın söylediklerini anlayamıyordu, ama ses çok tanıdık gelmişti. Nereden hatırladığını bir türlü çıkaramadı.

Verity söylenenleri güçlükle duyulabilen bir fısıltıyla babasına aktardı ve Sir Guy'ın sesi tekrar yükseldi. "Şimdi onu düşünmesin bile. Ona bunun tüm planlarımızı altüst edebileceğini söyle. Özel meseleleri şimdilik beklemek zorunda. Kavgacı içgüdülerini asıl işin icabına bakılana dek dizginlesin."

Mansur kulak kesilmesine rağmen sonra söylenenleri anlayamadı. Sir Guy bir noktada sesini tekrar yükseltti. "Tüm sürüyü ağımıza düşürmeliyiz. Tek bir balığın bile kaçmasına göz yummamalıyız."

Sonra Mansur aniden yabancıların veda ettiğini duydu. Arabın sesi ona yine çok tanıdık geldi, ama hâlâ çıkaramıyordu.

Onu tanıyorum. Mansur bundan kesinlikle emindi. Ama nereden? İkinci yabancı ilk kez konuştu. Istaph haklıydı. Alman ya da Hollanda aksanıyla Arapça konuşan bir Avrupalıydı. Bu sesi daha önce duyduğunu sanmıyordu. Avrupalıya pek aldırmayarak dikkatini Sir Guy ve Arap arasında geçen konuşmaya odakladı. Sonra bir sessizlik oldu ve Mansur, yabancıların çadırdan geldikleri gibi sessizce ayrıldığını anladı. Çöktüğü yerden fırlayarak çadır duvarlarının köşesine koştu. Ama hemen geri çekilmek zorunda kaldı, zira Sir Guy ve Verity çadırın hemen önünde durmuşlar, ziyaretçilerinin kaybolduğu yöne doğru bakarak fısır fısır konuşuyorlardı. Istaph ve Mansur yabancıları takip etmeye kalksa Sir Guy tarafından görülmeleri kaçınılmazdı. Baba kız çadırın önünde birkaç dakika daha durduktan sonra birlikte içeri girdi. Yabancılar bu arada çoktan çadırların ötesinde gözden kaybolmuştu.

Mansur hemen yanındaki Istaph'a döndü. "Kaçmalarına izin vermemeliyiz. Kamptan nehre kadar olan bölgeyi araştırıp o tarafa gidip gitmediklerini öğren. Ben kuzey bölgesini kontrol edeceğim."

Koşmaya başladı. Yabancı'nın sesi içinin kötü bir hisle kaplanmasına yol açmıştı. O Arabın kim olduğunu bulmak zorundayım, diye geçirdi içinden.

Harap taş yapıların sonuncusuna vardığında iki nöbetçinin yıkıntı duvarın gölgesinde yan yana durduğunu gördü. Kılıçlarına dayanmışlar, sessizce konuşuyorlardı. Mansur onlara seslendi. "Buradan iki adam geçti mi?"

Sesini hemen tanıyan nöbetçiler yanına koştu. "Hayır, ekselans, önümüzden hiç kimse

geçmedi. " Uyanık ve tetikte görünüyordlardı. Mansur onlara inandı.

"Alarm verelim mi?" diye sordu biri.

"Hayır," dedi Mansur. "Önemli değil. Yerlerinize dönün."

Yabancılar nehir tarafına gitmiş olmalıydı. Karanlığa gömülmüş kamp boyunca koştu ve ay ışığının aydınlığında Istaph'ın da ona doğru koşmakta olduğunu gördü. Daha birbirlerinin yanına varmadan seslendi. "Adamları buldun mu?"

"Bu taraftan, ekselans." Istaph'ın sesi harcadiğı çaba yüzünden boğuklaşmıştı. Birlikte tepeden aşağı doğru koşmaya başladılar. Sonra Istaph patikadan ayrılarak Mansur'u bir grup ağaca doğru götürdü.

"Develeri var," dedi yutkunarak.

Tam o sırada deve üzerinde iki kişi ağaçların arasından çıktı. Mansur uzun koşu yüzünden soluk soluğa bir halde develerin ve binicilerinin hızla uzaklaşmasına baktı. Bulunduğu yerden bir piştov atışı mesafesi kadar uzaktaydılar. Develeri çok güzel yarış develeriydi ve çölü aşmak için gerekli su ve yiyecekleri taşıyacak koca heybeleri vardı. Gümüşümsü ay ışığı altında hayalet gibi görünüyordlardı. Gecenin yoğun sessizliğinde çöle doğru ilerliyorlardı.

Mansur arkalarından umutsuzca bağırdı. "Durun! Halife adına durmanızı emrediyorum!"

Sesini duyan adamlar eyerleri üzerinde hızla dönüp o tarafa baktılar. Ve Mansur ikisini de tanıdı. Istaph'ın frenk dediği Avrupalı adamı uzun yıllardır görmemişti. Ama onun için daha önemli olan, Araptı. Pelerininin başlığını geriye atmış ve ay ışığı yüzünü bir an için tamamen aydınlatmıştı. Mansur ile birbirlerine baktılar. Sonra Arap, devesinin boynuna doğru eğildi ve elindeki uzun sopayla dürterek hayvanı şaşırtıcı bir hızla koşturmaya başladı. Frenk yoldaşıyla vadiden aşağı hızla inerken koyu renk pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Adamı tanımasıyla duyduğu şok Mansur'un bacaklarını adeta felç etmişti. Olduğu yerde kalakalmış, develerin ardından bakıyordu. Sonra kapkara düşünceler beynine üşüştü ve tüm duyularını akbabaların çırpılan kanatları gibi dövmeye başladı. Biraz olsun kendine gelince babasını bir an önce uyarması gerektiğini düşündü. Ama develer gözden kaybolana dek bekledi.

Koşarak kampa döndü. Nefesini toparlamak için duvar kalıntılarının gölgesinde durmak zorunda kaldı. Sonra çadırların arasında hızlı adımlarla sessizce ilerledi. Halife'nin çadırının önünde iki nöbetçi vardı. Mansur'u görünce kılıçlarını kınlarına sokup yolu açtılar. Mansur, çadırın iç bölümüne girdi. Üç ayaklı metal sehpanın üzerindeki lamba, bölmeye yumuşak bir aydınlık veriyordu.

"Baba."

Döşeğinde yatmakta olan Dorian hemen doğruldu. Üzerinde sadece pamuklu bir peştamal vardı. Vücudu hâlâ zinde ve inceydi. "Kim o?" diye sordu.

"Benim, Mansur."

"Bu saatte burada ne işin var?" Dorian, oğlunun sesindeki telaşı fark etmişti.

"Bu gece kampta iki yabancı vardı. Sir Guy'ın çadırındaydılar.

"Kimmiş bu yabancılar?"

"İkisini de tanıdım. Biri Jim'i vahşi topraklarda takip eden Ümit Burnu'ndaki garnizondan Yüzbaşı Koots.

"Burada, Umman'da mıymış?" Dorian bir anda tamamen uyanmıştı. "Pek mümkün görünmüyor. Emin misin?"

"Diğer adamın kimliğinden daha da eminim. Yüzü ölene dek aklıma kazınmış kalacak."

"Söyle!" diye emretti Dorian. "Annemi öldüren aşâğılık katil, Kadim ibn Ebubekir."

"Şimdi neredeler?" diye sertçe sordu Dorian. "Onlarla yüzleşmeme fırsat kalmadan çöle kaçtılar."

"Hemen peşlerine düşmeliyiz. Kadim'in tekrar kaçmasına göz yumamayız." Entarisine uzanırken göğsündeki pembe yara izi lambanın ışığında bir anlığına göründü.

"Yarış develerine biniyorlar," dedi Mansur. "Bizde yarış devesi yok. Ve kum tepelerine doğru gidiyorlardı kumlarda onları yakalayabilmemiz imkânsız."

"Yine de denemeliyiz," dedi Dorian ve muhafızlara sertçe seslendi.

Bin-Şibam'ın çöl savaşçılarından oluşturduğu ekip toplanıp yola çıkmaya hazır hale geldiğinde, doğu ufku sarı ve turuncu renklerle bezenmişti. Kamptan ayrılıp Mansur'un kaçakları son gördüğü yere doğru hızla ilerlediler. Güneşle pişen sert, taşlı toprak üzerinde develerden bir iz görmeleri çok zordu. İz sürmede usta avcılara bölgeyi santim santim taratmak için de yeterli vakitleri yoktu.

Mansur'un önderliğinde, Kadim'in gittiği yönde ilerliyorlardı. İki saat sonra olağanüstü şekiller oluşturarak önlerinde yükselen kum tepelerine vardılar. Kum dalgalarıyla kaplı tepelerin yüzleri sabahın ilk aydınlığında mavi, mor, ametist renklerine bürünmüştü. Tepelerin zirveleriyse dev bir iguananın sırtı gibi keskin çizgiliydi.

Bir kum tepesinin üzerinde iki devenin derin ayak izlerini gördüler. İzleri takip etmeyi denediler, ama atların bacakları ince kumlara gömülüyor, ilerlemeleri mümkün görünmüyordu. Başarı şanslarının olmadığını gören Dorian yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı.

"Yeter, bin-Şibam!" dedi yaşlı savaşçıya. "Devam edemeyiz. Beni burada bekleyin."

Dorian, bir sonraki kum tepesini aşarken Mansur'un bile yanına gelmesine izin vermedi. Yorgun atı, tırmanmak için çok büyük bir çaba harcıyordu. Zirveye güçlkle varabildi. Dorian atından indi. Mansur, aşâğıdaki kum vadisinden babasını izliyordu. Gözünü kırpmadan çöle bakan Dorian'ın entarisi serin sabah esintisiyle dalgalanıyordu. Uzun süre kırırdamadan durduktan sonra dizlerinin üzerine çöktü. Mansur, babasının annesi için dua ettiğini biliyordu. Yasmini'yi kaybetmenin keskin acısıyla boğulacakmış gibi oldu.

Dorian sonunda atına bindi ve tepeyi inmeye başladı. Aygır, ince kumlar üzerinde yarı koşuyor, yarı kayıyordu. Tek söz etmeden yanlarından geçen Dorian, çenesi göğsüne dayanmış halde kampa doğru ilerlemeye koyuldu. Diğerleri de hiç konuşmadan liderlerinin ardına düştüler.

Dorian, kamp dışında atını diğer atların yanında durdurup indi ve seyisler hemen aygırın dizginlerini aldı. Dorian, hemen arkasından gelen Mansur ile Sir Guy'ın çadırına doğru yürüdü. Niyeti üvey kardeşiyle yüzleşmek ve gerçek kimliğini açıklayarak Tom, Sarah ve kendisine yaptığı kötülükleri yüzüne vurmak, Kadim ibn Ebubekir'in kampta bulunuşunun hesabını sormaktı.

Çadıra varmadan önce yoklukları sırasında birtakım değişiklikler olduğunu gördü. Girişte bir grup yabancı vardı. Hepsi denizci kıyafetleri içinde ve silahlıydı. Başlarında Arctarus'un kaptanı William Cornish vardı. Dorian öyle kızgındı ki adama neredeyse İngilizce seslenecekti. Büyük bir çaba göstererek yüzeye çıkmasını önlediği öfkesi, yüzeyin hemen altında fokurdamaya devam ediyordu.

Peşinde Mansur ile çadıra fırtına gibi daldı. Sir Guy ile Verity odanın ortasında ayakta duruyordu. Üzerlerinde binici kıyafetleri vardı ve hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. İki adamın ani girişi baba kızı şaşırtmıştı. Susarak ciddi ifadeli yüzlere baktılar.

"Ne istediklerini sor," dedi Guy, kızına. "Bu davranışlarının son derece kaba olduğunu anlamalarını sağla."

"Babam hoş geldiniz diyor. Ciddi bir sorun olmadığını umuyor." Verity'nin yüzü çok solgundu. Perişan görünüyordu.

Dorian baştan savma bir selam vererek çadırın içine bir göz attı. Hizmetkârlar Sir Guy'ın eşyalarını topluyordu. İşleri bitmek üzereydi. "Gidiyor musunuz?"

"Babam çok önemli haberler aldı. İvedilikle Arctarus'a dönmek ve yelken açmak zorunda. En içten özürlerini sunmamı istedi. Planlarındaki ani değişikliği size hemen bildirmek istedi, ama oğlunuzla birlikte İskenderabad'dan ayrılmış olduğunuzu öğrendi. "Haydutların peşindeydik," diye açıkladı Dorian. "Ama saygıdeğer babanızın görüşmelerimiz sonuçlanmadan ayrılmak zorunda kalması bizi çok üzdü."

"Babam da son derece üzgün. Misafirperverliğiniz ve cömertliğiniz için minnettarız. "Ayrılmadan önce bir konuda yardımını alabilirsem çok mutlu olacağım. Dün gece kampta çok tehlikeli haydutlar olduğunu öğrendik. İki erkek, biri Arap, diğeri Avrupalı, muhtemelen Hollandalı. Babanız bu adamlarla konuştu mu? Gece, çadırından ayrılırken görüldüklerine dair raporlar aldım."

Sir Guy bu soru üzerine gülümsedi, ama gülümsemesi dudaklarında kalmış, buz gibi bakan gözlerine ulaşmamıştı. "Babam dün gece kampa gelen iki adamın haydut olmadığını garanti ediyor. Adamların, planlarda ki bu değişikliğe sebep olan mesajı ileten haberciler olduğunu söylüyor. Yanında çok kısa bir süre için kalmışlar."

"Babanız bu adamları iyi tanıyor mu?" diye ısrarla sordu Dorian.

"Babam onları daha önce hiç görmemiş."

"İsimleri neymiş?"

"Adamlar isimlerini söylememiş, babam da sormamış. İsimleri bir önem teşkil etmiyormuş. Basit habercilermiş."

Mansur, cevapları tercüme eden Verity'nin yüzündeki ifadeyi dikkatle izliyordu. Yüzü sakindi, ama sesinde belli belirsiz bir gerginlik, gözlerinde de aklından karanlık düşünceler

geçiyormuş gibi koyu gölgeler vardı. Mansur'a bakmaktan kaçınıyordu.

"Ekselanslarına adamların getirdiği mesajın içeriğini sorabilir miyim?"

Sir Guy başını üzgünce iki yana salladı. Sonra iç cebinden üzerinde iki kırmızı balmumu mühür bulunan parşömen bir paket çıkardı. "Ekselans mesajın resmi ve gizli bir evrak olduğunu üzüntüyle belirtiyor. Bir yabancıнын mesajı ele geçirme teşebbüsü, savaş sebebi sayılacaktır."

"Ekselanslarına kimsenin böyle bir niyeti olmadığını iletin lütfen."

Dorian konu üzerinde daha fazla ısrar etmeye cesaret edememişti. "Ekselanslarının bu ani gidişi beni çok üzdü. Umarım yolculuğu kazasız belasız geçer ve Umman'a yakında tekrar gelme fırsatı bulur. Yolculuğun ilk kilometresi boyunca ona eşlik etme şerefini bahşederler umarım."

"Babam bundan onur duyar."

"Son hazırlıklarınızı yapmanız için şimdi ayrılıyorum. Kampın hemen dışında bekliyor olacağım."

Halife çadırdan çıkarken iki erkek eğilerek selamlaştı. Verity, çadırdan ayrılan Mansur'a acı dolu, kısacık bir bakış fırlattı. Mansur, genç kadının umutsuzca onunla konuşmak istediğini o zaman anladı.

Sir Guy ile Verity, Kaptan Cornish ve silahlı denizciler eşliğinde Dorian'la Mansur'un beklediği yere geldi. Dorian öfkesini tamamen kontrol altına almıştı. Hep birlikte yola koyuldular. Mansur atını ona yaklaştırmıştı, ama Verity buna rağmen babasının hemen yanında duruyor, babasıyla Dorian arasında geçen nazik, bir o kadar da yararsız konuşmaları tercüme ediyordu. İlk tepeyi geçmeleriyle denizden gelen serin ve ferahlatıcı rüzgâr yüzlerini yaladı. Verity, şapkasını tutan eşarbı biraz gevşetti. Ama şiddetini tam o sırada arttıran rüzgâr, şapkasını başından uçuruverdi. Şapka, sert kenarı üzerinde bir tekerlek gibi dönerek tepeden aşağı yuvarlandı.

Mansur atını çevirerek şapkanın ardına düştü. Aygırı hiç yavaşlatmadan eyerin üzerinden iyice eğildi ve şapkayı yerden kaptı. Sonra geri dönerek şapkayı atını ona doğru sürmekte olan Verity'ye verdi. Genç kadın başını sallayarak teşekkür ettikten sonra şapkayı taktı ve ağzını ipek eşarpla bir sürelğine örttü. Diğerleriyle aralarında yaklaşık yüz adımlık bir mesafe vardı.

"Sadece bir dakikamız var. Babam hemen şüphelenecektir. Dün gece gelmedin," dedi. "Seni bekledim."

"Gelemedim." Sebebini açıklayacaktı ki Verity sözünü kesti.

"Tanrıça'nın kaidesinin altına bir mektup bıraktım."

"Verity!" diye sertçe seslendi Sir Guy. "Buraya gel, kızım! Tercüme etmen gerekiyor."

Verity şapkasını başına iyice yerleştirip hafifçe eğerek kısrağını mahmuzladı ve babasının yanına gitti. Mansur'a bir daha hiç, iki atlı grup kibar veda sözcüklerinin ardından birbirinden ayrılırken bile bakmadı. Sir Guy, Maskat'a, Halife ise İskenderabad'a doğru yola koyuldu.

Acımasız öğle güneşi altında tanrıçanın yüzünde melankolik bir ifade vardı. Yılların güzelliği üzerindeki etkisi gün ışığında daha da belirginleşmişti. Mansur, başka kimse olmadığından emin olmak için etrafına bakındıktan sonra heykelin önünde diz çöktü. Rüzgârla savrulan kumlar, kaidenin bir tarafında alçak bir yığın oluşturmıştı. Biri beş küçük, beyaz çakıl taşını bir ok şekli oluşturacak şekilde dizmişti. Gösterdiği noktada kumların yakın zamanda eşelenmiş, ardından tekrar düzeltilmiş olduğu belliydi.

Mansur kumları eliyle süpürdü ve heykelin kaidesiyle taş zemin arasında dar bir boşluk olduğunu gördü. Eğilip bakınca katlanıp boşluğa itilmiş bir yaprak parşömeni fark etti. Yerinden çıkarmak için hançerini kullandı. Parşömeni alınca her iki yüzünün de zarif, kadınsı bir el yazısıyla dolu olduğunu gördü. Yaprığı tekrar katlayıp kol ağzından içeri itti ve hızla çadırına dönüp iç bölmeye girdi. Mektubu döşeginin üzerine açıp dikkatle okumaya başladı. Giriş yapılmamış, doğrudan konuya girilmişti.

Umarım bu gece burada olursun. Görüşemezsek bu mektubu bırakacağım. Kısa bir süre önce alarm verildiğini ve atlıların kamptan ayrıldığını duydum. Senin de aralarında olduğunu varsayıyorum. Muhtemelen bu gece babamın çadırına gelen iki adamın peşine düştünüz. Bu adamlar, Zeyn el-Din'in ordusundan iki general. Birinin adı Kadim ibn Ebubekir. Diğeriyse adını bilmediğim Hollandalı bir haydut. Maskat'a saldıracak olan Türk piyadelere kumanda ediyorlar. Getirdikleri haberlere göre Zeyn'in ordusunu taşıyan filo ve nakliye gemileri artık Zanzibar yollarında değil. İki hafta önce yelken açmışlar ve Boomi Adası açıklarına varmışlar bile. Orada demir atmış, bekliyorlar. Türkler saldırdığında şehirde kısılp kalmamak için babam ile bir an önce Arctarus'a dönmemiz gerekiyor. Babamın niyeti, Zeyn şehre girdiğinde huzurda bulunmak için Zeyn'in filosuna dahil olmak.

Mansur kalbinin korkuyla buz kestiğini hissetti. Boomi Adası, Maskat Limanı'ndan sadece on deniz mili uzaktaydı. Düşman sinsice üzerlerine gelmişti. Şehir çok büyük bir tehlike altındaydı. Okumaya hızla devam etti.

Zeyn bizzat amiral gemisinde bulunacak. Filosunda yedi bin Türk askeriyle dolu elli büyük zambuk var. Savunmayı şaşırtmak ve limanı koruyan tasarlardaki toplardan kaçınmak için yarımada inip şehre karadan yaklaşmayı planlıyorlar. Saldırı sen bunu okuduğun sırada başlamış olabilir. Birlikler ve savaş levazımıyla dolu elli zambuk yolda. Önümüzdeki hafta içinde Maskat'ta olacaklar.

Mansur korkunç gelişmeleri babasına iletmek için çadırından fırlama isteğini güçlükle bastırdı ve kendini mektubun geri kalanını okumaya zorladı.

Babamın cuntaya yaptığı yardım teklifinin sadece herkesi kandırmak ve Zeyn'in hepsini birden ele geçirebilmesi amacıyla çöl şeyhlerini Maskat'ta tutmak için gündeme getirilmiş sahte bir teklif, zalimce bir oyalama taktiğinin bir parçası olduğunu büyük bir üzüntü ve suçluluk hissiyle söylüyorum. Şeyhler Zeyn'den hiç merhamet görmeyecek. Sen ve baban da öyle. Bir saat öncesine kadar bunların hiçbirinden haberim yoktu. Babamın sunduğu İngiliz korumasının gerçek olduğunu sanıyordum. Babamın, kardeşleri Tom ve Dorian'a

yaptıklarından utanç duyuyorum. Sen anlatana dek bunlar hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Babamın hırslı bir adam olduğunu her zaman bildim, ama kişiliğinin gerçek yüzünü bugüne kadar görememişim. Keşke yaptıklarını bir şekilde telafi etme imkânım olsaydı.

"Edebilirsin, Verity, imkânın var," diye fısıldadı Mansur okumaya devam ederken.

Dahası var ve bunları anlatmak bana acı veriyor. Bu gece, Kadim ibn Ebubekir'in annen Prenses Yasmini'yi öldüren aşağılık katil olduğunu öğrendim. İşlediği cinayeti böbürlenerek anlatıyordu. Babanı ve seni de bu gece öldürmek istedi. Babam buna engel oldu. Sebebi elbette size duyduğu merhamet değil, Zeyn el-Din'in şehri tekrar ele geçirme planlarını tehlikeye atma korkusuydu. Babam onu engellemiş olmasaydı, kurtuluş umudum üzerine yemin ederim ki seni uyarmanın bir yolunu bulacaktım. Babamın yaptıklarından duyduğum tiksintinin yoğunluğunu tahmin edemezsin. Kısacık bir saat içinde ondan nefret ettim. Korkum, nefretimden de fazla. Lütfen sebep olduğum üzüntüler için beni affet, Mansur.

"Senin bir suçun yok," diye fısıldadı Mansur ve mektubun son satırlarını okudu.

Dün gece sana karşı bir şey hissedip hissetmediğimi sormuştun. O zaman cevap vermemiştim, şimdi vereceğim. Evet, hissediyorum.

Tekrar karşılaşacak olursak seni üzmeyi asla istemediğimi aklından çıkarmamanı istiyorum.

Kuzenin, Verity Courtney.

Atları hiç merhamet göstermeksizin, tüm enerjilerini tüketircesine sürdüler ve Maskat'a vardılar. Yine de geç kalmışlardı. Şehrin kuleleri ve minareleri görüş alanlarına girdiğinde top sesleri duydular ve limanın üzerindeki koyu renk dumanı gördüler.

El-Salil'in önderliğindeki atlılar, yorgun bineklerini palmiye ağaçlarının arasından şehre doğru sürmeye devam etti. Artık hisarlar önünden gelen tüfek seslerini, bağırışları ve çığlıkları duyabiliyorlardı. İlerlemeyi sürdürdüler ve yolun ötesinin şehirden kaçan kadınlar, çocuklar ve yaşlılarla kaplanmış olduğunu gördüler. Çarpışma sesleri giderek yükselirken yön değiştirdiler ve palmiyeler arasında dörtnala ilerlemeye devam ettiler. Sonunda, şehrin kapılarına doğru bir sel gibi akan Türk askerlerinin bronz miğferlerinin, palaların ve mızrak uçlarının pırıltısı görüş alanlarına girdi.

Atlarının enerjilerinin son demlerini kullanarak tek sıra halinde şehir kapılarına yöneldiler. Türkler, onların önüne geçmek üzere kapılara doğru koşmaya başladı. Kapılar kapanıyordu.

"Kapılar biz oraya varamadan kapanmış olacak!" diye bağırdı Mansur, babasına.

Dorian türbanını başından çekip aldı. "Onlara kim olduğumuzu gösterelim!" diye haykırdı. Mansur da türbanını çıkardı ve kızıl saçları sırtlarında bir bayrak gibi dalgalanarak ilerlemeyi sürdürdüler.

Parapetlerden bir ses yükseldi. "El-Salil! Bu Halife!"

Kapılar yavaşça tekrar açılmaya başladı.

Türk piyadeler, atlıları engelleyemeyeceklerini anladı. Süvari birlikleri henüz

varmamıştı; onlar ikinci filodaydı. Oldukları yerde kalarak kısa yaylarını çıkardılar. İlk sıra oklar koyu bir leke halinde mavi gökyüzüne yükseldi ve yılan gibi tıslayarak hızla koşan atların arasına indi. Atlardan biri vurularak tüm hızıyla, gerilmiş bir tele çarpmış gibi yere yıkıldı. Mansur döndü, Istaph'ı devrilen atın üzerinden çekerek terkisine oturttu ve ilerlemeye devam etti. Kapılar, Halife aralarından geçer geçmez tekrar kapanmaya başladı. Türk oklarının yağmuru altında kapılara yaklaşan Mansur bocurgatı çeviren adamlara seslendi. Ama adamlar onu duymuyordu. Kapılar, Mansur'un yüzüne kapanmak üzereydi.

Sonra Dorian atını aniden çevirerek kapanmakta olan kapının tam önünde durdu ve maun kanatlar kıpırtısız kalakaldı. Mansur, kıl payı farkla kanatların arasından hızla geçti. Türk piyadeler kapiya doğru hamle yaptılar, ama vaktinde yetişemediler. Parapetlerden yağın oklar ve mermiler karşısında çareyi palmiyelerin arasına geri çekilmekte buldular.

Dorian atını dar sokaklarda dörtnala sürerek camiye vardı ve en yüksek minarenin en üst şerefesine çıkan merdivenleri tırmandı. Bir tarafta limanı ve yarımadaı, diğer yanda tarlaları ve ağaçlıkları görüyordu. Daha önce, parapetlerdeki topçular ve körfezdeki iki gemiyle hareketlerini koordine edebilme amacıyla bir işaret sistemi geliştirmişti.

Zeyn el-Din'in yarımada kıyılarındaki filosunun bir orman oluşturacak kadar kalabalık direklerini o yükseklikten dürbünüyle görebiliyordu. Dürbünü indirerek Mansur'a döndü. "Gemilerimiz hâlâ güvende." Peri ile İntikam'ı işaret etti. "Ama Zeyn savaş zambuklarını yarımada'nın diğer tarafından getirip körfeze girdiği an büyük bir tehdit altında kalacaklar. Onları limandaki bataryaların koruması altına almalıyız."

"Ne kadar direnebiliriz, baba?" Mansur, onları takip eden bin-Şibam ve Mustafa Zindara'nın anlamaması için sesini alçaltıp İngilizce konuşmuştu.

"Güney duvarındaki çalışmalarımızı bitirmek için zamanımız olmadı," diye cevap verdi Dorian. "Zayıf noktalarımızı çok yakında keşfedeceklerdir."

"Zeyn zaten neredeyse hepsini şimdiden biliyordur. Şehir onun casuslarıyla kaynıyor. Bak!" Mansur, dış duvarın üzerinde birikmiş cesetleri işaret etti. "Mustafa Zindara elinden geleni yapıyor, ama birkaçının gözünden kaçmış olduğuna şüphe yok."

Dorian aceleyle eğreti çözümler üretilen savunmadaki boşlukları inceledi. Yapılan tamirat geçiciydi. Kararlı birliklerin saldırısı karşısında uzun süre dayanamazdı. Sonra dürbününü kaldırarak şehrin güneyindeki palmiye ağaçları üzerinde gezdirdi. Vücudu aniden kaskatı kesildi ve dürbünü Mansur'a uzattı. "İlk saldırı gerçekleşiyor bile. " Palmiyelerin altında bir araya gelmekte olan Türklerin bronz miğferleri ve mızrak başları gün ışığında pırıldıyordu. "Mansur, derhal Peri'ye giderek iki geminin de kumandasını almanı istiyorum. Onları kıyıya mümkün olduğunca yaklaştı. Gemideki toplarla güney duvarına yapılacak saldırıları püskürtmeni istiyorum."

Dorian, daha sonra oğlunun bir şalupa içinde Peri'ye doğru ilerlemesini izledi. Mansur güverteye ayak basar basmaz iki gemi de demir aldı. Gabya yelkenlerini açarak körfezin içlerine yöneldiler. Peri'ye Mansur, İntikama Batula kumanda ediyordu.

Dorian güneye baktı ve Türklerin ilk dalgasının tarlalar üzerinden duvarlara doğru

ilerlemeye başladığını gördü. Minarenin üzerine kırmızı bir bayrak çekilmesini emretti. Bu, bir saldırının eli kulağında olduğunu anlatan, önceden kararlaştırılmış bir işaretti. Mansur'un bayrağa baktığını görünce ona el sallayarak güneyi işaret etti. Mansur anladığını belirtmek için el salladı ve gemi hafif esintiyle körfezde sakince ilerlemeye devam etti.

Sonra gemiler tam liman duvarının önünde sırayla döndüler. Dorian, lombarların inip topların hırlayan bir canavarın dişleri gibi dışarı çıktığını gördü. Mansur'un uzun bedeninin top güvertesinde bir aşağı bir yukarı ilerlediği görülebiliyordu. Mansur arada sırada duruyor, top kundaklarının çevresinde gergince toplanan tayfalarla birkaç kelimelik kısa konuşmalar yapıyordu.

Güney hisarı ve önleri, yüksek taş duvarların oluşturduğu aç yüzünden hâlâ görülmüyordu, ama Peri daha da yaklaşıp kıyıya doğru dönünce manzara Mansur'un gözleri önünde tamamen açıldı.

Uzun merdivenle" taşıyan Türkler bir araya toplanmıştı. Bazıları, hisarın diğer tarafından çıkagelen iki güzel küçük gemiye baktı. Türk piyadeler daha önce bir savaş gemisi topunun yarattığı etkileri görmemişti. Bazıları el bile salladı. Mansur, Türkler arasında korku uyanmaması için kendi adamlarına da el sallamalarını emretti.

Her şey rüyadaymış gibi gerçekleşti. Mansur güverte boyunca ilerleyip tüm topları kendi elleriyle birer birer indirmek için zaman buldu. Mürettebattan bazılarını topların en yüksek hallerinde en etkin olmadığına ikna etmekte zorlanmıştı. Kıyıya yavaşça yaklaştılar. Mansur iskandili sarkıtan tayfayı duydu. "Beş."

"Yeterince yaklaştık," diye mırıldandı Mansur. Sonra Kumrah'a döndü. "Bir kerte yukarı al."

Peri, kıyıya paralel yeni bir rota tutturdu. "Şimdi şunlara Bay Pandit Singh'in mallarından koca bir lokma tattıracağız," diye mırıldandı Mansur dürbününü indirmeden. Peri'nin pruvasındaki topları kıyıya dönmüştü ama Mansur tüm gövdenin dönmesini bekledi. İlk salvonun etkili olması çok önemliydi. İlk atışların ardından düşman hemen korunaklı alanlara kaçışacaktı.

O kadar yakınlardı ki, dürbünüyle Türklerin zincir zırhlarının halkalarını ve subayların sorguçu miğferlerindeki tüyleri ayrı ayrı görebiliyordu.

Dürbünü indirerek bataryanın yanına döndü. Bütün toplar hedefe dönmüş, emrini bekliyordu. Sağ elinde tuttuğu kırmızı ipek eşarbi havaya kaldırdı.

"Ateş!" diye bağırdı ve elini hızla indirdi.

Kadim ibn Ebubekir ile Herminius Koots, birbirinden son derece farklı bu çift, kayalık bir tepede durmuş, şehrin açık arazinin ötesindeki güney hisarlarına bakıyordu. Aralarında, yetkileri Zeyn el-Din'in terfi ettirmesiyle artan Türklerin de bulunduğu adamları

etraflarında toplanmıştı.

Her birinde üç yüz askerin bulunduğu üç sıra saldırı birliğinin ilerleyişini seyrediyorlardı. Birlikler uzun merdivenler taşıyordu. Omuzlarında, onları menzile girer girmez duvarlardan üzerlerine yağacak oklardan korumaya yönelik bronz, yuvarlak, küçük kalkanlar vardı. Onların hemen arkasında, hisarlarda oluşacak herhangi bir gedikten içeri dalmaya hazır taburlar ilerliyordu. "İçeri bir an önce girebilmek için birkaç yüz adamı kaybetme riskine girebiliriz," dedi Koots.

"O kadar kaybı göze alabiliriz," diye onayladı Kadim. "Filonun geri kalanı birkaç gün içinde gelmiş olacak. On bin adam daha. Bugün başaramazsak resmi kuşatma işlemlerine yarın başlayabiliriz."

"Savaş gemilerinin körfezin ve limanın girişini kapatmaları için saygıdeğer Halife amcanın gönlünü yapmalısın."

"Bu ilk saldırının sonucunu görür görmez emri verecek," diye güvence verdi Kadim, Hollandalıya. "İnancınız eksilmesin, general. Amcam deneyimli bir kumandandır. Fil Tahtı'na çıktığı günden beri düşmanlarıyla savaşıyor. Bu domuz yiyen hainlerin başkaldırısı," diyerek şehir hisarları üzerindeki savunmacıları işaret etti. "Yaşadığı ilk mağlubiyet oldu. Kendi içinden vuruldu. Bu bir daha asla tekrarlanmayacak."

"Halife çok kudretli bir adam. Aksini asla iddia etmedim," dedi Koots çabucak. "Bu hainleri kendi bağırsaklarının ucunda şehir duvarlarından sallandırmalıyız."

"Allah'ın izniyle olacak," dedi Kadim inançlı bir sesle.

Aralarındaki zayıf temellere oturmuş bağ, birlikte geçirdikleri iki yılda çelik kadar sertleşip kuvvetlenmişti. Jim Courtney'in onları püskürttüğü geceden sonra yaptıkları zorlu yolculuk, ne kadar çetin ceviz adamlar olduklarını kanıtlamıştı. Vahşi topraklarda açlık ve hastalıklarla savaşarak fersahlarca mesafe kat etmişlerdi. Atları hastalık ve yorgunluktan ölmüş ya da saldırgan kabilelerce öldürülmüştü. Yolculuğun sonunda, bataklıkları ve mangrov ormanlarını yürüyerek aşmışlar, nihayet kıyıya ulaşmışlardı. Orada bir balıkçı köyüne rastlamışlar, gece yarısı saldırarak tüm erkekleri ve çocukları katletmişlerdi. Beş kadınla üç kızı ise Koots ve Qudeman'ın şehvet yüklü istekleri dindikten sonra öldürmüşlerdi. Kadim ibn Ebubekir bu sefahat âleminden uzak durmuş, kadınlar ve kızlar çığlık atıp hıçkırırken kumsalda dua etmişti. Koots ile Qudeman, işlerini bitirdikten sonra her birinin boğazını kesmişti.

Harap olmuş eski birer kanodan ibaret balıkçı teknelerine binerek denize açılmışlardı. Bir başka çetin yolculuğun ardından Lamu Adası'na varabilmişler ve sarayın taht odasındaki Zeyn el-Din'in huzuruna çıkıp ayaklarına kapanmışlardı.

Zeyn el-Din, yeğenini sıcak bir şekilde karşılamıştı. Kadim'in öldüğünü sanmış, Yasmini'nin ölüm haberini aldığı anda neşelenmişti. Halife, yeğeniyle birlikte gelen adamlara Kadim'in öngördüğü gibi ilgi göstermiş, savaşçı nitelikleri hakkında anlatılanları dikkatle dinlemişti.

Koots'u sınamak için küçük bir birliğin komutasına atayıp Afrika anakarasındaki kalan isyancıları bastırmaya göndermişti. Ondan önce gönderilenler gibi başarısız olmasını

bekliyordu. Bununla birlikte Koots, şöhretine gölge düşürmeyecek bir başarı göstererek isyancıların liderlerini zincirlenmiş halde Lamu'ya getirmişti. Orada, Zeyn'in huzurunda her birini elleriyle öldürmüştü. Zeyn ona ödül olarak ganimetten yarım lakh altın rupi ve ele geçirilen kadın kölelerden Koots'un seçtiklerini vermişti. Sonra onu generalliğe terfi ettirmiş ve Maskat'a saldırıya hazırlanan birliklerden dört taburun komutasına getirmişti. "Halife geliyor. O varır varmaz saldırıyı başlatma emrini verebilirsin." Kadim döndü ve sekiz kölenin tepeden yukarı taşımakta olduğu tahtirevanı karşılamaya gitti. Tahtirevanın üzeri mavi ve altın rengi bir tenteye örtülmüştü. Zeyn, köleler durup tahtirevanı yere bırakınca indi.

Artık Lamu'daki haremden Yasmini'ye yaptığı eziyetler yüzünden Dorian'ın dövüp ayağının topal kalmasına sebep olduğu şişman çocuk değildi. Hâlâ topallıyordu, ama kilo vermiş, ince, güçlü bir bedene sahip olmuştu. Hayat boyu içinde olduğu entrikalar ve sürekli ihtilaf, zekâsını keskinleştirdiği gibi yüz hatlarını da sertleştirmişti. Bakışları zekâ dolu, duruşu otoriterdi. Ağzının kenarlarındaki sert çizgiler ve gözlerindeki kurnaz, hesapçı bakış olmasaydı yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Kadim'le Koots hemen ayaklarına kapandı. Koots, başlarda bu saygı gösterisini iğrenç bulmuştu. Bununla birlikte Doğu'ya özgü bu hareket yeni yaşamının ayrılmaz bir parçası olmuştu.

Zeyn iki generaline kalkmalarını işaret etti. İki adam, tepenin zirvesine doğru onu takip etti ve saldırı kuvvetlerinin yığıldığı düz araziye baktılar. Zeyn, birliklerin düzenini deneyimli bir gözle inceledikten sonra başını salladı. "Başlayın!" Sesi ince, neredeyse kadınsıydı. Koots onu ilk duyduğunda bu yüzden küçümsemişti ama sesi, Zeyn'in kadınsı denebilecek yegâne yönüydü. Yüz yirmi üç çocuğu olmuştu ve bunların sadece on altısı kızdı. Binlerce düşman öldürmüş, çoğunu kendi elleriyle kılıçtan geçirmişti.

"Bir kırmızı fişek." Kadim yaverine başıyla işaret verdi. Emir hemen işaretçilere iletili. Fişek, ardında gümüşten uzun bir iz bırakarak bulutsuz gökyüzüne doğru yükseldi ve bir yakut gibi parladı. Tepenin altından gelen tezahüratların ardından birliklerin hisarlara doğru hücumla geçtiğini gördüler. Bir köle Zeyn'in önünde canlı bir sehpa gibi durmuş, uzun, pirinç dürbünü omzuna yerleştirmişti.

Türk piyadeler hisarların hemen önündeki hendeğe varmışlardı ki Peri taş duvarlar ardında beliriverdi. Hemen ardından İntikam göründü. Zeyn ve generalleri, dürbünlerini hemen iki gemiye çevirdi.

"Bunlar el-Salil denen hainin Maskat'a geldiği gemiler," dedi Kadim öfkeyle. "Casuslarımız bizi varlığından haberdar etmişti."

Zeyn hiçbir şey söylemedi, ama düşmanın isminin telaffuz edilmesiyle yüz ifadesi sertleşmişti. Topal ayağında keskin bir acı duydu ve nefretin asidimsi tadını boğazının gerisinde hissetti.

"Topları çıkarmışlar." Koots, gözünü dürbünden ayırmadan konuştu. "Taburlarımız menzilleri içinde. Hemen bir haberci gönderip onları uyar," diye hırladı yaverine.

"Atımız yok," diye hatırlattı adam.

"Sen git!" Koots adamı omzundan yakalayarak tepeden aşağı itti. "Koş, seni işe

yaramaz köpek, yoksa seni bir topun ağzına koyar ateşlerim." Arapçası her geçen gün daha da ilerliyordu. Adam haykırıp kollarını deli gibi sallayarak tepeden aşağı koşmaya başladı. Bir yandan da iki küçük savaş gemisini işaret ediyordu. Ama saldırıya odaklanmış Türkler arkalarına dönüp bakmıyordu bile.

"Geri çekilme işareti verelim mi?" diye sordu Kadim, ama bunun için geç kalınmış olduğunu hepsi biliyordu. Sessizlik içinde izlemeyi sürdürdüler. Öndeki gemi ani bir gümbürtüyle bembeyaz bir duman bulutunun gerisinde kaldı. Gövdesi, topların bulunduğu yönün aksi tarafına hafifçe yattı, ama hemen ardından tekrar düzeldi. Gemi, duman yüzünden görünmez olmuştu. Sadece direklerinin duman bulutunun üzerinde kalan bölümü görülüyordu. Topların gök gürültüsünü andıran sesi adamların kulaklarına ulaştı ve uzak tepelerde yankılandı.

Tepenin zirvesindeki izleyiciler, dürbünlerini tekrar surlara saldıran kalabalık birliklere çevirdi. Karşılaştıkları tahribat, savaş meydanlarındaki acımasız sahnelerle şişip yürekleri katılaşmış bu adamları bile şaşırtmıştı. Her bir top atışı, piyadeleri olgun ekinleri biçen oraklar gibi kıyıp geçmişti. Zırhları ve bronz miğferleri bu saldırı karşısında parşömen parçaları gibi etkisiz kalmıştı. Sakallı ve miğferli kopuk kafalar havada uçuyordu. Kolları ve bacakları kopmuş gövdeler üst üste yığılmıştı. Canını kaybeden ve yaralanan askerlerin feryatları tepede bulundukları yere kadar ulaşıyordu.

Peri manevra yaparak körfezin açık alanına döndü. İntikam zarifçe süzülerek Peri'nın yerini aldı. Kıyıdaki askerler başlarına gelen felaketin büyüklüğünü kavrayamamış, şaşkın halde duruyorlardı. İntikam'ın toplarının namlularının üzerlerine çevrildiğini gören sağlam askerlerin umutsuzluk ve korku dolu çığlıkları yaralıların acı feryatlarını bastırdı. İçlerinden pek azı kendini yüzüstü yere atmayı akıl edebildi. Çoğu, taşıdığı merdivenleri bırakarak toplara arkasını döndü ve kaçmaya başladı.

İntikam gövdesinin yan tarafı kıyıya bakacak şekilde dönerek yerini aldı. Topların ateşlenmesiyle bir kıyım daha gerçekleşti. Gemi sonra Peri'yi takip ederek kıyıdan uzaklaştı.

Peri rüzgâra karşı dönüşünü tamamlayarak diğer taraftan geldi ve iskele bataryası kaçmakta olan Türklere bakacak şekilde pozisyon aldı. Bu arada sancak bataryası tekrar dolduruluyordu. Topçular, hazır bir şekilde sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu.

İki gemi, görkemli bir saray dansı yapan iki dansçı gibi sekizler çizerek birbirinin yerine geçmeye devam etti. Toplarının kıyıya her dönüşünde kulakları sağır eden bir gümbürtü eşliğinde yeni bir saldırı gerçekleşiyordu.

Mansur, Peri'nın ikinci geçişinden sonra dürbününü kapatıp Kumrah'a döndü. "Ateş edecek bir şey kalmadı. Topları içeri alın ve gemiyi körfez açıklarına çıkarın." İki gemi tekrar şehrin parapetleri üzerindeki topların koruması altına döndü.

Zeyn ve iki generali savaş meydanını inceledi. Cesetler toprağın üzerini hazan yaprakları gibi kaplamıştı.

"Kaç kişi?" diye sordu Zeyn ince sesiyle.

"Üç yüzden fazla değil," dedi Kadim.

"Yok, yok! Daha da az," dedi Koots başını iki yana sallayarak. "Yüz elli, en fazla iki yüz."

"Altı üstü Türkler. Bu hafta içinde Türklerle dolu yüz zambuk daha gelecek," diyerek başını salladı Zeyn. "Siper kazmaya ve adamlarımızı körfezdeki gemilerden koruyacak kum torbası duvarları yapmaya başlamamız gerek."

"Majesteleri filonun körfez girişini kapatacak şekilde pozisyon almasını emredecek mi?" diye saygıyla sordu Kadim. "El-Salil'in iki gemisini körfezde kıstırmalı, aynı zamanda şehre denizden yiyecek sokulmasını önlemeliyiz. "Emirler verildi bile," dedi Zeyn, ona kibirli bir ifadeyle. "İngiliz Konsolosu, filonun başına kendi gemisini geçirecek. Hız açısından düşmanla boy ölçüşebilecek tek gemi onunki. Sir Guy gemilerin körfezden çıkıp açık denize açılmasına izin vermeyecek."

"El-Salil ve piçinin kaçmasına göz yumamayız." Kadim'in gözlerinde kötülük dolu bir pırıltı belirmişti.

"Benim nefretim seninkinden fazla. Ebubekir benim kardeşimdi. El-Salil, onu öldürdü. Aramızda görülmesi gereken eski hesaplar da var," dedi Zeyn, ona. "Bu önemsiz bozgun bizi engelleyemez. İlmeği boynuna geçirmiş durumdayız. Artık sıra ipi çekmeye geldi."

Dorian sonraki haftalarda kuşatmadaki gelişmeleri minarenin üzerindeki kumanda noktasından takip etti. Düşman filosu, yarımadanın etrafından dolaşarak körfezin girişini kapatmıştı. Parapetlerin üzerindeki, hatta iki ıskunadaki topların bile erişemeyeceği bir mesafedeydiler. Manevra kabiliyeti daha az büyük zambuklar, yirmi kulaç derinlikte demir atmış bekliyordu. Daha hızlı gemiler, körfeze girmeye çalışacak erzak taşıyan gemileri ve kaçma girişiminde bulunabilecek ıskunaları engellemek için derin sularda ileri geri devriye geziyorlardı.

Arctarus'un zarif gövdesi ve uzun direkleri uzakta kâh görünüyor, kâh kayboluyordu. Bazen ufuk çizgisinin ötesinde, bazen de kıyıdaki dik yamaçların ardında kalıyordu. Dorian, Maskat'a erzak getiren talihsiz bir gemiye saldıran Arctarus 'un toplarının uzaktan gelen gümbürtüsünü duyuyordu. Sonra gemi farklı bir yerde tekrar belirliyordu. Mansur'la Dorian, bir yandan dürbünleriyle gemiyi inceliyor, bir yandan da aralarında tartışıyorlardı.

"Diğer zambukların aksine, orsa çektiğinde rüzgâra karşı pruvasını iyi doğrultuyor. Çok hızlı. Bizim on iki topumuza karşı on sekiz topu var," diye mırıldandı Dorian. "Mükemmel bir gemi."

Mansur, Verity'nin gemide olup olmadığını merak ediyordu. Ama sonra Sir Guy gemideyse onun da orada olması gerektiğini düşündü. O, babasının sesiydi. Sir Guy, onsuz yapamazdı. Verity'nin güvertesinde olması halinde toplarını Arctarus 'a nasıl çevireceğini düşündü. Sonra bu fikri kafasından uzaklaştırdı. Bu konuda şimdiden endişelenmeye gerek yok, diye düşünüyordu. Babasına cevap verdi. "Peri ve İntikam da en az onun kadar iyi. Ayrıca Sir Guy'ın on sekizine karşı bizim toplam yirmi dört topumuz var. Batula da Kumrah da bu suları avuçlarının içi gibi biliyor. Ruby Cornish onlarla karşılaştırıldığında çok acemi kalıyor." Mansur gençliğin pervasızlığıyla gülümsedi. "Ayrıca buradan yüzümüzün akıyla

çıkacağız. Zeyn'le Türkler, kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçacaklar."

"Keşke ben de o kadar emin olabilseydim." Dorian dürbününü karaya çevirdi ve hisarlara doğru engellenemez bir biçimde ilerleyen kuşatma ordusunu izledi. "Zeyn bunu daha önce defalarca yaptı. Hatalı davranacağını sanmıyorum. O kum torbalarından duvarlar birlikleri surların önüne varana dek koruyacaktır." Mansur'a her gün kuşatma taktikleri hakkında bilgi veriyordu. "Bak, büyük topları daha önceden hazırladıkları platformlara yerleştiriyorlar. Ateşe başladılar mı tüm zayıf noktalarımızı vuracaklar ve onarmak için bize hiç fırsat vermeyecekler. Savunmamızda gedikler açınca topları hemen saldırı siperlerinden içeri alacaklar."

Öküzler tarafından platformlara çekilen büyük toplara baktılar. Zeyn'in filosunun kalan bölümü haftalar önce Lamu'dan Maskat'a varmıştı. Atlar, yük ve çekme hayvanlarıyla askerlerin geri kalanı, yarımada'nın diğer tarafına inmişti. Şimdi süvariler palmyelerin arasında ve tepelerin eteklerinde devriye geziyordu. Kaldırdıkları tozları sürekli görmek mümkündü.

"Ne yapabiliriz?" Mansur'un sesindeki özgüven azalmıştı.

"Yapabileceğimiz pek az şey var," diye cevap verdi Dorian. "Saldırıya geçip toprak setleri hedef alabiliriz. Ama bunu yapmamızı bekleyeceklerdir. Ağır kayıplar vermemiz kaçınılmaz. Kum çuvallarıyla yapılmış duvarlara ateş edebiliriz, ama oluşacak hasarı birkaç saat içinde tamir edeceklerdir."

"Çok umutsuz gibisin," dedi Mansur suçlarcasına. "Buna hiç alışık değilim, baba."

"Umutsuz mu?" dedi Dorian. "Hayır, sonuçtan umutsuz değilim. Bununla birlikte Zeyn'in bizi şehirde kıstırmasına asla izin vermemeliydim."

Adamlarımız hisarların ardından iyi savaşıyor. Pusup savunmaktansa saldırmayı tercih edecek askerler hepsi. Umutlarını kaybeden de onlar. Mustafa Zindara ve bin-Şibam onları şehirde tutmakta zorlanıyor. Onlar bile çölde olmak ve alıştıkları koşullarda çarpışmak istiyor."

O gece, bin-Şibam'ın askerlerinden yüz tanesi şehrin kapılarını açtırdı. Atlarını birbirine yakın halde dörtlüyle koşturarak Türk safları arasından sıyrıldılar ve kaçmayı başardılar. Muhafızlar, bunu fırsat bilip saldıran Türklerin yüzüne kapıları tam zamanında tekrar kapatmayı başardı.

"Gitmelerini engelleyemez miydin?" diye sordu Mansur ertesi sabah.

Bin-Şibam, genç adamın anlayışsızlığı karşısında sadece omuz silkmekle yetindi. Mansur'u Dorian yanıtladı. "Saarlar emir almaz, Mansur. Kafalarına yattığı sürece bir şeyhin yanında kalırlar. Fikir ayrılığına düşerlerse evlerine dönerler."

"Artık yaprak dökümü başladı. Diğerleri de gidecektir. Dahmlar ve Avvamirler de sabırsızlanıyor," diye uyardı Mustafa Zindara.

Düşman bataryaları ertesi gün şafak vakti sıkı savunma altındaki platformlarından şehrin güney hisarlarına bombardımana başladı. Parlamaları ve barut dumanlarıyla oluşan bulutları sayan Dorian ve Mansur, düşmanın çok büyük kalibreli on bir ağır topu olduğunu anladı. Attıkları taş güllerin her birinin ağırlığı elli kilodan fazla olmalıydı. Her birini

çıplak gözle görebilmek mümkündü. Mansur, atışlar arasındaki zamanı ölçtü. Her topun temizlenmesi, doldurulması ve ateşlenmesi ortalama yirmi dakika kadar sürüyordu. Menzile giren düşman topları hedeflerini huzursuz edecek bir isabetle vuruyor, güller bir öncekinin hemen yakınına düşüyordu. Hisarlara isabet eden bir gülle, çarptığı yerde bir çatlak oluşturur, aynı noktaya çarpan bir başka gülle ise o bölümü yerle bir edebilirdi. Savunmacıların zayıf noktaları onarmak için kullandığı kütüklere isabet ettiği takdirde onları kürdan kadar küçük parçalara ayırırdı. Karanlık çökmeden önce hisarlarda iki gedik açılmıştı. Mansur'un komutasındaki işçilerden oluşan ekipler karanlık çöker çökmez onarım için hisarlara koştu.

Bombardıman, şafakla birlikte tekrar başladı. Öğle vakti olmadan onarılan bölümler tekrar yerle bir olmuştu ve taş güller hisarlarda açtıkları gedikleri genişletmeye başlamıştı. Dorian'ın topçuları, karşı ateşe destek vermek amacıyla körfez tarafındaki topların yarısını güney hisarlarına getirdi. Ne var ki Zeyn'in topları kum dolu çuvalların oluşturduğu duvarlar ardında, sıkı bir koruma altındaydı. Açıkta kalan tek noktaları bronz ağızlarıydı, onlar da o mesafeden vurabilmek için çok küçük birer hedef teşkil ediyordu. Kum çuvallarına çarpan güllerin hiçbir tesiri olmuyordu.

Bununla birlikte, öğleden sonra ilk direkt isabetlerini kaydettiler. On kiloluk demir güllerinden biri, en soldaki topun ağzının yan tarafına isabet etti. Bronz, bir kilise çanı gibi çınladı ve cüssesine rağmen top devrilip altında kalan askerleri pelteye çevirdi. Namlusu ise gökyüzüne doğru çevrilmişti. Hisarlar üzerindeki topçular, bu başarı üzerine sesleri kısılırcasına tezahüratlar yaptıktan sonra iki kat şevkle görevlerine döndüler.

Düşman saflarına ay batar batmaz Mansur ve bin-Şibam önderliğinde bir saldırı düzenlendi. Her biri, yanına yirmi adam alarak sinsice top platformlarına yaklaştı. Türkler böyle bir saldırıyı bekliyor olmasına rağmen Mansur'un ekibi nöbetçi onları fark edip tüfeğini ateşlediğinde platform duvarına kadar ilerlemişti. Kurşun, Mansur'un başının yanından vızıldayarak geçti. "Beni takip edin!" diye bağırdı Mansur.

Topun namlusu üzerine sıçradı, üzerinde koşarak az önce tüfeğini ateşleyen adamı boğazından şişledi. Adam, doldurmaya uğraştığı tüfeğini düşürerek kılıcın keskin ağzını çıplak elle tuttu. Mansur kılıcını geri çekince adamın parmakları kemiklerine kadar kesildi. Kıvranan nöbetçinin üzerinden atlayan Mansur, uykularından henüz tamamen sıyrılamamış, battaniyelerinin altından çıkmaya uğraşan Türk topçular arasına daldı. Düşman korkuyla uluyarak gecenin karanlığına doğru kaçmadan önce aralarından birini daha öldürmeyi ve bir başkasını yaralamayı başardı. Adamları Mansur'u takip ederek saldırıya dahil oldu. Onlar meşgulken Mansur, cebinde taşıdığı demir çivilerden birinin ucunu topun ateşleme deliğine soktu ve adamlarından biri çekiciyle indirdiği bir düzine kadar darbeye çiviye çaktı.

Hemen yan taraftaki diğer platforma geçtiler. Burada tüm topçular uyanıktı ve onları ellerinde savaş baltaları ve kargılarla bekliyorlardı. Birkaç saniye içinde adamlar bağırışlar ve çığlıklar eşliğinde birbirine girdi. Mansur, ikinci topa ulaşamayacaklarını anladı. Karşılarındaki düşmanın sayısı gitgide artıyordu.

"Geri çekilin!" diye haykırdı adamlarına. Tam Istaph ve diğer seyisler atları getirmişti ki platformun duvarından diğer tarafa atladılar. Atlarını dörtnala koşturarak şehir kapılarından içeri girdiler. Bin-Şibam ve diğer adamlar da hemen arkalarındaydı.

Hisarların güvenliğine kavuştuklarında beş adam kaybettiklerini gördüler. On iki de yaralı vardı. Şafağın hafif aydınlığında, Türklerin, öldürdükleri düşmanların cesetlerini soyup platformun ön duvarına sıraladığını gördüler. Mansur ve bin-Şibam sadece iki topu çivilemeyi başarmıştı. Kalan sekizi hemen ateşe başladı. Ağır taş güller, gece boyu onarılan bölümleri birkaç saat içinde tekrar yerle bir etti. Öğleden sonra tek bir şanslı atış, hisarın altı metrelik bölümünü yıktı ve bir moloz yığını haline getirdi. Hasarı dürbünüyle minarenin şerefesinden inceleyen Dorian, bir tahminde bulundu. "Zeyn en fazla bir hafta sonra şehre girmeye hazır olacak."

O gece, Avvamirlerden ve Dahmlardan toplam iki yüz adam atlarını eyerledi ve şehirden ayrıldı. Ertesi gün, müezzin her zamanki gibi şehrin en büyük camiinin minaresinde ezan okudu. Her iki taraf da bunun üzerine ateşi kesti. Türkler miğferlerini çıkararak palmiyelerin altında namaz kılarken parapetlerdeki savunmacılar da ibadetlerini yerine getirmeye koyuldu. Dorian, namazına başlamadan önce her iki tarafın da zafer için aynı Tanrı'ya dua etmesindeki ironiye gülümsedi.

Zeyn'in sözcüleri, namazın ardından hisarlara yaklaştılar ve bağırarak düşmanlarını uyardılar. "Gerçek Halife'nin sözlerine kulak verin! Bu lanetli şehirden ayrılmak isteyenlerin gitmesine göz yumulacaktır. İhanetinizi affediyorum. Atlarınızı ve silahlarınızı alarak çadırlarınıza ve karılarınıza dönebilirsiniz. Bana günahkâr el-Salil'in kellesini getirene ödül olarak bir lakh altın vereceğim."

Parapetlerdeki savunmacılar onları yuhalayarak taş attı. Ancak o gece bin savaşçı daha şehirden ayrıldı. Etkileri nispeten az olan iki şeyh, ayrılmadan önce Dorian'ın huzuruna çıktı. "Biz ne hainiz ne de korkak," dediler ona. "Ama bu, bir erkeğe göre bir savaş değil. Çölde senin için kanımızın son damlasına kadar savaşırız. Seni de tıpkı babanı sevdiğimiz gibi seviyoruz, ama burada kafese kapatılmış köpekler gibi ölmeyeceğiz."

"Hayır dualarımla gidin, yoldaşlar," dedi Dorian. "Allah yardımcınız olsun. Bilin ki yine gelip desteğinizi isteyeceğim. "Başımızın üzerinde yerin var, el-Salil."

Zeyn'in sözcüleri ertesi gün namaz vaktinde ortalık sessizleşince yine geldi. "Gerçek Halife Zeyn el-Din şehre girilmesi emrini verdi. Halife şehre girdiğinde hisarların içinde her kim varsa işkenceye tabi tutularak öldürülecek."

Bu kez sadece birkaç kişi yuhalandı. O gece, geride kalan savunmacıların neredeyse yarısı şehri terk etti. Türkler onlar geçerken yolun iki yanında sıralandı ve durdurmak için bir girişimde bulunmadı.

"Dalgınsın, hayatım." Caroline Courtney, kızının yüzüne sorarcasına baktı. "Kafana takılan bir şey mi var?"

Verity, babasının büyük kamarasından Arctarus 'un güvertesine çıktığından beri baştan

savma bir selam haricinde annesiyle hiç konuşmamıştı. Halife'nin generali Kadim ibn Ebubekir ile yapılan toplantı tüm sabah boyunca sürmüştü. Verity küpeşteye dayanmış, generali taşıyan felukanın kıyıya doğru hızla uzaklaşmasını izliyordu. Ebubekir'in raporunu babasına tercüme etmiş ve Halife'nin, düşman gemilerinin kaçmasının önlenmesi için körfez ağzındaki gemilerin tetikte olmasına dair verdiği emri iletmişti.

İçini çekerek annesine döndü. 'Kuşatmanın son safhalarına giriliyor, anne," diye cevap verdi itaatkârca. Hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı. Caroline asabi, histerik bir kadındı. Tamamen kocasının hükmü altındaydı, bu yüzden annelik için ne zamanı, ne de enerjisi olmuştu. Çocuk gibiydi, dikkatini bir konu üzerinde uzun süre odaklayamıyordu. Düşünceleri, ilkbaharda çiçekten çiçeğe gezen bir kelebek gibi konudan konuya atlıyordu.

"Bu korkunç günler sona erip baban şu el-Salil adındaki serseriye haddini bildirince çok rahatlayacağım. Bu can sıkıcı iş sona erince eve dönebileceğiz." Caroline için ev, Delhi'deki konsolosluktu. Taş duvarların ardında, bakımlı bahçelerde, şıkırdayan fiskiyelerin süslediği serin avlulardayken kendini güvende ve Doğu'nun o hep korktuğu yabancı dünyasından yeterince uzakta hissediyordu. Boynunu kaşıyarak hafifçe inledi. Cildinde kırmızı bir kabartı vardı. Tropik bölgelere has nemli hava ve sıcak kamaranın boğucu havası ona dokunuyordu.

"Serinletici losyon sürmene yardım edeyim mi?" diye sordu Verity.

Annesinin kendisini suçlu hissetmesini nasıl olup da bu denli kolay sağladığını merak ediyordu. Kaptan Cornish'in kışüstü güvertesinin köşesine kurdurduğu geniş hamakta yatan Caroline'ın yanına gitti. Hamağın üzerinde yelken bezinden bir gölgelik vardı. Esen rüzgâr, kadının nemli tenini az da olsa serinletiyordu.

Verity, annesinin yanında diz çöktü ve beyaz sıvıyı sıcak tenine sürmeye koyuldu. Caroline elini baygınca salladı. Dolgun parmaklarının etleri elmas yüzüklerin kenarından fışkırıyordu. Hamağın diğer tarafında diz çöken ipek sarili Hint hizmetçi, onlara bir tabak şekerleme sundu. Caroline tabaktan pembe renkte bir Türk lokumu aldı. Hizmetçi yerinden doğrulacaktı ki Caroline parmaklarını şaklatarak onu durdurdu ve pudra şekerine bulanmış iki lokum daha alıp ağzına attı. Lokumları büyük bir zevkle çiğnemeye koyuldu. Pudra şekeri dudaklarına bulaşmıştı.

"Kadim ibn Ebubekir'in eline geçerlerse el-Salil ve oğlu Mansur'a ne olur sence?" diye sordu Verity ilgisizce.

"Akıbetlerinin son derece iğrenç olacağından eminim," dedi Caroline umursamaz bir tavırla. "Halife, düşmanlarına korkunç şeyler yapıyor. Fillere çiğnetiyor ya da topların içine koyup ateşletiyor." Ürpererek hizmetçinin uzattığı buz gibi ballı şerbete uzandı. "Bu konudan bahsetmemeyi tercih ederim." Şerbetten bir yudum alınca hafifçe canlandı. "Bu iş ay sonuna kadar biterse doğum gününde Delhi'de olabiliriz. Senin için bir balo düzenlemeye karar verdim. Şirket'teki tüm gözde bekârlar davetli olacak. Sana bir koca bulmanın zamanı geldi, şekerim. Ben senin yaşındayken dört yıldır evliydim, iki de çocuğum vardı."

Verity'nin içinde aniden bu aptal, sıkıcı kadına karşı daha önce duymadığı şiddette bir

öfke belirdi. Annesine daima saygılı davranmış, oburluğunu ve diğer zayıflıklarını anlayışla karşılamıştı. Mansur ile tanışana kadar annesinin babası karşısındaki zayıflığının derecesini, babasının onu avucunun içine almasını sağlayan suçluluk duygusunu fark etmemişti. Bu akılsızca, kendini beğenmiş umursamazlığı Verity'nin kanını beynine çıkardı. Öfkesi, kendini kontrol etmesine fırsat kalmadan dudaklarının arasından taşıtı.

"Evet, anne," dedi acı dolu bir sesle. "Ve o çocuklarının ilki, Tom Courtney'in piçiydi." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu, ama artık çok geçti.

Caroline ona irileşmiş gözlerle bakakaldı. "Seni kötü, kötü çocuk! Beni hiçbir zaman sevmedin!" diye sızlandı ve şerbete bulanmış, yarı çiğnenmiş lokum parçaları dantel bluzunun önüne düştü.

Verity'nin tüm saygısı yok olmuştu. "Tom Courtney'yi hatırlıyor musun, anne?" diye sordu. "Ya büyükbabanın gemisi Serap ile Hindistan'a giderken yaptıklarınızı?"

"Sen hiç. . . Kim söyledi? Ne duydun? Doğru değil!" diye histerik bir ifadeyle geveledi Caroline. "Ya Dorian Courtney'yi hatırlıyor musun? Babamın onu daha küçük bir çocukken köle tacirlerinin elinde çürümeye terk etmesini? Babamla birlik olup Tom Amca'ya nasıl yalan söylediğinizi? Ona Dorian'ın yüksek ateşten öldüğü mavalını okuyuşunuzu? Bana da aynı yalanı söylediniz. Bana Lamu Adası'ndaki mezarını bile göstermişsiniz."

"Kes!" diye bağırdı Caroline kulaklarını elleriyle kapayarak. "Bu ahlaksızca zırvaları dinlemeyeceğim!"

"Zırva demek?" dedi Verity soğukça. "Peki fillerin ayakları altında ezilmesini istediğin el-Salil'in kim olduğunu sanıyorsun? Onun Dorian Courtney olduğunu bilmiyor musun?"

Caroline kireç gibi bir yüzle ona bakakaldı. Benzinin solukluğu boynundaki kızarıklıklarla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. "Yalan!" diye fısıldadı. "Hepsi korkunç yalanlar."

"Ve anne, el-Salil'in oğlu Mansur da benim kuzenim. Bana bir koca mı arıyorsun? Fazla uzağa bakmana gerek yok. Mansur bana onunla evlenme onurunu bahşederse bir an bile duraksamam. Doğruca onun yanına koşarım."

Caroline boğuk bir çığlık attı ve hamaktan güverteye düştü. Hizmetçiyle gemideki memurlardan ikisi hemen yardımına koştu ve kadını ayağa kaldırdı. Caroline, ayakları yere basar basmaz kendisini tutan kollardan hışımla sıyrıldı ve inci işlemeli gösterişli dantel elbisesi içinde büyük kamaraya inen merdivenlere yöneldi.

Karısının öfke dolu çığlıklarını duyan Sir Guy, üzerinde gömleğiyle hemen kamarasından dışarı fırladı ve kadını kolundan yakalayarak içeri çekti.

Verity küpeşteye yaslanarak annesinin az önce olanları anlatmasını beklemeye koyuldu. Körfezin girişini kapatan savaş zambuklarının ötesine, Maskat kıyılarına ve şehrin yüksek minarelerine baktı.

Kadim ibn Ebubekir'in babasına getirdiği ve kendisinin tercüme ettiği korkunç haberleri tekrar tekrar düşündü. Maskat, ay sona ermeden Zeyn el-Din'in avucuna düşecekti. Mansur çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı ve Verity'nin elinden hiçbir şey gelmiyordu. Duyduğu korku ve çaresizlik az önce annesine patlamasına yol açmıştı.

"Lütfen, Tanrım," diye fısıldadı. 'Lütfen Mansur'a bir şey olmasına izin verme."

Babasının kamarotu bir saat içinde onu almaya geldi.

Annesi kamarada, kış lombozunun hemen altında oturuyordu. Elindeki nemli, buruşuk mendille gözlerini sildi ve burnunu gürültüyle temizledi.

Babası kamaranın ortasında ayakta duruyordu. Hâlâ gömleğiyle duruyordu. Yüzünde çok sert bir ifade vardı. "Annene ne zırvalar anlatıyordun?" diye sordu.

"Ne zırva, ne de yalan, baba," diye cevap verdi Verity meydan okurcasına. Babasını kışkırtmanın ne gibi sonuçlar doğurabileceğini biliyor, ama sabırsızlığının önüne geçemiyordu. "Annene anlattıklarını tekrar et," diye buyurdu Sir Guy. Verity, Mansur'un söylediklerini usulca onlara anlattı. Sözleri bitince babası sessiz kaldı. Kış lombozuna yürüdü ve masmavi denize baktı. Karısına bakmamıştı. Sessizlik gittikçe uzadı. Verity bu sessizliğin sinirini bozup savunmasını zayıflatmak için uygulanan bir taktik olduğunu biliyordu.

"Bunu benden sakladın," dedi sonunda Sir Guy. "Neden bana öğrenir öğrenmez anlatmadın? Bu senin görevindi, çocuğum."

"Hiçbirini inkâr etmeyecek misin, baba?"

"Hiçbir şeyi inkâr veya kabul etmek mecburiyetinde değilim. Mahkemede değilim. Ama sen öylesin."

Kamaraya tekrar sessizlik çöktü. İçerisi sıcak ve havasızdı. Gemi, akıntının etkisiyle mide bulandıracak şekilde yavaşça sallanıyordu. Verity'nin midesi bulanmış, soluğu tıkanmıştı, ama belli etmemeye kararlıydı.

Sir Guy tekrar konuştu. "Bu çılgınca hikâyelerle anneni çok sarsmışsın." Caroline abartılı bir şekilde hıçkırarak burnunu sildi. "Bu sabah Bombay'dan hızlı bir posta gemisi geldi. Anneni konsolosluğa geri gönderiyorum."

"Onunla gitmeyeceğim," dedi Verity sakince.

"Evet," diye onayladı Sir Guy. "Seni burada tutacağım. Böyle sağlıksız bir ilgi gösterdiğin asilerin idamına şahitlik etmek sana iyi bir ders olacaktır." Verity'nin ne kadarını bildiğini düşünerek bir süre daha sessiz kaldı. O kadar çok şey biliyordu ki düşman saflarına geçecek olursa çok büyük bir tehlike teşkil edebilirdi. Onu daima gözü önünde bulundurmalıydı. Aksine cesaret edemezdi.

"Bu asiler senin öz kardeşin, baba," diyerek sessizliği bozdu Verity. "Ve oğlu."

Sir Guy hiçbir tepki göstermedi. Sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Annenin anlattıklarına bakılırsa genç Arapla bir fahişe gibi kırıstırıyormuşsun. Bir İngiliz hanımı olduğunu unuttun mu?"

"Böyle bir suçlama yaparak kendini küçültüyorsun."

"Düşüncesizce davranışlarınla beni ve ailemizi küçük düşüren sensin. Sırf bu bile cezalandırılmanı gerektirir."

Çalışma masasına doğru yürüdü ve üzerinde duran balina kemiğinden kamçıyı aldı. Tekrar Verity'ye döndü. "Soyun!" diye emretti. Verity ifadesiz bir yüzle kıpırdamadan duruyordu.

"Babanın söylediğini yap," dedi Caroline. "Seni küstah aşüfte!" Ağlaması durmuştu. Sesinde kindar bir ton vardı.

"Hemen soyun," diye tekrarladı Guy. "Yoksa iki tayfa çağırıp soydururum."

Verity ellerini boynuna doğru kaldırarak bluzunun yakasındaki kurdeleyi çözdü. Çırlıçıplak soyununca çenesini gururla havaya kaldırdı. Uzun saçlarını göğüslerini ve bacaklarının arasını örtecek şekilde omuzlarından öne attı.

"Yatağın üzerine yüzüstü yat," diye buyurdu babası.

Verity sessizce yatağa yürüyüp yüzüstü uzandı. Vücudu usta bir sanatçının elinden çıkmış mermer bir heykel gibi kusursuz, cildi pürüzsüzdü. "Bağırmayacağını," diye söz verdi kendi kendine. Ama kırbaç kalçasına indikçe kasları istemsizce kasılıyordu. Ona bu zevki tattırmayacağım, diye geçirdi içinden. Kırbaç bacaklarının arkasına inerken gözlerini sıkıca yumdu. Canı bir akrep sokmuş gibi yanmıştı. Dudağını kanın metalimsi tadını alana dek ısırdı.

Sonunda Sir Guy nefes nefese kaldı ve yorgunca geri çekildi. "Artık giyinebilirsin, utanmaz orospu," diyerek yutkundu.

Verity kalçasında ve bacaklarının ardındaki yanmaya aldırmamaya çalışarak doğruldu. Babasının pantolonunun önü, gözleriyle aynı hizadaydı. Tahrik olduğunu gösteren kabarıklığı fark edince buz gibi bir memnuniyetle gülümsedi.

Sir Guy hızla arkasını döndü ve kırbacı masaya fırlattı. "Beni aldattın ve bana ihanet ettin. Artık sana güvenemem. Sana başka ne ceza vereceğimi düşüneceğim. Ben bir karara varana dek kamaranda kilitli kalacaksın."

Dorian'la Mansur, şeyhlerle birlikte minarenin şerefesinde durmuş, hisarlara yaklaşan Türk taburlarının bronz miğferlerinin parapetlerin üzerinden görünen tepelerini ve sorguçlarını izliyorlardı. Taburlar surların önünde toplanırken Zeyn el-Din'in bataryaları atış hızlarını ikiye katlamıştı. Cephanelerini değiştirmişlerdi. Artık taş güller yerine yumruk iriliğinde taşlar ve demir parçaları kullanıyorlardı. Topların sesi kesildi ve Türk trompetçiler saldırıyı başlatan ritimle gökyüzünü çınlattı.

Türkler yoğun bir kalabalık halinde haykırarak siperlerden çıktılar ve hisarlardaki gediklere atıldılar. Gediklere birkaç metre mesafedeyken parapetlerdeki savunmacılar toplarını ateşledi ve okçular düşmanın üzerine yağmur gibi ok yağdırdı.

Ön sallardaki düşman askerleri, topların tekrar doldurulabilmesinden önce gediklere ulaşmıştı. Çok sayıda ölü ve yaralı vardı, ama öylesine kalabalıklardı ki yerleri anında doldu.

Yıkılmış bölümlerde yığılmış taş bloklar ve kalıntılar üzerinden tırmanarak bir karınca sürüsü gibi içeri daldılar. Gediklerden içeri girer girmez kendilerini dar yollar ve çıkmaz sokaklardan oluşan bir labirent içinde buldular. Dorian, her sokağa barikatlar yapılmasını emretmişti. Labirentteki Türkler yakın mesafedeki tüfeklerin gazabına uğruyordu. Savunmacılar bir dalgayı kırdıktan sonra hemen bir sonraki savunma hattına çekiliyorlar,

Türkler tekrar saldırmak zorunda bırakılıyordu. Çok yorucu ve kanlı bir işti ama Mansur ve bin-Şibam'ın tükenmiş birlikleri sonunda ana caddeye kadar geriledi ve Türkler yan taraflardan onları kuşatarak şehrin ana kapısına ulaştı. Bocurgatları korumaya çalışan adamları öldürerek kapıları sonuna dek açtılar. İki bin Türkün başındaki Kadim ve Koots dışarıda bekliyordu. Kapılar açılır açılmaz şehre daldılar.

Minarenin şerefesinde duran Dorian, düşman askerlerinin şehrin dar sokaklarını sel suları gibi hızla doldurduğunu gördü. Son aylarda şehirdeki kadınlarla çocukların çoğunun kaçabilmesini sağladığı için mutluydu. Yoksa bu kurtlara yem olacaktı. Kapılar açılır açılmaz flamalarla Peri ve İntikam 'dan önceden belirlenmiş işaretin verilmesini emretti. Sonra danışmanlarına ve subaylarına döndü. " Artık bitti," dedi onlara. 'Cesaretiniz ve sadakatiniz için size teşekkür ederim. Adamlarınızı alın ve yapabilirsiniz kaçın. Bir başka gün tekrar omuz omuza savaşağız. " Adamlar teker teker gelip Dorian'a sarıldı.

Bin-Şibam'ın üzeri toz ve isle kaplanmıştı; entarisi, yaralarından akıp kuruyan kanlarla lekelenmişti. Öldürdüğü Türklerin kanları kendininkine karışmıştı. 'Dönüşünü bekleyeceğiz, el-Salil," dedi.

"Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Her şey hazır olunca bana bir haberci gönderin. Haberi alır almaz geleceğim inşallah," dedi Dorian.

"Allahu ekber," dedi adamlar hep bir ağızdan.

Atlar, kuzey hisarlarındaki küçük kapının önünde bekliyordu. Kapı açılınca Mustafa Zindara, bin-Şibam ve diğer konsey üyeleri adamlarının önderliğinde atlarını çöle doğru sürdüler. Kendilerini durdurmaya çalışan düşman askerlerini yarıp palmyelere ve sulanan tarlalara vardılar. Dorian, gidişlerini minareden izledi. Mermer basamaklarda ayak sesleri duyunca elinde kılıcıyla döndü. İsle kaplanmış, toza toprağa bulanmış oğlunu neredeyse tanıya m ayacaktı.

"Gel, baba," dedi Mansur. "Acele etmeliyiz."

Basamakları hızla inerek Istaph'ın on adamla onları beklemekte olduğu camiye geldiler.

"Bu taraftan. " Bir imam gölgeler arasından çıkarak yolu gösterdi. Onu takip ettiler ve labirente benzer dehlizlerde ilerleyerek küçük, demir bir kapının önüne vardılar. İmam kapının kilidini açtı ve Mansur bir tekmeye kapıyı ardına dek itti.

"Allah'a emanet olun," dedi Dorian, imama.

"Siz de efendimiz," dedi imam. "Dilerim bir an önce Umman'a dönersiniz."

Kapıdan çıkınca kendilerini öyle dar bir sokakta buldular ki karşılıklı evlerin kafesli balkonları neredeyse birbirine değiyordu.

"Bu taraftan, majesteleri!" Istaph bu şehirde doğup büyümüştü, dolayısıyla sokaklarını avucunun içi gibi bilirdi. Peşinden koştular ve kendilerini bir anda gün ışığının parlaklığında buldular. Körfezin mavi suları önlerine açılmıştı. Peri'nin şalupası onları almak için yanaşmış, bekliyordu. Mansur bağırarak dümende duran Kumrah'a el salladı. Adamlar küreklere asıldı ve şalupa hızla onlara doğru ilerlemeye başladı.

O anda arkalarında öfkeli seslerle karışık bir gürültü oldu. Türk ve Ummanlılardan oluşmuş bir grup düşman askeri, ara sokakların birinden çıkarak doğruca üstlerine

koşmaya başladı. Ön sıradaki askerlerin elinde uzun kargılar ve parlak uçlu mızraklar vardı. Dorian omzunun üzerinden geriye baktı ve şalupanın hâlâ bir piştov atışı mesafesinde olduğunu gördü. "Birbirinize sokulun!" diye haykırdı. Rıhtım basamaklarının biraz ötesinde, yüzleri dışa dönük halde sıkışık bir çember oluşturdular.

"El-Salil!" diye bağırdı düşman askerlerinin lideri. Uzun boylu, ince biriydi ve bir leopar gibi hareket ediyordu. Uzun saçları sırtına dökülüyor, kıvrık sakalları göğsüne değiyordu.

"El-Salil!" diye bağırdı tekrar. "Senin için geldim. " Dorian o karanlık, fanatik bakışı tanıdı."

"Kadim." Mansur da adamı aynı anda tanıdı. Sesi nefretle doluydu.

"Senin için de geldim, köpeğin piçi!" diye bağırdı yine Kadim.

"Önce beni alt etmelisin," dedi Dorian bir adım öne çıkarak. Kadim hemen rakibinin üzerine atıldı. Dorian, başını hedef alan kılıcı kendininkiyle engelleyince çelik çeliğe sürttü. Sonra Kadim'in boğazına doğru karşı atak yaptı. Kılıçlar tekrar çarpıştı. Bu birbirleriyle ilk kılıç dövüşleriydi, ama Dorian karşısındakinin hafife alınamayacak, tehlikeli bir rakip olduğunu anlamıştı. Sağ kolu hızlı ve güçlüydü. Sol elinde de boşluk bulduğu an kullanacağı ucu kıvrık hançeri vardı.

"Karımı öldürdün!" diye hırladı Dorian bir sonraki atağını yaparken.

"Görevimin o kısmını yerine getirebildiğim için şükrediyorum. Seni de öldürmeliydim," dedi Kadim. "Babamın öcünü almalıydım."

Mansur, Dorian'ın sağında, Istaph ise solunda dövüşüyor, onu yanlardan gelecek tehlikelere karşı koruyorlar, aynı zamanda kılıç tutan koluna engel olmamak için özen gösteriyorlardı. Düşmanın yoğun baskısı karşısında adım adım denize doğru geriliyorlardı.

Dorian şalupanın küreklerinin hemen altlarında taş duvara çarptığını duydu. Aynı anda Kumrah bağırdı. "Gel, el-Salil!"

Yosun kaplı basamaklar çok kaygandı. Dorian'ı elinden bir kez daha kaçıracağını anlayan Kadim öfkeyle atıldı. En üst basamakta duran Dorian bir adım gerilemek zorunda kaldı, ama sağ ayağı yosunlar yüzünden kaydı. Tek dizi üzerine düştü ve gardını bir anlığına indirmek zorunda kaldı. Kadim fırsatı hemen fark etti. Tüm ağırlığını sağ ayağı üzerine vererek Dorian'ın kalbine doğru bir hamle yaptı.

Mansur, Kadim'in tepkisini babası dengesini kaybettiği an tahmin etmişti. Gelecek hamleye hazır bir şekilde döndü. Öne atılan Kadim'in sol tarafı bir anlığına savunmasız kaldı. Mansur, Kadim'in havaya kalkmış kolunun altına doğru bir hamle yaptı. Annesi için duyduğu keder, öfke ve nefretten doğan enerjiyle saldırmıştı. Kılıcının ucunun düşmanın etine zorlanmadan batmasını ummuştu. Ama çeliğin ucu rakibinin kaburgasına isabet etti ve bileği, bu beklenmedik direnç yüzünden hafifçe burkuldu. Kılıcın ucu yine de kaburgadan sıyrılıp Kadim'in kürek kemiğinin altına doğru yükseldi. Hayati bir organa isabet etmemekle birlikte düşmanın dengesini bozmuş, Dorian'ı hamleden kurtarabilmişti. Mansur kılıcını geri çekip bir daha saldırdı. Ancak Kadim insanüstü bir gayretle bu atağı bloke etmeyi başardı. Dorian bu arada tekrar ayağa kalkmıştı.

Baba oğul, öldürmeye kararlı bir şekilde tekrar saldırıya geçti. Kadim'in kolunun

altındaki yaradan kan boşanıyor, kalçasına doğru akıyordu. Yaranın şoku ve hayatının iki kılıç ustası karşısında büyük bir tehlikede oluşunu fark etmesi, yüzündeki tüm kanın çekilmesine yol açmıştı. "Efendi!" diye seslendi Kumrah şalupadan. "Gelin! Burada kısılıp kalacağız. Türkler geliyor." Sokaktan hızla çıkan destek birlikleri doğruca üzerlerine geliyordu.

Durumun tehlikesini kavrayan Dorian tereddüt etti. Bu, Kadim'in kurtulmak için beklediği fırsattı. Hemen risk bölgesinden uzaklaştı ve yerini iki zırhlı, iriyarı Türk aldı. Hiç duraksamadan Dorian'a saldırdılar.

Dorian kılıcıyla bir hamle yaptı, ama zırhlar yüzünden etkisiz kaldı.

"Yeter!" diye homurdandı. "Tekneye binin!" Mansur kılıcını sakallı Türklerden birinin suratına doğru savurdu. Adam gerileyince de koruma amacıyla babasının önüne geçti.

"Kaç!" diye bağırdı ve Dorian basamakları hızla indi. Istaph ve diğerleri tekneye binmişti. Mansur basamakların üzerinde tek başına kalmıştı. Yan yana duran ve ona doğru çevrilmiş kargılar ve palalar onu gerilemeye zorluyordu. Arka sırada durmuş ona bakan Kadim ibn Ebubekir'le bir anlığına göz göze geldi. Yarası, nefretini bir nebze bile azaltmamıştı. "Öldürün onu!" diye haykırdı Kadim. "Domuzun kaçmasına izin vermeyin!"

"Mansur!" Babasının şalupanın pruvasından seslendiğini duydu. Ama dönüp basamaklardan aşağı koşmaya kalkarsa sırtına mızrağı yiyeceğini biliyordu. Dönüp alçak taş duvarın üzerinden boşluğa atladı. Üç metrelik bir yükseklikten, şalupanın oturma tahtalarından birinin üzerine ayaküstü düştü. Kalın tahta ağırlığı altında çatırdadı ve Mansur öne doğru yuvarlandı. Şalupa şiddetle sallandı. Mansur neredeyse yan taraftan denize düşecekti, ama Dorian onu tam zamanında yakaladı.

Adamlar küreklere asıldı ve şalupa hızla yol almaya başladı. Dönüp arkasına bakan Dorian, Kadim'in sarsak adımlarla taş duvarın kenarına doğru ilerlediğini gördü. Kılıcını düşüren Kadim, kolunun altındaki yarasını tuttu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. "İntikamımı alacağım!" diye haykırdı arkalarından. "Vicdanınız ve elleriniz babamın kanıyla lekelenmiş. Sizi öldüreceğime dair Allah huzurunda yemin ettim. Sizi cehennemin kapılarına kadar takip edeceğim."

"Nefretin gerçek anlamından bihaber," diye fısıldadı Dorian. "Umarım bir gün ona gerçeği öğretme fırsatım olur."

"Aynı dilekleri paylaşıyorum," dedi Mansur. "Ama şimdi gemilerimize binip Zeyn'in filosunu atlatarak açık denize ulaşmamız gerekiyor."

Dorian kederini ve öfkesini içine gömerek dikkatini, içinde bulundukları koşullara odakladı. Dönüp körfezin girişine baktı. Dört büyük savaş zambuğu görüş alanı içinde demirlemişti. İki tanesi diğerlerine yaklaşıyordu.

"Arctarus görünürde yok mu?" diye sordu Mansur'a.

"Son üç gündür hiç görünmedi," diye cevap verdi Mansur. "Ama fazla uzakta olmadığından eminiz. Ufkun hemen ötesinde olmalı."

Dorian, İntikam'ın güvertesine çıktı ve Mansur'a seslendi. "Birbirimizin görüş alanı içinde kalmaya gayret etmeliyiz. Bir çarpışma kaçınılmaz görünüyor. Ayı düşersek nerede

buluşacağımızı biliyorsun."

Mansur ona el salladı. "Sevda Adası'nın kuzey ucunda. Seni orada bekleyeceğim." Ani bir top patlamasıyla sesi duyulmaz oldu. Dönüp şehrin liman önündeki hisarlarına baktı. Rüzgâr, çıkan duman bulutunu hemen dağıtmıştı. Biraz sonra Perinin biraz ötesinde sular havalandı. Gülle oldukça yakına düşmüştü.

"Düşman, bataryaları ele geçirmiş," diye bağırdı Dorian. "Bir an önce uzaklaşmalıyız."

Mansur Peri'ye ulaşmadan bir top daha ateşlendi. Bu da hedefi ıskalamış olmasına rağmen topçuların menzili kısa zamanda ayarlayacağı muhakkaktı.

"Çekin!" diye bağırdı kürekçilere. "Bütün gücünüzle çekin, yoksa yüzmek zorunda kalacaksınız!"

Peri'nin mürettebatı bombardıman üzerine alarma geçmişti. Demiri çekmişler, şalupayı almak için hazırlıkları yapmışlardı. Mansur güverteye ayak basar basmaz flokların açılmasını ve geminin körfezin girişine doğru dönmesini emretti. Kumrah, Peri rüzgâra dönünce kontrata yelkenlerini açtırdı.

Akşam rüzgârı hızı kesilmeksizin batıdan esmeye devam ediyordu. Tam uygun açıdan estiği için körfez ağzına doğru adeta uçuyorlardı. İntikama yakaladıklarında ana yelkeni kıstılar ve Peri'nin öne geçmesine izin verdiler. Körfezin girişinde gizli sığıklar vardı ve çok dikkatli ilerlemek gerekiyordu, ama Kumrah bu suları İntikam'daki Batula'dan bile iyi biliyordu. İki gemiyi de sağ salim çıkaracaktı körfezden.

Mansur günün ne kadar hızlı akıp gittiğini o ana dek anlamamıştı. Güneş alçalmış, dağların zirvelerine yaklaşmıştı bile. Gökyüzü sarı, kırmızı ve turuncunun tonlarına boyanmıştı. Maskat'ın parapetlerindeki bataryalar hâlâ üzerlerine güller yağdırıyordu. Şanslı bir gülle, velenâ yelkeninde temiz bir delik açtı, ama gemiler hiç hız kesmeden uzaklaştı ve topların menzilinden çıkarak körfezin girişini kapatan zambuklara yaklaştı. İki savaş zambuğu demir almış, koca latin yelkenlerini açmış, onları karşılamak üzere kanalda ilerliyordu. İki küçük iskunaya nazaran hımbıl sayılırlardı ve sert akşam rüzgârına karşı ilerlememelerine rağmen gözle görülür bir yavaşlıkları vardı. Onların aksine iki iskuna tüm yelkenlerini açmış, körfez boyunca suları yararak ilerliyordu.

Mansur topçularının, doldurulup ateşe hazır halde bekleyen toplar henüz çıkarılmamış olmasına rağmen görev noktalarında olduğunu gördü. Ağır yanar, kum fıçılarında gizlice yanıyor, adamlar kendi aralarında heyecanla konuşuyordu. Günlerce yaptıkları talim ve Türk piyadelere yaptıkları etkili saldırı, kendilerine duydukları güveni arttırmıştı. Son birkaç haftanın hareketsizliği, hiçbir şey yapmadan körfezde öylece demirli durmak canlarını iyice sıkıyordu. Mansur ve el-Salil'in tekrar filotillanın başına geçmesiyle canlanmışlar, savaşmak için sabırsızlanmaya başlamışlardı.

Kumrah rotalarında ufak bir düzeltme yaptı. Mansur, ona güvenirdi ama yine de içinde hafif bir huzursuzluk belirdi. Kumrah bu şekilde onları körfezin girişini koruyan dik kayalıklara doğru götürüyor gibiydi.

En yakındaki savaş zambuğu, Kumrah'ın yön değiştirdiğini anlar anlamaz burnunu üzerlerine doğru çevirdi. Hızla birbirlerine yaklaşmaya başladılar. Mansur dürbününü

kaldırarak zambuğu inceledi. Adamlarla tıklım tıklım doluydu. Rüzgârüstü küpeştesi boyunca sıralanmışlar, silahlarını çekmişlerdi. Büyük toplar çıkarılmış, ateşe hazır bekliyordu.

"Kısa namlulu ostratarı var," dedi Kumrah, Mansur'a.

"Hiç duymamıştım."

"Şaşırdığımı söyleyemem. Büyükbabandan bile yaşlı olmalılar." Güldü. "Ve çok daha güçsüz."

"O halde önümüzdeki tehlike o eski toplardan ateşlenmiş bir gülleden ziyade şu sarp kayalıklar," dedi Mansur, Kumrah'ı uyarırcasına. Hâlâ doğruca kayalara doğru ilerliyorlardı.

"Allah'a inancınız olmalı, ekselansları."

"Allah'a inancım tam, ama gemimin kaptanı hakkında bazı şüphelerim var."

Rotayı değiştirmek için hiçbir girişimde bulunmayan Kumrah, ona gülümsedi. Zambuk, sancak tarafındaki on beş topu birden ateşledi. Ama güller aralarındaki mesafenin ancak yarısını alabilmişti. Bununla birlikte zambuğun güvertesindeki adamların heyecanlı bağırışını duydular.

Dev zambuk ve iki gemi hâlâ birbirine yaklaşıyordu. Kayalıklarla aralarındaki mesafe azaldıkça zambuktaki heyecanlı tezahüratlar dinmişti.

"Beni olduğu gibi düşmanı da korkuttun," dedi Mansur. "Kayalıklara bindirmeye mi niyetlisin, Kumrah?"

"Çocukluğum, babam ve onun babası gibi bu sularda avlanmakla geçti," diye güvence verdi Kumrah. Kayalıklara büyük bir hızla yaklaşıyorlardı. Zambuktan bir salvo daha geldi, ama topçuların dikkatinin çok yakındaki kayalıkların tehdidi yüzünden dağıldığı belliydi. Bir taş gülle Peri'nin üzerinden geçerek mizana çarpmışına hasar verdi. Kumrah hemen değiştirmeleri için iki adam gönderdi.

Sonra hiç hız kesmeden kayaların arasında Mansur'un daha önce fark etmediği dar bir kanala girdiler. Genişliği ancak ıskunanın sığabileceği kadardı. Aradan geçip giderlerken Mansur, suyun yüzeyinin bir kulaç altında yatan korkunç kayaları korkuyla izledi. Herhangi birine çarpacak olsalar Peri 'nin gövdesi minik parçalara ayrılırdı.

Bu kadarı, zambuk kaptanının sinirleri için fazlaydı. Mansur, kaptanın geminin kıçında durmuş, el kol işaretleri yaparak deli gibi bağırıldığını görebiliyordu. Topçular görev yerlerinden ayrılmışlar, dalgalanan latin yelkeni toplamaya çalışıyorlardı. Yelkenler inikken bumbayı çevirmek ve iskele tarafına döndürdükten sonra kıçını tekrar yerleştirmek zorundaydılar. Bu oldukça yorucu ve zahmetli bir işti. Tayfalar harıl harıl uğraşırken gemi çaresizce yalpalıyordu.

"Tiramola atmaya hazır olun!" diye emretti Kumrah ve tayfalar ıstralyalara koştu. Kumrah gözlerini tek eliyle gölgeleyerek karşıya bakıyor, tam manevra anını bekliyordu. "Dümeni kır!" diye seslendi dümenciye. Dümenci, dümeni çubukları belirsizleşene dek hızla çevirdi. Peri kanalda keskin bir dönüş yaptı. Derin sulara doğru ilerliyorlardı. Yelkenleri düzensiz, topları mürettebatsız kalan zambuk, önlerinde çaresizce yalpalıyordu. "Sancak tarafındaki topları çıkarın!" diye emretti Mansur ve lombar kapakları gürültüyle

açıldı. Zambuğun kıcının öyle yakınından geçtiler ki Mansur istese şapkasını güvertesine fırlatabilirdi.

"Ateş!"

Toplar birbiri ardına gürledi ve her bir gülle zambuğun kıcına isabet etti. Mansur gövdeyi oluşturan tahtaların parçalara ayrıldığını görebiliyordu. Kol uzunluğunda bir parça başının yanından ok gibi geçerek direğe saplandı. O mesafeden ıskalamak imkânsızdı. Demir güller savaşı zambuğunu kıçtan başa parçalıyordu. Peri, geminin yanından geçerek açık denize vardı. Düşman gemisinden korku ve acı dolu çığlıklar yükseliyordu.

Peri'nin hemen arkasından gelmekte olan İntikam da toplarını ateşleyince zambuğun tek direği yerinden koparak devrildi.

Mansur ileriye baktı. Yolları açık görünüyordu. Diğer zambukların hiçbirisi onlarla aşık atacak pozisyonda değildi. Kumrah'ın intihar gibi görünen manevrası onları afallatmıştı. "Topları içeri alın!" diye emretti. "Lombar kapaklarını kapatın ve topları sabitleyin"

Arkasına dönüp bakınca, İntikam'ın sadece yarım palamar boyu geride olduğunu gördü. Direği devrilen zambuk daha geride, rüzgârın önünde kayalıklara doğru çaresizce sürükleniyordu. Sonunda çarparak alabora oldu. Dürbünüyle bakan Mansur, mürettebatın gemiyi terk etmeye çalıştığını gördü. Denize atıyorlar ve panik içinde kıyıya doğru yüzmeye çalışıyorlardı. Mansur aralarından kaçının sivri kayalıklardan ve güçlü akıntılardan kurtulabileceğini merak etti. Sayılarının pek fazla olacağını sanmıyordu.

Peri'yi biraz yavaşlattı ve İntikam'ın aynı hizaya gelmesine izin verdi.

Bu şekilde, babasıyla konuşma borusu aracılığıyla görüşebileceklerdi. "Kumrah'a söyle, bize bir daha böyle numaralar yapmasın!" diye bağırdı Dorian. "Yüreğimizi ağzımıza getirdi."

Kumrah pişmanlıkla eğilerek onu selamladı. Dorian boruyu indirip elini sallayarak kaptanın soğukkanlılığını kutladı. Sonra boruyu tekrar kaldırdı. "Bir saat içinde karanlık çökecek. Kıçta, iskele tarafına bir fener asacağım. Gece boyunca birbirimizden kopacak olursak Sevda Adası'nda buluşacağız."

İntikam önde, Peri arkada ilerlemeye devam ettiler. Dorian varacakları yeri haftalar önce belirlemişti. Hint Okyanusu'nda onlara açık tek bir liman vardı. Zeyn, Ateş Sahili ile Umman'daki tüm limanları ele geçirmişti. Seylan ve Batavia, Hollandalıların elindeydi. İngiliz Doğu Hindistan Şirketi, Hindistan'ın bütün kıyılarını kontrol ediyordu. Sir Guy buralardaki limanları onlara kapayacaktı mutlaka. Önlerinde sadece Nativity Koyu'nun güvenliği ve Fort Auspice kalıyordu. Orada güç toplayabilirler ve bir sonraki adımlarını planlayabilirlerdi. Dorian, Fort Auspice'in yerini harikada işaretlemiş, Mustafa Zindara ile bin-Şibam'a Nativity Koyu'na denizden ulaşabilmeleri için gerekli bilgileri vermişti. Çöl kabilelerini tek yumruk haline getirip dönüşü için bütün hazırlıkları tamamladıkları zaman onu bulması için Nativity Koyu'na bir gemi göndereceklerdi. Altın rupilere ve güçlü müttefiklere ihtiyaçları olacaktı. Dorian parayı ve adamları nerede bulacaklarını henüz bilmiyordu, ama bu konuları daha sonra ele alabilirdi, o an önünde daha ciddi meseleler vardı.

Rotayı Umman Körfezi'nden çıkmak amacıyla doğu, güneydoğuya çevirmişti. Okyanusa varınca Madagaskar'a dönecekler ve onları güneye taşıyacak Mozambik akıntısını yakalayacaklardı. Mansur, İntikam 'ı yakından izliyor, muhteşem gurup manzarası eşliğinde ilerliyorlardı. Örs başlı koca fırtına bulutları kararan ufukta yavaşça süzülüyordu. Batan güneş, bulutları kobalt mavisine ve gül kırmızısına boyuyordu. Uzaktan gelen gök gürültüleri sessizliği bozuyordu.

Günbatımının olağanüstü görüntüsü bile Mansur'un omuzlarına aniden tonlarca ağırlıkta bir kaya gibi çöken melankoliyi ortadan kaldıramıyordu. Sevmeyi çok kısa sürede öğrendiği bir dünyadan ve insanlarından ayrılıyordu. Saltanat ve Fil Tahtı ellerinden alınmıştı. Ama kazanamadan kaybettiği kadını düşününce bunların hepsi önemsizleşiyordu. İç cebinden kalbine en yakın yerde sakladığı mektubu çıkardı ve tekrar okudu. "Dün gece sana karşı bir şey hissedip hissetmediğimi sormuştun. O zaman cevap vermemiştim, şimdi vereceğim. Evet, hissediyorum."

Mansur için bunlar dünyanın en güzel sözleriydi.

Karanlık, sadece tropik bölgelerde görülen o dramatik çabuklukla bastırdı ve fırtına bulutlarının aralarındaki boşluklarda yıldızlar belirdi. Kısa bir süre sonra fırtına bulutlarının altına tamamen girdiler ve etrafa zifiri karanlık çöktü. Yegane ışık, İntikamın kığında asılı fenerden yayılıyordu.

Mansur pusula dolabının üzerine eğildi ve gecenin yarısı boyunca romantik hayallere daldı. Ani bir şimşek ve ardından gelen şiddetli gök gürültüsüyle bir anda gerçek dünyaya döndü. İntikam bir anlık mavi beyaz aydınlıkta belirip kayboldu. Şimşek öylesine parlaktı ki Mansur gemiyi en ince ayrıntısına dek görebilmişti. Sonra öncekinden de yoğun bir karanlık gemileri tekrar yuttu.

Mansur yerinden fırlayarak sancak küpeştesine koştu. O kör edici aydınlıkta bir şey daha görür gibi olmuştu. Neredeyse ufuk çizgisinde, aniden belirip kaybolan bir ışık yansımasıydı.

"Gördün mü?" diye bağırdı küpeştede hemen yan tarafında duran Kumrah'a.

"İntikam mı?" diye sordu Kumrah kafası karışmışçasına. "Evet, ekselans. Bir palamar boyu ötemizde. İşte, kıçtaki fenerin ışığını görebilirsiniz."

"Hayır, hayır!" diye haykırdı Mansur. "Pruvamızda değil. Kıç tarafında. Başka bir şey."

"Hayır, efendim. Hiçbir şey görmedim."

İki adam da gözünü ufka dikip dikkatle baktı. Tam o sırada bir başka şimşek dev bir kırbaç gibi gökyüzünde sakladı ve karanlık denizin yüzeyini sarsacak şiddetteymiş gibi gelen gök gürültüsü duyuldu. Anlık parlaklıkta Mansur onu tekrar gördü.

"Orada!" Kumrah'ın omzunu yakalayarak şiddetle sarstı. "İşte! Bu sefer görebildin mi?"

"Bir gemi! Başka bir gemi!" diye bağırdı Kumrah. "Gördüm."

"Ne kadar uzakta?"

"En fazla iki deniz mili. Yüksek bir gemi. Bu bir zambuk değil."

"Arctarus bu! Pusuya yatmış bizi bekliyor." Mansur umutsuzca babasının gemisine baktı ve kıçtaki fenerin hâlâ yanıyor olduğunu gördü. "İntikam henüz tehlikenin farkında değil."

"Onu yakalayıp uyarmamız gerek," dedi Kurman heyecanla.

"Tüm yelkenlerimizi açsak da İntikam 'a vaktinde yetişemeyiz." Mansur bir anlık tereddütten sonra kararını verdi. "İntikam'ı uyarmak için bir top ateşle. Sonra sancak tarafına tiramola at ve düşmanla arasına girmeye çalış. Ben emir verene dek savaş fenerlerini yakmayın. Tanrı izin verirse düşmanı gafil avlayacağız."

Savaş davulları karanlıkta gümbürdedi ve mürettebat görev noktalarına koşarken tek bir top atışı duyuldu. Peri tiramola atarken Mansur sinyali alıp almadığını anlamak için diğer gemiye baktı, ama tam o sırada gök adeta yarıldı ve yağmur boşandı. Her şey ılık, kalın bir su perdesinin ardında görünmez olmuştu. Yağmur damlalarının gürültüsü her sesi bastırıyor, soludukları hava sanki suyla ağırlaşıyordu.

Mansur tekrar pusula dolabına koştu ve hızla kerteriz (Bir yerin hangi yönde veya geminin nerede bulunduğunu pusula ile ölçmek.) aldı. Ama tam olarak doğru olmayabileceğini ve düşman gemisinin de onları fark edip rota ve hız değiştirmiş olabileceğini biliyordu. Bu tufanda istediğini yapabilme şansı yok denecek kadar azdı. İki gemi diğerinin varlığını bile fark etmeden birbirinden yarım piştov atışı mesafe uzaklıktan geçebilirdi.

"Kum saatini çevir ve volta tahtasını işaretle," diye emretti dümenciye. Belki de tahminleri gemiyi istediği yere ulaştırabilirdi. Sonra Kumrah'a dönerek sertçe, "Dümene iki iyi adam yerleştir," dedi.

Hızlı adımlarla pruvaya gitti ve yoğun yağışa rağmen İntikamla kıçındaki feneri görmeye çalıştı. Ama ne bir şey görebiliyor, ne de duyabiliyordu. "Umarım babam tehlikeyi fark ettiği için feneri söndürmüştür. Yoksa Sir Guy'ı üzerine çekebilir ve hazırlıksız yakalanabilir." Tehlikenin büyüklüğünü ve aciliyetini belirtmek için bir top daha ateşlemeyi düşündü ama hemen vazgeçti. İkinci atış akılları karıştırabilirdi. Babası, Perinin düşmanla bir çatışmaya girdiğini sanabilirdi. Arctarus'u uyarabilir ve üzerlerine çekebilirdi. Mansur kan gibi sıcak yağmur altında, zifiri karanlıkta ilerlemeye devam kararı aldı.

"En keskin gözlü adamlarını çanaklığa yolla," diye emretti Kumrah'a. "Topçular da topları her an çıkaracak şekilde hazır beklesin. Düşmanla karşılaşarsak öncesinde bir uyarı alma şansımız olmayacak."

Kum saati iki kere döndü. Hâlâ karanlıkta ilerliyorlardı. Gemideki her adam, gözünü dört açmış, tüm dikkatiyle kulak kesilmişti, ama düşmandan herhangi bir iz yoktu. Yağmur da durmaksızın yağıyordu.

Düşman bizi fark etmeden devam etmiş olabilir, diye düşündü Mansur. Karşılaşabilecekleri durumları tahmin etmeye çalışıyordu. Belki de önümüzü kesmek için dönmüş ve çok yakınımızdan geçmiştir. Şu an hiçbir şeyden şüphelenmeden ilerleyen İntikam 'a sinsice yaklaşıyor olabilir.

Bir karara vararak Kumrah'a seslendi. "Vira edin. Herkese gözünü dört açmasını ve tetikte olmasını söyle."

Karanlıkta bir saat daha geçti. Yağmur dindi ve fazla uzakta sayılmayan çölün baharatlı kokularını taşıyan, canlandıran esinti kuzeye yöneldi. Sonra yağmur tamamen kesildi. Mansur tekrar yelken açma emrini verecekti ki karanlıkta titrek bir ışık belirdi. Alçak bulutlar altında bir mum alevi gibiydi. Mansur nefesini tutarak içinden beşe kadar saydı.

Sonra topların gümbürtüsü duyuldu.

"Arctarus yanımızdan geçip İntikam bulmuş. Çarpışıyorlar," diye bağırdı ve vaktinde yetişebilmek için dualar ederek emirler yağdırdı.

Peri gece esintisiyle karanlığın içinde ileri atıldı. Mansur'la Kumrah hızlarını arttırmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Yaklaştıkça top gümbürtülerinin şiddeti ve barutun parıltısı artıyordu.

"Allah vere de vaktinde yetişsek," dedi Mansur gözlerini ileri dikerek. Yüzüne doğru esen rüzgâr veya duyduğu endişe, gözlerinde yaşların belirmesine sebep olmuştu. Dünya üzerinde en çok sevdiği iki insan birbirine saldıran iki gemideydi ve Mansur'un elinden henüz hiçbir şey gelmiyordu. Peri çok hızlıydı ve av köpeklerinin kovaladığı bir tavşan gibi ilerliyordu ama yine de Mansur'un yüreğine göre fazlasıyla yavaştı.

Neyse ki aralarındaki mesafe giderek azalıyordu. Geminin pruvasında duran Mansur, sonunda iki geminin şeklini seçebilmişti. Toplarının namlularından kıvılcımlar fışkıran iki gemi, cehennemi andıran bir kargaşayla birbirine kenetlenmişti.

Gemilerin, Peri'nin karşı kontrasında olduğunu ve pruvalarının dar bir açıda karşı karşıya durduğunu gören Mansur, Kumrah'a bağırdı ve Periyi iki kerte çevirmesini emretti. İki geminin arasına girmeye niyetliydi. Artık aralarındaki mesafe daha hızlı eriyordu. Yaklaştıkça çarpışmanın ayrıntılarını seçebilmeye başladı.

İntikamda Dorian, her nasılsa Arctarus'un kaptanı Cornish'i uzak tutmayı başarmış, borda etmesine engel oluyordu. Buna karşın Cornish de Dorian'ın rüzgârı ardına alarak kendinden üstün olan düşmanından kaçabilmesi için hiç fırsat tanı mıyordu. Bu koşullarda iki geminin hızı birbirine eşit gibiydi. İntikam diğer geminin borda etmesini daha fazla engelleyemeyecekmiş gibi görünüyordu. Böyle bir çekişmede son sözü hep topları daha fazla olan daha büyük gemi söylerdi.

Bununla birlikte Peri hızla yaklaşıyordu. Güçlerin eşit olmadığı bu çarpışmada çok yakında babasının yanında yerini alabilecekti. O zaman koşullar lehlerine dönecekti. Ama bunun için Mansur'un oraya Arctarus küçük gemiye borda etmeden önce varması gerekiyordu.

Peri artık iki gemiye iyice yaklaşmıştı. Mansur'un içinde doğruca Arctarus'a saldırma dürtüsü vardı, ama zor da olsa bu dürtüyü bastırıp rüzgâra karşı manevra yaptı.

Gecenin karanlığının onu hâlâ gizlediğini, diğer gemiler tarafından henüz görülmemiş olduğunu biliyordu. Sürpriz faktöründen sonuna kadar yararlanmalıydı. Karanlıktan fırlayıp Arctarus 'un kış tarafından geçerek borda kancalarını atmasına ve iskele tarafından borda etmesine daha uzun dakikalar vardı. Mansur tüm gelişmeleri dürbünüyle takip ediyordu.

Toplar sürekli ateşlenmesine rağmen iki gemi arasındaki mesafe, karşı tarafa elle tutulur bir hasar verebilmeleri için fazlaydı. Mansur, İntikam'ın birkaç güllesinin düşman

gemisinin gövdesinde, su çizgisinin üzerinde delikler açmış olduğunu gördü. Tahtalar parçalanmış, kıymıklar saçılmıştı. Bazı yelkenlerinde yırtıklar ve delikler vardı. Donanımında birkaç gönder kırılmıştı, ama tüm topları sağlamdı ve ateşe düzenli bir şekilde devam ediyordu.

İntikam da çok farklı bir durumda değildi. Mansur, topların aydınlığında topçulara kumanda eden babasının yeşil entari içindeki vücudunu seçebiliyordu. Geminin mümkün olduğunca hızlı gidebilmesi için elinden geleni yapmaya çalışan Batula, dümenin yanında ayakta duruyordu.

Mansur dürbününü Arctarus'un kıçüstü güvertesine çevirdi. Korkuyla, Verity'nin uzun, ince bedenini görmeye çalıştı. Göremeyince içinde az da olsa bir rahatlama hissetti. Sir Guy, onu top ateşlerine karşı nispeten korunabileceği alt güvertelerden birine kapamış olmalıydı.

Sonra top patlamalarının aydınlığında yüzü öfkeyle kızarmış olan Cornish'i gördü. Güvertede hantalca volta atıyor, ara sıra durup düşman gemisine bakıyor, sonra topçuların başının etini yemeye devam ediyordu. Mansur izlerken İntikam'dan gelen şanslı bir gülle Arctarus'ua donanımından bir direği parçaladı ve ağır yelken dalgalanarak kıçüstü güverte sindeki dümenciyle yanındaki tayfaların üzerine düştü.

Diğer tayfalar yelkeni toparlamak için oraya koşunca güvertede birkaç dakikalık bir kargaşa oldu. Top ateşleri azaldı ve önünü göremeyen dümenci, ağır yelkenin altından kurtulma telaşıyla rotadan bir kerte uzaklaştı. Mansur, Sir Guy Courtney'in Cornish'in yerine koşarak komutayı ele aldığını gördü. Haykırarak verdiği emirleri anlamıyor, ama sesini hafifçe de olsa duyuyordu. Güvertedeki kargaşa kısa sürede dindi ve düzen hâkim oldu. Mansur, Kumrah'a seslenerek onun da yapmaya hazırlandığı şeyi emretti. Peri bir polo atı gibi döndü ve karanlığın içinden fırladı. İntikam'ın kıçının çok yakınından geçtiler. Mansur, dar aralığın üzerinden Dorian'a seslendi. "Baba!" Peri'nin karanlığın içinden birdenbire çıkıvermesine şaşırان Dorian, oğluna baktı. "Pruvasından yaklaşıp iskele tarafından borda edeceğim. Sen diğer tarafından yaklaş, gücünü bölelim." Dorian'ın yüzü o bildik savaşçı ruhunun belirmesiyle aydınlandı ve sırtarak oğluna anladığını belirten bir işaret yaptı.

Mansur, Arctarus 'un pruvasına doğru cesurca bir manevra yaparken topların çıkarılmasını emretti. Bir ömür gibi gelen beş dakika boyunca Peri tam top menzilinde ilerledi, ama Arctarus'un topçuları hâlâ düzensizce hareket ediyordu. Sadece üç gülle Peri'nin üst güvertesine isabet etti. Gülleler güverteye düştükleri yeri parçaladı ve kıymıklar bir eşekarısı sürüsü gibi uçtu, ama mürettebattan hiç kimse yaralanmadı. Peri, Arctarus'un pruvasına vardı ve geminin kendisini siper alarak topların tehlikesini bertaraf etti.

Mansur, ateş emri vermeden önce top güvertesinde aşağı yukarı hızla yürüyerek her bir namlunun tam hedefe yönelmiş olup olmadığını kontrol etti. Dev gibi bronz silahlar birbiri ardına ateşlendi ve ortalık bir anda kıvılcımlarla karışık dumanla kaplandı. Her bir gülle hedefini vurmuştu.

Mansur, Arctarus 'un pruvasının biraz fazla yakınından geçmiş, büyük geminin cıvadrası Peri'nin mizana direği çarmıklarına takılıp koparmış, Peri, diğer geminin gövdesinden bir kol boyu uzaklıktan sıyrılıp geçmeyi başarmıştı.

Mansur, pruvadan geçer geçmez Periyi hemen döndürüp Arctarus ile paralel konuma getirdi. Arctarus o yönden bir saldırı beklemediği için iskele tarafındaki lombar kapakları hâlâ kapalıydı. Borda kancaları Arctarus'un küpeştesine fırlatılıp iki geminin gövdesi birleştiğinde Mansur sancak tarafındaki topları tekrar ateşletti ve sonra adamlarıyla birlikte çılgına dönmüş halde uluyarak düşman gemisine çıktı. Arctarus 'un topçuları onları karşılamak üzere döndü, ama bu göğüs göğse çarpışmayı fırsat bilerek sancak tarafına borda kancalarını atan İntikama karşı çaresiz kalmışlardı. Arctarus 'un o taraftaki topları son ateşlenmelerinin ardından tekrar doldurulmamış, topçular Mansur'un saldırısını karşılamaya koşmuştu. Arctarus, bir barakudanın dişleri arasında kısılıp kalmıştı.

Çarpışma ana güvertede olanca şiddetiyle devam ediyordu, ama iki ıskunanın mürettebatı sayıca Arctarus'un mürettebatını geçmişti ve bir süre sonra üstünlükleri iyice kendini gösterdi. Mansur, Cornish'i arayıp buldu ve kılıçları çarpıştı. Genç adam, onu geriletip çarmıklara dayamaya niyetlendi, ama Ruby Cornish, cin gibi, çok tecrübeli bir denizciydi. Olanca kuvveti ve hızıyla Mansur'un üzerine geldi ve iki düşman birbirlerinin çevresinde daireler çizmeye başladı.

Dorian kılıcının hızlı bir hamlesiyle bir adamı öldürdükten sonra Guy'ı bulma amacıyla etrafına bakındı. Belki de eskiden beri içinde onunla bir savaş meydanında karşılaşma özlemi vardı. Dövüşen kalabalık arasında onu göremedi, ama durumun lehlerine geliştiğini anlayarak memnun oldu. Arctarus 'un mürettebatı yavaş yavaş pes ediyordu. Adamlardan ikisinin silahlarını atıp telaşla ambar ağzından içeri daldığını gördü. Mürettebat güverte altına kaçıyorlarsa mağlup olmuş demektir. "Allah'a şükür zafer bizimdir," diye cesaret verdi yanındaki adamlara. "Atılın!" Sesiyle güçleri tazelenen adamlar, düşmanın üzerine hırsla atıldı. Dorian'ın gözleri, Mansur'u aradı ve güvertenin uzak ucunda olduğunu gördü. Cornish ile kıran kırana bir mücadeleye girişmişti. Üzerinde kan vardı. Dorian, kanın başkasına ait olduğunu umdu. Sonra Ruby Cornish'in gerileyerek kaçan adamlarının yanına koştuğunu gördü. Peşinden gitmek için fazla yorgun olan Mansur, kılıcına yaslanmış dinleniyordu. Fenerlerin ışığında göğsünün hızla kalkıp inişi görülebiliyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı. Dorian güvertenin diğer ucundan ona seslendi. "Guy'a ne oldu? Nerede? Onu gördün mü hiç?"

"Hayır, baba," diye bağırdı Mansur boğuk sesle. "Diğerleriyle birlikte aşağı kaçmış olmalı."

"Onları alt ettik," diye haykırdı Dorian. "Birazdan Arctarus bizim olacak. Haydi!"

Yanındaki adamlar heyecanla bağırarak onunla birlikte düşman üzerine atıldılar, ama Guy Courtney'in çarpışma seslerini bastıran haykırışıyla hepsi olduğu yerde kaldı. Guy, kış güvertesinin küpeştesinde duruyordu. Bir elinde ucu alev almış bir ağırıyanar fitil, diğer

omzundaysa bir barut fıçısı vardı. Fıçının tıpası çıkarılmıştı; barut güverteye dökülüyordu.

"Barut, geminin ana cephaneliğine kadar gidiyor," diye bağırdı. İngilizce konuşmuş olmasına rağmen onu duyan bütün Araplar ne demek istediğini anlamıştı. Herkes olduğu yerde şaşkınca kaldı ve Guy'a baktı. Arctarus'un güvertesine yoğun bir sessizlik çökmüştü.

"Bu gemiyi ve üzerinde bulunan herkesi havaya uçuracağım," diye haykırdı Guy ve elindeki fitili havaya kaldırdı. "Tanrı şahidimdir ki yapacağım bunu."

"Guy!" diye bağırdı Dorian, ona. "Ben senin kardeşin, Dorian Courtney'yim!"

"Biliyorum!" diye bağırdı Guy da acılı, sert bir sesle. "Verity bana ihanetini itiraf etti. Ama bu seni kurtarmayacak."

"Hayır, Guy!" dedi Dorian. "Yapma!"

"Söyleyeceğin hiçbir şey beni vazgeçiremez," diye bağırdı Guy ve barut fıçısını ayaklarının dibine fırlattı. Fıçı parçalandı ve barut güverteye saçıldı. Fitili baruta yavaşça yaklaştırdı ve güvertedeki adamlardan korku dolu çığlıklar yükseldi. İntikam'dan bir adam kaçarak gemiye dönmeye çalıştı. İki gemi arasındaki dar boşluk üzerinden kendi gemisinin sözde güvenli güvertesine atladı.

Onu görenler de hemen taklit ederek ıskunalara atlamaya başladı. Güverteye ayak basar basmaz kılıçlarını indirip gemileri Arctarus 'a bağlayan borda kancalarının iplerini kesiyorlardı.

Dorian ve Mansur'un yanında sadece Batula, Kumrah ve birkaç sadık denizci kalmıştı.

"Blöf yapıyor! Barutu ateşlemeyecek," dedi Dorian. "Beni izleyin!" Ama kış güvertesine çıkan merdivene yönelmesiyle Guy'ın fitilin ucunu baruta değdirmesi bir oldu. Barut tıslayarak alev aldı ve alev koyu bir duman çıkararak barut izi boyunca güverte üzerinde ilerleyerek merdiven ağzından geminin içine doğru gözden kayboldu.

Bunun üzerine en gözü pek yüzbaşılar ve denizciler bile arkalarına dönüp kaçmaya başladı. Kalan borda kancalarının halatları pamuk iplikleri gibi koptu. İki ıskuna Arctarus'tan her an ayrılabilir ve karanlık sular da uzaklaşabilirdi.

"Blöf bile olsa burada kapana kısılacığız," dedi Mansur, babasına.

Düşman denizciler arasındaydılar. Her halükârda canlarından olacaklardı.

"Kaybedecek zaman yok," diye seslendi babası. "Kaç, Mansur!"

İkisi de döndü ve gemilerin gövdelerinin ayrılmasına ramak kala diğer güvertelere atladı. Guy Courtney, kış güvertesinde tek başına ayakta duruyordu. Etrafını saran dumanlar ona şeytani bir görünüm kazandırmıştı. Kıvılcımlar gövdeyi sardı ve çarmıklara sıçradı.

İlk top salvosuyla gemi sarsılmış ve Verity şaşkınca uyanmıştı. Arctarus savaş konumuna öyle sessizce geçmişti ki, kilitli kamarasında uyuyan Verity güvertede neler olup bittiğini o ana dek anlamamıştı. Yatağından sersemce kalkarak kamarasındaki feneri yaktı. Üzerine hemen daha rahat hareket edebileceği pantolonunu ve pamuklu gömleğini geçirdi.

Geminin gövdesi bir sonraki top salvosuyla sertçe yana yattığı sırada çizmelerini giymekle meşguldü. Kamarasının kapısına koştu ve yumruklamaya başladı. "Çıkarın beni!" diye haykırdı. "Kapıyı açın!" Ama sesini duyacak kimse yoktu.

Masanın üzerindeki ağır gümüş şamdanı aldı ve kapıyı kırmaya çalıştı, ama sağlam tahtaları parçalaması mümkün değildi. Pes etmek zorunda kaldı ve kamaranın diğer ucuna çekildi. Lombozu açarak başını dışarı uzattı. Oradan kaçmasının mümkün olmadığını biliyordu. Kamarada hapis kaldığı haftalar içinde bu yolu pek çok kez düşünmüştü. Denizin yüzeyi kamarasının hemen altında, küpeşte ise iki metre üzerindeydi. Top ateşlerinin aydınlığında savaşın gelişimini izlemeye çalıştı. Yakındaki diğer geminin İntikam olduğunu hemen anladı. Mansur'un gemisinden bir iz yoktu.

Kamarasının üzerindeki top güvertesinden gelen her salvoda veya bir düşman güllesi gövdeye isabet ettiğinde yüzünü çaresizlikle buruşturuyordu. Çarpışma hiç sona ermeyecekmiş gibiydi. Duyuları gümbürtü yüzünden körelmişti. Yanık barut kokusu kamarasını doldurmuştu. Yakıcı duman yüzünden öksürmeye başladı.

Sonra karanlıktan aniden bir karaltının çıktığını gördü. Bu, başka bir gemiydi.

"Peri!" diye fısıldadı ve kalbi sıkıştı. Mansur'un gemisi! Onu bir daha asla göremeyeceğini sanmıştı. Peri üzerlerine ateş açtı, ama Verity öyle heyecanlıydı ki korkmadı. Demir güller Arctarus'un gövdesine birbiri ardına çarptı. Verity her seferinde olduğu yerde sarsılıyordu.

Bir gülle aniden kamarasının kapısının yanından içeri daldı ve Verity yere kapaklandı. Kamara bir anda duman ve tozla kaplanmıştı. Toz duman dağılınca Verity kapının yerle bir olduğunu gördü. Hemen ayağa fırladı ve kendini açılan boşluktan dışarı attı. İskele tarafından borda eden Peri'nin mürettebatının güverteye çıktığını ve göğüs göğse çarpışmanın başladığını duyabiliyordu. Haykırışlar, feryatlar, kılıç sesleri, piştov ve tüfek patlamaları birbirine karışıyordu. Bir silah bulabilmek için etrafına bakındı, ama göremedi. Sonra babasının kamarasının kapısının açık olduğunu gördü. Piştovunu çalışma masasının çekmecesinde sakladığını biliyordu. Hemen o tarafa seğırtti.

Güverteye açılan basamakların başına varmıştı ki babasının sesini duydu. "Barut, geminin ana cephaneliğine kadar gidiyor," diye bağırdı Guy.

Arctarus'un güvertesine ölümcül bir sessizlik çöktü ve Verity olduğu yerde donakaldı. "Bu gemiyi ve üzerinde bulunan herkesi havaya uçuracağım," diye haykırdı babası tekrar. "Tanrı şahidimdir ki yapacağım bunu."

"Guy!" Verity bu sesi hemen tanıdı. "Ben senin kardeşin, Dorian Courtney'yim!"

"Biliyorum!" diye bağırdı Guy. "Verity bana ihanetini itiraf etti. Ama bu seni kurtarmayacak."

"Hayır, Guy!" diye haykırdı Dorian. "Yapma!"

"Söyleyeceğin hiçbir şey beni vazgeçiremez," diye bağırdı Guy.

Verity daha fazla dinlemedi. Dar koridora döndü ve cephaneliğe doğru giden kalın barut çizgisini gördü.

"Doğru söylüyor!" diye bağırdı. "Gemiyi gerçekten de havaya uçuracak." Hiç tereddüt

etmeden harekete geçti. Basamakların gerisinde duran yangın söndürme kovalarından birini kaptı. Geminin ahşap gövdesi için en büyük tehlike bir yangındı. Bu yüzden gemi savaşa girerken her uygun noktaya deniz suyuyla dolu kovalar bırakılırdı. Verity, kovadaki suyu barutun üzerine boşaltınca kalın çizgi üzerinde geniş, ıslak bir boşluk oluştu.

Tam vaktinde yetişmişti. Alevler tıslayarak basamaklardan indi ve ıslak bölümde mavi bir duman bulutu çıkararak söndü. Verity, üzerlerinde tepinerek alevlerin iyice söndüğünden emin oldu. Sonra bir başka kova alarak içindeki deniz suyunu üzerlerine boşalttı. Her bir kıvılcımı söndürdüğünden emin olduktan sonra kışüstü güvertesine çıkan merdiveni tırmandı.

"Baba! Bu çılgınlık!" diye bağırdı Guy'a yaklaşıncı.

"Sana kamarandan çıkmamanı emretmişim," diyerek ona döndü Guy. "Bana itaatsizlik ettin.

"Etmeseydim şimdi kendini de beni de boş bir zafer uğruna havaya uçurmuş olacaktın," diye bağırdı Verity. Ölüme ne kadar yaklaştığını düşününce dehşetle buz kesti.

Guy, Verity'nin giysilerinin isle kararmış ve ıslanmış olduğunu gördü. "Seni hain, kötü ruhlu kadın," diye haykırdı. "Tamamen düşmanımın tarafına geçtin, öyle mi?"

Aniden Verity'nin yüzüne bir yumruk indirdi. Darbenin şiddetiyle sarsılan Verity küpeşteye kadar geriledi. Dehşet ve öfkeyle babasına bakakaldı. Çocukluğundan beri bacalarının arkasına ve poposuna kırbaça vururdu, Verity babasının bu cezalandırma yöntemine alıştı. Ama o ana dek sadece iki kez yumruk yemişti ve babası bunun bir daha tekrarlanmayacağına yemin etmişti. Ama şimdi üç etmişti. Elinin tersiyle dudağını silerek bulaşan kana baktı. Sonra başını çevirdi ve Peri'nin güvertesini gördü.

Son borda kancaları da ayrıldı ve Peri'nin yelkenleri serin gece rüzgârıyla şişti. Yavaşça uzaklaşmaya başladı. Gövdesi top gülleleri yüzünden parçalanmıştı. Mürettebatının bir kısmı yaralıydı. Bazıları topların başındaki görev noktalarına dönüyorlar, birçoğu da Arctarus 'un yüksek güvertesinden uzaklaşmakta olan Peri'ye atlıyordu.

Sonra güvertede duran Mansur'u gördü. Yaralarına ve babasının öfkesine rağmen kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Ayrı geçirdikleri aylar boyunca ona duyduğu hisleri bastırmak için elinden geleni yapmıştı. Onu bir daha görebilmeyi ummuyordu ve aklından çıkarabildiğine inanıyordu. Ama onu olanca yakışıklılığı, uzun boyuyla tekrar karşısında görünce tüm hisleri inkâr edilemez bir şekilde canlandı.

Mansur da aynı anda başını kaldırmış ve onu görür görmez tanımıştı. Verity, genç adamın yüzündeki şaşkınlığın buz gibi bir kararlılığa döndüğünü gördü. Dümenin başına koşan Mansur, dümenciye bir kenara itti. Dümenin çubuklarını kavrayarak büyük çemberi aksi yöne doğru hızla çevirmeye başladı. İskele tarafına dönmekte olan Peri'nin dönüşü yavaşladı ve sonra aksi yöne doğru yavaşça dönmeye başladı. Pruvası Arctarus'un gövdesine bir kez daha çarptı, ama Mansur dümeni tuttuğu için uzaklaşmadı. Büyük gemiye sürtünerek ilerlemeye başladı.

Mansur, ona seslendi. "Atla, Verity! Gel bana!" Genç kadın, upuzun bir dakika boyunca olduğu yerde bir heykel gibi kaldı. Fırsatı kaçırmak üzere olduklarını gören Mansur tekrar

bağırđı. "Tanrı aşkına, Verity, beni reddetme. Seni seviyorum. Atla!"

Verity daha fazla tereddüt etmedi. Bir kedi gibi hızla ayağa fırladı, küpeştenin üzerine çıktı ve kollarını açarak bir an dengede durdu. Kızının niyetini anlayan Guy onu engellemek için atıldı.

"Gitmene izin vermiyorum!" diye haykırarak Verity'nin bacağını yakaladı, ama Verity bir tekmeyle bacağını kurtardı. Guy bu kez kızının gömleğine yapıştı. Verity kurtulmaya çalıştı ama Guy inatla bırakmıyordu. Mansur dümeni bırakarak Peri'nin küpeştesine koştu. Tam Verity'nin altında durarak kollarını açtı.

"Atla!" diye bağırđı. "Seni yakalayacağım."

Verity kendini aşağı bıraktı. Guy gömleği bırakmadı ve kumaş yırtıldı. Verity, aşağıda bekleyen Mansur'un kollarına düştü. Guy, elinde bir avuç kumaş parçasıyla Arctarus'ta kalmıştı. Mansur'un dizleri, genç kadının ağırlığıyla büküldü, ama hemen tekrar doğruldu ve onu bir süre boyunca sıkıca göğsüne bastırdı. Sonra ayakları üzerine bırakarak güvenli bir yere çekti. Verity'yi barikatların arkasına bırakarak tekrar dümenin başına koştu.

İki gemi hızla birbirinden ayrıldı. İntikam'da Arctarus'tan ayrılmış ve uzaklaşmaya başlamıştı. Büyük geminin gövdesi hâlâ alevler içindeydi. Mansur, Ruby Cornish'in kurtarma çalışmaları için emirler yağdırarak güvertede bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü gördü. Adamları alt güvertelerden yukarı çıkıyordu. Birkaç dakika içinde tulumbalarla çektikleri deniz suyuyla bütün alevleri söndürdüler.

Toplarını çıkararak tekrar dolduran Arctarus, Peri'nin peşine düştü, ama donanımı ağır hasarlıydı. Cornish, yedek yelkenleri çıkarttırmaya fırsat bulamamıştı. Yanık yelkenlerle iki iskunanın hızına erişmesi mümkün değildi. Peri ve İntikam arayışta giderek açıyordu.

Sonra rüzgâr çıktığı gibi aniden kesildi. Bulutlar şafağı bekliyormuşçasına aralandılar ve solmaya yüz tutmuş yıldızlar gökyüzünde belirdi. Okyanusun üzerine bir sessizlik çöktü ve deniz yüzeyi çarşaf gibi oldu. Hasar görmüş üç gemi de yavaşladı ve sonunda durdu. Yıldızların solgun aydınlığında üç gemi birbirini görebiliyordu. Bununla birlikte Peri ile İntikam konuşma mesafesinin dışındaydı, bu yüzden Mansur ve Dorian birbirleriyle konuşup bir sonraki adımlarına karar veremiyordu.

"Adamlar çalışırken kahvaltı etsinler, hasarı bir an önce onarmalıyız. Bu sükûnet uzun sürmeyecektir." Adamların işe koyulmasını izleyen Mansur, Verity'nin yanına gitti. Genç kadın, küpeşteye dayanmış, Arctarus'a doğru bakıyordu ama yaklaştığını duyunca hemen ona döndü.

"Geldin," dedi Mansur.

"Çünkü çağırdın," dedi Verity yumuşak sesle ve elini uzattı. Mansur, elini tutunca ne kadar ince ve yumuşak olduğuna şaşıtı.

"Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki."

"Bunun için önümüzde koca bir ömür var," dedi Verity. "Dur da önce bu anın tadını çıkarayım." Birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Çok güzelsin," dedi Mansur.

"Değilim. Ama sen öyle söyleyince kalbim bir kuş gibi çırpınıyor."

"Seni öpmek isterdim."

"Ama yapamazsın. Mürettebatının önünde olmaz. Yakışık almaz. " "Neyse ki bunun için de önümüzde koca bir ömür var."

"Ve ben de her bir dakikasının tadını çıkarmaya kararlıyım."

Şafak söktü ve günün ilk ışıkları okyanusun durgun yüzeyini ametist gibi parlattı. Üç gemi de küçük bir gölcükteki oyuncak kayıklar gibi hareketsiz duruyordu. Denizin kıpırtısız yüzeyi, arada sırada uçan balıklar ve onları kovalayan altın ve gümüş tonbalıklarının hareketleriyle dalgalanıyordu.

Top gülleleriyle yırtılıp delinmiş yelkenler cansızca sarkıyordu. Üç gemiden de, harıl harıl hasarı onarmakta olan marangozların gürültüleri yayılıyordu. Yelken yapımcıları yırtık yelkenleri güverteye sermişler, ellerinden geldiğince çabuk bir şekilde tamir ediyordu. Bu durgunluğun uzun sürmeyeceğini hepsi biliyordu. Sabah rüzgârı pek yakında esmeye başlayacak ve takip devam edecekti.

Mansur, dürbünüyle Arctarus'un mürettebatının son cılız alevleri söndürüşünü, gönderleri yenileyişini ve tamir edilmiş yelkenleri yerlerine asısını izledi.

"Annen Arctarus'ta mı?" diye sordu Mansur, Verity'ye.

"Babam altı hafta önce onu Bombay'daki konsolosluğa gönderdi." Caroline'ı ve onu son görüşündeki koşulları hatırlamak istemiyordu. Konuyu değiştirmek istedi. "Tekrar savaşıyor musunuz?"

"Korkuyor musun?" diye sordu Mansur.

Verity, ona döndü. Yeşil gözlerini hiç çekinmeden onunkilere dikmişti. "Bu çok kaba bir soru."

"Bağışla," dedi Mansur hemen. "Cesaretinden şüphem yok, dün akşam bunu herkese kanıtladın. Sadece duygularını öğrenmek istemiştım."

"Kendim için korkmuyorum. Ama babam diğer gemide, sen ise bundasın."

"Sana vurduğunu gördüm."

"Bana daha önce de pek çok kez vurdu, ama ne olursa olsun o benim babam." Gözlerini önüne indirdi. "Ondan da önemlisi, sen artık benim erkeğimsin. Korkum her ikiniz için de. Ama kaçacak değilim."

Mansur uzanıp Verity'nin koluna dokundu. "Savaşı önlemek için elimden geleni yapacağım," diye güvence verdi ona. "Dün gece de yapardım, ama babam tehlikedeydi. Yardımına koştuktan başka seçeneğim yoktu. Ama Sir Guy'ın kaçmamızı engellemek için elinden geleni ardına koymayacağından eminim." Ciddi bir ifadeyle başını Arctarus 'a doğru salladı.

"Sabah rüzgârı esmeye başladı," dedi Verity. "Babamın ne yapmaya niyetli olduğunu artık öğreneceğiz."

Rüzgâr, okyanus yüzeyini hafifçe dalgalandırdı. Yelkenleri şişen Arctarus ilerlemeye başladı. Tüm yelkenleri açılmış, yanmış ve islenmiş olanlar yedekleriyle değiştirilmişti. Yeni yelkenler sabah güneşi altında göz alıyordu. Rüzgârın kesilmesiyle gemi yavaşladı ve bir süre sonra tamamen durdu. Ana yelken boşaldı ve sarktı. Aniden belirip kaybolan

rüzgâr iki küçük gemiyi de biraz ilerletti, sonra onlar da durdu.

Sessizlik ve hareketsizlik üç gemi üzerine tekrar çöktü. Hepsinin yelkenleri açıktı. Serenlerdeki denizciler rüzgâr tekrar çıktığında son ayarlamaları yapabilmek için hazır bekliyordu.

Bu kez doğudan esti. Sürekli ve sert bir rüzgârdı. Önce Arctarus'u yakaladı ve itti. Gemi doğruca iki ıskunanın üzerine gelmeye başladı. Topları hâlâ dışarıdaydı. Niyeti açık seçik ortadaydı.

"Korkarım ki baban çarpışmaya niyetli."

"Sen de öyle!" dedi Verity suçlarcasına.

"Hakkımda yanlış hükümler veriyorsun. " Mansur başını iki yana salladı. "Ben istediğimi zaten aldım. Sir Guy'dan istediğim başka hiçbir şey yok."

"O halde rüzgârın bize ondan önce ulaşmasını umalım. "Verity konuşurken rüzgâr yanağını yaladı ve bir tutam saçını gözlerine doğru uçurdu. Saçı tekrar ipek filenin içine soktu. "İşte geldi."

Peri'nin yelkenleri önce dalgalandı, sonra tamamen şişti. Rüzgârın kuvvetini ayaklarının altındaki güvertedeki hevesli titreşimden anlayabiliyorlardı. Verity, koşulların olumsuzluğuna rağmen heyecanla bir kahkaha attı. "Gidiyoruz!" diye bağırarak Mansur'un kolunu tuttu. Sonra Kumrah'ın yüzündeki onaylamaz ifadeyi gördü ve geri çekildi. "Bu gemide namus bekçisine ihtiyacım yok, zaten halihazırda yüz tane var."

Peri, hâlâ kıpırtısızca durmakta olan İntikam'a doğru ilerlerken rüzgâr diğer gemiyi de yakaladı. İki gemi hızla uzaklaşmaya başladı. İntikam iki palamar boyu öndeydi. Mansur, Arcturas 'a baktı.

"Rüzgâr bu şekilde esmeye devam ettikçe baban bizi yakalayamaz," dedi Verity'ye sevinçle. "Karanlık çökmeden önce ufkun gerisinde kalır." Verity'nin kolunu tuttu ve onu nazikçe aşağı inen merdivenlere yöneltti. "Artık komutayı gönül rahatlığıyla Kumrah'a bırakabilirim. Aşağı inip sana kalacağın uygun bir yer bulalım."

"Burada çok fazla göz var," diyen Verity onu gönüllü bir şekilde takip etti.

Basamakların sonuna vardıklarında Mansur onu kendine çevirdi. Boyu kendisinden sadece birkaç santim kısaydı. Kalın telli, dalgalı saçları bu farkı da azaltıyordu. "Burada başka gözler yok," dedi.

"Masumiyetimden faydalanmaya kalkmazsınız, değil mi, ekselans?" diye sordu Verity yanakları gül yaprakları gibi kızararak.

"Galiba nezaketimi abarttınız, Bayan Courtney. Niyetim tam olarak oydu."

"Çılgılık atmamın bir faydası olmayacak sanırım, değil mi?"

"Maalesef hayır."

Verity salınarak ona yaklaştı. "O halde nefesimi boşa harcamayayım," diye fısıldadı. "Belki sonra kullanmak için daha iyi bir sebep bulurum."

"Dudağın şişmiş. " Nazikçe dokundu. "Canını yakmam, değil mi?"

"Biz Courtney'ler dayanıklıyızdır."

Mansur onu yavaşça öptü.

Verity onu kendine çekti ve şiş dudaklarını araladı. "Hiç acımıyor," diye fısıldadı. Mansur onu kucağına aldı ve kamarasına götürdü.

Güvertedeki Kumrah, Mansur'un yatağının üst kısmına denk gelen noktaya ayağıyla üç kez vurdu. Sesi duyan Mansur hemen doğruldu. "Güverteden isteniyorum."

"Burada istendiğin kadar çok değil," diye mırıldandı Verity halinden memnun bir şekilde. "Ama görev çağırdığında gitmene izin vermem gerektiğini biliyorum."

Mansur ayağa kalktı. Verity onu bileşmiş gözlerle seyrediyordu.

"Daha önce bir erkeği hiç en doğal halinde görmemiştim. Meğer çok şeyden mahrum kalıyormuşum. Güzel bir görüntüymüş."

"Gözlerinden başka yerlerine de hitap edebilirim," dedi Mansur.

Sonra eğilerek Verity'nin pürüzsüz, dümdüz karnını öptü. Sonra dilini göbek deliğine soktu.

Verity içini çekerek titredi. "Hemen dur, yoksa gitmene izin vermeyeceğim."

Mansur gülümseyerek doğruldu. Sonra birden telaşlandı. "Çarşafta kan var seni incittim mi yoksa?"

Verity dirseği üzerinde doğruldu, parlak kırmızı lekeye baktı ve memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Bu bekâretimin simgesi, senden önce hiçbir erkeğin bana dokunmadığının kanıtı."

"Ah, sevgilim." Mansur yatağın kenarına oturdu ve Verity'nin yüzünü öpücüklere boğdu.

Verity, onu itti. "Görevinin başında olman gerek, haydi git. Ama işin biter bitmez bana dön."

Mansur, basamakları kanatlanmış gibi uçarcasına çıktı, ama güverteye ayak basar basmaz zihninde tehlike zilleri çalmaya başladı. İntikam'ın hâlâ önlerinde olmasını bekliyordu, zira hızı Peri'ye nazaran daha fazlaydı ama iki gemi neredeyse yan yanaydı. Dürbününü alarak hızla kenara yürüdü. İntikam sığ sularda duruyor, bütün tulumbaları çalışıyordu. Tahliye borularından beyaz köpüklü deniz suları boşalıyordu. O şaşkınca bakarken Dorian güvertede belirdi. Mansur konuşma borusunu alarak babasına seslendi. Dorian, onu duyunca küpeşteye geldi.

"Ne oldu?" diye sordu Mansur.

"Su çizgisi altına bir gülle isabet etmiş. Tulumbalar dolan suyu boşaltmaya yetişemiyor." Babasının sesi rüzgâr yüzünden zorlukla duyuluyordu.

İki geminin hızı arasındaki fark öyle büyüktü ki Mansur'un güvertede olduğu kısacık sürede Peri, İntikam'a birkaç metre daha yaklaşmıştı.

Babasının sesi artık daha iyi duyuluyordu. Kıç tarafına dönüp bakınca Arctarus'un Verity ile aşağıda oldukları süre içinde aranın açılmasına izin vermemiş olduğunu gördü. İntikamdan daha hızlı ilerlediği aşikârdı.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu babasına. Dorian cevabını uzun bir süre sonra verdi.

"Arctarus'un yaklaşma hızını hesapladım," diye seslendi oğluna. "Bu şekilde ilerlemeye devam edersek karanlık çökmeden önce top menziline gireceğiz. Karanlıkta bile olsa elinden kurtulmamız pek mümkün görünmüyor."

"Hasarı onarabilir miyiz?"

"Delik çok kötü yerde." Dorian başını iki yana salladı. "Onarmaya kalkarsak Arcfurus daha deliği tıkamamıza fırsat kalmadan tepemizde bitecektir."

"O halde ne yapmalıyız?"

"Umulmadık bir gelişme olmadıkça savaşacağız gibi görünüyor."

Mansur kamarada bıraktığı Verity'yi düşündü ve bembeyaz, kusursuz bedeninin kanlar içinde yattığını hayal etti. Bu görüntüyü zihninden zorla uzaklaştırdıktan sonra babasına seslendi. "Bekle!" Sonra Kumrah'ı çağırdı.

"Ne yapabiliriz, eski dost?" Hızla fikir alışverişinde bulundular, ama bu süre içinde İntikam biraz daha geri düşmüştü. Mansur, İntikam ile aynı hızda kalabilmek için yavaşlamayı emretmek zorunda kaldı. Sonra tekrar babasına seslendi. "Kumrah'ın bir planı var. Bana mümkün olduğunca ayak uydur, çok geriye düşersen hızımı azaltacağım."

Kumralı, Peri'nin pruvasını üç kerte batıya, körfezin okyanusa açıldığı nokta olan Ras el-Had'a çevirdi.

Mansur sabahın geri kalanı boyunca mürettebata önceki gece meydana gelen hasarı tamir ettirdi, topları temizletip bakım yaptırdı, alt güverteden takviye güller taşıttı ve barut torbalarını doldurttu. Sonra toplardan birini ana güverteden alıp marangozların geçici bir lombar yaptığı kış güvertesine taşıdılar. Bu şekilde topu, arkalarından yaklaşan Arctarus menzile girdiği an ateşleyebileceklerdi.

İntikam neredeyse fark edilmeyecek bir yavaşlıkla suya batıyor ve hız kaybediyordu. Tulumbaların başındaki adamlar, güllenin açtığı delikten gövdeye dolan suyu boşaltma çabasıyla bitkin düşmüştü. Mansur, ona yaklaştı ve İntikam'a yirmi adam göndererek tulumbaların başındaki denizcilerin dinlenmesine fırsat verdi. Gönderdiği yirmi adam içinde o suları Kumrah kadar iyi bilen Baris de vardı. Baris, Umman'da doğup büyümüştü ve tüm çocukluğu ve gençliği denizde geçmişti. Gemiler neredeyse dip dibe ilerliyordu. Mansur, babasına Kumrah ile yaptıkları planı anlattı.

Dorian bunun belki de tek çareleri olduğunu hemen anladı ve planı tereddütsüzce onayladı. "Tamam, oğlum," diye seslendi.

Mansur, İntikam'ın iyice önüne geçmemek için yine yavaşlama emri vermek zorunda kaldı. Karanlık çökerken dönüp Arctarus'a baktı ve aralarındaki mesafenin iki deniz milinden biraz daha fazla olduğunu gördü. Arctarus iki küçük gemiye son sürat yaklaşıyordu.

Mansur'la Verity kamaralarına döndüklerinde vakit neredeyse gece yarısıydı ama ikisi de uyuyamadı. Bir daha hiç fırsat bulamayacakmış gibi seviştiler ve birbirlerinin kollarında çırılçıplak yatarken alçak sesle konuştular. Bazen güldüler, Verity birkaç kez gözyaşlarına boğuldu. Birbirlerine anlatacakları pek çok şey vardı. Bütün hayatlarını anlatmak istiyorlardı. Ama sonunda aşkları bile onları uyanık tutamadı ve sarmaş dolaş uykuya

daldılar.

Mansur, şafaktan bir saat önce yataktan sessizce kalktı ve Verity'yi kamarada bırakarak güverteye çıktı. Yokluğunu fark edip uyanan Verity de birkaç dakika sonra basamakların tepesinde belirdi ve kışüstü güvertesine gitti. Varlığını Mansur'a hissettirecek kadar yakınında, işine engel olmayacak kadar uzaktaydı.

Mansur aşçıya kahvaltı hazırlamasını emretti. Adamlar kahvaltılarını ederken yanlarına gitti ve onlarla konuşarak cesaret verdi. Arctarus'un çok yaklaştığını, yeni bir çarpışmanın kaçınılmaz olduğunu bilmelerine rağmen bazılarını güldürmeyi, bazılarını da gülümsetmeyi başardı.

Mansur'la Kumrah, günün ilk ışıkları ufku aydınlatır aydınlatmaz kış güvertesinin küpeştesine giderek yerleştirdikleri topun yanında dikildi. İntikam'ın kapelesindeki fenerin ışığını hemen arkalarında gördüler. Görüş alanları bir süre sonra genişledi. Arctarus'un korktukları gibi iyice yaklaşmış olduğunu gören Mansur, hayal kırıklığıyla bir inilti koyuvermemek için kendini zor tuttu. Arctarus, gece boyunca aralarındaki mesafeyi neredeyse bir mil daha kapatmıştı. Artık uzun namlulu top menzilindeydi. Dürbünüyle büyük gemiyle bakan Mansur, pruvasında bir parlama olduğunu ve bir duman bulutunun havalandığını gördü.

"Baban pruvadaki toplarıyla bize ateş ediyor. Ama aramızdaki mesafe henüz bir zarar veremeyeceği kadar fazla," dedi Verity'ye.

Tam o sırada kolombirden bir bağırış duyuldu. "Kara göründü!" Kış güvertesinden pruvaya koşarak gözleriyle ufku taradılar.

"Ustalığına diyecek söz yok, kaptan," dedi Mansur, Kumrah'a. "Yanılmıyorsam Ras el-Had tam karşımızda." Dümen dolabının yanındaki harita masasına giderek haritayı incelediler. Haritayı Kumrah çizmiş, denizlerde geçirilmiş bir ömürde kazandığı tüm tecrübeyi aktarmıştı.

"Şu Kos el-Him nerede?" diye sordu Mansur. İsim, Umman kıyılarında kullanılan lehçede 'aldatan' anlamına geliyordu.

"Yerini haritada işaretlemedim." Kumrah, cilalanmış deride bir yeri pergelin ucuyla gösterdi. "Bazı şeyleri dünyanın gözlerinden saklamak en iyisi. Ama şurada."

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu Mansur.

"Rüzgâr böyle esmeye devam ederse öğle vaktinden bir saat sonra orada oluruz."

"O zamana dek Arctarus, İntikam'ı yakalamış olur," diyerek babasının gemisine baktı Mansur.

"Allah'ın istediği olur," dedi Kumrah tevekkülle. "Allah büyüktür."

"Aldatan'a varana dek İntikam'ı, Arctarus'tan korumalıyız." Kumrah'a emirlerini iletti ve topçuların başına toplandığı ağır, bronz topun yanına gitti.

Kumrah, Peri iki gemi arasına girene dek hızını azalttı. Bu süre içinde Arctarus pruvasındaki topu iki kez ateşlemiş, ikisi de kısa düşmüştü. Bununla birlikte bir sonraki gülle İntikam'ın çok yakınına düştü ve sıçrayan sular gövdesini ıslattı.

"Pekâlâ," diyerek başını salladı Mansur. "Şimdi biz de bir atış deneyebiliriz."

Demir bir gülle seçti ve ayağının altında yuvarlayarak simetrisini kontrol etti. Sonra barutun miktarını özenle ölçtü ve adamlarına toptaki barut kalıntılarını iyice temizletti.

Top doldurulup atışa hazır hale getirilince Peri'nin kığının dalgalarla alçalıp yükselişini inceleyerek atışı tam olarak hangi anda yapmaları gerektiğini hesapladı. Sonra ağırınarı alarak topun arkasından uzaklaştı ve bir sonraki dalgayı bekledi. Peri'nin kığı fingirdek bir kızın etekleri gibi yükselince fitilin yanan ucunu falyaya bastırdı. Bu yükseliş, demir gülleyle fazladan ivme kazandıracaktı.

Uzun namlulu top gürleyerek kundağında geri tepti. Verity ile Kumralı güllenin düşeceği yeri görmeye çalışıyor, dikkatle izliyordu.

Saniyeler sonra karanlık denizin üzerinde tüye benzer bir beyazlık fark ettiler. "Yüz metre kısa ve yaklaşık üç derece sola düştü," diye seslendi Verity.

Mansur homurdanarak yükseltme vidasını sonuna kadar çevirdi. Tekrar ateşlediler. "Yine kısa, ama yönü doğru." Ateşe düzenli bir şekilde devam ettiler.

İntikam da bombardımana katılmıştı. Arctarus, pruvasındaki topları ateşleyerek yavaşça yaklaşıyordu. Bununla birlikte sabahın yarısı geçmiş, bazı atışları çok yakına düşmesine rağmen üç gemi de isabet kaydedememişti. Mansur'la topçuları sıcaklığın artmasıyla üstlerindeki çıkarmışlardı. Sırtlan ve göğüsleri terle kaplanmış, yüzleri isle kararmıştı. Topun namlusu dokunulmayacak kadar sıcaktı. Islak paçavra namludan içeri sokuldukça cızırdıyordu. O sabah yirmi üçüncü kez topu doldurdular. Mansur geri çekildi ve geminin gövdesinin hareketlerini dikkatle izleyerek en uygun anı bekledi.

Top büyük bir gümbürtüyle ateşlendi. Bu kez kısa düşen güllenin sıçrattığı su bulutu görülmedi. Onun yerine parçalanan tahtalar ve saçılan kıymıklar gördüler. Arctarus'un pruvasındaki toplardan biri isabet alarak kundağından kurtulmuştu.

"İsabet!" diye bağırdı dürbünle bakan Verity. "Çok etkili bir isabet!"

Mansur keyifle gülerek bir kupa su içti ve topu tekrar doldurmaya koyuldu.

Arctarus'tan ateşlenen gülle misilleme yaparcasına. Peri'nin kığının tam önüne düştü ve sıçrattığı sular kık güvertede bulunan herkesi sıırıslıklam etti.

Kayalık Ras el-Had burnu bu arada denizde giderek yükseliyor, Arctarus da aradaki mesafeyi giderek kapatıyordu.

"Kos el-Him nerede?" diye sabırsızca sordu Mansur. "Çarpışmadan hemen öncesine dek görmek imkânsızdır. İsmi bu yüzden verilmiştir, ama çok yaklaştık."

"Artık dümene geç, Kumrah. Arctarus'un bize yaklaşmasını istiyorum ama yaklaşmasına izin verdiğimizizi anlamamalılar."

İki gemi arasındaki düello devam ediyordu. Mansur, İntikam'ın arayı açabilmesini ve Cornish'in dikkatini dağıtarak yaklaşan tehlikeyi sezmesini önlemeyi umuyordu. Arctarus hiç hız kesmeden yaklaşıyordu. Bir saat geçmemişti ki, dürbünle bakan Mansur ve Verity'nin, Kaptan Ruby Cornish'in iri vücudunu seçebileceği kadar yakınlaştı.

"İşte, Sir Guy da orada!" dedi Mansur. 'Baban' diyecekti, ama son anda fikrini değiştirmişti. Düşmanıyla âşık olduğu kadın arasındaki kan bağıını belirtmek istememişti.

Guy Courtney, Ruby Cornish ile kıyaslandığında oldukça ince ve zarif görünüyordu.

Üzerinde, havanın sıcaklığına rağmen kırmızı klapalı mavi bir ceket, dar, beyaz pantolon, siyah çizmeler vardı. Başına da siyah bir şapka takmıştı. Güvertede durmuş, gözlerini üzerlerine dikmişti. Yüzünde sert, kararlı bir ifade vardı. Onu gören Verity iliklerine kadar ürperdi. Bu halini çok iyi tanıyor, ölesiye korkuyordu.

"Kumrah!" diye seslendi Mansur. "Nerede bu Aldatan? Yoksa bu haşhaş içtikten sonra uydurduğun zırvalardan biri mi?"

Kumrah, önlerinde yavaşça ilerleyen İntikama baktı. Çeyrek deniz mili ilerideydi. "Halife babanız, Aldatan'ın neredeyse tam üzerinde. 'Hiçbir' işaret göremiyorum." Mansur, İntikam'ın önündeki suları dikkatle inceledi, ama dalgalar hiçbir engele takılmadan sıra sıra ilerliyordu.

"Zaten adı bu yüzden Aldatan," diye hatırlattı Kumrah. "Sırlarını çok iyi gizler. İskender'in en sevdiği generali Plotemy'nin kadirgası dahil olmak üzere yüzlerce geminin sonu oldu. Kurtulması sadece Allah'ın takdiri."

"Allah Uludur," diye mırıldandı Mansur otomatik olarak.

"Hamdolsun" dedi Kumrah. Tam o sırada İntikam pruvasını aniden rüzgâra çevirdi.

"Ah!" dedi Kumrah. "Baris Aldatan'ı bizim için bulup işaretledi."

"İskele bataryasını çıkarın ve volta atmaya hazırlanın," diye emretti Mansur. Mürettebat görev yerlerine koşarken yaklaşan Arctarus'u inceledi.

Büyük gemi, tüm yelkenleri gerilmiş halde dalgaları yutarak üstlerine geliyordu. Dürbünüyle izleyen Mansur lombarların açıldığını ve top namlularının dışarı uzandığını gördü. Dönerek İntikam'ı aradı ve birkaç adım ilerledi. O da toplarını çıkarmış, çarpışmaya hazır bekliyordu.

Mansur dümene geri döndü. Verity'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Genç kadının yüzünde korkudan eser yoktu, sakince bakıyordu.

"Aşağı inmeni rica ediyorum, aşkım," dedi Mansur, ona usulca. "Çok yakında ateş altında kalacağız."

Verity başını iki yana salladı. "Geminin tahtaları demir güllelere karşı bir korunma sağlamıyor. Tecrübeyle sabit." Gözlerinde haşarı bir pırıltı belirdi. "Üzerime ateş ettiğinizde öğrenmiştim."

"Bunun için özür dileme fırsatı bulamadım." Verity'ye gülümsedi. "Affedilmez bir hareketti. Ama hatamı telafi edeceğime söz veriyorum."

"Her şey bir yana, bu dünya üzerinde yerim artık senin yanındır, burada kalacağım," dedi Verity.

"Varlığın beni onurlandırır," dedi Mansur yenilgiyi kabul ederek ve tekrar dönüp Arctarus'a baktı. Sonunda top menziline girmişti. Artık tek yapmaları gereken, hızını kesmesine fırsat vermeden dikkatini ileriden uzak tutmaktı. Kumrah emirlerini bekliyordu.

Mansur emirlerini haykırdı ve Peri bir dansçı gibi döndü. Gövdesinin yan tarafı aniden doğruca Arctarus'a dönmüştü.

"Topçular hazır olun!," diye bağırdı Mansur. "Nişan alın!" Topçular birbirleri ardına sağ kollarını kaldırarak hazır olduklarını belirttiler.

"Ateş!" diye bağırdı Mansur ve bütün toplar aynı anda kulakları sağır eden bir gümbürtüyle ateşlendi. Gri, yoğun duman görüşlerini tamamen kapattı, ama rüzgârla hemen dağıldı. Arctarus 'un pruvasının hemen önünden bir su sütununun yükseldiğini gördüler. Diğer güller gövdeyi bulmuş, tahtaları paramparça etmişti. Gemi aldığı darbelerle sarsılır gibi oldu, ama hızını hiç kesmeden ilerlemeye devam etti.

Mansur,"Eski rotaya dönün," diye emretti, Peri dümene uysalca cevap verdi. İntikam'ın beklediği yere doğru süratle ilerlediler. Pruvası onlara dönük olan Arctarus dönerek kendi toplarıyla karşılık verememişti ama Peri'nin manevrası aranın iyiden iyiye kapanmasına sebep olmuştu. Artık aralarında bir palamar boyundan az uzun bir mesafe vardı. Arctarus pruvasındaki topu ateşledi ve kıçından vurulan İskunanın gövdesinde bir delik açıldı.

Kumrah gözlerini kısmış, dikkatle önüne bakıyordu, ama Mansur hâlâ Aldatan'dan bir iz göremiyordu. Kumrah'ın emriyle dümenci dümeni iskeleye doğru hafifçe kırdı. Bu şekilde İntikam'ın önü açılmış oldu ve Peri topların menzilinden çıktı. Topların ateşlenmesiyle İntikam bir duman bulutunun ardında kaldı.

Arctarus hâlâ tam anlamıyla menzile girmemişti, ama güllerin bir kısmı yine de hedefi vurdu. Büyük gemi artık o kadar yakındaydı ki Mansur, güllerin gövdesine çarptığını duyabildi.

"Bu, Cornish'in tüm dikkatini dağıtacaktır," dedi Verity. Mansur cevap vermedi. Alın endişeyle kırıkmış, ileriye bakıyordu.

"Nerede bu lanet olası Aldatan. . ." diyordu ki pruvalarının tam önünde, suyun hemen altındaki sivri kayalıkları gördü. O kadar beklenmedik bir görüntüydü ki bir an neye uğradığını şaşırды. Dev dikenler gibi görünen kayalar tam rotalarının üzerindeydi. Kumrah dümenciye iterek dümenin başına geçti. Sonra dümeni bir sevgilinin elleri gibi nazikçe idare etmeye koyuldu.

Mansur, suyun derinliklerinden yüzeye doğru yükselen granit kayaların suyun bir kulaç altına dek ulaştığını gördü. Uçları o kadar sivriydi ki akıntılara ve dalgalara pek az direnç gösteriyorlar, su yüzeyinde hiçbir değişikliğe sebep vermedikleri için varlıkları son ana dek fark edilmiyordu.

Kumrah dümeni bu korkunç tacın merkezine doğru kırarken Mansur içgüdüsel olarak nefesini tuttu. Verity'nin elini kolunda hissetti. Dehşetle kaskatı kesilen genç kadının tırnakları etine batıyordu.

Peri kayaya dokundu. Mansur, ormanda dörtlüde koşan bir atın üzerinde ilerliyormuş ve bir çalı gömleğinin koluna takılmış gibi bir hisse kapıldı. Güvertenin ayaklarının altında hafifçe sarsıldığını hissetti. Kayanın sivri ucunun gövdenin altına sürmesini duydular. Sonra Peri bir anda kurtularak korkunç kayalardan uzaklaştı. Mansur derin bir nefes aldı. Verity arkasında heyecanla bağırdı. "Kıl payı diye buna denir!"

Mansur, onun elini tuttu ve birlikte kıçtaki küpeşteye koştular. Arctarus'un son sürat tuzağa doğru ilerlemesini izlediler. Büyük gemi, aldığı hasarlara ve gövdesindeki islekelerine rağmen hâlâ çok güzeldi ve suları ihtişamla yarıyordu.

Arctarus, tuzağa girerek sivri kayalıklara çarptı ve suyun üzerinde kalakaldı. Birkaç

saniye önce zarıfçe ilerleyen güzel gemi, bir anda harap olmuştı. Pruva direği kırıldı ve yelkenlerinin yarısı paldır küldür indi. Gövdesi kulak tırmalayan çatırtılarla parçalandı. Kopan tahta parçaları suyun üzerini bir anda kapladı. Aldatan'ın granit boynuzları, geminin karnına iyice saplanmıştı. Serenlerdeki tayfalar, sapanla fırlatılmış taşlar gibi yerlerinden uçarak geminin yarım piştov menzili uzağında denize düştüler. Mürettebatın geri kalanı, direklerle ve küpeştelere sertçe çarpmıştı. Toplar, çarpmanın şiddetiyle yerlerinden kurtulup mancınıktan fırlatılmışçasına mürettebatın üzerine geldi. Bacaklar, kollar, kaburgalar kuru dallar gibi kırıldı. Kafatasları ise taş zemine düşen yumurtalar gibi çatladı. İki ıskunanın mürettebatı küpeştelere sıralanmış, büyük geminin mahvını büyülenmişçesine izliyordu. Tanık oldukları yıkım öylesine büyüktü ki hiçbir zafer narası duyulmuyordu.

Mansur, babasının gemisine yaklaştı. "Şimdi ne yapacağız, baba?"

"Guy'ı bu vaziyette bırakamayız," diye bağırdı Dorian karşıdan. "Elimizden gelen yardımı yapmalıyız. Şalupayla Arctarus 'a gideceğim."

"Hayır, baba!" dedi Mansur. "Burada daha fazla zaman kaybedemezsin. Senin gemin de çok kötü durumda. Çok geç olup batmadan Sevda Adası'na gidip güvenli bir liman bulmalısın."

"Ama ya Guy ve adamları?" Dorian tereddüt etti. "Onlara ne olacak?"

"Ben çaresine bakarım," diye söz verdi Mansur. "Kardeşini, Verity'nin babasını burada ölüme terk etmeyeceğim."

Dorian'la Batula kısa bir süre fikir alışverişinde bulundu. Sonra Dorian tekrar Mansur'a döndü. "Pekâlâ! Batula da bir başka fırtınaya yakalanmadan güvenli bir limana ulaşmamız gerektiğini söylüyor. Bu durumda çalkantılı denizde yol almamız mümkün değil."

"Arctarus'tan hayatta kalanları alıp hemen seni takip edeceğim." Dorian bir kez daha anakaraya doğru yelken açtı. Mansur, geminin kumandasını Kumrah'a devrederek şalupaya indi. Arctarus 'tan geri kalanlara doğru kürek çekerlerken kıçta ayakta duruyordu. Sesi duyulacak kadar yaklaşır yaklaşmaz kürekçilere durmalarını emretti. "Arctarus. Yanımda bir doktor var. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Cornish'in kızarmış suratı kırık dökük küpeştenin gerisinde belirdi. "Pek çok kırık vakası var. Yaralıları bir an önce Bombay'daki revire götürmeliyim, aksi halde ölecekler."

"Gemiye çıkıyorum!" diye bağırdı Mansur.

Ama o sırada öfkeli bir ses duyuldu. "Uzak dur seni asi pislik!"

Sir Guy Courtney tek eliyle ana çarmıklara tutunuyordu. Diğer kolunu ilkel bir askı olarak kullandığı ceketinin önüne sokmuştu. Şapkası başında değildi. Saçlarının arasındaki kesikten yüzüne kan süzülüyordu. "Gemiye binmeye kalkarsan üzerine ateş açarım."

"Guy Amca!" diye bağırdı Mansur. "Ben kardeşin Dorian'ın oğluyum. Sana ve adamlarına yardım etmeme izin vermelisin."

"Sen akrabam falan değilsin. Masum bir İngiliz kadını kaçıran kafir bir piçsin."

"Adamlarının yardımı ihtiyacı var. Sen de yaralısın. Bırak da adamlarını ve seni Bombay'daki limana götüreyim."

Cevap vermeyen Guy, sendeleyerek en yakınındaki topa doğru yürüdü. Dumanı tüten bir ağırıyanarı kaptı. Ağır silahın bronz namlusu hâlâ açık lombardan dışarı uzanmaktaydı, ama Mansur telaşa kapılmadı. Top bir zarar veremezdi. Güvertenin açısı yüzünden namlusu suya dönüktü.

"Mantıklı ol, amca. Babam da ben de sana zarar vermek niyetinde değiliz. Bizimle aynı kanı taşıyorsun. Bak! Silahsızım." Ellerini havaya kaldırıp gösterdi. Ama o an Guy'ın büyük topu ateşlemeye niyetli olmadığını anladı ve dehşetle buz kesti. Guy, borda etmeye çalışan düşmanları püskürtmek için kullanılan katil el-topunun yanındaydı. Yakın mesafeden kurbanını paramparça edebilirdi."

Şalupa, Arctarus'un yan tarafında, çok yakınındaydı. Guy, katili Mansur'un üzerine çevirdi.

"Seni uyardım, uçkuru gevşek domuz." Yanan fitili falyaya bastırdı.

"Yatın!" diye bağırdı Mansur ve kendini yere attı. Adamları, onun kadar hızlı davranamadı ve saçmalar hepsini kıydı geçti. Mansur, yaralıların acı dolu çığlıkları arasında yattığı yerden doğruldu. Dümencinin beyninin parçalan gömleğinin üzerine saçılmıştı. Üç adam ölmüş, şalupanın kıyısına üstü üste yığılmıştı. Yaralarını tutan iki adam kendi kanlarının oluşturduğu gölcükte çırpıyordu. Teknenin gövdesinde açılan deliklerden içeri deniz suyu doluyordu.

Mansur yaralanan adamlarının yanına koştu. "Küreklerle asılın, Peri'ye dönüyoruz!" Tayfalar hemen küreklerin başına geçti. Şalupanın kıçında duran Mansur, hâlâ dumanı tüten topun başında olan Guy'a haykırdı. "Tanrı cezanı versin, Guy Courtney! Seni kana susamış katil! Bunlar iyi niyetle yardıma gelen silahsız adamlardı.

Mansur, Peri'nin güvertesine fırtına gibi çıktı. Yüzü öfkeyle bembeyaz kesilmişti. "Kumrah," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Ölü ve yaralıları gemiye çıkar, sonra bütün topları salkımla doldur. O katil domuza kendi bokunu tattıracağım."

Kumrah, Mansur'un talimatıyla Peri'nin iskele tarafındaki toplarını doldurttu ve Arctarus'un yüz adım ötesinde konuşlandı. Bu, en etkili mesafeydi.

"Ateşe hazır olun!" diye bağırdı Mansur. "Güvertedeki herkesi silip süpürün. Hepsini öldürün. Sonra gemiyi ateşe verip suya gömeceğiz." Hâlâ öfkeyle titriyordu.

Arctarus'un ölümle burun buruna olduğunu anlayan mürettebatı güvertede telaşa kaçışmaya başladı. Bazıları aşağı inmeye çalıştı, bazıları ise kendilerini denize attı. Sadece Kaptan Cornish ile Sir Guy Courtney kıpırdamadan Peri'ye bakıyordu.

Mansur, birinin koluna dokunduğunu hissedince başını eğip baktı. Verity yanında duruyordu. Yüzü solgun ve ifadesizdi. "Bu cinayet," dedi usulca.

"Baban bir katil."

"Evet. Ve aynı zamanda babam. Eğer bunu yaparsan vicdanlarımıza bulaşan kanı sonsuza dek temizleyemeyiz. Bu hareket aşkımızı yok edebilir."

Sözleri, Mansur'un kalbine bir hançer gibi saplandı. Başını kaldırıp baktığında ilk sıradaki topçunun silahı ateşlemek üzere olduğunu gördü. Fitilin ucu falyadan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Dur!" diye kükredi adama. Adam, ona bakarak fitili çekti. Bütün

topçular Mansur'a dönmüştü.

Verity'nin elinden tuttu ve birlikte küpeşteye yürüdüler. Konuşma borusunu ağzına götürdü.

"Guy Courtney! Kızın araya girmeseydi ruhunu teslim etmiş olacaktın," diye seslendi diğer gemiye.

"O hain orospu benim kızım değil. Gözümdeki yeri bir sokak fahişesiyle aynı." Guy öfkeyle bembeyaz kesilmişti. Başından yanağına doğru akan kanla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. "Bok boku kenefte bulurmuş. Onu da al ve def olun. İkiniz de frengi olasınız."

Mansur öfkesine hâkim olabilmek için olağanüstü bir gayret gösterdi. "Kızınızı bana vermeye rıza gösterdiğiniz için teşekkür ederim, efendim. Cömertçe sunulmuş bu ganimete ömrümün sonuna dek gözüm gibi bakacağım." Kumrah'a döndü. "Bırakalım da burada çürüsünler. Sevda Adası'na gidiyoruz."

Mağlubiyeti kabul eden ve Mansur'un ateş etmeyerek gösterdiği iyi niyete müteşekkirci olan Ruby Cornish, uzaklaşan gemiyi alnına dokunarak selamladı.

İntikam'ı Sevda Adası'nın kayalık yamaçları arasında küçük, korunaklı bir koyda demir atmış halde buldular. Arap yarımadası sahilinin altı mil uzağındaki koyu çevreleyen kapkara kayalıklar, doksan metreye kadar yükseliyordu. Kumrah'ın burayı seçmesinin çok iyi sebepleri vardı. Adada hiç kimse yaşamıyordu ve anakaradan tamamen kopuktu. Bir düşman tarafından tesadüfen bulunma olasılıkları çok düşüktü. Koy, doğudan gelen kasırgalara karşı iyi bir korunak sağlıyordu. Sular daima sakin, volkanik, kara kumlardan oluşan dar kumsalı, karina etmek için uygundu. Yamacın dibinde bir tatlı su kaynağı bile vardı.

Mansur ile Verity, demir atar atmaz İntikam'a gittiler. Dorian hemen onları karşılamaya çıktı. "Yeğenin Verity'yi sana tanıtmama gerek yok herhalde, baba. Birbirinizi zaten iyi tanıyorsunuz."

"Saygılarımı sunarım, ekselans." Verity reverans yaptı.

"Sonunda İngilizce konuşabileceğiz ve seni amcan olarak selamlayabileceğim," diyerek ona sarıldı Dorian. "Ailemize hoş geldin, Verity. Birbirimizi daha iyi tanımak için pek çok fırsatımız olacağından eminim."

"Umarım, amca. Ama şimdi Mansur ile yapacak çok işiniz olduğunu biliyorum."

Güvertede ayaküstü bir hareket planı oluşturdular ve hemen harekete geçtiler. Mansur, Peri'yi babasının gemisinin yanına getirdi ve gövdelerini yanaştırdılar. Artık suyun boşaltılması için her iki geminin tulumbaları da kullanabilirlerdi. İntikam'ın gövdesinin altına en kalın yelken bezlerinden bir tabaka açtılar. Yelken bezi suyun basıncıyla gövdeye iyice yapışmış, top güllesinin su seviyesi altında açtığı deliği tıkamıştı. Suyun gövdeye dolmasını engelledikten sonra işleri kolaylaştı ve gövdeyi birkaç saatte boşalttılar.

Sonra tüm ağır yüklerini; topları, barutu, güllerini, yedek yelkenleri, direkleri ve

gönderleri Peri'nin güvertesine geçirdiler. Yükünden kurtulan İntikam, su üzerinde mantar gibi yükselmşti. Teknelerle gemiyi kumsala çektiler ve gelgit yardımıyla hasarlı tarafı açıkta kalacak şekilde karina ettiler. Marangozlar hemen onarıma başladı.

İki gün ve savaş fenerlerinin aydınlığında geçirilen iki gece boyunca çalışarak hasarı onardılar. İşleri bittiğinde gövde öncekinden de sağlam olmuştu. Bu fırsatla gövdeyi saran yosunları kazıdılar, bağlantı noktalarını tekrar kalafatladılar ve teredo kurtlarına karşı bakır kaplamaları yenilediler. Bakımı tamamlanan gemiyi tekrar derin sulara çektiler ve yükleriyle silahlarını yüklediler. Akşam olmadan tüm fıçılar kaynaktan taze suyla doldurdular. İki gemi de artık tekrar yelken açmaya hazırды. Bununla birlikte Dorian mürettebatın dinlenmeyi hak ettiğini düşünerek Kurban Bayramı'nı kutlamaları için iki gün daha kalmaya karar verdi.

O akşam kumsalda toplandılar ve Dorian, İntikam'ın güvertesindeki kafeste tutulan keçilerden birini kesti. Hayvanın eti herkese ancak birer lokma düşecek kadar azdı, ama yakaladıkları taze balıkları kömür ateşi üzerinde pişirerek öğünü kuvvetlendirdiler. Mürettebattaki müzisyenler şarkı söyledi, dans ettiler ve Maskat'tan kaçabildikleri ve Arctarus karşısında kazandıkları zafer için Tanrı'ya şükrettiler. Verity, kara kumlara serilmiş ipek seccadeler üzerinde, Dorian'la Mansur'un arasında oturuyordu.

Dorian'ı tanıyan çoğu insan gibi Verity de onun sıcakkanlı kişiliği ve karşı konulmaz çekiciliğinin büyüüne kapılmıştı. Genç kadın, amcasının karısının kaybına duyduğu üzüntüyü ve derin kederini tüm içtenliğiyle paylaştı.

Verity'nin zekâsı, gösterdiği cesaret, dürüstlüğü ve güzel karakteri de Dorian'ı etkilemişti. Kamp ateşinin aydınlığında onu incelerken bir yandan da düşünüyordu: Annesiyle babasının en olumlu özelliklerini üzerinde toplamış. Annesinin oburlukla bozulmadan önceki güzelliğini ve babasının parlak zekâsını almış; Caroline'ın sığ, şehvet düşkünü tarafı, Guy'ın insaniyetten yoksun merhametsiz katılığı onda yok. Sonra derin düşünceleri bir tarafa bıraktı ve kalabalığın neşesine katıldı. Müziğe eşlik ederek şarkılar söyleyip el çırtılar ve coşkuyla kahkahalar attılar.

Müzisyenler sonunda yorulup çalmayı bıraktı. Dorian onlara teşekkür ederek birer altın sikkeyle ödüllendirdi. Ama üçü, uyuyamayacak kadar coşkuluydu. Ertesi gün yelken açacaklardı. Mansur, Verity'ye Afrika'da nasıl bir hayata sahip olacaklarını ve ilk kez karşılaşacağı akrabalarını anlatmaya koyuldu. "Sarah Yengeyle ve Tom Amca'ya bayılacaksın."

"Tom biz üç kardeş arasında en iyisidir," dedi Dorian. "Liderimiz daima oydu. Guy ile ben ise. . ." Guy'ın isminin neşelerini kaçırabileceğini düşünerek susmuştu. Aralarına hiçbirinin nasıl bozacağını bilemediği huzursuz edici bir sessizlik çöktü.

Sonra Verity konuştu. "Evet, Dorian Amca. Babam iyi bir insan değil. Ne kadar zalim olabileceğini biliyorum. Şalupaya ateş ederek onca insanın canını almasını mazur gösterecek hiçbir şey söyleyemem. Ancak belki bu davranışının sebebini açıklayabilirim."

İki adam mahcup bir şekilde sessiz kaldı. Gözlerini ateşe dikerek ona bakmadılar. Verity bir süre sonra konuşmaya devam etti. "Arctarus'un ana deposunda taşıdığı kargoyu

kimsenin öğrenmemesi için umutsuzca çabalıyordu."

"Nedir bu kargo, hayatım?" diye sordu Dorian bakışlarını ona çevirerek.

"Buna cevap vermeden önce, babamın Moğol hükümdarı ve Babıali'deki Osmanlı İmparatoru hariç, Doğu'nun bütün hükümdarlarından daha zengin olmasını sağlayan serveti nasıl elde ettiğini açıklamalıyım. Babam gücü elinde tutuyor. Başkonsolos olarak sahip olduğu yetkiyi kralları tahta çıkarmak ve tahttan indirmek için kullanıyor. İngiltere Krallığı ve İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin gücünü, bazı insanların sığır ve koyun alıp sattığı gibi ordular ve ülkeler alıp satmakta kullanıyor."

"Bahsettiğin bu güç, Şirket'in ve krallığın gücü, onun tasarrufunda değil," dedi Dorian.

"Babam usta bir sihirbaz, bir hayal tüccarıdır. Muhatap olduğu kralların ve imparatorların dilini konuşamıyor olmasına rağmen insanları istediği her şeye inandırmakta üstüne yoktur."

"Dil konusundaki eksikliğini seninle kapatıyor," diye araya girdi Mansur.

Verity başını kaldırdı. "Evet, ben onun diliyim, ama siyasi idrak yeteneği onda var." Dorian'a döndü. "Sen onu dinledin, amca. İçgüdülerinin ne kadar keskin, konuşmasının ne kadar ikna edici olabildiğini görmüş olmalısın."

Dorian sessizce başını salladı ve Verity sözlerine devam etti. "Arabuluculuğunun bedelinin ne kadar yüksek olduğunu biliyorsun. Zeyn ona o miktarın kat kat fazlasını ödedi. Babamın dehâsı burada yatıyor. Zeyn'den aldığı paranın yanı sıra, Babıali ve Doğu Hindistan Şirketinden de elçileri olarak hareket etmek için büyük miktarda ücret alıyor. Son üç yıl içinde Arabistan'da yaptığı işler karşılığında on beş lakh altın aldı."

Mansur bir ıslık çaldı. Dorian'ın yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Bu neredeyse çeyrek milyon gine eder," dedi yumuşak sesle.

"Evet. " Verity'nin sesi bir fısıltıya dönmüştü. "Ve tümü de Arctarus'un ana ambarında. Babam bu yüzden ölümü göze aldı. Gemiye ele geçirmenizdense havaya uçururdu."

"Aman Tanrım, sevgilim," diye fısıldadı Mansur. "Neden bize daha önce söylemedin?"

Verity doğruca genç adamın gözlerine baktı. "Tek bir sebebi var. Tüm hayatım, ruhu hırsla çürümüş bir adamın yanında geçti. Bunun yıkıcı etkilerini bire bir yaşadım. Sevdiğim adamın aynı hastalığa yakalanmasını istemedim."

"Bu mümkün değil," dedi Mansur hararetle. "Bana haksızlık ediyorsun."

"Sevgilim," dedi Verity. "Keşke şu an kendi yüzünü görebilseydin." Mansur başını utançla eğdi. Verity'nin fırlattığı ok hedefe çok yaklaşmıştı.

"Verity, hayatım," diyerek araya girdi Dorian. "Zeyn el-Din'i Fil Tahtı'ndan indirmek ve halkını özgür kılmak için kana bulanmış kendi altınlarını kullanmak sence de ilahi adaletin tecellisi olmaz mı?"

"Bu konuyu uzun zamandır düşünüyorum. Arctarus'taki altını size söyledim, çünkü sizinle aynı fikirdeyim. Lütfen Tanrım, o kanlı parayı ele geçirirsek asil bir amaç için kullanmamızı sağla."

Uzaktan, Arctarus'un hasar görmüş donanımının onarıldığını ve bazı bölümlerinin yenilendiğini görebiliyorlardı. Ama yaklaştıkça, hâlâ Aldatan'ın granit kayaları üzerinde, sunaktaki bir kurban gibi tutsak olduğu anlaşıldı. Daha da yaklaştıklarında küçük, perişan bir grubun ağır hasarlı güvertede, ana direğin dibinde toplanmış olduğunu gördüler. Dürbünüyle bakan Dorian, Ruby Cornish'in iri bedenini seçebilmişti.

Arctarus'un hiçbir tehdit oluşturmamaya açık seçik ortadaydı. Yerinden kıpırdamıyor, gövdesinin eğimi bataryaları işe yaramaz kılıyordu. İskele tarafında sıralanan topların namlusu denize, sancak tarafındakilerin namluları ise gökyüzüne dönüktü. Bununla birlikte, Dorian tedbiri elden bırakmadı. Hem Peri'nin, hem de İntikam'ın toplarının çıkarılmasını ve gemilerin çarpışmaya hazır olmasını emretti. Arctarus'a iki yandan yaklaştılar ve gövdeleri arasına aldılar.

Dorian yeterince yaklaşır yaklaşmaz Cornish'e seslendi. "Geminizi teslim edecek misiniz, efendim?"

Ruby Cornish, asi Halife'nin kendisiyle mükemmel bir İngilizce ile konuşması üzerine şaşkına dönmüştü. Kendini hemen topladı, şapkasını çıkararak küpeşteye yaklaştı ve gövdenin eğimine karşı dengesini korumaya çalışarak durdu. "Bana başka seçenek bırakmıyorsunuz, ekselans. Kılıcımı da teslim almak istiyor musunuz?"

"Hayır, kaptan. Cesurca savaşp vazifenizi onurunuzla yaptınız. Lütfen kılıcınız sizde kalsın." Dorian, Cornish'in işbirliği etmesini umuyordu.

"Çok merhametlisiniz, majesteleri." Cornish duyduğu iltifatlarla yumuşamıştı. Şapkasını tekrar takarak kılıç kemerini sıkılaştırdı. "Emirlerinizi bekliyorum."

"Sir Guy Courtney nerede? Aşağıda mı?"

"Sir Guy dokuz gün önce geminin filikalarını ve en iyi adamlarımdan bir bölümünü alarak Arctarus'tan ayrıldı. Yardım bulmak amacıyla Maskat'a gitmeye karar verdi. Arctarus'u kurtarmak için olabildiğince çabuk geri dönecek. Bu arada beni gemiyi ve kargosunu korumam için burada bıraktı." Bu, bağırarak iletilmek için oldukça uzun bir mesajdı. Sözleri sona erdiğinde Cornish'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Geminize bir borda ekibi gönderiyorum. Geminizi kurtarmak ve resiften çekerek uzaklaştırmak niyetindeyim. Adamlarımla işbirliği yapacak mısınız?" Cornish bir süre tereddüt ettikten sonra kararını verdi.

"Size teslim oldum, majesteleri. Emirlerinize itaat edeceğim."

Peri ile İntikam'ı, Arctarus'un iki yanına yanaştırarak toplarını, güllerim, barutunu ve su fiçilerini boşalttılar. Sonra en dayanıklı halatlarını gövdesinin altından geçirdiler. Peri ile İntikam'ın ırgatlarını (Gemilerde ve yapılarda yatay kollarla ve birkaç kişi tarafından çevrilen bocurgat.) kullanarak demir çubuklar gibi sertleşene dek gerdiler. Arctarus yavaşça yükseldi. Tahtaların, granit boynuzların gövdeden ayrılmasıyla gıcırdayıp çatırdadığını duydular. Gelgitler sırasında o bölgede üç kulaca varan farklar olabilirdi. Dorian son denemeden önce cezirin sonunu bekledi. Sonra eli iş tutan her adamı tulumbarın başına gönderdi. İşaretiyle hepsi suyu boşaltmaya koyuldu. İçerideki su, Arctarus'un gövdesindeki yarıklardan dolan sudan daha hızlı bir şekilde boşalmaya

başladı. Büyük gemi hafifledikçe granit kayalardan kurtuldu. Sonunda gelgitin yükselttiği sular gövdeyi iyice kaldırdı ve Arctarus son bir gıcırtyla Aldatan'ın boynuzu andıran kayalarından kurtuldu.

Üç gemi de hemen ana yelkenlerini açtı ve birbirlerinden ayrılmadan Aldatan'dan uzaklaştı. Derinlik elli kulacı bulduğunda Dorian birbirine bağlı gemileri yavaşça Sevda Adası'na doğru çevirdi. Sonra Arctarus'un ambar ağzına silahlı bir muhafız yerleştirerek kimsenin geçmesine izin vermemesini emretti.

Üç gemi, bütün bir gece içtikten sonra omuz omuza evlerine dönen üç sarhoş gibi bata çıka, sarsakça ilerliyordu. Sevda Adası, şafak sökerken ufukta belirdi. Öğle olmadan küçük koyda demir atmışlardı.

İlk iş, kalın yelken bezini Arctarus'un altına germek ve delikleri kapatmaktır. Üç geminin tulumbaları ancak ondan sonra içindeki suyu tamamen boşaltabilirdi. Dorian, Mansur ve Verity, kumsala çekilip onarım için karina edilmeden önce gemiye çıktı.

Verity doğruca kendi kamarasına gitti. Çarpışmanın ardında bıraktığı yıkım karşısında afallamıştı. Giysileri dağılmış, tahta parçaları yüzünden yırtılmış, deniz suyuyla lekelenmişti. Parfüm şişeleri kırılmış, pudra kutuları çatlamış, içindekiler çoraplarıyla iç eteklerinin üzerine dökülmüştü. Neyse ki bunların hepsinin yerine yenileri bulunabilir, bu kayıplar telafi edilebilirdi. Verity için önemli olan kitapları ve el yazmalarıydı. İçlerinde en değerlisi, Ramayana'nın yüzlerce asırlık, olağanüstü çizimlerle süslenmiş bir kopyasıydı. Moğol Hükümdarı Şah Muhammed'in Sir Guy ile pazarlıkları süresince sunduğu tercüme hizmeti karşılığında ona verdiği kişisel bir armağandı. Bu olağanüstü Hint efsanesinin ilk beş cildini İngilizceye çevirmişti bile.

Hazinesinin bir başka önemli parçası ise Kur'an'ın bir kopyasıydı. Babasıyla İstanbul'daki Topkapı Sarayı'nda Sultan'ı ziyaret ettiklerinde, İngilizceye çevirmesi koşuluyla hediye edilmişti. Verity, Sultan'a verdiği sözü tutmuş, yeni ufuklar açan bu tercümeyi neredeyse tamamlamıştı. El yazmaları, iki yıllık alın terinin karşılığıydı. Parşömenleri sakladığı sandığı devrilmiş tahtalar ve diğer yıkıntılar arasından çekerken yüreği ağzındaydı. Kapağı açıp hiç hasar görmemiş olduklarını anlayınca rahat bir nefes aldı.

Bu arada Dorian'la Mansur, Sir Guy'ın hemen yan taraftaki büyük kamarasını arıyordu. Ruby Cornish, anahtarı onlara vermişti. "Hiçbir şey almadım," demişti. Sözü'nün eri biri olduğu belliydi. Dorian, Arctarus'un seyir defterlerine ve tüm evraklarına el koydu. Guy'ın masasının kilitli çekmecelerinde şahsi notlarını ve günlüklerini buldular.

"Bunlar, kardeşimin yaptıklarını kanıtlamamızı sağlayacak çok önemli belgeler," dedi Dorian. "Zeyn el-Din ve Doğu Hindistan Şirketi ile yaptığı anlaşmaların tüm ayrıntıları burada var."

Tekrar güverteye çıktılar ve ana ambarın kapılarındaki mührü kırdılar. İçeri girdiklerinde yeni eski pek çok tüfek, kılıç ve mızrak başıyla dolu olduğunu gördüler. Bunların yanı sıra barut tozu, güller, saçmalar ve birçok askeri malzeme vardı.

"Bir devrim veya savaş başlatmaya yetecek kadar cephane var burada," dedi-Dorian.

"Guy Amca'nın niyeti de buydu zaten," dedi Mansur.

Deniz suyu, malzemelerin çoğuna zarar vermişti. Ağır yükü boşaltmak oldukça uzun ve zahmetli bir iş oldu. Sonunda ambarı tamamen boşalttılar. Ama Verity'nin sözünü ettiği altınlardan eser yoktu.

Mansur havasız, sıcak depodan çıkarak onu bulmaya gitti. Verity kamarasındaydı. Mansur eşikte duraksadı. Bu kısa süre içinde kamara gözle görülür bir şekilde düzene sokulmuştu. Verity, maun çalışma masasının başında oturuyordu. Artık üzerinde ona büyük gelen ve bir yetimmiş gibi görünmesine sebep olan bol giysiler yoktu. Tertemiz, mavi, organze bir elbise giymişti. Boynunda bir dizi inci vardı. Mücevher kakmalı gümüş kapaklı bir kitap okuyor, arada durup notlar alıyordu. Mansur sayfalar dolusu el yazması olduğunu gördü. Verity başını kaldırarak tatlı tatlı gülümsedi. "Ah, ekselansları, bana bir dakikanızı ayırmaya mı karar verdiniz? Onur duydum doğrusu."

Mansur, depoyu boş bulmanın yarattığı hayal kırıklığına rağmen ona hayran hayran baktı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğuna hiç şüphe yok," dedi büyülenmişçesine. Verity gözüne kusursuz bir mücevher gibi görünüyordu.

"Sizin de pis ve terli olduğunuza," diyerek güldü Verity. "Ama eminim bunu duymaya gelmedin."

"İçeride tek bir sikke bile yok," dedi Mansur.

"Yerdeki tahtaların altına baktınız mı?"

"Seni her geçen saat daha çok seviyorum, zeki sevgilim benim," dedi Mansur ve marangozları çağırarak ambara koştu.

Kamarasında çalışmaya devam eden Verity, çekiç gürültüleri dinip tahtalar gıcırtyla kaldırılana dek bekledi. Sonra Ramayana'yı bir kenara bırakarak güverteye çıktı. Ambara vardığında ilk sandık da güvertenin altındaki gizli bölmeden çıkarılıyordu. O kadar ağırdı ki Mansur ve beş iri yarı denizci zorlukla taşıyabiliyordu. Marangozlardan biri kapağı kanırtınca güverteye deniz suyu boşaldı. Sandıklar, Arctarus, Aldatan'ın granit kayalarına takıldığında sular içinde kalmıştı.

Mansur kapağı kaldırınca güvertedeki herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi. Verity, adamlar sandığın başına toplanıp görüşünü engellemeden önce altının göz alıcı parlaklığını gördü. Sonra bakışlarını Mansur'un çıplak sırtına çevirdi. Tenini kaplayan ter yüzünden yağlanmış gibi parlıyordu. Sandığa doğru eğilince koltukaltındaki bakır rengi tüyleri gördü.

Altın, Verity'nin içinde en ufak bir heyecan kıpırtısı dahi uyandırmamıştı. Ama Mansur'un yarı çıplak bedeni kalp atışlarını bir anda hızlandırmıştı. Kasıklarında tuhaf bir yanına hissedince bu duygudan kurtulmak için kitaplarına geri döndü. Ne var ki bu da pek işe

yaramadı. İçindeki sıcaklık giderek arttı.

"Utanmaz, şehvet düşkününü bir kadın olup çıktın, Verity Courtney," diye söylendi kendi kendine, ama yüzünde beliren gülücük asıl hislerini ele veriyordu.

Mansur'la Dorian, Arctarus'ın gövdesindeki gizli bölmeden on beş sandık dolusu altın çıkardı. Tarttıklarında, değerli madenden Verity'nin söylediği gibi her sandıkta bir lakh olduğunu gördüler.

"Babam titiz, son derece düzenli bir adamdır," diye açıkladı Verity. "Altınlar, Umman ve İstanbul hazinelerinden çeşitli tarihlerde basılmış sikkeler, külçeler ve tel kangalları olarak gelmişti. Babam hepsini eriterek kalıplara döktürdü. Bu külçelerin her biri beş kilo ağırlığında."

"Bu çok büyük bir servet," diye mırıldandı Dorian, sandıklar İntikam'ın ambarına indirilirken. "Kardeşim zengin bir adammış."

"Onun için üzölmene gerek yok, amca," dedi Verity. "Babam hâlâ zengin bir adam. Bu gördüğün, onun servetinin küçük bir parçası. Bombay Konsolosluğu'ndaki hazine odasında bundan çok daha fazlası var. Ağabeyim Christopher onlara gözü gibi bakıyor. Babamın para hırsı ona da geçmiş:"

"Sana söz veriyorum, Verity. Bu parayı Maskat'ı Zeyn'in kanlı ellerinden kurtarmak için kullanacağız, artanı da çalındığı yer olan hazineye koyacağız. Bu para halkımın refahı için harcanmalı."

"Sözüne tüm kalbimle inanıyorum, amca. Bu paranın ona insan hayatından fazla değer veren bir adamın eline geçmesine aracılık ettiğim için midem bulanıyor."

Tüm altını boşalttıktan sonra Arctarus'u kumsala çekerek karına ettiler. İntikam'ı onarıırken epey tecrübe kazandıkları için bu kez onarımı çabucak bitirdiler. Ayrıca Kaptan Cornish'in uzmanlığından da faydalanabilmişlerdi. Cornish, gemisine güzel bir metres gibi davranıp el üstünde tutuyordu. Tavsiyeleri çok yararlı oldu. Düşman bir savaş esiri olmasına rağmen Dorian ona giderek daha fazla güvenmeye başlamıştı.

Ruby Cornish, Verity'nin sadık, ateşli bir hayranıydı. Onunla yalnız kalabilmek için fırsat kolluyordu. Genç kadın, siyah kumların üzerine oturmuş, Arctarus 'un gövdesindeki hasarın onarımını resim defterine çizerken aradığı fırsatı buldu. Zarif gövdenin üzerine sarkan halatlar Verity'ye bir örümcek ağını hatırlatmış, siyah kayalar ve temiz, beyaz keresteler arasındaki çarpıcı tezat ona çekici gelmiş ve resim yapma isteği doğurmuştu.

"Birkaç dakikanızı alabilir miyim, Bayan Courtney?" Cornish şapkasını çıkarıp göğsüne bastırmış, karşısında duruyordu. Verity başını kaldırıp ona baktı ve kalemlerini bir kenara bırakarak gülümsedi.

"Kaptan Cornish! Ne hoş bir sürpriz. Beni unuttuğunuzu sanmıştım doğrusu."

Cornish'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Sizden bir iyilik isteyecektim."

"Söyleyin yeter, kaptan. Elimden geleni yaparım."

"Hanımım, gemim, aslında bir İngiliz ve anladığım kadarıyla aynı zamanda akrabanız

olan Halife el-Salil tarafından ele geçirildiği için şu an işsizim."

"Çok karmaşık olduğunu biliyorum, ama evet, el-Salil benim amcam olur."

"Beni Maskat veya Bombay'a göndermeye niyetli olduğunu ifade etti. Babanızın, sorumluluğum altında bulunan gemisini kaybettim," diye devam etti Cornish kekeleyerek. "Ve affınıza sığınarak söylüyorum, babanız kolayca bağışlayan bir adam değildir. Bu kayıptan tamamen beni sorumlu tutacaktır."

"Evet, muhtemelen öyle olacak."

"Gemisinin kaybını ona açıklamak zorunda kalmayı istemem."

"Bu, sağlığınız açısından daha iyi olur elbette."

"Bayan Verity, beni uzun yıllardır tanıyorsunuz. Acaba Arctarus'un kaptanlığına devam etmem için beni Halife amcanıza önerebilir misiniz? Yeni işverenime her şartta sadık kalacağımı biliyorsunuz. Bunun yanı sıra sizinle olan uzun süreli tanışıklığımızın bitmeyeceğini bilmek beni çok sevindirir."

Birbirlerini gerçekten de uzun yıllardır tanıyorlardı. Cornish iyi bir denizci, sadık bir hizmetkârdı. Pek çok kez Verity'ye yardım ederek güvenilir bir müttefik olduğunu da kanıtlamıştı. Onu, babasının sapıkça zulmünden elinden geldiğince korumaya çalışmıştı. "Elimden geleni yapacağım, Kaptan Cornish."

"Çok iyisiniz," diye mırıldandı Cornish minnetle. Sonra şapkasını takıp onu selamlayarak yanından ayrıldı.

Verity'yi dinleyen Dorian'ın konu üzerinde uzun süre düşünmesi gerekmedi. Kaptan Cornish, Arctarus'un onarımı bitip tekrar suya çekilir çekilmez tekrar görevinin başına döndü. Mürettebatından sadece on kişi onunla gitmeyi reddetti. Küçük filotilla, Sevda Adası'ndan ayrılarak Mozambik akıntısının sıcak sularına ulaşmak için güneybatıya doğru yelken açtı. Muson rüzgârlarının yardımıyla Ateş Sahili boyunca hızla güneye doğru ilerlediler.

Birkaç hafta sonra büyük bir ticaret zambuğuyla karşılaştılar. Dorian, zambuğun kaptanından Çin'in uzak limanlarını içine alan bir ticaret seferine çıkmış olduğunu öğrendi. Zambuğun kaptanı, Arctarus'un on isteksiz tayfasını kendi mürettebatına eklemeyi memnuniyetle kabul etti. Adamların Maskat'a veya Bombay'daki konsolosluğa daha uzun yıllar ulaşamayıp rapor veremeyeceğini düşünen Dorian memnun olmuştu.

Güneye doğru ilerlemeye devam ettiler ve Afrika anakarasıyla Madagaskar adası arasındaki kanaldan geçtiler. Sağlarında vahşi, keşfedilmemiş kıyı belirdi. Sahil boyunca ilerlediler ve sonunda Nativity Koyu'nu koruyan yüksek sırta vararak dar geçitten içeri süzöldüler.

Gün ortasıydı ama Fort Auspice'de insan varlığını belirten hiçbir işaret yoktu. Ne bacalardan duman tütüyor, ne de kumsalda çocuklar oynuyordu. Dorian, ailesi için endişelenmeye başladı. Oradan ayrılmalarının üzerinden neredeyse üç yıl geçmişti. Bu süre içinde pek çok şey gerçekleşmiş olabilirdi. Pek çok düşmanları vardı. Yokluklarında saldırıya uğramış, açlık veya salgın hastalık yüzünden kırılmış olabilirlerdi. Kumsala yaklaşırlarken bir topu ateşletti ve ortalığın aniden hareketlendiğini görünce rahatladı.

Parapetlerin üzerinde başlar belirdi, büyük kapılar açıldı ve aralarından hizmetkârlarla çocuklar fırladı. Dorian dürbününü kaldırarak kapılara çevirdi. Ağabeyi Tom'un bir ayıyı andıran iri vücudunun kapılar arasında belirmediğini görünce kalbi mutlulukla doldu. Tom şapkasını çıkarmış, coşkuyla başının üzerinde sallıyordu. O daha kumsala varmadan Sarah da kapılar arasından fırladı. Tom'a yetişince hemen kocasının koluna girdi. Demir attıkları sırada Sarah'nın neşe dolu hoş geldiniz bağırışları onlara kadar ulaştı.

"Yine haklıydın," dedi Verity, Mansur'a. "O, teyzem Sarah ise onu şimdiden sevdim bile."

"Bu adama güvenebilir miyiz?" diye sordu Zeyn el-Din tiz, kadınsı sesiyle.

"En iyi kaptanlarımdan biridir, majesteleri. Ona hayatım pahasına güvenirim," diye cevap verdi Kadim ibn Ebubekir.

"Sonunda canından olabilirsin. " Zeyn, söz konusu adamı incelerken sakalını sıvazlıyordu. Adam tahtın önünde yere kapanmış, alnını taş zemine bastırmıştı. Zeyn, kemikli parmağıyla bir işaret yaptı.

Kadim hemen tercüme etti. "Başını kaldır. Halife yüzünü görsün," dedi kaptana. Adam ağırlığını topuklarına vererek doğruldu. Başını hâlâ kaldırmamıştı. Zeyn el-Din'in gözlerine bakacak cesareti yoktu.

Zeyn, adamın yüzünü dikkatle inceledi. Bir savaşçıma dinçliğine ve atılganlığına sahip olabilecek kadar genç, bunları kontrol altına alacak tecrübeye sahip olacak kadar da yaşlıydı. "Adın nedir?"

"Laleh, majesteleri."

"Pekâlâ, Laleh," diyerek başını salladı Zeyn. "Raporunu dinleyelim."

"Konuş," diye emretti Kadim.

"Majesteleri, Kadim ibn Ebubekir'in emirleri üzerine altı ay önce, Portekizliler tarafından Nativity olarak bilinen koya varana dek güneye ilerledim. Görevim, Halife'nizin ve Umman halkının düşmanı, hain el-Salil'in casuslarımız tarafından bize bildirilen gizlenme yerinin gerçekten burası olup olmadığını öğrenmektir. Zambuğumun kıydan görülmemesi için tüm önlemleri aldım ve çok dikkatli hareket ettim. Gündüzleri ufkun ötesinde kalıyor, koyun girişine ancak karanlık çöktükten sonra yaklaşıyordum. Sizi memnun etmek için her zorluğa katlanırım, majesteleri." Kendini tekrar yere attı ve alnını taşa bastırdı.

Tahtın karşısındaki minderlerde oturan adamlar kulak kesilmiş, dinliyordu. Sir Guy Courtney, Halife'ye en yakın yerde oturuyordu. Gemisini ve içindeki hatırı sayılır miktardaki altını kaybetmiş olmasına rağmen gücünde ve servetinde bir azalma olmamıştı. Hâlâ hem İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin, hem de İngiltere kralı George'un temsilciliğini yapıyordu.

Verity'nin yerine yeni bir tercüman bulmuştu. Bu şirketin Bombay bürosunda uzun zamandır çalışmakta olan bir kâtipti. Cildi suçiçeği lekeleriyle kaplı, solgun tenli, kelleşmeye yüz tutmuş, Peter Peters adında sırık gibi bir adamdı, yarım düzine dili

kusursuzca konuşmasına rağmen, Sir Guy bu adama kızına olduğu gibi güvenemiyordu.

Sir Guy'ın hemen arkasında Herminius Koots Paşa oturuyordu. Şehrin el-Salil'in elinden alınmasından sonra rütbesi yükseltilmişti. Aksi halde Zeyn'in gözüne asla tam olarak giremeyeceğini bildiğinden, İslamiyet'i seçerek Müslüman olmuştu. Artık Halife'nin ordusunun kumandanıydı. Sir Guy, Kadim ve Koots'un bu savaş konseyinde bulunmak için çok önemli politik ve şahsi sebepleri vardı.

Zeyn el-Din, elini sabırsızca salladı. Kadim, Kaptan Laleh'i sarstı. "Halife adına devam et."

"Allah'ın rahmeti daima üzerine olsun," diyerek tekrar doğruldu adam. "Geceleri kıyıya çıkıyor, koya bakan yamacın kuytu bir köşesinde saklanıp onları gözetliyordum. Gemimi, el-Salil'in adamlarının görmemesi için gönderiyordum. Bu kuytu köşeden düşmanın hazine odasını görebiliyordum, majesteleri."

"Devam et!" Kadim bu kez Halife'nin işaretini beklemeden adamın kaburgalarına tekme bastı.

Kaptan yutkunarak aceleyle devam etti. "Koyda demirlemiş üç gemi var. İngiliz efendiden kaçırdıkları büyük gemi de aralarında." Laleh başıyla konsolosu işaret etti. Kaybı hatırlatılan Sir Guy'un yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Diğer iki gemi, el-Salil'in, Allah'ın sevgili kulu olan yüce Halife'inize yenildikten sonra kaçmakta kullandığı gemiler." Laleh tekrar yere kapanınca Kadim çivili çizmeleriyle esaslı bir tekme indirdi.

Laleh, incinen kaburgalarının acısıyla cılızlaşmış bir sesle konuşmaya devam etti. "Bir gün, akşama doğru küçük bir balıkçı teknesinin koydan ayrılıp koyun ağzının hemen dışındaki resiflerde demir attığını gördüm. Karanlık çökünce teknedeki üç adam fenerin aydınlığında balık avlamaya devam etti. Zambuğuma döndüğümde onları yakalamaları için adamlarımı gönderdim. İçlerinden biri karşı çıkınca onu öldürmüşler, ama diğer ikisini esir alarak bana getirdiler. Balıkçı teknesini fersahlarca uzağa çektikten sonra batırdım. El-Salil böylece adamlarının boğulduğunu düşünecekti. "Nerede bu esirler?" diye sordu Zeyn. " Hemen huzuruma çıksınlar."

Kadim ellerini çırpınca muhafızlar iki adamı sürükleyerek içeri getirdi. Üzerlerinde sadece leş gibi peştamallar vardı. Vücutları yedikleri dayaklar ve çektikleri işkenceler yüzünden yara bere doluydu. Biri, bir gözünü kaybetmişti. Siyah kabuklar bağlamış göz çukurunun üzeri örtülmemişti. Metalik mavi sinekler deliğe girip çıkıyordu. İki adamın da ayak bileklerinde ağır zincirler ve prangalar vardı.

Muhafızlar esirleri tahtın önünde yere fırlattı. "Peygamberin gözdesi, Umman'ın ve Hint Okyanusu'ndaki tüm adaların hükümdarı Halife Zeyn el-Din önünde yere kapanın." Esirler söyleneni yaparak iniltiyle eşliğinde saygılarını belirttiler.

"Yakaladığımı adamlar bunlar, majesteleri," dedi Laleh. "Tek gözlü olan ne yazık ki aklını kaçırdı, ama Ömer adındaki diğer adam daha dayanıklı çıktı. Soracağınız tüm sorulara cevap verecektir." Laleh, kemerinden hipopotam derisinden yapılmış uzun kırbacı çıkararak halkalarını çözdü. Kırbacı şaklattığı an delirmiş olan esir korkuyla titremeye başladı. Salyaları akarken anlamsız sözler geveliyordu.

"İki adam da el-Salil'in komuta ettiği geminin mürettebatındanmış. Uzun yıllardır ona hizmet ettikleri için hainin yaptıklarının çoğundan haberdarlar."

"El-Salil nerede?" diye sordu Zeyn el-Din. Laleh kırbacını şaklatınca delirmiş esir korkuyla altına işedi. Zeyn başını tiksintiyle diğer tarafa çevirerek muhafızlara emretti. "Şunu dışarı çıkarın ve öldürün." Çıglıklar atan esiri taht odasından sürükleyerek çıkardılar. Zeyn, dikkatini Ömer'e çevirerek tekrar sordu. "El-Salil nerede?"

"Onu son gördüğümde Nativity Koyu'nda, Fort Auspice adını verdikleri kaledeydi, majesteleri. Oğlu, ağabeyi ve kadınları da oradaydı."

"Niyeti nedir? Orada ne kadar kalmayı planlıyor?"

"Ben basit bir denizciyim, majesteleri. El-Salil bu tür konuları benimle konuşmaz."

"Arctarus adlı gemi ele geçirildiğinde el-Salil'in yanında miydin? Geminin ambarındaki altın sandıklarını gördün mü?"

"Arctarus'u Aldatan denen kayalıklara çektiğinde el-Salil'in yanındaydım, majesteleri. Altın sandıklarını el-Salil'in gemisi olan İntikama taşıyanlardan biriydim."

"Altınlar şimdi nerede?"

"Gemiler koyda demirler demirlemez kıyıya taşındılar, majesteleri. Taşınmalarına o zaman da yardım ettim. Sandıkları kalenin temelleri altında bir hazine odasına istifledik."

"El-Salil'in kaç adamı var? Kaçı kılıç ve tüfek kullanabilen eğitimli savaşçılar? El-Salil'in kaç topu var? Hainin bu bahsedilen üç gemiden başka gemisi var mı?" Zeyn, kadını, tizi sesiyle Ömer'i sabırla sorguladı. Sorularını sık sık tekrarlıyordu. Ömer ne zaman sussa veya tereddüt etse Laleh kırbacı kürek kemiklerine indiriyordu. Zeyn tatmin olup ardına yaslandığında denizcinin sırtındaki taze yaralardan kanlar süzülüyordu.

Zeyn dikkatini esirden, tahtın önündeki minderlerde oturmakta olan üç adama çevirdi. Yüzlerini dikkatle inceledi ve dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kara yeleli iri bir aslanın karnını doyurmasını aç gözlerle izleyen sırtlanlar gibiydiler. İş bittiğinde artıklarına saldırmak için bekliyorlardı.

"Sormayı unuttuğum, cevapları planlarımızı etkileyebilecek sorular olabilir." Cümleyi soru gibi dile getirmiş ve bakışlarını Sir Guy'a çevirmişti.

Peters tercüme edince Sir Guy saygıyla eğilerek söze başladı. "Majestelerinin soruları zekâsının ne kadar derin ve kıvrak, algısının ne kadar keskin olduğunu bizlere gösterdi. Bu iğrenç yaratığın bilgi sahibi olabileceği ufak tefek kişisel meseleler var. Sormama izin verir misiniz, majesteleri?" Tekrar saygıyla eğildi.

Zeyn eliyle devam etmesini işaret etti. Peters, Ömer'e dönerek ilk soruyu yöneltti. Zahmetli bir işti, ama Sir Guy altınlar ve gizlendikleri hazine odasıyla ilgili bilgileri yavaş yavaş tüm ayrıntılarıyla öğrendi. Sonunda tüm altınlarının Fort Auspice'de olduğuna ve bölünerek başka bir yere götürülmediğine kanaat getirterek rahatladı. Artık önündeki tek sorun, Zeyn el-Din'in tahtının önünde onunla birlikte oturmakta olan müttefiklerine ödeme yapmak zorunda kalmadan altınlarına tekrar nasıl kavuşacağıydı. Bu meseleye daha sonra çözüm bulabilirdi. O an için bir kenara bırakarak Ömer'den, Fort Auspice'in duvarları arasında bulunan her bir Frenk hakkında bilgi aldı. Ömer'in isimleri telaffuz edişi pek

anlaşılır olmamakla birlikte Tom, Sarah, Dorian ve Mansur'un orada olduğunu anlayabildi. İkizine duyduğu nefret, aradan geçen yıllarda bir nebze bile azalmamıştı. Caroline'a duyduğu çocukça aşkı, onu Tom ile Serap'ın barut deposunda sevişirken gördüğünde hissettiği korkunç hayal kırıklığını tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Elbette sonunda Caroline ile evlenmişti, ama kız ona Tom'un artığı olarak, karnında onun piciyle gelmişti. Tom'a duyduğu nefreti Caroline'a evlilikleri boyunca yaptığı türlü işkencelerle bastırmaya çalışmıştı. Aradan geçen zaman hararetini almıştı, ama bir volkanik kaya gibi sert ve soğuk olan nefreti hiç azalmamıştı.

Sonra Mansur Courtney ve Verity hakkında sorular yöneltmeye başladı. Verity hayatının diğer büyük aşkıydı, ama karanlık, çarpık bir aşktı bu. Ona her yönden, doğanın ve yasaların karşı çıkacağı şekilde sahip olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Güzelliği, sesi, Guy'ın ruhunda yoğun bir açlık doğuruyordu. Kusursuz cildini kırbaçlayıp oluşan kızıl izleri gördüğünde duyduğu bu sapıkça aşk daha da büyümüş, daha tüketici bir hal almıştı. Ama sonra Mansur Courtney bu mükemmel yarattığı elinden almıştı.

"El-Salil'in çarpışma sırasında ele geçirdiği Frenk kadına ne oldu?" Sir Guy'ın sesi, sorunun içinde yarattığı acı yüzünden titriyordu.

"Efendi kızını mı kastediyor?" diye sordu Ömer çocuksu bir saflıkla. Sir Guy cevap veremeyerek başını sallamakla yetindi.

"El-Salil'in oğlu Mansur'un kadını oldu," dedi Ömer. "Aynı yerde uyuyorlar ve zamanlarının çoğunu baş başa konuşup gülerek geçiriyorlar." Bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "Mansur ona bir kadın olmasına rağmen eşitiymiş gibi muamele ediyor. Önünden yürümesine ve konuşurken sözünü kesmesine izin veriyor. Başkalarının yanında ona sarılıp okşuyor. Müslüman olmasına rağmen ona bir gavur gibi davranıyor."

Sir Guy'ın midesi öfkeyle kavruldu. Verity'nin bembeyaz, kusursuz vücudunu düşündü. Hayal gücü kontrolden çıktı. Çırlıçıplak sevişen Mansur'la Verity'nin iğrenç görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Tiksintiyle ürperdi. Hissettiği sapıkça heyecan yüzünden kasıkları sertleşmişti. Onu yakaladığımda bembeyaz derisi paralanana dek kırbaçlayacağım, diye söz verdi kendi kendine. O Mansur denen şehvet düşkünü domuzu ise merhamet etmem için yalvartacağım.

Zihninde beliren görüntüler öylesine canlıydı ki yanındaki adamların da hissedebileceğinden korktu. Daha fazlasına tahammül edemeyecekti.

"Bu pislikle işim bitti, majesteleri." İğrenç hayallerden kurtulmak istercesine ellerini yanındaki kâsede bulunan çiçek kokulu ılık suda yıkadı.

Zeyn el-Din, Koots Paşa'ya baktı. "Senin esirden öğrenmek istediğin bir şey var mı?"

"Majesteleri izin verirse soracağım." Saygıyla eğildi. Soruları önce bir askeri ilgilendiren konulardaydı. Üç gemide kaç denizci olduğunu, kalede kaç adam olduğunu, sadakatlerinin derecesini ve bir çarpışmaya hazır olup olmadıklarını sordu. Ellerindeki cephaneyi ve topları nerelere yerleştirdiklerini öğrendi. El-Salil'in ne kadar barutu, kaç tüfeği vardı? Sonra sorularının içeriği değişti. "Klebe, şahin diye bahsettiğin, Frenk ismi Tom olan adamı tanıdığını söylüyorsun."

"Evet, iyi tanırım," dedi Ömer.

"Bir oğlu var."

"Onu da tanırım. Rüzgâr gibi olduğundan ona Somoya deriz."

"O nerede?" diye sordu Koots. Taş gibi ifadesiz yüzünün gerisinde yakıcı bir öfke gizliydi.

"Kitanın içlerine doğru bir yolculuğa çıktığı söyleniyordu."

"Fil avlamaya mı gitti?" diye sordu Koots.

"Somoya'nın çok usta bir avcı olduğunu söylüyorlar. Kalede çok büyük bir fildişi hazinesi var."

"Fildişlerini kendi gözlerinle gördün mü?"

"Kalenin beş büyük deposu ağzına kadar fildişi doluydu."

Koots başını hoşnut bir ifadeyle salladı. "Şu an için tüm bilmek istediklerim bunlardı. Sorguya daha sonra devam edeceğim."

Kadim, amcasının önünde eğildi. "Majesteleri, bu esirin şahsi sorumluluğum altına verilmesini talep ediyorum."

"Götür onu. Ölmesine izin verme. En azından şimdilik. İşimize yaradığı sürece hayatta kalsın." Muhafızlar Ömer'i yerden kaldırıp ağır, bronz kapılar arasından dışarı sürükledi. Zeyn, taht odasının kuytu köşelerine çekilip kendini unutturmaya çalışan Laleh'e döndü. "İyi iş çıkardın. Şimdi git ve gemini denize açılmak için hazırla. Şu Nativity Koyu'na kadar sen öncülük edeceksin."

Laleh birkaç adımda bir eğilip övgüler yağdırarak geri geri taht odasından çıktı.

Tüm muhafızlar ve düşük kademedeki insanlar çıkınca içeri bir sessizlik çöktü. Üç adam da Zeyn'in konuşmasını bekliyordu. Zeyn el-Din, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Sonunda tahtında doğrularak Kadim ibn Ebubekir'e baktı.

"Babanı öldüren el-Salil'den intikam almaya yemin ettin."

Kadim saygıyla eğildi. "Bu yemin benim için hayatımdan da değerli."

"Ruhun, el-Salil'in kardeşi Tom Courtney tarafından kirletildi. Seni bir domuz derisine sararak o iğrenç hayvanla aynı mezara diri diri gömmekle tehdit etti."

O anları hatırlayan Kadim dişlerini gıcırdattı. Ne denli küçük düşürülmüş olduğunu kabul edemedi, ama dizlerinin üzerine çöktü. "Halifem, babamın kardeşi, size yalvarıyorum; iki şeytani kardeşin bana karşı işlediği bu korkunç suçların cezasını vermem için bana icazet verin."

Zeyn başını düşünceli bir edayla salladıktan sonra Sir Guy'a döndü. "Sayın Başkonsolos, kızınız el-Salil'in oğlu tarafından kaçırıldı. Harikulade geminize korsanlar tarafından el kondu ve hatırı sayılır miktarda altınınız çalındı."

"Söylediklerinizin hepsi doğru, majesteleri."

"Bana gelince, el-Salil ile hesabımız çocukluk günlerimize dayanır," dedi Zeyn el-Din. "Anlatabilmem için fazla uzun ve acı verici. Ortak bir hedefimiz var, o da bu yılan ve domuz yiyici yuvasını kökünden ortadan kaldırmak. Ellerinide çok büyük miktarda altın ve fildişi olduğunu biliyoruz. Gördüğünüz gibi, bu imansızları ortadan kaldırmak için pek çok

sebebimiz var." Generallerine döndü. "Bir savaş planı oluşturmak ne kadar zamanınızı alır?"

"Karşısında tüm düşmanları toza ve küle dönuşen yüce Halife'iniz, Koots Paşa ile gecemizi gündüzümüze katıp planı en kısa sürede onayınıza sunacağız," dedi Kadim.

Zeyn gülümsedi. "Senden de bunu beklerdim zaten. Yarın akşam namazından sonra burada toplanıp planlarınızı dinleyeceğız."

"O saatte hazır olacağız," diye güvence verdi Kadim.

Savaş konseyi, fitilleri güneş ufka değer değmez şehir surlarının dışındaki lağımlardan ve bataklıklardan çıkıp şehre hücum eden sivrisineklerden koruma amaçlı parfümlü yağlar içinde yüzen beş yüz lambanın aydınlığında devam etti.

Peter Peters, büyük sarayın gerisindeki saltanat haremine giden labirente benzer geçitlerde, her zaman olduğu gibi Sir Guy Courtney'in hemen ardından ilerliyordu. Duvarlar küf, mantar ve iki yüz yıllık bakımsızlık kokuyordu. Sıçanlar, Halife'ye yatak odası dairesine kadar eşlik eden ve taşıdığı meşaleyle koridoru aydınlatan muhafızların ayaklarının önünden kaçıyordu.

Halife tiz sesiyle sürekli konuşuyor, Peters da söylenenleri aynı anda Sir Guy'a tercüme ediyordu. Halife duraksadığında Peters, Sir Guy'ın cevaplarını bir çırpıda aktarıyordu. Sonunda silahlı bir grup hadımın muhafızlardan görevi devralacağı harem kapılarına vardılar. Kapılardan içeri Halife'den başka erkek giremezdi.

Fildişi paravanların gerisinden genç kadınlara özgü şehvet yüklü kokularla karışık tütsü kokuları yayılıyordu. İyice kulak kesilen Peters, küçük, çıplak ayakların seslerini ve minik altın çingiraklar gibi çınlayan genç kız kahkahalarını duyar gibi oldu. Şehvet, yorgunluğunu bir anda unutturdu. Hâlîfe, kadınlarının koynuna girebilirdi. Peters, ona imrenmiyordu, zira vezir, o gece odasında çok özel bir şey bulacağına dair ona söz vermişti. "Umman'ın en azılı kabilesi olan Saar'dan bir kız," demişti. 'Sadece on beş bahar görmüş olmasına rağmen çok maharetli. Uzun bacaklı, dolgun memeli bir çöl ceylanı. Bir çocuğun yüzüne ve bir fahişenin içgüdülerine sahip. Aşk sanatını icra etmekten büyük haz alıyor. Sana üç zevk geçidini de ardına dek açacaktır." Vezir bu sözlerinin ardından kıs kıs gülmüştü. Saraydaki her konuğun özel zevklerini en ince ayrıntısına dek öğrenmek vazifesiydi. Peter Peters'ın tam olarak neyi arzu ettiğini çok iyi biliyordu. "Yasak olan arka geçidini de sana açacaktır. Sana hak ettiğin gibi muamele edecek, efendi." Bu değersiz küçük hizmetkârın o şekilde hitap edilmekten ne kadar hoşnut kalacağını biliyordu.

Sir Guy sonunda ona huzurundan çekilmesini emretti ve Peters aceleyle kaldığı odaya gitti. Bombay'da, Şirket arazisinin kuytu bir köşesinde hamamböcekleriyle kaynayan üç odalı köhne bir konutta yaşıyordu. Zavallı maaşı sadece leş gibi sarımsak kokan, üstü başı kir pas içindeki ucuz fahişelere yetiyordu.

Oysa Maskat sarayında bir lord muamelesi görüyor, insanlar ona efendi diye hitap ediyordu. İki köle her an isteklerini karşılamak üzere hazır bekliyordu. Kaldığı odalar son

derece lüks, vezirin her gece koynuna gönderdiği kızlar genç, güzel ve itaatkârdı. Birinden bıcarsa yerini hemen bir başkası alıyordu.

Odasına girip boş olduğunu görünce ve içi derin bir hayal kırıklığıyla doldu. Sonra kızın kokusunu aldı. Yeni açan bir limon çiçeği gibi kokuyordu. Odanın ortasında durarak kızın kendisini göstermesini bekledi. Bir süre hiçbir hareket olmadı. Duyulan tek ses, balkonun altındaki terastaki demirhindi ağacının yapraklarının hışırtısıydı.

Peters yavaşça bir İran şairinden bir dörtlük okudu. "Göğsü Tabora Dağı'ndaki karlar gibi parlıyor, kalçası doğan ay gibi yuvarlak ve parlak. Aralarındaki kara göz doğruca ruhumun derinliklerine bakıyor."

Balkonun önündeki perdeler kırırdadı ve kız kıkırdadı. Sesi bir çocuğu andırıyordu. Peters, daha onu görmeden vezirin kızın yaşı konusunda yalan söylememiş olduğunu anladı. Kız perdenin ardından çıktı ve ay ışığı, incecik elbisesi içindeki vücudunun tüm hatlarını gözler önüne serdi. Yanına gelen kız bir kedi gibi ona sokularak sürtündü. Kalçasında Peters'ın okşayan elini hissedince zevkle mırıldandı.

"Adın nedir, güzel çocuğum?"

"Nazan, efendi." Vezir ona Peters'ın nelerden hoşlandığını en ince ayrıntısına dek anlatmıştı. Kız genç yaşından umulmayacak kadar deneyimli ve yetenekliydi. Gecenin geri kalanı boyunca Peters'ı pek çok kez zevkle inletti.

Nazan şafak vakti kaz tüyü döşeğin ortasında yatan adamın kucağına yerleşti. Yatağın yanındaki gümüş tabaktan diri bir yenedünya seçerek küçük, beyaz dişleriyle yarısını ısırdı. Parlak kahverengi çekirdeği çıkardı ve meyvenin diğer yarısını Peters'ın ağzına uzattı. "Gece beni çok beklettiniz. Neredeyse size kırılacaktım," dedi kedi gibi mırıldanarak.

"Gece yarısını geçene dek Halife ve generalleriyleydin." Peters, onu etkileme dürtüsüne karşı koyamamıştı.

"Halife ile mi?" Kızın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kocaman, kapkara gözleri vardı. "Sizinle konuştu mu?"

"Elbette."

"Ülkenizde çok önemli bir lord olmalısınız. Halife sizden ne istiyordu?"

"Son derece gizli ve önemli meselelerde fikrimi sorup tavsiyemi istedi." Kız, adamın kucağında heyecanla kırırdandı. Sertleştiğini hissedince de hınzırca güldü. Dizlerinin üzerinde yükselerek her iki elini de aşağı uzattı. Sıkı kalçasını araladı ve erkeğin kucağına tekrar oturdu.

"Sırlara bayılırım," diye fısıldadı ve pembe dilini adamın kulağına soktu.

Nazan, Peters ile beş gece daha geçirdi. Sevişmedikleri zamanlarda bol bol konuşuyorlardı. Daha doğrusu Peters konuşuyor, Nazan dinliyordu.

Vezir beşinci gecenin sabahında hava hâlâ karanlıkken kızı almaya geldiğinde Peters'a söz verdi. "Bu gece yine sana dönecek." Sonra kızı elinden tutarak saraydan çıkardı ve ihtiyar bir Saar'ın, yanında yaşlı devesiyle beklediği yere götürdü. Kızı koyu renk bir şal ile

sardıktan sonra devenin üzerine oturttu.

Şehir kapıları gündoğumuyla açıldı ve her iki tarafında biriken kalabalıkta bir hareketlilik oldu. Çölden gelen satıcılar mallarını iyi bir kâr yapma niyetiyle şehre getiriyor, yolcular, bazı düşük rütbeli askerler ve şehre ziyarete gelmiş çöl sakinleri vahşi topraklara gidiyordu. Şehirden ayrılartlar arasında deve sırtındaki iki yolcu da vardı. İlgi uyandıracak hiçbir yönleri yoktu. Nazan, yaşlı adamın torunu gibi görünüyordu. Üzerindeki bol entari ve şal yüzünden cinsiyetini ayırt etmek güçtü. Palmiyelere doğru yöneldiler. Muhafızlar onlara dikkat bile etmemişti.

Yolcular öğleden biraz önce kıraç tepelerin eteklerinde toplanmış bir keçi sürüsüne yaklaştı. Keçiler bulabildikleri yeşillikleri yiyor, çobanları, kavalıyla hüzünlü bir hava çalıyordu. Yaşlı adam deveyi durdurdu ve değneğiyle hayvanın boynunu, tıslayıp kumların üzerinde diz çökene dek dürttü. Nazan devenin üzerinden inip başındaki şalı çekerek tepedeki çobana doğru koştu.

Yanına vardığında yere kapanıp çobanın eteğini öptü. "Şeyh bin-Şibam efendimiz, kabilemin babası, Allah ömrünüzün her gününü yasemin kokularıyla tatlandırırsın."

"Nazan! Kalk, çocuğum. Bu ıssız topraklarda bile bizi izleyenler olabilir."

"Anlatacak çok şeyim var, efendimiz," dedi Nazan telaşla. Kara gözleri heyecanla parlıyordu. "Zeyn en az on beş savaş zambuğu gönderecek!"

"Derin bir nefes al ve tane tane anlat, çocuğum. Hiçbir ayrıntıyı atlama. O Frenk Peters sana neler anlattı?"

Nazan'ın anlattıklarını dinleyen bin-Şibam'ın yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. Küçük Nazan'ın olağanüstü bir hafızası vardı ve Peters'dan her ayrıntıyı sızdırmayı başarmıştı. Güneye gidecek zambukların kaptanlarının ismini, her bir gemide kaç asker olduğunu zorlanmadan anlatıyordu. Filonun yelken açacağı ve Nativity Koyu'na varmaları beklenen günleri söyledi. Anlatmayı bitirdiğinde güneş gökyüzündeki yolculuğunun yarısını kat etmişti. Bununla birlikte bin-Şibam'ın ona son bir sorusu vardı. "Zeyn el-Din saldırıya kimin komuta edeceğini söylemiş mi, Nazan? Kadim ibn Ebubekir mi yoksa Frenk Koots mu?"

"Gemilere Kadim ibn Ebubekir, kıyıya çıkan savaşçılara ise Koots komuta edecek, şeyhim. Ama filoya ve tüm saldırıya bizzat Zeyn el-Din komuta edecek."

"Emin misin, çocuğum?" diye sordu bin-Şibam. Bu inanılmayacak kadar güzel bir haberdi. "Eminim, efendimiz. Savaş konseyine şöyle demiş, Peters'ın dediklerini aynen aktarıyorum: "Tahtım, el-Salil yaşadığı sürece emniyette olmayacak. Öldüğü gün orada olup ellerimi kanıyla yıkamak istiyorum. Öldüğüne ancak o zaman inanacağım."

"Annenin bana dediği gibi, zalim hükümdara karşı mücadelemizde bir düzine savaşçıya değersin, Nazan."

Nazan başını utangaçça eğdi. "Annem nasıl, şeyh efendimiz?"

"Söz verdiğim gibi çok iyi bakılıyor. Seni çok sevdiğini ve seninle gurur duyduğunu söylememi istedi."

Nazan'ın gözleri memnuniyetle parladı. "Anneme onun için her gün dua ettiğimi söyleyin." Annesi kördü. Sinekler gözkapaklarının altına yuva yapmış, kurtçuklar göz

kürelerini oymuştu. Nazan olmasaydı acımasız çölde ölüp giderdi. Artık Şeyh bin-Şibam'ın şahsi koruması altında mesut bir hayat yaşıyordu.

Bin-Şibam, kızın tepeyi inip devenin üzerine binmesini izledi. İhtiyar adamla birlikte tekrar şehre doğru yola koyuldular. Nazan'dan yapmasını istediği şey yüzünden suçluluk veya pişmanlık duymuyordu. Her şey sona erip el-Salil Fil Tahtı'na tekrar oturduğunda ona iyi bir koca bulacaktı. Eğer kızın istediği oysa.

Bin-Şibam gülümseyerek başını iki yana salladı. Kızın yaptığı işten zevk aldığını hissetmişti. Nazan'ın doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Şehirdeki heyecanlı, hareketli hayatı durağan kabile yaşamı için bırakacağını sanmıyordu. Bir kocanın boyunduruğu altına girmeye gönüllü olacak bir kız değildi.

"Bu ufaklık yüz adamı aynı anda idare edebilir. Belki de onun için yapabileceğimin en iyisi, annesine göz kulak olup onu kendi kaderini bulması için serbest bırakmak olacak. Huzur içinde git, Nazan ve mutlu ol," diye fısıldadı iyice uzaklaşmış olan devenin ardından. Sonra gerçek çobanın gelmesi için bir ısıklık çaldı. Adam kayalar arasında saklandığı yerden çıkarak yanına geldi. Bin-Şibam'ın önünde diz çökerek ayağını öptü. Bin-Şibam üzerindeki rengi solmuş entariyi çıkararak ona geri verdi.

"Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şey duymadın," dedi çobana.

"Kör, sağır ve aptalım," dedi çoban. Bin-Şibam, ona bir sikke verince çoban minnetle gözyaşı döktü.

Bin-Şibam tepeden inerek kendi devesini bağladığı kuytuya gitti. Deveye binerek gece ve ertesi gün boyunca hiç durmaksızın güneye doğru ilerledi. Bir avuç hurma yemiş, eyerinden sarkan deri keseden yoğun deve sütü içmişti.

Akşam olunca burnuna deniz kokusu çarptı. Durmaksızın gece boyunca ilerlemeyi sürdürdü. Şafak vakti karşısında bulduğu okyanus, önünde devasa bir gümüş tepsi gibi uzanıyordu. Tepelerin üzerinden, kumsalın hemen ötesinde demirlemiş hızlı filikayı görebiliyordu. Kaptanı Tasuz, güvenilir olduğunu daha önce defalarca kanıtlamıştı. Bin-Şibam'ı getirmesi için kıyıya bir sandal gönderdi.

Bin-Şibam yanında mektup yazmak için gerekli malzemeleri getirmişti. Güvertede bağdaş kurup oturdu ve Nazan'ın anlattıklarını yazdı. Mektubu, "Majesteleri, Allah size zaferler kazandırsın. Dönüşünüzü diğer kabilelerle birlikte bekliyor olacağız," diye bitirdi. Sonuna geldiğinde güneş batmak üzereydi. Parşömeni Tasuz'a uzattı. "Bunu Halife el-Salil'den başkasına verme. Başkasının eline geçmemesi için hayatın pahasına mücadele edeceksin." Tasuz'un okuma yazması olmadığı için mektup onun yanında emniyetteydi. Bin-Şibam, ona Nativity Koyu'na nasıl gideceğini anlattı. Tasuz'un hafızası tüm okuma yazma bilmeyenlerde olduğu gibi mükemmeldi. Hiçbir noktayı unutmazdı.

"Allah yardımcın olsun, yelkenlerini kutsal nefesiyle doldursun," diyerek uğurladı onu bin-Şibam. "Allah'a emanet olun, melekler yoldaşınız olsun, şeyhim," diye karşılık verdi Tasuz da.

Yüz üç gün sonra Nativity Koyu'na vardı. Felikayı lagüne yönelttiğinde, daha önce Muskat Limanı'nda demirleyen üç uzun gemiyi tanıdı.

Courtney ailesinin tüm bireyleri, Fort Auspice'in ana binasının merkezindeki en büyük oda olan ve boş vakitlerinin çoğunu geçirdikleri yemek salonundaydı. Salonu bu yuva sıcaklığındaki konfora kavuşturmak Sarah'nın dört yılını almıştı. Yer döşemesi ve mobilyalar yöreye özgü ağaçlarla yapılmış, marangozlar her bir çiviye büyük bir özenle çakmıştı. Kadınlar minder yüzlerini işlemiş, içlerini yabani pamuk lifleriyle doldurmuştu. Yerler tabaklanmış hayvan derileriyle kaplıydı. Duvarlarda Sarah'yla Louisa'nın yaptıkları resimler asılıydı. Verity kısa bir süredir orada olmasına rağmen galeriye gözle görülür bir katkıda bulunmuştu. Sarah'nın klavseni, salonun başköşesinde yerini gururla almıştı. Billur sesleriyle Dorian ve Mansur'un aile korosuna katılmasıyla birlikte geçirdikleri akşamların en önemli parçası olmuştu yine.

Ama o akşam şarkılar söylenmiyordu. Çok ciddi bir konu üzerine toplanmışlardı. Verity, Tasuz'un kuzeyden getirdiği, bin-Şibam'ın elinden çıkmış uzun raporu İngilizceye çeviriyor, tüm aile kulak kesilmiş, dikkatle onu dinliyordu. Aralarından sadece biri rapora pek önem vermez görünüyordu.

İsteklerini belirtmekten hiç çekinmeyen George Courtney, neredeyse üç yaşındaydı. Hareketli, gürültülü, sağlıklı bir çocuktü. Üzerinde sadece gömleği olduğu halde masanın etrafında dolaşıyordu. Sünnet edilmemiş penisi attığı her adımla önünde sallanıyordu. Minik George, en düşük seviyedeki zenci hizmetkârdan aile reisi Büyükbaba Tom'a varıncaya kadar herkesin ilgi odağı olmaya alışmıştı.

"Vepity!" Adını söylemekte zorlandığı yengesinin eteklerini çekiştirdi. "Benimle de konuş!"

Verity duraksadı. George'u yatıştırmak pek kolay olmazdı. Bakışlarını adamların, gemilerin ve topların ayrıntılarıyla sayıldığı listeden çekerek çocuğa döndü. George, annesinin altın rengi saçlarını ve babasının yeşil gözlerim almıştı. Meleği andıran yüzüne bakınca yüreği sıkıştı ve yakın zamana dek varlıklarından haberdar olmadığı içgüdüleri yüzeye çıktı. "Sana sonra bir masal anlatayım," diye önerdi.

"Olmaz! Şimdi anlat!" dedi George.

"Verity'yi rahat bırak bakayım," dedi Jim.

"George, bebeğim, annene gel," dedi Louisa.

George ikisine de aldırmadı. "Şimdi, Vepity, şimdi," diye tekrarladı sesini yükselterek. Sarah elini önlüğünün cebine sokarak bir kurabiye çıkardı ve masanın altından torununa gösterdi. George, Verity'ye olan ilgisini bir anda kaybederek masanın altından büyükannesine doğru emeklemeye başladı.

"Çocukları nasıl idare edeceğini çok iyi biliyorsun, Sarah Courtney," diyerek sırtıttı Tom. "İyice şımart bakalım."

"Yöntemlerimi senin sayende geliştirdim, Tom Courtney," diye cevap verdi Sarah kibirli bir ifadeyle. "Senden âlâ bebek mi olur?"

"Atışmayı keser misiniz? George'dan betersiniz," dedi Dorian onlara. "Hayatlarımız

tehlikede ve bir saltanat söz konusuyken birbirinizle uğraşıyorsunuz."

Verity sesini yükselterek listeyi saymaya kaldığı yerden devam etti ve herkes bir anda tekrar ciddileşti. Sonunda, bin-Şibam'ın Halife'sine yazdığı son cümleleri de tercüme etti. "Majesteleri, Allah size zaferler kazandırsın. Dönüşünüzü diğer kabilelerle birlikte bekliyor olacağız."

Tom, salona çöken sessizliği bozdu. "Bu adama güvenebilir miyiz? Bu kadar bilgiyi nasıl öğrenmiş?"

"Evet, ağabey, ona güvenebiliriz," dedi Dorian. "Bilgileri nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Bildiğim bir şey var, o da, bin-Şibam söylüyorsa doğru olduğudur."

"O halde burada durup deneyimli savaşçılarla dolu savaş zambuklarından oluşan bir filo tarafından saldırıya uğramayı bekleyemeyiz. Kaçmak zorundayız."

"Aklından bile geçirme, Tom Courtney," dedi Sarah. "Tüm evlilik hayatım göçebe gibi geçti. Burası benim evim. Zeyn el-Din denen yaratık yüzünden evimden kaçacak değilim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayatında bir kez olsun mantıklı davranamaz mısın be kadın?"

"Karı koca arasına girmekten nefret ederim," dedi Dorian piposunu ağzından çekip onlara gülümseyerek. "Ama Sarah haklı. Zeyn ve adamları nereye kaçsak bizi takip edecektir. Ondak kurtulmamız mümkün değil. Nefreti tüm okyanusları aşacak kadar büyük."

Tom kaşlarını çatarak bir kulağını çekiştirdi. Sonra içini çekti. "Belki de haklısın, Dorry. Bu aileye duydukları nefretin kökü çok derinlere uzanıyor. Er geç onlarla yüzleşmek zorunda kalacağız."

"Önümüze bir daha böyle fırsat çıkmaz," diye devam etti Dorian. "Bin-Şibam bize Zeyn'in savaş planlarını en ince ayrıntılarına varana dek anlatmış. Zeyn bizimle savaşmak için bizim topraklarımıza gelecek. Ordusu, iki bin fersahlık bir yolculuğun ardından karaya ayak basacak. Bütün atlarının zorlu yolculuktan sağ çıkması olanaksız. Öte yandan, biz iyice hazırlanmış olacağız. Adamlarımız dinlenmiş ve silahlı, atlarımız diri ve sağlıklı olacak." Dorian ağabeyinin omzunu tuttu. "İnan bana, Tom. Bu, önümüze altın tepside sunulmuş bir fırsat, belki de tek şansımız."

"Ben bir tacir gibi düşünürken," dedi Tom sonunda. "Sen bir savaşçı gibi düşünüyorsun. Komutayı sana devrediyorum. Geri kalanımız, Jim ve Louisa, Mansur ve Verity senin emirlerine göre hareket edecek. Sevgili karım için de aynı şeyi söylemek isterdim, ama hayatı boyunca emirlere uyduğu görülmemiştir."

"Pekâlâ, Tom, bu görevi kabul ediyorum. Plan yapmak ve uygulamaya koymak için çok az zamanımız var," dedi Dorian. "Ve sahip olduğumuz her dakikayı değerlendirmeliyiz. İlk olarak bölgeyi inceleyip güçlü ve zayıf noktalarımızı belirlemeliyiz."

Tom onaylayarak başını salladı. Dorian'ın dizginleri çabucak ve etkin bir şekilde ele alması hoşuna gitmişti. "Devam et, Dorry. Hepimiz seni dinliyoruz."

Dorian, piposunu tütürürken konuşmaya devam etti. "Bin-Şibam'ın raporunda yazdıkları sayesinde Zeyn'in gemilerini lagüne sokarak kaleyi bombardımana tutmasının asıl

amacının dikkatimizi dağıtmak olduğunu biliyoruz. Koots'un komutasındaki ana kuvvetler karaya çıkıp arkamızdan yaklaşarak kıtanın içlerine kaçmamıza engel olacak. İlk yapmamız gereken, Koots ve askerlerinin karaya hangi noktada çıkacağını ve kaleye doğru hangi yolu takip edeceğini tahmin etmek."

Tom ve Dorian ertesi gün İntikam ile kıyı boyunca kuzeye doğru yelken açtılar. Harita masasının başında duruyorlar, geçtikleri noktaları harita ile karşılaştırıyorlar, hafızalarını tazeliyorlardı.

"Koots askerlerini kalenin mümkün olduğunca yakınında indirmeye çalışacaktır. Fazladan yürümek zorunda kalacakları her bir kilometre, karşılaşacakları zorlukları on kat arttıracaktır," diye mırıldandı Dorian.

Kıyı şeridi çok tehlikeliydi. Dik kayalıklar ve kayaların ardındaki eğimli kumsallar sert rüzgârlara açıktı. Nativity Koyu, sahil şeridinin yaklaşık yüz elli kilometrelik bölümü boyunca gemiler için tek güvenli sığınaktı. Karaya çıkmaya elverişli sayılabilecek diğer nokta, büyük bir nehrin ağzıydı. Nehir, Nativity Koyu'nun girişinin sadece birkaç kilometre kuzeyinde denize dökülüyordu. Yerliler, nehre Umgeni adını vermişti. Büyük savaş zambukları nehrin sığ sularında ilerleyemezdi ama küçük gemiler içlere kadar gidebilirdi.

"Koots birliklerini burada indirecek," dedi Dorian, Tom'a sonunda kesin bir sesle. "Şalupalarıyla nehrin yukarsına birkaç saat içinde beş yüz adam gönderebilir."

Tom başını salladı. "Yine de karaya ayak bastıktan sonra kaleye kadar önlerinde kilometrelerce süren zorlu bir yürüyüş olacak."

"Şu yürüyüşün ne kadar zorlu olacağını bir görelim," dedi Dorian ve İntikam'ı yine güneye döndürerek sahile akıntıyla rüzgârın elverdiği ölçüde yakın ilerledi. Sancak küpeştesinde durmuşlar, dürbünleriyle kıyıyı tarıyorlardı.

Kahverengi kumlarıyla kumsal şeridi, kıyı boyunca uzanıyordu. "Kumsaldan ilerlemeye kalkarlarsa zırhları, silahları ve malzemeleri yüzünden kumlara batacaklarından yürümeleri çok zor olur," diye fikrini belirtti Tom. "Yürüyüş boyunca gemilerimizin toplarının menzilinde olmaları da cabası."

"Ayrıca, Koots bize sürpriz bir saldırı yapmak istiyorsa böyle açıkça yaklaşmayacaktır. Bu büyüklükte bir askeri kuvvetin hemen fark edileceğini bilir. Karanın iç tarafından dolaşacaktır," dedi Dorian. "Kumsalın üst kısmındaki çalılıklar geçit vermez görünüyor. Gerçekten öyle mi, Tom?" "Çalılar çok sık, ama geçilmeleri imkânsız değil," dedi Tom. "Ayrıca bataklık bölgeler var. Çalılıklar bizon ve gergedan, bataklıklar ise timsah kaynıyor. Bununla birlikte kumsaldan iki palamar boyu uzaklıkta, daha yüksekçe bir yamaçta, kıyıya paralel ilerleyen bir geçit var. Hayvanların oluşturduğu geçiş yolu. Her mevsim kuru ve sağlam oluyor."

"O halde bölgeyi iyice kontrol edip bu geçidi işaretlemeliyiz," dedi Dorian koya dönerlerken. Ertesi sabah, yanlarında Jim ve Mansur olduğu halde atlar üstünde kumsalda Umgeni Nehri'ne varıncaya dek ilerlediler.

"Hızlı ilerledik," dedi Mansur cep saatine bakarak. "Nehre varmamız üç saatten kısa sürdü."

"Olabilir. Ama düşman at üstünde değil, yürüyerek ilerleyecek," dedi Jim. "Öyle olduğu takdirde biz de gemilerimizden açtığımız ateşle onları keklik gibi avlarız."

"Doğru," dedi Dorian. "Bu konuyu Tom ile tartıştık. Karanın içlerine yöneleceklerdir. Hangi yolu kullanacaklarını göreceğiz."

Umgeni'nin yatağının güney tarafı boyunca akıntıya doğru bir iki kilometre ilerlediler. Bu noktada nehir yatağı tepelerle birleşip dikleşiyor, ilerlemek onlar için bile neredeyse imkânsız hale geliyordu.

"Hayır, muhtemelen karanın bu kadar içlerine gelmeyecekler. Bir an önce kaleye varmak isteyeceklerdir. Kıyıya yakın bataklıklardan ilerlemeye çalışacaklardır," dedi Dorian.

Dönüp akıntı yönünde ilerlediler. Jim, bataklık arazinin başladığı noktayı işaret etti. Orada ağaçlar, ormanın geri kalanını oluşturanlardan daha yüksekti. Nehirden ayrılıp o tarafa yöneldiler. Atlar hemen kara çamura battı. Atlardan inerek hayvanları daha sert topraklara kadar çekmek zorunda kaldılar. Orada bile sinsice gizlenmiş çamur gölcükleri vardı. Çalılar öylesine sıklaşmıştı ki atlar aralarından geçmekte zorlanıyordu. Ağaçların dalları ve kökleri, sivri dikenli çalılarla iç içe geçmiş, geçişi iyice zorlaştırmıştı. Bu dikenler sağlam bir çizmeyi bile delebilir ve acı verici yaralara yol açabilirdi.

Geçen bizonlarla gergedanların açtığı ve sık orman içinde zikzaklar çizerek ilerleyen, daracık bir tünelden ibaret patikayı takip etmekten başka seçenekleri yoktu. Tünelin dikenli tavanı öylesine alçaktı ki atlarından tekrar inmek zorunda kaldılar. Buna rağmen bazı yerlerde eğilmek zorunda kalıyorlar, dikenler eyerlerini çiziyordu. Sivrisinekler ve soka titrersinekler çamurların üzerinden kapkara bulutlar halinde havalanıyor, terli suratlarının etrafında uçuşuyor, kulaklarına ve burun deliklerine girmeye çalışıyordu.

"Kadim'le Koots'un, savaş planlarını yaparken buradan yürüyeceklerini akıllarından geçirmediyelerinden eminim." Tom şapkasını çıkararak yüzünü ve kel kafasını sildi.

"Karşılaşacakları tek zorluk dikenler olmayabilir," dedi Jim. Kumsaldan ayrılmalarından beri ilk kez konuşuyordu. "Bu bölgede oklar ve mızraklar, toplar ve tüfekler karşısında çok daha avantajlı olur."

"Oklar ve mızraklar mı?" diye sordu Dorian. Yeğeninin sözleri ilgisini çekmişti. "Onları kim kullanacak?"

"Can dostum ve savaşta yoldaşım olan Kral Beshwayo ile emrindeki kana susamış vahşiler," dedi Jim gururla.

"Bana şu kraldan bahset," diye buyurdu Dorian.

"Uzun bir hikâye, amca. Duymak için kaleye dönene dek beklemek zorundasın. Bu cehennemde yolumuzu bulup eve dönebilirsek tabii."

Ailenin tüm üyeleri o akşam yemekten sonra yemek salonunda kaldı. Sarah, bir kolunu Tom'un omzuna dolamış, kocasının arkasında ayakta duruyordu. Ara sıra kel kafasındaki sivrisinek ısırıklarını ovuyordu. O bunu yaparken kocası halinden memnun bir şekilde

gözlerini yumuyordu. Dorian, masanın diğer ucunda, bir yanında Mansur, diğer yanında nargilesi olduğu halde oturuyordu.

Verity kendini oturup evinin kadını olacak biri gibi görmemişti hiç.

Ama Fort Auspice'e ayak bastığı günden beri ev işleriyle uğraşıp Mansur ile ilgilenmek onu inanılmayacak kadar mutlu ediyordu. Neredeyse her açıdan çok farklı oldukları Louisa ile birbirlerini ilk günden sevmişlerdi. Şimdi büyük salonda sessizce hareket ediyorlar, yemek tabaklarını masadan kaldırıyorlar, erkeklere fincanlarca kahve sunuyorlar, yanlarında oturup konuşmalarını dinliyorlar, ara sıra kendi düşüncelerini de dile getiriyorlardı. George, Louisa'nın vaktinin ve dikkatinin çoğunu alıyordu. Günün bu saatini tüm aile bireyleri çok severdi.

"Bana Beshwayo'dan bahset," dedi Dorian, Jim'e.

"Ah! Demek unutmadın," diyerek güldü Jim. Oğlunu yerden alıp kucağına oturttu. "Bugünlük yeterince haylazlık yaptın, evlat. Şimdi ben bir hikâye anlatacağım."

"Hikâye!" dedi George ve hemen sakinleşti. Altın renkli buklelerini Jim'in omzuna dayadı ve başparmağını ağzına alıp emmeye başladı.

"İntikam ve Peri'yle yelken açmanızın ardından, Louisa ile arabaları yükleyerek fil avlamak ve ticaret yapabilmek amacıyla yeni kabileler ile tanışmak için vahşi topraklara doğru yola çıktık."

"Duyan da isteyerek gittim sanacak," diye itiraz etti Louisa.

"Hadi ama Kirpicik, dürüst ol. Bu hastalık senin de iliklerine işledi." Gülümsedi. "Bırak da devam edeyim. Kalabalık Nguni savaşçılarının sürüleriyle birlikte kuzeyden yaklaştığını biliyordum."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu Dorian.

"İnkunzi söyledi. Ben de Bakkat'ı izleri okuması için kuzeye gönderdim."

"Bakkat'ı tanıyorum, elbette. Ama İnkunzi kim? Adı yabancı değil, ama kim olduğunu hatırlayamıyorum."

"O halde hatırlatayım, amca. İnkunzi, Kraliçe Manatasee'nin sürüsünün başbakıcısıydı. Kraliçenin sürüsünü ele geçirdiğimde çok sevdiği hayvanlardan ayrılmaktansa bizimle gelmeyi tercih etti."

"Tabii ya! Nasıl unuttum hayret. Harika bir hikâyeydi."

"Bakkat'la İnkunzi, diğer Nguni kabilelerini bulmak için bize iç bölgelerde rehberlik etti. Bazıları, zehirli kobralar veya insan yiyen aslanlar gibi saldırgan ve tehlikeliydi. Onlarla çarpıştık. Sonra Beshwayo ile karşılaştık."

"Onu nerede buldunuz?"

"Buranın yaklaşık iki yüz fersah kuzeybatısında," dedi Jim. "Kabilesini ve tüm sürüsünü büyük tepeden aşağı indiriyordu. Karşılaşmamızın hemen öncesinde üç iri erkek fil görmüştüm. Beshwayo'nun yakınlarda bir tepenin üzerinden bizi gözetlediğini bilmiyordum. Daha önce hiç atlılar ve tüfekler görmemişti. Benim adıma çok talihli bir av oldu. Filleri ormandan açık araziye çıkarmayı başardım. Açıklıkta hayvanları birbiri ardına avladım. Bakkat hemen yanımda ilerliyor, tüfekleri doldurdukça bana uzatıyordu. Ateştopu

ile üç kilometrelik mesafe içinde üç fili de öldürmeyi başardım. Beshwayo, tepenin üzerinden bütün avı izliyormuş. Daha sonra bana niyetinin arabalara saldırıp hepimizi katletmek olduğunu, ama ata binişimi ve tüfekleri kullanışımı görünce vazgeçtiğini itiraf etti. Kral Beshwayo açık sözlü bir adamdır."

"Korkunç bir canavar," diye düzeltti Louisa. "Bu yüzden Jim'le çok iyi anlaşıyorlar."

"Bu doğru değil," dedi Jim gülererek. "Beshwayo'nun kalbini kazanan ben değilim. Louisa'ydı. Daha önce ne onunkiler gibi saç, ne onun doğurmuş olduğu gibi bir çocuk görmüş. Beshwayo sığırlara ve oğullara bayılır." Sevgi dolu gözlerle oğullarına baktılar. George daha fazla dayanamamış, babasının vücudunun rahatlatan sıcaklığı ve sesinin yumuşaklığına yenik düşerek uyuyakalmıştı.

"O sıralarda, İnkunzi'den, Nguni dilini, derdimi Beshwayo'ya anlatabilecek kadar öğrenmiştim. Savaşçıların arabalara saldırmasını önleyip düşmanca bir niyet taşımadığını bize kanıtlayınca hemen yakınımıza kamp kurdu ve altı yedi hafta birlikte kaldık. Ona kumaşları, cam boncukları, aynaları ve her zamanki ilgi çekici malları gösterelim. Hepsinden hoşlandı, ama atlarımıza yakın olmak onu huzursuz ediyordu. Ne kadar denediysem de birine bindirmeyi başaramadım. Beshwayo korkusuzluğuyla ün salmıştır, ama atların yanında olduğu anlar hariç. Bununla birlikte barutun gücü onu büyüledi. Fil avından sonra sanki gerek varmış gibi her fırsatta tüfeklerin kırıcı etkisini görmek istiyordu."

Louisa, George'u babasının kucağından alıp yatağına yatırmaya niyetlendi, ama dokunmasıyla çocuğun uyanması bir oldu ve yaygarayı bastı. Jim, George'u susturup sakinleştirme çabalarıyla geçen birkaç dakikanın ardından anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

"Birbirimizi daha iyi tanıyıp güvenmeye başlayınca Beshwayo bana, Amahin adlı bir başka Nguni kabilesiyle aralarında anlaşmazlıklar olduğunu söyledi. Amahinler, Beshwayo'nun birkaç yüz sığırını çalan sinsî, vicdansız bir kabileydi. Sığırlarını çalmak yanında, içlerinden ikisinin Beshwayo'nun oğlu olduğu bir düzine kadar çoban çocuğu da öldürmüşlerdi. Beshwayo, çalınan sığırlarını geri alamamış, oğullarının kanı da yerde kalmıştı, çünkü Amahinler, ele geçirilmesi çok zor olan doğal bir kaleye sığınmıştı. Yıllar süren aşınmanın etkisiyle yüksek kaya duvarında doğal bir sığınak meydana gelmişti. Beshwayo, Amahinlerin kalesine yapacağı baskına yardım etmem karşılığında bana iki yüz baş sığır vermeyi önerdi. Ona, onu dostum olarak gördüğümü ve hiçbir karşılık almadan yanında savaşmaktan mutlu olacağımı söyledim."

"Kabilesiyle ticaret hakkı haricinde bir karşılık almadı," dedi Louisa gülümseyerek. "Bir de krallığı dahilindeki bütün topraklarda fil avlama hakkı ve daimi ittifak sözü."

"Belki de hiçbir karşılık almadan demeyip ufak bir iyilik karşılığında demeliydim," diye kabullendi Jim. "Ama ayrıntılara takılmayalım. Ufaklık'ı, Muntu'yu ve diğer adamlarımı yanıma aldım. Beshwayo ile birlikte Amahinlerin kalesine gittik. Her tarafı dik yamaçlarla çevrili, korunaklı bir bölgeydi. Tek yol, kayalardan oluşan dar bir köprüydü. Üzerinden aynı anda sadece dört adamın geçmesi mümkündü. Üstelik köprüden geçmeye kalkanlar,

kayaların üzerindeki Amahinlerin yağdırdığı taşlar, kayalar ve zehirli oklar altında kalıyordu. Beshwayo, ağır kayaların altında ezilen veya zehirli oklarla vurulan yüz kadar adamını kaybetmişti bile. Kayalık yamaç üzerinde, adamlarımın savunmacılara ateş edebileceği bir yer buldum. Amahinler oldukça yiğit savaşçılar çıktı. Tüfeklerimiz güçlerini biraz kırdı, ama köprünün üzerinden yaklaşan düşmanlara saldırmalarını engellemedi."

"Eminim, senin gibi bir askeri deha bu aşamada bu zorlu soruna bir çözüm bulmayı başarmıştır," dedi Mansur gülerek. Jim de sırtarak ona baktı.

"Öyle olmadı, kuzen. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Öyle durumlarda hepimizin yaptığı şeyi yaptım. Karımı çağırttım!" Üç kadın neşeli kahkahalar atıp alkışlamaya başlayınca George sıçrayarak uyandı ve ağlamaya başlayarak gürültüye katkısını yaptı. Louisa, onu kucağına alınca biraz sakinleşti ve kısa süre sonra tekrar uyudu.

"Louisa açıklayana dek bir Roma kalkanının ne anlama geldiğini bilmiyordum. Livy'de okumuş. Beshwayo'nun adamlarının çoğunun kalkanı vardı, ama birlik içinde hareket etmiyorlardı. En tehlikeli anlarda kalkanlarını bir kenara atarak korunmasızca düşmanın üzerine atılıyorlar, öfkelerinin ve görünümünün düşmanı korkutup kaçıracağına güveniyorlardı. Beshwayo önce önerdiğimiz korkakça taktiğe öfkелendi. Ona göre sadece kadınlar kalkanlar ardına gizlenirdi. Bununla birlikte oğullarının öcünü almayı ve sığırlarına kavuşmayı çok istiyordu. Adamları kalkanlarını kaplumbağa kabuğu şeklinde başlarının üzerinde yan yana tutmayı çabucak öğrendi. Adamlarım Amahinler üzerine yoğun bir ateş açtı. O sırada Beshwayo'nun adamları koruyucu kalkan bloku altında köprüde ilerlemeye başladı. Onlar karşı tarafa ayak basar basmaz biz at üstünde ateş ederek peşlerinden gittik. Amahinler daha önce hiç at veya atlı görmemişlerdi. Ama tüfeklerimizin gücünü kısa sürede kavradılar. İlk saldırımızda dağıldılar. Beshwayo'nun adamları, kendi istekleriyle atlamayan Amahinleri dik kayalıklardan aşağı atıyordu."

"Amahin kadınlarının atlamadığını bilmek sizi memnun edecektir. Çocuklarının yanında kaldılar ve çoğu, savaşın ardından kendine Beshwayo'nun adamlarının arasından yeni birer koca buldu," dedi Louisa, Sarah ve Verity'ye.

"Sağduyulu yaratıklar," dedi Sarah ve Tom'un başını okşadı. "Ben de aynısını yapardım."

Tom, Jim'e göz kırptı. "Annene aldırma sen. İyi bir kalbi vardır. Ne yazık ki dili kalbiyle ayrı telden konuşuyor. Anlatmaya devam et, evlat. Daha önce duydum, ama iyi bir hikâyeyi tekrar dinlemeye itirazım olmaz."

"O gün, Amahinler haricinde herkes kazançlı çıktı," diye devam etti Jim. "Amahinlerin öldürüp yediği birkaçı dışında tüm sığırları geri almıştık. Beshwayo keyiften dört köşeydi. Onunla savaşçı kan kardeşler olduk. Benim düşmanlarım onun düşmanları."

"Bunları dinleyince kararım iyice kesinleşti. Umgeni Nehri ve kale arasındaki bataklık bölgenin savunmasını sana ve kan kardeşin Beshwayo'ya veriyorum," dedi Dorian, ona. "Tanrı, yolunu bulmaya çalıştığı zaman Herminius Koots'un yardımcısı olsun."

"Arabalar hazır olur olmaz Beshwayo'yu bulmaya ve mızrakçılarının desteğini istemeye giderim," dedi Jim.

"Umarım vahşi topraklara giderken beni burada bırakmaya niyetlenmiyorsundur,

kocacığım," dedi Louisa tatlı tatlı.

"Aşk olsun, Kirpicik. Hiç öyle şey yapar mıyım? Ayrıca sen ve Georgie yanımda yokken Beshwayo'nun beni pek sıcak karşılayacağını sanmıyorum."

Bakkat, İnkunzi'yi çağırmak için tepelere gitti. Açık arazide sürüleri otlatan başbakıcı ve yardımcılarını kimse küçük Bushman'dan çabuk bulamazdı. Bu arada Ufaklık da arabaların tekerleklerinin poyralarını yağladı ve öküzleri arabalara koştı. İnkunzi, beş gün sonra iki düzine Nguni savaşçıyla kaleye geliji. Artık yola çıkmaya hazırlardı.

Ailenin geri kalanı parapetlerde durarak arabaların tepelere doğru uzaklaşmasını izledi. Ateştopu ve Asilyürek üzerindeki Jim'le Louisa arabaların önünde ilerliyordu. George, babasının sırtındaki deri taşıma askısının içine oturtulmuştu. Tombul kolunu onlara doğru salladı. "Hoşça kal, büyükbaba! Hoşça kal büyükanne! Hoşça kal Dowy Amca! Hoşça kal Manie ve Vepity!" diye bağırdı bukleleri Ateştopu'nun her adımında sallanırken. "Ağlama, büyükanne! Georgie yakında geri dönecek."

"Torununu duydun," dedi Tom boğuk sesle. "Zırlamayı kes, kadın!"

"Zırlamıyorum!" dedi Sarah tersçe. 'Gözüme toz kaçtı, hepsi bu."

Bin-Şibam, Dorian'a gönderdiği raporunda Zeyn'in niyetinin kusi rüzgârları kaskazi'ye dönüşüp kuzeydoğuya doğru esmeye başlar başlamaz Maskat'tan ayrılmak olduğunu belirtmişti. Rüzgârların değişmesine sadece altı hafta vardı. Bununla birlikte endişe verici işaretler göze çarpıyordu. Siyah başlı martılar, kayalık yamaçlara yuvalarını kurmak üzere sürüler halinde gelmeye başlamıştı bile. Mevsimlerdeki erken değişimin habercisiydiler. Zeyn'in filosu denize açılmış olabilirdi.

Dorian'la Mansur, gemi kaptanlarını çağırttı. Hep birlikte haritayı incelediler. Tasuz okuma yazma bilmiyordu, ama haritadaki şekilleri, rüzgârları ve akıntıları belirten okların anlamlarını çözebiliyordu. "Düşman filosu Umman'dan ayrıldıktan sonra kaskazi rüzgârını ve Mozambik akıntısını yakalamak amacıyla önce açık denize yönelecektir," dedi Dorian kendinden emin bir ifadeyle. "Onları açık denizde bulabilmek için büyük bir filo gerekir." Ellerini haritanın üzerine koydu. "Yollarım kesebileceğimiz tek nokta şurası." Elini güneye, balık şeklindeki Madagaskar Adası'nın üzerine götürdü. "Zeyn'in filosu, anakara ve ada arasındaki dar boğazdan kum saatindeki kumlar gibi geçmek zorunda kalacak. Siz boğazda olacaksınız. Bu sayıda savaş zambuğu pek çok mile yayılmış olacaktır. Üç gemi, kıyıya yakın ilerleyebilir. Ayrıca gözcülük etmeleri için yöredeki balıkçıların yardımını isteyebilirsiniz. "Filoyu gördüğümüzde üzerlerine saldıracak mıyız?" diye sordu Batula. Bu soruyu duyan Dorian güldü. "Eminim çok hoşuna giderdi seni yaşlı şeytan, ama gemilerimizi daima ufkun ötesinde, düşmanın göremeyeceği yerlerde tutacaksınız. Zeyn' in planlarının keşfedilmiş olduğunu öğrenmesine izin vermemeliyiz. Filosunu görür görmez rüzgâr elverdiğince hızlı bir şekilde buraya döneceksiniz."

"Ya Arctarus?" diye sordu Ruby Cornish hırçın bir ifadeyle. "Ben de bir bekçi köpeği gibi mi davranacağım?"

"Seni unutmadım, Kaptan Cornish. Gemin çok kuvvetli ama Peri, İntikam ve hatta Tasuz'un küçük felukası kadar bile hızlı değil. Arctarus'un kalmasını istiyorum. Zamanı geldiğinde üzerine çok önemli görevler düşeceğinden emin olabilirsin." Cornish biraz yatışmış göründü ve Dorian sözlerine devam etti. "Şimdi, düşman açık denizde görünür görünmez yapılacaklar üzerinden tekrar geçmek istiyorum." O günün tamamını ve gecenin büyük bölümünü planlar ve olasılıklar üzerinde çalışarak geçirdiler.

"Filomuz çok küçük. Buna karşılık düşmanın sayısız gemisi var. Başarımız, gemilerimiz arasındaki uyuma bağlı. İşaretleşmek için geceleri fenerler, gündüzleri ise duman ve Çin fişekleri kullanacağız. Kullanacağımız sinyal kodlarının bir listesini çıkardım. Hanım Verity, Batula ve Kumrah için Arapça kopyalarını hazırladı."

İntikam, Peri ve Tasuz'un felukası, şafak vakti denizin yükselmesinden ve rüzgârdan faydalanarak koydan çıktı. Arctunis, geride, kale toplarının koruması altında kalmıştı.

Beshwayo, kamp alanını nehrin seksen kilometre kadar aşağısına taşımıştı, ama Bakkat kabileyi hiç zorluk çekmeden Nguni kampına götürdü. Adamların ve sığırların izleri dev bir örümcek ağı, Beshwayo da ağının ortasına çöreklenmiş bir örümcek gibiydi. Geçtikleri otlaklar kralın sürüleriyle doluydu.

Kralın savaşçıları sığırları koruyordu. İçlerinden çoğu, Jim ile birlikte Amahinlere karşı savaşmıştı. Beshwayo ile kan kardeşi olduklarını hepsi biliyordu. Kafileyi büyük bir coşkuyla selamladılar. Indunalar, ellişer askeri ziyaretçilere eşlik etmekle görevlendirdi. En hızlı koşucular, krala konuklarının gelişini haber vermek üzere önden gitti.

Tepeyi aşp Beshwayo'nun kamp alanı görüş alanlarına girdiğinde sayıları iyice artmıştı. Kralın dev kampı, iç içe geçmiş dairelerden oluşuyordu. Jim, kampı çepeçevre dolaşmanın dörtlüyle koşan Ateştöpu için bile yarım saat süreceğini düşündü.

Kamp alanının merkezinde, sığırların kalacağı dev bir ağıl vardı.

Beshwayo, hayvanlarına yakın olmayı seviyordu. Üstelik ağıl, sinekleri üzerlerinden sığırlara doğru çekiyordu. Sinekler yumurtalarını taze sığır dışkılarının üzerine bırakıyor, yumurtalar, ayaklar altında ezildiklerinden üreme oranı düşüyordu.

Ağılın çevresini, Beshwayo'nun kabilesinin önde gelenlerinin kaldığı kulübeler sarıyordu. Kralın karıları daha büyük kulübelere kalırken, küçük kulübeler muhafızlara aitti. Diğerlerinde indunalar, Beshwayo'nun danışmanları, yüksek rütbeli askerler ve aileleri kalıyordu.

Kralın sarayı yanında tüm kulübeler minicik görünüyordu. Bu yapıya bir kulübe demek mümkün değildi. Bir İngiliz kilisesi gibi yükseliyordu. Dalların ve kamışların yıkılmadan bu kadar yükseğe çıkabilmesi imkânsız gibi geliyordu. Özenle dizilmiş kamışlar mükemmel bir yarımküre oluşturmuştu.

"Bir Anka kuşunun yumurtasına benziyor!" diye bağırdı Louisa. "Bak, güneş ışığını nasıl yakalıyor."

"Anka kuşu nedir, anne?" diye sordu George, babasının sırtındaki askısından.

"Çok büyük, muhteşem bir kuştur," dedi Louisa.

"Benim de bir tane olabilir mi, lütfen?"

"Babana sor," diyen Louisa, Jim'e tatlı tatlı gülümsedi.

Jim yüzünü buruşturdu. "Sağ ol, Kirpicik. Artık bir ay boyunca bana rahat yüzü yok." George'un dikkatini dağıtmak için Ateştopu'nun böğrünü topuklarıyla dürttü ve tepeden aşağı hızla inmeye başladılar. Kafiyeyle eşlik eden savaşçılar, krallarını öven bir şarkıya başladı. Sesleri çok gür ve güzeldi. Atlar, arabalar ve savaşçılardan oluşan kafiye, tepeden altın rengi düzlüklere bir yılan gibi kıvrılarak inmeye başladı. Savaşçılar mükemmel bir düzende yürüyor, başlıklarındaki tüyler aynı anda hareket ediyordu. Her alayın kendi totemi vardı. Bunlar balıkçıl, kartal, akbaba ve baykuştı. Kollarının üst kısmına onur nişanı olan inek kuyrukları bağlanmıştı. Beshwayo, bu nişanı adamlarına savaşta bir düşman öldürmeleri şerefine verirdi. Hepsinin kalkanı aynı büyüklükte, fakat farklı desende idi. Kimininki siyah beyaz, kimininki siyah, bazılarınıninki kırmızı, üst rütbeli önemli savaşçıların kalkanları ise bembeyazdı. Kampa yaklaşırken assegailleriyle kalkanlarına vurmaya başladılar. Beshwayo, açık aranın diğer ucunda, ustaca oyulup süslenmiş abanoz ağacından tahtının üzerinde onları bekliyordu. Erkekliğinin kuvvetini tüm dünyaya ilan etmek istercesine çırılçıplaktı. Derisi, sığır yağıyla yağlanmış, pırıl pırıl parlıyordu. Askerlerinin komutanları, indunaları, büyücü doktorları ve karıları etrafını sarmıştı.

Jim, Ateştopu'nun dizginlerini çekti ve tüfeğiyle havaya bir el ateş etti. Bu şekilde selamlanmaya bayılan Beshwayo, kükrer gibi güldü. "Seni selamlıyorum, kardeşim Somoya!" diye bağırdı sesini üç yüz metre ötesine duyurarak.

"Seni selamlıyorum, kara boğa!" diye bağırarak Jim, Ateştopu'nu dörtlüye koşturdu. Louisa ve Asilyürek de hemen peşinden atıldı. Atların koşusunu izleyen Beshwayo keyifle el çırpıyordu. Babasının sırtındaki askıda duran George, kurtulmak için kıvrılmaya, tekmeler savurmaya başladı.

"Beshie!" diye bağırdı krala. "Beshie'in!"

"İndirsen iyi olur," diye seslendi Louisa, Jim'e. "Yoksa ya seni ya kendini incitecek."

Jim, aygırı durdurarak oğlunu tek eliyle askıdan çekti ve eğilip yere bıraktı. George doğrudan Dünyanın İri Boğası ve Gökyüzünün Kara Yıldırımına koştu.

Kral Beshwayo, onu yarı yolda karşılayarak yakaladı ve havaya fırlattı. Louisa korkuyla yutkunarak gözlerini yumdu, ama George, kral, onu yere çarpmadan önce yakalarken neşe dolu kahkahalar atıyordu. Beshwayo daha sonra çocuğu yağla parlayan omuzlarına oturttu.

Kral o gece elli iri siğır kestirtti ve köpüklü biralar eşliğinde bir ziyafetçektiler. Jim'le Beshwayo keyifle sohbet ediyor, birbirlerine maceralarını anlatıyordu.

"Manatasee!" diye bağırdı Beshwayo. "Bana onu nasıl geberttiğini tekrar anlat. Başının havada bir kuş gibi süzülüşünü dinlemek istiyorum."

Kollarını abartılı bir şekilde sallayarak olayı tarif etti.

Bu hikâye Beshwayo'nun en sevdiği macera olduğu için Louisa anlatıldığını defalarca duymuştu. Annelik görevlerini öne sürerek kralın huzurundan ayrıldı. Uykusu arasında gitmemek için direnen George'u kucaklayarak arabadaki beşiğine taşıdı.

Beshwayo, Jim'i ilk seferinde olduğundan da büyük bir keyif ve coşkuyla dinliyordu. "Keşke o kara inekle ben de karşılaşmış olsaydım," dedi Jim anlatmayı bitirince. "Karnına bir oğul koyuverirdim. Öyle bir ananın ve benim gibi bir babanın oğlunun ne büyük bir savaşçı olacağını düşünebiliyor musun?"

"O zaman dişi aslan Manatasee ile yaşamak zorunda kalırdın."

"Hayır, Somoya. Bana bir oğul verdikten sonra kafasını senin yaptığından da yükseğe fırlatırdım." Kükrer gibi güldükten sonra bira çanağını Jim'e uzattı.

Jim sonunda arabaya dönebildiğinde Louisa basamakları çıkmasına yardım etmek zorunda kaldı. Kendini yatağın üzerine bırakıveren kocasının çizmelerini ayağından çekip çıkardı. Jim, ertesi sabah içtiği iki fincan koyu kahvenin ardından günü ancak Louisa, ona iyi bakarsa çıkarabileceğini söyledi. "Umarım öyle olur, , sevgili kocacığım, zira bu akşamki İlk Çiçek Festivali'ne kralın şeref konuğu olarak davetlisin," dedi Louisa ve Jim yüzünü buruşturarak inledi. "Beshwayo o cehennemden çıkma içkiden benden iki kat fazla içti. Sence festivali iptal etme olasılığı var mı?"

"Hayır," dedi Louisa yüzünde melek gibi bir gülümsemeyle. "Hiç sanmıyorum. Baksana, indunaları bize festivale kadar eşlik etmek üzere geldi bile."

Louisa ve Jim'i tekrar tören meydanına götürdüler. Açık alan, en kaliteli deriden etekliklerini giymiş, en gösterişli tüylerini takmış genç savaşçılarla doluydu. Kalkanlarının üzerinde birer heykel gibi hiç kıpırdamadan, sessizce oturuyorlardı. Kralın boş tahtının yanına, Jim ve Louisa için oyulmuş tabureler yerleştirilmişti. Kralın karıları, tahtının arkasında iki sıra halinde dizilmiş, yere çömelmiş bekliyordu. Çoğu genç, güzel kadınlardı ve neredeyse hepsi gebeydi. İrileşmiş göğüsleri ve şiş karınları sağlıklı bir şekilde parlıyordu. Louisa'ya gülümsüyorlar, George'un yaramazlıklarını sevecen bakışlarla izliyorlardı.

Louisa içini çekerek Jim'e doğru eğildi. "Hamile kadınlar daha bir güzel olmuyor mu sence?" diye sordu masumca.

Jim inledi. "Böyle konulan açmak için her zaman en olmadık zamanları seçersin," diye fısıldadı. "Bu dünya bir George ile anca başa çıkabiliyor zaten."

"Kız da olabilir," diye belirtti Louisa.

"Sana benzer mi?" Tersçe bakmaya çalışmasına rağmen Jim'in gözleri hafifçe irileşmişti.

"Olabilir."

"O zaman düşünmeye değer," dedi Jim. Tam o anda boynuzlardan yapılmış borular öttü

ve davullar çalınmaya başladı. Savaşçılar hemen ayağa fırlayarak krallarını selamladılar. "Bayete! Bayete!" Sesleri karşı tepelerde yankılanıyordu.

Kralın müzisyenleri dans ederek kapılardan geçti ve tören meydanına girdi. Ayaklarını yere öyle sertçe vuruyorlardı ki kaldırdıkları tozlar dizlerine dek yükseliyordu. Sonra iki adım arasında aniden durdular. Tek hareket, başlarındaki tüylerin hafif dalgalanmasıydı.

Kral Beshwayo kapıların arasında belirdi. Üzerinde beyaz inek kuyruklarından yapılmış sade bir eteklik vardı. El ve ayak bileklerine savaş zilleri takılmıştı. Kafası tıraş edilmiş, derisi kırmızı aşıboyasıyla karışık yağla ovulmuştu. Çok heybetli bir duruşu vardı. Yürürken bir tanrı gibi pırıltılar saçıyordu.

Yerine varınca karılarına öyle korkunç bir yüz ifadesiyle baktı ki yerlerinde büzüldüler. Beshwayo sonra elindeki mızrağı aniden havaya fırlattı. Geniş omuzlarındaki müthiş kuvvetle fırlattığı mızrak, inanılmayacak kadar yükseldi. Doruk noktasına vardıktan sonra zarifçe yere süzüldü ve meydanın ortasına saplandı.

Hâlâ çıt çıkmıyor, hiç kimse kıpırdamıyordu. Sonra tek bir ses duyuldu. Tören meydanının diğer ucundaki nehir yatağından yumuşakça yayılıyordu. Alanda toplanan savaşçıların boğazlarından bir iç çekiş yükseldi. Başlarını nehre doğru çevirmeleriyle başlıklarındaki tüyler dalgalandı.

Bir grup genç kız, nehirden tören meydanına doğru salınarak yürüyordu. Her biri ellerini önündeki kızın kalçasına koymuştu. Bir bütün halinde hareket ediyorlardı. Otlardan yapılmış kısacık etekler giymişler, başlarına yabani çiçeklerinden yapılma taçlar takmışlardı. Pırıl pırıl parlayan yağlanmış göğüsleri çıplaktı. Upuzun bir yılan gibi nehir boyundan meydana doğru yürümeye devam ettiler.

"Bunlar kabilenin ilk çiçekleri," dedi Louisa yumuşak sesle. "Her biri kadınlığa ilk adımını atmış ve evlenmeye hazır."

En öndeki kız şarkının ilk kıtasını bitirince diğer kızlar nakarata katıldı. Billur sesleri yükseliyor, alçalıyor, dinleyenlerin yüreklerini sıkıştırıyordu. Dans eden bakireler genç savaşçıların önünde durdu. Yüzlerini savaşçılara döndüler ve başka bir şarkıya başladılar. Şarkının ritmi aşkla yükselmiş, sözleri daha müstehcen olmuştu.

"Mızraklarınız ne kadar keskin?" diye soruyorlardı savaşçılara. "Sapı ne kadar uzun? Ne kadar derine itebilirsiniz? Kalbe isabet ettirebilir misiniz?"

Sonra tekrar dans etmeye başladılar. Önce, rüzgârın dalgalandırdığı uzun otlar gibi dalgalandılar. Sonra başlarını geriye attılar ve bembeyaz dişlerini göstererek güldüler. Gözleri parlıyordu. Göğüslerini alttan kavrayarak genç erkeklere sundular. Sonra geri çekildiler ve etekleri belleri hizasına yükselene dek kendi etraflarında döndüler. Altlarına hiçbir şey giymemişler, açıkça görülebilmesi için mahrem bölgelerini tıraş etmişlerdi. Sonra erkeklere arkalarını döndüler ve alınları neredeyse dizlerine değecek şekilde eğilerek kalçalarını salladılar.

Savaşçılar da bir şehvet denizine kapılarak kızlarla uyum içinde dans ediyordu. Ayaklarını yeri titretircesine sertçe vuruyorlardı. Kollarını omuzlarına attılar. Gözleri yuvalarında döndü ve gerilmiş dudakları arasında köpükler belirdi. Kalçalarını çiftleşen

köpekler gibi öne arkaya hareket ettiriyorlar, sertleşmiş cinsel organları etekliklerinin önünü kabartıyordu.

Beshwayo aniden tahtından sıçradı. Kalın bacakları ağaç gövdeleri kadar kuvvetliydi. "Yeter!" diye haykırdı.

Meydandaki bakireler ve savaşçılar kendilerini bir anda yere atarak kıpırtısız kaldı. Etekleri ve başlıklarındaki tüyler hafifçe dalgalanıyor, göğüsleri heyecanla inip kalkıyordu. Meydana derin bir sessizlik çökmüştü.

Beshwayo kızların önünde yürüdü. "Bunlar benim en iyi düvelerim," diye kükredi. "Bunlar Beshwayo'nun hazineleri." Sahiplenici bir gururla kızlara baktı.

"Hepsi de güçlü ve güzel. Kadınlığa eriştiler. Onlar benim kızlarım. Doğuracakları oğullar dünyayı fethedip adımları göklere yazdıracak. İsmim onlarla sonsuza dek yaşayacak." Başını geri attı ve öyle bir güçle bağırdı ki sesi tepelerde yankılandı. "Beshwayo!"

Kimse kıpırdamıyordu. Sesinin yankıları giderek hafifledi ve ortalığa yine derin bir sessizlik çöktü. Beshwayo sonra dönerek yere kapanmış savaşçıların önünde yürüdü. "Bunlar kim?" Sorusu aşağılama doluydu. "Önümde toprağa kapanmış bu insanlar erkek mi?" diye bağırdı ve alaycı bir kahkaha attı. "Hayır!" diye cevapladı sonra kendi sorusunu. "Erkek dediğin gururla başı dik, göğsü ilerde durur. Bunlar daha çocuk. Peki savaşçı mı?" diye sordu gökyüzüne. Sonra kendi sorusunun saçmalığına güldü. "Bunlar savaşçı değil. Savaşçı olsalar mızrakları, krallarının düşmanlarının kanını tatmış olurdu. Bunlar sümüklü birer velet." Genç adamların önünde yürüdü ve onları tekmeledi.

"Ayağa kalkın, sizi ufaklıklar!" diye bağırdı. Adamlar, bir akrobat çevikliğiyle ayağa fırladı. Genç bedenleri uzun süren eğitimle kusursuzlaşmıştı. Beshwayo başını küçümseme dolu bir ifadeyle iki yana salladı. Sonra aniden havaya sıçradı ve yere bir panter zarafetiyle indi. "Kızlarım, ayağa kalkın!" diye bağırdı ve kızlar kalkarak oldukları yerde koyu renkli zambaklar gibi dalgalandı.

"Bakın, güzellikleri güneşi nasıl da gölgede bırakıyor. Kral, bu buzağların güzel düvelerine binmesine izin verebilir mi? Hayır, çünkü bacaklarının arasında dikkate değer bir şey yok. Bu muhteşem ineklere boğaların gücü gerek. Rahimleri muhteşem savaşçıların tohumlarını bekliyor."

Kızlarla genç erkeklerin arasındaki koridorda yürüdü. "Bu buzağların görüntüsü beni öyle rahatsız ediyor ki görmeye daha fazla tahammül edemeyeceğim. Birer boğa olmadan düvelerime yaklaşamayacaklar."

"Gidin!" diye haykırdı sonra erkeklere. "Gidin! Ve mızraklarınızı kralınızın düşmanlarının kanıyla yıkamadan dönmeyin. Gidin! Ve düşmanınızı öldürüp sağ kolunuza inek kuyruğunu takmadan dönmeyin." Susarak onlara aşağılayan bir tavırla baktı. "Sizi görmeye tahammül edemiyorum. Def olun!"

"Bayete!" diye bağırdılar hep bir ağızdan. "Bayete! Gökyüzünün Kara Yıldırımının sesini duyduk ve ona itaat edeceğiz."

Beshwayo'yu öven şarkılar eşliğinde mükemmel bir düzen içinde tören meydanını terk ettiler. Tepeyi kara bir yılan gibi kıvrılarak tırmandıktan sonra zirvenin ardında gözden

kayboldular. Beshwayo dönüp oyma tahtına oturdu. Kaşları çatılmıştı. Yüzünde çok sert bir ifade vardı. Ama Jim ile konuşurken sesi yumuşamıştı. "Gördün mü onları, Somoya? Hepsi de kana susamış genç birer aslan. Krallığının en güçlü nesli. Karşılarında hiçbir düşman duramaz." Louisa'ya döndü. "Onları gördün, değil mi, Welanga? Onlara karşı koyabilecek bir bakire var mıdır?"

"Hepsi de güçlü kuvvetli erkekler," diye onayladı Louisa.

"Tek eksiğim, onları üzerine göndereceğim bir düşman." Beshwayo'nun yüz ifadesi daha da korkunç bir hal aldı. "Yirmi gün boyunca her yöne doğru yürüdüm, ama mızrağımı kanıyla sulayacak bir düşmana rastlamadım."

"Ben senin kardeşimim," dedi Jim. "Böyle bir eksiklik hissedip üzölmene göz yumamam. Kardeşim olduğun için bu düşmanı seninle paylaşmalıyım." Beshwayo uzun bir dakika boyunca ona baktı. Sonra öyle bir kahkaha attı ki indunaları ve hamile eşleri onu taklit ederek kıkırdadı.

"Bana düşmanı göster, Somoya. Bir ceylana saldıran iki kara yeleli aslan gibi işini hemen bitirelim."

Beshwayo üç gün sonra birliklerinin başında savaş şarkıları söyleyerek Jim ve Louisa'nın yanında kıyıya doğru ilerliyordu.

Dorian'ın emirlerini harfiyen takip eden Peri ile İntikam, Mozambik kanalına girer girmez ayrıldı. Kumrah, Madagaskar Adası'nın batı sahiline doğru ilerlerken Batula, Afrika anakarasının doğu sahiline doğru yelken açtı. Yollarının üzerindeki her balıkçı köyüne uğruyorlardı. Bu köylerden boncuklar, bakır teller ve olta, misina, bronz çivi gibi malzemeler karşılığında çeşitli boyutlarda felukalar ve balıkçı zambukları kiralamışlardı. Uzun adanın kuzey ucundaki buluşma noktasına vardıklarında iki gemi, yavrularının takip ettiğı iki ördeğı andırıyordu. Kiraladıkları teknelerin çoğı eskiydi.

Batula ile Kumrah, onları ada ile anakara arasına konuşturduktan sonra kendi gemilerini güneye yönlendirdiler. Balıkçı teknelerini ancak görebilecekleri bir noktada durdular. Bu şekilde Zeyn'in savaş zambukları kuzey ufkunda belirdeğinde kendilerini göstermek durumunda kalmadan durumdan haberdar olacaklardı. Zeyn'in gözcüleri balıkçı teknelerinden hiç kuşkulamayacaktı, zira o sularda varlıkları çok olağandı.

Haftalar verimsizce ve yavaşça geçip gidiyordu. Gözcölük etmeleri için kiraladıkları balıkçı teknelerinde sürekli hasarlar meydana geliyordu. Açık denizde bu kadar uzun süre kalmaya uygun değillerdi. Mürettebat, can sıkıntısı, teknelerin parçalanma tehlikesi ve alınan büyük riskler karşısında isyan etti. Bazı tekneler köylerine geri döndü. Sayıları öyle azalmıştı ki oluşturdıkları hatta açılan boşluklardan Zeyn'in koca filosu bile fırtınalı havada veya karanlıkta fark edilmeden geçip gidebilirdi.

Batula, Tasuz'u filonun geçmesinin en muhtemel olduğü noktaya yerleştirdi. Bulunduğı yerden Afrika anakarasının alçak, mavi hatlarını seçebiliyordu. Batula, Zeyn'in sahildeki Umman ticaret noktalarının yakınından geçeceğini tcRimin ediyordu. Zeyn'in filosu bu

bölgelerde yiyecekve su ikmalı yapabiliirdi.

Batula bu uzun, olaysız günleri endişeyle bekleyerek geçirdi. Her sabah şafak vakti İntikam'ın ana kapelesine tırmanıyor ve hafiflemeye yüz tutmuş karanlığın içinde Tasuz'un felukasını arıyordu. Hiç hayal kırıklığına uğramamıştı. Tasuz'un felukası, diğer tüm teknelerin sığınak bulmak için uzaklaştığı en kötü havalarda bile yerini koruyor olurdu.

O sabah rüzgârın şiddeti azalmış, tatlı bir esintiye dönmüştü. Batula, Tasuz'un felukasını görebilmek için dürbününü kaldırdı. Latin yelkeni bir milden kısa bir mesafe ötede, sisin içinde görünce şaşırdı. "Mavi bayrağı çekmiş!" dedi heyecanla. Felukanın ana direğinin tepesindeki bayrak, hafif esintiyle mavi bir yılan gibi dalgalanıyordu. El-Salil'in renklerinden biri olan gök mavişiydi. "İşaret bu. Tasuz düşman filosunun yaklaştığını görmüş."

Tehlikeyi hemen kavradı. Denizin üzerindeki sis güneş yükselir yükselmez kaybolacaktı. Açık ve pırıl pırıl bir gün olacak, görüş mesafesi ufka kadar genişleyecekti. Düşman filosunun felukanın ne kadar gerisinde olduğunu bilmiyordu.

Aşağı o kadar hızlı indi ki halatlar avuçlarını yaktı. Ayakları güverteye değer değmez tiramola atma ve gemiyi güneye çevirme emrini verdi. Tasuz onu takip ediyordu. Hızlı felukası arayı giderek kapatıyordu. Bir saat içinde iki gemi yan yana geldi ve Tasuz bağırarak Batula'ya raporunu verdi. "Kanalda doğruca gelen en az beş büyük gemi var. Onları başkaları takip ediyor olabilir. Emin değilim, ama ufkun hemen gerisinde yelkenler gördüm."

"Onları en son ne zaman gördün?" diye bağırdı Batula.

"Dün akşam karanlık çökmeden hemen önce."

"Sana seslendiler ya da yolunu kesmeye çalıştılar mı?"

"Bana pek aldırmadılar. Sanırım yerel bir tacir veya bir balıkçı olduğumu düşündüler. Karanlık çöküp hareketlerimi gizleyene dek olduğum yerden ayrılmadım."

Tasuz akıllı bir adamdı. Düşmanın şüphesini çekmeden onlardan kaçıp iki gemiyi uyarmaya gelebilmişti.

"Sis kalkıyor, efendi," diye seslendi gözcü aşağıya ve Batula sisin iyice incelmış olduğunu gördü. Dürbününü aldı ve ana kapeleye tekrar tırmandı. Tam tepeye varmıştı ki sis şeffaf bir perde gibi aralandı ve sabah güneşi kendini gösterdi.

Dürbünüyle hızla kuzey ufkunu taradı. Felukanın ötesinde kanal bomboştu. Doğudaki Madagaskar görünmüyordu. Afrika, batıda belli belirsiz, mavi bir gölgeden ibaretti. Hemen önündeki Pen'nin yelkenleri zorlukla seçiliyordu. Görünürde onunla felukadan başka gemi yoktu.

"Düşmandan yeterince uzağız," dedi rahatlayarak. Sonra dürbününü tekrar kuzeye çevirdi ve dikkatle ufka baktı.

"Ah!" diye homurdandı. "Ah! Evet," dedi sonra. Çok uzaktaki bir martının kanadını andıran beyaz lekeler bir anlığına görünüp kaybolmuştu. Zeyn'in filosunun öndeki gemilerinin yelkenleri görünmüştü.

Felukaya tekrar seslendi, "Tasuz, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Peri'ye git.

Dikkatini çekmek için bir top ateşle." Birden sustu ve uzaktaki ıskunaya baktı. "Hayır! Gerek kalmadı. Kumrah yaklaştıklarını fark etmiş. Güneye doğru ilerliyor."

Kaskazi rüzgârı günün saatleri ilerledikçe şiddetini arttırdı ve gemiler Nativity Koyu'na doğru uçarcasına ilerlemeye başladı. Öğle vakti olduğunda arkalarında hiçbir gemi kalmamış, Zeyn'in daha yavaş ilerleyen filosu ufkun gerisinde kalmıştı. Akşamüstü olduğunda iki ıskuna birbirine çok yakın ilerlemeye başlamış, ama Tasuz'un felukası neredeyse görüş alanlarından çıkacak kadar uzaklaşmıştı.

Batula giderek küçülerek ufukta kaybolan latin yelkene baktı ve harita masasına dönerek hesap yaptı. "Rüzgâr böyle esmeye devam ederse Tasuz yedi gün sonra Nativity Koyu'nda olur. Bizim varmamız on günü bulur. Zeyn de bizden üç dört gün sonra gelecektir. El-Salil'i yeterince erken uyurabileceğiz."

Zeyn el-Din, amiral gemisi Sufi'nin rüzgâraltı güvertesinin üzerine atılmış ipek seccadeler ve kaz tüyüyle doldurulmuş minderler üzerinde, güneşten ve sıçrayan sulardan korumak için başının üzerine gerilmiş tentenin gölgesinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Sufi, Umman Donanmasının en güçlü ve görkemli gemisiydi. Kaptanı Rahmet, bu göreve bizzat Halife tarafından getirilmişti.

Rahmet gelerek Zeyn'in önünde yere kapandı. "Majesteleri, hainin bulunduğu koya bekçilik eden balina sırtı biçimindeki tepe görüş alanımıza girdi."

Zeyn başını hoşnutça sallayarak kaptanı gönderdi ve karşısında oturmakta olan Sir Guy'a döndü. "Rahmet karayı yirmi gün boyunca görmeden bizi tam hedefimize ulaştırdıysa iyi iş çıkarmış demektir. Bakalım gerçekten de öyle mi." İki adam ayağa kalktı ve küpeşteye yürüdü. Yaklaştıklarını gören Rahmet'le Laleh saygıyla eğildi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Zeyn, Laleh'e. "El-Salil'in gemilerini keşfettiğin koy bu mu?"

"Burası, yüce efendimiz. El-Salil'in inine geldik. Şu tepede durarak kalesini inşa ettiği ve gemilerini demirlediği koyu gözetlemiştim."

Rahmet, önünde saygıyla eğilerek Zeyn'e piring dürbününü uzattı. Zeyn el-Din, geminin hareketleri karşısında dengesini kolayca sağladı. Son aylarda bacakları kuvvetlenmiş, gemideki hayata iyice uyum sağlamıştı. Dürbünü kaldırıp uzaktaki sahili inceledi. Sonra indirip gülümsedi. "Varışımızın hain kardeşimizin yüreğine korku salacağından emin olabiliriz. Yaklaştığımızı bilmiyor. Bütün kuvvetimizle bir anda üzerine çullanacağız. Artık sonunun geldiğini söyleyebiliriz."

"Çaldıklarını saklamak için zamanı olmadı," dedi Sir Guy sevinçle. "Gemileri hâlâ koyda demirlemiş olacak ve bu rüzgâr, biz saldırana kadar yerlerinden kıpırdamalarına fırsat vermeyecek."

"İngiliz efendi doğru söylüyor. Rüzgâr doğudan istikrarlı bir şekilde esiyor, Halife'm." Rahmet başını kaldırıp büyük yelkene baktı. "Lagüne öğleden önce girmiş oluruz."

"Koots Paşa'nın yanaşıp geri kalan kuvvetleri karaya indireceği şu Umgeni Nehri nerede?"

"Bu mesafeden tam olarak görebilmek mümkün değil, majesteleri. Ama şurada kalıyor, koyun girişinin hemen kuzeyinde." Rahmet aniden sustu ve yüzündeki ifade değişti. "Orada bir gemi var!" diyerek işaret etti. Zeyn'in karanın önündeki yelkeni seçebilmesi birkaç dakika sürmüştü. "Ne tür bir gemi?" diye sordu.

"Bu mesafeden kesin bir şey söylemek güç. Belki bir feluka. Küçük ama bu tip gemiler rüzgârla oldukça hızlı ilerleyebilir. Bakın! Tiramola atıyor ve açık denize doğru kaçıyor. "Yakalaması için gemilerimizden birini gönderebilir misin?" diye sordu Zeyn.

Rahmet şüpheli görünüyordu. "Filomuzda onu yakalayabilecek kadar hızlı bir gemi yok, majesteleri. Arayı şimdiden açtı. Bir saat içinde ufuk çizgisinde olur."

Zeyn bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Bize bir zarar verebileceğini sanmıyorum. Tepenin üzerindeki gözcüler geldiğimizi düşmana çoktan haber vermiştir zaten. Feluka ise en küçük gemimiz için bile bir tehdit oluşturamaz. Bırakın gitsin."

Zeyn dönerek kendi gemilerine baktı. "Kadim ibn Ebubekir'e işaret verin."

Zeyn filoyu iki bölüme ayırmıştı. İlk bölümün komutası onun elindeydi. Komutasında ağır top bataryalarına sahip beş büyük savaş zambuğu vardı.

Kadim ibn Ebubekir'le Koots, Umman'dan ayrıldıkları günden beri her fırsatta Sufi'ye gelip savaş konseyinde bulunuyordu. Yolculuk boyunca yaptıkları görüşmelerde saldırı planını en ince ayrıntılarına dek tartışmışlardı. Artık savaş arifesindeydiler. Zeyn'in, generallerini bir başka toplantı için çağırmasına gerek yoktu. Herkes üzerine düşen görevin bilincindeydi. Planları, bütün iyi planlar gibi basitti.

Zeyn'in filosunun ilk bölümü doğruca Nativity Koyu'na girecek ve koyda demirlemiş düşman gemilerine baskın yapacaktı. Sürpriz avantajını, bunun yanı sıra sayıca üstünlüklerini kullanarak düşman gemilerini yakın mesafeden topa tutacaklardı. Demirlenmiş gemileri hallettikten sonra toplarını kaleye çevireceklerdi. Bu arada Kadim piyadeleri nehrin ağzında karaya indirecek, Koots öncülüğündeki askerler karanın içlerinden dolaşarak kaleye arkadan saldıracaktı. Koots saldırıyı başlatır başlatmaz Sir Guy önderliğindeki bir başka birlik koydaki gemilerden inecek ve onlara destek olacaktı. Sir Guy bu görev için gönüllü olmuştu. Askerler, on beş sandık altınının saklı olduğu hazine odasına girdiği sırada orada olmak istiyordu. Altınlarını yağmadan korumaya kararlıydı.

Bu planda tek bir olası kusur vardı. Asi gemiler koyda olacak mıydı? Zeyn aceleyle bir sonuca varmaktan kaçınmıştı. Hint Okyanusu'ndaki her limanda, Seylan ve Kızıldeniz'deki casuslarından sürekli bilgi almıştı. Arctarus'un ele geçirilmesini takip eden aylarda iki gemiyi gören olmamıştı. Sanki buhar olup uçmuşlardı.

"Bu kadar çok sayıda casusun gözünden kaçmış olamazlar," demişti sonunda Zeyn-tatmin olarak. "Saklanıyorlar. Ve saklanabilecekleri bir tek yer var." Emin olabilmeyi çok isterdi, ama bir şüphe kırıntısı içini kemiriyordu. Son bir güvenceye ihtiyacı vardı. "Kutsal mollaı çağırın. Bize yol göstermesini isteyeceğim. Sonra Kadim ibn Ebubekir'in bir işaret alıp alamayacağına bakacağım. " Molla Halik, çok güçlü bir adamdı. Ettiği dualar Zeyn'i yıllar boyunca bir kalkan gibi korumuş, inancı ise en umutsuz saatlerde onları zafere götüren ışıklı olmuştu.

Kadim ibn Ebubekir ise bir kâhindi. Zeyn el-Din'in ona verdiği değerin en önemli sebebi buydu. Öngörülerine çok güveniyordu.

Halife, molla ve amiral, Sufi'nin büyük kamarasında gece boyunca dua etti. Sureleri genizden gelen melodik bir sesle okuyan Halik'in yüzünde dalgın bir ifade vardı ve tek gözü parlıyordu.

Kadim ibn Ebubekir, onu dinlerken rüya âlemine benzer o tanıdık dünyaya doğru çekildiğini hissetti. Tanrı'nın meleğinin çok yakınında olduğunu biliyordu. Şafaktan hemen önce aniden ölüme benzer derin bir uykuya daldı ve melek, ona geldi. Cebrail, onu vücudundan alarak bembeyaz kanatlarıyla balina sırtına benzeyen yüksek bir tepeye çıkardı.

Aşağıyı işaret ederek konuştu ve sesi, Kadim'in kulaklarında tuhaf bir şekilde yankılandı. "Bak! Gemiler koyda duruyor!"

Parlak mavi suların üzerinde süzülerek en büyük gemiye yaklaştılar. Kadim güvertede uzun boylu birini gördü. El-Salil olduğunu anlayınca nefreti damarlarına güçlü bir zehir gibi yayıldı. El-Salil, türbansız başını kaldırıp ona baktı. Kızıl saçları ve sakalı rüzgârla dalgalanıyordu.

"Seni yok edeceğim!" diye haykırdı Kadim. Sözler ağzından dökülür dökülmez el-Salil bir meşale gibi alev alarak küle döndü. Alevler gemiyi büyük bir hızla sardı ve dokunduğu her şeyi yok etti. Koyun suları buharlaştı ve ortalığı ölüm sessizliği sardı.

Yoğun bir coşku ile uyanan Kadim kendini büyük kamarada buldu. Zeyn el-Din ve Halik, beklenti dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Gemileri gördüm, amca," dedi Halife'ye. "Melek onları bana gösterdi. Koydalar ve büyük bir yangın sonucu kül olacaklar."

Zeyn'in tüm şüpheleri bu gelişmenin ardından yok oldu. Melek, düşmanını ona teslim edecekti.

Şimdi bu güvenle balina sırtına benzer tepeye bakıyordu. "El-Salil burada. Kokusunu alıyor, tadını ağızımda hissedebiliyorum," diye mırıldandı. "Ömrüm boyunca bu anı bekledim."

Peter Peters bu sözleri tercüme edince Sir Guy hemen onayladı. "Burada olduğundan benim de hiç şüphem yok. Gün sona ermeden sevgili gemim Arctarus 'un güvertesine tekrar ayak basabileceğim." Peters bu sözlerini tercüme ederken Sir Guy'ın aklından başka bir düşünce geçiyordu. Sadece gemisini değil, kızını da geri alacaktı. Verity tıpış tıpış ona dönecekti. Artık bir bakire olmayabilirdi. Lekelenmiş, alçalmış olabilirdi. Bunların hiçbir önemi yoktu. Onu nasıl cezalandıracağını düşününce boğazı heyecanla kupkuru oldu. Sonra yine eskisi gibi olacaktı. Verity kendisini Guy'ın onu sevdiği gibi sevecekti.

"Kadim'in komutasındaki gemiler bekliyor, majesteleri," diye haber verdi Rahmet.

Zeyn oturduğu yerden kalkarak kış tarafına döndü. Planı böyleydi. Kadim'in komutasında daha küçük beş savaş zambuğu, on beş nakliye gemisi ve erzak gemileri vardı. Nakliye gemilerinin hiçbirisi silahlı değildi. Zeyn bu ticaret gemilerini asker taşımak için kullanıyordu.

Kadim, ilk bölüm koya girip demirlenmiş gemilere saldırana dek kıyıya yanaşmadan bekleyecekti. Top seslerini duyunca saldırının başladığını anlayacak, Koots komutasındaki birlikleri Umgeni Nehri'nin ağzında indirecekti. Koots'la piyadeler karaya çıkınca diğer gemiler yanaşacak ve atlar indirilecekti. Süvariler, piyadeleri izleyecek, bir şekilde hayatta kalıp kaleden kaçmaya çalışanları temizleyecekti.

Bununla birlikte, kaskazi rüzgârının azdırdığı denizde yapılan uzun yolculuk atları çok kötü etkilemişti. Her beş attan üçünü kaybetmişlerdi. Kalan atların durumu ise oldukça kötüydü. Zayıf ve hasta hayvanlar yine de kaçakları takip etmede kullanılabilirdi. Ancak eski sağlıklarına kavuşmaları haftalar sürecekti.

Piyadelerin büyük bir kısmı atlarla benzer durumdaydı. Gemileri balık istifi gibi dolduran askerler, yarı çürümüş yemekler ve yosun tutmuş su yüzünden mahvolmuştu. Bununla birlikte Koots karaya çıktıklarında onları hemen toparlardı. Koots bir cesedi bile ayağa dikip tekrar ölene dek dövüştürebilirdi. Zeyn'in yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi.

Filonun ikinci bölümünü beklemede bırakarak koyun girişine doğru ilerlemeye devam ettiler. Zeyn yaklaşınca, azgın dalgaların hemen ötesin deki durgun suları gördü.

"Artık elimizden kaçamazlar," dedi gevrek gevrek gülerek. "Bizi fark etmiş olsalar bile kaçmaları için çok geç."

"Arctarus'umu görmeyi dört gözle bekliyorum." Sir Guy, koyun girişine hevesle bakıyordu. Verity hâlâ gemide olabilirdi. Çırlıçılak bir halde yatağına uzanmış olduğunu hayal etti. Omuzlarına ve bembeyaz, yumuşacık göğsüne dökülen ipeksi saçlarını görür gibi oldu. "Topları çıkarın," diye buyurdu Zeyn. "Düşman artık bizi görmüştür. Gemilerinde ve kalenin parapetlerinde bizi bekliyorlardır."

Tüm topları çıkarılmış ve doldurulmuş olan Sufi, kanalın ortasındaki savaş gemilerinin öncülüğünü yapıyordu. Laleh o suları tanıyan yegâne kaptan olduğu için rehberlik ediyordu. Dümencinin hemen arkasında durdu ve pruvada durup derinliği ölçen denizciye kulak verdi. Balina sırtını andıran tepe, sol taraflarında bir dağ gibi yükseliyordu. Laleh dümenciye dönüş için emir verdi.

Zeyn, havayı bir av köpeği gibi kokluyor, hevesle karşıya bakıyordu. Koyun sakin suları bir anda önlerinde açıldı. Coşkuyla bekleyen Zeyn'in gözlerindeki pırıltı bir anda söndü ve yerini şaşkın bir bakış aldı. Meleğin Kadim'e gösterdikleri yanlış olamazdı. "Yoklar!" diye fısıldadı Sir Guy.

Koy bomboştu. Demir atmış bir balıkçı teknesi bile yoktu. Ortalığa neredeyse elle tutulacak kadar yoğun bir sessizlik çöktü.

Savaş gemileri koyun bomboş sularında, topları bir buçuk kilometre öteden onlara bakan kaleye doğru ilerlemeye devam ediyordu. Zeyn, aklına gelen ümitsizlik dolu düşünceleri uzaklaştırmak için büyük bir çaba sarf etti. Melek, Kadim'e onları göstermişti, ama gemiler koyda değildi, gözlerini kapatarak yüksek sesle dua etti. "Sesimi duy, ey en kutsal varlık. Sana yalvarıyorum, Cebrail, bana cevap ver." Sir Guy ve Rahmet gözlerini ona dikmiş, tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Gemiler nerede?"

"Koyda!" Sesin kafasının içinde yankılandığını duydu. Alaycı bir sestti. "Yanacak gemiler

koyda."

Zeyn arkasına dönüp bakınca beşinci savaş zambuğunun da koya girmiş olduğunu gördü.

"Sen Cebrail değilsin!" dedi Zeyn. "Sen şeytansın! Bize yalan söyledin." Rahmet, ona şaşkınca bakıyordu. "Bize gösterdiğin kendi filomuzdu!" diye haykırdı Zeyn. "Bizi bir tuzağa sürükledin. Sen Cebrail değilsin. Kara Melek'sin!"

"Hayır, Halife hazretleri," diye itiraz etti Rahmet. "Ben en sadık uşağınızım. Sizi bir tuzağa sürüklemeyi aklımın ucundan bile geçirmem."

Zeyn gözlerini dikip ona baktı. Rahmet'in hali öylesine komikti ki, gülmekten kendini alamadı. Ama kahkahasında neşeden iz yoktu. "Sen değil, zavallı aptal. Senden daha kurnaz biri."

Tek bir top koyun diğer tarafında patlayınca Zeyn'in dikkati o tarafa yöneldi. Kalenin parapetinden bir duman bulutu yükselmiş, gülle deniz yüzeyine çarparak sekmişti. Sufi'nin alt güvertelerinden birine çarptı ve acı dolu bir ses yükseldi."

"Filo tek sıra halinde demir atsın ve kaleye ateş açın," diye emi etti Zeyn. Savaşın sonunda başlamış olması içini biraz olsun rahatlatmıştı.

Savaş zambukları, sancak taraflarındaki bataryaları birer birer kaleye doğru döndürüp demir attı. Birbiri ardına bombardımana başladılar. Ağır, taş gülleler çarptıkları yerden toz ve toprak bulutları kaldırıyordu. Kalenin bu yoğun bombardıman karşısında uzun süre dayanamayacağı hemen belli oldu. Her salvoda surlarda bir başka hasar oluşuyordu.

"Bana bu kalenin ele geçirilmesinin çok zor olacağı söylenmişti." Sir Guy, bombardımanın yarattığı hasarı memnuniyetle izliyordu. "Ama bu duvarlar karanlık çökmeden yıkılmış olur. Peters, Halife'ye kaleye saldıracak birliği toparlamaya başlamam gerektiğini söyle. Duvarlarda bir gedik açılır açılmaz saldıracağız. "Hainin savunması acınacak kadar yetersiz." Zeyn, top gümbürtüleri yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı. "Bombardımanımıza sadece iki top karşılık veriyor."

"İşte!" diye bağırdı Guy. "Toplarından biri isabet aldı." İki adam da dürbünlerini odaklayıp surlarda açılan boşluğa baktı. Ters dönmüş top kundağını ve duvarın üzerinden kasabın çengele taktığı bir et parçası gibi sarkan topçuyu görebiliyorlardı.

"Ey yüce Allah'ım!" diye bağırdı Rahmet. "Kaleyi boşaltıyorlar. Pes ettiler. Canlarını kurtarmak için kaçıyorlar."

Kalenin büyük kapıları açılmış, telaşlı bir kalabalık dışarı fırlamıştı. Kapıları açık bırakarak sık ormana daldılar. Son topçu da görev yerinden kaçınca düşman toplarının sesi kesildi.

"Haydi!" diyerek Sir Guy'a döndü Zeyn. "Taburunun başına geç ve kaleyi alın."

Düşmanın süngüsünün bu kadar çabuk düşmesi hepsini şaşırtmıştı. Zeyn daha dirençli bir savunmayla karşılaşacağını sanmıştı. Taburlar indirilen kayıklara binerken çok değerli zaman kaybettiler.

Guy, güvertede sabırsızca dikiliyor, bizzat seçerek tabura aldığı adamlara bağırarak emirler yağdırıyordu. Hepsini iş başında görmüştü, birer av köpeği gibi, çetin ceviz adamlardı. Bunun yanı sıra çoğu İngilizceyi anlıyor, hatta bazıları konuşuyordu bile. "Haydi, daha fazla vakit kaybetmeyin! Düşman elimizden kaçıyor. Her geçen dakika ganimetten payınıza düşen miktar azalıyor."

Anlamışlardı. Anlamayanlara da Peters Arapça tekrar etti. Peters bir yerden bir kılıç ve piştov bulmuştu. Zayıf beline taktığı kemer sarkıyor, kılıcının kını yere sürtüyordu. Ceketi de sarkmış, üzerinde tuhaf bir şekilde duruyordu.

Bombardıman durmaksızın devam ediyor, ağır taş gülleler kale duvarlarına amansızca çarpıyordu. Kalan son savunmacılar da ormana kaçınca bina tamamen boşaldı. Sonunda bütün adamlar teknelere bindi. Guy ve Peters en büyük tekneye atladı.

"Çekin!" diye bağırdı Guy küreklerin başındaki adamlara. "Doğruca kumsala." Altınlarına bir an önce kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Yarı yola vardıklarında gemiler onları vurma korkusuyla bombardımanı kesti. Küçük tekneler hızla kumsala doğru ilerlerken koya derin bir sessizlik çöktü. Guy'ın bulunduğu tekne kıyıya ilk ulaşan oldu. Pruvası kuma değer değmez kumların üzerine atladı.

"Haydi!" diye haykırdı. "Beni takip edin!" Laleh'in ele geçirdiği esir Ömer'den aldıkları bilgiler ışığında kalenin içinin ayrıntılı bir planını çizmişti. Nereye gideceğini tam olarak biliyordu.

Açık kapılardan içeri girer girmez parapetlere adamlar gönderdi. Bu arada diğerlerini binaları aramakla görevlendirdi. Geride hiçbir düşman kalmadığından emin olmaları gerekiyordu. Sonra aceleyle cephaneliğe gitti. Düşman, havaya uçurmak için bir tuzak hazırlamış olabilirdi. Yanındaki dört adam ellerindeki levyelerle cephaneliğin kapısını menteşelerinden söküp çıkardılar. İçerisi bomboştu. Guy'ın bunu bir uyarı olarak alması gerekirdi, ama o an altınlarından başka bir şey düşünecek hali yoktu. Koşarak ana binaya gitti. Hazine odasına inen merdivenlerin girişi mutfak bölümündeki şöminenin ardında gizliydi. Son derece kurnazca gizlenmişti. Orada olduğunu bilmesine rağmen bulması biraz zaman aldı. Bulunca kapıyı tekmeleyerek açtı ve spiral merdivenden aşağı indi. Kavisli tavandaki demir ızgaradan içeri hafif bir aydınlık sızıyordu. Guy basamakların dibinde şaşkınca kalakaldı. Alçak tavanlı uzun oda düzgünce dizilmiş fildişleriyle doluydu.

"Vay canına! Koots haklıymış! Burada tonlarca fildişi var. Böylesine büyük bir serveti arkalarında bıraktıklarına göre altınlarımızı da bırakmışlardır, değil mi?"

Ömer, Tom Courtney'in fildişlerini iç odanın girişini gizlemek için kullandığını anlatmıştı. Ama Guy ihtiyatsızca içeri dalmayacaktı. Daha fazla ilerlemeden önce yüzbaşılardan birinin gelip rapor vermesini bekledi. Adamın göğsü hızla inip kalkıyordu, ama ne üzerinde, ne de kılıcında kan vardı. "Ona kalenin güvenli bir şekilde ele geçirilip geçirilmediğini sor," diye buyurdu Guy ama adam söyleneni anlayacak kadar İngilizce biliyordu.

"Herkes gitmiş, efendi. Kimse kalmamış. Ne bir insan, ne bir köpek."

"Güzel!" diyerek başını salladı Guy. "Şimdi yirmi adamla buraya gelin ve odanın sağ

tarafındaki fildişlerini kaldırsın."

İç odanın girişi en iri fildişleriyle gizlenmişti. Küçük demir kapıyı ortaya çıkarmak bir saatlerini aldı. Açabilmek için bir saat daha uğraştılar.

Guy, kapı çerçevesinden kurtulup bir toz bulutu kaldırarak taş zemine düşünce küçük odaya girdi. Tozlar çökünce odanın boş olduğunu gördü ve içi öfkeyle karışık hayal kırıklığıyla doldu.

Yok, tamamen boş değildi. Karşıdaki duvara bir parça parşömen çivilenmişti. Üzerindeki yazıyı neredeyse yirmi yıldır görmemiş olmasına rağmen kime ait olduğunu hemen anladı. Parşömeni duvardan hırsla çekip aldı ve yazılanlara göz gezdirdi. Okudukça yüzü öfkeyle çarpıldı.

MAKBUZ

Aşağıda belirtilen malların Sir Guy Courtney'den
temin edildiğini büyük bir minnettarlıkla beyan ederim;
15 Sandık Altın Külçe.
Courtney Kardeşler Ticaret Şirketi adına imzalayan,
Thomas Courtney 15 Kasım 1738, Nativity Koyu

Guy parşömeni buruşturdu ve duvara fırlattı. "Tanrı hırsız ruhunu çürütsün, Tom Courtney," dedi öfkeyle titreyen bir sesle. "Ne cesaretle benimle alay edersin? Bunun hesabını vereceğin zaman gülemeyeceksin."

Basamakları fırtına gibi tırmandıktan sonra parapetlere çıkıp koya baktı.

Zambuklar hâlâ yan yana demirlemiş duruyordu. Atları suya indirdiklerini ve kıyıya yüzmeleri için kafes kapaklarını açtıklarını gördü. Oldukça büyük bir sürü kumsala çıkmıştı bile. Seyisler hemen atlarla ilgilenmeye koyulmuştu.

Sufinia küpeştesinin gerisinde ayakta duran Zeyn el-Din'i gördü. Gidip ona rapor vermesi gerektiğini biliyordu, ama önce öfkesini kontrol altına almalıydı. "Arctarus yok, Verity yok, en önemlisi de altınlar yok. Altınlarımı nereye sakladın, aşağılık herif? Karımı becerip hamile bırakman ve piçini bana yamaman yetmedi mi? Şimdi de hakkım olan altınlara mı göz koydun?"

Bulunduğu yerden aşağı bakınca kaleden çıkan ve hemen ayrılan tekerlek izlerini gördü. İzlerden biri kumsala, diğeri karanın içlerine doğru ilerliyordu. Ağaçların ve bataklıkların arasından geçerek bir yılan gibi tepenin üzerine doğru kıvrılıyordu.

"Arabalar!" diye fısıldadı Guy. "On beş lakh altını taşımak için arabalar gerekir." Hızla Peters'a döndü. "Adamlara beni takip etmelerini söyle. " Kalenin kapılarından koşarak çıktılar ve kumsaldaki atların yanına gittiler. Seyisler teknelerden eyerleri ve diğer malzemeleri indiriyordu.

"Onlara yirmi at istediğimi söyle," dedi Peters'a. "Benimle gelecek adamları seçeceğim." Adamların arasında hızla dolaştı ve kendisiyle gelmesini istediklerinin omzuna vurdu. Hepsi de baştan aşağı silahlıydı ve yanlarında yedek barutluklar vardı. "Teknelerden eyer

almalarını söyle."

Sir Guy'ın en iyi atları almaya niyetlendiğini anlayan başseyis itiraz ederek bir şeyler söyledi. Sir Guy İngilizce, karşılık vererek adamı itmeye çalıştı, ama başseyis, onu kolundan yakalamış bağırarak çekiştiriyordu. "Tartışacak zamanım yok," dedi Guy ve piştovunu belinden çekerek horozunu kaldırdı. Namluyu şaşkınca bakan seyisin ağzına soktu ve tetiği çekti. Adam anında yere yıkıldı. Guy, spazmlarla sarsılan bedenin üzerinden atlayarak adamlarından birinin onun için eyerlediği atın yanına gitti.

"Atlara binin!" diye bağırdı. Peters ile yirmi Arap atların üzerine atladı. Guy, adamların önüne düşerek tepelere doğru ilerleyen araba izlerini takip etmeye koyuldu. "Bana kulak ver, Tom Courtney," dedi Guy dişlerinin arasından. "Çalınan altınlarımı almaya geliyorum! Beni ne sen, ne de bir başkası durdurabilir."

Safi'nin kışüstü güvertesinde duran Zeyn el-Din, terk edilmiş kaleye giren Sir Guy ve adamlarını beklentiyle izledi. Bir çarpışma olduğuna dair hiçbir ses duyulmuyordu. Kaleden başka kaçan da olmamıştı. Sir Guy'ın kale duvarlarının içinde olanlara dair raporunu dinlemeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Bir saat sonra araştırması için kıyıya bir adamım gönderdi. Adam bir mesajla döndü. "Halife hazretleri, İngiliz efendi, fildişleri haricinde kaledeki tüm eşyaların ve malların çıkarılmış olduğunu söylüyor. Binanın altındaki kilerde gizli bir kapı var. Adamları şimdi bu kapıyı açmaya uğraşiyor, ama demir kapı oldukça sağlam görünüyor."

Aradan bir saat daha geçti. Zeyn bu arada atların kıyıya çıkarılmasını emretmişti. Sonra Sir Guy'ın aniden kale duvarlarının üzerinde belirlediğini gördü. Halinden, aramalarının sonuçsuz kaldığını hemen anladı. Sir Guy sonra aniden heyecanlanmış göründü. Peşinde adamları olduğu halde kaleden hızla ayrıldı. Zeyn, Sir Guy'ın gelip kendisine rapor vermesini bekliyordu, ama beklediği gerçekleşmedi. Sir Guy'ın atların çoğunu eyerlettiğini görünce kafası karıştı. Kumsalda bir itişme oldu ve bir piştov ateşlendi. Zeyn, bir adamın kumların üzerine yıkıldığını gördü. Sonra Sir Guy ve diğer adamların atlara binerek tepelere doğru uzaklaşmasını şaşkın bakışlarla izledi. "Durdurun onları!" diye bağırdı Rahmet'e. "Kıyıya hemen bir haberci göndererek geri dönmelerini emredin." Rahmet hemen lostromosuna seslendi, ama daha emirleri iletemeden Sir Guy'ın gidişi tüm önemini yitirdi.

Ani bir top ateşi hepsini afallattı. Gümbürtü, koyun çevresindeki dik kayalıklarda yankılandı. Zeyn irkilerek dumanın havada asılı kaldığı noktaya baktı. Yamaçtaki yoğun bitki örtüsü arasına gizlenmiş bir top üzerlerine ateş açmıştı. Dürbünüyle dikkatle bakmasına rağmen topu göremedi. Silah kuytu bir girintiye gizlenmiş olmalıydı.

Sonra görüşü aniden tam önünde havaya sıçrayan sularla bir anlığına engellendi. Bir gülle, demir atmış Sufi'nin gövdesinin çok yakınına düşmüştü. Şaşkınca bakakalan Zeyn'in gözleri önünde tuhaf bir olay gerçekleşti. Düşman güllesinin düştüğü yerde sular, ateşin üzerinde duran bir çaydanlıktaki sular gibi fokurdayıp kaynamaya başladı ve yoğun bir

buhar bulutu su yüzeyinden yükseldi. Zeyn gördüklerine uzun bir dakika boyunca bir anlam getiremedi. Sonra olanları dehşetle kavradı. "Kızgın ateş! Domuz yiyenler üzerimize kızgın güller atıyor!" Dürbününü tepenin eteğine, hâlâ duman tüten noktaya çevirdi. Ne aradığını bildiği için bu kez havanın sıcak yüzünden çölde bir serap gibi titrediği yeri buldu. Görünürde duman yoktu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Kömür fırınları!" diye bağırdı. "Rahmet, gemileri bir an önce açık denize çıkarmalıyız. Korkunç bir tuzağa düştük. Koyu hemen terk etmezsek tüm filotilla bir saate kalmadan alevler içinde kalacak."

Ahşap bir gemide en büyük tehlike yangındı. Rahmet bağırarak adamlarına emirler yağdırmaya başladı, ama demir alamadan yamaçtan üzerlerine bir başka kızgın gülle ateşlendi. Demir gülle, ardında kıvılcımlardan bir iz bırakarak havada süzüldü ve sıranın en sonundaki zambuğa isabet etti. Ana güverteye çarparak gövdenin kuru tahtaları arasına daldı. Neredeyse aynı anda tahtalardan duman tütmeye başladı. Alevler aniden belirerek bütün gövdeyi inanılmayacak bir hızla sardı.

Bu arada Sufi'de büyük bir hareketlilik vardı. Denizciler bir an önce demir almak ve yelken açmak için oradan oraya koşuşturuyordu. Çapa deniz dibindeki kumlardan kurtuldu, Rahmet latın yelkeni açtırdı ve gemi yavaşça koyun çıkışına yöneldi. Sonra Sufi'nin çanaklığındaki denizcinin korku dolu sesi duyuldu. "Allah'ım! Önümüzde! Bu şeytanın laneti!"

Zeyn başını kaldırıp adama baktı ve öfkeden tizleşmiş bir sesle bağırdı. "Ne var? Ne gördün? Derhal rapor ver, seni geri zekâlı. " Onu duymamış gibi görünen adam anlaşılmasız sözler geveliyor, koyun çıkışını işaret ediyordu.

Güvertedeki herkesin başı, ok gibi ileri uzatılmış kolun gösterdiği yöne döndü ve aralarından hemen korku dolu mırıltılar yükseldi. "Bir deniz canavarı! Gemileri ve insanları yutan dev suyanı!" diye haykırdı biri. Adamlardan bazıları diz çökerek dehşet içinde dua etmeye başladı. Diğerleri, kanalın bir tarafından çıkagelen yılan benzer yaratığa taş kesilmişçesine bakıyordu. Suyun içinde kıvrılarak ilerleyen dev bedeni doğruca üzerlerine geliyordu.

"Saldıracak!" diye haykırdı Rahmet korkuyla. "Öldürün! Vurun! Ateş açın!"

Topçular telaşla topların başına koştu. Gemilerin topları neredeyse aynı anda ateşlendi. Namlulardan duman ve alevler yükseldi. Yüzen canavarın civarına düşen güller suları havalandırdı. Bazıları hedefi vurmuştu. Çarpma sesini açık seçik duydular. Bununla birlikte yaratık hiçbir yara almamışçasına süratle ilerlemeyi sürdürüyordu. Yılan benzer uzun bedeni kanalın bir kıyısından diğerine uzanıyor, akıntının etkisiyle dalgalanıyordu. Top güllerini üzerine dolu taneleri gibi yağıyordu. Bazıları yüzeye çarpıp açık denize doğru sekiyordu.

Aklını başına ilk toplayabilen, Zeyn oldu. Küpeşteye koşarak dürbünüyle yaratığa baktı. Sonra kadınsı, tiz sesiyle adamlarına haykırdı. "Ateşi kesin! Şu saçmalığa bir son verin!" Bombardıman önce yavaşladı, sonra kesildi.

Rahmet, Halife'nin yanına koştu. "Nedir bu, majesteleri?"

"Düşman, kanalın ağzını yüzen kütüklerle kapatmış. Kovadaki balıklar gibi burada kısılıp kaldık."

O konuşurken yamaçtan bir başka kızgın gülle ateşlendi ve kıvılcımlar saçarak havada süzüldü. Sufi'nin kışının bir iki metre ötesine düştü. Zeyn etrafına bakındı. Vurulan ilk gemi artık tamamen alevler içindeydi. Latin yelken cayır cayır yanıyordu. Güvertedeki adamların üzerine düşünce ağırlığı altında kalan denizcilerin çığlıkları boğuldu. Yelkeninin itişisi olmayınca gemi yavaşladı ve koyda amaçsızca dönerek ilerledi. Bir süre sonra karaya oturdu ve bir yana sertçe yattı. Mürettebattan hayatta kalanlar denize atlayarak kıyıya yüzmeye çalıştı.

Bir başka kızgın gülle havada süzülerek Sufiye yaklaştı, ana direğini kıl payı ıskaladı ve arkasında demirli olan diğer gemiye düştü. Güvertenin tahtaları anında yarıldı ve açılan boşluktan birkaç saniye sonra alevler fışkırdı. Mürettebat hemen tulumbarın başına koşmuştu, ama suyun alevler üzerinde pek fazla etkisi olmadı. Yangın giderek büyüyordu.

"O gemiye yaklaş. Kaptanıyla konuşacağım," diye emretti Zeyn, Rahmet'e. Sufi diğer gemiye yaklaştı. Zeyn, sesinin duyulabileceği mesafeye geldiklerinde geminin kaptanına seslendi. "Gemin lanetlendi ve hasar gördü. Diğer gemilere yol açmak için onu feda etmelisin. Yüzen kütüklerin üzerine giderek önümüzdeki engeli kaldırmanı istiyorum."

"Baş üstüne, majesteleri!" Kaptan dümene koşarak dümenciye bir kenara itti. Diğer üç gemi yelkenleri kısararak onun öne geçmesine izin verdi. Yanan gemi tüm hızıyla kanalın ağzını kapatan kütük sırasına doğru ilerledi. Gövdesinden yoğun bir duman bulutu yükseliyordu.

Safi'deki denizciler, gemi kütüklerden oluşan engele çarpınca neşeyle tezahürat etti. Yanan gemi, ağır kütükleri suyun dibine göndererek yan yattı. Direğinin üst kısmı kırıldı ve alevler içindeki yelkeni güvertenin üzerine kapandı. Gemi, olduğu yerde kalmıştı. Büyük hasar görmüş olmasına rağmen gövdesi yavaşça tekrar düzeldi. O sırada kütük sırası su yüzeyinde yeniden belirdi. Bozulmamışlar, zambuğun ağırlığına karşı koymuşlardı. Gemi ise amaçsızca koyda yüzüyordu. Artık dümene cevap vermiyordu.

"Su seviyesi altında çok kötü bir hasar var," dedi Rahmet yumuşak sesle. "Bakın. Şimdiden pruvası batmaya başladı. Kütükler gövdesini paramparça etti. Alevler gövdenin su üzerinde kalan kısmını yiyip bitirecektir."

Mahvolmuş geminin mürettebatı iki filikayı denize indirmeyi başarmıştı. Telaşla doluştular ve kıyıya doğru kürek çekmeye koyuldular. Zeyn, dönüp geri kalan gemilerine baktı. Alevler birini daha sarmıştı. Yelkenleri ve direkleri kızıl alevler içindeki gemi amaçsızca ilerleyerek diğeri gibi karaya oturdu. Hemen ardından bir diğer gemi isabet aldı. Kapkara dumanlar gökyüzüne doğru yükseldi. Alevler, mürettebatın büyük kısmını geminin pruvasına hapsetmişti. Birkaçı yoğun duman yüzünden kendinden geçerek güverteye yığıldı ve alevler onu yalayıp yuttu. Geri kalanlar panik içinde denize atladı. Yüzme bilenler kumsala yöneldi, diğerleriyse hemen boğuldu.

Zeyn'in etrafını saran adamlardan korku çığlıkları yükseldi. Yamaca baktıklarında bir başka kızgın güllenin kıvılcımlar saçarak bir meteor gibi üzerlerine geldiğini gördüler. Bu

seferki ıskalamayacaktı.

Ateşlenen topun dik yamaçlarda yankılanan gümbürtüsü, Umgeni Nehri'nin ağzının bir mil kadar ötesindeki Kadim ibn Ebubekir'e kadar ulaştı.

"Halife kaleye yapılacak saldırıyı başlattı. Güzel! Şimdi taburlarını kıyıya indirebilirsin," dedi Koots'a. Sonra dönüp dümenciye bağırarak emirlerini verdi. Zambuk, hemen kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Diğerleri de onu takip etmeye koyuldular.

Nakliye gemileri tepeden tırnağa silahlı piyadelerle tıka basa doluydu. Nehrin ağzına doğru ilerlemelerini izleyen Kadim ve Koots, sonra dürbünlerini kıyıya çevirdi.

"Bomboş!" dedi Koots.

"Aksi için bir sebep yok," dedi Kadim. "Kaleye varana dek hiçbir engelle karşılaşmayacaksın. Laleh düşmanın tüm toplarının denizden gelecek tehditlere karşı koya çevrilmiş olduğunu söyledi. Karadan bir saldırı beklemedikleri için hazırlıksız yakalanacaklar."

"Düşman saldıran zambuklarla uğraşırken duvarları aşip kaleye kolayca gireceğiz."

"İnşallah!" dedi Kadim. "Ama çok hızlı hareket etmelisin. Halife amcam çarpışmayı başlatmış bile. Düşmanın kaçmasına fırsat vermeden arkadan kaleye dolaşmalısın."

Yelkenler indirildi ve demir atıldı. Gemi, kıyıdan bir palamar boyu uzakta dalgaların üzerinde süzölmeye başladı.

"Artık ayrılma vakti geldi, eski dost," dedi Kadim. "Ama bana verdiğin sözü unutayım deme sakın. El-Salil denen o köpeği veya piçini yakalayacak olursan. . ."

"Unutmam," diyen Koots, bir kobra gibi gülümsedi. "Onları senin için saklayacağım. Ben sadece Jim Courtney ve orospusunun peşindeyim."

"Allah yardımcın olsun!" dedi Kadim ve Koots'un şalupaya binmesini izledi. Piyadeler tekneleri kaynaşan bir arı sürüsü gibi doldurmuştu.

Nehrin ağzındaki korunaklı sulara varır varmaz kıyıya yöneldiler. Her tekneden yirmişer kişi bel hizasındaki sulara atlayıp silahlarını ve malzemelerini başlarının üzerinde tutarak karaya çıktı.

Düzenli sıralar halinde dizilirlerken boş tekneler, demir atmış gemilere döndü. Kürekçiler, nehrin ağzındaki dalgalan aşmak için küreklere var güçleriyle asılıyordu. Gemilerin yanına varır varmaz ikinci parti piyadeler teknelere doluştu. Kıyıdaki kalabalık giderek büyüyordu. Adamlardan hiçbiri ormana dalmamıştı. Hâlâ bekliyorlardı.

Kadim dürbünüyle kıyıdaakileri izlerken huzursuzca söylendi. "Ne yapıyor bu Koots? Geçen her dakika, düşmana kaçmak için fırsat veriyor. Elindeki şansı yitiriyor." Sonra başını çevirerek kulak kesildi. Bombardıman sesleri kesilmiş, koya bir sessizlik hâkim olmuştu. Halife'nin saldırısına ne oldu, diye düşündü. Kaleyi bu kadar çabuk teslim almış olamaz.

Dönüp tekrar kıyıdaki piyadelere baktı. Koots bir an önce yola koyulmalıydı. Kaybedecek zamanları yoktu.

Koots karaya çıkınca, aşmaları gereken arazinin yapısını daha iyi görme fırsatı buldu ve gördüklerinden hiç mi hiç hoşlanmadı. En uygun yolu bulabilmeleri için gönderdiği keşif grubu hâlâ dönmemişti. Sık ormanın kıyısında sabırsızca bekliyor, yumruğunu avucuna öfkeyle vurarak bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Vakit kaybetmemeleri gerektiğini Kadim kadar iyi bilmesine rağmen fütursuzca bilinmeyene dalmayı göze alamıyordu.

Kumsal boyunca ilerlemek daha mı iyi olur acaba, diye sordu kendi kendine ve kıyı boyunca uzanan bal rengi kumlara baktı. Sonra bakışları kumlara bileklerine dek gömülmüş olan ayaklarına çevrildi. Değil kilometrelerce, birkaç metre boyunca yürümek bile çok zahmetli bir işti. Ağır yük altında böyle uzun bir yürüyüş en çetin ceviz adamlarını bile tüketirdi.

Deniz çok yakında yükselecek, karanın içlerine doğru kaçmak zorunda kalacaklardı. O hâlâ kararsızlık içinde beklerken keşif gruplarından biri sık ağaçların içinden çıkageldi. "Nerede kaldınız be!" diye bağırdı Koots, grubun liderine. "Geçiş için uygun bir yol bulabildiniz mi?"

"Koşullar üç yüz metre boyunca çok berbat. Tam karşımızda derin bir bataklık var. Adamlarımdan biri timsahların saldırısına uğradı. Onu kurtarmaya çalıştık."

"Seni salak." Koots, kılıcının kınını adamın başının yan tarafına indirdi. Adam, dizleri üzerine düştü. "Bunca zaman senin gibi bir başka işe yaramazı kurtarmaya mı uğraştınız? Onu timsahlara bırakmanız gerekirdi. Bir yol buldunuz mu?"

Adam başını tutarak ayağa kalktı ve hafifçe sallanarak durdu. "Endişelenmeyin, paşa hazretleri," diye geveledi. "Bataklığı geçince güneye doğru yer yer kuru topraklar uzanıyor. Bir patika bulduk, ama çok dar. Yan yana ancak üç adam ilerleyebilir."

"Düşmandan bir iz var mı?"

"Hayır, paşam. Ama çok sayıda vahşi hayvan var."

"Bizi hemen şu patikaya götür, yoksa bir timsah bulur ve seni ona yem ederim."

"Şimdi saldırırsak hepsini birden denize dökebiliriz," dedi Beshwayo hırsla.

"Hayır, yüce kral, amacımız o değil. Karaya çıkmayı bekleyen daha pek çok asker var. Hepsini birden halledeceğiz," dedi Jim sakince. "Hepsini birden öldürebilecekken neden birkaç tanesiyle yetinelim?"

Beshwayo güldü ve Louisa'nın verdiği küpelerini şingirdatarak başını iki yana salladı. "Haklısın, Somoya. "Evlenme hakkına sahip olmak isteyen pek çok genç savaşçım var. Onları bu onurdan mahrum bırakmak istemem."

Jim'le Beshwayo, kumsalın üzerindeki tepelerde, denizi rahatlıkla görebilecekleri bir noktada bekliyordu. Zeyn'in filosunun gelişini ve ikiye ayrılışını görmüşlerdi. En büyük beş savaş gemisi koya girmiş, kaleyi top ateşine tutmalarıyla havaya yoğun bir duman yükselmişti. Görünüşe bakılırsa bu, filonun açıkta bekleyen ikinci yarısı için bir işaretti, zira bombardıman başlar başlamaz doğrudan Umgeni Nehri'nin ağzına yaklaşmışlardı. Jim,

kıyıya yakın bir noktada demir atmalarını bekledi ve askerlerin şalupalara doluşup karaya doğru kürek çekmesini izledi.

"İşte sana vaat ettiğim et, kara aslan," dedi Beshwayo'ya.

"O halde aşağı inip kendimize bir ziyafet çekelim, Somoya. Karnımın gurultusu gök gürültüsünü bastırıyor."

Genç savaşçılardan oluşan birlikler tepelerden düzlüklere akarcasına indi. Bir panter sürüsünün sessizliğiyle saldırı noktalarına konuşlandılar. Jim'le Beshwayo, en öndeki birliğin liderliğini yapıyordu. Günler öncesinden seçtikleri yüksek yabani incir ağacının dallarına tırmandılar. Yılan gibi kıvrılıp bükülen kökleri ve alçak dallan doğal bir merdiven oluşturmuştu. Geniş yaprakları ve bol meyveleri, dallarının arasındakileri düşman gözlerden saklıyordu. Bulundukları daldan, nehrin ağzının güneyindeki kumsalı tamamen görebiliyorlardı.

Jim dürbününü kaldırıp baktı. Sonra şaşkınca bağırdı. "Sevgili Meryem Ana! Şu Müslüman gibi giyinmiş adam Koots değilse ne olayım! O iblisi hangi kılığa girse tanırım."

İngilizce konuştuğu için Beshwayo surat astı. "Ne dediğini anlamıyorum, Somoya," diye sitem etti. "Sana cennetin dilini öğretmiş olmama rağmen hâlâ bir maymun gibi o tuhaf dilinizde konuşmakta ısrar ediyorsun."

"Başına bir kumaş parçası sarmış olan adamı görüyor musun? Kumsalda, bize en yakın olan? Diğer iki adamla konuşuyor. Bak! Şimdi adamın kafasına vurdu."

"Görüyorum," dedi Beshwayo. "İyi bir darbe değilmiş, baksana kurbanı tekrar ayağa kalkıyor. Kim bu adam, Somoya?"

"Adı Koots," dedi Jim dişlerini sıkarak. "En büyük düşmanım."

"O halde işini bitirme zevkini sana bırakacağım," dedi Beshwayo.

"Ah, görünüşe bakılırsa son askerler de kıyıya çıkmış ve Koots sonunda ilerlemeye karar vermiş."

Arap yüzbaşılardan askerlere yağdırdığı emirleri, kıyıya çarpan dalgaların sesine rağmen duyabiliyorlardı. Çömelerek bekleyen piyadeler ayağa kalkarak silahlarıyla malzemelerini yüklendiler. Hızlı ve düzenli bir şekilde sıralara girerek çalılıklarla kaplı bataklık bölgeye daldılar. Jim adamları saymaya çalıştı, ama kesin bir rakama ulaşamadı. "İki yüzden fazla," dedi sonunda.

Beshwayo bir ısıklık çaldı ve /nemalarından ikisi hızla yanına tırmandı. Başlarında rütbelerini belirten tüyler, çıplak göğüsleriyle kollarında ise yer aldıkları savaşlardan kalma yara izleri vardı. Beshwayo komutanlarına hızlıca emirler yağdırdı. Her emrine bir ağızdan karşılık verdiler. "Yehtyo, Nkosi Nkulu! Evet, yüce kralım!"

"Beni duydunuz," dedi Beshwayo. "Şimdi dediklerimi yapın!"

İndunalar yabani incirin dallarından inerek gözden kayboldu. Jim, dakikalar sonra Beshwayo'nun savaşçıların çalılar arasından sinsice ilerlediğini gördü. Araziye iyice yayılmışlardı. Çalılar arasında öyle ustaca ilerliyorlardı ki, ağacın yüksek dallarındaki Jim ve Beshwayo bile onları zorlukla görebiliyordu. Ummanlı piyadelere giderek yaklaştılar.

Bronz miğferleriyle bir grup Türk askeri, incir ağacının tam altından geçti, ama

önlerindeki çalıları aşmaya çalışmaya öyle dalmışlardı ki hiçbirini başını kaldırıp yukarı bakmadı. Aniden homurtular ve kırılan dallarla sıçrayan çamurların sesi duyuldu ve ortalık bir anda karıştı. Küçük bir grup bizon, rahatsız olarak yattıkları çamurun içinden fırlamış, sivri boynuzlarıyla korku saçarak hızla koşmaya başlamıştı. Canhıraş bir feryat duyuldu ve Jim, Arap askerlerden birinin böğrüne boynuz yiyerek havaya savrulduğunu gördü. Sürünün geçip gitmesiyle ortalık tekrar duruldu.

Birkaç adam, yaralı arkadaşlarının yanına gidecek oldu, ama yüzbaşları öfkeyle bağırınca onu yerde öylece bırakarak yollarına devam ettiler. Bu arada öndeki birlikler ormanın içlerine girerek gözden kaybolmuştu. En gerideki askerler ise kumsaldan yeni ayrılmış, bataklığa ancak girebilmişti.

Sık çalılıklara girdikten sonra önlerindeki adamdan ötesini göremez olan piyadeler körlemesine ilerliyordu. Çamur havuzlarına düşüyorlar, yoğun bitki örtüsü arasında ilerlemeye çalışırken yön duygularını kaybediyorlardı. Üzerleri boğucu sıcak yüzünden buharla kaplanmış olan yosun yeşili gölcüklerden havalanan böcekler askerlerin suratlarına konuyor, burun deliklerine, kulaklarına girmeye çalışıyordu. Türkler, çelik zırhları içinde buram buram terliyordu. Yoğun bitki örtüsü arasından sızan güneş ışığı, bronz miğferlerinden yansıyor. Gizlilik içinde ilerleme çabalarını bir kenara bırakmışlardı. Birbirleriyle bağlantıyı kesmemek için sürekli bağııyorlardı.

Öte yandan bu koşullar, Beshwayo'nun savaşçıların en iyi avlanıp dövüştüğü koşullardı. Koots'un adamları, düşmanın varlığının farkında bile değildi. Savaşçılar, onları gölge gibi sessizce takip ediyordu. Indunalar onlara bir kelime bile etmemişti. Savaşçılarıyla iletişim kurmak için kuş gibi ötüyorlar veya ağaç kurbağası gibi vıraklıyorlardı. Çıkardıkları sesler kulağa öylesine doğal geliyordu ki kaynağının bir insan olduğuna inanmak güçtü.

Beshwayo bu sesleri dikkatle dinliyordu. Tıraş edilmiş başını bir o yana bir bu yana eğiyor, sesleri kelimelermiş gibi kolayca anlıyordu. "Zamanı geldi Somoya," dedi sonunda. Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdikten sonra balıkçı kartalın tiz çığlığını attı. Neredeyse aynı anda bir düzine farklı yerden aynı çığlık duyuldu. Indunalar krallarının emrini aldıklarını belirtiyorlardı.

"Gel, Somoya!" dedi Beshwayo yumuşak sesle. "Acele etmezsek işin zevkli kısmını kaçıracağız."

Jim aşağı indiğinde Bakkat'ı incir ağacının dibinde çömelmiş buldu. Küçük Bushman onu pırl pırl bir gülümsemeyle selamladı. "Balıkçı kartalın çığlığını duydum. Artık zamanı geldi, Somoya." Jim'e kılıç kemerini uzattı. Jim, kemeri taktıktan sonra çift namlulu iki piştovunu kemerine yerleştirdi. Beshwayo, sık sazların arasında bir gölge gibi kaybolmuştu bile. Jim, Bakkat'a döndü. "Koots burada. Düşman taburuna o komuta ediyor. Onu benim için bul, Bakkat."

"Birliklerin önünde olacaktır," dedi Bakkat. "Kapana kısılmamak için çarpışma bölgesinin çevresinden dolaşmalıyız."

Sessizlik aniden tüfek ve piştov sesleri, bağıışı çağırışlar, deri kalkanlara vurulan

assegai ve keme gürültüleri, kırılan dalların çıtırtıları ve çamur şapırtılarıyla bozuldu. Araplar ve Türkler, Beshwayo ve adamlarının savaş şarkılarına ciğerlerinin tüm gücüyle meydan okuyarak karşılık verdi.

Savaş gürültülerine kulak asmayan Bakkat hızla yola koyuldu. Umman birliklerinin önüne geçebilmek için nehre doğru ilerleyerek geniş bir daire çiziyordu. Jim, onu gözden kaybetmemek için var gücüyle koşmak zorunda kaldı. Bir iki kez ise kaybetti. Bakkat peşinden gelmediğini fark edince hafif bir ıslık çalıp ona yol gösteriyordu.

Bataklik bölgenin diğer ucundaki kuru topraklara ulaştılar. Vahşi hayvanların geçtiği dar patikayı bulan Bakkat buradan geriye doğru koşmaya başladı. Yüz adım kadar sonra durdu ve iki adam da kulak kesildi. Gömleği terden sıırıslık olan ve üzerine ikinci deri gibi yapışan Jim, bir köpek gibi soluyordu. Savaş o kadar yakınlarındaydı ki bir keme'nin indiği kafatasının çatırtısını, bir mızrağın hedefini bulmasıyla çıkan hırıltılı feryadı, havayı yaran bir palanın vızıltısını, toprağa dökülen kanın sesini, yere yığılan bir bedenin yumuşak gürültüsünü, can çekişenlerin iniltilerini duyabiliyorlardı.

Bakkat, Jim'e baktı ve savaş alanına yaklaşma işareti yaptı. Jim, onu durdurmak için bir elini kaldırdı ve başını eğdi. Nefesleri hızla düzene giriyordu. Piştovlarının kınlarını gevşetti ve kılıcını çekti.

Aniden çok yakınlarındaki çalılıkların ardından biri, bir boğa gibi böğürdü. "Gelin, evlatlarım! Gelin, oğullarım! Şunların işini bitirelim!"

Jim sıırttı. Bu ses, Beshwayo'dan başkasına ait olamazdı. Arapçayı ağır bir aksanla konuşan bir başka ses duyuldu. " Durun! Bekleyin! Ateş etmeyin! Bırakın yaklaşsınlar!"

"Bu o!" diyerek Bakkat'a başını salladı Jim. " Koots!"

Patikadan ayrılarak çalıların arasına daldılar. Jim, dikenli dallardan örölmüş bir duvarın arasından geçti ve önünde parlak yeşil bataklık otları belirdi. Yirmi adım kadar ötede minik bir adacık vardı. Koots ve bir düzine kadar adamı son çare olarak bu adacığa gerilemişti. Arapların entarileri, Türklerin zırhları baştan aşağı çamura bulanmıştı. Bazısı diz çökmüş, bazısı tüfeğini doğrultmuş halde düzensiz bir sıra oluşturmuşlardı. Koots, elinde tüfeğiyle ikinci sıranın ardında aşağı yukarı yürüyordu. Alına kanlı bir bez parçası sarılmıştı, ama yüzünde buz gibi bir gülümseme vardı.

Dar bataklık parçasının diğer tarafında Beshwayo'nun liderlik ettiğı bir grup savaşçı vardı. Kral, başını geriye atarak tekrar haykırdı. "Gelin evlatlarım! Zaferin yolu buradan geçiyor!"

Leş kokulu yoğun yeşil yosunların arasına daldı. Savaşçıları onu takip edince çamurlar etrafa sıradı.

"Bekleyin!" diye bağırdı Koots. "Birazdan mermilerimizin tadına bakacaklar!"

Beshwayo, doğrultulmuş tüfeklere doğru tereddütsüzce ilerliyordu.

"Çılgın sersem," dedi Jim öfkeyle. "Barutun gücünü biliyor oysa."

"Bekleyin!" dedi Koots tekrar. Jim, düşmanın tüfeğini kralın çıplak göğsüne doğrultmuş olduğunu gördü. Piştovlarından birini çekti ve nişan bile almadan içgüdüsel olarak ateşledi. Ümitsiz bir çabaydı. Koots, mermi başının yanından geçerken gözünü bile

kırpmamıştı. Aynı anda haykırdı. "Ateş!" Tüfekler aynı anda ateşlendi ve gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Jim, duman bulutu arasında savaşçıların dördünün yıkıldığını gördü. İkisi anında ölmüştü. Diğerleri çamurun içinde can çekişiyordu. Diğer savaşçılar yıkılan yoldaşlarının üzerine basarak geçtiler. Jim, Beshwayo'yu görebilmek için umutsuzca bakındı. Duman dağılınca hâlâ savaşçıların önünde ilerlemekte olduğunu gördü. Yaralanmamıştı. Vahşice bağıırıyordu. "Ben Kara Ölüm'üm. Beni görün ve benden sakının!" İlk sıradaki iki Arabın üzerine atıldı ve kalkanının bir darbesiyle ikisini birden yere devirdi. Başlarında durarak kılıcını öylesine hızlı indirdi ki hareketleri bulanık göründü. Kılıcını her sokup çıkarışında çeliği kıpkırmızı bir kuyruk takip ediyordu.

Koots boş tüfeğini bir kenara fırlatarak olduğu yerde döndü. Adacığı uzun adımlarla aşarak bataklığa girdi ve doğruca Jim'in bulunduğu yere yürüdü. Jim, dikenli çalılıkların ardından çıktı. Kılıcını çekerek bataklığın kıyısında düşmanını bekledi. Koots, onu tanıyınca bileklerine kadar gelen çamurun içinde durdu.

"Courtney piçi!" Hâlâ gülümsüyordu. "Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. Keyser kellen için iyi para ödeyecek."

"Önce ele. geçirmen gerek."

"Sarışın orospun nerede? Onun için de bir şeyim var." Koots, apış arasını avuçladı ve arsızca aşağı yukarı salladı.

"Kesip ona götürürüm," dedi Jim sıkılı dişler arasından.

Koots omzu üzerinden geriye bir göz attı. Adamlarının hepsi ölmüştü. Savaşçılar, assegailleriyle kurbanlarının karınlarını deşiyor, ruhlarının gitmesine izin veriyordu. Bu, iyi dövüşen adamlara bir tür saygı gösterisiydi. Savaşçılardan bazıları bu işi bitirmiş, bataklığın içinde Koots'a doğru ilerliyordu.

Koots daha fazla duraksamadı. Renksiz gözlerini, niyetini okuma amacıyla Jim'in suratına dikerek üzerine atıldı. Yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemişti. İlk hamlesi hiçbir uyarı olmaksızın doğruca Jim'in boğazına yöneldi. Jim, rakibinin kılıcına dokunarak son anda hamlenin yönünü değıştirdi. Kılıç, omzunun üzerinden geçti. Koots öne uzanmışken kendi kılıcını ileri uzattı. Çelik çeliğe çarptı ve kılıcı hedefini buldu. Çeliğin kumaş ve eti yararak kemiğe çarptığını hissetti. Koots geriye sıçradı.

"Vay vay!" Gülümsemesi yok olmuş, yerini şaşkın bir ifade almıştı. Çamurlu gömleğinin önünde giderek genişleyen bir kan lekesi belirdi. "Minik yavru büyümüş de koca bir it olmuş."

Şaşkınlığının yerini öfke aldı ve tekrar Jim'in üzerine atıldı. Duruşunu sağlamlaştırma fırsatı bulabilmek için Jim'i geriletmeye çalışırken kılıçları çarpışıp birbirine sürtündü. Ama Jim gerilemiyor, Koots'un yumuşak çamurun içinden çıkmasına fırsat vermiyordu. Çamur, Koots'un çizmelerine yapışıyor, hareketlerini yavaşlatıyordu.

"Geliyorum, Somoya," diye bağırdı Beshwayo bataklığın içinde o tarafa doğru yönelirken.

"Bu lokmayı bana bırak," diye bağırdı Jim de ona.

Beshwayo durdu ve onu hevesle takip eden adamlarının ilerlemesini önlemek için elini

kaldırdı.

"Somoya acıkmış," dedi. "Bırakalım da karnını doyursun." Bir kahkaha attı."

Koots, Jim'i çamurun içine çekebilmek için bir adım geriledi. Jim, düşmanının soluk gözlerine bakarak gülümsedi ve başını hafifçe eğerek bu daveti reddettiğini belirtti. Koots soluna doğru yanlamasına ilerledi. Jim, ona döner dönmez aksi yöne ilerledi, ama çamurun içinde hızlı hareket edemiyordu. Jim tekrar saldırarak böğrünü çizdi. Beshwayo'nun savaşçıları kükreyerek tezahürat yaptılar.

"Tam bir domuz gibi kan kaybediyorsun," diye alay etti Jim. Koots'un kanı bacağından çamura doğru akıyordu. Yaraları hafifti, ama onu yakında güçten düşürecekleri belliydi. Jim düşmanının üzerine tekrar atıldı.

Koots geriye sıçrayınca bacaklarının güçsüzlüğünü hissetti. Hemen karar vermesi gerektiğini anlamıştı. Karşısındaki adama baktı ve içinde bir korku kıvılcımı hissetti. Hayatı boyunca nadiren yaşadığı bir histi.

Karşısındaki, Afrika'nın yarısını peşinden kat ettiği tüysüz delikanlı değildi artık. Uzun boylu, geniş omuzlu, hayat fırınında çelik gibi dövülüp işlenmiş, güçlü kuvvetli bir adamdı.

Cesaretini ve gücünün son kırıntılarını toplayan Koots, ağırlığını ve kuvvetini kullanarak onu devirmek isteyerek Jim'in üzerine atıldı. Jim, onu karşılamak üzere ayaklarını sağlam basarak bekledi. Birbirine çarpıp sürtünen kılıçların hareketi iyice hızlandı. Beshwayo'nun savaşçıları bu asil dövüş tarzı karşısında çok etkilenmişti. Gerektirdiği mahareti ve gücü anlıyorlar, assegailerini kalkanlarına vurup bağırarak heyecanla dans ediyorlardı.

Dövüşün fazla uzun sürmeyeceği belliydi. Koots'un soluk gözlerinde umutsuzluk dolu bir ifade belirmişti. Böğründen akan kana teri karışıyordu. Jim'in üzerine atılırken kaslarının zayıfladığını, bileğinin güçsüzleştiğini iyice hissetti. Jim, saldırıyı ustaca karşıladı ve kılıçları göz hizasında birleşti. Titreşen çeliğin üzerinden göz göze geldiler. Mermerden yontulmuş iki heykel gibiydiler. Beshwayo'nun savaşçıları anın önemini sezmiş, sesleri kesilmişti.

Bu ölümcül kilitten kurtulmaya çalışmaları halinde rakiplerine büyük bir fırsat vereceklerini iki adam da biliyordu. Jim, düşmanının gevşediğini hissetti. Koots, omuzlarının tüm gücüyle onu itmeye ve ayrılmaya çalıştı. Jim bunu bekliyordu zaten. İki çelik ayrılır ayrılmaz kılıcıyla öldürücü hamleyi yaptı. Koots'un soluk gözleri irileşti, parmakları gevşedi ve kılıcı çamurun içine düştü.

Kılıcının ucu Koots'un göğsüne derinlemesine girmiş olan Jim, kabzayı hâlâ sıkıca tutuyordu. Kabzanın hafifçe sarsıldığını hissedince sebebinin kendi nabızı olduğunu sandı. Ama sonra kılıcının doğruca Koots'un kalbine girmiş olduğunu anladı. Düşmanının kalbi, kanını yaradan dışarı pompalıyordu.

Koots'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Dizleri yavaşça büküldü ve boş çuvala dönen bedeni çamurun içine yıkıldı. Yüzüstü çamura gömülünce, Beshwayo'nun savaşçıları avlarını öldüren bir aslan sürüsü gibi kükredi.

Üç gemi, İntikam, Peri ve Arctarus, haftalar önce Nativity Koyu'ndan ayrılmıştı. Tasuz'un felukasını Zeyn'in filosunun gelişini haber vermek üzere koyun girişini görebileceği bir yerde nöbetçi bıraktıktan sonra doğu utkunun gerisinde pusuya yatmışlardı. Sonraki bitmek bilmez günler, belirsizlik, gerginlik ve can sıkıntısı içinde Tasuz'un işaretini beklemekle geçmişti.

Mansur, günün neredeyse her saatini Arctarus 'un ana direğinde, sağ gözü kızarana dek ufku dürbünüyle izleyerek geçiriyordu. Her akşam Cornish ile yediği erken bir akşam yemeğinin ardından Verity'nin kamarasına gidiyordu. Yazı masasının başında geç saatlere kadar oturuyordu. Verity, Nativity Koyu'nun kumsalında birbirlerinden ayrıldıkları sırada ona çekmecelerinin anahtarlarını vermişti. "Şimdiye kadar kimse günlüklerimi okumadı. Annemle babamın anlayamaması için Arapça yazmıştım.

Görüyorsun ya sevgilim, onlara hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmedim. " Bu sözlerinin ardından hafifçe gülmüştü. "Onları ilk okuyan kişinin sen olmasını istiyorum. Okudukça hayatımı daha iyi anlayacak, en gizli düşüncelerimi ve sırlarımı öğreneceksin."

"Bana bu onuru verdiğin için kendimi çok şanslı hissediyorum," demişti Mansur boğuk sesle.

"Bunun onurla ilgisi yok, bu aşkla ilgili," diye karşılık vermişti Verity. "Şu andan itibaren aramızda hiçbir sır olmayacak."

Mansur, günlüklerin on sene öncesinden, Verity'nin dokuz yaşına bastığı günden itibaren yazılmaya başlamış olduğunu gördü. Kadınlığa doğru ilerleyen genç bir kızın hayatının tüm ayrıntıları satırlar arasında gizliydi. Mansur her gece geç saatlere kadar oturuyor, yağ lambasının aydınlığında Verity'nin hayallerini, düş kırıklıklarını, küçük zaferlerini ve tecrübelerini okuyordu. Acılı anlarını okurken yüreği sızlıyor, mutlu anlarını okurken yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. Ailesiyle olan ilişkisini sorguladığı karamsar paragraflar da vardı. Babasından bahsettiği korku dolu satırları okurken tüyleri ürperdi. Verity, babasının uyguladığı cezaları en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Mansur'un elleri, parfüm kokulu yaprakları çevirirken öfkeyle titriyordu. Verity'nin canlı anlatımı onu çok etkilemişti. Okurken onunla aynı deneyimleri paylaşmış kadar oluyor, bazen yüksek sesle gülüyor, bazen de gözyaşlarıyla boğuşuyordu.

Sondan bir önceki cildin son sayfalarında, Maskat Limanı'nda, Arctarus'un güvertesindeki ilk karşılaşmalarından İskenderabad'dan dönüş yolunda veda etmelerine dek yaşananlar anlatılmıştı. Verity, bir yerde Mansur için, "O henüz bilmiyor, ama şimdiden bir parçam ona ait. Şu andan itibaren ayak izlerimiz zamanın kumlarında yan yana belirecek," diye yazmıştı.

Mansur sonunda duygusal açıdan bitkin bir halde lambayı söndürdü ve yatağına uzandı. Verity'nin saçlarının kokusunu hâlâ yastığında, teninin kokusunu ise çarşaflarında hissedebiliyordu. Gece yarısı uyanıp ona uzandı. Yanında olmadığını hatırlayınca acıyla inledi. Sonra Verity'nin yanında kalmasına izin vermeyen kendi babasından nefret etti.

Dorian, onu Sarah, Louisa ve küçük George ile birlikte, arabalarla, karanın iç kesimlerindeki vahşi tepelere göndermişti.

Ne kadar az uyumuş olursa olsun, çan, ara nöbet değişimini belirtmek için sekiz kez çaldığında, henüz ufuk aydınlanmamışken direğin tepesindeki yerini alıyor, dürbününü gözünden ayırmadan sabırla bekliyordu.

Üç geminin en güçlü ama en yavaşı olan Arctarus, rüzgârüstü pozisyonundaydı. Mansur ise gemideki herkesten keskin gözlere sahipti. Ufkun ötesinden gelen felukanın minik yelkenini de ilk fark eden o oldu. Ruby Cornish, yaklaşan geminin kimliğinden emin olur olmaz Arctarusu felukaya doğru yönlendirdi.

Tasuz yeterince yaklaşır yaklaşmaz seslendi. "Zeyn el-Din geldi. Yirmi beş büyük zambuk var." Sonra dönerek küçük filoya, ufukta lacivert bir çizgi halindeki Afrika anakarasına doğru öncülük etti. Umgeni Nehri'nin ağzına demirlemiş düşman filotillasını da ilk fark eden Mansur oldu. Yelkenleri indirilip sarılmıştı. Koyu renk gövdeleri ise arkalarındaki tepelere ve ormanlara karışmış gibiydi.

"Tam olarak babanın tahmin ettiği noktada demir atmışlar," dedi

Cornish, hızla yaklaştıkları filoyu incelerken. "Teknelerini kumsala yolluyorlar. Saldırı başlamış."

Aradaki mesafeyi süratle kapamaya devam ettiler. Görünüşe bakılırsa düşmanın tüm dikkati, askerlerin karaya indirilmesi üzerinde yoğunlaşmıştı. Açık denizden bir tehdit gelebileceğini düşünmüyorlardı muhtemelen.

"Beş tanesi büyük savaş zambukları, diğerleri nakliye gemileri," dedi Mansur.

"Hava koşulları bizden yana," dedi Cornish halinden memnun bir ifadeyle gülümseyerek. "Bizi hızla üzerlerine götüren rüzgâr, onları da kıyıya mıhlıyor. Demir alacak olurlarsa hemen karaya oturabilirler. Kadim ibn Ebubekir elimizde sayılır. Şimdi ne yapacağız, majesteleri?" diye sordu Mansur'a. Dorian, küçük filonun komutasını oğluna vermişti. Mansur'un saltanat unvanı bunu gerektiriyordu. Arap kaptanlar başka birini asla kabul etmezdi.

"Hazır bu şekilde kıyıya kısılmışlarken doğruca savaş zambuklarının üzerlerine gitmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Onları hallettikten sonra nakliye gemilerinin işini bitirmemiz çok kolay olacaktır. Siz ne dersiniz, Kaptan Cornish?"

"Tüm kalbimle size katılıyorum, majesteleri." Cornish, şapkasının kenarına dokunarak onayladığını belirtti.

"O halde diğer gemilerimize yaklaşalım ki emirlerimi onlara da iletayım. Her biri için bir düşman gemisini hedef göstermeliyim. Biz, Arctarus ile en büyüğüne saldıracağız." Mansur, ortadaki gemiyi işaret etti. "Çok büyük bir ihtimalle, Kadim ibn Ebubekir tarafından kumanda ediliyordur. Bir an önce ele geçirelim ve bir sonraki düşman gemisiyle ilgilenelim."

Peri ve İntikam hemen önlerinden ilerliyorlar, Arctarus ile arayı açmamak için yelkenlerini kısıyorlardı. Mansur, Kumrah ve Batula'ya saldırmalarını istediği gemileri işaret etti. Emirlerini anlar anlamaz iki gemi de son hızla hedeflerinin üzerine gitmeye

başladı.

Düşman sonunda yaklaştıklarını fark etmiş, güvertelerinde telaşlı koşuşturmacalar başlamıştı. Üç nakliye gemisi, taşıdıkları atları indirmekle meşguldü. Hayvanları, karınlarının altından geçirdikleri askılarla suyun içine indirdikten sonra kıyıya yüzmeleri için bırakıyorlardı. Kayıklarda bekleyen denizciler, atları kumsala doğru yönlendiriyordu. Yüz kadar hasta, yorgun at suyun içinde, kıyıya yüzmeye çalışıyordu.

Nakliye gemilerinin kaptanları, tüm topları çıkarılmış halde son sürat üzerlerine yaklaşan büyük gemileri görünce paniğe kapıldı. Demir halatlarını birkaç balta darbesiyle koparıp kaçmaya çalıştılar. Aralarından ikisi çarpışarak bembeyaz köpüklerle kaplı kıyıya doğru sürüklenmeye başladı. Dalgalar, birbirine yapışık duran gövdelerine çarpıyordu. Biri alabora oldu ve diğerini de peşinden sürükledi. Deniz yüzeyi enkaz parçaları, çırpınan denizciler ve atlarla dolmuştu. Bir iki gemi, demir halatlarını keserek yelken açmayı başarmıştı. Onları kıyıya iten rüzgârdan kıl payı kurtulup açık denize yöneldiler.

"Silahları yok, bizim için bir tehlike teşkil etmiyorlar," dedi Mansur, Cornish'e. "Bırak gitsinler. Onları daha sonra yakalayabiliriz. Önce savaş zambuklarını halletmeliyiz." Cornish'in yanından ayrılarak borda grubunun komutasını almaya gitti. Beş savaş gemisi hâlâ demirli duruyordu. Kıyıda uzaklaşıp düşmanla karşılaşmayı denemek için fazla büyük ve hantal gemilerdi. Oldukları yerde kalıp çarpışmaktan başka seçenekleri yoktu.

Arctarus doğruca en büyük geminin üzerine gitti. Mansur pruvada durmuş, araştıran gözlerle yaklaşmakta oldukları geminin güvertesine bakıyordu. "İşte orada!" diye bağırdı aniden ve kılıcıyla işaret etti. "Orada olacağını biliyordum!"

Gemiler birbirine o kadar yakındı ki Kadim onu duyarak o tarafa döndü. Aralarındaki nefret, elle tutulabilecek kadar yoğundu.

"Bir alabanda ateş, Kaptan Cornish," dedi Mansur, kışkırtıcı güvertesine dönerek. "Dumanların arasından pruvasına borda edeceğiz. " Cornish, emri aldığına dair bir işaret yaptı.

Rüzgârın yönü, Kadim'in gemisini pruvası denize, kıcı kumsala bakacak şekilde sabit tutuyordu. Ummanlı denizciler toplarını çıkarmışlardı, ama düşmana doğru çeviremiyorlardı. Cornish, Kadim'in gemisinin pruvasının önündeki kör atış noktasından geçti. Arctarus'un gövdesi daha yüksekti, tüm topları, altlarındaki savaş zambuğuna çevrildi ve ateşlendi. Cornish, topları salkımla doldurtmuştu. Gri bir duman bulutu, düşman gemisini bir anlığına gizledi. Sonra rüzgâr dumanı dağıttı ve büyük bir yıkımla karşılaştılar. Zambuğun güvertesinin tahtaları, dev bir kedi pençesiyle parçalanmış gibiydi, topçuların kanlı cesetleri, ateşlenmemiş silahlarının üzerine yığılmıştı.

Mansur, cesetler içinde Kadim'i aradı ve yaralanmamış olduğunu görünce şaşırdı. Kadim hâlâ ayakları üzerindeydi ve korkunç demir parçalarından kurtulmayı başarmış, adamlarına emirler yağdırıyordu. Cornish, iki geminin pruvalarını ustaca manevralarla karşı karşıya getirdi ve dümenin küçük hareketleriyle bir arada tuttu. Mansur, adamlarıyla diğer gemiye geçince Arctarus zambuktan ayrıldı. Mansur'u gemiyi ele geçirmesi için bırakıp açık denize kaçmasına fırsat vermeden saldırabilmek için demirlenmiş diğer

gemiye yöneldi. Bu arada filonun diğer iki gemisinin ne durumda olduğuna baktı.

Peri v e İntikam, yakın mesafeden yaptıkları alabanda ateşlerle düşman gemilerini büyük hasara uğratmış ve adam çıkararak gemileri ele geçirmişlerdi. Üç nakliye gemisi daha kıyıya sürüklenip alabora olmuştu. Bazıları ise hâlâ demirliydi. Cornish, saldırganlardan umutsuzca kaçmaya çalışan altı düşman gemisi daha saydı. Sonra Arctarus'un kığı üzerinden arkasında bıraktığı büyük savaş zambuğuna baktı ve üzerinde kanlı bir çarpışmanın devam etmekte olduğunu gördü. Bir an, Mansur'u gördüğünü sandı, ama güvertede öyle bir kargaşa hâkimdi ki emin olamadı. Prens keşke borda etmeden önce birkaç atış daha yapmama izin verseydi, diye düşündü. Ama bir yandan da ona hak veriyordu. Kadim ibn Ebubekir annesini öldürmüştü. Onurlu bir adam, hasmının canın kendi elleriyle almak isterdi.

Cornish, tüm dikkatini sıradaki hedefe yöneltti. "Aynı ilacı tattıracağız!" diye seslendi topçulara. "İyi bir doz salkımdan sonra borda edeceğiz."

Arctarus'un saldırısı, Kadim ibn Ebubekir'in gemisinin güvertesindeki adamların yarısını öldürmüş yaralamıştı, ama Mansur ve yanındakiler gemiye ayak basar basmaz, Kadim haykırarak kalan adamlarına emirler yağdırdı. Alt güvertelerden gelen askerler hemen çarpışmaya katıldı.

Sayıcı neredeyse birbirlerine eşitlerdi. Güverte öylesine dolmuştu ki kılıçları sallayacak, baltaları savuracak yeterli alan yoktu. Kanla kaplı güvertede ayakları kayıyor, bir ileri bir geri gidip geliyorlardı.

Mansur, Kadim'i bulmak için etrafına bakındı, ama önünde bir anda üç adam belirmişti. Hızla üzerine atıldılar. Mansur'un kılıcı, adamlardan birinin karnına girerek kaburgalarına doğru çıktı. Adam güverteye kapaklanmadan önce akciğerlerindeki havanın tıslayarak boşaldığı duyuldu. Mansur, kanla kaplı kılıcını hızla geri çekti ve diğer ikisine karşı son anda gardını aldı.

Adamlardan biri, uzun kolları son derece kaslı bir denizciydi. Çıplak göğsünde Kur'an'dan bir surenin işlendiği bir dövme vardı. Mansur, onu tanıdı. Maskat'taki siperlerde yan yana savaşmışlardı. Kılıcını indirecekmiş gibi yaptıktan sonra Mansur'un başının üzerinden savurdu. Mansur kendi kılıcıyla bu hamleyi engelledi ve çelikler sürtünerek birbirine kilitlendi. Onu bir kalkan gibi çevirdi ve araya girmeye çalışan diğer hasmına engel oldu.

"Zaufar! Demek gerçek Halife el-Salil'e dönmek için fazla bekleyemedin," diye hırladı adamın suratına. "Son görüşmemizde hayatını kurtarmıştım. Bu kez canını alacağım."

Zaufar şaşkınca geriledi. "Prens Mansur, siz misiniz?" Mansur türbanını çekip çıkardı ve bakır rengi saçları omuzlarına döküldü.

"Bu, prensin ta kendisi!" diye haykırdı Zaufar. Düşman denizciler duraksayarak geri çekildi. Gözlerini Mansur'a dikmişlerdi.

"Bu el-Salil'in oğlu!" diye bağırdı biri. "Ona teslim olun."

"O hainin piği. Öldürün!" diye bağırdı haydut görünümlü, göbekli bir adam. Zaufar

dönerek kılıcını adamın şişkin karnına daldırdı. Düşman bir anda kendi içinde ikiye bölünmüştü. Mansur'un adamları bu karışıklıktan faydalanmak için atıldı.

"El-Salil!" diye haykırıyorlardı. Düşman denizcilerden bazıları da onlara katıldı. Diğerleri ise "Zeyn el-Din!" diye bağılıyordu.

Kadim'in adamlarından birçoğu taraf değıştirmeye Mansur'un birliğı sayıca üstünlük kazandı ve çarpışmayı kazanacakları anlaşıldı. Mansur adamlarının önünde ilerliyor, karşısına çıkan düşmana göz açtırmıyordu. Yüzü ve entarisi kurbanlarının kanıyla ıslanmıştı. Gözlerinden adeta ateş fıskırıyordu. Kalabalığın içinde Kadim'i aradı. Çarpışma devam ederken düşmanlardan giderek daha çoğı onu tanıyordu. Silahlarını hemen atıyorlar ve güverteye kapanıyorlardı.

"El-Salil adına merhamet edin!" diye haykırıyorlardı.

Sonunda Kadim ibn Ebubekir, zambuğun kış küpeştesinin önünde tek başına kaldı. Gözlerini Mansur'a dikmişti.

"İntikamımı almak için geldim," diye bağırdı Mansur. "Kötü ruhunu çelikle yok etmeye geldim." İlerlemeye başlayınca adamları önünden birer birer çekildi. "Gel bakalım, Kadim ibn Ebubekir. Artık hesaplaşma vakti geldi."

Kadim bir adım geriledi. Sonra öne atıldı ve kılıcını Mansur'un başına doğru savurdu. Kurbanlarının kanıyla kırmızı boyanmış kıvrımlı kılıç havayı bir tıslamayla yardı. Mansur eğilince başının üzerinden geçerek direğe saplandı.

"Şimdi olmaz, köpekçik. Önce atanı öldüreceğim, senin sıran ondan sonra gelecek."

Sonra Mansur ne olduğunu anlayamadan entarisini üzerinden sıyrıp güverteye attı. Üzerinde sadece bir peştamal vardı. Göğsü kaslı ve sertti.

Kolunun altında, Mansur'un Maskat Limanı'nda açtığı kılıç yarasının pembe izi görünüyordu. Kadim küpeşteye döndü ve üzerinden atladı. Suya çarptı, dibe gitti, bir süre sonra tekrar yüzeye çıktı ve kıyıya doğru kulaç atmaya başladı.

Mansur geminin kış tarafına doğru koştu. Bir yandan da üzerindeki kılıcı çıkarıyordu. Kılıcını bıraktı, ama altın ve gümüş işlemeli kını içindeki kıvrık hançerini yüzmesine engel olmayacak şekilde peştamalinin arkasına yerleştirdi. Sonra küpeştenin üzerinden hızla atlayarak denize balıklama daldı. Mansur da Jim de, yüzmeyi Ümit Burnu'nun akıntılı sularında öğrenmişti. Yeni yetme birer delikanlıyken resifin derin sularına dalarak dev kerevitler avlıyorlardı. Buz gibi sularda avlanmakla geçirdikleri saatlerin ardından ağzına kadar dolu çuvallarını kıyıya çekerken birbirleriyle yarışıyorlardı. İkisi de müthiş birer yüzücüydü.

Mansur yüzeye çıktı ve başını sallayarak yüzüne yapışan ıslak saçları geriye savurdu. Kadim'in elli metre ötesinde olduğunu gördü. Usta denizciler olmalarına rağmen Arapların pek azının yüzebildiğini bilirdi. Bu yüzden Kadim'in suyu güçlü kulaçlarla yardığını görünce şaşırdı. Mansur, hızlı bir ritimle yüzerek düşmanının peşine düştü.

Zambuktaki adamlarının onu cesaretlendirmek için bağııp çağırıldığını duyabiliyordu. Onlara aldırmayarak kaslarının tüm gücüyle kulaç atmaya devam etti. Her on kulaçta bir başını kaldırıp bakıyor ve Kadim'e biraz daha yaklaşmış olduğunu görüyordu.

Kıyıya yaklaştıkça dalgalar altlarında kamburlaşmaya başladı. Kırılma çizgisine ilk ulaşan Kadim oldu. Köpüren dalgalar onu yakalayarak savurunca sersemledi ve yuttuğu sular yüzünden öksürmeye başladı. Akıntıya uyup kendini bırakmak yerine suyun gücüyle mücadele ediyordu.

Mansur arkasına bakınca bir sonraki dalga serisinin yükselerek yaklaştığını gördü. Yüzmeyi bırakarak kendini suyun üzerinde serbest bıraktı. Ellerin ve ayaklarının hafif hareketleriyle yüzeyde duruyordu. İlk dalganın yaklaşıp altından geçişini izledi. Dalganın üzerinde yükselince Kadim'in sadece otuz metre ileride olduğunu gördü. Dalga kıyıya doğru ilerlemeye devam etti ve Mansur iki dalga arasına düştü. Bir sonraki, daha büyük ve güçlüydü.

Jim'in, "İlki minik bir tümsek, ikincisi bir tepecik, üçüncüsüyse bir dağ gibidir," diyen sesini duyar gibi oldu. Bu sözleri birlikte yüzüp oynarlarken ondan çok kez duymuştu. "Üçüncü dalgayı bekle!"

Mansur ikinci dalganın kendisini ilkinden de yükseğe kaldırmasına izin verdi. Kıyıya doğru baktığında Kadim'in hâlâ köpüklü sular içinde yuvarlandığını gördü. Kah bacakları, kah kolları görünüyordu. Dalga onu pençesine almış, gitmesine izin vermiyordu. Mansur arkasına bakınca üçüncü dalganın yaklaştığını gördü. Öyle büyüktü ki gökyüzünü kaplıyormuş gibi görünüyordu.

Mansur kumsala doğru dönerek tekrar yüzmeye başladı. Bacaklarını bütün kuvvetiyle çırpıyor, kolları suyu yarıyor, hızı giderek artıyordu. Dalga onu yakalayarak kaldırdı.

Kadim hâlâ kıyıda çırpınıyordu. Mansur dev dalganın üzerinde yüzerek hızla düşmanına yaklaşıyordu. Kadim onu son anda gördü ve gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ciğerlerini havayla dolduran Mansur düşmanının üzerine daldı. Dalganın şiddetiyle her ikisi de dibe batarken kollarını ve bacaklarını düşmanının vücuduna sıkıca sardı.

Kulaklarına basınç yüzünden keskin sancılar saplandı ve başına bir şiş geçiriliyormuş gibi hissetti. Kollarını ve bacaklarını Kadim'den ayırmayarak yutkundu ve kulaklarındaki basınç azaldı. Hâlâ dibe batıyorlardı. Sonunda, bir ayağının deniz tabanına değdiğini hissetti. Bu arada Kadim'in göğsünü bir piton yılanı gibi saran kollarını gittikçe sıkılaştırıyordu.

Dibe vararak kumların üzerinde yuvarlandılar. Mansur gözlerini açarak yukarı baktı. Görüşü bulanıktı. Yüzey sanki yıldızlar kadar uzaktı. Tüm gücünü kullanarak tekrar sıktı. Kadim'in kaburgalarının kırılarak çöktüğünü hissetti. Kadim ağzını acıyla açıp haykırınca yüzeye doğru hava baloncukları yükseldi.

Boğul, aşağılık domuz! diye geçirdi içinden Mansur hızla yükselen gümüş rengi baloncukları izlerken. Ama ölen bir hayvanın son debelenmelerine karşı hazırlıklı olmalıydı. Kadim her nasılsa her iki ayağını birden kumlu tabana dayayarak bütün kuvvetiyle itti. Hâlâ birbirlerine kenetlenmiş olan iki hasım yüzeye doğru yükselmeye başladı. Yaklaştıkça yükselme hızları artıyordu.

Başları suyun üzerine çıkınca Kadim derin bir nefes aldı. Bu ona taze bir güç verdi ve Mansur'un kolları arasında kıvranarak döndü. Çengel gibi kıvrılmış parmaklarıyla

Mansur'un yüzüne doğru bir hamle yaptı. Keskin tırnakları, gözlerini oyma niyetiyle uzanarak alnını ve yanağını çizdi.

Mansur, Kadim'in tırnağının birinin sıkıca kapalı gözkapaklarının arasından zorla girdiğini ve gözyuvasına daldığını hissetti. Duyduğu acı inanılmazdı. Göz küresini yerinden çıkarmak üzereyken can havliyle başını geri atıp amansız pençelerden kurtuldu. Gözü, içinde biriken kan yüzünden neredeyse kör olmuştu. Acı dolu bir feryat kopararak ciğerlerini boşalttı. Kadim, yenilenen kuvvetiyle Mansur'a saldırdı. Bir kolunu boğazına dolayarak onu suya batırdı. Aynı zamanda tekmeler savuruyor, dizlerini Mansur'un bedenine geçiriyordu. Başını suyun üzerine çıkarmasına fırsat vermiyordu. Ciğerlerindeki hava boşalan Mansur, nefes alma ihtiyacıyla kavruluyordu. Kadim'in boğazını saran kolu demirden yapılmış gibiydi. Mücadele etmeye devam ederse gücünün kalan son kırıntılarını da harcayacağını biliyordu.

Bir elini arkasına uzattı ve hançerini kınından çıkardı. Sol eliyle yoklayarak Kadim'in kaburgalarının hemen altındaki hayati bölgeyi buldu. Kalan bütün kuvvetiyle hançeri düşmanının böğrüne daldırdı. Ucu bu amaçla kıvrık yapılan hançer öylesine keskindi ki, Kadim'in sıkı karın kasları en ufak bir engel teşkil etmedi. Çelik bıçak, düşmanının karnına, ucu en alt kaburgaya değinceye dek gömüldü. Mansur sonra hançeri çıkarmadan aşağı çekti ve Kadim'in karnında bir yarık açılıverdi.

Şiddetle sarsılan hasmı, boğazına doladığı kolunu çekti ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ellerini karnındaki derin yaraya bastırarak suyun üzerinde kalmaya çalıştı. Bağırsakları mavi, kaygan ipler gibi yarıktan dışarı boşalıyordu. Kısa bir süre sonra, yüzeyde kalabilmek için çırpıldığı bacaklarına dolandılar. Kadim'in yüzü gökyüzüne döndü ve boğazından umutsuzluk ve öfke dolu canhıraş bir çığlık yükseldi.

Mansur etrafına bakındı, ama yaralı gözü kanlarla kaplı olduğu için görüşü bulanıktı ve Kadim'in yüzü, kırık bir aynadan yansıyan bir görüntü gibi çok sayıda görünüyordu. Duyduğu acı öylesine şiddetliydi ki kafası her an patlayabilirmiş gibi hissediyordu. Elini korkuyla yüzüne götürdü. Gözünün yanağına doğru sarkmadığını, hâlâ yuvasında olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı.

Bir dalga üzerine kapaklanarak onu tekrar dibe gönderdi. Yüzeye çıktığında Kadim'in görünürde olmadığını fark etti. Daha korkunç bir şey görerek dehşetle nefesini tuttu. Afrika nehirlerinin denize döküldüğü bölgeler, Zambezi köpekbalıklarının doğal avlanma alanıydı. Mansur onları çok iyi tanırdı. Kan ve parçalanmış bağırsakların kokusunu alarak doğruca üzerine gelmekte olan canavarın suyu yaran yüzgecini görebiliyordu. Bir sonraki dalga köpekbalığını yükseltince Mansur canavarın şeklini iyice gördü. Kapkara gözlerini ona dikmiş gibiydi. Zarif vücut hatlarında garip bir güzellik vardı. Kuyruğu ve yüzgeçleri dev bıçaklar gibiydi. Ağzının şekli insana sırtıyormuş hissi veriyordu.

Kuyruğunun sert bir hareketiyle suları savurarak Mansur'un dibinden geçti. Sonra gözden kayboldu. Ortalıkta görülmemesi, varlığından çok daha korkutucuydu. Mansur, canavarın etrafında bir daire çizdiğini biliyordu. Saldırmaya hazırlanıyordu. Bu amansız canavarlarla karşı karşıya kalıp kurtulmayı başaran birkaç kişiyle konuşmuştu. Her biri,

ama kolunu, ama bacağını, bir uzvunu mutlaka yitirmişti. Hepsi de aynı şeyi söylemişti. "Önce dokunur, sonra vururlar."

Mansur gözünün acısına aldırmayarak suyun üzerinde karın üstü uzandı. Bir başka dalgayla yükseldiğini hissedince dalgayla birlikte yüzdü.

Dalga onu bir çocuk gibi kucağında taşıyordu. Mansur ayaklarının altında kumları hissedince sırtına vuran dalgalar eşliğinde hızla kıyıya yöneldi.

Tek elini yaralı gözünün üzerine bastırmış, acıyla inliyordu. Kumsala varır varmaz dizleri üzerine çöktü. Peştamalından bir parça yırtarak gözünü örtecek şekilde başına sardı. ,

Sonra sağlam gözüyle dalgalara baktı. Elli metre ötede, deniz yüzeyinde soluk renkli bir şey vardı. Dikkatle bakınca bunun bir kol olduğunu anladı. Hemen altında sular kaynaşıyor, telaşlı bir hareket seziliyordu. Kol, suyun altından çekilmişçesine aniden gözden kayboldu.

Sarsakça ayağa kalkan Mansur iki köpekbالیğının Kadim'in cesedini parçalamakta olduğunu gördü. Bir kemiği paylaşamayıp kavga eden iki köpek gibiydiler. Cesedi çekiştirerek küçük parçalar koparıyorlar, bu arada dalgalar onları sığ sulara yaklaştırıyordu. Sonunda Kadim ibn Ebubekir'den geri kalan paralanmış et parçası kıyıya vurdu. Köpekbalıkları sığ sularda birkaç tur attıktan sonra derinlere dalarak gözden kayboldu.

Mansur düşmanından geri kalanların başına gitti. Bedeninden yarım ay şeklinde kocaman parçalar koparılmıştı. Deniz suyu kanı yıkamıştı. Karnındaki yarık mor bir ağız gibi parlıyor, mavi bağırsakları dışarı taşıyordu. Ölüm bile gözlerindeki fanatikçe bakışı silememiş, ağzı nefretle bükülmüştü. "Görevimi tamamladım," diye fısıldadı Mansur. "Annemin ruhu belki şimdi huzur bulur." Parçalanmış cesedi ayağıyla dürttü. "Sana gelince, Kadim ibn Ebubekir, bedeninin yarısı canavarların midesinde. Ruhun asla huzur bulmayacak. Sonsuza dek acı çekeceksin."

Dönüp açığındaki gemilere baktı. Savaş sona ermek üzereydi. Büyük savaş zambuklarından üçü ele geçirilmiş, gönderlerine el-Salil'in mavi flaması çekilmişti. Nakliye gemilerinden biri daha kıyıya sürüklenip alabora olmuştu. Areturus kaçmaya çalışan son gemiyi kovalıyordu. Topları gümbürdedi ve vurulan zambuk ağır hasar aldı. İntikam kaçan nakliye gemilerini kovalıyordu ama küçük gemiler geniş bir alana dağılmıştı.

Peri'rinin nehrin ağzına yaklaştığını gördü ve el salladı. Sadık hizmetkâr Kumrah'ın onu aradığını ve saçının rengini o mesafeden bile tanıyacağını biliyordu. Gemiden hemen bir filika indirildiğini görünce yanılmadığını anladı. Görüşü hâlâ bulanıktı, ama Kumrah'ın geminin pruvasında dikildiğini görebiliyordu.

Gözlerini yaklaşan filikadan ayırıp kumsala çevirdi. Kumsal boyunca, yaklaşık bir kilometrelik alanda yok edilen zambuklardan kaçmaya çalışırken boğulan adamların ve atların cesetleri vardı. Düşmanlardan bazılarıysa hâlâ hayattaydı. Tek başlarına ya da birkaç kişilik gruplar halinde kumların üzerine çömelmişlerdi. Savaşmaya niyetlerinin olmadığı besbelliydi. Başboş atlar, ormanın kıyısında dolaşıyordu.

Mansur hançerini dalgaların arasında kaybetmişti. Yarı kör, çıplak ve silahsızdı. Baş

gösterecek herhangi bir tehlike karşısında çaresizdi. Gözünün acısına aldırmadan en yakındaki cesetlerden birinin yanına koştu. Cesedin üzerinde hâlâ bir entari ve kılıç vardı. Mansur entariyi üzerine geçirdikten sonra kılıcı kınından çekti ve keskinliğini kontrol etti.

Kılıç kaliteli Şam çeliğinden yapılmıştı. Kolunun üzerindeki ince tüyleri ustura gibi kestiğini görünce kılıcı memnuniyetle kınına geri koydu. Uzaktan gelen gürültüleri ilk o an fark etti. Sesler, kumsalın hemen gerisindeki sık ormandan geliyordu.

Daha sona ermemiş! dedi kendi kendine. Tam o sırada bir grup adam ormandan koşarak çıktı. Mansur'un bulunduğu yerle nehrin ağzı arasında bir yerdeydiler. Mansur, adamların Türklerle karışık Araplar olduğunu gördü. Beshwayo'nun savaşçıları, adamları denize doğru kovalıyordu. Mızraklar havada uçtu ve keskin uçları düşmanların sırtına gömüldü. Savaşçıların zafer çığlıkları, kurbanlarının acı dolu feryatlarına karıştı.

"Ngi dhlal. Yedim!"

Mansur, içinde bulunduğu yeni tehlikeyi anlamakta gecikmedi. Beshwayo nun adamları amansız bir düşman avına çıkmıştı. Onun da bir düşman olduğunu sanacaklardı. Soluk teni, yüzünün alt kısmını örten sakalıyla Ummanlı askerlerden bir farkı yoktu.

Deniz kenarındaki ıslak kumlar sert ve sıkışmıştı. Islak kumlar üzerinde nehrin ağzına doğru koştu. Arap askerler denize doğru sürüldüklerini anlayınca şaşkınca geri dönmüş, son çare olarak Beshwayo'nun adamlarıyla yüzleşmeye çalışıyordu. Savaşçılarla orman arasında dar bir boşluk vardı. Mansur, gözünün acısıyla her adımda inlemesine rağmen koşmaya devam etti ve dar aralıktan geçti. Neredeyse nehir ağzına ulaşmıştı. Bu arada filika da nehrin ağzındaki durgun sulara varmıştı. Buluşma noktasına aynı anda varacak gibiydiler.

Sonra arkasından birinin haykırdığını duydu ve dönüp baktı. Karaderili üç savaşçı onu fark etmişti. Çevreledikleri çaresiz Arapları bırakıp tavşan kovalayan tazılar gibi üzerine doğru koşmaya başladılar.

Karşı taraftan biri, onu yüreklendirmek için bağıırıyordu. "Geldik, majesteleri. Koşun! Allah yardımcınız olsun!" Mansur sesi tanıdı ve Kumrah'ın filikanın pruvasında olduğunu gördü.

Koşmaya devam etti, ama dalgaların arasında Kadim ile yaptığı mücadele ve gözünün sancısı onu güçten düşürmüştü. Çıplak ayakların hemen ardında ıslak kuma çarptığını duyabiliyordu. Bir assegai her an kürek kemiklerinin arasından girebilir, ucu göğsünden çıkabilirdi. Kumrah sadece otuz adım ötedeydi, ama bu mesafe Mansur'a otuz fersah gibi görünüyordu. Omzunun hemen gerisinde bir adamın sık nefesler aldığını duyabiliyordu. Dönüp onunla yüzleşmesi ve kendini savunması gerekiyordu. Kılıcını kınından çekerek arkasına döndü.

En öndeki savaşçı öylesine yakınındaydı ki assegaisini öldürücü darbe için kaldırmıştı bile. Ama avının avucunun içinde olduğunu görünce durdu ve yanındaki iki adama yavaşça seslendi. "Boğa boynuzları!" Bu en sevdikleri taktikti. Mansur'un etrafı bir anda sarılmıştı. Ne tarafa dönmeye çalışırsa çalışsın, sırtı tamamen korunmasız kalacaktı. Artık ölümden kurtuluş olmadığını biliyordu. Yine de en yakınındaki savaşçının üzerine atıldı. Kılıçları

çarpışmadan hemen önce Kumrah'ın haykırdığını duydu. "Çökün, majesteleri!" Mansur bir an bile duraksamadan kendini yüzüstü kumlara attı.

Savaşçı, assegaisini havaya kaldırarak bağırdı. "Ngi dhla!"

Beshwayo'nun adamları, yakın mesafeden ateşlenen tüfeklerin etkisini henüz tam olarak bilmiyordu. Savaşçı kılıcını indiremeden tüfekler ateşlendi ve mermiler, yerde yatan Mansur'un üzerinden vızıldayarak geçti. Bir kurşun, savaşçının dirseğine isabet etti ve kolu yeşil bir dal gibi kırıldı. Assegaissi elinden düştü. Aynı anda göğsüne bir başka kurşun saplandı. Mansur, diğer iki savaşçıyla çarpışmak için hızla ayağa fırladı, ama adamlardan biri karnını tutarak dizlerinin üzerine çökmüş, diğeriyse sırtüstü yere düşmüş, havayı tekmeliyordu.

"Gelin, Prens Mansur!" diye bağırdı Kumrah, filikayı saran duman bulutunun arasından. Rüzgâr dumanı dağıtınca Mansur, filikadaki her adamın tüfeğini ateşlemiş olduğunu gördü. Gözünün acısına aldırmamaya çalışarak filikaya doğru hızla ilerledi. Artık ölümcül tehlike sona ermiş, gücü iyiden iyiye tükenmişti. Filikaya zorlukla vardı ve güçlü kollar yorgun bedenini yukarı çekti.

Tom'la Dorian top platformunda yan yana diz çökmüş, dürbünlerini gözlerine kaldırmış dikkatle bakıyordu. Zeyn'in koyda, kalenin hemen karşısına demirlemiş, kale duvarlarını bombardımana tutan filosunu inceliyorlardı.

Dorian, büyük topların mevzilerini büyük bir özenle belirlemişti. Bu yükseklikten, koyun her noktasına atış yapabilirlerdi. Koydan içeri süzülen her gemi, korkunç bir tuzağa girmiş oluyordu. Topları o yüksekliğe çıkarmak fazlasıyla zahmetli bir iş olmuştu. Yamaç çok dik, topların çıkarılacağı nokta çok yüksekti. Ayrıca bronz silahlar kıydan doğruca yukarı çekilemeyecek kadar ağırdı.

Tom, sık ağaçlar arasından bir yol açmış, öküzlerin yardımıyla topları buradan yukarı, belirlenen noktanın hemen üzerine sürüklemişti. Sonra en sağlam halatları kullanarak topları ustaca gizlenmiş platformlara indirmişti. Toplar yerlerine yerleştirilince menzilini görüp atışlarının isabet yüzdesini yükseltmek için deneme atışları yapmışlardı. Ateşlenen ilk güller koyun üzerinden geçerek karşı kıyıdaki ormanlık bölgeye düşmüştü.

Topların yerinden ve performansından tatmin olduktan sonra barut deposunun elli adım ötesine kömür fırınına inşa etmişlerdi. Aradaki mesafe, kıvılcımların sıçrayarak bir tehlike yaratmasını önleme amaçlıydı. Fırını, nehrin kenarından getirdikleri killi toprakla sıvamışlardı. Elli öküz derisinden körükler yapmışlar, dikiş yerlerini ziftle sağlamlaştırmışlardı. Körüklerin başında durmaları ve ateşi canlı tutmaları için bir grup adamı görevlendirmişlerdi. Fırın harıl harıl yanmaya başladığında alevler öylesine parlaktı ki çıplak gözle bakmak mümkün değildi. Dorian, bir parça camı yağ lambasının alevine tutarak isle kararttı. Güllenin yeterince kızıp kızmadığını bu camın ardından bakarak kontrol ediyorlardı. Güllerin uzun maşalarla fırınlardan çıkarıyorlar, bu işi yapan adamlar sıcaktan korunmak için çok kalın deri eldivenler ve önlükler takıyordu. Her bir kızgın

gölleyi, özel olarak hazırlanmış uzun saplı beşiklere yerleştiriyorlar, iki adam gölleyi, namlusu havaya olabildiğince dikilmiş topun yanına götürüyordu.

Kızgın gölle, namludan içeri yuvarlandıktan kısa süre sonra ıslak kumaş parçalarını eritiyor, baruta ulaşarak kendiliğinden ateşliyordu. Namlu hâlâ gökyüzüne dönükken, vaktinden önce gerçekleşecek bir atış, topun kundağından ayrılmasına, platformun darmadağın olmasına ve topçuların ölümüne veya sakatlanmasına sebep olabilirdi. Bu yüzden, topun namlusunu çok kısa bir süre içinde indirip hedefine yönlendirmek zorundaydılar. Sonra bu uzun, tehlikeli işlem en baştan tekrar ediliyordu. Birkaç atışın ardından namlu aşırı derecede ısınıyor, geri tepmesi korkunç oluyordu. İçine tekrar barut koymaya cesaret edene dek namlunun üzerinden kovalarca deniz suyu döküyorlardı.

Dorian, Zeyn el-Din'in filosunun varmasını bekledikleri haftalarda kızgın göllerle ateşleme üzerine topçularına defalarca talim yaptırıp eğitmişti. Adamlar, yaşadıkları acı veren ağır deneyimler sonucu bu işte ustalaşmıştı. Yaptıkları talimler sırasında toplardan biri patlamış, namludan kopan bronz parçalar iki adamın ölümüne sebep olmuştu. Adamlar, parlayan kızgın göllelere artık huşuyla karışık derin bir saygı besliyor, kalan üç topu doldurma işini daha da ciddiye alıyordu.

Ustabaşı, fırının başından ayrılıp Dorian'ın yanına gelerek rapor verdi. "On iki gölle hazır, Halife hazretleri."

"Çok iyi, Fariat, ama ateş açma vakti henüz gelmedi. Fırını sıcak tutun." Dürbününü tekrar kaldırarak Tom ile düşman filosunun hareketlerini incelemeye devam etti. Zeyn'in gemilerinin bombardımanı, tüm koyu ve ormanın kıyılarını dumanla kaplamıştı, ama kaledekilerin kapılardan koşarak çıktığını ve ağaçlara doğru kaçtığını görebildiler.

"Güzel!" dedi Dorian memnuniyetle. "Aldıkları emirleri unutmamışlar." Zeyn'in filosunu koyun içlerine çekebilmek için kaledekilerin göstermelik bir savunma yapmasını istemişti. "Umarım ayrılmadan önce parapetlerdeki topları çivilemeyi de unutmamışlardır," diye homurdandı Tom. "Üzerimize çevrilmelerini istemem doğrusu."

Bombardıman hafifleyip sona erdi. Hücum birliklerinin tekneleri doldurup savaş gemisinden ayrılışını izlediler. Terk edilmiş kaleyi işgal etmek için hızla kumsala doğru ilerliyorlardı. Öndeki teknenin pruvasında duran Guy Courtney'yi, Tom da Dorian da hemen tanıdı. "Britanya Kralı'nın saygıdeğer başkonsolosu birliklere bizzat kumanda ediyor!" dedi Dorian. "Altının kokusu göz ardı edemeyeceği kadar kuvvetli geldi. Başkalarına güvenememiş olmalı. "Sevgili ikizim!" dedi Tom. "Onu bunca yıldan sonra görmek ne hoş. Son görüştüğümüzde beni öldürmeye çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa aradan geçen yıllar hiçbir şeyi değiştirmemiş. "Odanın boş olduğunu keşfetmesi fazla uzun sürmeyecektir," dedi Dorian. "Kapıyı üzerlerine kapatma vakti geldi. " Tabyanın gerisinde sadece bu görev için sabırsızca beklemekte olan haberciye döndü. Sarah'nın öksüzlerinden biriydi. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle, hevesle emirleri bekliyordu. "Aşağı in ve Ufaklık'ın yanına git. Ona girişi kapama vaktinin geldiğini söyle. " Çocuk, Dorian cümlesini bitirir bitirmez duvarın üzerinden atlayarak dik yamaçtan aşağı koşmaya başladı. Dorian, arkasından seslenmek zorunda kaldı. "Seni görmelerine izin verme!"

Ufaklık'la Muntu ağır demir halatına bağlanmış öküzlerin başında haber bekliyordu. Halatın diğer ucu, karşı kıyıdaki kütüklere bağlıydı. Suyun dibine çökmesi için ağırlaştırılmıştı. Savaş zambukları, omurgalarının altındaki halatı fark etmeden koya girmişti.

Engel, yetmiş büyük kütükten oluşuyordu. Çoğu, önceki sene kesilmiş, kalenin arkasında doğranıp işlenmeyi bekleyen kütüklerdi. Sayıları oldukça fazla olmasına rağmen, koyun girişini bir uçtan diğerine kapatmak için yirmi kütük daha gerekmişti.

Jim'le Mansur, boştaki her adamı yanlarına alarak dev ağaçları kesmek üzere ormana gitmişti. Ufaklık'ın öküzleri, devrilen ağaçları kumsala çekmişti. Burada, kütükleri Arctarus'un alt güvertesinden aldıkları yedek demir halatına sağlam bir şekilde tutturmuşlardı. Halatın çapı neredeyse elli santimdi ve otuz tondan fazla ağırlığı çekebilecek kadar dayanıklıydı. Bazılarının çapı doksan santimi, uzunluğu on iki metreyi bulan kütükler, kenevir halatın üzerine bir dizi inci gibi dizilmişti. Meydana getirdikleri barikat, Tom'la Dorian'ın hesaplarına göre Zeyn'in en büyük gemisini bile engelleyecek güçteydi. Ağır kütükler, üzerinden geçmeye çalışacak geminin gövdesini parçalayacaktı.

Ufaklık'la Muntu, Zeyn'in filosu yamacın üzerinden görülür görülmez öküzleri koyun girişinin güneyine götürmüştü. Hayvanları yoğun çalılar arasına gizleyerek büyük zambukların bir piştov menzili mesafesinden geçişlerini izlediler. Top platformundan son sürat koşarak gelen haberci öylesine nefes nefeseydi ki söylediklerinin bir kelimesini bile anlayamadılar. Ufaklık'ın onu omuzlarından tutarak sarsması gerekti. "Efendi Klebe girişi kapatmamızı emretti!" dedi sonunda çocuk cırlak sesle.

Ufaklık uzun kırıbacını şaklatınca öküzler harekete geçti. Ağır ağır çekerek suyun dibine çökmüş halatı gerdiler. Halatın iyice gerilmesiyle karşı kıyıdaki kütükler harekete geçti. Suyu doğru sürüklendiler ve bir yılan gibi kıvrılarak karşı kıyıya doğru ilerlediler. İlk kütük diğer tarafa ulaşıp da koyun ağızı tamamen kapanınca Ufaklık halatı civardaki en iri gövdeli ağaca sıkıca bağladı.

Tom'la Dorian, Guy'ın adamlarıyla kalenin açık kapılarından içeri aceleyle girip gözden kaybolmasını izledi. Sonra dürbünlerini koyun girişine çevirdiler ve öküzlerin çektiği halatın suyun yüzeyinde belirmediğini gördüler.

"İlk topu doldurabiliriz," dedi Dorian, emirlerini hevesle bekleyen topçulara. Emir hemen fırının başındaki ustabaşına iletildi. İlk gülleyi fırından çıkarmak uzun ve zahmetli bir iş oldu. Tom, beklerken dürbünüyle düşmanı izlemeye devam ediyordu.

Aniden Dorian'a seslendi. "Guy kale duvarlarının üzerinde. Hazine odasında ona bıraktığım mektubu görmüş olmalı." Gevrek gevrek güldü. "Öfkeden patlamak üzere olduğunu bu mesafeden bile görebiliyorum." Sonra yüzünün ifadesi değişti. "Ne yapıyor bu herif? Kumsala gidiyor. Kıyıya çıkan atları eyerletiyor. Bir itiş kakış oldu. Tanrım! Buna inanmayacaksın, Dorry. Guy kendi adamlarından birini vurdu." Piştovun sesi yamaca kadar

ulaşmıştı. Dorian topun başından ayrılarak Tom'un yanına geldi.

"Ata bindi."

"Yanında en az yirmi adam var."

"Tanrı aşkına, hangi cehenneme gidiyor bu adam?"

Atlıların Guy liderliğinde araba yolunda ilerlemeye başladığını gördüler ve ikisinin kafasına da aynı anda dank etti.

"Arabaların izlerini görmüş."

"Arabaların ve altının peşinden gidiyor."

"Kadınlar ve küçük George! Onlar da arabalarla birlikte gitmişti. Guy onları yakalayacak olursa. . ." Tom sözlerine devam edemedi. Aklından geçenler dile getirilemeyecek kadar acı vericiydi. Sonra üzgünce devam etti. " Benim suçum. Bu olasılığı düşünmeliydim. Guy öyle hemen pes edecek türde biri değil."

"Arabalar günler öncesinden yola çıktı," dedi Dorian. "Şimdi fersahlarca ötede olmalılar. "Sadece otuz kilometre uzaktalar," dedi Tom acılı bir ifadeyle. 'Onlara nehir geçidine kadar ilerleyip orada konaklamalarını söylemiştim."

"Bunda senin kadar benim de hatam var," dedi Dorian. "Kadınların emniyeti öncelikli endişem olmalıydı. Ne aptalım. "Peşlerinden gitmeliyim." Tom ayağa fırladı. "Guy'ın onları yakalamasına engel olmalıyım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Dorian da ayağa kalkarak.

"Hayır, olmaz!" Tom, onu geri itti. "Savaşın kaderi senin ellerinde. Sen olmazsan her şeyi kaybederiz. Komutayı bırakamazsın. Bu Jim ve Mansur için de geçerli. Sakın peşimden gelerek görevlerini bırakmasınlar. Guy'ın işini yardımınız olmadan da bitirebilirim. Gençleri görevleri tamamlanana dek burada tutmalısın. Bana söz ver, Dorry. "Pekâlâ. Ama Ufaklık ve adamlarını yanına almalısın. Yanlarına vardığında kütüklerle işleri bitmiş olur. " Tom'un omzuna hafifçe vurdu. "Tüm hızınla git, Tanrı yardımcın olsun." Tom, platformun duvarı üzerinden atlayarak bağlı duran atların yanına koştu.

Tom yamaçtan aşağı dörtnala inerken iki adam fırının başından sendeleyerek geldi. Aralarında taşıdıkları uzun saplı beşikte olgun bir elma gibi kıpkırmızı, demir bir gülle duruyordu. Dorian, ağabeyinin ardından kısa bir süre baktıktan sonra aceleyle gülleyi topun namlusundan içeri sokma işlemini gerçekleştirecek adamlarının yanına döndü. Gülle düzgün namludan içeri yuvarlanır yuvarlanmaz iki adam çubuklarla ıslak paçavraların üzerine iterek iyice sıkıştırdı. Ucundan buharlar tüten namluyu aceleyle indirdiler.

Dorian, namlunun açısını ayarlama işini bizzat üstlendi. Bu önemli görev için başka kimseye güvenememişti. Elleri levyeler olan iki adam, Dorian'ın emirleriyle namluyu hareket ettiriyordu. "Sola, biraz daha sola!" En büyük zambuğa nişan alınınca Dorian tatmin olarak geriledi. "Geri çekilin!" diye bağırdıktan sonra falya ipini aldı. Adamlar hızla güvenli noktalara kaçıştı. Dorian ipi çekince dev top, kafesinden kurtulmaya çalışan vahşi bir hayvan gibiyerinden fırladı.

Koyun suları üzerinden ardında kıvılcımlardan bir kuyruk bırakarak ilerleyen kızgın gülleyi nefeslerini tutarak izlediler. Hedefini vuracağını düşünen adamlar neşeyle bağıyorlardı. Iskaladığını görünce hayal kırıklığıyla homurdandılar. Zambuğun gövdesinin az ilerisinde sular fiskiye gibi fişkırdı.

"İyice ıslatın!" diye buyurdu Dorian. "Aksi halde ne olduğunu gördünüz."

Platformdan çıkarak ikinci topa koştu. İkinci gülle fırından çıkarılmış, getiriliyordu bile. Adamlar topun başında hazır durumda onu bekliyordu. Savaş gemileri, onlar topu doldurup ateşleyemeden koyun girişine doğru kaçtı. Dorian gemilerin hızına bakarak dikkatle nişan alıp gerekli talimatı verdikten sonra topu ateşledi.

Güllerin zambuklardan birine isabet ettiğini ve kıvılcımlar saçarak gövdesinin derinliklerine girdiğini gören adamlardan zafer naraları yükseldi. Dorian, sevinç içinde birbirlerini kutlayan adamların yanından ayrılarak üçüncü topun başına gitti. Topu doldurduklarında isabet alan zambuğun her tarafını alevler sarmıştı.

"Koyun girişindeki engeli parçalamaya çalışıyorlar!" diye bağırdı adamlardan biri. Yanan geminin suyun üzerinde yüzen kütüklere doğru hızını kesmeksizin ilerlemesini nefeslerini tutarak izlediler. Geminin gövdesi, çarpmanın şiddetiyle parçalanıp direği devrilince adamlardan yine neşe dolu tezahüratlar yükseldi. Denizciler canlarını kurtarmak için yanan gemiden denize atlıyordu.

Topların doldurulmasını kontrol edip nişan alan Dorian kan ter içinde kalmıştı. Üzerlerine kovalarca su dökülmesine rağmen toplar kızgın tavalara gibi cızırdıyor, her atışta geri tepmeleri daha da şiddetli oluyordu. Bununla birlikte sonraki bir saat içinde yirmi kızgın gülle daha fırlattılar ve dört gemi alevler içinde kaldı. Kütüklere çarpan geminin su üzerinde kalan kesimi yanıp kül olmuştu. Mürettebatının terk ettiği bir başkası koyda amaçsızca sürükleniyordu. Denizciler filikalara dolmuş, kumsala doğru kürek çekiyordu. İki gemi daha alevler içinde karaya oturmuştu. Alevlerin barut fıçlarıyla dolu cephaneliklere her an ulaşabileceğini bilen mürettebatları kıyıya yüzüp ormanın içlerine doğru kaçıyorlardı. Dorian'ın kızgın güllerinden nasibini sadece en büyük zambuk almamıştı. Ama koyun içinde kapana kısıldığı için durumu umutsuzdu. Bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Benden sonsuza dek kaçamazsın," diye mırıldandı Dorian. Fırından çıkarılan gülle topun yanına taşınırken şans için üzerine tükürdü. Tükürüğü kızgın gülleye temas eder etmez küçük bir buhar bulutu çıkararak havaya karıştı. Aynı anda bir sıcak hava dalgası yamacı yalayıp geçti. Kulak zırları patlayacakmış gibi olan adamlar şaşkınca koya baktı.

Sürüklenen geminin cephaneliği müthiş bir gürültüyle infilak etmişti. Mantar şeklinde yoğun bir duman geminin üzerinden yükseldi ve tepeyi aştı. Sonra, karaya oturan zambuklardan biri onu örnek almış gibi daha da büyük bir gürültüyle patladı. Patlamanın şiddetiyle oluşan dalgalar küçük ağaçları kökledi, büyüklerin dallarını kopardı. Toprak, yaprak, dallar ve deniz suyu büyük bir güçle iç içe geçmişti. İzleyen adamlar yol açtıkları hasarı şaşkınca izliyordu. Artık kimseden zafer tezahüratları yükselmiyordu. Dillerini yutmuşçasına bakakalmışlardı.

"Son bir tane kaldı," diyerek büyüü bozdu Dorian. "İşte orada, düşün günündeki bir gelin gibi tüm güzelliğiyle süzülüyor." Kalenin hemen altındaki kumsala doğru ilerleyen gemiyi işaret etti.

Topçular kızgın güneyi topun düzgün namlusundan içeri bırakmak üzereyken adamlar heyecanla haykırdı. "Gemiyi batırıyorlar! Tanrı'ya şükür, düşman kurtulamayacağını anladı."

Geride kalan son geminin kaptanı diğerlerinin akıbetini görmüştü. Manevra yapmak için hiçbir çaba sarf ettikleri görülüyor, doğruca kumsala ilerliyorlardı. Geminin gövdesi çatırdayarak karaya oturdu. Yelkenlerini, kıyıya varmadan hemen önce indirmişti. Birkaç dakika önce zarafetle süzülen gemi bir anda hurdaya dönmüştü. Mürettebatı karınca sürüsü gibi kumsala çıkıyordu.

"Yeter!" diye bağırdı Dorian adamlarına. "Daha fazlasına ihtiyacımız yok." Adamlar kızgın gülleyi belirgin bir rahatlama ile yere bıraktı. Dorian kovalardan birinden bir kepe dolusu su alarak başından aşağı döktü. Sonra yüzünü koluyla sildi.

"Bakın!" diye bağırdı fırının başındaki ustabaşı aşağıyı işaret ederek. Karaya oturan gemiden inen ve askerlerine kaleye doğru topallayarak liderlik eder bembeyaz entarili adamı tanıyan topçular arasında heyecanlı konuşmalar oldu.

"Zeyn el-Din!" diye bağırdılar.

"Zorbaya ölüm! Tüm lanetler üzerine olsun!"

"Çok yaşa El-Salil!"

"Zafer bizimdir! Allahu ekber."

"Hayır!" dedi Dorian hepsinin görebileceği yüksek bir yere çıkarak. "Zafer henüz bizim değil. Zeyn el-Din, inine kaçan yaralı bir çakal gibi kaleye sığındı."

Daha önce gemilerinden kaçarak ormana sığınan adamların Zeyn el-Din'in peşinden kaleye girdiğini gördüler.

"Onları dışarı kaçırmalıyız," dedi Dorian duvarın üzerinden yere atlayarak. Topçuları yanına çağırıp çabucak emirler verdi. "Artık kızgın güllelere ihtiyaç yok. Soğuk güller kullanın, ama kaleyi aralıksız ateş altında tutun. Nefes almalarına fırsat vermeyin. Adamlarımızı toparlayıp kaleyi kuşatma altına almak için aşağı iniyorum. Kalede ne su, ne de yiyecek var. Cephanelikte barut bırakmadık, parapetlerdeki toplar ise işe yaramaz hale getirildi. Zeyn bir iki günden fazla dayanamaz."

Bir seyis atını eyerlemişti bile. Dorian, topların başında sadece gerektiği kadar adam bırakıp diğerleriyle yamaçtan aşağı indi. Zeyn'in filosu koya girdiğinde kaleyi göstermelik bir şekilde savunup sonra terk eden adamlar, ona katılmak üzere tepenin altında bekliyordu. Dorian, düşmanın kaçmadığından emin olmak için adamları kalenin etrafını kolağan etmeye gönderdi.

Muntu'nun ormandan çıkıp geldiğini görünce atını ona doğru sürerek sordu. "Ufaklık nerede?"

"Yanına on adam alarak Klebe ile birlikte arabaların peşinden gitti."

"Gemilerimizin koya girebilmesi için kütük engelini kaldırdınız mı?"

"Evet, efendim. Koyun ağzı açık." Dorian dürbününü kaldırarak koyun girişini inceledi. Kütükler, Muntu'nun halatı kesmesiyle akıntıya kapılarak açığa sürüklenmişti. "Aferin, Muntu. Şimdi öküzleri al. " Zeyn'in karaya oturan gemisini işaret etti. "Şu geminin toplarını yerlerinden sökün ve kalenin önüne çekin. Düşmana dört bir yandan saldıracağız. Kale duvarında bir gedik açın. Jim ve Beshwayo'nun savaşçıları geldiklerinde içeriye oradan girerek işi bitirecekler."

Karaya vuran geminin topları yerlerinden sökülerek kalenin yakınına dizilmiş ve öğleden sonra ilerleyen saatlerde kale duvarını bombalamaya başlamıştı. Kuşatma altındaki düşmana hiç dinlenme fırsatı vermeyerek ateşe gece boyunca devam ettiler.

Peri şafak vakti koya süzüldü. Ele geçirilen savaş ve nakliye zambuklarını önlerine katan Arctarus ve İntikam hemen ardından geliyordu. Savaş gemileri demir atar atmaz toplarını kaleye doğru çevirdi. Yamaçtaki üç uzun namlulu top ve Zeyn'in gemisinden getirilen toplar bu arada ateşe durmaksızın devam ediyordu.

Mansur, İntikam demir atar atmaz kıyıya indi. Dorian, onu selamlamak için kumsalda bekliyordu. Oğlunun başının sarılı olduğunu görünce endişeyle yanına koştu. Mansur'a sıkıca sarıldıktan sonra sordu. "Yaralanmışsın. Çok ağır mı?"

"Göz küremde bir çizik," dedi Mansur aldırılmazca omuz silkerek. "Neredeyse iyileşti bile. Ama Kadim için aynı şeyi söyleyemem. Sonunda geberip gitti."

"Nasıl öldü?" diye sordu Dorian bir kol boyu uzakta tuttuğu oğluna bakarak.

"Tıpkı annemi öldürdüğü gibi hançerle."

"Sen mi öldürdün?"

"Evet, baba. Onu öldürdüm ve ölümü pek çabuk olmadı. Annemin öcünü aldım."

"Hayır, oğlum. Annenin ölümünün baş sorumlusu hâlâ hayattayken öcü alınmış sayılmaz. Zcyn el-Din kaleye kaçtı."

"İçerde olduğundan emin misin? Kendi gözlerinle gördün mü?" Baba oğul, top ateşi altındaki yıpranmış binaya baktı. Parapetlerde birkaç kafa görüyorlardı, ama düşman hiç cephanesi olmadığı için savunma yapamıyordu. Zeyn'in adamlarının çoğu duvarların arkasına çökmüştü.

Topların kükremesi karşısında tüfeklerini umutsuzca ateşliyorlardı.

"Evet, Mansur. Onu gördüm. Yaptığının cezasını çekene dek buradan ayrılmayacağım. Cehennemini boylayıp Kadim ibn Ebubekir ile birlikte yanacak."

Şiddeti giderek artan hafif sesi ikisi de aynı anda fark etti. Koyun kıyısının yaklaşık bir kilometre gerisinde ormandan düzenli bir şekilde sıraya girmiş askerler çıktı. Tam bir ordu disipliniyle koşuyorlardı. Başlıklarındaki, kapkara bir dalganın taundaki köpüklere benzeyen beyaz tüyler her adımlarında dalgalanıyordu. Sabah güneşi, assegailer ve yağlanmış göğüsleri üzerinde parlıyordu. Hep bir ağızdan, tüyler ürperten bir savaş şarkısı söylüyorlardı. Önlerinde tek başına bir atlı ilerliyordu. Yelesi ve kuyruğu rüzgârla dalgalanan siyah bir aygır üzerindeydi.

"Jim ve Ateştopu," diyerek güldü Mansur. "Tanrı'ya şükür sağ salim döndü." Jim'in bir tarafında ufak tefek bir adam, diğer yanındaysa dev gibi bir başka adam koşuyordu.

"Bakkat'la Beshwayo," dedi Dorian. Mansur, eyerin üzerinden eğilen Jim'e sarılmak üzere Ateştopu'nun yanına koştu.

"Üzerindeki bu paçavra da neyin nesi, kuzen? Yoksa yeni moda böyle mi? Sana hiç yakışmamış, sözüme güvenebilirsin," diyen Jim, kolunu Mansur'un omzundan çekmeden Dorian'a döndü.

"Babam nerede, Dorry Amca?" Yüzünde aniden korku dolu bir ifade belirdi. "Ölmedi ya da yaralanmadı, değil mi? Yalvarırım söyle."

"Hayır, Jim. İçin rahat olsun. Sevgili Tom'umuza kurşun ve kılıç işlemez. Buradaki işi biter bitmez kadınlar ve küçük George ile ilgilenmeye gitti."

Dorian, Guy'ın niyetini anlattığı takdirde onları gitmekten alıkoyamayacağını ve dolayısıyla Tom'a verdiği sözü tutamayacağını biliyordu. Kadınlarını korumak için doğruca geçide koşacaklardı. Hemen konuyu değiştirdi. "Görevlerinizi başarıyla tamamladınız mı?"

"Evet, Dorry Amca. Düşmana komuta eden Herminius Koots öldü. İşini kendi ellerimle bitirdim. Beshwayo ve savaşçılar ormandaki tüm düşman askerlerini temizledi. Takip dün bütün gün ve gecenin büyük kısmı boyunca devam etti. Kumsala ve tepelere kaçan bazı Türkleri bir fersah boyunca kovalamışlar ve öldürmüşler."

"Esirler nerede?" diye sordu Dorian.

"Beshwayo o kelimenin anlamını bilmiyor, ben de öğretmeyi başaramadım," diyerek güldü Jim. Ama Dorian gülmüyordu. Ormanda gerçekleşen katliamı gözünde canlandırabiliyor, vicdanı sızlıyordu. Assegailer ucunda canlarını verenler ne de olsa Umman askerleriydi. Ölümlerine sevinemezdi. Zeyn el-Din'e duyduğu öfke iyice şiddetlendi. Bu can kayıplarının en büyük sorumlusu oydu.

Jim, amcasının yüzündeki ifadeye dikkat etmemişti. İçî hâlâ savaşın heyecanıyla yanıyor, zafer sarhoşluğu dikkatini dağıtıyordu. "Şuraya bakın," diyerek savaşçıları kale önüne dizen Beshwayo'yu işaret etti.

Top gülleleri, duvarda geniş bir delik açmıştı. Beshwayo assegaisini gediğe doğru sallayarak savaşçılara bağıırıyordu. "Evlatlarım! Bazılarınız evlenme hakkını hâlâ elde etmiş değil! Bunun için size yeterince fırsat vermedim mi? Yavaş mıydınız? Şanssız mıydınız?" Susarak onlara sertçe baktı. "Yoksa korkuyor muydunuz? Önünüze serdiğim ziyafet karşısında korkudan altınıza mı işediniz?"

Savaşçılar öfkeyle Bağırarak itiraz etti. "Hâlâ açız! Hâlâ susuzuz!"

"Bize daha fazla yiyecek ve içecek ver, Kara Boğa!"

"Biz sadık köpekleriniz! Bırak da tekrar avlanalım, ulu kral!"

"Beshwayo ile savaşçılar gedikten içeri girmeden önce top ateşini kesme emri vermeliyiz, amca," dedi Jim. "Yoksa onları tehlikeye atmış oluruz."

Dorian hemen topçulara haber gönderdi. Toplar, birbiri ardına ateşi kesti. Mesajın yamaçtaki topçulara ulaşması biraz daha uzun sürmüştü, ama sonunda onlar da durdu ve ortalığa derin, gergin bir sessizlik çöktü.

Görünürdeki tek hareket, Beshwayo'nun savaşçılarının başlıklarındaki tüylerin dalgalanmasıydı. Cephaneleri tükenen Arap askerler, başlarını kale duvarları üzerinden uzatarak aşağıda dizilmiş korku saçan savaşçılara bakıyordu. Bu ölümcül kuşatmadan kurtulmaları mümkün değil gibi görünüyordu.

Sonra aniden kalenin duvarları üzerinden bir boru sesi duyuldu. Vahşi savaşçılar yerlerinde huzursuzca kıpırdandı. Dürbününü kaleye çeviren Dorian, duvarın üzerinde bir bayrağın dalgalandığını gördü. "Teslim mi oluyorlar?" Jim gülümsedi. "Beshwayo'nun anlamını bilmediği sözcüklerden biri de bu. Beyaz bayrak içerideki adamlardan birinin bile canını kurtarmaz. "Teslim olmuyorlar," dedi Dorian, dürbününü kapatarak. "Bayrağı sallayan adamı tanıyorum. İsmi Rahmet. Umman Donanması'nın amirallerinden biri. İyi bir denizci, mert bir adamdır. Hizmet edeceği kişiyi seçme şansı olmadı. Kolayca teslim olmayacaktır. Görüşme talep ediyor."

Jim başını sabırsızca iki yana salladı. "Beshwayo'yu uzun süre tutamam. Görüşülecek ne var ki?"

"Şimdi öğreneceğim," dedi Dorian. "Tanrım, amca! Zeyn el-Din'e güvenemezsin. Bu bir tuzak olabilir."

"Jim doğru söylüyor, baba," dedi Mansur endişeyle. "Zeyn'in kucağına öylece yürüyemezsin."

"Rahmet ile konuşmalıyım. Kan dökülmesini önlemek için elimden geleni yapacağım. Yeterince can alındı."

"O halde ben de seninle geliyorum," dedi Jim.

"Ben de," dedi Mansur bir adım öne çıkarak.

Dorian'ın yüzündeki ifade yumuşadı ve ellerini çok sevdiği genç adamların omuzlarına koydu. "İkiniz de burada kalacaksınız. İşler ters giderse intikamımı alacak birileri gerekiyor." Ellerini indirip kılıç kemerini gevşetti. Sonra silahı Mansur'a uzattı. "Bunu benim için saklamamı istiyorum." Sonra Jim'e döndü. "Dostun Beshwayo ve av köpeklerini bir süre daha bekletebilir misin?"

"Çabuk ol, amca. Beshwayo pek sabırlı bir adam değildir. Ona ne kadar süre engel olabilirim bilmiyorum." Jim, Dorian ile birlikte Beshwayo'nun yanına giderek krala durumu anlattı. Beshwayo onu dinledikten sonra bir süre düşündü. Sonra isteksizce homurdandı. "Beshwayo sen dönene kadar beklemeye razı oldu," dedi Jim, amcasına.

Dorian, savaşçıların arasından kaleye doğru yürüdü. Asaletini ve otoritesini fark eden savaşçılar çekilerek ona yol veriyordu. Kale duvarlarının önüne varan Dorian, piştov menzili içinde durarak yukarıdaki adama baktı.

"Konuş, Rahmet!" diye emretti.

"Beni hatırlıyor musunuz?" diye şaşkınca sordu adam.

"Hem de çok iyi. Seni tanıyorum. Aksi halde güvenmezdim. Onurlu bir adamsın."

"Majesteleri!" Rahmet saygıyla eğildi. "Yüce Halife'miz."

"Unvanımı kabul ediyorsan bana karşı savaşmak niye?"

Rahmet utancından yerin dibine geçecekmiş gibi görünüyordu. Sonra başını kaldırdı.

"Sadece kendi adıma değil, kalede bulunan bütün adamlar adına konuşuyorum."

Dorian elini kaldırarak onu susturdu. "Bu biraz tuhaf bir durum, Rahmet. Adamlar adına mı? Yani Zeyn el-Din adına konuşmuyor musun? Açıkla."

"Halife hazretleri, Zeyn el-Din. . ." Rahmet doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksadı. "Zeyn el-Din'den, gerçek Umman Halifesi'nin siz değil o olduğunu bize ve tüm dünyaya göstermesini istedik."

"Bunu nasıl ispatlayacak?"

"Geleneksel yöntemle. İki adamın tahtta eşit hakka sahip olduğunda uygulanan yöntem. Allah'ın ve herkesin gözü önünde tek bir dövüş. Zeyn el-Din'den Halife olduğunu kanıtlaması için sizinle ölümüne dövüşmesini istedik."

"Yani talebiniz bir düello mu?"

"Zeyn el-Din'e sadakat yemini ettik. Onu size teslim edemeyiz. Onu hayatımız pahasına korumaya ant içtik. Bununla birlikte, geleneksel bir düelloda yenilecek olursa yeminlerimiz geçersiz olur. O zaman seve seve sizin adamlarınız oluruz."

Dorian adamların içinde bulunduğu ikilemi anlayabiliyordu. Zeyn el-Din, esirleriydi, ama onu ne öldürebiliyorlar, ne de teslim edebiliyorlardı. Zeyn'i bire bir dövüşte öldürmeliydi. Diğer seçenek, Beshwayo'nun savaşçılarının Rahmet ve diğer adamları kılıçtan geçirmesiydi.

"Neden kendimi böyle bir tehlikeye atayım? Zeyn el-Din ve siz zaten elimdesiniz." Dorian, sıra sıra dizilmiş kara derili savaşçıları gösterdi. "Neden şimdi onları içeri gönderip hepinizi öldürmelerini izlemeyeyim?"

"Onursuz bir adam öyle yapardı. Sizin yapmayacağınızı biliyorum çünkü siz, Sultan Abd Muhammed el-Malik'in oğlusunuz. Ne bizim, ne de kendi şerefimize leke sürersiniz."

"Doğru söylüyorsun, Rahmet. Benim kaderim Umman'ı birleştirmek, bölmek değil. Kaderimi şerefimle gerçekleştirmeliyim. Hilafet için Zeyn el-Din ile dövüşeceğim."

Ummanlı komutanlar, kale duvarlarının önündeki sert toprak üzerine döktükleri beyaz külle dövüş alanının sınırlarını işaretlediler. Alan, daire biçiminde, çapı ise yirmi adımdı.

Zeyn el-Din ile çarpışan ve kalenin içinde mahsur kalan bütün Araplar kale surları üzerine sıralanmıştı. Dorian m, ele geçirilen zambukların ona sadakat yemini eden mürettebatının da dahil olduğu birlikleri ringin koya bakan tarafına, kalenin tam karşısına yığılmıştı.

Jim, Beshwayo'ya düellonun amacını ve kurallarını anlatınca kral adeta büyülendi. Artık kaleye dalıp içeridekileri öldürmesine engel olunduğu için kendini oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi hissetmiyordu. Ona göre bu dövüş, tüm çarpışmalardan daha asildi.

"Bir anlaşmazlığı çözmek için çok uygun bir yöntem bu, Somoya. Tam gerçek savaşçılara göre. Gelecekte kendi kabilemde de bu geleneği uygulayacağım."

Beshwayo'nun bütün savaşçıları dövüş ringinin çevresinde çömelmişti. Parapetler üzerinde ve alanın çevresinde boş yer kalmamıştı.

Dorian, Jim ve Mansur'un arasında, kale kapılarının tam karşısında duruyordu. Üzerinde sadece basit, beyaz bir entari vardı. Ayakları çıplaktı. Dövüşün kuralları uyarınca silahsızdı.

Borular tekrar öttü ve kalenin kapıları açıldı. Dört adam kaleden çıkarak tepeden aşağı uygun adım yürüdü. Üzerlerinde yarım zırhlar, bronz miğferler, baldır zırhları vardı. Soğuk bakışlı, donuk ifadeli, iriyarı bu adamlar, Umman sarayının cellatlarıydı. Meslekleri işkence ve ölümdü. Dairenin dört ayrı noktasında yerlerini aldılar ve çekilmiş kılıçlarının kabzalarına dayandılar.

Borular, kısa bir sessizliğin ardından tekrar öttü. Kaleden ikinci bir grup çıkarak eğimli arazide aşağı doğru yürüdü. Liderleri Molla Halik'ti. Arkasında Rahmet ve dört kabile şefi vardı. Sonra beş silahlı adamı arasında topallayan Zeyn'in uzun boylu bedeni kapıların arasında belirdi. Ringin diğer tarafında, Dorian'ın tam karşısında durdular.

Rahmet, ringin ortasına yürüdü. "Tek olan yüce Allah ve peygamberi adına ülkemizin kaderini belirlemek üzere burada toplandık. El-Salil!" Dorian'a doğru eğildi. "Ve Zeyn el-Din!" Ona dönüp tekrar eğildi. "Bugün ikinizden biri ölecek, diğeri ise Umman'ın Fil Tahtı'na çıkacak."

Ellerini iki yana açınca, arkasındaki iki kabile şefi Rahmet'e kılıçları uzattı. Rahmet, kılıçlardan birini külle çizilmiş sınırın hemen içine sapladı ve orada bıraktı. Sonra öteki kılıcı diğerinin tam karşısına gelecek şekilde diğer uçta yere sapladı.

"Sadece biriniz bu ringden canlı çıkabilecek. Dört hakem," bekleyen cellatları işaret etti. "Küllerle çizilmiş sınırın dışına her kim çıkarsa öldürmekle yükümlü." Sandaletinin ucuyla küllere dokundu. "Şimdi Molla Halik, Allah'ın bize yol göstermesi için dua edecek."

Molla, derin sessizlikte savaşçıları övdü ve sonucun en hayırlısı olması için dua etti. Dorian ve Zeyn, ringin iki ucundan birbirine bakıyordu. Yüzleri ifadesizdi, ama gözleri öfke ve nefretle parlıyordu. Molla sonunda dualarını bitirdi. "Allah'ın adıyla, dövüş başlasın!"

"Hazır olun!" dedi Rahmet.

Jim'le Mansur, Dorian'ın entarisini çıkardı. Altında sadece beyaz bir peştamal vardı. Teninin güneş görmeyen yerleri krema gibi beyaz ve pürüzsüzdü. Zeyn'in entarisini de aynı anda onun yardımcısı çıkardı. O da sadece peştamalıyla kalmıştı ve teninin rengi eski fildişine benziyordu. Dorian, Zeyn'in ondan sadece iki yaş büyük olduğunu biliyordu. İkisi de kırklı yaşların ortalarında ve ilerleyen yaşlarının bedenleri üzerindeki etkileri hemen göze çarpıyordu. Saçlarında ve sakallarında gri teller vardı ve karınları eskisi gibi dümdüz değildi. Bununla birlikte ringe girerken hareketleri güçlü ve zarif, kasları sert ve belirgindi. Zeyn'in topallayışı bile onun için bir engel gibi görülüyor, aksine hareketlerine bir sinsilik katıyordu. Boyları neredeyse eşitti, ama iri kemikli, geniş omuzlu Zeyn, Dorian'dan daha ağırdı. İkisi de çocukluklarından itibaren savaşçı eğitimi almıştı, ama o güne dek sadece bir kez dövüşmüşlerdi. O zaman ikisi de çocuktı, ama o tek dövüş hayatlarını değiştirmişti.

Aralarında bir kol boyu mesafe vardı. İkisi de konuşmuyor, dikkatli gözlerle rakibini tartıyordu. Rahmet aralarına girdi. Elinde örümcek ağı gibi hafif, çelik kadar sağlam ipek

bir kordon vardı. Uzunluğunu dikkatle ölçmüş, ringin yarıçapından beş adım kısa olmasına özen göstermişti.

Önce Zeyn'in yanına gitti. Solak olduğunu çok iyi biliyordu, ama formalite icabı sordu. "Hangi el?"

Zeyn cevap vermeye tenezzül etmeyerek sağ elini uzattı. Rahmet, kordonun ucunu uzatılan bileğe sıkıca bağladı. Bir denizci olduğu için düğümler konusunda ustaydı. Attığı düğüm ne gevşeyecek, ne sıkılaşaçaktı. Çelik bir kelepçe gibi sağlamdı. Rahmet, kordonun diğer ucunu tutarak Dorian'ın yanına geldi. Dorian, ona sol bileğini uzattı ve Rahmet, kordonun diğer ucunu bağlayarak aynı düğümü attı. Artık iki hasım birbirine bağlıydı. Onları sadece ölüm ayırabilirdi. "Kılıçlarınız hazır!" dedi Rahmet. İki adam da arkalarında duran kılıçlara baktılar. Kordon, ikisinin de silahını aynı anda almasına izin vermeyecek kadar kısıydı. "Boruların ötüşü dövüşü başlatacak ve sadece ölüm son verecek," dedi Rahmet. Sonra dört kabile şefiyle birlikte ringden ayrıldılar. Ortalıkta çıt çıkmıyordu. Rüzgâr bile durmuş, martılar seslerini kesmişti. Rahmet, kale duvarı üzerindeki askere bakarak elini kaldırdı. Adam, boruyu dudaklarına götürdü. Rahmet elini indirince borunun tiz sesi tepelerin eteklerinde yankılandı. Ringin çevresinde birikmiş bütün adamlar coşkuyla haykırdı.

Ringdeki iki rakip hiç kıpırdamıyordu. Hâlâ birbirlerine bakıyorlar, aralarındaki kordonu gergin tutarak rakibin gücünü ve ağırlığını tartmaya çalışıyorlardı. Diğerini çekmeden kılıçlarına ulaşmaları imkânsızdı.

Kordonu sessizce çekmeye devam ettiler. Dorian aniden öne fırladı. Zeyn, kordonun gevşemesiyle geriledi. Sonra hemen dönerek kılıcını almaya davrandı. Dorian sakat tarafından dönen rakibinin hareketlerindeki hafif ağırlığı fark etmişti. Zcyn'e doğru koştu. Bu arada kordonu toparlıyordu. Ringin ortasına vardığında kordonun yarısı elindeydi. Bu şekilde tüm ringe hâkim bir pozisyon elde etmiş, ama çok değerli mesafeyi feda etmek zorunda kalmıştı. Zeyn, kılıcının kabzasına uzandı. Dorian, kordonun tuttuğu kısmını bileğine sıkıca dolayarak duruşunu sağlamlaştırdı. Sonra kordonu öylesine şiddetli çekti ki, Zeyn hızla gerileyerek sakat tarafına doğru dönmek zorunda kaldı. Dengesini bir an için kaybetmişti. Dorian, onu itti ve kordonun bir kol boyuna eşit bölümünü daha toparladı.

Sonra çekiş açısını aniden değiştirdi. Kendini dayanak noktası yaparak Zeyn'i döndürdü. Merkezkaç kuvvetini kullanarak Zcyn'i ringin hemen dışındaki, çekilmiş kılıcıyla bekleyen cellatlardan birinin üzerine fırlattı. Ringin dışına çıkacağını fark eden Zeyn, son anda sağlam bacağından destek alarak karşı koymayı başardı. Beyaz küllere çarparak havalanmalarına sebep olmuş, ama ringin içinde kalabilmeyi başarmıştı. Cellat kılıcını havaya kaldırmış, indirmeye hazır halde hemen arkasında bekliyordu. Kordon gevşemiş, Dorian gerginliğin verdiği avantajı kaybetmişti. Ringin sınırına bir metre uzaklıktaki Zeyn'e omuz atmak ve küllerin dışına itebilmek için hızla öne atıldı. Hamlesini gören Zeyn, duruşunu sağlamlaştırdı ve darbeyi karşılamak için omzunu düşürdü.

Vücutlarındaki tüm kemikleri sarsan bir şiddetle çarpıştılar ve birbirlerine kenetlendiler. Mermerden oyulmuş gibi duruyorlar, harcadıkları çaba yüzünden homurdanarak

birbirlerine üstünlük kurmaya çalışıyorlardı. Dorian, avucunun alt kısmını Zeyn'in çenesine dayamış, başını geri itmeye çalışıyordu. Zeyn'in sırtı yavaşça büküldü ve cellat, sınırı geçer geçmez öldürücü darbeyi indirebilmek için yaklaştı. Tıslar gibi bir nefes alan Zeyn, bütün gücünü topladı. Yüzü, harcadığı çaba yüzünden kararmış gibiydi. Sırtını yavaşça düzeltti ve Dorian'ı iterek bir adım geriletmeyi başardı.

Gürültü, kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Askerler ve Dorian'ın adamları haykırıyor, Beshwayo'nun savaşçıları assegailerini kalkanlarına vuruyordu. Zeyn, rakibinden ağır olmasının avantajını kullanarak omzunu Dorian'ın koltukaltına doğru indirdikten sonra aniden yukarı doğru itti. Ayakları bir anlığına yerden kesilen Dorian, dengesini kaybetmişti. Çıplak ayak tabanları toprağın üzerinde kayıyordu. Bir metre, sonra bir metre daha geriye sürüklendi. Zeyn'in itişine var gücüyle karşı koymaya çalışıyordu. Zeyn aniden geriledi. Donan, dengesini kaybederek öne doğru sarsak birkaç adım attı. Zeyn, topal ayağına rağmen bir kertenkele gibi hızla kılıcının toprağa saplı olduğu yere gitti.

Dorian, onu tekrar durdurabilmek için gevşek kordonu yakaladı ama daha gerginleştirmeden Zeyn kılıca uzanmış, kabzasını sıkıca kavramıştı bile. Dorian onu geri çekince Zeyn hiç karşı koymadı ve kılıcının ucunu rakibinin boğazına hedefleyerek üzerine atıldı. Dorian eğilerek saldırıyı savuşturdu ve birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Hâlâ ipek kordonla birbirlerine bağlıydılar.

Zeyn sessizce gülüyordu, ama gülüşünde neşeden eser yoktu. Dorian'a saldıracakmış gibi yaparak yana çekilmeye zorladı. Kordon gevşer gevşemez Dorian'ın yerde saplı olan kılıcına doğru ilerledi. Dorian'ın kordonu çekip gerginleştirmesinden önce ikinci kılıcı yerden çekip aldı. Artık iki kılıcı vardı. Dorian'a döndü.

Zeyn'in rakibini ringde takip edişini izleyen kalabalığın üzerine korkunç bir sessizlik çökmüştü. Cellatlar, Dorian'ın hemen yakınında duruyor, küllerin ötesine geçeceği anı bekliyordu. Hasmını dikkatle izleyen Dorian, solak olan Zeyn'in sağ elini de büyük bir ustalıkla kullanabildiğini fark etti. Zeyn bunu ispatlamak istercesine sağ elindeki kılıçla Dorian'ın başına doğru bir hamle yaptı. Dorian bu hamleden kaçınca hemen sol elindeki kılıcı savurdu. Dorian bundan kaçamadı. Yana çekilmek için elinden geleni yapmasına rağmen kılıcın ucu kaburgalarını çizdi. Kanı gören kalabalık hayal kırıklığı ve öfkeyle ulumaya başladı.

Mansur, Jim'in kolunu öylesine sıkıyordu ki tırnakları kuzeninin derisine gömülmüştü. "Yaralandı. Buna bir son vermeliyiz."

"Olmaz, kuzen," dedi Jim yumuşak sesle. "Müdahale edemeyiz."

Ringdeki iki adam birbirlerinin etrafında dönmeye devam ediyordu. Kordonun gevşek kısmı hâlâ Dorian'ın elindeydi.

Zeyn öldürme hevesiyle yanıp tutuşuyor, gözleri parlıyor, dudakları kıpırdıyordu. "Dökülsün tüm kanın, domuz. Son damlası da bedenini terk edince vücudunu elli ayrı parçaya böleceğim ve ülkenin elli ayrı köşesine göndereceğim. İhanetin bedelinin ne olduğunu herkes görsün."

Dorian cevap vermedi. Kordonun ucunu sağ eliyle hafifçe tutuyordu. Tüm dikkatiyle Zeyn'in gözlerine bakıyor, bir sonraki hamlesini belli edecek bir işaret arıyordu. Topal ayağı üzerindeyken saldıracakmış gibi bir hareket yapan Zeyn, sonra hemen ağırlığını sağlam bacağına verdi. Bu tam da Dorian'ın beklediği hareketti. Kordonu iki yerinden birden kavradıktan sonra gevşek kısmı kırbaç gibi kullanarak Zeyn'in suratına vurdu. İpek kordon, Zeyn'in sağ gözüne öyle bir şiddetle çarptı ki kan damarları bir anda patladı, gözbebeği ve korneası çatladı. Göz küresi bir anda pembe jöleye dönmüştü.

Zeyn kız sesini andıran tiz sesiyle çığlık attı. Her iki kılıcı da bırakarak elleriyle yaralı gözünü örttü. Ringin ortasında tek gözü kör olmuş halde, çığlık çığığa duruyordu. Dorian eğilerek kılıçlardan birini aldı. Bir dansçı gibi zarif hareketlerle doğruldu ve kılıcı hemen Zeyn'in karnına daldırdı.

Zeyn'in çığıkları bıçak gibi kesildi. Bir eli hâlâ gözünün üzerindeydi. Diğer elini indirdi ve kan ile bağırsak gazlarının boşaldığı derin yarığı buldu. Sonra dizlerinin üzerine külçe gibi çökerek başını eğdi. Dorian, kılıcını başının üzerine kaldırdıktan sonra hızla indirdi. Kılıç havayı yararken bir kumrunun ötüşü gibi yumuşak bir ses duyuldu ve sonra çelik, iki omur arasına dalarak boynu kesti. Zeyn'in başı yere düşerek yuvarlandı. Kafasız bedeni bir anlığına dizüstü kaldıktan sonra öne kapaklandı. Kanlar, kesik boğazından fıskiye gibi fışkırıyordu.

Dorian eğildi ve Zeyn'in kafasını saçlarından tutup kaldırdı. Herkes gördüğü sahnenin etkisiyle sus pus olmuş, gözünü kırpmadan bakıyordu. "Böylelikle Prenses Yasmini'nin öcünü almış oldum. Umman'ın Fil Tahtı da artık benimdir!"

Bütün adamlar hep bir ağızdan coşkuyla bağırdı. " El Salil'e selam olsun! Halife'ye selam olsun!"

Beshwayo'nun savaşçıları ayağa fırlayarak krallarıyla birlikte haykırdı. "Bayete, Inkhosi! Bayete!"

Dorian başını eğdi ve yarasının verdiği bitkinlikle olduğu yerde hafifçe sallandı. Hâlâ kan kaybediyordu ve Jim'le Mansur yanına koşup destek olmasaydı yere yıkılabilirdi. Yarı taşıyıp, yarı destek olarak onu kaleye taşıdılar. Bütün mobilyalar boşaltılmıştı. Dorian'ı odasına götürüp çıplak zemin üzerine yatırdılar. Mansur, buyruklarını bekleyerek eşikte duran Rahmet'e Zeyn el-Din'in özel doktorunu çağırmasını emretti. Adam, doktoru bir an önce getirmek için uzaklaştı.

Doktor yarayı temizleyip katgütle dikerken Dorian cılız bir sesle Mansur ve Jim ile konuştu. "Tom size bunu savaş sona ermeden söylemeyeceğime dair benden söz aldı. Sözümü tuttum. Artık size anlatabilirim. Kardeşimiz Guy, adamlarımız kaleyi terk eder etmez silahlı bir birlikle kıyıya indi. Bir fırtına gibi kaleye daldılar. Guy, hazine odasının boş olduğunu görünce kale duvarlarına çıktı ve araba izlerini gördü. Altını başka bir yere gönderdiğimizi anlamış olmalı. Zeyn o arada atlarını kıyıya çıkarmıştı. Guy, yirmi adamıyla birlikte atlara atlayıp arabaların peşine düştü. Arabaları ele geçirmeye niyetli olduğuna hiç şüphe yok." İki genç adam dehşetle donakalmıştı.

Konuşmayı ilk başaran Jim oldu. "Kadınlar! Küçük Georgie!"

"Tom olan biteni anlar anlamaz Ufaklık ve adamlarını alarak Guy'in peşinden gitti."

"Allahım!" diye inledi Mansur. "Tüm bunlar dün olmuş. O zamandan bu yana neler olup bitti kim bilir. Neden bize daha önce söylemedin?"

"Sebebini biliyorsunuz. Ama artık beni bağlayan bir söz yok."

Mansur'a dönen Jim'in sesi, ailesi için duyduğu endişeyle çatallaşmıştı. "Benimle geliyor musun, kuzen?"

"Gitmeme izin veriyor musun, baba?"

"Elbette oğlum, Allah yardımcınız olsun."

Mansur ayağa fırladı. "Haydi, kuzen!" Birlikte kapıya koştular.

Jim dışarı çıkar çıkmaz Bakkat'a seslendi. "Ateştopu'nu eyerle! Hemen yola çıkıyoruz!"

Nehir geçidi, kıyıda" güvenli bir uzaklıkta olmanın yanında çok da güzel bir yerdi. Sarah'nın kamp yeri olarak orayı seçmesinin bir sebebi de buydu. Nehir, dağlardan şelaleler oluşturarak iniyor, bu şelalelerin döküldüğü duru gölcükler balık kaynıyordu. Yüksek ağaçlar, kamp alanını gölgeliyordu. Yaprakları arasındaki meyveler, kuşları ve vervet maymunlarını ağaçlara çekiyordu.

Tom, Sarah'ya tüm eşyaların fildişleriyle birlikte kalenin birkaç kilometre ötesine inşa edilmiş depoya götürüleceğini söylemiş, ama Sarah değer verdiği tüm şahsi eşyalarını arabalara yükleyip yanında götürmekte ısrar etmişti. Ona göre Tom'un üzerine titrediği altın sandıklarının çok büyük bir önemi yoktu. Kamp alanına vardıklarında sandıkları arabalardan indirtmeye bile tenezzül etmemişti. Verity ile Louisa kibarca bu durumun emniyetini sorgulayınca gülmüştü. "Boşuna çaba. Nasıl olsa kaleye dönüşümüzde tekrar yüklenecekler."

Öte yandan, kampı, evlerini aratmayacak konforlu bir yer haline getirmek için elinden geleni ardına koymamış, telaşla oradan oraya koşturmuştu. Kamp alanına bir mutfak bile kurdurmuştu. Çatı, sazlarla ustaca örülmüş, zemin, sertleşen killi toprakla sıvanmıştı. Sarah'nın klavseni, inşa edilen odanın başköşesine yerleştirilmişti. Her akşam başında toplanıp şarkılar söylüyorlardı.

Gün içinde gölcüğün başında piknik yapıyorlar, George'un suda balık gibi yüzmesini izliyorlar, yüksekten atlayıp suları olabildiğince sıçrattığında alkışlıyorlardı. Resim yapıyorlar, dikiş dikiyorlardı. Louisa, George'a Asilyürek üzerinde binicilik dersleri veriyor, Verity ise Kur'an ve Ramayana çevirileri üzerinde çalışıyordu. Sarah, George'u yanına alarak yabani çiçek toplamaya gidiyor, dönüşünde her birinin resmini ayrıntılarıyla çizerek defterine notlar düşüyordu. Verity, Arctarustaki kamarasından en sevdiği kitapları getirmişti. Kitapları yüksek sesle diğerlerine okuyordu. Kadınlar, James Thomson'ın Mevsimler'ini hayran hayran dinlemişlerdi.

Louisa bazı sabahlar George'u, Sarah'yla Intepe'ye bırakarak Verity ile birlikte ata biniyordu. Bu düzen, George'un da işine geliyordu. Büyükanne Sarah, sonu gelmez bir bisküvi, kurabiye ve şekerleme kaynağı gibiydi. Ayrıca harika masallar anlatıyordu.

Intepe, George'un üzerine titriyor, ne isterse yapıyordu. Artık Zama'nın karısıydı ve ona iki oğul doğurmuştu bile. Bebeği hâlâ emziriyordu. Zama, George için küçük bir yay yapmış, bir sopayı da mızrak niyetine sivrilmişti. George zamanının çoğunu kampta avlanarak geçiriyordu. Bir gün, bir tarla faresi avlamayı başardı. Ama küçük hayvanın ölüm sebebi bir ok veya mızrak değildi.

George'un ayaklarının altında dolaşma hatasını işlemiş, George de yanlışlıkla üzerine basmıştı.

Günler neşe ve huzur içinde geçiyor gibi görünmesine rağmen üzerlerinde karanlık bir gölge vardı. Kahkahalar atarken aniden sessizleşiyorlar, arabaların arkalarında bıraktıkları izlere bakıyorlardı. Sevdikleri erkeklerin isimlerini söylediklerinde ki bu oldukça sık oluyordu, hepsinin gözlerine hüznü bir bakış yerleşiyordu. Geceleri en ufak seste hemen uyanıyorlar, yattıkları yerden birbirlerine sesleniyorlardı. "Nal sesini duydun mu, anne?"

"Kendi atlarımızdan birinin sesiydi, Louisa. Uyu artık. Jim yakında gelecek."

"İyi misin, Verity?"

"Senin kadar iyiyim. Mansur'u ise senin Jim'i özlediğin kadar özlüyorum."

"Haydi artık uyuyun, kızlar," diye sakinleştirirdi onları Sarah. "Onlar birer Courtney ve hepsi de çetin cevizdir. Yakında burada olurlar."

Her dört veya beş günde bir, Fort Auspice'den bir atlı gelir, deri heybesinde onlara mektuplar getirirdi. Günlerinin en güzel anı onun kampa gelişi oluyordu. Her kadın, adına yazılmış mektubu habercinin elinden kapıyor, arabasına koşup sessizce okuyordu. Sonra yüzleri mutlulukla kızarmış bir halde gülümseyerek arabalarından çıkıyor, aldıkları taze haberleri tartışıyorlardı. Sonra sonu gelmez uzun bekleyiş tekrar başlıyordu.

Intepe'nin büyükbabası Tegwane, kampın gece nöbetçisiydi. Yaşı ilerlemiş olduğu için çok az uyuyor, görevini son derece ciddiye alıyordu. Mızrağını omzuna atarak, ince bacakları üzerinde arabalar arasında dolaşarak, gecenin sessizliğini dikkatle dinliyordu. Zama, kampın idarecisiydi. Emri altında, sürücüler ve silahlı adamlardan oluşan sekiz kişi vardı. Küçük Izeze artık iyice büyümüş ve usta bir atıcı olmuştu. Nöbetçi çavuşuydu.

İnkunzi, Jim'in emirleriyle sığırları sahilden olabildiğince uzaklaştırmış, tepelerin ardına güvende olabilecekleri bölgelere götürmüştü. Nguni çobanlarla birlikte acil bir ihtiyaç anında hemen yardıma koşabilmek için yakınlarda bekliyordu.

Kadınlar, kampta geçirdikleri yirmi sekiz günün ardından kendilerini güvende hissedebilmeliydiler, ama hissetmiyorlardı. Geceleri huzur içinde uyuyabilmeleri gerekirdi, ama uyuyamıyorlardı. Üzerlerindeki karanlık gölge bir türlü uzaklaşmıyordu.

O gece Louisa'nın gözüne bir damla bile uyku girmedi. Işığın George'u rahatsız etmemesi için bir battaniyeyi paravan olarak asmış, yağ lambasının aydınlığında Henry Fielding okuyordu. Kitabı aniden bıraktı ve arabanın girişine yönelip seslendi. "Bir atlı geliyor. Mektupları getiriyor olmalı."

Diğer arabaların içi birbiri ardına aydınlandı ve kadınlar inip mutfağın önünde toplanarak beklemeye koyuldu. Geceliklerinin üzerine şallarını almışlardı. Zama ile Tegwane, ateşe odun atarken kadınlar kendi aralarında heyecanla konuşuyordu.

Huzursuzluğu ilk hissedenden Sarah oldu. "Birden fazla at var." Başını hafifçe eğerek dikkatle kulak kesildi.

"Bizimkiler mi yoksa?" diye sordu Louisa hevesle.

"Bilmiyorum."

"Belki önlem alsak iyi olur," dedi Verity. "Atla gelip gelişlerini gizlemedikleri için hemen dost olduklarını düşünmeyelim."

"Verity haklı. Louisa, George'u al! Herkes mutfağa! Kim olduklarını görene dek kendimizi mutfağa kilitleyeceğiz."

Louisa geceliğinin eteklerini toplayarak arabasına koştu. Uzun, sarı saçları sırtında dalgalanıyordu. Oğullarını alan Intepe koşup geldi. Sarah'yla Verity, onları hemen mutfağa soktu. Askıdan bir tüfek alan Sarah, eşikte durdu.

"Çabuk ol, Louisa!" diye seslendi endişeyle. Nal sesleri giderek yükseldi ve bir grup atlı karanlığın içinden çıktı. Kampa girerek atlarının dizginlerini çektiler. Atları kendi etraflarında dönüyor, kovaları ve sandalyeleri deviriyordu.

"Kimsiniz?" diye seslendi Sarah sertçe. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Grubun lideri öne çıktı ve yüzünün görülmesi için şapkasını geriye itti. "İndir o tüfeği, kadın. Diğer kadınlar açık alana çıksın. Kontrolü ele alıyorum."

Verity Sarah'a yaklaşarak fısıldadı. "Bu babam. Guy Courtney."

"Verity seni hain evlat! Buraya gel. Yaptıklarının hesabını vereceksin."

"Onu rahat bırak, Guy Courtney. Verity benim korumam altında."

Guy, onu tanıyınca acı acı güldü. "Sarah Beatty, sevgili baldızım. Görüşmeydi uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil," dedi Sarah sertçe. "Soyadım artık Beatty değil, Bayan Tom Courtney oldum. Şimdi bizi rahat bırak ve defol."

"Öyle aşağılık bir herifle evli olmakla övünmemelisin, Sarah. Ayrıca bu kadar çabuk gidecek değilim. Sizde benden çalınmış şeyler var. Altınlarım ve kızım. Onları geri almaya geldim."

"Onlara el sürmeden önce cesedimi çiğnemek zorundasın."

"Hiç sorun değil." Bir kahkaha atarak Peters'a döndü. "Adamlara arabaları aramalarını söyle."

"Dur!" dedi Sarah tüfeğini doğrultarak.

"Ateş et de görelim!" dedi Guy. "Bunun yapacağın son şey olacağını temin ederim."

Sarah kararsızca duraksarken Guy'ın adamları atlarından inip arabaları aramaya koyuldu. Bir adam bağırdı ve Peters, Guy'a döndü. "Altını bulmuşlar."

Bir çığlık duyuldu ve iki Arap, Louisa'yı arabasından dışarı sürükledi. George kucağındaydı ve kurtulmak için çırpınıyordu. "Bırakın beni! Bebeğime dokunmayın!"

"Kim bu piç?" diye soran Guy eğilip George'u tek kolundan tutarak Louisa'nın kucağından çekip aldı. Sonra ateşin üzerinden Sarah'ya baktı. "Bu ufaklığın kim olduğunu biliyor musun?"

Verity, Sarah'nın geceliğini telaşla çekiştirerek fısıldadı. "Senin için ne kadar değerli

olduğunu öğrenmesine sakın izin verme. Yoksa onu hiç acımadan çıkarları için kullanır."

"Demek sevgili kızım düşmanlarımla işbirliği yapıyor. Çok ayıp, kızım." Guy'ın bakışları tekrar Sarah'ya döndü. Bembeyaz kesildiğini fark edince yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi. "Demek bu velet hiçbir şeyin değil, Sarah? O halde ondan kurtulalım."

Eyerinin üzerinde eğilerek çocuğu kamp ateşinin üzerinde tuttu. Alevlerin sıcaklığını çıplak bacaklarında hisseden George acıyla ağlamaya başladı. Louisa da onunla birlikte feryat etti. Verity bağırdı. "Hayır, baba! Bırak onu!"

"Hayır, Guy, dur!" Sarah'nın sesi hepsine baskın çıkmıştı. Öne atıldı. "O benim torunum. Lütfen canını yakma. Ne istersen yapacağız, yeter ki onu bırak."

"Bu çok daha mantıklı bir yaklaşım." Guy, çocuğu alevlerin üzerinden çekti.

"Onu bana ver, Guy," dedi Sarah kollarını uzatarak. "Lütfen, Guy."

"Lütfen, Guy!" diye onu taklit etti adam. "Aferin, böyle medeni ol işte. Ama maalesef fikrinizi değiştirmemeniz için küçük George'u yanımda tutmam gerek. Şimdi, bütün hizmetkârlarınızın silahlarını bırakmalarını ve saklandıkları yerden ellerini başlarının üzerinde tutarak çıkmalarını istiyorum. Hemen emri ver!"

"Zama! Tegwane! Izeze! Hepiniz söyleneni yapsın," diye emretti Sarah. Adamlar, arabaların ve ağaçların arkasından gönülsüzce çıktı. Guy'ın adamları hemen tüfekleri topladı, adamların ellerini arkalarından bağladı ve uzaklaştırdı.

"Şimdi; sen Sarah, Verity ve şu diğer fahişe," Louisa'yı gösterdi. "Kulübeye girin. Ufaklığın yanımda olduğunu unutmayın." George'un yanağına öyle bir çimdik attı ki çocuk acıyla ağlamaya başladı. Adamların kulübelere doğru sürüklediği kadınlar çırpınarak kurtulmaya çalışıyordu. Kapı üzerlerine sertçe kapandı ve önünde iki adam nöbet tutmaya başladı.

Guy, atından inerek dizginleri adamlarından birine fırlattı. Kolundan tuttuğu George'u yanında sürüklüyordu. Çocuk bağırarak ağlamaya başlayınca eğilip dişleri birbirine çarpana, nefesi kesilip daha fazla bağıramayana dek şiddetle sarstı. "Kes sesini, seni küçük domuz yoksa ben kesmesini bilirim." Doğrulup Peters'a seslendi. "Altın sandıklarını indirmelerini söyle. İçindekileri bizzat kontrol etmek istiyorum."

Adamlarının ağır sandıkları arabalardan indirip kapaklarını açmaları, Guy'ın sandığından uzun sürdü, ama pırıl pırıl parlayan külçeleri gördüğünde tüm sabırsızlığı uçup gitti ve yüzünde huşu dolu bir ifade belirdi. "Hepsi burada," diye fısıldadı rüyadaymışçasına. "Bir gramı bile eksik değil." Sonra çömeldiği yerden kalktı. "Artık tek yapmamız gereken, hepsini güvenli bir şekilde gemiye yüklemek. Bu arabalardan en az ikisine ihtiyacımız olacak." George'u kolunun altına tıktırarak silahlı adamların gözetiminde bir köşede toplanmış olan hizmetkârlara doğru yürüdü. "Arabaların sürücüleri hangileriniz?" Adamlar öne çıkınca buyurdu. "Öküzleri getirip şu iki arabaya koşun. Adamlarımın gözü üzerinizde olacak. Çabuk olun. Bir numara yapmaya kalkarsanız vurulursunuz."

Sarah, mutfak kapısı arkalarından kapanır kapanmaz kızlara döndü. Verity, yüzü kireç

gibi olmasına rağmen sakın görünüyordu. Louisa titreyerek sessizce ağlıyordu.

"Verity, sen kapının arkasında dur ve biri açmaya niyetlenirse haber ver. "Bir kolunu Louisa'ya sardı. "Gel, bir tanem. Cesur olmalısın. Ağlamanın George'a bir faydası yok."

Louisa omuzlarını dikleştirerek gözyaşlarını sildi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana yardım et." Sarah, duvarın önündeki çekmeceli dolaba doğru yürüyüp en alt çekmeceyi açtı. Bir süre aradıktan sonra mavi, deri bir kutu çıkardı. Açtığında, içinde iki gümüş düello piştovu olduğunu gördüler. "Tom bana bunlarla nasıl ateş edileceğini öğretmişti." Birini Louisa'ya uzattı. "Doldurmama yardım et."

Omuzlarına bir görev yüklenen Louisa kendini hemen toparladı ve çabuk, emin hareketlerle silahı doldurdu. Sarah daha önce onu ateş ederken görmüştü. Çok usta bir atıcı olduğunu biliyordu.

"Korsenin içine sakla," dedi Sarah ve diğer piştovu hırkasının önünden içeri soktu. Sonra kapıya giderek dikkatle dinledi. "Bir şey duydun mu?" diye sordu Verity'ye.

"İki Arap muhafız konuşuyor," diye fısıldadı Verity.

"Ne diyorlar?"

"Koyda bir çarpışma olmuş. Çok endişeliler. Buraya gelirlerken top sesleri iyice artmış. Birkaç patlama sesi duymuşlar. Zeyn'in gemilerinin havaya uçmuş olabileceğini düşünüyorlar. Babamı bırakıp kaçmak istiyorlar. Zeyn yenildiyse burada kısıp kalmak istemiyorlar."

"O halde savaş kaybedilmemiş. Tom'la Dorian hâlâ çarpışıyor."

"Söylenenlerden anlaşılan bu," diye onayladı Verity.

"Dinlemeye devam et, Verity. Ben şansımı pencerede denemek istiyorum."

Onu kapının ardında bırakan Sarah, yüksek pencerenin altına bir sandalye çekti. Mutfaktaki tek pencere oydu. Louisa'nın sıkıca tuttuğu sandalyenin üzerine dikkatle tırmandı. Antilop derisinden perdeyi kenara çekip dışarı baktı.

"George'u görebiliyor musun?" Louisa'nın sesi titriyordu.

"Evet. Guy'ın yanında. Korkmuş görünüyor, ama yaralı değil."

"Zavallı bebeğim." Louisa hıçkırdı.

"Yine başlama bakayım," dedi Sarah sertçe. İki kadının aklını meşgul etmek için gördüklerini ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu. "Sandıkları arabalardan indirip kapaklarını açıyorlar. Guy her birini kontrol ediyor."

İki arabanın tekrar yüklenişini, sürücülerin Guy'ın adamları gözetiminde öküzlere getirişini ve arabalara koşusunu anlattı.

"Gitmeye hazırlar," dedi Sarah rahatlayarak. "Guy istediğini aldı. Artık George'u bize verip gidecektir."

"Bunu yapacağını hiç sanmıyorum, teyze," dedi Verity üzgünce. "Sanırım bizi kıyıya ulaşmak için pasaport olarak kullanacak. Muhafızlardan duyduklarına bakılırsa erkeklerimiz hâlâ çarpışıyor. Babam, bizi ve Georgie'yi rehin tuttuğu sürece kendisine bir şey yapamayacaklarını biliyor. Bu fırsatı kullanacaktır."

Haklı olduğu birkaç dakika sonra anlaşıldı. Dışarıdan sert ayak sesleri duyuldu ve kapı

aniden açıldı. Beş Arap içeri fırtına gibi daldı ve içlerinden biri Verity'ye sertçe bağırdı. Genç kadın söylenenleri diğerlerine tercüme etti. "Bir an önce kalın giysiler giyip yola çıkmaya hazır olmamızı söylüyor."

Arabalarına gittiler. Geceliklerinin üzerine kalın bir şeyler geçirir, birkaç parça önemli eşyalarını alırlarken muhafızlar arabaların önünde nöbet tuttu. Sonra, kendileri için eyerlenen üç atın yanına götürüldüler. Altınların yüklü olduğu iki araba arka arkaya duruyordu. Guy, adamlarının önündeydi.

"Bırak da George'u alayım," diye yalvardı Sarah.

"Uzun zaman önce bir kez beni aptal yerine koymuştun, Sarah Beatty. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Torunun yanımda kalacak. "Hançerini kınından çekerek George'un boğazına dayadı. Çocuk bağıramayacak kadar korkmuştu. "Bana bir sebep verdiğiniz takdirde boğazını keseceğimden en ufak şüpheniz olmasın. Tom, Dorian veya aşağılık evlatlarından biri yolumuza çıkacak olursa bunu onlara da söyleyin. Şimdi çenenizi kapatın."

Zama, Tegwane ve Izeze'nin onlar için tutmakta olduğu atlara bindiler. Louisa, Asilyürek'e bindikten sonra eğilip Zama'ya fısıldadı. "Intepe ve çocuklarınız nerede?"

"Onları ormana gönderdim," dedi Zama usulca. "Kimse onları durdurmaya kalkmadı."

"Tanrı'ya şükür. Hiç olmazsa onlar kurtulmuş."

Guy yola çıkma emri verdi ve Peters, emri Arap askerlere iletti. Kamçılar sakladı ve arabalar ilerlemeye başladı. George'u kalçası üzerinde dengesizce taşıyan Guy, kafilenin önderliğini yapıyordu. Arap askerler, kadınları hemen onun arkasından ilerlemeye zorluyordu. Birbirlerine yaklaşmak zorunda kalan kadınların dizleri birbirine değiyordu. Tekerleklerin sesi ve arabaların gıcirtısı, kızlara fısıldayan Sarah'nın sesini perdeledi. "Piştovunu hazır tut, Louisa."

"Tamam, anne. Hemen elimin altında."

"Güzel. Bak, yapacağımız şu. . ." Yumuşak sesle fısıldamaya devam etli ve kadınlar başlarını sallayarak dinledi, "İşaretimi bekleyin," diye uyardı Sarah sonunda onları. "Tek şansımız onları gafil avlamak. Başarabilmek için uyum içinde hareket etmeliyiz."

Kafile, kıyıya doğru ilerlemeyi sürdürdü. Atlar, hızlarını öküzlere hızına düşürmüştü. Bir süre sonra kimse konuşmaz, oklu. Sonunda kafileyi uyuşuk bir sessizlik sardı. George, uzun zaman önce bitkince uykuya dalmıştı. Baş, Guy'ın omzu üzerinde sallanıyordu. Saralı, ona ne zaman baksa yüreği korkuyla sıkışıyordu.

Arada sırada kızlara uzanıp uyanık kalmaları için dürtüyordu. Arap askerlerin atlarını dikkatle incelemişti. Hayvanların çok zayıf ve kötü durumda olduğunu görünce uzun deniz yolculuğundan fazlasıyla etkilenmiş olduklarını anladı. Kızlarla binmekte oldukları atlarla boy ölçüşebilmeleri imkânsızdı. Asilyürek, aralarında en hızlı olanıydı. Çok hafif olan Louisa, George'u taşıyor olsa bile kısa sürede hepsini geride bırakabilirdi.

Sarah'nın yanında ilerleyen Arabın başı göğsüne düştü. Atının hareketleriyle eyerinin üzerinde bir o yana, bir bu yana sallanmaya başladı. Belli ki uyuyakalmıştı. Tam yere yuvarlanacaktı ki irkilerek uyandı.

Hepsi de yorgunluktan bitkin düşmüş, diye düşündü Sarah. Kumsaldan ayrılmalarından beri dinlenmemişler. Atlarının durumu da onlardan farklı değil. Kaçma girişimimize çok az kaldı.

Ay ışığı altında görebildiği yolun bu bölümünü iyi tanıyordu. Nehrin kollarının birinin üzerindeki sığ bölüme yaklaşıyorlardı. Zama ile diğer adamlar, Fort Auspice'den gelirlerken nehir yatağını günlerce kazmışlardı. Geçit çok dar ve dikti. Arabalar, üzerinden ucu ucuna geçebilmişti. Sarah, kaçmak için bundan daha iyi bir yer bulamayacaklarını biliyordu. Şafağın sökmesine daha bir saat vardı. Bu süre içinde, karanlıkta gizlenerek yorgun atlarla aralarını yeterince açabilirlerdi.

Kızlara gizlice yaklaştı ve ellerini sıkarak işaret verdi. Atlarını belli etmeden hızlandırarak Guy'a yaklaştılar. Atlarının burnu neredeyse Guy'ın atının sağrısına değecekti.

Sarah, elini hırkasından içeri uzattı ve düello piştovunu kavradı. Horozu yarım kaldırırken çıkan sesi kalın kumaşın katları arasında boğdu.

Ateşleme anı gelmeden tam olarak kaldırmaya cesaret edememişti. Nehir yatağındaki boşluğun elli adım ötede olduğunu gördü ve Guy'ın atının dizginlerini çekerek sığ geçidi incelemesini bekledi.

Sonra atını aniden hızlandırarak Guy'a çarptı. Aynı anda Louisa ile Verity de Guy'ın iki yanına varmış, ortalık bir anda karışmıştı.

"Şu kahrolası atlarınıza sahip çıkın!" diye bağırdı Guy sinirlenerek. Tam o sırada, karanlığın içinden bir başka ses gürledi. "Olduğunuz yerde kalın! Sağmayla dolu elli tüfek üzerinize doğrultulmuş durumda."

"Tom!" diye haykırdı Sarah. "Bu Tom!" Arabaların sesini çok öteden duymuş olmalıydı. Pusuya yatmak için en uygun yerin burası olduğunu görmüştü elbette.

"Tom Courtney!" diye bağırdı Guy. "Torunun elimde! Hançerim şu anda boğazına dayalı. Karın Sarah ve ailenin diğer kadınları adamlarımın elinde. Hayatta kalmalarını istiyorsan bize yol ver."

Sözlerindeki tehdidi kuvvetlendirmek için George'u iki eliyle birden havaya kaldırdı. "Bak, çocuk, büyükbaban. Konuş onunla. Ona iyi olduğunu söyle." Hançerinin ucuyla George'un kolunu çizdi. Guy'ın hemen arkasında duran Sarah, torununun kolundan süzülen kanı görebiliyordu. "Büyükbaba!" diye bağırdı George avazı çıktığı kadar. "Bu kötü adam canımı acıtıyor!"

"Tanrım, Guy! O çocuğun kılına dokunacak olursan seni ellerimle öldürürüm," diye bağırdı Tom.

"Domuz yavrusunun çığlıklarına kulak ver," diye haykıran Guy, George'un kolunu tekrar kesti. "Silahlarınızı bırakıp kendinizi gösterin, yoksa torununun bağırsaklarını sana gümüş bir tepsi üzerinde gönderirim."

Sarah, piştovu hırkasının içinden alarak horozu kaldırdı. Uzanıp silahın namlusunu Guy'ın beline, böbreklerinin arasına dayadı ve tetiği çekti. Gürültü, Guy'ın giysileri ve bedeniyle boğulmuştu. Mermi omurlarını parçalarken Guy acıyla kasıldı. Kollarındaki güç bir anda

kesilince George havaya kaldırdığı ellerinin arasından düştü.

"Şimdi Louisa!" diye bağırdı Sarah.

Ama Louisa'nın talimata ihtiyacı yoktu. Eyeri üzerinde uzanarak oğlunu yakaladı. Sonra bağrına basarak Asilyürek'i mahmuzladı. "Fırla!" diye bağırdı kısırağa. "Koş, Asilyürek! Koş!"

Asilyürek ok gibi ileri fırladı. Araplardan biri uzanıp onu yakalamaya çalıştı, ama Louisa dönerek ikinci piştovu adamın sakallı suratına ateşledi. Suratı parçalanan adam eyerinin üzerinden geriye düştü. Verity atını Arap askerlerin ateş etme olasılığına karşı ana oğula kalkan olabilmek amacıyla Asilyürek'in hemen arkasından sürdü. Tam zamanında araya girmişti. Yoldaşlarından daha uyanık olan Araplardan biri hemen tüfeğini doğrultup ateşledi. Karanlıkta kıvılcımlar uçtu. Sarah, merminin İsabet ettiğini duyabilmişti. Verity'nin atı bir anda düştü ve genç kadın baş aşağı savruldu.

Sarah, Guy'ın külçeye dönmüş bedeni eyerin üzerinden yere düşerken atını mahmuzladı. At, yolu üzerine düşen adamın üzerinden atlamaya niyetlendi, ama naili toynaklarından biri Guy'ın şakağına çarptı Sarah, kafatasının ince bir buz tabakası gibi çıtırdadığını duydu. Atı dengesini hemen sağladı ve Sarah, ayağa kalkmaya uğraşan Verity'ye doğru son sürat ilerledi.

"Geliyorum, Verity!" diye seslendi ona ve kolunu uzattı Verity, at yanından hızla geçerken kolunu Sarah'ninkine taktı. İki kadında da yeterince güç olmadığı için atın üzerine çıkması mümkün olmadı. Atın yelesine sıkıca tutunan Verity, düşmemeye çalışarak sığ nehre girmiş olan Asilyürek'e baktı.

"Tom!" diye bağırdı Sarah. "Ateş etmeyin! Biziz!"

Arap askerlerin akılları nihayet başlarına gelmiş, kaçakları takip etmeye koyulmuşlardı. Önlerindeki gruba çok yaklaşmışlardı nehir yatağında gizlenen Ufaklık ve adamları tüfeklerini ateşledi. Üç at yere yuvarlandı. Onları gören diğer Araplar atlarının dizgini çekerek geri döndüler ve siper aldıkları arabaların arkasına gizlendiler. I

Tom, nehir yatağının üst kısmından alladı ve Sarah ile Verity'ye sarılarak yere indirdi. İki kadını hemen güvenli bir yere çekti.

"Louisa!" diye yutkundu Saralı. "Louisa ve George'u yakalayın."

"Bir kere koşmaya başladı mı kimse Asilyürek'i yakalayamaz. Arapları burada tuttuğumuz sürece güvendeler," dedi Tom, Sarah'ya sıkıca sarılarak. "Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim, kadın."

Sarah onu iterek uzaklaştırdı. "Bu saçmalık için daha sonra çok vaktimiz olacak, Tom Courtney. Burada yapman gereken işler var."

"Haklısın!"

Tom, nehir yatağının üzerine koştu ve Araplara doğru seslendi. "Guy! Beni duyuyor musun?"

"O öldü," diyerek araya girdi Sarah. "Onu vurdum."

"Benden önce davranmışsın," dedi Tom yüzünde sert bir ifadeyle.

"Ben de bunun için fırsat kolluyordum." Verity'nin yanında durduğunu o an fark etti.

"Bağışla, hayatım. Ne de olsa babandı."

"Elimde bir silah olsaydı onu ben öldürürdüm," dedi Verity sakinçe. "Bana yıllardır yaptıklarının bir önemi yok. Ama George'un canını yaktığında. . . Hayır, Tom Amca, o yaşamayı hak etmiyordu."

"Sen çok cesur bir kızsın, Verity," diyerek ona içtenlikle sarıldı Tom.

"Biz Courtney'ler çelikten yapılmışızdır," dedi o da gülerek.

Tom gülümseyerek kızı bıraktı. "Haydi, şimdi şu adamlara seslen. Onlara, arabalara dokunmadıkları sürece kumsala gitmekte özgür olduklarını, onlara bir zarar vermeyeceğimizi söyle. Yanımda yüz adam olduğunu söyle. Bu doğru değil, ama nasılsa onlar bilmiyor. Teslim olmazlarsa onlara saldırıp hepsini öldüreceğimizi de ekle."

Verity söylenenleri Araplara ilettiler. Bir süre askerlerin söyledikleri üzerine tartışmasını beklediler. Verity bazı kelimeleri yakalayabilmişti. Adamlardan bazıları efendi öldüğüne göre orada kalmalarının bir anlamının olmadığını savunuyordu. Diğerleri altının miktarını hatırlatarak onları götürmedikleri takdirde Zeyn el-Din'in onlara yapacaklarından duydukları korkuyu dile getiriyordu. Biri sesini yükselterek adamlara kaleden ayrılmalarının ardından duydukları patlama seslerini hatırlattı. "Belki Zeyn el-Din de ölmüştür."

Guy Courtney'in cesedi hâla düştüğü yenele yatıyordu. Verity, sulağın ilk ışıklarının aydınlığında babasının yüzünü seçebildi. Az önceki cesurca sözlerine rağmen gözlerini indirmek zorunda kaldı.

Sonunda Arap askerlerin sözcüsü bağırarak kararların açıkladı "Bırakın gidelim. Arabaları ve silahlarımızı teslim ediyoruz."

Jim'le Mansur atlarını gece boyu durmaksızın sürdü. Yanlarında yedek atlar vardı. Binekleri yorulduğunda hemen diğer atları eyerleyip yollarına devam ediyorlardı. Çoğunlukla, geceden de karanlık olan kendi düşüncelerine dalmış halde, sessizlik içinde yol alıyorlardı. Gözleri önlerine sabitlenmişti. Nadiren konuşuyorlar, konuştuklarında ise sadece bil kaç kelime ediyorlardı.

"Kamp alanına on kilometreden az bir mesafe kaldı," dedi Jim, dik bir yamacı tırmanırken. Ufuk çizgisindeki yalnız ağacı sabahın ilk ışıklarıyla gördü. "Bir saat içinde orada oluruz."

"Lütfen, Allahım!" dedi Mansur tepeye varıp önlerine bakarlar. Altlarında kıvrılan nehri görebiliyorlardı. Bulutlar bir anda çekilince toz bulutunu fark ettiler.

"Bir atlı dörtnala yaklaşıyor!" dedi Jim heyecanla.

"Sadece bir haberci atını böyle sürer," dedi Mansur yumuşak sesle. "İyi haberler getirdiğini umalım."

Dümbünlerini çıkarıp yaklaşan atlıya baktılar. Kim olduğunu görünce ikisinin de nutku tutuldu.

"Louisa!" diye bağırdı Jim.

"Asilyürek'in üzerinde! Saçının nasıl parladığına bak. Ondan baskası olamaz," dedi Mansur. "Kucağında bir şey taşıyor. Georgie bu."

Jim daha fazla beklemedi. Yedek atın dizginlerini bırakarak Ateştopu'na haykırdı. "Koş, oğlum! Rüzgâr gibi koş!"

Hızlarına yetişemeyen Mansur biraz geride kalmıştı. Tepeden aşağı son sürat iniyorlardı.

Yaklaştıklarını gören George, annesinin kollarında bir balık gibi kıvranmaya başladı. "Baba!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Baba!"

Jim, yanlarına varır varmaz yere atladı ve ikisini birden eyerin üzerinden indirerek sıkıca sarıldı.

Mansur da bu arada yanlarına gelmişti. "Verity nerede? İyi mi?" diye sordu endişeyle.

"Arabalarla birlikte, nehir geçidinde. Tom'la Sarah onun yanında."

"Tanrı seni korusun, Louisa!" dedi Mansur derin bir nefes alarak. Sonra Jim ve Louisa'yla birbirlerine sıkıca sarılmış ağlar, George'u da babasının sakallarını çekiştirir halde bırakarak nehre doğru dörtlüye uzaklaştı.

Guy Courtney için araba yolunun yanında bir mezar kazdılar ve cesedini bir battaniyeye sararak gömdüler.

"Kötü kalpli bir adamdı," diye mırıldandı Tom, Sarah'ının kulağına. "Aslında sırtlanlara bırakılmayı hak etmişti, ama ne de olsa kardeşimdi."

"Benimse iki taraftan da kayınbiraderimdi, ama onu öldüren kişi oldum. Vicdanımda bıraktığı iz ömür boyu silinmeyecek."

"Senin bir suçun yok," dedi Tom, karısına. Sonra ikisi birden açık mezarın karşı tarafında el ele duran Mansur'la Verity'ye baktı.

"Doğru olanı yapıyoruz, Thomas," dedi Sarah.

"Nedense ben öyle hissetmiyorum," diye söylendi Tom. "Haydi şu işi bir an önce bitirelim de Fort Auspice'e dönelim. Dorian yaralı. Artık bir kral olsa da bize ihtiyacı var."

Zama ile Muntu'yu mezara toprak atmaları ve sırtlanların kazmasını önlemek için üzerine kayalar yığmaları için geride bırakarak oradan ayrıldılar. Verity ile Mansur, Ufaklık'in altın yüklü arabalarla beklediği yere doğru peşlerinden yürüdü. Hâlâ el ele idiler. Verity'nin yüzü solgun ama gözleri kuruydu.

Jim ve Louisa da arabaların yanında bekliyordu. Cenazeye katılmayı ikisi de reddetmişti. Tom sorduğunda, "Louisa ve Georgie'ye yaptıklarından sonra olmaz," demişti Jim kararlı bir ifadeyle. Şimdi soran gözlerle babasına bakıyordu. "Halledildi," diye cevapladı Tom dile getirilmemiş soruyu.

Atlara bindiler ve Fort Auspice'e doğru yola koyuldular.

Karaya oturan zambuk Sufi'yi onarip tekrar yüzdürmeleri birkaç hafta aldı. Rahmet ve

mürettebatı, gemiyi koyun ortasına götürerek demirledi. Ele geçirilen nakliye gemileri, Maskat'a dönüş yolculuğu için ağızlarına kadar fildişiyle dolu olarak hazır bekliyordu.

Sekerek kumsala ilerleyen Dorian, yürürken Tom'dan destek alıyordu. Zeyn el-Din'in açtığı yara henüz tam olarak iyileşmemiştir. Sarah, hastasıyla çok yakından ilgileniyordu. Şalupaya bindiler. Jim ile Mansur küreklerin başına geçti ve Arctarus'a doğru ilerlediler. Neşeyle cıvıldaayan George'u kalçasına oturtan Louisa ve Verity, onları karşılamak üzere güvertede bekliyordu. Verity'nin hazırlattığı veda ziyafeti, kışüstü güvertesine yerleştirilmiş masaların üzerinde konukları bekliyordu. Birlikte son kez neşeyle yediler, içtiler ve güldüler. Suların yükselmesini bekleyen Ruby Cornish sonunda üzgünce ayağa kalktı. "Bağışlayın, majesteleri, ama yelken açma vakti geldi."

"Son bir kez kadeh kaldıralım, ağabey," dedi Dorian.

Tom hatifçe sendeleyerek ayağa kalktı. "Hızlı ve güvenli bir yolculuğa. Umarım en kısa zamanda tekrar bir araya geliriz."

Kadehlerini boşaltıp birbirlerine sarıldılar. Sonra, Fort Auspice'de kalacak olanlar şalupaya indi. Kumsalda durup Arctarus 'un demir almasını izlediler, Mansur ve Verity'nin desteğiyle yürüyen Dorian, küpeşteye gelmişti Aniden şarkı söylemeye başladı. Sesi her zamanki gibi harikuladeydi.

"Hoşça kalın, elveda size, güzel İspanyol hanımlar,

Hoşça kalın, elveda size, İspanya'nın hanımları

Yaşlı İngiltere'ye doğru yelken açma emri aldık

Ama sizi çok yakında yine görmeyi umuyoruz. . ."

Arctarus liderliğindeki filo, koyun ağzından çıktı. Ruby Cornish, kara ufukta mavi bir çizgi halini alınca rüzgârüstü küpeştesine dayanmış oturan Dorian'ın yanına geldi. "Açık denizdeyiz, majesteleri."

"Teşekkürler, Kaptan Cornish. Rotamızı Maskat'a çevirin. Orada yarım kalmış işlerimiz var."

Arabalar yüklenmiş, Ufaklık ve Muntu otlaklardan getirdikleri öküzleri arabalara koşmuştu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Sarah.

Louisa başını iki yana salladı. "Bunu Jim'e sorman gerek, anne. Ben cevabı bilmiyorum."

Jim, iki kadın dönüp ona bakınca güldü. "Bir sonraki mavi ufukların ötesine gidiyoruz," dedi ve George'u alıp omuzlarına oturttu. "Ama merak etme, anneciğim, arabalar kısa sürede fildişi ve elmasla dolar, biz de eve döneriz."

Tom'la Sarah, Fort Auspice'in parapetlerinde durmuş, tepeleri tırmanan kafilenin uzaklaşmasını izliyordu. Jim'le Louisa önden, ilerliyor, Zama ile Bakkat hemen arkalarından geliyordu. Intepe ile Letee, etrafları çocuklarıyla sarılmış halde en öndeki arabanın yanında yürüyordu. Jim, zirveye vardıklarında eyeri üzerinde dönüp onlara el salladı. Sarah başlığını çıkararak kabile gezden kaybolana dek salladı.

"Eh, Thomas Courtney, yine baş başa kaldık," dedi sonra yumuşak sesle.

"Bana göre hava hoş," diyerek gülümsedi Tom ve karısının beline sarıldı.

Jim, önündeki uçsuz bucaksız topraklara baktı ve gözleri parladı. Omuzlarında oturan George, babasına bağırdı. "Haydi, baba! Daha hızlı!"

"Bir canavar doğurmuşsun, Kirpicik," dedi Jim.

Louisa, yüzünde gizemli bir gülümsemeyle uzandı ve Jim'in kolunu tuttu. "Bir dahaki sefere daha başarılı olmayı umuyorum."

Jim, ona şaşkınca baktı. "Olamaz! Yoksa?. . ."

"Evet, hamileyim!" dedi Louisa mutlulukla gülerek.

"Neden daha önce söylemedin?"

"Beni yanına almayı kalede bırakırsın diye."

"Seni bırakmak mı, Kirpiciğim? Asla!"